

Giới thiệu Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert

Suzuki, một lập trình viên trưởng thành, đang làm việc và ngủ thức dậy đột nhiên chú ý rằng cậu bị ném vào thế giới khác khi đang mặc một bộ quần áo bình thường ở cấp độ 1. Cậu đạt được cấp độ cao và kho báu sau khi sử dụng phép thuật-săn-có-3 lần, Mưa Thiên Thạch, chỉ với một lần và lên cấp thánh. Sau đó việc cậu dự định làm ở thế giới khác là một “chuyến du hành tham thú ngắm cảnh”? Gặp gỡ ba cô gái người thú, chị em gái tóc tím và đen xinh đẹp và một cô gái yêu tinh tóc vàng kì dị cùng với rất nhiều người trên chuyến du hành của cậu sau này xuất hiện và gia nhập dàn harem. Dù phải chiến đấu với ma quái và chúa quỷ, đây vẫn là câu chuyện viễn tưởng ấm áp xúc động.

truyện mở đầu khá nhàm nhưng khúc sau rất hay

Cầu Kim Đậu!!!

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1 Dự án thảm hại bắt đầu với đại thảm họa

81ZEDqYi0vL

Những vì sao trời nổi.

Số lượng chúng rất nhiều.

Thi thoảng lại có một ngôi sao băng xẹt qua.

Khi con người thấy khoảng khắc thoáng qua như vậy, mỗi người đều thầm ước ao một điều ước trong tim họ.

Nhưng không phải bầu trời đang bị chia ra bởi những tảng thiên thạch rơi à?

Đi kèm với tiếng sấm gầm thét, một số lượng lớn chúng rơi xuống trái đất với tốc độ siêu phàm.

Có thể có những người thích thấy chúng trên TV hoặc web video... nhưng sẽ không ai muốn nhìn thấy cơn mưa này ở gần mình.

Phải, bây giờ hàng trăm thiên thạch đang rơi xuống trước mắt tôi.

Không.

Tôi không nên nói nó như việc của người khác. Thảm họa này không thể nghi ngờ là do tôi gây nên.

Vì sự lựa chọn thiếu suy nghĩ cách đây 10 phút của tôi, bây giờ thiên thạch đang băm vụn mặt đất.

Va chạm trên hàng chục km, chà đạp đám [kẻ thù] ở đây. Từ góc nhìn của tôi, những chấm đỏ trên radar đang biến mất cùng với mạng sống của chúng.

Và rồi, sau một lúc khi hầu như tất cả thiên thạch đã biến mất vào trong mặt đất, âm thanh bị kim hãm nhẹ nhàng đến với một chút rung lắc của nền đất.

Trước khi cơn sóng bụi trườn trên mặt đất...

Đột nhiên, tôi quy ngã vì một cơn đau gay gắt, giống như một loại trừng phạt thần thánh nào đó.

Đầu tôi như nứt ra.

Cũng như cơ thể tôi đang bị xé nát từng mảnh và rơi vãi khắp nơi.

Ngay tức thì khi ý thức tôi tách khỏi cơn đau, cơ thể tôi bị chôn vùi trong cơn sóng bụi.

---o0o---

Hãy quay thời gian lại một chút.

Tôi đang làm việc vào kì nghỉ để gấp mặt một dự án nhiều khả năng đình lại vào hạn chót. Dự án là trò chơi trên smartphone và trình duyệt PC từ một

công ty lớn mà đã thuê thêm lập trình viên bên ngoài để hoàn thành nó.

Thậm chí ngay cả công ty đến cũng không thường ủy thác một người cho hai dự án. Tuy nhiên người lập trình viên có ít thâm niên hơn đã biến mất khi ngày phát hành đã gần kề, để lại rất nhiều lỗi và thay đổi đặc biệt! Thật tắc trách mà!

Làm việc ở một nơi có tỉ lệ nhân viên thay thế cao, tôi và những người nhỏ tuổi hơn là những lập trình viên duy nhất quanh đây. Không có phương cách để nói trước được tình hình, tôi buộc phải không chỉ quản lý dự án của chính mình, mà còn kẹt với dự án sập đổ của đám người trẻ.

“Được rồi, hoàn thành các lớp, I/O và dòng ngõ vào, phần còn lại là tài liệu tự động từ mã nguồn, biểu đồ liên hệ và nghiêm túc đề các lỗi.”

Tôi nói lỏng cổ mình ra một chút.

Theo khảo sát xung quanh tôi, văn phòng vẫn đầy ắp người như mọi khi vào ngày nghỉ. Ngồi cạnh tôi, một người từ ngoài chịu trách nhiệm về việc sửa lỗi, đang cầu nhàu khi làm việc, nhưng không ai đánh mất sự tập trung của họ. Không có chỗ cho việc đó. Những thiết kế viên và kế hoạch viên làm việc im lặng với những cặp mắt trống rỗng, vô hồn như cá chết.

Khi tôi quay về sau khi lấy chút cà phê, màn hình đã hoàn tất việc trình diện tài liệu đầu ra cho việc sửa lỗi.

Ngay cả thế, không có tài liệu nào để làm thì tôi cũng không thể bị sa thải được.

Cũng không thể trách nếu một người thiếu kinh nghiệm bị ném ngay lập tức vào công việc đào tạo chỉ tay này than phiền giống như anh ta sắp chết được. Trong số bốn lập trình viên hiện diện khi lớp người mới vào công ty cách đây nửa năm, chỉ tôi còn trụ lại, tôi thậm chí còn không dám chắc có bao nhiêu người còn ở công ty nữa.

“Sa... Suzuki-san, khách hàng cho rằng độ khó của WW quá khó đối với người chơi mới, chúng ta nên làm gì đây?”

Ông gần như gọi Satou đầy đồ khôn. Chúng ta đã ở cùng một đội trong nửa năm, ngừng hiểu sai đi!

Giám đốc chỉ đạo cũng đồng thời là kế hoạch viên thừa cân quay đầu ông ta về phía này với khuôn mặt bối rối như thường lệ.

Hơn nữa, ngay cả khi chừng này rắc rối đang ập đến, nhìn ông ta cứ như đang hạnh phúc. Tại sao lại có nhiều kẻ thích đau khổ* đến thế trong số các nhà phát triển chứ? (med: nguyên văn là “M”, muốn biết M là gì không khuyến cáo google =.=)

WW là tên viết tắt của một trò chơi trên smartphone và trình duyệt PC mang tên [War World]. Nó là một trò chơi chiến thuật chính thống có đi kèm với một ít khía cạnh xã hội trong đó.

“Chẳng phải họ đã nói rằng khách hàng mục tiêu sẽ không chơi nó nếu chúng ta hạ thấp độ khó hơn nữa sao?”

Phải, độ khó hiện thời được quyết định bởi rất nhiều cuộc họp với khách hàng. Những kẻ lãng phí thời gian thực sự là lãng phí. Phiền phức thật.

“Sao chúng ta không sử dụng phần thưởng bị hủy bỏ ở lúc đầu, hoặc như biểu lộ tất cả kẻ thù trên bản đồ và quả bom tàn sát ba lần bản đồ? Và đưa cho người có kĩ năng không sử dụng đó một danh hiệu hiếm hoặc như một món quà vì hoàn thành điều kiện?”

“Khi chúng ta không có thời gian, hãy làm điều đó đi~. Tôi trông cậy vào cậu trong việc thực hiện nó đây Suzuki-san.”

Ông Thừa Cân nói vô tư như ngày nào.

“Chờ một chút. Tôi vẫn còn đang sửa lỗi MMORPG trên điện thoại thông minh, cứ đưa OK cho khách hàng bây giờ. Không có thời gian để sửa nó nếu nó bị từ chối vì làm kém.”

“OK. Sẽ nói với họ ngay trên điện thoại~”

Dáng hình núc ních của Ông Thừa cân biến mất vào khu vực hút thuốc với điện thoại trên tay.

Tôi tiếp tục làm việc trong khi làm bầm với chính mình.

Bảng hiệu “Đã đi” trên văn phòng Ông Thừa cân nhấc lên, ông ta đã đi ra ngoài ăn vặt khuya.

Sau khi sửa vô số lỗi mặt ngoài bị bỏ lại của đám người trẻ, tôi để phần còn lại cho đội sửa lỗi.

Nó gọi tôi nhớ lại, tên nó gọi là gì lần nữa? hiếm khi nhớ ra kể từ khi tôi luôn gọi nó là MMO hoặc Nhập vai. Ồ phải, nó là [Thế giới viễn tưởng tự do]. Bởi vì nó dễ trộn lẫn với tên cũ WW, [Chiến tranh thế giới du tưởng], không ai gọi nó bằng tên riêng. Khi tôi nghĩ lại về nó, tài liệu đánh dấu nó là FFW. Kể từ khi chúng tôi bỏ chữ [Huyền Ảo] trong WW, ngày nay nó không còn chắc chắn rõ ràng.

Trong khi chỉnh sửa WW hoạt động một chút, tôi gửi những lỗi tôi khám phá từ FFW cho đội vá lỗi... lại phải làm việc thâu đêm hử.

Việc kiểm tra tiếp tục cho tới tận sáng hôm sau, điều kì diệu là chương trình MMO-RPG của khách hàng đã được giao.

Tất nhiên, nó có lẽ vẫn còn một số lỗi, nhưng kể từ khi siêu vũ khí gọi là [Bản nâng cấp] tồn tại cho các chương trình phân phối bởi net (internet), chẳng có gì phải lo cả. Tôi cảm thấy như thể tôi nghe những tiếng la ó từ người dùng nhưng tôi đã buồn ngủ. Trong khi đội vá lỗi đang làm việc, tôi chuyển giao các gói định dạng exe của WW cho Ông Thừa Căn qua thư nội bộ của công ty, đoạn tôi rút về chốn thiên đường an toàn dưới bàn cho giấc ngủ đầu sau 30 giờ.

Ah, hạnh phúc quá. Khoảng thời gian vui vẻ khi làm việc như nô lệ cho công ty. Bây giờ, ngủ là công lý!

---o0o---

Bạn có biết giấc mơ thực tế là gì không?

Đó là khi bạn biết bạn đang ở trong giấc mơ.

Ngay bây giờ, tôi đang ở vùng hoang dã.

Tôi dùng ở đó khi thấy nó giống như một dòng từ Pol-san* ,(med: bản dịch gốc cũng không biết là ai hay gì)

Yep, khu hoang dã. Tôi đoán nó ổn khi so sánh với Đại vực Grand canyon của Mỹ vậy.

Sao tôi biết đây là mơ?

Một, bởi vì tôi nhớ đang ngủ dưới bàn của tôi. Cái khác là vì tôi thấy [Biểu tượng] 4 cái góc phải dưới và [Menu]* được viết góc phải trên trong tầm nhìn của tôi. (med: giữ nguyên chữ Menu vì nó rất có ý nghĩa)

Nó trông như mấy thứ trên WW tôi làm vừa nãy.

Tuy nhiên! Đây là lần đầu tôi mơ về thứ tôi làm việc trong suốt kì và lỗi dự án thảm hại. Dù tôi không chắc sao nó lại là vùng hoang dã thay vì phòng làm việc của tôi...

Lẽ bởi vì căn phòng quá khô, tôi cảm thấy đó là lý do.

Bằng cách nào đó, menu xổ ra khi tôi nhấp nó bằng ngón tay. Một cửa sổ trong suốt thường sử dụng trong tương lai gần sau này xuất hiện trước mắt tôi... Nếu tôi nói rằng tôi là người có trí tưởng tượng nghèo nàn, tôi sẽ không bao giờ là dự án viên hay thiết kế viên.

Menu chia làm từng nhãn với [Thông tin], [Bản đồ], [Quản lý], [Lưu trữ], [Lịch kí], và [Lịch trình], cũng như [Trạng thái], [Trang bị], [Ma pháp] và [Kĩ năng] những mục menu này không có trong WW.

Nó không bị chùng trong khoảng vá lỗi FFW tôi qua đây chứ?

Mà, bạn sẽ chẳng mong đợi được sự nhất quán trong giấc mơ của mình đâu.

Khi tôi kiểm tra Trạng thái, cấp độ là 1, HP, MP, sức mạnh và tất cả thuộc tính khác đều là 10. Đây là trạng thái cơ bản khi chưa được phân phối với điểm thưởng. Nghĩ đến cái này, thứ cuối cùng được kiểm tra là sáng tạo nhân vật.

Hmm? Đây cũng có thông số Chức nghiệp và Phần thưởng & Trừng phạt không hề tồn tại trong FFW? Chúng đến từ đâu vậy nhỉ?

Tuổi, 15 tuổi... Không lẽ tôi có đầu óc của một học sinh lần nữa à?

[Chức nghiệp: Quản lý], nhưng tôi thậm chí còn không có một cấp dưới nữa là!

Mặc dù vậy [Chi nhánh: Không], nó là dấu hiệu rằng tôi muốn đổi việc...

Nội dung này thực sự có ẩn ý nào đó... Ái chà chà, tôi muốn có một kì nghỉ.

Khả năng đặc thù của [Sáng tạo binh chủng] hay [Quản lý binh chủng] có lẽ pha tạp từ WW, nhưng liệu có cần thiết cho việc khu vực khả năng đặc thù được viết trên menu?

Hơn nữa khả năng cuối cùng [Bất tử] là cái gì? Thật là một giấc mơ lạ lùng.

Tôi đang mặc một áo thun Polo, quần chinos và giày thể thao. Hey, đây là trang phục của tôi bây giờ. Trong mục lưu trữ, có cái đồng hồ của tôi, điện thoại và một cái hộp màu vàng chứa thực phẩm cân bằng bên trong, một hộp duy nhất. Nghĩ đến điều này, tôi đã để nó trên bàn với dự định rằng sẽ ăn nhưng tôi đã thua sự buồn ngủ của mình vào phút cuối.

[Ma pháp] và [Kỹ năng] vẫn trống không.

Có 10 điểm kỹ năng nhưng buồn cái là không có kỹ năng nào để phân phối chúng.

Mở [Thiết lập], tôi thêm bản đồ và radar vào định hướng cơ bản. Bản đồ hiện ra một khu vực rộng và vị trí chính tôi. Radar hầu như giống với bản đồ

nhưng nó dò tìm kẻ thù trên khu vực, và thêm mã màu sắc cho kẻ thù và những thứ trung lập.

Tôi được biểu thị trên radar như một chấm trắng nhỏ. 100 mét xung quanh được mô tả bằng màu xám, cho thấy các khu vực chưa khám phá.

“Umu, mình không thấy bất kì kẻ thù nào. Đây là thời gian rảnh. Nếu chỉ có đồng cỏ này mình có thể thư giãn bằng cách nằm dài và không hoạt động”

Tôi không thích nằm dài trên nền đất thô cứng.

Tôi vô tình nhìn chằm chằm vào biểu tượng “4” ở góc dưới phải. [Thăm dò toàn bộ bản đồ] là 1, [Mưa thiên thạch] là 3. Đó là những biện pháp cho người mới từ sự sắp xếp của ông Thừa Cẩn.

[Thăm dò toàn bộ bản đồ] thì ý nghĩa giống như tên của nó, tìm kiếm tất cả khu vực trong phạm vi. Nó cũng có khả năng xem xét thông tin chi tiết, bao gồm điểm yếu của tất cả binh chủng.

Tôi nghĩ rằng năng lực thông tin này quá nhiều với người không thực hành sử dụng nó, nhưng quý ông thừa cần đã ép nó vào gói phần mềm.

Tôi thử nhấp nó giống như điện thoại thông minh.

Radar dò tìm kẻ thù và vô số chấm đỏ xuất hiện. Tôi hạ thấp độ phóng đại của radar để nhìn khu vực rộng hơn.

Những chấm đỏ lấp đầy phân nửa bản đồ... Kẻ thù chưa đủ nhiều sao?

Tôi chọn giữ chúng nó hội họp với quân đoàn của tôi bằng cách sử dụng [Binh chủng]

Tôi sẽ phóng ra một binh đoàn nhỏ đánh bại cái lớn hơn!

---o0o---

...Đây là một kỷ nguyên, tôi đã nghĩ như thế.

[Sáng tạo binh chủng]... Khả năng tạo binh chủng, không.

[Sắp xếp binh chủng]... Không thể sắp đặt binh chủng không tồn tại.

“Tấn công bằng nhân vật cấp độ 1 lololo!”

Đúng là mơ. Ngay cả những thứ ngớ ngẩn cũng vô lý.

Tôi liếc nhìn biểu tượng [Mưa thiên thạch] góc phải dưới.

Đây là [Mưa thiên thạch], sự hủy diệt thiên không.

[Mưa thiên thạch] được thiết lập với thông số mật độ tấn công dày đặc; nó có thể phá hủy mọi thứ, ngoại trừ trùm ẩn trong màn cuối chiến dịch, chỉ với một đòn.

Nó có một tin nhắn cho người mới chơi nói rằng “San bằng màn chơi khi bạn không qua được nó bằng cái này.”

Bạn sẽ nhận?

>Yes

Y E S

Heil Braiking! (Edit: Bên Eng ghi thế)

Cái cuối cùng dường như hơi khác.

Có lẽ ảnh hưởng do làm việc suốt đêm vẫn còn, tôi nhấp biểu tượng khi nghĩ như thế.

...Sự im lặng đau đớn.

Tôi mong đợi thứ gì đó đáng kinh ngạc nhưng không có gì xảy ra ư?

Tôi đã buồn trong giây lát và tiến hành nằm xuống. Lưng tôi đau khi đụng nền đất thô.

Sau đó tôi quay mặt nhìn bầu trời, thứ gì đó xuất hiện trong tầm nhìn...

Cảm ơn bạn đã chờ.

Chúng ta cuối cùng quay lại cảnh mở màn.

Tên thật, Suzuki Ichiro. Tên nhân vật, Satou. Cuộc sống ở thế giới khác bắt đầu theo cách này.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2. Giấc mộng được viết ra như bài đọc chớng phai

Xin chào, Suzuki đây.

Do yếu kém thế nào đó, tôi thường được gọi là Satou trong những ngày ở trường vì một số lý do. Đây là Suzuki.

Cho dù bạn không thấy đau trong một giấc mơ, bạn vẫn có thể thấy dấu hiệu đau đớn khi bạn mơ bị sâu răng.

Không à?

Vậy thì cũng tốt.

--o0o--

Tôi dường như đã ngất đi trong hai giờ theo đó là cái cơn đau dữ dội sau khi trận Mưa Thiên Thạch rút đi.

Thời gian được hiển thị trên menu. Hết sức tiện lợi.

Cơ thể tôi bị chôn phân nửa trong mặt đất.

Huh? Tôi không thể dậy nổi...

Giống như khi bạn không thể ra khỏi giường vào mùa đông.

Hai tay tôi có thể di chuyển, nhưng hoạt động trên menu khá rắc rối khi tay có cảm giác nặng nề.

Phải chi tôi có ESP* để điều khiển menu và kiểm tra lịch kí. (med: esp hiểu đại khái như 'giác quan thứ 6' hoặc khả năng điều khiển bằng ý nghĩ)

Khi tôi tưởng tượng tới thứ như thế, nó thực sự đã xảy đến. Đúng là một giấc mơ. Nó không hề hạn chế ở những sự lạ lùng.

Khi tôi xem lịch kí trong khi nghĩ thế, dòng tin nhắn [Satou lên cấp] hiện lên và âm thanh SFX lên cấp nổi tiếng [Chararacchara~] reo lên giống như quấy rối khi tôi kéo lịch kí.

Tiếp tục xem một lúc, tôi cuối cùng nhận thấy một tin nhắn khác.

>Nhận được kỹ năng [Ma thuật triệu hồi: Ngoại giới]

>Nhận được Ma pháp triệu hồi [Mưa thiên thạch]

[Mưa thiên thạch] có phải ma pháp gọi thiên thể không nhỉ?

Một ma thuật không tồn tại trong FFW. Ma thuật triệu hồi chỉ được tính cho triệu hồi tinh linh hay Golem. Dù thế giới này bị bugs bởi tôi. Cũng không có [Ngoại giới] trong cả FFW hay WW. Nó làm tôi bức mình kể cả khi là giấc mơ. (med: 1 - Golem, mấy con hình nhân lớn bằng đất sét; 2 - bugs, thuật ngữ thường gặp trong lập trình hay chơi game, ám chỉ một sự việc không thể nào có, thường đồng nghĩa với cheat hay hack)

Dòng tin [Lên cấp] liên tục xuất hiện.

Vì có thời gian đính kèm, thứ tự những dòng tin này không thể sai được. Thứ tự nó là [Nhận được kỹ năng] [Ma thuật phụ thuộc vào Kỹ năng nhận được] [Lên cấp].

Nói cách khác, đây là loại RPG không để bạn tự động học kỹ năng và ma thuật khi bạn lên cấp. (med: có nghĩa chỉ học được khi gặp điều kiện thích hợp.)

“Không không, tại sao mình lại phân tích dữ liệu trong giấc mơ của mình...”

Rõ ràng thói quen phân tích mọi thứ từ thời game thủ của tôi đã trở dậy.

Nhưng nó ổn thôi, kể cả khi cảm thấy xấu hổ bên trong một giấc mơ, hãy tiếp tục phân tích nào.

Ngay cả trong hoàn cảnh như thế này, cơ thể thật của tôi cũng biết cách nghỉ ngơi.

Tôi đóng lịch kí và quyết định kiểm tra bảng kỹ năng và ma thuật.

“Nhưng, trước đó.”

Tôi để [Lịch kí] mở ở chế độ mặc định từ [Thiết lập]

Nó sẽ phiền hà nếu cứ phải chuyển mỗi lúc.

Ma thuật hiện có là [Mưa thiên thạch] và [Thăm dò toàn bản đồ]

Kỹ năng có là [Ma thuật triệu hồi: Ngoại giới] [Kỹ thuật Ma pháp: Ngoại giới]

Dường như [Thăm dò toàn bản đồ] thuộc về thể loại Kỹ thuật.

Phải chăng ma pháp và kỹ năng có thể sử dụng sẽ được ghi nhận?

Dù sao thì tôi cũng không thể sử dụng nó nếu tôi không nhớ được, lần này quyền sử dụng điểm thưởng lúc đầu dường như là một loại hình bất cân bằng. Là một lập trình viên tôi sẽ lập tức bác bỏ ý tưởng này.

Trạng thái của tôi đã thay đổi đáng kể. Sau cùng, cấp của tôi đã tăng từ 1 lên đến 310. Giới hạn trong FFW nên là 50 vào lúc tôi đi ngủ. Nghĩ lại thì chúng tôi đã chinh nó lên vô cùng khi chúng tôi kiểm tra độ tải của máy chủ, thế nên bộ nhớ lúc đó có lẽ đã ảnh hưởng vào giấc mơ này.

Điểm kinh nghiệm thành hàng thiên văn 9 chữ số đến nỗi tôi còn không buồn đọc. Tôi muốn có một dấu phẩy mỗi 3 chữ số. Lướt cập nhật tới sẽ đề cập nó vậy.

Sức mạnh (STR) và Trí tuệ (INT) có trị số là 99. Khách hàng FFW ngừng trị số ở 99 điểm nhưng thực ra không có giới hạn trên. Trong khoảng thời gian khi chúng tôi gỡ bỏ giới hạn cấp số, giá trị thuộc tính cũng nâng lên tương ứng... Nói cách khác, trị số thực sự có thể cao hơn thể này nhiều hử?

Sức chịu đựng (HP) và MP (Ma pháp lực), và Thể lực (SP) đều thành 3100 đồng điệu. Chúng được lập trình tăng 10 mỗi cấp. Có rất nhiều phương cách để giảm thiểu mức tiêu thụ bằng những kĩ năng khác nhau.

Nó được làm theo cách này, vì theo người lên kế hoạch, việc tinh chỉnh sẽ rất phiền hà nếu chúng ta nâng mỗi cái theo một cách khác nhau.

Thêm vào đó, điểm kỹ năng có được cũng là 3100.

Nó không giảm từ những kỹ năng đạt được trước đó sao?

Khi tôi nhìn vào cột kỹ năng, cả hai kỹ năng vừa nảy đều có màu xám xịt. [Kỹ năng ma thuật: Ngoại giới lv0] hiện lên khi tôi chạm vào nó. Đoạn chữ hội thoại xuất hiện chỗ tôi đang chạm xác nhận [Xin phân bổ điểm (1-10)], thế nên tôi thử đặt vào đó 10.

Không có bất kì SFX nào, chữ trở thành màu trắng và thay thành [Kỹ năng ma thuật: Ngoại giới lv10]. Điểm kỹ năng còn 3090. 1 cấp = 1 điểm kỹ năng. Quá dễ hiểu. Khi tôi nhấp nó lần nữa, tin nhắn [Cấp cực hạn] hiện lên.

Trên cột ma thuật, chữ [Thăm dò toàn bản đồ] có màu trắng trong khi [Mưa thiên thạch] vẫn xám.

Nó như thể bạn không đủ điều kiện sử dụng ma thuật nếu bạn không bỏ điểm cho cấp kỹ năng. Thế tôi cũng đặt 10 điểm vào [Ma thuật triệu hồi: Ngoại giới lv0]

Ngoài ra cũng có nhiều thứ thêm vào cột danh hiệu.

Đầu tiên là [Diệt quái vật]. Yep, tôi hiểu cái này. Sau đó là [Diệt tộc vầy lóp][Thiên tai của tộc vầy lóp][Thiên địch tộc vầy lóp] tôi không chắc tộc vầy lóp nghĩa là gì nhưng có lẽ chúng là quái vật dạng bò sát. Ngoài ra, [Diệt rồng bay] [Diệt rồng[Sơ kì]] [Diệt rồng[Thành Niên]] [Diệt rồng [Trưởng thành]] [Diệt rồng [Cổ đại]], và những cái [Sát Long Nhân] với [] bên trong kéo dài bất tận.

Ừm, với nhiều rồng cỡ này tôi có thể hiểu tại sao chuyện bất khả thi như lên 300 cấp lại xảy ra rồi. Bản đồ đã nhuộm toàn màu đỏ trước cuộc tấn công khi này.

Và rồi, giống như danh hiệu cho Tộc vậy, [Thiên địch tộc rồng] xuất hiện và danh hiệu cuối cùng là [Sát thần].

Bạn có tin là có thần?

“Chờ đã, mình giết một vị thần khi nào thế?”

Tôi nhấp lịch kí và tìm kiếm [Thần]

>Đánh bại Thần rồng AkonKagura!

Đó, nguyên nhân cho danh hiệu sát thần. Tôi hiểu rồi, trận mưa thiên thạch cũng giết thần luôn rồi.

Ra là vậy, tôi đã giết nó...

Chỉ với 2 đòn, quả là sát thần kỹ!!

Không không, tại sao tôi lại giết chúng chứ?

Dù sao thì, bảng lịch kí không hiện mức sát thương thể nên tôi không biết nó mạnh đến cỡ nào. Trong FFW và WW, sát thương cuối lễ ra phải được hiện ra nhưng... tôi đoán không nên hỏi một câu vô dụng như vậy một giấc mơ.

Khi đã dễ dàng di chuyển, tôi nâng cơ thể mình dậy.

Tôi tắt biểu tượng hiển thị [Mưa thiên thạch] trong mục [Thiết lập] vì tôi không muốn trở thành kẻ thù của nhân loại bằng cách nhấp nó bất cần.

Ồ phải rồi, tôi vẫn chưa sử dụng cột ma thuật.

Tôi chuyển bảng với [Thăm dò toàn bản đồ] và [Mưa thiên thạch] ở đó. Giờ thì, làm sao tôi dùng nó đây. Tôi tự hỏi có chăng khi nhấp vào, nó sẽ làm việc.

Không có gì thay đổi cụ thể khi tôi cố thử dùng [Thăm dò toàn bản đồ].

Khi tôi kiểm tra lịch kí, ở đó ghi dòng tin [Ma pháp: Thăm dò toàn bản đồ được dùng]. MP trở thành 3090. Có vẻ nó tiêu hao 10 MP. Tôi bèn thêm HP và MP vào chỉ báo cơ bản khi thấy nó khá phiền phức để kiểm tra mỗi lần.

Không có gì phản ánh trên radar ngoài chính tôi.

Thật tốt khi không có kẻ thù nhưng sát nhân hàng loạt thì không vui tí nào. Không đòi nào, nó là điều bình thường trong game mà.

Khi có vẻ như ở đây thì sẽ không có người bị thương, tôi đoán nó sẽ ổn thôi nhỉ? Tôi chậm rãi nhấp vào [Mưa thiên thạch]. Cảm giác như có thứ gì đó mạnh mẽ lôi sức sống của tôi ra vậy. Tôi thấy mức MP của tôi tiếp tục giảm. Nó dừng lại khi tiêu hết chính xác 1000 điểm.

Nó không cảm giác như lần đầu tôi dùng nó, chắc rằng nó không sử dụng MP của tôi vào lần đó.

Tôi nhìn lên bầu trời. Vẫn chưa có thiên thể nào. Xét theo lần trước, nó sẽ hiện ra sớm thôi.

Và rồi những đám thiên thể xé toạc đám mây.

Bự quá. Cái quái gì thế.

Nó lớn gấp 100 lần những thiên thể trước kia.

Tôi chạy theo bản năng trước khi suy nghĩ.

Tất nhiên ở hướng đối diện với vùng rơi rồi.

Tôi chạy nhanh nhất có thể với những tiếng va chạm liên tục của đám thiên thể khổng lồ phía sau lưng.

Khi ruồi chạy trên mặt nước, sức cản không khí quá mạnh. Thông thường bạn sẽ cảm thấy như chậm chạp khi chạy trong mơ, hay chỉ tôi bị thế?

Tôi lặn qua phía khác của một đồng đá nhỏ khổ cái bàn. Thậm chí tôi bảo nó nhỏ, nó cũng có bán kính 100m thế nên nó sẽ ổn khi làm một cái khiên chứ.

Một cơn bụi sóng thần quét qua vừa khi tôi nấp vào nơi trú ẩn. Những hòn đá khổ người thỉnh thoảng lặn bay qua đám mây bụi, làm tôi ớn lạnh xương sống.

Tôi tự hỏi bao lâu nó sẽ dứt. Khi đám mây bụi tan đi, tôi leo lên đồng đá để xem cảnh đồ nát.

Suòn đá quá dốc, tôi cố nhảy cao hơn 50 cm.

Pon. Tôi cảm giác như bay 5 mét nghe giống SFX vậy.

Đáp xuống trên gờ một tảng đá với chút hoảng mang nhẹ.

“Trạng thái nâng cao, đúng là khôi hài thật~”

Tôi tự nhủ để cố lừa dối cơ thể đang run rẩy của tôi.

“Thiên thể không lộ khi này có lẽ phải cảm ơn về việc INT tăng cao~”

Tôi chạy lên tường bằng cách giẫm lên các gờ và cạnh đá khác nhau giống như một loại ninja nào đó trong game hay manga. Tiện lợi làm sao. Ngay cả trong mơ, tôi vẫn có thể tự nói rằng tôi có khả năng thích ứng hoàn cảnh khá cao.

Tôi có thể thấy sự tàn lụi của đám mây hình nấm ở khoảng cách này. Nhiều khả năng, tàn dư của nó sẽ phân tán và rơi xuống. Điều này sẽ làm mùa màng thất bát và tổn hại đến sức khỏe nếu đây là thế giới thực, cũng như giảm ánh sáng mặt trời.

“Dù sao đi nữa đây vẫn là giấc mơ, tôi cũng không thể làm gì cho dù tôi nghĩ về nó.”

Tôi nghĩ thật là tệ bởi vì nó quá thực đi.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3. Khởi đầu cuộc sống chu du!

“Xin chào, Suzuki đây. Nhân vật tôi tên là Satou, nhưng tôi là Suzuki.”

Tôi muốn trò chuyện với ai đó thay vì cứ độc thoại thế này!

Khi chẳng có dấu hiệu nào chứng minh rằng giấc mơ này sẽ chấm dứt, tôi quyết định đi tìm nơi có con người cư trú.

May mắn là tại tận cùng của bản đồ lớn có gì trông giống như đường cái.

--oOo--

Đã 3 ngày trôi qua kể từ khi ấy. Tôi đã đi cả ngày lẫn đêm thế mà mới đi được có nửa đoạn đường tới đó.

Thế lực tiêu hao dần dần, nhưng nó vẫn còn 2800/3100. Nó giảm khoảng 100 mỗi ngày.

Nếu đây là game, tôi vẫn ổn trong 28 ngày, nhưng nếu nhiều hơn nữa tôi sẽ chạm tới giới hạn.

Tôi không rõ là do là chỉ số của tôi hay là giấc mơ, tôi không thấy mệt. Tôi buồn ngủ nhưng tôi có thể chịu đựng nó.

Ngay bây giờ tôi đang đi bộ, mà dù cho tôi có chạy thì tốc độ giảm thế lực cũng không khác mấy. Nếu tôi nhảy lòng vòng, thế lực sẽ giảm nhanh hơn khi chạy nhưng thực mà nói, nó vẫn trong phạm vi sai số.

Tại sao tôi lại đi bộ lúc này áy hả? Đó bởi vì tôi đang hết sức tự tại.

Bạn không hiểu đúng không?

Tất nhiên rồi.

--oOo--

Lúc mới đầu tôi vừa hát karaoke một mình trong khi đang chạy.

Tiết mục của tôi vốn rất ngắn. Tôi hát hết bài ngay lập tức. Cảnh chung quanh thì tuyệt vời nhưng tiếc thay nó rất hiếm khi thay đổi.

Đoạn, tôi quyết định đọc mở lịch kí dài ngoằng.

Tôi thì không mê đọc chữ nhưng thật là đau đớn khi cứ mãi đi lặng lẽ trên con đường dài mà không mục đích, tôi bắt đầu đọc lịch kí từ dòng đầu tiên.

Tất nhiên là thật khó mà đọc được khi đang chạy, thế nên tôi bèn đi bộ.

Quá chăm chú vào việc đọc lịch kí, tôi quên đi mục đích cơ bản đến con đường cái.

Lịch kí bắt đầu với [Ma Pháp Kỳ: Thăm dò toàn bản đồ được dùng], rồi tin nhắn [Đã bại~] cho việc đập tụi người thần lẫn và chúng lai rông cho tới Thần rông.

Đoạn kết ở đó là [Đánh bại toàn kẻ thù trên bản đồ] và mới nhất là [Nguồn gốc: Chinh phục thung lũng Rông Thần]. Nguồn? Cái quái gì thế? Từ ngữ bí ẩn nhảy ra.

Sau đó lịch kí tiếp tục với đồ thu nhặt và ghi nhận lên cấp.

Đồ nhặt được chiếm hết 80% bảng lịch kí. Thường thấy là vàng và trang bị. Sau là nhiều nguyên liệu khác nhau của chủng rông như sừng, răng và vảy. Nhờ cái này tôi có thể biết được số lượng và chất lượng của chúng, nhưng ngược lại mấy thứ còn lại hơi kì lạ.

Xác người thần lẫn và rông tân sinh được trữ vào kho chứa. Nó có phải là thứ dành cho Chiêu Hồn Sư sử dụng không nhỉ?

Phần còn lại có lẽ là hàng hóa thường ngày được dùng bởi tộc vậy lớp như thức ăn và nhiên liệu.

Tôi không thể sắp đặt cái đồng này được... hơn nữa, tất cả tên chúng đều có [Hư hại~] ở đầu, thế ra đều là rác rưởi à?

Như tôi dự tính, đọc qua 10 ngàn chi tiết sẽ cực phiền.

Cảm tạ trời, cửa sổ kho chứa WW cho phép bạn tìm và phân lớp bởi loại đồ và người sử dụng.

Tôi thiết kế chúng như một giao diện phổ biến để giảm thiểu các bước cần làm. Tôi có chút tự hào khi làm nó với mức độ dữ liệu tương tự các hệ thống điều hành mới nhất.

Hiển nhiên cũng có chức năng thư mục tùy chọn, nhưng khi bạn nhấp vào đồ vật lưu bên trong túi, tùy biến phụ sẽ mở ra và bạn có thể lấy nó ra mà không cần xác nhận.

Tất nhiên bạn cũng có thể lấy đồ ra ngoài bằng cách kéo nó. Thêm vào đó, bạn cũng có thể đặt chứng nhận người sử dụng lên đồ vật trên mục tùy biến. Nó được thêm vào vì gây nên sự khó chịu khi mỗi lần như vậy phải nhập từ tìm kiếm trên điện thoại thông minh.

Được rồi, câu chuyện đã lạc đề một tí. Tôi không thể tiết lộ bí mật chương trình quá dài được.

Tôi mở hai cửa sổ kho chứa để bắt đầu sắp xếp vật dụng. Đầu tiên, tôi tạo thư mục cho mỗi loại thường thấy. Sau đó tôi sẽ tạo mục con cho những loại phụ vào bên trong.

Trong màn hình thiết lập, tôi kích hoạt mục [Tự động dồn đồ cùng loại].

Nếu không mở mục này, tổng số lượng đồ sẽ quá nhiều.

Nói cách khác, chúng ta gọi những vị trí trùng nhau thế này là chồng nhau như trong FFW và WW. Thuật ngữ này có mặt hầu hết trong các RPG cho nên tôi khỏi giải thích lỗi thời. Tôi tự hỏi ‘ngữ nguyên học’ này có phải là từ những mảnh nhỏ xếp chồng trong các trò chơi mô phỏng lỗi thời trên bia cứng không nhỉ?

Mà sao cũng được.

Vàng nhặt được hầu hết là tiền.

Số lượng nhiều nhất là [Đồng vàng Cổ quốc]. Nó là 101,2K; wow. Tôi thử lấy ra một đồng, nó khá bụi và nặng. Nó to khoảng đồng 500 yên và nặng cỡ 5 đồng 100 yên. Nếu tôi nhớ đúng, nó cỡ 30 gam. So tiền ở thế giới thực, tiền đồng cỡ 4-7 gam, cái này khá to và nặng. Nếu chúng ta thử tính, tổng cộng là 303 tấn... một trọng lượng vô lý. Trong thế giới thực, khoảng 2500 tấn là lượng khai thác mỏ một năm. Tích trữ nhiều vàng thế này, đúng là lũ rông.

Kế tiếp là [Đồng vàng Đế quốc Saga] cỡ 40K. Tôi có chút quan tâm rằng liệu có nhiều đế quốc hay nó là một đế quốc mới thành lập sau khi cái trước bị phá hủy bởi lũ rông. Tôi thử lấy một cái này ra luôn, nó nhỏ hơn đồng 500 yên một chút nhưng nặng khoảng 7 gam.

Và thứ ba, Kho báu Hồng Sắc 30K. Tiền viễn tưởng đã xuất hiện! Tôi liền lấy ra xem, nó nặng cỡ nửa đồng vàng cổ nhìn như hồng ngọc. Đôi khi cảm giác nó lóe một ánh chớp sáng từ cấu trúc mạng lưới bên trong. Một chút huyền bí.

Phần còn lại là 10K bạc và đồng [Cổ Đế Quốc]. Tiền bạc, tiền bạc nhỏ, tiền đồng lớn, tiền đồng, đồng xu của [Đế quốc Saga] và [Vương quốc Shiga]. Tiền bạc lớn, tiền bạc, đồng xu của [Thánh quốc Drag], và nhiều loại tiền tệ khác nhau với hậu tố [~Vương quốc]. Tổng tất cả là 7000. Từ giờ, tôi phân chúng theo quốc gia.

Hiện nay, WW và FFW vẫn chưa có bộ tiền tệ... Trong WW nó gọi là Wol, và trong FFW là Kaane, không có tiền tệ khác ngoài chúng.

Những loại tiền khác nhau có thể đến từ những chương trình đồ vui mà tôi xem trong lúc đang nghỉ ngơi, và ảnh hưởng đến giấc mơ này.

Cũng có nhiều loại châu báu, đồ trang sức và đồ nghệ thuật bên cạnh tiền. Một nhẫn bạc đơn giản, ngọc lục bảo bằng bàn tay, vương miện trang hoàng, tượng vàng cỡ người, thanh kiếm ngắn có trang trí, và nhiều thứ trông giá trị với số lượng hơn 300K.

Hầu hết trông đất đỏ dù nhìn như đồ bình thường, tuy nhiên có khoảng 5% đồ vật ma thuật lẫn vào trong số đó.

Thông tin chi tiết về những vật ma thuật quá dài nên tôi bỏ qua việc đọc nó. Hãy nghĩ về nó như việc đọc mấy tiếng lóng trên internet mà bạn không hiểu nó trên các diễn đàn đại chúng. Và cũng không có núi châu báu trong WW lẫn FFW.

Tự giảng giải một ít lời giải thích, cũng có mấy thứ thu hút sự chú ý của tôi. Có khả năng cung cấp 100 lít nước một ngày, [Bì nước Âm ty (Bì đựng nước)].

Tôi lấy ra [Bì nước Âm ty (Bì đựng nước)] khi tôi bắt gặp nó và uống ít nước. Tôi muốn rửa mặt và tóc bằng nó nhưng rồi bỏ ý định từ khi thấy bụi từ trận thiên thạch vẫn trôi bồng bềnh chung quanh.

Có những thứ khác ở đây; khả năng giữ tới 1000 tờ tiền, [Bao ma thuật], trữ 30 lần 30 loại đồ vật khác nhau, [30 Túi chứa đồ]. Tôi đặt cả 3 thứ vào trong mục yêu thích.

Từ khi tôi có kho chứa vô tận, việc xài một túi ma thuật cũng không còn mấy ý nghĩa, nhưng tôi thích xem một thanh kiếm dài kéo ra kéo vào khỏi túi.

Ngày thứ hai kết thúc với cảm giác gì đó sau khi sắp xếp kho.

--oOo--

Di chuyển đến đây và đó trong ngày thứ ba. Đồng hồ đã qua số 0. Tôi không chắc đây thực là ngày thứ ba hay không kể từ khi tôi bỏ nhờ việc xem đồng hồ sau mỗi 4 tiếng. Khi mà tôi sẽ bị mệt nếu ngủ trên vùng đất hoang sơ này, thế nên tôi tiếp tục đi bộ. Mặt trăng vào tối nay rất tròn vì thế không có vấn đề gì về tầm nhìn.

Theo nguyên tắc để dành món ngon để dùng cuối cùng, đây là thời gian để xem xét vũ khí và áo giáp.

Tôi phân loại hiển thị nguyên liệu và xác chết. Theo cái lịch kí, chỉ có vài xác người thần lẫn và chủng lai rồng. Phần nhiều có lẽ là vì thiên thạch, bị trúng đòn toàn vẹn, nên không còn lại gì nhiều. Tuy thế, có rất nhiều xác rồng. Lịch kí Đã bại cho thấy rằng gấp 2-3 lần số chúng. Cái nơi này giống như là ‘Mộ voi’ phiên bản rồng (med: ‘mộ voi’ theo tương truyền loài voi sắp chết sẽ tập trung về đây mà chờ chết. Ai mà đến đó sẽ vỡ khảm vì có hàng hà sa số ngà voi.)

Hầu hết nguyên liệu là các phần cơ thể, nhưng cũng có thoi sắt, cây thuốc, gỗ và đá. Chúng có lẽ cũng là mấy thứ bị đập vụn bởi lũ thiên thạch. Các bộ phận ngẫu nhiên và vảy có rất nhiều. Bất kể chúng có dạng gì thì số lượng của chúng cũng lên đến 7.960K (7*960*000). Thậm chí có cả khung da một con rồng sơ xác.

“Lớn thật, nếu cái vảy lớn chừng này, mình tự hỏi thân hình chúng sẽ to như thế nào nhỉ.”

Háo hức vì tò mò, tôi lấy ra một vảy rồng trưởng thành, nó cỡ 50 cm. Khi tôi có nó, tôi lại lấy vảy rồng sơ cấp ra so, nó chỉ bằng cỡ bàn tay.

Đồ vật nhân [Hư hại] được tôi đặt vào mục riêng biệt. Tôi đã nghĩ về việc vứt bét nó đi nhưng rồi dừng lại bởi vì nó có thể thành một ngọn núi rác.

Cuối cùng, là xem trang bị.

Chúng có chừng 30K thứ. Giáo của tộc vảy đặc biệt phong phú, những thứ bắt đầu với [~của tộc vảy] chừng 20K. Không có ma thuật trong đó, chỉ toàn là đồ vật bình thường làm bằng đồng hay sắt. Cũng có vài bộ giáp kì lạ.

Tôi thử lấy ra một cây giáo tộc vảy. Một đoạn gỗ dài 2m với xương bèn chìa ra ở đầu mũi. Nó không thể đâm xuyên khi tôi thử cho nên nó có lẽ không phải giáo chiến đấu.

Các đồ ma thuật như [Giáp da rồng] hay [Giáp vảy rồng] như được ban cho các bộ tộc thống trị có chừng 100. Chúng có lẽ là áo giáp tộc vảy.

Phần nửa 10K còn lại là grom lớn, giáo và cung với nhãn [Loài rồng]. Chúng có lẽ là di vật từ những người (tộc vảy) đã đánh với lũ rồng.

Loại có hiệu ứng đặc sắc nhất là đá quý, nhưng tôi không hiểu hiệu ứng là gì thành ra đành bỏ nó một bên.

Cũng có mấy thứ thú vị, đặc biệt là [Thánh Kiếm] và [Thiên Kiếm].

Trái tim Chuuni lạc mất từ lâu của tôi bị kích thích. (ed: Chuunibyou)

Tại sao mấy thứ như [Thánh kiếm] đều có tên như [Excalibur], [Durandal] hay tựa thế? Lại có cả thanh katana tên là [Muramasa] và [Kotetsu].

“Khí thế đáng trào~”

Tôi thích chí cầm Excalibur. Nó khá là nặng nhưng tôi vung nó một cách bất cần. Những vệt sáng xinh đẹp thoát ra. Thế nhưng những thanh kiếm sát thương vật lý không phải là những thanh kiếm bất tiện à? Nhưng mà nó cũng phổ biến trong những trò chơi hào nhoáng lắm chứ.

Ô phải ha, không có tên đặc sắc cho lưỡi kiếm được tôn sùng này.

Tôi đã mong đợi lấy được một kiếm kị khi tôi cầm kiếm, nhưng không có gì xảy ra cả. Chắc nó sẽ đến nếu tôi đập một kẻ thù bằng kiếm.

Những thứ bất thường cũng tồn tại. Đại bác và máy bắn tên. Chúng thường được đặt trên các pháo đài để chống trả kẻ thù bay trên trời. Bỏ qua phần mô tả, nó dường như không sử dụng thuốc súng mà thay vào đó là dùng ma lực.

Một cái khác, là súng!

Súng ngắn 100, súng ngắm 50. Súng ma thuật 12. Chỉ là theo ghi nhận, không có súng trong FFW. Nghĩ lại thì có đại bác trong WW đấy thôi.

Tôi lấy ra khẩu súng ma thuật nhỏ nhất.

Nó là một khẩu Derringer với trang trí ngoại cỡ. Bộ bảo vệ cò súng cũng được đính kèm.

Trong thế giới thực, súng có chốt an toàn, ở đây nó là một cái công tắc với các mức là 0, 1, 3, 10. Tôi để mức 1.

Tôi nhắm một hòn đá gần đó bằng 1 tay và kéo cò.

Một âm thanh pssh vang lên, tuy vậy chả thấy đường đạn nào cả.

Khi tôi lại xác nhận hòn đá, một cái lỗ lớn cỡ đồng 10 yên xuyên qua nó. Đây là hòn đá cứng dày 2m. MP tiêu hao hết 1. Không bị giật đạn, cảm giác giống như súng laser vậy. Đây hoàn toàn là thế giới khoa học viễn tưởng chứ không phải huyền tưởng.

Với mức độ 10, hòn đá hoàn toàn bị phá hủy. Cái này sẽ giết quái như Orge chỉ một phát. MP tiêu hao 10.

“Quá hiệu quả.”

Đây là đồ vật sẽ hoàn toàn phá hủy sự cân bằng của một trò chơi. Không ai sẽ muốn dùng ma pháp nữa.

Sau đó tôi chơi đùa với khẩu súng trong vòng 1 giờ khi vẫn di chuyển.

--oOo--

Hoàn tất việc xem xét đồ vật, tôi bắt đầu suy nghĩ về mấy thứ khiến tôi phiền não lúc trước.

“Nguồn là cái gì nhỉ?”

Tôi tự thầm thì.

Nó là về [Nguồn*: Chính phục thung lũng Rồng thần] từ cái lịch kí.

...có lẽ nó không liên hệ với việc khấu trừ thuế. (med: từ này không rõ nghĩa, cả eng lẫn jap. Jap là Gensen=Source (厳選), hy vọng có ai đó giúp mình hiểu từ này)

Bên cạnh lịch kí, không có đề cập gì của [Nguồn: Chính phục thung lũng Rồng thần] ở bất cứ đâu cả.

Thường tôi sẽ bảo rằng “Dù sao nó chỉ là một giấc mơ” nhưng có thứ gì đó làm bận lòng tôi.

Có một sự thay đổi nhịp điệu suy nghĩ trong khi đang chạy, tôi cảm thấy đang tới gần một thứ gì đó, tôi đắm mình trong cảm giác tốt đẹp khi vẫn chạy, tôi cảm thấy chuyện gì cũng tốt.

Tôi cảm thấy vớ vẩn về mấy thứ tôi tự nói.

Trải qua nhiều ngày mà không giao tiếp với ai sau cùng không mấy tốt đẹp. Tôi không chịu nổi việc đó.

Tôi đã đi trọn 1 ngày trước khi tôi nhận ra, và cuối cùng cũng gần đến đường cái.

Vẫn không có con người sinh sống theo bản đồ. Tôi có thể thấy đường cái dẫn từ tây đến tây bắc.

Nói cách khác, vẫn không có gì bên cạnh tôi hiển thị trên bản đồ.

Tôi tự hỏi liệu họ có chạy xa vì sợ hãi thảm họa aka trận mưa thiên thạch với sấm gầm và động đất không. (ed: aka trong câu này mang nghĩa: "còn được biết đến như...")

Tôi ngừng việc chạy dờ và bắt đầu đi bộ.

“Minh muốn đi tắm~”

Như dự liệu, không có gì trong 3 ngày làm đầu tôi ngứa ngáy.

Không thể đun sôi nước, nhưng có nước. Tạ ơn trời vì đám mây bụi đã giảm đi, có thể gột rửa bụi bặm rồi.

Tôi cất quần áo và giày vào kho chứa, tìm một hòn đá vừa vặn và đổ nước từ đỉnh đầu xuống.

“Có chút lạnh, nhưng mình thấy như được hồi sinh.”

Cảm thấy nhẹ nhõm, tôi lấy những quần áo sạch từ đồ nhặt được rồi rửa chúng với nước.

Để làm một giấc ngủ ngắn thoải mái, tôi lấy một cái giường phù hợp có màn che từ đồ thu lượm và đặt nó trên mặt đất.

Đó là lần đầu tôi ngủ sau 3 ngày.

Sáng hôm sau, tôi chú ý thấy tôi có thể treo đồ giặt trên tấm màn nên tôi giặt quần áo với cái xô lấy từ kho chứa và treo chúng lên, từng phía.

Sau đó tôi lười biếng nằm trên giường và ăn khô bò hết nửa ngày.

Tôi mong chờ có ai đó sẽ đi ngang qua con đường cái, nhưng không có gì trên radar, mãi đến tận chiều.

Nếu đây là một quyển tiểu thuyết hay truyện tranh, tôi sẽ bắt gặp một công chúa bị tấn công bởi lũ cướp~”

Tôi thích kiểu khuôn sáo ấy.

“Dịch vụ trong giấc mơ của mình quá tệ.”

Tôi nhắm mắt làm ngơ trước sự thực tôi dễ dàng có được kho báu và cấp độ đáng kể, với độ may mắn đáng nguyên rủa của tôi.

Một flag thế giới có lẽ sẽ xảy đến nếu đây là một giấc mơ hay câu chuyện thần tiên, nhưng không gì xảy ra. (med: flag, từ thường gặp với những ai chơi quen VN, ám chỉ mở một hướng đi hay sự kiện liên quan kéo dài sau đó.)

Sau khi thay đồ đã khô, tôi bắt đầu đi tới con đường cái.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4. Ngôi làng bỏ hoang, kĩ năng và đứa trẻ đi lạc

“Xin chào, Suzuki đây. Cô đơn quá, tôi có lẽ sẽ chết vì cô đơn mất.”

Tôi thực sự, rất rất muốn có một bạn đồng hành.

Sau khi đặt chân lên đường cái, tôi bị lạc đường; đã 7 ngày kể từ lúc đó và tôi vẫn chưa đến được nơi có con người.

Nói về chuyện này, bằng cách nào đó mà tôi đạt được số kĩ năng: [Chạy tốc lực], [Vận dụng 3 khoảng không], [Nhảy], [Ca hát], [Cắm trại] và [Giặt giũ].

Tuy thế nhưng, đám kĩ năng này vẫn xám xịt vì tôi không vớt điểm vào đó.

--oOo--

Tôi như đã học [Chạy tốc lực], [Vận dụng 3 khoảng không] và [Nhảy] sau trận mưa thiên thạch thứ hai, nhưng bỏ qua nó vì bối rối.

Khi tôi nghịch với khẩu súng, bản đồ chuyển hướng thế nên tôi đổi nó và lịch kí thành biểu tượng để nhìn, đoạn tôi thấy gì đó. Từ lịch kí nó viết một nơi với cái giường và màn che nhưng...

Nó không phải chỗ cắm trại à? Tôi tự vấn.

Vào ngày thứ 8, cuối cùng tôi cũng thấy một nơi giống như làng trên bản đồ rộng. Tôi chạy hết ga tới ngôi làng. Nhưng không có hiện diện con người trên bản đồ. Tôi tự hỏi liệu có phải họ di tán hay bị tiêu diệt. Không đúng, họ nên quay về nếu họ được sơ tán, bởi vì đã cách một tuần rồi.

Không lâu lắm, tôi chạm đến ngã ba đường dẫn vào làng.

Cắm ở đó là một bảng chỉ hướng thô sơ ở phía đường. Một khúc gỗ cao bình thường 1,5m được đóng xuống đất. Các điểm đến được viết bằng thứ gì đó như mực.

“Minh không thể đọc nó...”

Có thứ gì đó viết trên nó, nhưng tôi không thể đọc được. Ít nhất, nó khác tất cả loại ngôn ngữ tôi biết ở thế giới thực. Thực sự nó nhìn như mấy loại văn bản hư cấu từ một trò chơi.

Tôi đưa bản đồ về mức phóng đại tối đa, hiển thị khu vực rộng lớn.

Trong khi cảm thấy chút khó chịu vì không thể đọc các đầu mối sau thời gian dài đợi chờ, tôi nhấn vào ngã ba trên bản đồ. Không có ý nghĩa thực sự cho hành động này nhưng lúc này nó là điểm trọng tâm.

"Chào mừng tới làng Enikei", "Thành phố Seryu 32Km", "Tới vương quốc Kazo 105Km"; Tôi có thể đọc nó rồi! ...Hay hơn thế, nó là tiếng Nhật!

Hiện thị nhảy nhót chồng nhau trên bản đồ, mỗi cái đều viết tiếng Nhật. Đây có phải hiệu ứng của Thăm dò toàn bản đồ? Một điều đáng ăn mừng.

Cho đến bây giờ, thành phố Seryuu có vẻ gần nhất từ đây, nhưng nó hơi phiền phức.

Để dành thời gian này, hãy đi đến ngôi làng trước. Tôi biết không có ai ở đó, nhưng tôi cảm như tôi sẽ mất gì đó nếu tôi đi thẳng tới thành phố!

Có thể ở đó sẽ có nhiệm vụ ẩn! Nếu đây là giấc mơ của tôi, nhất định phải có một cái!!!

Ngôi làng đến trong tầm nhìn ở phía khác cánh đồng chỉ độ 5 phút. Giữa con đường hẹp mở rộng về phía cánh đồng trông như nó bị bỏ hoang chừng 1 năm. Đây là thế giới cô đại.

Thậm chí từ một khoảng cách, tôi có thể phân biệt nhiều căn nhà như bị cháy. Mỗi ngôi nhà đều có điểm chung; mái chúng hoàn toàn bị thiêu rụi.

Phán đoán tình cảnh, nó dường như là “Ngôi làng bị bỏ hoang vì đợt tấn công của lũ rồng.”

Không có xương nằm trên đất, nhưng nhiều thứ như giỏ thu hoạch, cuộc gỗ và mấy nông cụ khác nhau nằm rải rác chung quanh như thể họ rời đi rất vội vã.

Khi nhìn đồng dụng cụ xung quanh, mặc dù hơi phóng đại khi gọi nó là phát giác, nhưng tôi có chút ý tưởng.

“Nếu mình đạt được kĩ năng gạt giữ khi gạt đồ, có lẽ mình sẽ nhận được thứ gì đó nếu đi đào một số mảnh ruộng?”

Tôi lấy cái cuốc và đào mảnh đất bằng nó.

>[Nhận được Kĩ năng Trồng trọt]

>[Nhận được Kĩ năng Canh tác]

Nó hiện ra trên lịch kí như mong đợi. Dù tôi không cho rằng trồng trọt sẽ hiện lên.

Để làm tốt hơn, tôi thử nhiều thứ khác.

Tôi nhổ mấy thứ để làm xuất hiện một loại rau trộn giữa đám cỏ dại.

>[Nhận được Kĩ năng Thu hoạch]

Nó có chút vui đây.

Thậm chí thế, nó vẫn ở chế độ đơn giản phải không nhỉ?

Nghĩ đến cái này, đây là loại rau gì? Nó là rau dền hay rau dền mù tạt?

Tôi nhìn vào nó và dòng tin AR hiện lên trên cây rau nói “Cỏ Hisaya, rau ăn lá. Nó thường được chế biến như gia vị hoặc làm đồ chua.” (med: AR: tăng cường thực tế ảo; ứng dụng công nghệ nhằm tăng tính thực hóa thế giới ảo)

Tuyệt, nó thuận tiện làm sao. Dường như nó là một chức năng khác của tìm kiếm trên bản đồ.

Ngẫu hứng, tôi nhỏ cỏ dại.

>[Nhận được Kỹ năng Làm cỏ]

Tôi không cắt nó, tôi chỉ kéo nó mà thôi.

Tôi đi lại thứ gì đó như cây chắn gió, tôi lấy một cái rìu và chặt một cây vừa phải.

>[Nhận được Kỹ năng Đốn gỗ]

Tôi tự nhủ tiếp theo là gì? Tôi thấy thích thử vài ý.

Tôi viết một công thức toán trên mặt đất với cái cuốc.

$\{1+1=2\}$, thế.

>[Nhận được Kỹ năng Tính toán]

Hừm, nếu nó OK vậy thì $\{E=mc^2\}$

>[Nhận được Kỹ năng Kiến thức đã mất]

Lý luận nổi tiếng của thuyết tương đối là một kiến thức đã mất?

Tôi sẽ lấy một kỹ năng bay hoặc thứ gì như...

Lần này tôi viết một số ký tự ở Nhật.

>[Nhận được Kỹ năng Vẽ vờ]

Các họa sĩ-san sẽ phát điên lên mất.

Kể tôi viết OXO theo những kiểu mà nó giống như trò chơi trẻ con. (ed: thể loại giống như cờ caro ấy)

>[Nhận được Kỹ năng Trò chơi]

Bất kỳ thứ gì đều được?

Tôi bắt đầu thử thứ này kể thứ kia.

Tôi thử cạo gỗ chấy đằng sau một ngôi nhà với con dao thành hình dạng một cây gậy.

>[Nhận được Kỹ năng Thợ mộc]

>[Nhận được Kỹ năng Tạo vũ khí]

Thêm nữa, tôi quần cây gậy với một miếng da tôi lấy từ kho chứa.

>[Nhận được Kỹ năng Chế tác đồ da]

Làm một cái chổi tạm tôi quét dưới chân.

>[Nhận được Kỹ năng Lau dọn]

Tôi đã tiêu hết ý tưởng. Khi tôi thử tìm thêm tôi khám phá ra một nghĩa trang với một bệ thờ thần bốn xú.

Từ khi tôi lớn lên ở miền quê, tôi vô tình chấp tay cầu nguyện cho bà nội.

Tôi cũng dâng một ít thịt khô và đổ vào một ít nước tế.

>[Nhận được Kỹ năng Cầu khẩn]

>[Danh hiệu đạt được: Con chiến sùng đạo]

Umu, tôi không định kiếm một kỹ năng nhưng...

Ý tưởng đã cạn sạch, tôi bắt đầu mệt vì kiếm kỹ năng, hãy đi khỏi làng thôi.

Tôi đi bộ tới thành phố Seryuu, theo bảng chỉ đường. Sau khi quen mắt với ánh trắng, trong bóng đêm, tôi chạy tốc lực trên đường cái.

Khi gần bình minh, bản đồ mở rộng ra cho thấy cả thành phố Seryuu. Tất nhiên không như làng Enikei, nó có rất nhiều người.

“Cuối cùng, cuối cùng cũng gặp được nền văn minh~~~~”

Tôi khóc trong khi run lấy bầy vì cuối cùng cũng được nói chuyện với con người.

...Đây là một giấc mơ dài ời là dài. Bạn có nghĩ thế không?

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5. Khởi đầu cuộc sống ở thành phố như pháo đài!

Cuối cùng rồi tôi cũng đến thành phố Seryuu.

Hãy lột nó trần trụi với [Dò toàn bản đồ nào]!

Dân số khoảng 120,000. Nó là một vùng lãnh thổ trong Vương quốc Shiga được cai trị bởi một bá tước. 95% là con người, 5% khác là thú nhân, tộc vảy và tộc tiên. Cấp trung bình là 2-3. Cao nhất là một pháp sư già ở mức cấp 48. Đội hiệp sĩ thì từ 5-20 với hầu hết ở 8-12. Linh thường cỡ 5-7. Có rất nhiều cung thủ như là một biện pháp để chống lại lũ rồng. Tỷ lệ nam nữ là 5:6 với rất nhiều phụ nữ. Không rõ là do sự khác biệt về tỷ lệ sinh nở hay bởi vì tỷ lệ chết của đàn ông cao.

Bắt ngờ là, cư dân sống chỉ có vài kỹ năng. Hầu hết họ có 1-3 cái, một số còn không có gì. Có 20 hoặc nhiều kỹ năng có lẽ chỉ ngoại lệ với những người làm luật.

Chỉ số ít pháp sư tồn tại. Chỉ có khoảng 2000 người có kỹ năng ma thuật. 90% số họ sở hữu ma thuật sinh kế trong khi 10% còn lại như thuộc về quân đội quốc gia.

Theo cách ngoài mong đợi, nhưng cấp 310 thực sự là phi thường. Thêm đó, tôi đã mang theo và học được nhiều kỹ năng vô dụng mà nó sẽ khiến tôi nổi tiếng.

Bản đồ cũng cho thấy tên các con đường và nhà thương nhân ở mức độ nào đó. Dù nó không thể cho bạn biết họ bán loại đồ gì hay danh tiếng của họ, nó vẫn khá hữu dụng khi quan sát thị trấn lần đầu tiên. Không may là, chức năng tìm kiếm chỉ làm việc với con người, tôi không thể dùng nó để tìm các cửa hàng được.

Giảm quy mô nhìn, thị trấn giống như một hình bầu dục đường kính 6 km cùng với 3 km độ dài, đầu cúp như vật búp bê daruma gắn ở mỗi phía.

Tôi phóng to bản đồ rồi xác nhận từng khu vực...

Đầu tiên, gần cổng nhất, khu vực đó có vẻ như là khu dân cư chung. Bên cạnh cổng là chuồng ngựa và quán trọ. Cùng với chúng, lâu đài của lãnh chúa tọa lạc ở vị trí trung tâm khu phố. Ở trung tâm thành phố thì có gì đó giống như đền thờ hoặc thứ gì đó liên quan đến ma thuật. Cách xa cánh cổng, là biệt thự của lãnh chúa. Và một quán nước giải khát trông quá nhỏ để dành cho thành phố sử dụng, nhưng lại quá lớn cho vị lãnh chúa độc quyền.

Khi tôi thử tìm kiếm những người với nghề [Mạo hiểm giả], tôi chẳng tìm được gì. Cũng không có [Thủ thư], có lẽ là do ở đây không có thư viện hay sao. Tuy thế, có một số [Nô lệ]...

Sau khi xem xét khá nhiều thứ, tôi đến trước cổng. Trình diện cùng với ánh mặt trời ló dạng nơi chân trời, canh giờ thật chuẩn xác! Dù cái cổng vẫn còn

đóng tại lúc này.

Tôi nghĩ rằng sẽ có những người khác ở trước cổng nhưng thực sự chả có ma nào.

Có lẽ sẽ hay hơn nếu có một số dân làng đến buôn bán rau quả vào buổi sáng.

Chỉ trong giấc mơ của tôi hay là các cửa hàng sẽ không mở cửa cho tới 10 giờ sáng hả?!

Mặc chiếc áo thun polo hay quần chinos có lẽ sẽ gây chú ý. Tôi tìm trong kho chứa, thấy mấy bộ áo choàng và chỉ lấy ra cái áo choàng chưa mòn màu xanh đậm để mặc. Phần áo choàng còn lại là dụng cụ ma thuật nhưng chúng quá mòn, tôi không thể để chính mình mặc chúng. Cái áo này mùi có chút mốc.

Cơ thể tôi nhìn giống như thời tôi 15 với vóc dáng nhỏ con. Cái áo choàng quá dài đến nỗi phết một ít trên nền đất. nhờ đó, đôi giày thể là được ẩn đi. Rìa mép tôi thậm chí không mọc sau một tuần. Tôi đã từng hạnh phúc khi thấy chúng mọc ra và lớn lên trong khoảng thời gian đầu học đại học. Dù vậy, tôi đã cạo nó tức thì khi có bạn gái...

Trong khi tưởng niệm quá khứ, tôi tiếp tục đợi cái cổng mở ra.

--oOo--

「●●！ ●●●●● ●●●●●●●●！！」

Khi tôi đến gần cổng, một chú lính đi ra trong khi nói mấy từ không rõ.

Cuộc trò chuyện tôi hóng đã lâu lại lộ ra là một ngôn ngữ huyền bí!!

>Nhận được Kỹ năng Tiếng Shiga!

Tôi yêu Cấp độ Dễ!

Thượng đế đã không bỏ rơi tôi!!

Tôi điều khiển menu và nhận diện kỹ năng ngôn ngữ Shiga cực nhanh!

Tôi dồn hết 10 điểm vào đó với tất cả niềm hân hoan.

“Chuyện gì vậy chú nhóc? Nhóc bị đau dạ dày à?”

Một người lính để râu hợp cảnh. Tôi không cho rằng người này độ hơn 20 tí nào, “chú nhóc” hử, được thôi... À phải, nhân dạng ngoài tôi hiện giờ chỉ có 15 tuổi thôi.

“Chào buổi sáng. Vâng, tôi khỏe.”

Tôi trả lời từ tốn với nụ cười vu vơ, bản quyền của người Nhật. Cho dù đối tác là một ông chú trung niên, thì ông cũng là con người sau một thời gian dài. Một nụ cười thì không mất tiền.

Cánh cổng nặng nề mở ra đằng sau chúng tôi trong suốt cuộc trò chuyện.

“Chú nhóc, đưa tôi ID xác nhận bởi vì đó là luật. Nếu nhóc không có nó, phải trả 1 tiền đồng thuế.”

Cái mà--! ID ngay cả trong một giấc mơ hả!

Tôi nghĩ đưa bằng lái xe trong bóp của tôi nhưng nó chắc sẽ rắc rối nên tôi ngừng lại.

“Tôi xin lỗi, tôi không có một thẻ ID nào.”

Tôi trả lời thành thực. Nếu tôi bị từ chối thì chỉ có thể lén lút đi vào, nếu bị bắt tôi chỉ việc trốn. Tôi tự nghiêm trọng hóa vấn đề bên trong giấc mơ này! Phải, một giấc mơ! Đây chỉ là mơ!

“Nhóc làm mất nó à? Chúng tôi có thể làm một cái mới nhưng giá nó là một tiền bạc, nhóc đồng ý với điều đó chứ?”

Oi oi, họ có thể dễ dàng làm một cái mới a?

Nếu tôi không nhầm thì có vài đồng bạc Shiga trong kho chứa.

“Làm ơn giúp tôi có một cái mới! Con ngựa của tôi bị hoảng vía vì tiếng gầm lớn cách đây 8 ngày, đã bỏ chạy cùng với hành lý của tôi. Nếu tôi không có thịt bò khô trong túi và không tìm thấy mấy con suối trên đường đến đây, tôi có lẽ đã chết rồi!”

Tôi thực dẻo miệng như thể tự tôi đã như vậy~ Tôi thực sự có năng khiếu trong việc gạt gẫm.

Như thể đáp lại lời độc thoại của riêng tôi:

>Nhận được Kỹ năng Biện giải.

>Nhận được Kỹ năng Lừa dối.

>Nhận được Kỹ năng Mặc cả.

Kỹ năng xấu xí làm sao!!!

“Đến đây nhóc!”

Chú lính ra hiệu tôi đến trạm gác bên cạnh cổng.

Ngay sau khi nói lí do và giả vờ tổn thương, chú lính chỉ lơ nó đi. Sức mạnh kỹ năng ngó lơ của chú ta quá cao!

“Phòng trường hợp, chắc chú mày không nằm trong danh sách mấy tên trộm bị truy nã đâu phải không?”

“Vâng, chắc chắn là thế rồi.”

Tôi là thành viên của cộng đồng công chúng không hề liên hệ với tội phạm~

“Vậy, đặt hai tay nhóc vào trên cùng đá Yamato và nói ra tên chú mày đi.”

Ông chú hướng tôi đến nơi như màn hình LCD 20 inch đặt bên trong trạm gác. Cái này là Yamato, đá Yamato này có thể kiểm tra tôi? Nó có thể dẫn đến hư không?

Về tên, nó nên là tên nhân vật nhĩ~

“Satou”

Ngay sau khi tôi nói tên nhân vật của tôi. Thạch bản in bắt đầu mờ sáng với ánh màu lam, và mây từ xuất hiện.

Nó giống mấy bảng tự trên tấm bảng chỉ đường trước kia. Tôi có thể đọc nó với lòng biết ơn kỹ năng tiếng Shiga. Tôi vô cùng muốn một kỹ năng tiếng Anh!

“Nhóc, bỏ tay chú mày ra được rồi đó.”

Trên tấm thạch bản đã ghi, [Chủng tộc: con người] [Cấp 1] [Giai tầng: thường dân] [Chi hội: không] [Loại nghề: Quản lý] [Danh hiệu: không] [Kỹ năng: không] [Trừng phạt treo thưởng: không]

Ể, không phải cấp độ hơi khác sao?

Mặc cho tôi bối rối, chú lính tinh bơ viết những thứ hiện trên thạch bản vào trên một tờ giấy bằng một cây bút lông ngỗng. Cuối cùng, ông đóng dấu nhập cảnh [Người phê duyệt: bá tước đã nghỉ hưu Souryuu, Hiệp sĩ Soun], bằng chiếc nhẫn với tên ông chú được khắc ở đó.

“Đây, đừng làm mất nó nữa đấy.”

Chú lính đưa tôi tờ chứng nhận trong khi tôi đưa ông một tiền bạc và một tiền đồng lớn lấy từ túi tôi.

“Gi, chú mày nên bỏ tiền riêng vào túi. Không phải chú mày khá thận trọng sao. Từ giờ hãy giữ gìn ID của chú mày cho cẩn thận vào.”

“Ngoài ra, đừng quên điều này. Giấy phép cư trú chỉ có 10 ngày thôi. Nếu chú muốn ở lâu hơn, hãy yêu cầu ở đây hoặc tại tòa thị chính trên quảng trường thị trấn. Cho dù ở chỗ nào, phí thủ tục luôn là 3 đồng.”

“Nếu chú mày bị bắt giữ trong trường hợp giấy phép hết hạn khi đang tuần tra người vô gia cư, hình phạt sẽ là 1 đồng bạc. Nếu chú mày không trả nôi nó, thì bị cưỡng bức thành nô lệ.”

Giải thích khá là thông suốt, như thể ông luôn làm thế vậy.

Hãy cẩn thận để đừng quên nó.

Từ kẻ lang thang rày đây mai đó rớt xuống thành nô lệ thì thực nghiêm trọng! Tôi tự hỏi nó có giống cuộc săn người vô gia cư hồi thời Edo không?

“Cảm ơn chú rất nhiều.”

“Ồ, nhóc sẽ luôn được chào đón ở trạm canh để được tư vấn nếu có bất cứ vấn đề gì. Đừng bận tâm về lệ phí.”

Tôi đã nghe được thứ gì đó thật tốt. Cảm ơn chú, hiệp sĩ Soun.

Tôi đi ra khỏi chốt canh với lời chào lịch sự.

Tôi đã mất khá khá thời gian bên trong trạm canh, con đường chính từ trước khi vào trạm giờ đã đầy người với một cảm giác kì lạ.

Có một không gian hình bán nguyệt với bán kính 20m giữa cổng và thị trấn. Dù cho nó dùng để ngăn thất thủ khi chiến tranh hay làm gì khác thì tôi cũng không biết nữa.

Tờ chứng nhận làm từ loại nguyên liệu giống như giấy Nhật. Cho dù cảnh quan thành phố là kiểu Bắc Âu, nhưng giấy da là... Liệu đây có phải giới hạn của một giấc mơ?

Tôi gấp nó cẩn thận vào trong túi. Hiển nhiên là, tôi đặt nó trực tiếp vào trong thư mục Yêu thích bên trong túi.

Giờ nên tìm quần áo để thay trong khi đi dạo trên đường chính nào!

Cho dù đã qua nhiều lần giặt, nhưng thực đầu đón khi chỉ mặc mỗi một bộ quần áo hoài.

“Minh muốn tắm rửa chút trước khi thay đồ...”

Tôi thử tìm một người trong coi nhà tắm, nhưng nó như không được áp dụng. Tôi tự hỏi rằng liệu tôi gõ sai tên hay sẽ không có nhà tắm ở nơi đầu tiên. Nếu nó ở sau này thì tôi không còn lựa chọn nào ngoài việc kiếm nước nóng và tắm trong phòng quán trọ sau nữa.

“Cậu kia! Nếu cậu vẫn chưa quyết định quán trọ thì hãy đến chỗ chúng tôi! Chúng tôi sẽ cung ứng cho cậu một số dịch vụ~!”

“G-ì hả...”

“Ồn thôi, ồn thôi mà, nó rẻ hơn mấy chỗ khác nhiều—Mà không, nhưng nó có đầy sự phục vụ tận tâm với thức ăn ngon và giường sạch sẽ!”

Khi tôi vẫn đang nghĩ làm thế nào kiếm chỗ tắm, ai đó đột nhiên kéo tay tôi và ý thức tôi quay lại. Bỗng dưng một cô gái với biểu hiện căng thẳng đang ghi chặt cánh tay tôi kéo đi. Tôi nghĩ rằng cô ấy là một người mời chào, nó là một cảnh thường thấy trong mấy hội cấm trại ở Nhật Bản hiện đại.

Tôi bị dắt tới một cửa hiệu nhìn như quán thức uống trong khi tận hưởng cảm giác mềm mại bao quanh cánh tay. Bởi vì tôi đi vào từ cửa chính, nó có chút u tối.

“Mẹ! Mẹ ơi! Còn mời được một vị khách nè!”

Xét từ sự truyền tải mềm mại đến cánh tay tôi, tôi không hề do dự khi quyết định ở lại nhà trọ này. Yep, núng nính núng nính* là công lý! (med: wth với từ popopoyo, không thể hiểu nó là gì nên đành dịch văn cảnh vậy) (ed=>med: med còn trong sáng chán)

“Là khách hàng đầu tiên kể từ khi có trận sao rơi, phải không nhĩ... Hm? Cậu ấy không có bất kì hành lý nào, cậu có thực là khách không đấy?”

Một bà đi với cơ thể to béo đi ra khỏi quầy trông như chỗ thu ngân. Trái ngược với hình dáng, đi ấy là một phụ nữ xinh đẹp với khuôn mặt đầy phẩm hạnh. Tôi nghĩ bà ấy chỉ độ 30? Tôi thực xin lỗi vì gọi cô là dì.

Tuy nhiên, dù cho cặp mẹ-con gái này là những người xinh đẹp tự nhiên, tại sao họ lại mập! Giảm 10, à không 20 kg, và họ sẽ là mục tiêu tấn công của tôi!!

Dù tôi đã gục vì cô ấy là phụ nữ đã lập gia đình. Một mối tình sẽ chỉ làm mọi người không vui về gì.

“Bởi vì đó, à, sao rồi? Hành lý của tôi đã chạy mất cùng con ngựa vì cái tiếng om sòm đó... May thay là ví tiền của tôi vẫn an toàn, và bằng cách nào đó tôi đã đến được thành phố này~”

“Thực là một tai họa. Quán trọ chúng tôi tính 1 tiền đồng lớn cho một đêm. Nếu cậu cảm thấy ồn khi ngủ cùng những khách khác trong một phòng lớn thì nó sẽ mất 2 đồng. Thức ăn được phục vụ tại quầy này cho một suất. Đó là dịch vụ giới hạn cho một chỗ ở.”

Fumu, tôi không biết giá chợ như thế nào, thế nên hãy thăm dò giá trị tiền đồng lớn và tiền bạc bằng cách trả cho 10 ngày nào.

Cô chủ nhà có kĩ năng tính toán và quét dọn vì thế sẽ không hề làm lẫn khi tính.

“Vậy, xin cho 10 ngày.”

“Được, vậy là 2 đồng bạc.”

Dường như 5 đồng xu lớn tương đương 1 bạc. có vẻ như cô ấy không tính nhầm.

“Cô ơi, tôi có thể dùng bữa bây giờ không? Một bữa nhẹ cũng được.”

“Nếu chỉ mấy thứ như cháo yến mạch, bánh mì đen, hay rau quả thì cô có thể mang ra ngay giờ. Và cô rất tiếc nhưng thịt không có trong chợ, nên sẽ không có thứ đó.”

“Vậy mang bánh mì đen và thịt khô cũng được ạ.”

“Được rồi, cô sẽ mang nó ra ngay, thế cứ ngồi đây. Martha, viết tên khách lên sổ lưu cho vị khách đây.”

Cô chủ nhà đi vào nơi trông như nhà bếp, và ở nơi đó, một cô gái đang dán tấm áp phích trông như trường học giả từ một vở kịch lịch sử đang cầm trên tay một quyển sách cột bởi dây, Martha-chan, bước đến đây.

Cô ấy trông dễ thương nhưng nhìn cô chỉ như trong độ tuổi trung học? Trẻ hơn một ít so với tôi.

“Và~ng, tôi đang viết tên cậu thế nên cậu có thể nói ra chúng không?”

“Là Satou.”

“Được rồi Satou. Xin nói nghề cậu và tuổi luôn.”

Tôi mém nữa đã nói mình là lập trình viên 29 tuổi. Theo màn hình trạng thái, nó nên là 15 tuổi.

“Một người bán rong, 15 tuổi.”

Martha-chan sườn sề điên đầy quyền vờ. Nó trông như giấy vàng loại dùng trong thư pháp Nhật Bản.

Khi Martha-chan dự định trò chuyện sau khi viết xong việc đăng kí chỗ trọ, cô chủ nhà bước ra và bảo cô ấy đi lau dọn tầng 2.

Các miếng thịt khô trộn với nước dùng như súp, bắp cải và củ như cà rốt, như đã nói trước, dù không có thịt, nó vẫn ngon hơn tôi mong đợi. Có 3 lát bánh mì đen dày cỡ 2 cm. Nó cứng hơn những gì tôi được nghe kể, nhưng cảm giác nó cứng như senbei (med: bánh gạo Nhật). Nó chắc sẽ làm bạn đầy bụng. Tôi cắn nó với chút tò mò. Nó là một bữa ăn đầy mùi SFX kì lạ.

Cảm thấy hài lòng cho một bữa ăn sau một thời gian dài, tôi trả giá một tiền đồng. Thường thì nó được trả trước.

Nghĩ về điều này, Martha và cô chủ trọ dùng những từ vay mượn khi nói về phục vụ và cháo yến mạch bình thường, nhưng khi tôi quan sát môi họ, tôi biết họ đang nói những từ khác. Tôi tự hỏi đó có phải là tiếng lóng ngôn ngữ Shiga không.

>Nhận được Kỹ năng Đọc môi.

...ya~y, tôi có thể thành gián điệp hay thám tử~ orz.

Hoặc hơn thế,

“Cô chủ quán ơi, tôi định mua một số hương liệu và thay một bộ quần áo, cô có biết nơi nào hay không?”

Dù tôi biết vị trí cửa hiệu trên bản đồ, chúng cũng có quá nhiều. Tôi không thích đi hết tất cả chúng.

“Nếu cậu muốn thứ gì đó làm bằng chất liệu chất lượng cao, thì thợ may ở khu trung tâm là tốt nhất. Với giá cả hợp lý thì phía Đông là tốt hơn, và nếu cậu muốn giá rẻ thì nên đi phía Tây. Còn nếu cậu dư thừa tiền thì cậu có thể đặt may trong các cửa hiệu cao cấp phía bên trong bức tường, nhưng cậu phải mất tiền vàng. Các cửa hiệu hàng hóa thông thường cũng gần tiệm quần áo, vì thế cậu nên lên kế hoạch chi xài cẩn thận.”

“Cảm ơn cô rất nhiều. Tôi sẽ đi hướng Tây vì chắc may đồ sẽ mất ít thời gian.”

“Được rồi, dù ở phía Tây có Chian, hãy cẩn thận với đám móc túi. Vì đôi khi cũng có những lao động nhập cư ở hướng đông đó.”

“Vâng, cháu sẽ cẩn thận.”

Tôi rời quán trọ sau khi cảm ơn cô chủ quán về lời khuyên.

Giờ thì thật khó để nói đây là một giấc mơ. Nhưng tôi sẽ phải cố gắng lên!

Chương 6. Khu chợ, cô công chúa và người buôn nô lệ

Satou đây. Là Suzuki nhưng giờ tôi là Satou. Đây là một giấc mơ đúng không? Làm ơn nói đây là giấc mơ đi, Johnny.

--oOo--

Một nỗi âu lo nhẹ bắt đầu nảy sinh trong tâm trí tôi, khi tôi đi mua sắm trong thủ phủ thuộc lãnh thổ một bá tước, thành phố Seryuu.

Mất khoảng vài phút đi bộ đến phía đông nhà trọ của mẹ Martha.

Nghĩ đến thì, tôi vẫn chưa biết tên nhà trọ, bản đồ cho thấy nó tên Quán trọ Monzen, phải không nhỉ?

Ngay sau khi bước vào dãy quầy hàng thức ăn, tôi ngửi thấy của cái gì đó khá thơm.

Ờ? Đây chẳng phải là mùi xì dầu sao?

Okonomiyaki và bánh kẹp nướng được đặt trên một đĩa sắt. Hình như đang là mùa đậu nành. Như tôi nghĩ, nó có thể gọi là giấc mơ rồi. Không đời nào có xì dầu trong một thế giới huyền tưởng.

Dù cho tôi vừa mới ăn một bữa, tôi vẫn mua thêm một.

“Yep, nó đúng là ngon thật.”

Tôi muốn nước sốt thịt heo cốt lết hơn là nước tương (xì dầu). Các quầy hàng khác dường như chiên món gì đó như bánh khoai nghiền. Thật là một nền văn hóa ẩm thực cao độ ở một thế giới huyền tưởng! (med: bánh khoai nghiền)

Tôi đi vòng quanh các cửa tiệm và ném thêm nhiều món khác.

“Bao nhiêu cho 3 quả gabo này?”

“Là 2 penny.”

“Mắc quá, chẳng phải nó chỉ 1 penny à?”

“Cô trẻ này, nếu thế, chúng tôi sống làm sao; vậy 2 penny cho 4 trái nhé?”

“5 trái với 2 penny.”

“Tôi thua luôn, vì cô xinh đẹp nên tôi bán rẻ vậy.”

Tôi lắng nghe cuộc thảo luận thú vị giữa một di trẻ và một chủ quầy thức ăn. Cơ bản là trả giá hử? Từ lúc tôi chỉ quen mua với giá viết trên bảng, nó trông khá khó khăn.

>Nhận được Kỹ năng Nghe lén.

“Cần gì không anh bạn trẻ?”

Từ cuộc trò chuyện vừa nãy có lẽ một gabo cỡ 0,4-0,5 penny một quả. Mà ông chủ này có kỹ năng tính toán, ông sẽ chắc tính được số lượng nhỏ.

“Tôi muốn mua 2 gabo, trả 1 penny đủ chứ?”

“Cậu nghe cuộc nói chuyện vừa rồi hả? Thế cũng được. Kỹ năng tính toán của cậu trẻ chẳng trật đâu. Cậu giỏi so với đám trẻ như cậu đấy.”

Nó chỉ là tính nhầm thông thường thôi mà...

Tôi lấy 2 trái gabo với 1 penny. Gabo thực ra là một loại trái giống bí rợ khổ nắm tay. Ngẫu nhiên, penny là một đồng tiền thuần dài nặng cỡ 1 gam, nó có màu vàng của đồng pha tạp chất cao.

>Nhận được Kỹ năng Định giá.

>Nhận được Kỹ năng Trả giá.

Nhưng tôi đâu có trả giá nó?

Nó chỉ là bởi vì tôi nghe cuộc trả giá của di hời này thôi?

Trong khi tự hỏi nên làm gì với trái gabo tôi nhìn chung quanh mình. Các quầy ở xung quanh đều có cỡ nửa tấm tatami nhưng có rất nhiều quầy. Hơn thế chúng rất sòng động.

Tôi bắt đầu nâng [Định giá], [Trả giá], [Tính toán], [Đổi chác], và [Lừa gạt] lên cấp cao nhất trong khi ngo quanh các quầy hàng.

Sau chừng 10 phút đi, tôi cũng đến mục tiêu của mình.

Tôi chọn một túi vật vai lớn từ một quầy hàng. Cảm ơn vì kỹ năng định giá nên giá cái túi hiện ra ở trên. Tiện làm sao.

Có lẽ tôi sẽ bị ghét nếu tôi bỗng nhiên mua nó theo giá chợ. Tôi nắm rõ kĩ xảo sau 3 quầy hàng. Tôi có thể lấy nó với nửa giá chợ nếu tôi cố ép giá 3-4 lần... Nhưng thành thực mà nói thì, nó khó chịu quá.

Những thứ trưng ra từ các quầy... [Túi mang vai lớn], [Túi cách điệu], [Đồ lót bình dân phần trên và dưới + 10 bộ], [Khăn lau mọi cỡ, và khăn tay]. Cái khăn lau chỉ là hai mảnh quần áo ghép lại, tôi có chút thất vọng.

Ngoài ra, dù tôi không thể may vá, [Dây gai 2m – 5 bó], [Chi bông – 1 cuộn], [Kim may vá – 5], [Kéo cắt may], [Đồ bông vải], bằng cách nào đó mà chúng có rất nhiều. Khi mà tôi có kho chứa, sẽ chẳng có vấn đề kể cả khi rất nhiều thứ trong số chúng không được dùng tới.

Tất cả chỉ mất 4 tiền bạc. Thật bất ngờ là quần áo lại đắt hơn thực phẩm.

Tôi không định nói điều này, nhưng thứ đầu tiên tôi mua, túi mang vai, lại là một hình nộm. Tôi sẽ bỏ những thứ tôi mua vào cái túi và trực tiếp chuyển nó vào kho chứa để không bị nhìn thấy. Tôi cũng bỏ vào đó ít quần áo dân thường để nó nhìn không xệch.

Tôi muốn mua một ít y phục hay áo choàng nhưng, chỉ có mấy thứ sờn rách hoặc rẻ rẻ là có nên tôi đành ngưng vậy.

Đúng rồi, tôi cũng muốn kiểm tra sự giữ nhiệt của kho chứa. Tôi sẽ mua một ít thứ nóng nóng và đặt vào trong nó.

Mua sắm đúng là vui~

“Còn bây giờ, mình nên làm gì nữa ta?”

Ghế xếp thành hàng trước các quầy và có nhiều ông già đang uống rượu dù vẫn mới sáng.

“Bù khú cả ngày... Ô phải ha, bộ đồ ăn!”

Ắt hẳn có một cửa hàng bán chúng trong số mấy cái tôi ghé từ nãy.

Đúng rồi, giày! Tôi quên mất giày.

Tôi muốn một cái gì đó để nhắc nhở~ Có một trang ghi nhớ trong mục [Trao đổi] ở menu, sẽ đặt danh sách mua sắm ở đó vậy.

Đã được lúc lâu kể từ khi tôi thấy mục [Trao đổi], ở đó tôi tìm thấy lý do tại sao tôi vẫn cấp 1 khi tôi vào thành phố.

Những trạng thái đó giống y như thứ được viết ở trang này. Các giới hạn trên cho mỗi thuộc tính được chọn từ một hộp rút xuống ở đây. Ngay cả kĩ năng và danh hiệu cũng có thể chọn là [Không] (med: hộp chọn rút xuống, kiểu như mấy cái hình vuông có mũi tên chỉ xuống, khi nhấp vào nó sẽ xổ ra một danh sách chọn.)

Tôi có thể làm giả thông tin như ý mình muốn hử ...

Tôi mua một đôi giày phù hợp cho những cuộc hành trình khó nhọc, và một bộ đồ hợp với giày, ngoài ra cũng mua dép mỗi chân.

Tôi đã nghĩ nên mua mọi thứ vì tôi có kho chứa nhưng tôi không thể tìm đôi giày đúng cỡ. Tôi sẽ đặt ở hiệu giày trên con đường chính sau vậy.

Do đói bụng sau chuyến đi lần thứ hai, tôi đi mất tới một cửa tiệm đang bán thứ gì đó như tương tự ramen và đi vào bên trong. Mặc dù kiểu mì hơi khác, nó vẫn chính là ramen.

Cách khác này là trộn bột đã cán bằng cây gậy đánh vecni với chất như miso sau đó đem nướng. Trông như một thứ thất bại nhưng vẫn ngon theo kiểu của riêng nó.

Tôi cũng mua chén, chậu, bộ đồ ăn những thứ vừa mắt tôi, tôi mua hết cả. Ngoài ra, một con dao làm bếp, nồi đựng nước nóng và chảo chiên. Theo lí do nào đó, ở đây không có thớt, phải chăng người ở đây không dùng dùng đến nó?

Tôi tình cờ mua một bồn tắm bằng kim loại. Như tôi nghĩ, bồn tắm quá bự để đặt nó vào túi nên tôi âm thầm mang nó vào hẻm sâu rồi cất nó vào kho chứa. Và sẽ bất thường nếu tôi không quay lại đại lộ phía Đông, tôi quyết định đi ra khỏi đường chính.

--oOo--

Nơi con đường phía Đông đầy các quầy hàng chật chội, làm con đường như bị ép về phía trung tâm. Ở đó, đại lộ chính rộng 6m, xe ngựa và các loại xe đẩy bằng sức người đều qua lại trên nó.

Cũng giống các con đường trước đó, khác hẳn những gì tôi tưởng tượng về thế giới huyền tưởng, con đường đây rất sạch sẽ. Không có xác động vật chết xung quanh, cũng không có người lang thang trong các con hẻm.

Các quầy hàng thưa thớt không như phía đông, thay vào đó có rất nhiều cửa hiệu. Cũng có nhiều người với trang phục đẹp đẽ qua lại trên đường.

“Vòng cổ là một hay sao nhỉ?”

Những người kéo xe thường đeo vòng cổ. Khi tôi tra nó, họ đều là nô lệ. Điều này thực bí ẩn, tất cả nô lệ đều đeo vòng cổ, không rõ lý do.

Một xe chuyên chở đến từ trung tâm giảm tốc độ để phù hợp với dòng người đi bộ.

Khi cái xe ngang qua tôi, tôi thấy khoảng 10 nữ nô lệ bên trong.

Mắt tôi dán chặt vào một trong số họ. Một cô gái đứng chuẩn gọi là Yamato Nadeshiko với tóc đen và mắt cũng đen, mặc dù nhìn trông như cô ấy đã có chặng hành trình dài. Do phần lớn người ở đây giống kiểu Bắc Âu, đây là lần đầu tiên tôi thấy một khuôn mặt châu Á.

Cô gái cúi mặt nhìn xuống, mắt chúng tôi gặp nhau khi cô ấy nhướng lên và cho dù không có tiền triển lãm mạo nào, theo cái gì đó cô gái nhỏ mặt chuẩn Bắc Âu chính thống với tóc màu tím nhạt dọn sống đứng kể cô ấy trông kinh ngạc khi cô ấy nhìn tôi. Không tốt rồi, sẽ rắc rối lắm nếu cô nhìn tôi chăm chăm như thế... Tôi không phải kẻ lolicon.

Khi tôi chăm chú vào cô gái nhỏ, một biển báo với tên và cấp xuất hiện kế bên cô ấy.

Arisa. Cấp 10. Cấp cô ấy hơi cao với cô gái nhỏ như cô.

Thông tin xa hơn hiện ra.

11 tuổi.

Danh hiệu: [Phù thủy vong quốc][Công chúa điên]

Kĩ năng: Không rõ.

Xe chuyên chở biến mất theo hướng tới đường phố Tây.

Thành thực nói thì, có một số rắc rối với danh hiệu mời gọi thế... Không không, tôi sẽ không dính vào, oke? Tuyệt đối không!

--oOo--

Trở lại với mục đích cũ.

Tôi dò bản đồ tìm thợ may và cửa hiệu làm giày, và thấy chúng kề nhau bên phía đường, thế nên tôi đi đến đó. Hầu hết cửa tiệm đều có nhân viên nữ do nó không hợp với mấy người lớn tuổi, nên tôi vào cửa tiệm của cặp đôi trung niên trông có vẻ từ tế.

“Xin lỗi, tiệm có áo choàng bền chắc nào cho thương buôn với màu dịu không?”

“Rất hân hạnh, xin đến đây, chúng tôi sẽ cho cậu xem hàng mẫu. Có 5 mẫu hàng rất tốt trên giá đằng đó, nhưng chúng được bán rất chạy.”

Người chồng dẫn tôi vào góc và lấy ra mấy mẫu vật từ bên trong. Như thể hài hòa, người vợ mang ra thứ giống trà uống. Nó trong một cái tách rất duyên dáng.

“Từ giờ trời bắt đầu lạnh, chọn loại vải dày thì thế nào? Nếu cậu định làm chuyến du hành thì chúng tôi cũng sẽ chuẩn bị áo choàng không thấm nước luôn, cậu thấy thế nào?”

Chúng đều là những mặt hàng tốt. Có lẽ thế. Cũng có những loại vải cỡ lớn hơn mà cửa tiệm đã mua với rất nhiều màu, 5 bộ khác nhau kia đang bán rất chạy có lẽ là áo choàng dạng đặt như thế.

Thợ may cần 5 ngày để làm xong. Nếu tôi chỉ mua một thì nó chỉ mất 3 ngày.

5 tiền vàng là tài sản lớn, ngoài ra tiền là để cho mấy thứ cần thiết. Tuy thế nhưng, tôi muốn có ít nhất một bộ để thay khi ngày kết thúc. Tôi cảm thấy như tôi sẽ chẳng còn biết thời gian nơi chốn (TPO) gì nữa nếu tôi đi vào bên trong bức tường với bộ đồ nhàu nát tôi đang mặc (med: TPO: dùng trong văn cảnh Nhật (thời gian, địa điểm, nguyên nhân; từ này thực sự khó hiểu =.=)

“Ông chủ, tiệm này chỉ bán đồ đặt may, ông có biết hiệu nào bán hàng may sẵn tốt không? Ông cũng thấy cái áo choàng tôi đang mặc rách thế nào rồi đó, tôi muốn mua ngay một bộ trước khi may xong.”

“Với quần áo may sẵn, tôi đề nghị cậu nên đến tiệm Quần áo của Poel trên đường Teputa. Dù đó là hiệu quần áo của đứa con khờ của tôi, tôi xin cam đoan về tay nghề của nó. Nó khá nổi trong tầng lớp bình dân thế nên nó hợp chuẩn cho quần áo tạm thời.”

Quảng cáo tiệm con trai ông à... Tôi lịch sự từ chối khi ông ấy đề nghị vẽ bản đồ tay, chỉ miệng thôi cũng đủ rồi nên tôi đi ra khỏi cửa hàng. Tôi suýt thì quên đặt tiền cọc cho tới khi tôi bị gọi lại vội vã bởi bà vợ chủ cửa hàng.

Tôi mua hai bộ y phục, một có màu nâu tối nhạt và cái khác màu đỏ cầu kỳ với sọc vàng. Như đã nói trước, và nói sau đó, hãy bỏ những câu chuyện đằng sau nó lại. Tâm nhìn của tôi giờ hướng vào thùng lưng của các nữ nhân viên.

Tất nhiên tôi cũng đặt giày ở hiệu may. Một đi trong thành phố, 2 cái đi chu du.

Khi tôi trở lại quán trọ Martha sau cuộc mua sắm, mặt trời đã khuất bóng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7. Nhà tắm lộ thiên, mục tiêu và khung cảnh

“Satou đây. Cái người nhỏ mọn không muốn liên can tới nô lệ nguy hiểm là tôi, Satou.”

Đây là mơ! Giải trình của tôi đã chạm đến giới hạn.

Nếu một thế giới khác mà như một giấc mơ, hãy thỏa mãn tôi đi. Phải, cho dù hy vọng đó nhỏ nhoi thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không từ bỏ.

--oOo--

Tìm tôi tan nát khi Martha nói không đâu có phòng tắm ngoại trừ trong lâu đài lãnh chúa. Khi văn hóa ẩm thực và vệ sinh môi trường ở đây khá cao, tôi đã nghĩ phòng tắm chẳng là gì.

Tôi đã nghĩ đến chuyện sẽ tắm trong phòng với một cái bồn, nhưng do nó sẽ làm căn phòng ẩm mốc vì nước tràn, tôi được bảo nên làm việc đó ở sân sau vì ở đó có một cái giếng.

Sân sau rộng cỡ 6 tấm tatami. Cái giếng không xa cửa sau lắm, nó không được trang bị máy bơm và là loại dùng xô để mức nước, thường thấy ngày xưa. Tôi đang sử dụng một trong hai cái bồn tắm gỗ có sẵn.

Tôi đã nghĩ tôi phải ráng sức nhưng cảm ơn vì chỉ số sức mạnh tôi cao, nó khá dễ dàng.

Tuy họ nói là sân sau, nhưng hàng rào chỉ ngang eo tôi. Dù chỉ có ít người tản bộ, nhưng vẫn là có. Cho dù trời đã mờ nhạt vì hoàng hôn nhưng nếu tôi tắm thế này, chẳng phải nó như buổi triển lãm sao?

Khi tôi nhìn quanh, có một tấm màn ngăn gần cửa sau.

Ra là vậy, lẽ ra tôi nên dùng nó?

Ngay sau khi tôi đặt màn, tôi bắt đầu tắm với nước lạnh.

Dù nó chỉ cao độ ngang eo tôi, nhưng nó đủ để che chắn tầm nhìn.

...Chết, tôi quên mua dầu gội rồi!

Có lẽ không có dầu gội, nhưng nếu chỉ là xà bông thì có lẽ sẽ có. Tìm nó ngày mai vậy.

Một phụ nữ đến ngoài cửa sau. Đó là một người đẹp tóc vàng tuổi độ hơn nửa 20. Làm sao tôi nói thế à, vì thị trấn này có nhiều người đẹp.

Mắt chúng tôi chạm nhau.

Iya~n.

...Gớm quá. Tôi tự ghê tởm chính mình.

Sau khi người phụ nữ hoàn thành việc đổ nước vào bồn, cô ấy bắt đầu tắm bên kia tấm ngăn.

Chỉ có một tấm ngăn giữa chúng tôi, đúng là vậy, nhưng mà!

Khi cô ấy cử động, thì khúc trên cô ấy cũng di chuyển theo.

Tốt, tôi đoán nó là D cup, purunpurun, chính chúng khẳng định thế rồi!

Cô ấy che chúng bằng tay, nhưng đôi khi nó không bọc hết được...

Không, không, tôi không phải một DT, tôi vận hết sức mạnh mình để đổi hướng nhìn và quay lại để rửa cơ thể. Tự kiểm chế mình đi phần dưới khỏe khoản của tôi! (med: oi oi, đừng hỏi mình DT là gì.) (ED: mình nghĩ là dirty talk ㄱ(■)■)ㄴ)

Tôi liếc trộm khuôn mặt người phụ nữ, cô ấy đang đeo cái mặt nạ tinh thần trấn định.

Như tôi nghĩ, phụ nữ trưởng thành thực tử tế!!

Tôi lau sạch cơ thể mình với khăn tắm... tự hỏi tôi nên đổ bỏ nước chỗ nào.

Không có hệ thống thoát nước.

“Cứ việc tưới nước lên vườn cây. Có một hệ thống thoát nước dưới đám cây.”

Liệu tôi trông có đáng thương đến mức người phụ nữ phải chỉ tôi. Tôi cảm ơn cô ấy và đi về quán trọ sau khi đổ nước đi.

Tôi muốn các bạn bỏ qua cho mấy cái liếc nhìn của tôi trên đường về.

>Nhận được Kỹ năng Kiểm chế.

>Nhận được Kỹ năng Mặt tĩnh bơ.

--oOo--

Tôi thay y phục mới sau khi về nhà trọ, cảm giác thật khỏe khoản.

Bữa tối với món chính vẫn là rau củ, nhưng khẩu vị toát ra thì thật ngon lành. Dù tôi mong chúng đầy thêm tí nữa.

Phục vụ có xà lách sống. Tôi sẽ hạnh phúc hơn nếu có thịt...

Tôi cảm giác không đủ protein, thế nên tôi lấy thịt khô trong túi ra và gặm nó.

Tôi muốn uống sake, nhưng khách hàng quanh tôi uống thứ gì như sake bán địa thô, làm ham muốn tôi dẹp xuống. Tôi muốn uống chút bia lạnh cơ~

Sau bữa ăn, không có ánh sáng khi tôi về phòng. Thậm chí không có ánh sáng từ ma thuật. Làm khá thực, huyền tưởng mà thế à!

Khi tôi hỏi cô chủ nhà người đang kẹt cứng với lũ say rượu, “Giá một tiền đồng nếu cậu muốn một cây đèn”, cô ấy nói thế đấy. Nói cách khác, cây đèn phải được trả lại. Đường như những người thức ở quầy rượu thì uống suốt đêm, còn những người muốn ngủ thì đi về phòng. (med: baka!)

Nhà vệ sinh là loại dùng chung, theo kiểu xối nước. Khi nghĩ về nó, làm nó bên ngoài giống như tôi vẫn làm cho đến hôm qua còn tốt hơn thế này nhiều. Có một đồng rom rạ trông như vải chùi. Khi mà tôi nghĩ sẽ mắc trĩ nếu tôi dùng nó, tôi cắt một cái khăn tay với khổ vừa y rồi sử dụng nó. Cái này không kinh tế lắm, nhưng tôi không muốn tiết kiệm cho mấy việc thế này!

Tôi quay về phòng sau khi xong việc.

Ánh sáng từ ngọn đèn mờ cảm. Chắc có mấy món đồ ma thuật có khả năng soi sáng trong đồng đồ nhặt, nhưng tôi e rằng nhà trọ sẽ sụp mất phân nửa nếu tôi dùng sai đồ.

Phòng cho thuê thì rộng 8 tấm tatami với giường chiếc bằng gỗ, ngoài ra cũng có ghế và bàn. Tất nhiên ghế không có mấy thứ như chân chạy rồi nhưng ngay cả cái bàn cũng không có ngăn kéo.

Cửa sổ thì đủ nhỏ để bạn có thể ló mặt ra ngoài nhìn phòng khi thấy ngột ngạt. Liệu nó có phải dùng để thông gió không nhỉ? Bà chủ nhà đã nhắc nhở tôi đóng nó trước khi ngủ để ngăn trộm cắp.

Thật may là, tôi vẫn có thể thấy màn hình menu ngay cả trong bóng tối.

--oOo--

Từ giờ, phải làm đầy mục ghi nhớ trong menu với các mục tiêu thôi.

Việc 1. Nghĩ thực sự xem nơi này là giấc mơ hay thực tại.

Tạm thời, để không có bất cứ điều gì khiến tôi phải hối tiếc nếu đây thật sự là một thế giới khác, hãy tạm coi nó như thế giới khác vậy. Đúng, tạm thời thôi. Tôi không thể từ bỏ sự để ý đó được!

Việc 2. Cảnh giác với những thứ xung quanh.

Mặc dù tôi có thể tránh khỏi hiểm nguy nhờ vào cấp độ cao của mình, tôi nghĩ không nên hành động trái ngược với xã hội quá đến nỗi chúng sẽ ngăn cản tôi trên chuyến hành trình tham quan ở thế giới khác. Ngoài ra, dù tôi không rõ họ mạnh đến cỡ nào, các vị thần đang tồn tại nơi đây; tôi không nên tự tin về khả năng của mình rồi hành động bất cần.

Việc 3. Phải tự tìm cách bảo vệ chính mình.

Tôi muốn đạt được một phương pháp có thể vô hiệu hóa địch thủ, hay những kĩ năng và ma pháp có thể kiểm soát các tình huống phiền nhiễu. Tôi muốn hạn chế dùng tới con mura thiên thể mỗi khi có rắc rối.

Việc 4. Tôi muốn tìm cách trở về thực tại.

Nếu là một giấc mơ thì sẽ có cách tỉnh dậy, nếu tình huống bị ném vào thế giới khác thì hãy tìm cách quay về. Dù vậy tôi không dự tính là sẽ hành động quá tích cực.

Việc 5. Hãy tận hưởng không khí ngoại lai.

Với độ thật của tất cả những thứ này, khung cảnh cũng đầy thú vị. Dù gì thì ngân sách của tôi cũng dư dả mà.

Hãy hỏi Ngài Hiệp sĩ xem có người gì-cũng-làm nào sẽ vui lòng hướng dẫn tôi làm tua tham quan không.

Tất cả đây sao?

Tôi thêm xà bông vào phân tái bút trước khi ngủ.

--oOo--

“Đây là lần đầu tôi được yêu cầu làm hướng dẫn viên.”

Cô gái nói thế, Nadi-san, 20 tuổi nghề-gì-cũng-làm, trong khi mỉm cười e thẹn. Cô ấy không phải người xinh đẹp, nhưng cử chỉ cô ấy đầy sự dễ thương. Cô ấy nhất định là người khá nổi.

Thông thường, cô ấy nhận bất cứ hợp đồng linh tinh nào từ việc công hội, nên được thuê mướn làm hướng dẫn viên thế này khá bất thường.

Để tránh nhức mỏi vì đi bộ, tôi thuê một xe ngựa kéo không có mái che để tham quan thị trấn.

“Đường phía Đông không phát đạt lắm nên cư dân không chỉ buôn bán ở các cửa hiệu đường trước, mà còn những hàng đen khác nhau ở phía sau.”

“Ví dụ?”

“Ừm, mấy thứ như tình dục từ các nhà giả kim và hiệu cầm đồ, cho vay tiền, thậm chí là nhà thổ. Thương mại nô lệ cũng tọa lạc cùng con đường luôn.”

Tôi phản ứng với từ “nô lệ”. Tôi không muốn gặp cô gái nhỏ đó~ Tôi chỉ cảm thấy có rắc rối từ cô ấy.

“Ồ? Anh có hứng thú với nô lệ không? Việc hộ vệ thì bất khả thi, nhưng họ có thể mang vác cho anh hoặc làm việc nhà suốt cuộc hành trình. Hầu hết người bán rong đều dùng họ.”

“Gần đây họ đóng cửa bởi trận sao rơi cách đây không lâu, nhưng họ sẽ dự định mở lại. Họ sẽ mở nó 3 ngày sau ngày kia.”

Dường như nô lệ mà các thương buôn nô lệ mua là những người thừa từ chợ nô lệ hoặc từ huấn luyện, thường có tổ chức đấu giá nô lệ mỗi tháng một lần.

“Nếu cậu muốn thuê hộ vệ cho chuyến du hành, rất nhiều bọn họ thường tụ tập trong quán rượu. Nhưng khi khó tin tưởng ai đó, trong trường hợp phát sinh nhu cầu, hãy hỏi [Gì cũng làm] bằng bất cứ giá nào!”

Xe ngựa tiếp tục đi dọc bức tường bên trong con đường phía Đông.

“Quanh đây là khu thợ thủ công. Đồ gỗ, thợ rèn, đồ da và nhiều ngành thủ công khác ở đây. Hầu hết họ không có một cửa hàng đúng nghĩa. Thông thường họ mở một tiệm nhỏ hay quầy hàng và trực tiếp bán sản phẩm của họ cho khách hàng.”

“Thế họ có thể sửa vũ khí và áo giáp tại đây luôn à?”

“Nếu cậu có quen biết với thợ nào đó ở đây thì không có vấn đề gì nhưng để tránh rắc rối, người ta thường đi đến tiệm vũ khí như trung gian. Ở đây có những cửa hàng vũ khí cao cấp ở tường bên trong dành cho các hiệp sĩ, và cửa hàng cho lính tráng và dân chúng nói chung trên đường Biso ở phía Tây thị trấn. Thợ săn thì thích đi đến phía Đông thị trấn do đây có nhiều tiệm chế biến thịt, cũng với vũ khí luôn.”

Nếu nhìn kĩ từng tiệm trên phố, có lẽ nó sẽ không chỉ mất một ngày.

“Nói về điều này, dinh thự lãnh chúa ở phía Bắc hử?”

“Cậu biết rõ đấy. Cậu có muốn nhìn bên trong tường một chút không? Dù giờ chỉ có công việc thu hoạch là có thể xem ở đó.”

Tốt thôi, tôi ghét bị hiểu nhầm thành tên trộm lương thực nếu tôi đi đến đó bằng chân.

Chiếc xe đi dọc tường phía Đông, nhắm đến con đường hẹp giữa bên ngoài và bên trong.

Sau khi tiến vào bên trong một lúc chúng tôi đến cái cổng mở, những người lính gác cổng ở đó. Người đánh xe gật đầu với họ và tiếp tục đi vào quận phía Bắc.

Có một cánh đồng rộng lớn phía đó. Xe ngựa tiếp tục đi trên đường đồng. Nông dân đang thu hoạch gabo, giống loại trái tôi mua hôm qua.

Tôi không chắc nó có bình thường không, nhưng có rất nhiều lũ trẻ tuổi tiểu học đang phụ giúp.

“Lũ trẻ này có lẽ từ trại mồ côi, do hiện giờ là mùa thu hoạch, những đứa trẻ từ thị trấn bị buộc phải đến đây để làm việc.”

Ngay cả trẻ con cũng làm việc sao? Không có neet à?!

Mặt tôi trở nên ngạc nhiên một chút.

“Nếu chúng không từ các gia đình khá giả, thì lũ trẻ độ tuổi này bình thường đều đi làm việc.”

Chúng không đi học à? W.H.O làm ơn, xin hãy hỗ trợ thành phố Seryuu!

“Trường sao? Nếu chúng là quý tộc hay nhà giàu thì thường được gia sư dạy riêng, nhưng trường chỉ có ở thủ đô hoàng gia.”

“Hơn nữa, trái gabo mà bọn trẻ thu hoạch thực sự là thực phẩm thiết yếu cho những người eo hẹp tiền bạc.”

Hmm? Nhưng nhà trọ phục vụ bánh mì và cháo yến mạch, đôi khi còn có thịt hầm nữa đúng không?

“Không hề, nhà trọ Monzen ở mức tương đối cao nên họ không phục vụ trái Gabo. Trên đường Đông, hầu hết các quầy hàng đều bán bánh mì đẹp, cháo nghiền, và rau cải muối. Nó nặng mùi, đắng chát và khó nhai nên người giàu hiếm khi ăn nó. Mà do cậu chỉ ăn thứ gì đó rẻ cho đến khi no bụng nên Gabo không chỉ được dùng bởi lũ trẻ mồ côi mà còn phần nữa dân chúng bình thường nữa.”

Nếu là thế, khoai tây bình thường không đủ dùng à?

“Chất lượng thu hoạch hàng năm mỗi khác. Dù rằng diện tích thu hoạch trở nên nhỏ hơn, chúng có thể thu hoạch trong một tháng và hiếm khi mất mùa. Hơn nữa chúng còn giá trị có thể bón phân cho đất hoang. Tạ ơn trái Gabo, số trẻ mồ côi đang tăng lên đáng kể.”

Đúng là một trái cây huyền tường tiện lợi. Ngay cả cơ hội cũng giới hạn.

Cho dù thế, Nadi-san cũng khá hiểu biết... cô ấy giống như người phụ nữ văn về tốt nghiệp từ trường học hoàng gia ở vương thành.

“Tôi không được nuôi dạy ở lãnh địa bên trong bức tường, tình hình lương thực ở vùng quê khá tệ.”

Ờ, cô ấy lớn lên bên ngoài à, tôi thắc mắc không biết liệu lãnh chúa có độc tài hay không. Đó là một bí ẩn khó hiểu.

“Nó là thức ăn ưa thích của bọn goblin. Nếu là một nơi không có những bức tường bọc chung quanh giống thế này, lũ chúng nó sẽ đến trong nháy mắt và ăn chúng như chưa từng được ăn.”

“Gần đây, có một vụ gia tăng rất nhanh số lượng goblin ở phần phía Bắc vương quốc, các học giả đã điều tra nguyên nhân và xác nhận nó bắt nguồn từ trái Gabo. Trong những ngày đó, nếu ai tìm thấy một cây Gabo phải đốt nó ngay, rồi khi nó bắt đầu được dùng như nguồn cung cấp lương thực và giờ nó trở thành lương thực chính của tầng lớp hạ dân. Tuy nhiên, cho đến hiện thời, nếu ai tìm thấy cây Gabo, họ vẫn sẽ đốt nó.”

Bức tường bao quanh cánh đồng thì thấp hơn tường thị trấn một tí. Có lẽ khoảng 2m rưỡi chăng?

Tôi tự hỏi ngọn tháp cao dựng cách đây 1 km là gì? Tôi đã suy nghĩ về nó từ trước khi tôi vào cánh đồng. Nó cao khoảng 20m và trông lờ mờ kinh ngạc.

“Đó là công trình cơ giới tự vệ để đẩy lui các cuộc tấn công của lũ Wyvern. Một ở trong lâu đài để thủ thành, một ở đây để dùng khi chúng tấn công nông trại.”

“Cách đây khoảng 40 năm khi một con rồng đen tấn công, nó đã đóng một vai trò rất lớn. Khi ấy, dù một nửa số tháp cao thế này đã sụp đổ, nửa còn lại theo ghi chép mô tả lại đã thành công đẩy lui nó.”

Đẩy lui... nó thoát đi qua bầu trời à?

“Bỏ qua lũ Wyvern, như ai cũng nghĩ, đánh bại rồng thực sự là bất khả thi. Chỉ số người như tổ phụ của vua, ma pháp sư vĩ đại Yamato hay anh hùng của đế quốc Saga mới có khả năng làm điều đó.”

...Ế, anh hùng à?

“Đế quốc Saga có phép thuật hùng mạnh triệu hồi anh hùng. Do cái giá phải trả là vô cùng lớn, ngoại trừ dịp vòng đời chuyển sinh 66 năm của Qui Vương, nó sẽ không được thực hiện. Yamato-sama và người sáng lập đế quốc Saga cũng là anh hùng được triệu hồi khi thế giới lâm nguy vào những ngày đó. Nó thật sự rất mơ hồ.”

Như tôi nghĩ thì, Yamato đó và Saga-san... Tôi có thể hiểu được một chút lý do tại sao mấy cây thánh kiếm lại được mệnh danh Excalibur hay đại loại thế.

Khi câu chuyện chấm dứt, một vòng tham quan nông trại cũng vừa hết. Chiếc xe ngựa quay lại bức tường bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8. Con quỷ, Hiệp sĩ và Pháp sư

Satou đây. Tôi chết lặng khi biết tuyến đường tôi chờ đợi đã lâu đột ngột bị đóng lại.

--oOo--

Sự tồn tại này chỉ có thể được miêu tả như một con quỷ.

Có sừng như một con bò, màu mắt đỏ tối chiếu sáng, và một cơ thể đen tuyền óng ánh. Bốn tay, cánh dơi và một cái đuôi chẻ đôi chích. Thực sự là ác quỷ.

Con quỷ hạ gục các hiệp sĩ dễ dàng.

Quảng trường bỗng chốc tan hoang và xác chết nằm rải rác khắp nơi.

Nó đột ngột xuất hiện giữa một buổi chiều thanh bình.

--oOo--

Tường phía trong hầu như là nơi cư ngụ các dinh thự của quý tộc và nhà giàu trong khi các cửa hiệu chỉ tọa lạc dọc hai bên con đường thẳng tới lâu đài.

Khi chúng tôi đến bên trong tường, chúng tôi rời khỏi xe và bắt đầu đi dạo một vòng các cửa hàng sang trọng được hướng dẫn bởi Nadi-san.

“Cửa hàng này bán áo giáp cao cấp cho các hiệp sĩ. Không chỉ có giáp sắt. Đôi khi họ cũng bán cả giáp ma thuật. Cậu sẽ cần cả đồng tiền vàng cho nó~”

“Cái này là tiệm nữ trang lớn nhất quanh đây. Đặc biệt là dịch vụ cung cấp hồng ngọc và lam ngọc của họ tốt nhất vương quốc. Đối với thường dân, tôi khuyên cậu đến tiệm nữ trang Liz ở phía bên kia đường.”

“Nếu cậu muốn y phục may sẵn, thì cửa hàng này rất tốt. Dù nó đã suy sụp một chút; nhưng vào cuối năm ngoái; sau khi người con trai trở về từ thủ đô đã kế nghiệp cửa tiệm, nó đã trở nên danh tiếng. Từ khi 1 vật phẩm giá 2-3 tiền vàng, dân thường không còn đến đây nữa nhưng có lẽ đây sẽ là ý hay ho cho những thương nhân đặt hàng ở đây để nâng cao vị thế của họ.”

Kiến thức của Nadi-san y như chứng nhân wiki. Đúng như mong đợi ở người-chuyện-gì-cũng-biết?

Dù cho cái xe ngựa lộng lẫy đến và đi từ lâu đài tới quảng trường, giao thông vẫn tương đối thừa thớt để xe chúng tôi ngừng lại trên đường.

Tôi thắc mắc rằng liệu Nadi-san có khát khi đã nói quá nhiều không?

“Những phụ nữ trong thành phố Seryuu nói rằng đây là cửa tiệm mở sân thượng nổi tiếng nhất về trà và đồ ngọt.”

Mắt Nadi-san sáng lấp lánh lên. Nó không có vẻ như là cầu xin, nó chỉ đơn thuần là sự thèm muốn thuần khiết.

“Nadi-san này, cổ họng tôi khát khô rồi, sẵn tiện chúng ta đã đến đây, hãy vào nghỉ chút nào.”

“Vâng, tôi hiểu rồi. Xin cứ đi đi, tôi sẽ đợi ở đây.”

...hmm?

Đột ngột vậy, một quyết định cô đơn à?!

“Cô không muốn vào à, Nadi-san?”

“Tôi xin lỗi, nhưng đây là tiệm trà cao cấp...”

“Hãy kể tôi nghe vài chuyện về lâu đài và quảng trường trong khi chúng ta dùng trà. Tất nhiên, tôi sẽ trả tiền trà và đồ ngọt cho.”

Mắt Nadi-san sáng lên... nhưng nhanh chóng trở nên u ám. Nó mắc tới mức đó cơ à?

Dùng vũ lực vậy!

“Đi thôi.”

Tôi nhẹ nhàng nắm tay cô ấy dẫn vào trong.

--oOo--

Tôi đã có chút dự liệu cho nó, nhưng một bộ trà và thức ăn ngọt chỉ mất 1 tiền bạc. Thế này không phải rất rẻ sao? Đó là do tôi nghĩ, nhưng xem xét số tiền bạn phải trả để ở 5 ngày trong một quán trọ hạng sang, nó có lẽ khá mắc với dân chúng bình thường.

Cho dù đây chỉ là quán café ngoài trời, họ cũng đã xếp đặt những cái bàn vân gỗ rất phong cách ở đây. Tách trà và ấm cũng vẻ rất mắc.

Trà có mùi vị như trà Assam. Có vẻ như họ không bỏ đường và sữa vào. (Ed: Trà Assam)

Đổi lại, họ phục vụ nó cùng bánh ngọt nướng. Có vẻ như bạn phải ăn nó cùng với phô mai hoặc mứt phết.

Đây là điều đáng để mong mỏi sao? Khi tôi nhìn đám con gái xung quanh, mọi người đang ăn thứ gì đó giống như bánh nóng phủ đầy kem mật ong.

Thế nên tôi gọi bồi bàn và yêu cầu hai phần bánh nóng. Nó mất 3 tiền bạc.

“Ngon cực~~~~”

Nó chắc chắn là ngon rồi... Đặc biệt theo vẻ mặt vui sướng quỵên rũ trên khuôn mặt Nadi-san!

Ngay cả khi đang tận hưởng đồ ngọt, Nadi-san cũng không quên bổn phận chuyên nghiệp của cô ấy, cô nói về việc thu hồi đất của lâu đài thành phố Seryuu và nhiều thứ khác nữa.

Nhưng tiệc trà chiều yên bình đó không kéo dài lâu...

Ban đầu, một cái bóng lớn lướt qua quảng trường.

Theo sau đó là tiếng tiếng thét sâu âm trầm.

Băng qua quảng trường, một quả cầu lửa khổng lồ xuyên thủng lâu đài.

Một ngọn tháp sụp đổ ngã về trước.

Sau khi đám mây bụi và âm thanh ngọn tháp sụp đổ tiêu biến, đám đông cứng đờ này giờ mới tỉnh trí. Tiếng la hét vang lên, binh lính giục họ tìm nơi trú ẩn bằng giọng dữ dằn.

Con qui bốn tay đang lơ lửng trên quảng trường với đôi cánh dang rộng của nó.

“Ở đây có thông lệ vào buổi chiều thì có một con qui đến chơi đùa ở thị trấn sao?”

“Làm quái gì có cái như thế! Nhanh lên, chạy thôi!”

>Nhận được Kỉ năng Thờ ơ.

Tôi vừa nói thứ gì đó thật ngu ngốc. Nadi-san kéo tay hồi thức tôi chạy trốn nhưng có lẽ hông cô mất đi sức mạnh, cô không thể đứng nổi.

Dù nó đáng xấu hổ, tôi vẫn nhìn tình hình xung quanh để tự khích bản thân hành động. Theo cách nào đó, tôi không thể tiêu hóa tốt thông tin nhận được. Như thể cơ thể tôi đang hành động khác biệt với đầu tôi.

Khi quả cầu lửa thứ hai xuyên qua tường phòng vệ để tới tường lâu đài, một lá chắn màu xanh bán trong suốt trải dài trên bầu trời, và quả cầu lửa bị ngăn chặn.

Ngay khi lá chắn được thiết lập, nhóm các hiệp sĩ và pháp sư tiến ra khỏi tường lâu đài.

Bao vây nó hừ! Sao các anh không dùng hệ thống phòng ngự của lâu đài ấy?

Với ai đó thâm hại đến nỗi không thể đứng dậy khỏi ghế của anh ta, tôi nguyên rủa đám hiệp sĩ. Cho dù tôi chỉ có kiến thức chiến đấu từ truyện tranh và trò chơi...

Con qui đáp xuống một vườn hoa ở trung tâm quảng trường. Nó cố ý chọn chiến đấu trên mặt đất thay vì trên trời, lợi thế của nó.

Bộ binh hạng nặng ở đằng sau tung ra một trận mưa tên. Thanh âm giống như một cơn mưa dữ dội, quảng trường bị xuyên thủng. Không may là mỗi mũi tên đâm vào cơ thể màu đen của con qui đều bị bật lui.

3 kỵ binh cầm thương ở cánh bên trái thích sát con qui cùng lúc. Con qui thò ra thứ gì đó màu tím từ miệng nó nhắm tới các hiệp sĩ. Đó là hơi thở có độc? Mặt các kỵ sĩ và ngựa bị trúng trực diện trở nên kinh khủng. Họ mất đi sức sống, té khỏi vật cưỡi và bị đá bay tới các đồng đội họ bởi con quý.

Từ phía đối diện các hiệp sĩ, 3 kỵ binh khác sấn tới. Dù hai người đầu bị quật bởi đuôi con quý, người còn lại đến trễ hơn đã thành công đâm vào cơ thể con quý bằng thương của họ.

Các kỵ sĩ bị quật bởi đuôi cũng đứng dậy, và tấn công nó bằng kiếm của mình.

Con quý đáp trả đòn tấn công các hiệp sĩ bằng móng vuốt và tiếng gầm của nó!

Mảnh vụn và đá nhỏ nổi lên xoáy chung quanh trung tâm cơ thể đen ngòm của con quý, tốc độ xoáy dần tăng lên...

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống tôi!

Tôi nhắc cơ thể mình khỏi ghế. Tôi đã nghĩ đến việc chạy trốn, nhưng Nadi-san, người vẫn đang bị đau thắt lưng và không thể đứng lên, lọt vào tầm mắt tôi.

Không có thời gian. Chạy trốn là việc bất khả thi.

Tôi kéo Nadi-san từ ghế, và dựng thẳng cái bàn cầm thạch về hướng con quý như làm lá chắn.

Tôi không thể thấy nó từ vị trí của tôi, nhưng lúc này, con quý giải phóng cơn sóng dao động không khí ra tất cả mọi hướng.

Gần như cùng lúc tôi kiềm giữ Nadi-san dưới cái bàn cầm thạch.

Va chạm nặng nề làm rung cả cái bàn. Một miếng cầm thạch bị thổi bay bởi lưỡi dao không khí. Cảnh nhìn từ sân thượng ra trở nên tang hoang.

Những cửa hàng xung quanh quảng trường hoặc một phần hoặc gần như hoàn toàn bị phá hủy. Một cái bị trúng chiếc xe ngựa nhỏ thậm chí còn kinh khủng hơn.

Tôi liếc xéo con quý đang bắt đầu tiến lại gần những người lính vừa bị tấn công bởi cơn sóng chấn động, rồi mang Nadi-san mất ý thức rời khỏi quảng trường.

Tôi chạy như gió hướng tới đường chính trong khi mang Nadi-san. Mọi người sơ tán đang hối hả chạy vào tường bên trong, đó là một vị trí nguy hiểm.

Tôi rẽ vào một con đường nhánh trước khi đến một đám đông kẹt cứng. Khi mà tay tôi vẫn bận bịu, tôi điều hành menu bằng suy nghĩ và nâng [Vận động 3D] và [Nhảy] lên mức 10.

Tiếp cận tường bên trong, tôi thấy một tòa nhà lớn. Nhảy xen kẽ giữa các bức tường và tường tòa nhà giống như một ninja trong truyện tranh, tôi vượt vào tường phía trong.

>Nhận được Kỹ năng Thoái lui.

Khi tôi kiểm tra bản đồ, dường như đây là ven phía Đông thị trấn. Tôi chặn một chiếc xe ngựa và yêu cầu người đánh xe hộ tống Nadi-san đến công hội. Người đánh xe miễn cưỡng lúc đầu nhưng anh ta đã vui vẻ nhận việc sau khi tôi dúi cho anh ta một tiền vàng.

>Nhận được Kỹ năng Thuyết phục.

>Nhận được Kỹ năng Hồi lộ.

Đây không phải lúc keo kiệt về tiền bạc.

Tôi dựa vào trí nhớ ngày hôm qua, và lấy ra một vật từ kho chứa khi đang chạy.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9. Khiêu vũ cùng quỷ! [Phần đầu].

Satou đây. Tôi nhận ra sự bất tài của mình, Satou.

Qui thực sự quá đáng sợ.

Đặc biệt là tiếng gầm!

Bạn nên thử nghe sư tử gầm khi đang đứng gần chuồng trong sở thú. Không quan trọng bạn an toàn cỡ nào, nếu tim bạn không chuẩn bị, thứ đáng sợ sẽ thành đáng sợ.

--oOo--

Tôi đến tầng thượng một căn nhà nơi có thể nhìn thấy quảng trường.

Từ đây tôi có thể thấy con qui và hàng chục binh lính đang vây quanh đó. Hơn nữa, những binh lính từ cổng đang bảo vệ các pháp sư đằng sau họ.

Có lẽ các hiệp sĩ đã tìm được cơ hội tấn công, kị binh đã gia nhập đội hình với binh lính phía sau.

Con qui trở thành nạn nhân của giáo đâm và tên bắn từ đám lính đằng sau.

Rõ ràng con qui đang chơi đùa với họ.

Chẳng hề hấn gì trước cuộc tấn công, nó chụp đám lính tấn công nó và thích thú bẻ xương họ.

Nếu qui vật tồn tại giống lúc xưa, có lẽ đám lính đã ném trái nỏ sợ khủng khiếp và con giận dữ khi thấy bè bạn họ bị giết.

“Giờ thì, mừng vì tôi đã quay lại, nhưng không kiếm được chỗ nào để can thiệp vào một trận chiến giáp lá cà.”

Ngoại trang của tôi khác với cái tôi vừa mặc khi nãy, bây giờ mặc một bộ áo choàng gai sần với mũ trùm. Khi mà tôi biết chắc sẽ bị lăm bầm, tôi sẽ không mặc đồ đắt tiền.

Tôi lấy khẩu súng ma thuật từ lồng ngực tôi ra. Nó không phải loại súng ngắn, mà là loại súng ngắm với tiêu cự lớn.

Con qui cách xa 300m, thế nên rất khó nhắm trúng.

Đúng lúc này khi đám lính rút lại, ma pháp sư tung phép vùi nửa phần dưới cơ thể con qui vào mặt đất.

Tôi kéo cò với cơ hội ngon ăn khi con qui không thể di chuyển.

Và hút.

Rõ ràng tôi đã có chút căng thẳng khi kéo cò làm đường nhăm hạ xuống một chút.

May mà tôi không vô tình bắn trúng lính.

Con qui tiếp tục bị trúng đòn ma pháp lửa và sét, nhưng do được bao phủ bởi lá chắn, nó không tỏ vẻ hề hấn gì.

Khoảnh khắc con qui ngừng di chuyển, tôi nhanh chóng khai hỏa khẩu súng ma thuật, chỉnh ở chế độ thấp nhất.

Phát thứ ba cuối cùng cũng trúng! Một thước đo bên cạnh con qui xuất hiện và giảm xuống một chút.

“Cái gì vậy, trò chơi à?”

>Nhận được Kỹ năng Ngắm bắn

>Nhận được Kỹ năng Nhắm.

>Nhận được Kỹ năng Bắn tia.

Trong góc tầm nhìn tôi, cửa sổ lịch kí nhỏ xuất hiện tin nhắn đạt được kỹ năng.

Xao lãng đúng là một hành động sai lầm. Không hề có thời gian để né, một tia sét chớp nhoáng được gửi đi bởi con qui trúng vào tôi. Sau khi trúng tôi, tia sét đập vào chỗ tôi đứng. Mái của ngôi nhà bị đánh sập.

>Nhận được Kỹ năng Ma thuật Qui vật: Lôi điện.

>Nhận được Kỹ năng Đề kháng Lôi tính.

>Nhận được Kỹ năng Đề kháng Tê liệt.

>Nhận được Kỹ năng Chịu đựng Đau nhức.

“Ouch, ouch, tay và chân mình ngứa quá.”

Nếu phải nói, nó giống như cảm giác sau khi bạn làm seiza. Khi tôi nhìn thước đo Hp của tôi, tôi nhận thấy nó giảm 5 điểm thiệt hại. (med: seiza là tư thế ngồi thẳng trên đầu gối của Nhật)

Nghĩ tới, tôi nhớ vẫn chưa kiểm tra cấp độ con qui. . .

Tôi đã than thở một lúc.

“Thứ đó còn bất thường đến thế nào nhỉ?”

Trong lúc này, hãy nhìn vào những . Qui tộc, cấp 62, kỹ năng là [Lôi ma thuật: Qui tính], [Phong ma thuật: Qui tính], [Ám ma thuật: Qui tính], [Chiến đấu], [Bay].

Tôi đẩy đồng đồ nát căn nhà qua bên. Không có vẻ gì tôi bị truy kích.

>Nhận được Kỹ năng Tự hồi phục.

Khi tôi thấy thanh HP của tôi, trước khi tôi để ý, nó đã phục hồi. Tự chữa trị hử?

Tôi đi tới căn nhà khác từ hẻm sau.

Tôi bỏ điểm vào [Chịu đựng Đau], [Kháng lôi], [Kháng tê liệt], [Săn bắn] và [Tự phục hồi] khi đang đi.

Tôi tìm thấy một căn nhà 3 tầng cách 100m từ cái vừa này. Tôi nhảy lên tường và đến mái.

Khi mà đám lính bao xung quanh con qui giảm đi ít hơn phân nửa, phương cách tấn công qui của tôi tăng lên.

Tôi lấy cung và tên từ kho chứa và nhắm con qui. Cho tới giờ tôi vẫn chưa bao giờ dùng cung, nhưng cảm ơn vì kỹ năng ngắm và săn bắn khi này, tôi phần nào đã hiểu được cách nhắm.

“Nhắm và bắn!”

Tôi tìm góc nhắm tốt, khoảng khắc con qui ngừng lại... bắn.

Và hụt.

Tay kéo dây cung bị đau.

Sau đó, cho dù tôi bắn bao nhiêu lần, không có cái nào trúng cả. Thậm chí khi tôi đã biết bắn cung, kết quả vẫn tương tự.

Các binh lính bao vây đã thừa thốt đáng kể.

Tôi phát hiện ra một con đường để có thể tiếp cận con qui kín đáo, sau khi đánh dấu bản đồ, tôi nhảy khỏi mái nhà.

Tôi trang bị giáo của tộc vậy.

Nếu tôi biết điều này xảy ra, tôi đã đặt áo giáp da từ tiệm may rồi.

Giữ cây giáo bằng hai tay, tôi ẩn mình vào bóng râm.

>Nhận được Kỹ năng Do thám

Trông cái kỹ năng khá hữu dụng nên tôi lập tức bỏ điểm vào nó.

Có vài chiếc xe lớn bị lật đổ trên đường tới con qui. Tôi thắng tới đó.

Khi tôi kích hoạt kỹ năng do thám, dấu chân tôi dường như biến mất. Mà cũng có lẽ tôi tưởng tượng thôi.

Tiếng rống của con qui có thể nghe thấy từ đây và các hiệp sĩ bị tấn công bởi sấm sét. Tiếng rống đó có vẻ như là cách thức thi triển pháp thuật.

Khi sự chú ý của con qui xao lãng, tôi rút ngắn khoảng cách và đâm giáo vào lưng nó!

Stab! Với thanh âm khó chịu đó, cảm giác xé thịt được truyền đến tay tôi.

Tôi là một con gà, vô ý rời tay khỏi ngọn giáo.

Tay và chân tôi run lên.

Đuôi con qui đập tôi đang bất động từ một điểm mù, gửi tôi bay đi 3m. Tôi bị chặn lại bởi mấy cái xe đổ nát sau khi lăn tròn trên đất.

>Nhận được Kỹ năng Tấn công bất ngờ.

>Nhận được Kỹ năng Giáo thủ.

>Nhận được Kỹ năng Đề kháng sốc.

HP của tôi chỉ giảm 1. Tuy nhiên tôi không biết liệu điều này bởi vì sự hào hứng hay sợ hãi từ khoảng khắc lần đầu cận chiến hay không mà sao chân tay tôi run rẩy không dừng.

May thay là con qui chuyển sự chú ý của nó sang các hiệp sĩ đang chuẩn bị đợt tấn công của họ, tôi có hít thở sâu vài lần.

Con run bết đi một chút.

>Nhận được Kỹ năng Đề kháng Sợ hãi.

>Nhận được Kỹ năng Bạo gan.

Tôi mang lên một kiếm nhỏ và khiên làm bằng đồng trong bóng đồng đổ nát. Tôi để kiếm vào bao và đeo nó trên thắt lưng eo tôi. Thông thường người ta sẽ dùng vật cố định bằng kim loại hoặc thắt lưng đặc biệt để giữ nó nhưng khi mà tôi không có nó thì cũng chẳng thể khác được. Hãy mua nó sau vậy.

Tôi cũng chuẩn bị một cung nhỏ với một mũi tên. Nó là mũi tên với đầu làm bằng xương. Con qui cách ít hơn 10m nhưng tôi vẫn nghĩ tôi không thể bắn trúng nó.

Con qui nhắc nhở một người lính tấn công và ném anh ta về phía các hiệp sĩ. Tôi canh kíp cú ném của nó và trượt tới gần. Bắn một mũi tên ở cận thân không chú tâm.

>Nhận được Kỹ năng Cung thủ.

Tôi bỏ cung tức thì và chém con qui ngay khoảng khắc tôi rút kiếm.

Cây kiếm nhỏ gãy tan. Đồng bị gãy chỉ trong một cú...

>Nhận được Kỹ năng Rút kiếm.

>Nhận được Kỹ năng Kiếm đơn thủ.

「▼▼ ▼▼▼▼ ▼▼▼▼▼▼▼ ! ! 」

Trong khi chờ rửa những từ không thể hiểu được con quỷ tấn công bằng vuốt độc.

Tôi quyết định kịp thời để nhận đòn tấn công bằng cái khiên nhưng nó cũng đến từ hướng khác, sự phán đoán kịch tính trong khoảng khắc, sử dụng thanh kiếm vỡ để đỡ đòn.

Tất nhiên, mấy hành động đó không thể cự nổi đòn tấn công và vỡ nát chỉ trong một cú đánh bằng vuốt độc.

>Nhận được Kỹ năng Quỷ Ngử.

>Nhận được Kỹ năng Đề kháng độc.

Tôi muốn ngay lập tức kích hoạt kỹ năng kháng độc, nhưng không có chỗ thừa để điều khiển menu trong trận chiến.

Tôi ngăn chặn vuốt độc đến từ phía đối diện bằng cái khiên và ném những phần vụn vỡ trên tay tôi về phía con quỷ.

>Nhận được Kỹ năng Khiên thủ.

>Nhận được Kỹ năng Ném tay.

Trong khi cố gắng lấy ra một vũ khí từ bóng cái áo choàng của mình, tôi bỏ qua sự bảo hộ của mình, ngã nhào lăn tròn bởi cái đuôi con quỷ.

Hơn thế, bàn chân nó truy kích.

Fumu! Fumu! Fumu! 3 sóng đâm đập tiếp tục lướt qua, cơ thể tôi cuối cùng cũng nghỉ được sau vòng lặp tấn công thứ 4.

>Nhận được Kỹ năng Tránh né.

Dậm mặt đất với một tư thế kì lạ, tôi lấy được một khoảng cách với con quỷ.

Cuối cùng cũng kiếm được thời gian, tôi đổ điểm vào [Né tránh], [Khiên thủ], [kháng độc], [Kháng sốc] từng cái một.

Bọc trong lớp áo choàng, tôi lấy một con dao găm và dùi cui chum lửa từ kho chứa. Tôi dúi con dao găm vào thắt lưng và cầm cây dùi cui.

Theo cách nào đó, tôi cảm giác một cái nhìn chế giễu bay lững lờ trên mặt con quỷ.

Tôi thắc mắc rằng liệu con quỷ có khả năng tự chữa trị không, HP nó có khôi phục không. Không có loại kỹ năng như thế trong cột kỹ năng của nó, liệu nó có phải là đặc trưng chủng tộc cụ thể không?

Từ góc nhìn của mình, tôi thấy các hiệp sĩ đang sẵn sàng cho cuộc tập kích kế tiếp. Tôi cân trọng đo lường khoảng cách và chuẩn bị cây dùi cui.

Phốt lờ cuộc tập kích của các hiệp sĩ, con quỷ giữ sự chú ý của nó ở đây.

Tôi nhảy và đập dùi cui vào ngực con quỷ. Nó vỡ ra khi tiếp xúc với cơ thể đen của con quỷ.

Tôi phòng ngự vuốt độc của con quỷ bằng khiên, tránh đuôi quất với cử động tối thiểu và nhảy.

Tôi chém nó bằng con dao găm. Con quỷ không thể tránh nó nhưng phần nào nó phản đòn bằng móng vuốt.

>Nhận được Kỹ năng Gậy đơn thủ.

>Nhận được Kỹ năng Dao găm.

>Nhận được Kỹ năng Trả đòn.

Các hiệp sĩ bắt đầu chạy về phía chúng tôi, khi họ tới chính giữa quảng trường, tôi tách khỏi con quỷ bằng cách nện khiên vào nó.

>Nhận được Kỹ năng Nện khiên.

Những hiệp sĩ tấn công một lần rồi thoái lui, sau đó người khác cũng làm tương tự, đâm ngọn thương anh ta rồi rút lại.

>Nhận được Kỹ năng Phối hợp.

Theo đội hình 3 người, người cuối cùng rút lui thất bại vì đuôi con quỷ tấn công. Cả người lẫn ngựa té nhào.

Tôi đá vào con quỷ đang cố kết thúc người hiệp sĩ ở bên cánh.

>Nhận được Kỹ năng Đá kích.

Tôi nhặt một cây giáo với mũi hỏng từ người lính gần chân tôi và đặt con dao lại thất lưng. Như tôi nghĩ, tầm một con dao găm quá ngắn nên dễ dàng bị trả đòn, nó thật là rắc rối.

Tôi lần quần với con quỷ bằng ngọn giáo gãy mũi để tranh thủ thời gian cho các hiệp sĩ và binh lính người bị ngã ngựa có thể rút lui. Trong khi trả đòn tôi cũng đập vài phần vào chân con quỷ, thỉnh thoảng đánh vào tay cản trở để không biến nó thành cuộc chiến phòng ngự đơn phương.

>Nhận được Kỹ năng Gậy song thủ.

Ngọn giáo rút cuộc cũng gãy sau khi làm mỗi cho mấy cái vuột độc.

Mắt con quỷ tỏa sáng!

Vì tôi có cảm giác xấu về điều này nên tôi giờ khiến lên và dấn cơ thể mình vào trong bóng áo choàng. Nó có lẽ là loại đòn tấn công bởi mắt tà ác nào. Nó sẽ là mê hoặc, tê liệt hay hóa đá đây?

Cái áo choàng và khiến hóa thành đá!

...Tôi chịu đựng nó một lúc, chỉ có áo choàng và khiến thành vật hy sinh. Nó có lẽ sẽ nguy hiểm dù tôi di chuyển chỉ một chút.

>Nhận được Kỹ năng Đề kháng Thạch hóa.

Khi mà lại gần con quỷ chắc sẽ hóa đá, trước khi nó đến, tôi thêm điểm vào [Trả đòn], [Kháng Thạch hóa].

Đòn tấn công làm hóa đá có lẽ không chỉ độc quyền riêng bởi lũ quỷ...

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10. Khiêu vũ với quỷ! [Phần cuối]

“Chào mừng thánh giả tới chiến trường, đây là bình luận viên Suzuki Ichirou, sẽ được chuyển cho tôi, Satou.”

Tôi đang mong chờ thêm nhiều kỹ năng hơn với trạng thái căng thẳng cực độ, Satou đây.

Trong khi giả chết bên dưới cái áo choàng, tôi kích hoạt rất nhiều kỹ năng nhưng mà... Tôi không nghĩ rằng nó sẽ gây ra tình huống như thế!

Được rồi, tiếp tục “Khiêu vũ với quỷ [phần cuối]” nào!

--oOo--

Tôi lấy ra thanh kiếm hai tay từ dưới bóng cái áo choàng.

Cùng lúc đó, các ma pháp sư đang chuẩn bị đợt phản công, sau khi đã chờ đợi ở phía sau đội hình của họ.

Hỏa cầu, Bão lửa, Phong dao, Sấm sét. 3 ma thuật hệ thống từng cái một tấn công con quỷ, và nó cũng giáng xuống mặt đất nơi tôi đang đứng như hóa đá gần đó.

Hơn nữa, nhiều đòn tấn công đến sau một chút. Thạch đạn, Bão cát, Thủy cầu, Bão tuyết.

Cái cuối cùng đến đơn giản giống như một cột ánh sáng xuyên thủng thiên đàng.

- >Nhận được Kỹ năng Hòa ma thuật
- >Nhận được Kỹ năng Phong ma thuật
- >Nhận được Kỹ năng Lôi ma thuật
- >Nhận được Kỹ năng Kháng hòa ma pháp
- >Nhận được Kỹ năng Kháng phong ma pháp
- >Nhận được Kỹ năng Thổ ma thuật
- >Nhận được Kỹ năng Thủy ma thuật
- >Nhận được Kỹ năng Băng ma thuật
- >Nhận được Kỹ năng Kháng thổ ma pháp
- >Nhận được Kỹ năng Kháng thủy ma pháp
- >Nhận được Kỹ năng Kháng băng ma pháp
- >Nhận được Kỹ năng Quang ma thuật
- >Nhận được Kỹ năng Kháng quang ma pháp

Lịch kí tuôn ra như suối.

Có lẽ do cấp độ của tôi nên thiệt hại không nhiều, nhưng thứ gì khó chịu tất nhiên là rất đáng ghét.

Con qui cũng nghĩ thế, nên nó bắn sét ma pháp trả lại đám pháp sư.

Vì đã dự liệu trước, các ma pháp sư phòng ngự bằng một lá chắn trước khi đòn sấm sét tới.

Đã bị vỡ một phần bởi đám ma pháp vừa nãy, tôi loại bỏ lớp vỏ đá khỏi áo choàng và khiên.

Bị cách xa con qui một chút, tôi đứng lên và lập tức nhảy tới để rút ngắn khoảng cách. Tôi vung thanh kiếm 2 tay nhằm thẳng vào đầu con qui.

Ngay khi con qui đang nghiêng đầu, đòn tấn công tuy không được trọn vẹn, nhưng tôi thành công trong việc chém đứt một sừng của nó.

>Nhận được Kỹ năng Kiếm song thủ.

>Nhận được Kỹ năng Bỏ nón.

>Nhận được Kỹ năng Không chiến.

>Nhận được Kỹ năng Phá hủy Vũ khí.

Đám lính nhìn lại đằng đây và nói gì đó.

Có lẽ họ ngạc nhiên vì ai đó vừa bị dội bom bởi ma pháp mà vẫn có thể chiến đấu tỉnh rụi.

Với mái tóc vàng rồi bù lắc lư đằng sau và cái mặt nạ bạc phản chiếu ánh mặt trời, tôi đối mặt con qui.

Tôi đã nghĩ rằng chỉ chiếc áo choàng mũ trùm thế là đủ, nhưng thật là một quyết định hay khi chuẩn bị đồ cải trang bổ sung như biện pháp phòng trừ.

Sau khi nhận từng ấy hỏa lực tập trung, con qui cuối cùng cũng đã hứng chịu 20% thiệt hại.

Tôi vác thanh kiếm hai tay trên vai. Tôi không có vấn đề gì khi vung nó, nhưng khó mà cân bằng cơ thể vì độ nặng của nó. Thật hay khi tôi trẻ lại và tất cả, nhưng khi mà cơ thể tôi nhẹ cân hơn, nó cũng trở thành điểm trừ trong trận chiến.

Từ chỗ này, con qui quá gần với đội pháp sư. Nếu tôi không mau tìm cách dẫn nó đi xa khỏi quảng trường thì...

Tôi không muốn mọi người hiểu nhầm tôi, đây không phải loại chủ nghĩa anh hùng không muốn có bất kì nạn nhân nào. Lý do khá ích kỉ, họ gây thiệt hại cho con qui, nhưng nó quá nhỏ, vì thế sẽ phiền hà nếu họ bị diệt sạch.

Con qui tấn công trong khi suy nghĩ của tôi đang phiêu lãng. Lướt trên đất, những cái vuốt độc lao thẳng về phía tôi!

Ngay cả khi đánh bật con quỷ với thanh kiếm hai tay, nó vẫn táo bạo thu nhỏ khoảng cách không để tôi thoát đi.

Tôi ném thanh kiếm hai tay vào con quỷ để tránh mấy cái vuốt độc, rồi lấy một cái rìu nhỏ từ bên dưới áo choàng và sử dụng nó chém con quỷ.

Do cái rìu kẹt sâu hơn tôi nghĩ, thành ra tôi bỏ nó đó và tránh đòn phản công của con quỷ.

>Nhận được Kỹ năng Rìu đơn thủ.

Bằng tay không, tôi đánh trả đòn với con quỷ trong khi thoái lui. Đôi lúc, tôi nhặt vũ khí rơi từ đám lính trên mặt đất và thêm vào đòn tấn công. Khi mà tôi vẫn chưa kích hoạt các kỹ năng liên hệ đòn vật lý, thiệt hại tôi gây ra chẳng bao nhiêu.

Tôi nên sớm phá vỡ thế bế tắc này?

Hầu hết các hiệp sĩ đều có vết thương khắp cơ thể, chỉ một vài người là không bị thương. Cũng không có bất kì hỏa lực vô dụng nào của ma pháp sư nữa, dường như họ hết MP rồi.

Có vẻ như không chỉ mình tôi nghĩ vậy, từ cổng lâu đài vài con ngựa đang kéo ra một khẩu đại bác.

Tôi kiểm giữ vị trí của mình để thu hút sự chú ý của con quỷ khỏi cánh cổng cho đến khi đại bác được lắp đặt hoàn tất.

Khi lại gần đồng đồ nát tôi đã thu hút được sự chú ý của con quỷ, đằng sau đồng đồ nát đó, tôi đổi vũ khí của mình. Tôi đặt một cái búa rèn lên eo và giữ một cái rìu hai tay với một búa tạ mỗi tay.

Nó không thực tế lắm nhưng nhờ STR cực hạn của tôi, tôi có thể cầm nó thoải mái. Có lẽ vì trông tôi rất hung bạo, biểu cảm con quỷ trở nên không vừa lòng.

Tôi nhảy ra từ đồng đồ nát. Đầu tiên hãy đập nó với búa tạ nào!

Con quỷ bảo vệ bên phải bằng hai tay nhưng không để ý khi tôi chém phía còn lại với cây rìu hai tay.

Cái rìu cắt qua, và cánh tay rơi xuống!

...Tôi nhớ là, từ một số manga, có một số tình tiết nói về cánh tay bị cắt rời khỏi cơ thể có thể tấn công độc lập. Nhất định phải chú ý tới cánh tay đó...

>Nhận được Kỹ năng Rìu song thủ.

>Nhận được Kỹ năng Búa song thủ

>Nhận được Kỹ năng Song thủ dụng.

>Nhận được Kỹ năng Sức mạnh Herculean (aka Hecquen)

Dù nó là một chuyện khác với đòn tấn công bất ngờ, sau cùng việc phải dùng một cái búa tạ bằng một tay để chiến đấu thì thực sự khó khăn, nên tôi chuyên tâm chiến đấu bằng cái rìu hai tay.

Đại bác vẫn chưa chuẩn bị xong.

Con quỷ hít vào một hơi mạnh mẽ.

Ma thuật!

Tôi rút ngắn khoảng cách. Nhưng nó là một nước đi tồi.

Con quỷ phả ra hơi thở axit chua lè!

Tuy rằng tôi đã từng thấy nó một lần! Tôi đã hoàn toàn quên mất nó có thể dùng tới kiểu tấn công này!

Tôi đỡ bằng cây búa nhưng mà nó vỡ ngay lập tức, bộ tóc giả và áo choàng cũng bốc cháy khủng khiếp.

"Ouch, ouch, ouch!"

Tôi rút đến vật chắn gần nhất, ném đồ đang cháy lên cạnh tượng đồng, và mặc vào áo choàng mới. Tôi mặc đồ thường dân bên dưới áo choàng và cái nào cũng thùng lỗ lổ hết.

Nếu bề mặt cái rìu không lớn, thì mặt tôi cũng bỏng luôn rồi...

>Nhận được Kỹ năng Đỡ kháng Mực rửa

>Nhận được Kỹ năng Thay đồ nhanh.

Tôi bỏ điểm vào [Kháng Tàn mục] và [Thay đồ nhanh].

Tôi tự hỏi các chủng loại kỹ năng là gì, tôi muốn có wiki.

Do cái rìu không thích hợp làm vũ khí nữa, tôi vứt nó đi; Tôi thử đánh một lần bằng cái búa thợ rèn từ eo. Nhưng nhìn nó không có hiệu quả gì nhiều, tôi đặt nó lại khi tôi nhận được kỹ năng.

>Nhận được Kỹ năng Búa chùy đơn thủ.

>Nhận được Kỹ năng Thợ rèn

Tôi nghĩ nghề thợ rèn có hơi khác với thể này...

Trong khi đó, khẩu đại bác được dựng xong, nhưng có vẻ như nó cần một số thời gian trước khi có thể bắn.

Tôi nhặt cái búa tạ mà tôi bỏ lúc nãy.

Hiển nhiên con quỉ không dừng việc tấn công của nó, nhưng không biết có phải là do kỹ năng né tránh không, hay bởi vì tôi đã quen với việc chiến đấu, tôi đã chạm đến điểm thuận lợi trong cuộc đấu này.

Tôi nên kết thúc nó sớm...

Tôi dồn điểm vào [Kiếm đơn thủ].

Đại bác như đã sẵn sàng bắn. Pháp sư hai bên phía đại bác bắt đầu tung phép.

Con quỉ dường như thực sự lo lắng về khẩu đại bác. Nó nổi lên trên không.

Con quỉ lướt tới khẩu đại bác nhờ việc lợi dụng kẻ hở trong lúc tôi tránh né sự tấn công từ đuôi của nó!

Tôi bỏ cây búa tạ nặng, rồi nhặt một thanh kiếm nằm trên đường đuổi theo con quỉ.

Con quỉ, với sự nhanh nhẹn đối nghịch với cơ thể to lớn, nhảy qua nhiều tốp lính chặn đường.

Giáo binh hạng nhẹ lập tức yểm hộ nhưng họ trở thành mồi ngon của mấy cái vuốt độc.

Nhưng mà con quỉ đã bị chặn lại.

Giống như con quỉ, tôi nhảy qua đám lính và cắt đứt một bên cánh của nó, đoạn tôi đâm kiếm vào chân nó và găm nó xuống đất. Sau khi có được kỹ năng kiếm kị, tôi có thể nắm được kiếm thuật căn bản. Con quỉ chỉ còn lại 30% thanh HP.

Hơn nữa, tôi kéo cánh tay còn lại của con quỉ xuống đất.

Tôi đặt cánh tay quỉ vừa kéo đến chân nó, và với tay rãnh còn lại, tôi nhặt ngọn giáo từ những người lính bị giết vừa nãy rồi dùng nó đóng đinh con quỉ vào mặt đất.

>Nhận được Kỹ năng Chiến đấu.

>Nhận được Kỹ năng Bắt giữ

Tôi nhìn lại người như là đội trưởng bên cạnh khẩu đại bác đang đo nhẩm thời điểm bắn.

Tôi kèm giữ con quỉ với ngọn giáo khác và gặt đầu ra hiệu.

Người đội trưởng phát tay xuống, cùng lúc đó, tôi nhảy khỏi làn đạn.

Khẩu đại bác bắn ra một viên đạn chì và vô số vết thương xuất hiện trên người con quỉ. Hơn nữa, như cú dứt điểm, đòn mả pháp kết hợp như lúc này cũng cùng trùng.

Tôi thất vọng nếu khẩu đại bác không thể bắn nhiều vòng, nó sẽ không thể nào kết liễu được con quỉ. Không những thế các pháp sư cũng không đủ mả lượng, chỉ 3 người có thể tung phép.

Tôi có thể kết thúc nó nếu tôi chạy đến đó với cây kiếm nhưng hãy dành vinh dự kết liễu mạng sống con quỉ cho những người lính. Giống như tôi nói khi nãy, đây không phải là lòng tốt; dù đối thủ là quỉ vật, tôi cũng không thích việc giết chóc bằng chính đôi tay của mình. Nó thực sự rất ngu ngốc, nhưng tôi đến từ một xã hội không liên can đến bạo lực từ lâu lắm rồi... Ngay cả khi tôi ăn thịt và cá, tôi cũng cố tránh sát sinh.

Đặt nó sang một bên đi...

Con qui sử dụng bàn tay rách toác tự do để nhấc cơ thể nó khỏi mặt đất, găm lên một tiếng và phá hủy khẩu đại bác với thuật sấm sét. Chẳng lẽ không còn ai sử dụng được lá chắn nữa à?!

Sau đó trẻ một tí ma pháp sư dùng ma thuật bảo mòn một ít Hp con qui.

Hơn nữa, các hiệp sĩ rời ngựa và chạy tới con qui với tay kiếm lăm lăm.

...Chuyện này sẽ kết thúc khi cuộc bao vây hoàn thành, hừ. Amen~

Tôi đã thấy hồi kết, nhưng con qui vẫn chưa từ bỏ.

Cánh tay đang bị kiềm giữ bởi hiệp sĩ thọc mạnh vào ngực nó, lôi ra một trái tim đỏ tối. Trái tim bị kéo vợi ra bắt đầu đập khó khăn, cùng với nó là những xung động mãnh liệt và ánh sáng tràn ngập.

Các hiệp sĩ cố gắng phá hủy trái tim, nhưng họ đã không kịp nữa rồi.

Với thanh âm bùng nổ lớn, trái tim vỡ tan thành từng mảnh!

Khi ánh sáng nhạt đi, vài ma pháp sư dựng lá chắn đã thành một đồng xác chết. Chỉ nửa phần dưới cơ thể con qui là còn lại. Mặt đất bị khoét thành hình xoáy quạt theo hướng con qui trực chỉ đến cổng lâu đài, cánh cổng đã bị phá hủy một phần.

Xác chết con qui rời ra và biến thành bụi đen.

Tôi lướt vào con hẻm trong tiếng ồn ào và ẩn mình đi.

>Nhận được Danh hiệu [Săn lòng-chiến đấu]

>Nhận được Danh hiệu [Chiến binh tài giỏi]

>Nhận được Danh hiệu [Người khiêu vũ với quĩ]

>Nhận được Danh hiệu [Anh hùng]

...Tôi tự hỏi cái cuối cùng có phải mia mai tôi đẩy phòng?

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11. Cứu trợ thảm họa và Nữ tư tế ở Đền

Satou đây. Cảm giác như một chiến binh ưu tú vậy, nhưng suy cho cùng tôi cũng chỉ là một dân thành thị bình thường thôi, Satou.

Dù khó gọi nó là một chiến thắng, một lần nữa, trận chiến đã kết thúc rồi.

Còn lại là trận chiến của cứu hộ và tái thiết.

Đây là lúc cho các ứng viên của dàn harem xuất hiện phải không nhỉ?

---o0o---

Tôi coi bỏ trang phục và áo choàng trong một con hẻm hoang vắng. Kiểm tra dấu tích con người chồng chất trên bản đồ với ma pháp thăm dò, tôi cũng coi bỏ ngụy trang của tôi.

Mà đó chỉ là tóc giả và mặt nạ thôi...

Tôi đặt bộ ngực trang và áo choàng vào trong thư mục cấm bên trong kho chứa. Giờ tôi nên dùng bộ áo nào đây?

Tôi lấy ra một chiếc áo choàng cầu kì vô dụng.

Cái này trông ổn đấy.

Tôi quyết định quay trở lại con đường sau khi thay trang phục. Tất nhiên là chọn một hướng khác rồi.

Có xác một người lính kẹt trên nhánh cây dọc đường đi. Bị thổi bay đến tận nơi này... Tôi chấp tay cầu nguyện vì điều đó.

Giờ thì hãy trở về quảng trường sau khi thực hiện một bài cầu nguyện bắt buộc nào.

--oOo--

“Err... Người xa hoa đằng kia ơ~”

...Một giọng nói bằng cách nào đó vọng xuống từ cái cây.

Xác nhận bằng radar, cái xác sau cùng không phải là xác chết, nói cách khác, nó còn sống.

Tôi ngược lên.

“Tôi xin lỗi, cậu có thể gọi lính không? Cậu có thể thoải mái làm điều đó khi mà trận chiến ở quảng trường đã kết thúc rồi.”

Ấn tượng đầu tiên khá thuận lợi do sự thiếu vắng của từ ‘giúp tôi với’.

Tuy người lính đang bị kẹt trên nhánh cây... Ấy thế mà tay và chân không hề bị xoay theo những hướng kì lạ.

Bây giờ, có giàn giáo nào để giúp người lính này không ta?

...Xem ra tôi sẽ phải dẫm trên cửa sổ đó và đáp lên nhánh cây khác.

Tôi bay lên nhánh kế người lính. Trong lúc đang xem xét xem có thể gãy xương không, tôi đáp xuống trong khi cổ không làm rung cây.

“Được rồi, tôi sẽ mang anh xuống vì thế đừng cử động nhé.”

“Ể, làm sao cậu lên đây được hay vậy? Xin đừng cố gắng quá và chỉ gọi những binh lính khác tới thôi!”

Tôi im lặng đỡ anh lính bằng tay.

Nếu anh lính có bị vỡ xương thì nhảy xuống đất có lẽ sẽ nguy hiểm... Khi nơi này cách mặt đất ít nhất 4m.

Thế nên tôi nhảy lên mái nhà hơi cao hơn chút cạnh bên nhánh cây.

“Dù trong khi nhảy tôi đã cố không làm xóc cậu nhiều nhất có thể, nhưng mà cậu ổn không đó?”

“Vâng, tôi khá ngạc nhiên nhưng ổn cả.”

Tôi di chuyển từ mái nhà này sang mái nhà khác để tìm một căn nhà có lối xuống từ tầng thượng. Có rất nhiều đồ giặt chưa phơi, có lẽ nó bị bỏ lại sau khi con qui đến.

Sau khi kiểm tra xem có người trên radar không, tôi ra khỏi căn nhà trong hẻm. Tôi bế cậu lính như ẵm công chúa đến quảng trường.

“Nè, tôi có thắc mắc một chút...”

“Vâng, có chuyện gì vậy?”

“Dù biết cậu bị thổi bay bởi con qui, nhưng nó chẳng phải hơi xa sao?”

Đây không phải một bộ manga hài hước. Từ quảng trường tới đây xa hơn 10m lận.

“Tôi bị thổi bay bởi đòn tấn công của con qui đó, khi biết tôi nhất định sẽ chết ở mức độ đó, tôi dùng ma thuật để giảm bớt tốc độ rơi. Mặc dù tôi đã cạn sạch ma lực, tôi bị ngất và kẹt lại trên nhánh cây.”

Đường như có thể dùng ma thuật dù cho bạn không là ma pháp sư...

Có một khu cứu trợ tạm thời trên quảng trường.

Xa hơn khu cứu trợ một chút, thăm được trải và vài ‘người’ xếp thành hàng ở đó... Nó không dành cho người bị thương mà là chết hử...

“Những người được cứu từ khu đổ nát, xin tụ lại gần đây.”

Một phụ nữ áo khoác trắng la lên với đám người bị thương đang túm tụm nên tôi đi lại đó.

“Những người đang giữ nạn nhân, xin hãy giữ khoảng cách xa một chút từ cơ thể họ.”

Nghe cô ấy nói thế, tôi vươn cánh tay ra để giữ một khoảng cách với ngực.

“Tôi sẽ rửa sạch vết bẩn, nó có thể sẽ rất kinh ngạc, thế nên xin đừng làm rơi họ.”

"■■■■ ■■■■ ■■■■■ Rửa Nhẹ."

Tôi bị ướt đầm cùng cậu lính. Chắc chắn bụi bặm và máu (từ người lính chết trước đó) trên trang phục đã bay mất rồi.

>Nhận được Ma thuật Sinh hoạt.

Nó chắc chắn là một ma pháp rất hữu ích. Nếu có loại ma thuật như thế thì tôi phải thắc mắc liệu có cần tắm không?

“Tôi sẽ làm khô nó ngay lập tức.”

"■■■ ■■■■■ Hong Khô."

“Hoàn thành. Tốt rồi, xin đợi bên trong cái vòng vẽ bằng phấn đằng kia. Đó là nơi chúng tôi tụ tập người bị thương.”

Áo khoác trắng chuyển sang người kế tiếp.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe niệm ma thuật ở khoảng cách gần nhưng hơn là một từ ngữ, thay vào đó tôi nghe những âm thanh bất thường. Tôi đoán nó giống như một đoạn nhạc từ một phần mềm DTM? (med: chương trình có thể giúp người dùng tự soạn nhạc, tựa như vocaloid miku)

Dù không hẳn là nguy hiểm đến tính mạng nhưng những người bị gãy xương cũng tụ tập ở đó. Do vậy nó đã đầy khi tôi đến đó. Tôi không có vết thương nào, tôi ở đây để học kỹ năng mới.

Hai cô gái mặc quần áo như tu sĩ cùng với bầu không khí tĩnh lặng tiến đến, mỗi người đi cùng với phụ tá của họ.

“Bây giờ tư tế đền Parion sẽ ban cho mọi người phép màu của họ. Mọi người, xin hãy im lặng.”

Người phụ tá lớn xác la lên với những người bị thương. Và không hiểu từ đâu, người phụ tá nhỏ con nói với những người đang căng thẳng, “Xin hãy thư giãn cơ thể~”

Sau khi những người bị thương đã bình tĩnh, tu sĩ đền bắt đầu niệm ma thuật.

「■■■■■ ■■■■ ■■■」

「■■■■ ■■■■ ■■■ ■■■」

(Lược bỏ...Nó dài quá, nữ tu-san.)

「■■■■■ ■■■■ ■■■ Trị Liệu Khu Vực.」

>Nhận được Thánh ma thuật: Đức tin Parion.

Hầu hết mọi người có vẻ như đã được chữa lành bởi ma pháp vừa nãy.

Hai người phụ tá đi vòng quanh để chữa thêm cho những người cần.

Người phụ tá lớn nói, “Chỉ bị gãy xương thôi, nên xin hãy giữ yên một lát”, trong khi sơ cứu cho người lính tôi mang theo.

Ồ phải rồi, cái này không phải là BL nhé? Dù cho cậu lính có thể chất phát triển, cậu ấy thực sự là một phụ nữ. (Ed: BL=>Boy's Love=>Google-san)

--oOo--

Giờ thì, tôi đã học thêm nhiều loại ma thuật nhưng tôi không biết chú ngữ của chúng, có một cửa hàng ma thuật và hiệu sách ở quảng trường, nhưng các cửa hiệu đã bị phá hủy nên giờ này có lẽ họ đã đóng cửa rồi...

“Lợi người ích ta nhĩ” (med: đây là thành ngữ: điều tốt bạn làm cho người khác chính là điều tốt cho chính bạn.”

Hãy tự làm bản thân nổi bật với hiệu sách và tiệm ma thuật bằng cách giúp họ với lí do ích kỷ trong đầu mình nào.

Một chiếc xe bị chôn vùi phân nửa phía dưới tiệm ma thuật.

Sau khi xác nhận không có ai sống sót gần kề cái xe, tôi kéo nó đi.

...Khi tôi nghĩ về nó, tôi nên đứng ngoài chuyện này phải không nhỉ?

Có một cái xác trong thảm trạng kinh khủng trên chiếc xe, cảm giác buồn nôn gợn lên trong tôi... Tôi thực sự yếu với máu me vì thế hãy thứ lỗi cho tôi.

Bên trong tiệm ma thuật đã bị phá hủy nhưng dường như người vẫn ổn nhờ có cửa hậu. Khi tôi thấy nhân dạng người trên radar bên trong cánh cửa, cho rằng họ ổn nên tôi thẳng tiến tới hiệu sách.

Tường trước của hiệu sách đã bị phá hủy, giống như nó sẽ đổ sụp bất cứ lúc nào. Khi tôi nhòm vào bên trong, vô số kệ đã bị đổ và sách rải rác chung quanh.

Từ bản đồ, dường như có hai người bị đè dưới kệ sách.

Kệ sách được xếp đặt cạnh đống cạnh, cảm tạ sự đàn độn của họ khi làm nó bằng gỗ mun, chúng rất nặng. (med: ý anh ấy chỉ đè cho chết luôn.)

Tôi nâng kệ sách lên >>>> tôi nhồi sách vào giữa các kệ >>>> Cứ mỗi lần tôi dựng kệ lên thì mấy cuốn sách rơi lại ngáng đường khiến tôi không thể dựng được những cái kệ cạnh bên thành ra việc đó mất khá nhiều thời gian. Ngoài ra cũng một phần tôi sợ kệ sẽ gãy nếu tôi dốc lực nâng nó lên.

Một giờ sau khi bắt đầu làm, tôi rút cuộc cũng có thể cứu được một người.

Đó là một cậu trai cỡ 10 tuổi. Cậu ta bị ngất nhưng vẫn còn thở. HP còn phân nửa, tôi dừng việc và mang cậu ta đến khu cứu trợ. Tôi không quên nói với họ rằng cậu bé đã được cứu ở tiệm sách.

Không phải các nữ tu vừa này, nhưng một người nhìn như ma pháp sư đang trị thương họ với thủy ma pháp. Hờ, ma thuật chữa trị cũng có thể thực hiện với nhiều loại nhân tố sao.

Giờ ở đó có nhiều thầy tu hơn nhưng họ đều ăn vận khác nhau, tôi thắc mắc không biết có phải họ khác giáo phái không.

Giờ thì ngừng việc chân chừ và quay lại công việc thôi nào. Bởi vì người còn lại cần cứu thoát chắc chắn là chủ tiệm!

Tôi tiếp tục công việc nhảm chán nâng kệ và quảng sách, Cuối cùng thì tôi cũng có thể giúp ông già chủ tiệm bị chôn dưới đống sách.

Ông ta không bị đè bẹp bởi kệ sách nhưng lại bị đè bởi đống sách rơi, HP ông ấy khá thấp. Ý thức ông vẫn còn.

“Cảm ơn vì giúp đỡ tôi.”

Nó là một giọng nói mộc phù hợp với một seiyuu (med: diễn viên lồng tiếng, ai coi anime thì rành rồi). Thực là một ông già tóc xám lãng mạn, ông ấy hẳn khá phổ biến những ngày này.

Bên ngoài tiệm, người phụ nữ già và cô con gái đã trở lại. Dường như họ đang đi mua sắm ở công Đông nơi đã đóng khi này.

Tôi mang ông già đến khu cứu trợ. Bà lão cũng đi theo. Đứa con gái thì ở lại tiệm để dọn dẹp.

Ở khu cứu trợ, người bị thương tăng lên càng lúc càng nhiều. Như dự liệu, các điều trị viên không theo kịp. Hai phụ tá nữ tu ban này đã cạn MP và đang ngồi trên ghế dài.

Tôi lục qua kho chứa... và đó.

Tôi lấy ra 3 liều thuốc hồi MP từ túi và đưa cho hai phụ tá. Nó là một dịch vụ từ kĩ năng tôi lấy vừa này.

Đầu tiên phụ tá lớn con nghi ngờ nhưng sau khi anh ta biết đó là thuốc hồi MP anh ta cảm ơn tôi.

...Nhưng, làm ơn đừng có làm một hơi hết chai trong khi vẫn giữ một tay trên lưng. Anh trông cứ như một ông già ấy.

Vị nữ tu im lặng với mặt nhợt nhạt cúi xuống. Tôi thắc mắc có phải cô ấy mệt vì dùng quá nhiều ma thuật không.

Tôi để chủ tiệm lại khu cứu trợ và quay lại cửa tiệm để giúp dọn dẹp.

Tôi vừa quên mất một điều quan trọng.

Con gái chủ tiệm sách. Tên cô ấy là Semone-san. Cô ấy thực ra là cháu gái, và có ngực lớn! Nó được giấu trong quần áo, nhưng không thể lẫn vào đâu được là E cup! Với tóc vàng dài và cặp mắt xanh lam, cô ấy ở cùng tuổi như Nadi-san!

Tôi sửa sang lại vị trí kệ sách trong khi nhân rồi trò chuyện với cô ấy. Tôi tận hưởng công việc trong khi đặt những cuốn sách bị mất vỏ bọc trong một cái hộp.

Tôi yêu việc sắp xếp sách~

Tôi đánh dấu tất cả những quyển sách thú vị trong lúc sắp xếp .

Dấu mũi tên có thể thấy rõ trong AR.

Khi trời chợp tối, người chủ tiệm trở lại.

Tôi lịch sự từ chối lời mời ăn tối, tôi mua 3 quyển sách thu hút sự chú ý của tôi và đi về nhà. Họ muốn cho không chúng như lời cảm ơn, nhưng tôi thỏa thuận rằng chỉ cần sự giảm giá nhẹ.

“Hướng Dẫn Tham Quan Vương thành Hoàng Gia”, “Sách Giới Thiệu về Ma Thuật Sinh Hoạt”, và “Sách Ma Pháp Sinh Hoạt” vốn giá gốc là 2 đồng vàng và 3 đồng bạc giờ trở thành 2 tiền vàng khi được giảm giá.

...Không may là, cháu gái chủ tiệm sách đã lấy chồng. Người chồng là một ma pháp sư...

>Nhận được Danh hiệu [Người cầu nguyện cho người chết]

>Nhận được Danh hiệu [Người cứu hộ]

>Nhận được Danh hiệu [Người giữ gìn sách]

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12. Giờ học Ma thuật sinh hoạt đến rồi!

Satou đây, cho dù có gặp phải nhiều trở ngại, thì cũng thật tệ khi nó chấm dứt quá nhanh chóng. Satou nhận xét.

Đó là sự đương đầu ! Nó là sự đương đầu đúng không! (ED: cần ai đó thông giúp đoạn này 'o _o')

--o0o--

Bởi vì có nhiều thứ xảy ra vào ngày hôm qua, tôi nhanh chóng buồn ngủ ngay sau bữa tối.

Hôm nay là ngày đọc sách!

...Đó là những gì tôi nghĩ, nhưng căn phòng tối quá. Có một cửa sổ để ánh sáng đi qua nhưng nó vẫn không đủ để có thể đọc được, nó quá mờ.

Nếu tôi không nhầm thì có một tiệm giải khát sân thượng kề bên quán trọ này. Hãy dùng bữa sáng đặc biệt trong tiệm café nào. Tôi không chắc nó có tồn tại không nhưng mà...

Quán rượu ở tầng trệt đông đúc khách đang ăn sáng. Dường như khách hàng đã tăng lên một chút so với ngày hôm qua.

Tôi đưa chìa khóa cho cô chủ trọ vì tôi phải đi ra ngoài. Martha-chan vui vẻ chào hỏi tôi khi tôi ra ngoài quán trọ. Ông già này bị lóa mắt bởi hào quang buổi sáng của cô đấy.

Cánh cổng cũng trông khá bận rộn hơn ngày hôm kia. Nhiều chiếc xe lớn đi ra và đi vào được kéo bởi mấy người như nông dân. Bộ họ không dùng bò hay ngựa để kéo xe hả?

Tôi lập tức thấy tiệm café khi tôi tìm xung quanh. Nó xa một tí so với những gì mà tôi nhớ.

Dường như tiệm café dùng bữa ăn trong nhà trong khi sân hiên thì dành cho uống trà. Khi tôi hỏi bởi bàn một cách tự nhiên, dường như người chủ tiệm không có chủ ý làm nó như vậy. Bởi vì bên trong tiệm có chút tối, tôi chiếm một chỗ trên sân hiên để dễ đọc hơn.

Tôi gọi trái cây và bánh mì kẹp cho bữa sáng. Bánh mì kẹp có jăm bông, rau cải và phô mai kẹp với mạch nha. Nước trái cây tương tự như nước chanh. Mùi vị của nó đậm đà hơn nước cam một chút. Cái tách không làm bằng thủy tinh mà là đồng nhưng vì nó lạnh, nó vẫn khá ngon. Tôi thắc mắc liệu độ lạnh này có phải là do dùng ma thuật sinh hoạt không? Động lực học ma thuật của tôi lại tăng lên~

Oh, yeah, có 3 nữ bồi bàn. Một 20 tuổi mập đầu đỏ, một 16 tuổi mảnh khảnh tóc màu hạt dẻ với ấn tượng một nốt ruồi hình giọt nước, và cuối cùng là một cô gái trông trẻ hơn 12 tuổi với tóc đen dài.

Mọi người làm việc rất vui vẻ.

Ma thuật sinh hoạt là loại ma thuật không được phân lớp vào bốn nhân tố ma thuật chính, nó là một bộ sưu tập các ma pháp hữu dụng cho cuộc sống thường ngày. Nó là loại ma thuật yếu hơn so với loại nhân tố. Thay vào đó lượng ma lực cần dùng không nhiều, nó ở cấp độ mà một người không thể sử dụng ma thuật tấn công cũng có thể dùng. Tuy nhiên, dù có rất nhiều ma thuật tiện dụng, hầu hết ma pháp sư đều coi thường ma thuật sinh hoạt. Họ gọi những ma pháp sư chỉ có thể dùng ma thuật sinh hoạt, là người dùng phép, hơn là như ma pháp sư, những người này bị đối xử như pháp sư sai vật thị trấn. Bởi vì định kiến đó mà chỉ có vài ma pháp sư học ma thuật sinh hoạt.

“Chào buổi sáng, Satou-san!”

Tôi được chào hỏi từ ngoài hàng hiên. Đó là Nadi-san.

Tôi nghĩ cô ấy vẫn còn bị sốc vì sự kiện ngày hôm qua nhưng cô ấy trông tràn đầy năng lượng đến đáng ngạc nhiên. So với hình mẫu giàu năng lượng thì cô ấy thật mạnh mẽ!

“Chào buổi sáng. Cô thế nào rồi, Nadi-san?”

“Cảm ơn anh rất nhiều vì đã giúp đỡ ngày hôm qua. Không những anh giúp tôi tránh xa nơi nguy hiểm, anh còn gửi tôi lên cả xe ngựa.”

“Ồn thôi mà. Chẳng có gì nhiều đâu.”

Vì cô ấy ở đây, tôi gọi thêm một cái ghế cho cô ấy.

“Đó là một quyển sách ma thuật sinh hoạt à?”

“Phải, tôi mua nó hôm qua với hy vọng ít nhất có thể dùng được những thứ cơ bản.”

Do ma thuật sinh hoạt tôi ở cấp 10, thứ duy nhất còn lại chỉ là chú ngữ mà thôi.

“Với ma thuật sinh hoạt, tôi đề nghị thực hành Nước phun hay Hong khô, phụ thuộc vào nhân tố chính của anh. Hầu hết sách thường đề nghị là Đánh lửa nhưng nếu anh gây hỏa hoạn trong thành phố thì nguy hiểm lắm.”

Chắc chắn là thế rồi, đúng y như cô ấy nói.

“Nếu là phép Nước phun thì anh có thể trữ nước vào một cái xô, nhưng xin đừng dùng tách kim loại bên cạnh anh vì nó rất dễ trầy xước.”

Tôi rút nước từ dạng hơi à?

“Nếu là phép Hong khô thì anh có thể thực tập nó với đồ ướt treo trên móc.”

Nó khá giống cuộc trò chuyện khoa học. Cho dù đang ở thế giới huyền tưởng.

“Phải rồi, sao Satou-san không dùng một cây gậy phép? Anh không thể dùng ma thuật nếu không trang bị một cái đâu.”

Sao! Có cả hạn chế như thế kia à.

Nghĩ mới nhớ, mấy pháp sư lúc trước cũng có nó, người dùng ma thuật sinh hoạt cũng đang sử dụng một cây gậy.

Đội đã, còn người lính đó thì sao? Và những nữ tu kia cũng không có.

“Ý anh là nữ tu tế Parion? Nếu là thế thì họ có dấu thánh ở vị trí một cây gậy. Còn quân lính có lẽ có loại phát động cụ khác hay có thể là dự phòng gậy phép ngăn chặn?”

“Nadi-san, phát động cụ là gì? Và có sự khác nhau giữa mấy cái gậy phép à?”

“Phát động cụ là thứ giống nhẫn hay giống loại phụ kiện, chức năng cũng như gậy phép, nó là một đồ vật trợ giúp kích hoạt ma pháp. Hiệu ứng chậm hơn gậy phép, nhưng vì quá đắt nên chỉ có vài pháp sư sở hữu nó. Dù thế với một công việc như ma pháp kiểm tra thì không thể sử dụng gậy phép nên sử dụng nó là điều tối cần thiết.”

Như mong chờ từ một wiki sống. Cô gái bách khoa toàn thư, Nadi-san.

Gậy phép hờ... Có nhiều loại đũa ma thuật trong kho chứa. Nhưng hiệu ứng thì quá mạnh, nó đáng sợ lắm. Nếu có thể, tôi thích thực hành với thứ rẻ tiền trước.

Nhưng cửa hàng ma thuật ở trung tâm thị trấn không hoạt động trong lúc này, tôi thắc mắc nên đi đâu để tìm được một cái đây.

“Nadi-san. Cô có biết nơi nào tôi có thể mua một cây gậy phép ngắn không?”

“Có một cửa hàng ở trung tâm... Nhưng tôi nghĩ nó đóng cửa vì hôm qua rồi, phải không? Tôi cho là anh có thể kiếm một cái trong tiệm giả kim ở khu tây thị trấn.”

Tôi làm một lưu ý đường đến hiệu giả kim từ Nadi-san.

Đoạn sau khi nói cho tôi những điểm quan trọng cần lưu ý ở khu tây, Nadi-san quay lại với việc của cô.

Giờ đã là giờ ăn trưa ở hàng hiên, khách hàng đã tăng lên.

--oOo--

Tôi hoàn thành việc đọc sách giới thiệu ngay khi ăn xong phần mì cho buổi trưa.

...Sao mà mùi vị ở thế giới huyền tường này lại đặc biệt thế!

10 phút sau khi tôi đi vào khu phía tây, vật bên trong chiếc ví giả tôi đeo bên hông đã đi tong. Phần dưới của chiếc túi đã bị cắt và bên trong rỗng không, tuy vậy chỉ có 1 đồng xu bên trong.

Từ việc nhìn lịch kí, nó không phải móc túi. Nó thực chất là một chức năng giống như trò chơi.

Tôi băng qua khu vực nơi họ bán nhu yếu phẩm, và các cửa hàng trông đáng ngờ bắt đầu tăng lên về số lượng. Có thể thấy những phụ nữ hờ hang và những tên gian manh đang vãn vơ chung quanh.

Có một quảng trường rộng lớn ở trung tâm khu Tây. Tiệm giả kim ở xa hơn nữa về phía trước.

Hàng quán sắp xếp trong quảng trường, bán gia cầm, gia súc và mấy thứ tương tự cạnh tranh lẫn nhau.

Ở lối vào quảng trường, một thương nhân đang thông báo điều gì đó về chợ nô lệ. Dường như nó sẽ mở trong 3 ngày kể từ tối mai.

Khi tôi nhìn kĩ, có rất nhiều trai gái với vòng nô lệ trên cổ đang đứng xếp hàng như gia súc, phân nửa số họ như bị thương. Từng nô lệ đều có cặp mắt như đã chết. Gia súc trông còn khỏe hơn họ. Tôi bị thôi thúc bởi việc mua hết họ, nhưng nó chỉ vì thỏa mãn nhất thời nên tôi ngừng lại. Kể cả khi tất cả họ đều được phóng thích mọi việc cũng chưa phải kết thúc... Cái này không phải chỉ là biện minh thôi sao?

Ra khỏi quảng trường, nhà chứa xếp dọc con đường. Tôi cảm thấy sự sắp đặt tinh tế này như một bộ phim dài tập.

Mà, làm tình với một phụ nữ lớn tuổi chuyên nghiệp vẫn tốt hơn chứ? So với một nô lệ bất đắc dĩ, một người chuyên nghiệp thành thạo hoạt động tình dục tốt hơn nhiều.

Tối nay, hãy đến một cửa hàng với một phụ nữ lớn tuổi xinh đẹp! Tôi thắc mắc liệu nơi đây có cái quán rượu nào không? Tôi thích có một cuộc trao đổi dâm dăng trong bốn tấm đầy bong bóng nhưng mà...

Đề tài chính đã đi trật ray rồi.

Tiệm giả kim dường như đặt ở giữa phố nhà chứa này. Có lẽ do nhu cầu cao về thuốc chẳng~

Tôi tự hỏi liệu có nên cảm ơn Nadi-san về lời khuyên chỉ đi chính giữa con đường hay không, tôi đã đến thẳng được tiệm giả kim mà không bị chèo kéo vào một con hẻm nào. Đợi đã, đã có móc túi rồi thì nó không hẳn là an toàn nữa...

“Chào buổi trưa. Cậu muốn mua gì?”

Có một người lùn ở quầy tính tiền trong tiệm. Cho tôi nói cái này, nó hoàn toàn không dễ ưa. Đó là một người lùn lớn tuổi khoảng 1m. Ông ta là qui lùn à? Hay là một hobbit?

Bảng AR cho biết rằng ông ấy là chủng tộc thần tiên. Khi tôi nhìn rõ hơn, bảng AR cho thấy là “Thổ thần tiên (Qui lùn)”

“Nếu cậu đến chỉ nhìn thôi thì, đi giùm tôi.”

Aw, lạnh nhạt vậy.

...Đây không phải là trêu đùa đâu, được chứ?

“Tôi muốn mua một gậy phép ngắn, ông còn hàng không?”

“Người dùng ma pháp à? Có loại rẻ, mắc và cực đắt đỏ chỉ có một cái, cậu muốn loại nào?”

Thô lỗ thật~

“Cho tôi xem loại rẻ và loại mắc?”

Chủ tiệm lấy ra một cái gậy phép ngắn bằng gỗ và bằng đồng. Gậy phép ngắn giống thứ mà một cậu bé Anh rất nổi tiếng có aka Harry Potter, nó như một cây đũa phép đơn giản. Nếu bạn không hiểu, thì hãy tưởng tượng như một cây gậy chỉ huy dàn nhạc nhưng dày hơn một chút.

Tôi chăm chú nhìn một loại gậy phép và tính trạng của chúng hiện lên trên AR.

Loại gỗ có [Hỗ trợ Kích phát Ma pháp +3] [Hiệu dụng Ma thuật Mở rộng -2] với giá chợ là 2 tiền đồng lớn, còn loại đồng bên cạnh có [Hỗ trợ Kích phát Ma pháp +3], [Hỗ trợ Chú tâm Ma thuật +2] [Hiệu dụng Ma thuật Mở rộng +2] với giá 3 tiền bạc dẫn trích giá chợ.

Thằng thần mà nói, cho dù tôi thấy đặc tính của chúng, tôi cũng không hiểu đâu là khác biệt.

Loại gậy phép đồng dường như dùng tốt hơn, nhưng loại gỗ giống thứ mà pháp sư phải có, thế nên tôi mua nó.

Chủ tiệm trông không hài lòng khi tôi mua cái rẻ.

Tôi cũng nên mua thêm một số thuốc ở đây.

Phải rồi, nếu bạn nói về giả kim thì chắc chắn phải là bình thuốc.

“Có tài liệu hay công cụ nào cho việc điều chế không?”

Chủ tiệm cười mỉm. Hẳn ông ta nghĩ tôi là một kẻ dễ xoi.

[Sách giới thiệu về phối trộn thuốc, thực hành viết tay], [Độc và thuốc giải], [Sách các loại bệnh và điều trị], 5 dụng cụ điều chế phòng trường hợp lãng phí, bộ dụng cụ thu hoạch cây thuốc, và bộ hỗn hợp hóa chất cho người mới bắt đầu. “Tất cả đây!” Ông ta nói thế sau khi chất chúng lên hết.

...Hmm? Tôi bị thử sao?

Công cụ ẩn ma thuật có trạng thái [Giả mạo ẩn ma thuật]. Những cái khác là hàng chính cống.

“Không có loại nào khác hơn loại công cụ ẩn ma thuật này à? Nó không phải loại tôi thích.”

Tôi công khai chỉ ra cái giả. Đó là cách tương tác của người lớn.

“Fumu, nó là công cụ dùng để kiểm định kẻ nghiệp dư không biết một thứ gì.”

Ông ta trông khá vui vẻ. Nó không chỉ phản ánh trên mặt ông ấy mà không khí cũng dịu đi một chút.

Lần này ông đặt ra 3 công cụ.

Một cái được trang trí với biểu trưng cao cấp, cái khác là đồ như dùng nhiều lần rồi, và cái cuối cùng rẻ mạt rõ ràng là đồ giả. Cái cao cấp nhất là trang bị đặc thù với ma thuật, khi tôi cầm nó và chuyển động tay, nó phát ra ánh sáng xanh lá yếu ớt. Không cần nói cũng biết thứ mắc tiền là đồ giả.

“Rồi, tôi lấy cái này.”

Tất nhiên tôi lấy cái sử dụng tốt nhất.

Giá chợ là 15 tiền vàng hể. Một người mua gậy phép ngắn loại rẻ nhìn giống một người có tiền lắm à?

“Tôi hiểu, cậu chọn cái đó... nếu cậu có cái này rồi, thì cậu không cần cái khác, bên cạnh tài liệu thô, thậm chí khi sau này cậu đã thành một nhà giả kim kì cựu.”

“Giá nó bao nhiêu?”

“10 tiền vàng.”

Ể, không phải nó rẻ nhiều hơn giá chợ sao?

Ông chủ tiệm cười mỉm khi ông thấy mặt tôi.

“Đúng như tôi nghĩ, cậu có kĩ năng thẩm định.”

Chủ tiệm trông có vẻ tự mãn với suy đoán của ông. Tôi không có loại kỹ năng như vậy.

>Nhận được Kỹ năng Thẩm định.

Không nên cãi lại ông ta...

“Thật sự ổn với giá 10 tiền vàng sao?”

“Phải, tôi dành nó cho người có tiềm năng học giả kim thuật như cậu.”

Khi tôi nghĩ đến nó, nên cảm ơn kỹ năng mặc cả nhỉ?

Tôi trả tiền và nhận sách cùng với mấy thứ khác. Đúng như dự kiến, túi tôi không vừa.

Tôi quyết định trở về khách sạn trong khi giữ những cuốn sách ở cả hai tay.

Tôi rời đi sau khi cảm ơn chủ cửa hàng.

Những điều tôi cần làm lại tăng lên.

Tôi sẽ học giả kim sau khi tôi đã học được ma thuật sinh hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13. Câu chú, Người lính và Một Buổi Trưa Âm Ỉ

Satou đây. Vung cây gậy ngắn, tôi thấy mình giống nhạc trưởng hơn là một pháp sư.

Kỹ năng Nhạc trưởng không xuất hiện. Tôi có chút thất vọng, Satou.

Flag harem có vẻ vẫn còn xa vời lắm lắm.

--oOo--

Sau khi về khách sạn, tôi trút bỏ bộ giả kim.

Tôi muốn bỏ nó vào bên trong [Túi ba mươi loại], nhưng theo những gì tôi nghe được từ Nadi-san trong chuyến tham quan, đồ vật này phổ biến trong thời kì thịnh vượng của tổ tiên vua Yamato, tuy nhiên, ngày nay nó chỉ được nắm giữ bởi quân đội, quý tộc cấp cao và thương nhân rất thành đạt.

Do thế mà, tôi không thể dùng nó vô ý được. Không thành vấn đề nếu bọn cướp để mất lên nó, nhưng nếu là một quý tộc thì việc tiếp tục thăm thú thành phố trở thành điều bất khả thi.

Theo chỉ dẫn từ Nadi-san hôm qua, tôi đổ đầy xô nước với Bì Nước Âm Ty. Tôi nhúng một mảnh vải vào nước và vắt nó. Tôi lấy ra cái nồi mình mua hôm qua và đặt miếng vải vào đó.

Được rồi, phần chuẩn bị đã hoàn tất!

Đây là lúc niệm chú Hong khô!

"Lu lula la li lu... la?"

Mặc dù tôi có thể đọc chữ, tôi vẫn không thể phát âm nó. Không lẽ tôi cần đọc nhanh 100 kí tự trong vòng một phút à?

Loại trò chơi bất khả thi gì thế này?

Rồi, tôi tiếp tục tập tành niệm chú với cảm giác chán nản nhưng tôi sẽ không cầm cự được đến khi kết thúc mất. Mảnh vải sẽ khô cho dù tôi không dùng

ma thuật nhưng tôi sẽ chẳng vui vẻ gì với cái kết quả ấy.

“Được rồi! Phải yêu cầu vài sự giúp đỡ thôi!”

Tôi nắm chặt tay mình lại!

Khi gặp rắc rối thì sẽ là Nadi-san! Hãy tìm vài lời khuyên từ Nadi-san nào.

"Nadiemo~n, xin giúp tôi~." (Ed: Satou thêm hậu tố "emon" vào sau tên Nadi)

Trong khi cảm thấy như bám vào cọng rom khô, tôi tiến thẳng tới Hội việc làm.

...Nhưng xui rủi thế nào đó, Nadi-san lại vắng mặt.

--oOo--

Khi mà Nadi-san không trở về dù cho trời đã tối mịt, tôi đi đến tiệm sách ở trung tâm quận. Chắc ở đó có sách về ma thuật sinh hoạt ngoài mấy cuốn tôi đã mua.

Trên đường tới đó, tôi được gọi lại bởi tiệm quần áo. Hình như là, đơn đặt hàng của tôi đã hoàn thành vào sáng này.

Tôi tự hỏi phải chăng chủ tiệm nhớ tôi nói rằng tôi không có quần áo để thay nên ông ấy gấp rút trong việc thực hiện đơn hàng của tôi hay không.

Thôi thì nhận nó sau khi đã có nhiều rắc rối thế.

“Nó rất hợp với cậu đấy.”

“Phải, cậu trông như người thừa kế một thương hội lớn hay một quý tộc vậy.”

Chủ tiệm và vợ ông ta tặng bốc tôi lên.

Để xác nhận kích cỡ, tôi tạo một tư thế trước tấm gương dài đặt sàn. Tuy thế nhưng chẳng phải nó tốt hơn mấy mẫu trước đó sao? Không, cái này không phải là tự mình khen mình.

“Đúng vậy mà, nó tốt hơn hàng mẫu nhiều.”

“Đúng vậy! Khi mà nó là yêu cầu cấp tốc, tôi đã yêu cầu một thợ may khác hơn thường lệ, những đường may và khâu này làm cực kì tốt, thực sự là tuyệt vời! Thực sự~ cảm ơn quý khách, tôi đã tìm thấy một thợ may giỏi.”

Tôi phải nói làm sao nhỉ, tôi cảm thấy như phải xin lỗi.

Sau nhiều thứ, phải đổi quần áo sáng này của tôi và mặc cái mới này vào ngay bây giờ thôi.

--oOo--

Khi tôi đến cổng, tôi được yêu cầu trình diện thẻ ID. Theo người lính gác cổng, dường như có vài tên trộm đã lên vào sau sự rối loạn này, thế nên bây giờ cần trình ra nhân dạng của bạn.

Ở quảng trường, hầu hết tiệm dọc đường chính đều mở. Bởi vì phần lớn cuộc chiến diễn ra ở trước cổng lâu đài, ngoài ra có một số ít những tiệm may miễn không bị thiệt hại.

Tôi mua lá trà trong tiệm đặc biệt nằm đối mặt quảng trường được giới thiệu bởi Nadi-san hôm qua, tôi cũng mua ít gia vị từ tiệm gia vị.

Trong tiệm thực phẩm xa xỉ tôi mua gạo, miso, nước tương. Giống như tôi đã nói, tại sao một thế giới huyền tường lại- (Ed: Đoạn này có lẽ là viết ngắn có chủ đích, Satou muốn nhắc lại câu nói của mình ở chương 1-6)

Đứng trước quán rượu ở quảng trường, một thi sĩ đang đọc bài thơ về qui và những chiến sĩ hôm qua với đầy sự tình tế.

...Mặt nạ bạc bí ẩn phải chăng là con hoang của bá tước!? Những lời hát giống vậy đã được cất lên. Cái mặt nạ thực ra là mạ thiếc nhưng giờ nó đã được thăng cấp thành bạc rồi.

Khi tôi thấy cũng hơi thích nó, tôi đưa cho anh ta một tiền bạc... Tôi đã cảm thấy hơi xấu hổ một chút.

Còn bao nhiêu vòng nữa mới có thể đến tiệm sách đây trời.

--oOo—

“Satou-san, cảm ơn rất nhiều về ngày hôm qua!”

Semone-san chào mừng tôi với nụ cười từ bên trong tiệm sách. Hình như, hôm nay đến lượt cô ấy trông coi tiệm.

“Chào Semone-san. Ông cô thế nào rồi?”

“Vâng, ông đã được chữa trị bằng ma thuật, nhưng ở tuổi của ông, bà tôi phải chăm nom ông trong 2-3 ngày.”

Ông già, ông thật có đứa cháu tốt, tôi ganh tỵ làm sao.

Tôi phỉếm mấy thứ chuyện linh tinh cho đến khi vào chủ đề chính thực sự.

“Anh đang tìm sách liên quan tới cách thức thực hiện việc niệm chú ma thuật sinh hoạt phải không?”

“Phải, tôi hiểu những giải thích từ mấy quyển tôi mua trước đó, nhưng tôi phải ráng sức để thực sự có thể ngâm nó...”

“Ừm, Satou-san này, kỹ năng Ma pháp sinh hoạt thực sự dễ nhớ, nhưng bình thường anh phải cần 3-5 năm tập luyện để có thể thông thạo nó. Còn nữa, dù có tập luyện nhiều đến như vậy, 80% người tập thường kết thúc trong thất bại.”

Nhưng mà tôi lấy được kỹ năng đó sau khi được nhận một lần thôi? Rốt cuộc nó là gian lận phải không...

“Ừm, cho dù anh đã có kỹ năng Ma thuật sinh hoạt từ mới đầu, những người có thể nhớ chú ngữ là...”

Hãy nghe về nó khi tôi chẳng có gì để mà mất.

“Người có tài năng à? Đúng rồi, có những người được thừa hưởng lâu dài từ những gia tộc pháp sư sẽ có kỹ năng ma pháp từ khi sinh, nhưng một người như thế thường là thành viên gia tộc có thể sử dụng ma pháp...”

Có nghĩa là không cần học từ sách vở... đó là ý cô muốn nói, ề.

Thế là thôi rồi, tôi chỉ nên mua sách luyện giọng hay sách diễn xuất đại loại vậy.

Bắt đầu cải thiện cách nói phát biểu lưu loát thôi.

--oOo--

Tiệm ma thuật đối diện đường chính được bao phủ thứ gì như một tấm bạt. Tôi nghĩ nó có lẽ đóng cửa rồi.

“Chào, onii-san lạnh lẽo.”

Tôi ngoái đầu lại, đứng đó, một cô gái mặc bộ váy một mảnh trang nhã phẳng nếp nghiêng cơ thể cô tiến tới trong khi nhìn tôi với đôi mắt mở to. Với thân hình mảnh dẻ và mái tóc suôn thẳng bông bồng, cô ấy là một cô gái xinh đẹp quyến rũ.

"Chào cô lính, cái váy trông hợp với cô đấy."

>Nhận được Kỹ năng Nói chuyện Lịch sự.

Xin đừng ngắt lời tôi nói nữa...

“Ehehe~, vì chúng tôi ít khi được nghỉ ngơi, nên không có nhiều cơ hội để mặc cái này~”

“Chỗ xương gãy hôm qua của cô đã lành chưa?”

“À vâng! Có thể nói là ổn rồi, nhưng chỗ bị gãy thì thoải còn đau nên tôi nghĩ có lẽ nên đến đền thờ.”

Chỉ để cho chắc, cô ấy là người lính tôi cứu từ một cái cây hôm qua.

“Cô không tự chữa cho mình được sao?”

“Phong ma thuật không có phép chữa trị nào, anh biết mà.”

Hiểu rồi, mỗi thuộc tính đều có ưu điểm của riêng chúng.

“A~ Zena đang săn trai~!!”

“Oh, đúng vậy, bỏ mặt mũi qua một bên thì ăn bận trông cũng được đấy chứ, hơn nữa, là một cậu ấy lại nhỏ tuổi hơn! Tuyệt lắm, Zena.”

“Mấy cậu đừng có chọc ghẹo cô ấy nữa. Cho dù đây thì muộn, cô ấy vẫn luôn chăm chỉ mà, hãy trông nom cô ấy thật nồng nhiệt vào.”

Tôi thắc mắc liệu đó có phải bạn bè của cô lính không, vài cô gái ồn ào đang đứng trước lối vào một cửa tiệm trong khi thì thầm với nhau rất thân mật. Có một sự xúc phạm tình tế lẫn trong đó. (med: aka cái mặt Satou hông có đập chai)

Cô lính tên là Zena hề, nó là một cái tên giàu dinh dưỡng.

Zena-san ngâm rồi mở miệng âm thầm với một khuôn mặt đỏ au. Loại phản ứng gì mà dễ thương hết biết~

“M-Mấy cậu làm rồi. Tớ chỉ cảm ơn anh ấy vì cứu tớ hôm qua thôi.”

Ba cô gái sững người một chút khi nghe thế.

“Cứu cậu á. đừng có nói với tớ là!!!”

“Đó là anh hùng mặt nạ bạc-sama nha?!”

“Không thể nào! Anh ấy có thể vung cùng lúc cả búa tạ và rìu hai tay đó cậu biết đấy? Cậu trai trông ốm yếu này không thể làm điều đó.”

“Không...không phải vậy đâu mà.”

Những lời của Zena-san không tới được ba cô gái kia.

“Nhưng chẳng phải chiều cao cậu ta trùng khớp sao?”

“Màu tóc không phải khác à? Anh chàng kia có tóc vàng cơ mà.”

“Và cậu ta không dùng mặt nạ.”

“Mồ, nghe tớ nói đi mà!”

Zena-san lấy hết sức để la lớn!

Ba cô gái rút cuộc cũng chú ý đến cô.

“Hôm qua, khi tớ bị thương không thể cử động được, người này đã mang tớ đến khu cứu trợ!”

“Ah, ý cậu là cái loại [Cứu tôi với] đó hả?”

“Nhưng mà, đó chẳng phải là cơ hội vàng trên đường sao!”

“Đừng có so cô ấy với cậu, Zena không có loại cơ sở nào trong cô ấy hết.” (med: aka thiếu điện, nước, xăng)

Yep, thật là ồn ào. Điều này là để cho Zena can thiệp. Ba người họ giống như cổ vũ cô ấy mà không có ác ý hay mỉa mai nào cả, họ có lẽ chỉ yêu mến cô ấy.

Tôi nghĩ đây là thời điểm tốt để ngắt lời họ.

“Hân hạnh gặp các cô, tôi là Satou, một người bán rong. Tôi dự định ở lại thành phố này ít lâu, xin được làm quen.”

“Onii-san, anh thực sự không phải là bạn trai của Zena-chi à?”

“Tôi chỉ gặp cô ấy mới hôm qua. Hơn nữa, tôi chỉ vừa biết tên sau khi mọi người gọi cô ấy.”

“Nhưng nhưng, chẳng phải Zena đang mặc váy để đi hẹn hò đó sao!”

“Nó không phải là hẹn hò.” (Zena)

“Nhưng cậu có bao giờ mặc váy đâu, thậm chí trong mấy kì nghỉ trước đây cũng vậy.”

Zena-san và ba cô gái trông trạc tuổi trao đổi rất sôi nổi.

“Tôi sẽ quý anh nếu anh hẹn hò một ngày với Zena-san. Nhỏ này, chừng này tuổi rồi mà còn chưa bao giờ bước đi bước nào với người khác giới cả, cứ cô độc một mình mãi hà.”

“Yep, dù nhỏ là quý tộc mất giá không có tiền hay địa vị, nhỏ vẫn là cô gái tốt. Tuy ngực phẳng nhưng nhỏ là một phong sư chuyên nghiệp với tương lai hứa hẹn như người lính thực thụ đấy.”

Hai người còn lại cũng khuyến khích Zena-san.

Tôi thích bản thân cô ấy. Trong năm năm nữa, sau khi cô ấy có chút mới lạ, tôi sẽ làm một bước tiến~

Zena-san ngừng cuộc tranh cãi và đi lại đây.

“Nhà tớ không rót (phẩm) giá!! Em trai tớ thừa kế địa vị đúng nghĩa. Mặc dù thực sự đúng là chúng tớ không có tiền hay địa vị trong chính quyền nữa...”

Ra Zena-san là quý tộc cấp thấp.

...Cô ấy cũng không bác bỏ ngực phẳng nữa.

“Thôi đừng trêu đùa Zena-san nữa và quay về lâu đài thôi. Nếu chúng ta trễ đổi ca, thì cuộc huấn luyện đặc biệt của thủ lĩnh sẽ chờ chúng ta đấy.”

“G~ặp s~au nhé, Zena-cchi. Hãy nghe mấy thứ khác kĩ lưỡng hơn lúc sau nhé~”

“Zena, cố gắng thể hiện nét khả ái với cả đừng cứng nhắc quá nhé! Cho anh ấy thấy cậu có gì nào!”

Ba cô gái miễn cưỡng quay về lâu đài.

Zena-san trông có vẻ bớt xấu hổ một chút.

Hừm? Một cô gái quay lại lắc xác và đưa Zena-san thứ gì đó.

Zena-san ban đầu nhìn có chút trống rỗng, nhưng sau khi cô ấy hiểu ra thứ đang cầm trong tay là gì, mặt cô ấy đỏ lên. Có lẽ mong đợi phản ứng này, cô gái kia quay lại với bạn cô trong khi nói “Chúc may mắn~” (med: đồ biết thứ đó là gì, funumu) (Ed: Thì cái đó đó chứ gì xD)

Zena-san bí mật đặt thứ cô nhận vào túi cô, và tôi cũng không định truy cầu nó là gì.

Bởi vì tôi là người lớn rồi mà. Yep.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14. Buổi hẹn chiều với cô lính

Satou đây. Tôi muốn thành một ma pháp sư hơn là một anh hùng.

Niệm chú pháp (aka DTM), như một trò chơi bất khả thi bóp nát tim tôi.

Tôi đã phục hồi được một chút sau cuộc nói chuyện với Zena-san và đám bạn của cô ấy.

--oOo--

“Tôi xin lỗi về những phiền toái vừa rồi. Họ không phải là những cô gái xấu đâu, chỉ là có hơi bất thường khi tôi đi chung với một người con trai...”

Cô ấy ngược mắt lên. Nó không còn cảm giác lấu lỉnh như lúc đầu nữa, lần này nó thật sự trông hơi bền lên.

“Họ là những người vui vẻ. Tôi không đặc biệt ghét nó.”

“Tôi rất vui vì anh nghĩ như vậy. Mà tôi nhớ là, anh trông có vẻ gặp rắc rối ở trước tiệm ma thuật khi nãy, có chuyện gì sao?”

“Phải, tôi đụng trúng rào chắn đường trong việc rèn luyện niệm chú pháp của mình. Tôi đã thắc mắc liệu có sách về việc tập luyện niệm chú không, nhưng cô thấy đấy họ đóng cửa rồi.”

“Satou-san, anh là, ừm, có ổn không nếu tôi gọi anh là Satou-san?”

“Tất nhiên là ổn rồi.”

Tôi đã gọi cô là Zena-san mà không hề xin phép rồi.

“Vây Satou-san không chỉ là người bán rong lạnh lẽ mà còn là một pháp sư đang rèn luyện sao? Nó làm tôi nhớ là, hôm nay anh không mặc bộ đồ lòe loẹt nhĩ~, tôi nghĩ cái này hợp với anh hơn.”

Ra con người này (Satou) gắn chặt với lạnh lẽ hử.

“Tôi muốn có khả năng dùng Ma thuật sinh hoạt vì thế tôi tập luyện nó, nhưng tôi chỉ làm không đúng phần niệm chú mà thôi...”

“Để xem, với phong ma thuật, mọi người thường bắt đầu với ■■■■■ nhưng nếu họ miễn cưỡng niệm nó, nó thường phát ra như, lyu~lia la~lule li la~o. Nếu chỉ là việc ghi nhớ, thì hầu hết mọi người đều làm được rồi.”

Zena-san nghiêng đầu cô với khuôn mặt “Minh tự hỏi mình nên giải thích thế nào”.

“Âm điệu. Đúng rồi, xin thử từ từ niệm chú và nhớ âm tiết của nó. Rồi trong khi giữ âm điệu, tăng dần tốc độ để nó trở thành ■■■■■!”

Tôi hiểu rồi~, nhưng mà, dù những điều cô ấy vừa nói không phải là chuyện quá bí mật, chẳng phải nó vẫn là thứ không nên dễ dàng dạy cho người khác sao?

“Âm điệu hả... Tôi hiểu rồi, cảm ơn giáo sư nhiều lắm. Tôi sẽ thực hành theo cách ấy.”

“Vâng, tôi rất vui vì giúp được anh.”

Zena-san mỉm cười.

Tôi nên tặng cô ấy thứ gì đó thay lời cảm ơn.

--oOo--

Tôi quyết định đi cùng Zena-san nửa đường đến đền thờ Parion ở quận Tây.

“Nói tới cái này, Zena-san đã tập luyện mất bao lâu để có khả năng sử dụng phong ma pháp?”

“Huấn luyện thực tế mất 3 năm, nhưng trong nhận thức muộn màng, tôi đã làm nhiều thứ trong cuộc sống mỗi ngày để chuẩn bị thành một pháp sư thực thụ~”

Tôi tự hỏi những thứ đó là gì? ...Tôi hy vọng nó không có gì quá nghiêm trọng.

“Vì muốn học lịch sử của pháp sư, từ khi còn nhỏ, tôi đã phải đọc to những sách tranh cho trẻ em, ngâm thơ, thực tập đọc trôi chảy, thở bụng... Chơi đồ chơi để khám phá dòng chảy ma thuật. Thậm chí những trò chơi trẻ con cũng vì mục đích trở thành một pháp sư.”

Zena-san trông có vẻ xuống sắc vài giây.

“Không phải tôi nghĩ cách nuôi dạy của cha mẹ tôi là bệnh hoạn đâu, anh biết đấy? Học ma thuật dù sao cũng vui, và tôi cũng có mục tiêu rằng mình sẽ được bay lượn trên bầu trời vào một ngày nào đó.”

Nhưng không có sự lựa chọn nào khác ngay từ đầu sao...

“Satou-san. Tại sao Satou-san muốn học ma thuật sinh hoạt? Có phải vì nó hữu ích trong kinh doanh không?”

“Không hẳn, vì không có phòng tắm trong nhà trọ, tôi đã nghĩ giả như tôi có ma thuật thì tôi sẽ không phải tắm bồn bên ngoài nữa...”

Ah, cô ấy đang ngạc nhiên.

Cô ấy nhìn tôi trực diện, và vỡ òa một tiếng cười.

Bộ nó thú vị lắm hả?

"Ahahahaha! Đ-đây là lần đầu tôi gặp một người có lý do như thế để muốn thành một pháp sư đấy.”

Dường như gãi trúng chỗ ngứa, Zena-san cứ cười mãi không thôi.

“Nó lạ lắm sao?”

Tôi nghĩ đó là một lý do tương đối thích hợp. Chẳng lẽ cô không muốn làm điều bất tiện dễ dàng hơn sao?

“Nó lạ đấy!”

Một câu trả lời ngay lập tức.

“Bởi vì nếu anh có dư tiền dành để học ma thuật, thì chẳng phải sẽ nhanh hơn khi chỉ việc xây bồn tắm trong nhà anh sao? Và anh chỉ cần mua nô lệ để làm việc đun sôi bồn tắm là xong.”

Là thế hở~

Tôi sẽ tự tay làm mọi thứ tôi có thể! Tôi thích nghĩ như thế, cho dù ngay ở đây, chuyện thuê người làm việc là bình thường, nhưng giá lao động có vẻ rẻ.

--oOo--

“Thưa ngài, xin hãy mua vài đóa đi ạ.”

Khi chúng tôi đến đường phía Tây, một cô bé mang một túi dệt nhỏ đựng đầy hoa đột ngột dừng chúng tôi lại.

Cô gái nhỏ ngăn lại trong khi tay cầm một bông hoa. Tôi đã chú ý thấy cô bé nhiều lần trước đây nhưng đây là lần đầu cô bé gọi tôi.

Tôi tự nhủ có phải mấy người đồng hành cùng phụ nữ thì dễ bán hơn chăng?

Cô bé suy nghĩ rất thấu đáo cho dù cô ấy vẫn còn nhỏ.

“Được, nó bao nhiêu?”

“Một xu cho một bó ạ.”

Tôi đưa một xu và nhận bó hoa. Cô gái nhỏ vui sướng cảm ơn tôi và đi đến khách hàng tiềm năng kế tiếp.

Tôi tặng nó cho Zena-san.

Zena-san trông bất ngờ.

À thì, chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc này phải không nào?

“Umm, sẽ ổn nếu tôi nhận nó chứ?”

“Vâng, tôi sẽ bối rối lắm nếu cô không nhận nó đấy.”

Vì tôi không thể quăng nó đi được.

Zena-san cảm nhẹ môi trông hạnh phúc.

Hờ? Nó là thứ gì đáng hạnh phúc lắm à?

...Tốt thôi, tôi đoán nó ổn miễn là cô ấy thấy hài lòng.

“Phải rồi, Satou-san. Anh có bận việc gì sau việc này không?”

“Không, sau khi thực hành niệm chú tôi không bận gì cả.”

...Nó là về giả kim thuật, nhưng tôi có thể làm nó bất kì lúc nào.

“V-vậy, tại sao chúng ta không vào các quầy hàng trên đường đến đền thờ nhỉ?”

“Được, tôi đồng ý với đó. Nếu có thể, cô hãy kể cho tôi nghe những nét đặc biệt của thành phố này nhé.”

Zena-san có lẽ chưa bao giờ có kinh nghiệm chủ động mời ai đó, mặt cô ấy đỏ lên phân nửa trong suốt lời đề nghị. Khi ở riêng với tôi, cô không cần phải căng thẳng vì cách nói vụng về của mình đâu.

Đó gọi tôi nhớ, từ khi nào mà tôi quyết định đi cùng cho đến nhà thờ vậy nhỉ? Cô ấy giúp tôi viết về một bí mật liên quan đến niệm chú, và tôi không nên than phiền khi mà nó là buổi hẹn hò với một cô gái.

“Nét đặc biệt à? Để nó cho tôi!”

Cô ấy ngập tràn tự tin. Tôi có thể mong đợi thứ gì đó rồi, có lẽ thế.

--oOo--

“Đây là khoai lang, khoai lang hấp được cắt lọc để thành mứt sau đó nhào trộn với nhau để làm bánh mì. Đây là đặc sản của thành phố Seryuu từ rất lâu về trước.”

Có thứ như khoai lang nhào thành bánh mì hả. Khá là tinh tế nhỉ...

“Những cái này là cánh dơi chiên ngập với miso đen.”

Có vẻ như Zena-san không biết tên món ăn. Chủ tiệm người không thể ngấm miệng lâu hơn được nữa nói với chúng tôi. ... Nó là Cánh Rồng Chiên.

Có vẻ nó là thức ăn đem lại chút may mắn.

“Và đó là những thứ tôi được lilio chỉ cho đấy. À, Lilio là người nhỏ nhất trong bộ ba khi này.”

Bỏ tên cô gái qua một bên.

Thứ mà Zena-san đề xuất có ... màu nâu nhạt? ... tôi tự hỏi đó là gì nhỉ?

Mới đầu tôi mua hai phần phục vụ với giá 2 xu từ ông chủ đứng quầy.

Tôi húp chất lỏng màu nâu bằng cọng rom cắm vào nó khi được đưa ra bởi chú bán hàng.

Nó là nước mật đường!

“Nước mật đường hử. Đúng là hoài niệm~”

“Anh biết nó rồi à~”

Cô ấy nhìn có chút thất vọng. Đúng ra tôi nên giả vờ bất ngờ... Tôi rất xin lỗi.

“Nước mật đường mà tôi biết là loại không màu và trong suốt, tôi không biết đây làm từ gì.”

“Quý tộc-sama, loại nước mật không màu trong suốt là hàng cao cấp được làm bằng ngũ cốc đắt tiền và đường, cái này dành cho thường dân và dùng khoai lang, trái gabo với mạch nha nên nó có màu nâu nhạt.”

Chú bán hàng làm gián đoạn tôi bằng phản ứng thái quá.

Ai là quý tộc chứ hả? Chú ấy không chỉ nói với Zena-san.

“Chú à, tôi cũng là thường dân thôi. Tôi được uống loại không màu trong suốt ấy từ một người quen cách đây lâu rồi. Tôi không hề biết nó là hàng xa xỉ.”

Ý tôi là, 200 yên cho một cốc ở lễ hội.

Sau đấy, chúng tôi tận hưởng chính mình bằng cách quan quân các quầy hàng khác nhau trong khi lượn lách đám đông. Một buổi chiều tuyệt vời lắm sao.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15. Ngôi đền, Những cô gái thú nhân và Buổi chiều ném đá

Satou đây. “Trong cái rui có cái may”, tôi đang suy ngẫm về cụm từ này.

Buổi chiều yên bình mà tôi tận hưởng hôm qua đã hoàn toàn đổi khác.

Thôi được rồi, loạt buổi chiều dài tập, giai đoạn rắc rối bắt đầu rồi đây...

--oOo--

Xa hơn một chút từ con đường các quầy quán là ngôi đền Parion.

Ở đường quận Đông, chỉ có các quầy hàng trên đường chính.

Có một số người đang tụ tập trước ngôi đền.

“Không biết chuyện gì thế nhỉ?”

“Đến kiểm tra nó một tí xem sao.”

Zena-san vội tiến đến đó. Nhìn cái tốc độ thay đổi nhanh chóng đó thì, cô ấy thực sự là một người lính.

Zena hỏi chuyện gì xảy ra với người phụ tá nữ tu to con hôm qua.

Zena vỗ tay ở xung quanh đó. Cô ấy dường như vui mừng về điều gì đó.

Tôi thắc mắc họ đang nói gì?

Khi tôi đi bộ lại gần đó, tôi chỉ nghe được nửa sau câu chuyện.

Nói cách khác, những gì tôi nghe được từ cuộc thảo luận là,

“.....vậy thì về phía đền Garleon ở quận Đông. Ngôi đền cũng liên hệ bên quân sự vì thế thuốc men trị liệu sẽ không còn là vấn đề đáng lo nữa. Nó nằm trên đường Đông nhưng khi mà cô đồng hành cùng với một người đàn ông thì những người lạ sẽ không dám tiếp cận cô đâu.”

“Vâng. Nhưng kể cả vậy, thì tôi cũng là một pháp sĩ (pháp sư chiến sĩ). Tôi sẽ xử hết đám ve vãn cố chèo kéo tôi cho dù bọn họ có bao nhiêu người đến đi chăng nữa.” (ED : tới 1 người xử 1 người (ゝ`д´) ー ☆`3`)

Từ những gì Zena-san nói, dường như các nữ tu tể đang hội đàm với phái đoàn từ ngôi đền ở vương thành. Hơn nữa, khi mà các nữ tu chỉ có khả năng dùng ma thuật trị liệu vết thương, nhiễm độc nhẹ và bệnh tật, họ buộc phải kêu gọi viện trợ các đền khác.

...Ông ta chỉ đang đổ trách nhiệm cho người khác!!

--oOo--

Sau cùng, chúng tôi đi đến đền Garleon ở đường Đông.

Không phải tôi không hài lòng đâu, bạn biết đấy?

Dù tôi đã quen với nó, đi tản bộ trong thành phố phong cách Âu Châu cùng với một cô gái rõ ràng dễ thương thế này, nó khá là thú vị!

Dọc theo con đường, cách khoảng 100m, có một công viên công cộng ở đó.

Tôi đã nghĩ đó chỉ là bãi cỏ đầy cỏ dại, nhưng nó được cắt ngắn và ở phía khuôn viên, vài cặp đôi già dẫn theo trẻ em đang ngồi nghỉ, và chung quanh đó khoảng 10 người trẻ đang rèn luyện võ thuật.

“Zena-san, ở trong quân đội có những loại hình huấn luyện nào?”

Tôi muốn nghe nó một ít.

“Được chứ~, tôi nghĩ nó giống như huấn luyện lính ở bất kỳ đâu, nhưng với pháp sĩ thì nó liên quan đến việc bảo tồn ma lực. Chúng tôi tập sao cho duy trì được trạng thái mà chúng tôi có thể dùng ma thuật ở mức tốt nhất.”

Thay đổi phương cách huấn luyện hử?

Chắc chắn, pháp sư ít MP là vô dụng rồi.

“Pháp sĩ và pháp sư được đặt vai trò khác nhau với tính chất của họ. Tôi chỉ có thể nói từ góc nhìn quân sự, ngoại trừ hòa thuộc tính, chúng tôi thường không dùng nhân tố khác cho đòn tấn công.”

Hiển nhiên thứ gì đó bị tra tấn bằng lửa thì chắc chắn thích hợp rồi. Nhưng bạn cũng có thể dùng nó đun bồn tắm mà?

“Như gió của tôi, nó thường dùng để bảo vệ khỏi mấy mũi tên, (Phong Hộ (Wind Protection)); bảo vệ một lâu đài khỏi búa phá thành với (Gối Hơi (Air Cushion), hoặc truyền đạt chỉ dẫn với (Nói thầm (Whisper), nhiều thứ hữu dụng khác nhau với chủng đó. Nếu chúng ta dùng (Bay (Fly)) thì việc do thám

sẽ dễ dàng hơn, nhưng trong lãnh địa Bá tước không có ai có thể dùng nó.”

Nó làm tôi nhớ lại, mục tiêu Zena-san là bay lượn lên trời cao phải không nhỉ?

“Nếu cô có thể bay được thì, sẽ rất tuyệt khi hẹn hò trên trời nhỉ~”

Tôi đang đùa thôi, nhưng Zena-san đỏ cả cổ và nói “Đ-để nó cho tôi” trong khi mò mẫm từng lời của cô.

Nó rất dễ thương, nhưng tôi lo rằng cô ấy sẽ bị lừa bởi người xấu mất~

--oOo--

Trong các bóng cây bên đường có vài con mèo đang cuộn tròn chung quanh. Nói mới nhớ, đây là lần đầu tôi thấy mèo hoang từ khi tôi đến đây.

“Con mèo đó dễ thương ghê~.”

Zena-san trông như thể sẽ chạy ngay đến đó nếu như cô ấy đi một mình.

Tôi thuộc phe mèo, đó là lý do tôi sẽ không để giấc ngủ trưa của bọn mèo bị quấy rầy.

Vì thế tôi lảng sang nói chuyện khác.

“Nó làm tôi nhớ, thành phố không có chó hoang thì phải.”

“Có tin đồn về lũ chó hoang, nếu chúng bị nhìn thấy, thì chúng sẽ trở thành bữa ăn cho người dân khu ổ chuột...”

“Nó là nói xạo phải không?”

“Phải, là nói xạo thôi. Nhưng có một tin đồn như này tồn tại, dường như trái gabo chín khá là gây nghiện với lũ chó. Thành ra, Ngay khi trái gabo được thu hoạch, chó hoang sẽ biến mất.”

Lại trái gabo. Phải nên hạn chế nó chứ!

Mọi người bắt gặp cảnh thợ săn đi đến khu chế biến thịt ở đường Đông với lũ chó đồng hành của họ dường như là nguồn gốc của tin đồn.

--oOo--

“Trừng trị bè lũ quí! Nhận phước lành khi tấn công quí với những hòn đá thánhhhhhhh!”

sau khi đi được nửa đường phía Đông, chúng tôi nghe một giọng thấp yếu ớt trở nên cao và thanh đến từ một ông già. Ở đó cũng có rất nhiều người đang tụ tập lại.

Trên quảng trường từ lối rẽ vào hẻm, có một tu sĩ trung niên mập mạp trông xa hoa đứng trên một cái bục.

Với trông mặt đỏ, bong bóng bay ra từ miệng ông ta. (med: nói văng miêng/sùi bọt mép)

“Hỡi những cư dân phẩm hạnh! Các người có nhớ sự trừng phạt thần thánh được biết đến như Sao Rơi (Luu Tinh) từ ngày kia không!”

""Oooo!""

""Chúng tôi nhớ!""

""Oooooo!""

Không phải gần phân nửa số người đang la ó ơ nó đi à?

"Xa hơn! Còn hơn nữa! Ngày hôm qua, lâu đài của Bá tước bị trúng đòn tấn công từ một kẻ chấp hành Qui Vương!"

""Lạy Thánh thần!""

""Xin cứu giúp chúng tôi, anh hùng-sama!!""

""Oooooo!""

La hét luôn là cách tốt để giải tỏa stress hừ.

“Đây là dấu hiệu cho thấy sự bảo vệ thần thánh của thần linh đã nhạt đi! Tiếp nhận cầu phúc! Hỡi những con người đức hạnh! Những ai được chúc phúc sẽ được bảo vệ khỏi dịch bệnh!”

""Tu sĩ-sama! Xin cứu chúng tôi!!""

""Oooooo!""

""Chúc chúc đi!!!!!!!!""

Thực là đám người rề rắt.

"Tiếp nhận chúc phúc! Mọi người có hiểu không! Hãy cầu phúc đi!"

""Cầu phúc, cầu phúc!!!""

""Oooooo!""

""Xin dạy chúng tôi!""

Cư dân thành phố này sẽ dễ dàng bị lừa bởi các cuộc gọi lừa đảo hay dạng mô hình kim tự tháp. (med: kiểu lừa đảo kim tự tháp chắc ai cũng biết phải k)

“Nhìn đi hồi những tín đồ!”

Tu sĩ mập chỉ vào đằng sau quảng trường

“Những kẻ kia là á nhân, sự thối rữa của quỷ, không, là tay chân của chúa quỷ! Hãy cho chúng ném mùi trứng phật để nhận lời chúc phước lành!”

""Oooooo!""

""GIẾTTTT!!""

Oi oi tên bạo động kia.

“Chờ đã! Mọi người! Giết người bị cấm theo luật của vương quốc đây. Khoan khoan!”

""Chúng tôi nên làm gì, tu sĩ-sama!!""

""GIẾTTTT!!""

""Oooooo!""

Có rất nhiều người chỉ la hét.

“Giết chóc bị ngăn cấm! Nhưng nếu dùng những hòn đá thánh này để ném bè lũ quỷ sẽ nhận được phước lành.”

""Tu sĩ-sama!""

""Xin đưa cho chúng tôi đá thánh~!""

""Oooooo!""

Tôi nhìn hướng tu sĩ mập chỉ. 3 cô gái người thú ở đó.

“Nhưng chúng không miễn phí! Hãy nhận ơn phước từ tiền của các người!”

""Oooooo!""

""Hãy ban ơn cho chúng tôi!!""

Mấy cô gái Chó, Mèo, và Thần lần đang co ro chụm lại với nhau.

“Mỗi viên đá thánh giá một tiền đồng! Cho dịp đặc biệt này, các người có thể lấy 6 viên đá với 1 tiền đồng lớn!”

Ah, giọng mọi người ngừng hẳn. Đúng là tính toán đại thể nhỉ~

“Có vấn đề gì sao! Hồi đàn ông và đàn bà sùng đạo! Những viên đá thánh này có giới hạn đó! Ôn huệ chỉ cho những ai nhanh chân thôi!”

""Chúng tôi sẽ mua nó!""

""Xin bán nó cho tôi!!!"

""Oooooo!"

Họ chắc chắn yếu ớt với các sản phẩm giới hạn (Limit Edition).

“Hãy mua nó từ môn đệ ta ở đây! Xếp hàng đi! Nếu các người không xếp hàng đúng qui cách, các người sẽ không nhận được phước lành đâu!”

""Oooooo!"

""Xếp hàng, xếp hàng thôi!"

Tu sĩ mập, ông vừa sử dụng ma thuật thao túng tâm trí hả?

Những người đã mua đá không dè dặt khi ném chúng vào mấy cô gái thú nhân. Họ không do dự chút nào.

Ể~~~~~? Bộ nghiêm túc thực sao?

“Tôi không thể nhìn cái này nữa!”

Zena-san đẩy mở đường xuyên đám đông để chạy tới nơi tên tu sĩ mập.

Tôi sửng sốt và phản ứng chậm.

""Giết lũ á nhân đi!!!"

""Oooooo!"

""Chết đi lũ tay chân quí!!!"

Đám đông sôi máu và thi thoảng ném trứng mấy cô gái thú tộc bằng đá.

Cô gái thần lẩn đang bảo vệ hai cô gái nhỏ chó và mèo.

Bây giờ, thực dễ dàng khi ngăn cản sự việc phía trước, nhưng nếu thứ tương tự xảy ra lần nữa thì chúng sẽ chẳng có nghĩa lý gì cả.

Thông tin chi tiết từ AR đến như thường lệ khi tôi nhìn mấy cô gái người thú.

Đây là!

Tôi vội vã tiêu hóa thông tin tôi vừa thấy.

Vậy thì, nó phải ở đâu đó.

Tôi thăm dò thông tin của gã và bị thuyết phục.

Với cái này, tôi có thể làm chủ tình hình!

Tôi sử dụng chất xám trong não để tìm phương pháp tối ưu...

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16. Tranh chấp và Diệt trừ kẻ ác tâm ẩn nấp ở buổi chiều

Satou đây. “Ồ bất kì thời đại nào, kẻ bạo loạn luôn luôn hiện hữu.”, nó là thường thức luôn tồn tại, không chỉ trong các thời đại, dù là trong thế giới khác,

chúng cũng sẽ không biến mất.

Tốt thôi, hãy giải quyết chuyện này thôi nào.

Một trang khác đang được thêm vào lịch sử thành phố Seryuu...

--oOo--

Nhìn vào 3 cô gái thú tộc, tôi thấy tên chủ nhân của mấy cô gái.

Nó không phải tên tu sĩ mập.

Vậy thì, chủ nhân mấy cô gái ở đâu rồi?

Nghĩ về các khả năng có thể, chủ nhân họ hoặc là không ở đây, hoặc ông không thể cự lại tên tu sĩ mập... hay có thể ông ta là đồng bạn của tên tu sĩ mập.

Giờ thì, khi mà tôi không thể tìm thông tin chỉ với AR, tôi kích hoạt khả năng đặc biệt "Thăm dò toàn bản đồ".

Tôi tìm tên vị chủ nhân.

Ở đó, phía trên tận cùng quảng trường. Một người đàn ông nhỏ với cặp mắt như cáo, đang cười toe toét với động tĩnh ở quảng trường trong khi ngồi trên một cái hộp gỗ.

Tôi kiểm tra thông tin hiển thị trên AR.

Tên người đàn ông nhỏ là Uusu. Kỹ năng ông ta là [Lừa đảo], [Thuyết phục] và [Dọa dẫm]. Chủ sở hữu của [Tộc mèo], [Tộc chó], [Tộc thằn lằn].

...Hmm? Những nô lệ chỉ hiển thị chủng tộc họ chứ không có tên huh?

Không, giờ không phải là lúc cho mấy vấn đề này.

Tôi cần nhiều thông tin hơn.

Nhiều đây vẫn chưa đủ.

Chi đoàn [Thành phố Seryuu, Hạ dân]. Hội [Chuột xám].

Nó đây rồi, hội [Chuột xám]. Bắt đầu tìm kiếm!

Số thành viên là 52 người. Bao gồm 10 người ở quảng trường này. Ngoài Uusu và người đàn ông to như bảo vệ bên cạnh ra thì, còn 8 người giả kích động trong quảng trường.

Tôi đánh dấu tất cả họ, bao gồm cả người không hiện diện tại đây.

Giờ thì, bắt đầu hành động thôi!

>Nhận được Kỹ năng Suy luận.

>Nhận được Kỹ năng Làm hậu cảnh.

...mà mấy cô gái thú tộc có lẽ rất run rẩy vì bị những người này lợi dụng kiểm soát. Tôi đã bỏ qua một bước quan trọng. Tôi không thể quay ngược thời gian, nhưng ngay lúc này, nếu tôi trì hoãn bước đầu tiên thì chắc sẽ có sự khác biệt...

--oOo--

Zena-san đã đến trước tên tu sĩ mập.

"Xin ngừng ngay những hành vi vô nhân đạo này lại!"

"Giờ đây cô gái nhỏ! Cô là đồng minh lũ quỷ à?"

Khi nhận ra, đồng bọn của ông ta đã biến mất. Hơn nữa, dù cho ông ta không phản biện, đám bạo động cũng đã vào phe ông ta rồi.

""Đồng minh quỷ cũng là ác quỷ luôn!""

""Ooooooooo!""

Tận dụng khoảng thời gian Zena-san có được, trước nhất tôi phải làm mấy thứ với đám lửa đang lẩn trong đám đông đấy.

“Xin đừng để bị lửa! Đèn Zaikuon dự định phá luật vương quốc đấy!”

“Có gì sai khi đánh lũ qui với đá thánh chứ?”

Thực là nói chuyện thành thoi nhì. Không, tên tu sĩ hiểu, hẳn ta chỉ chuyển quan điểm.

Tôi kích hoạt [Do thám] và lẩn vào đám đông. Trong khi di chuyển xuyên qua đám đông, tôi cũng mở [Tránh né] và [Chiến đấu].

""Oooooo!""

"Đúng vậy! Cứ ném đá vào mấy đứa gái nhỏ đi!!!"

""Oooooo!""

Zena-san dùng ‘Phong Hộ (Wind Protection)’ không chỉ cho chính cô mà còn bảo vệ những cô gái thú nhân luôn. Như kì vọng về một pháp sư trong quân đội.

Bây giờ, trong khi họ vẫn đang chết lặng, hãy đặt đám đông vào khuôn khổ nào. Cho dù là Zena-san, nếu nhiều người cùng lúc tiến tới, nó cũng sẽ rất nguy hiểm.

Tôi di chuyển đến cạnh gã [Chuột xám] vẫn cố gắng kích động ném đá. Tôi tự nhủ nếu là hiệu quả của kĩ năng, tôi nên chọn loại tấn công nào để vô hiệu hóa hẳn ta, và thậm chí che giấu cả đám đông xung quanh.

Tôi chế ngự gã [Chuột xám] chỉ với 1 đòn. Và chỉ cần thế, tôi liền ném hẳn ta vào hẻm. Bởi vì thời gian quý báu, tôi không cần giữ hẳn.

>Nhận được Kĩ năng Bất giữ.

>Nhận được Kĩ năng Âm sát.

Kĩ năng bất giữ có vẻ hữu dụng, tôi nâng nó lên tối đa. Tôi không lấy kĩ năng Âm sát đâu. Tôi sẽ không lấy nó, được chứ?

Ở trung tâm quảng trường, một tu sĩ trang phục khác đang giúp Zena-san. Đó là một người đàn ông trung niên đẹp trai với bộ đồ làm việc cổ xanh lam.

“Đem á nhân sánh với qui dữ, hơn nữa là đại diện cho đèn Zaikuon, đó là những gì ông nói phải không?”

“Hừm, tu sĩ từ thiện từ đèn Garleon hử? Nếu anh thích thú vật nhiều thế thì sau khi đánh chúng, cứ dùng chúng bao lâu tùy thích, từ đằng trước, phía sau, chỗ nào cũng được.”

Uwa, hẳn ta là kẻ quấy rối tinh dục à, thật tệ hại. Zena-san đã chuyển sang màu đỏ rồi... hoặc không. Cô ấy không thể hiểu ý nghĩa của nó à. Tuyệt vời!

"Giết lũ á nhân!"

""Oooooo!!""

"Trùng trị lũ quỉ!"

Tôi để màn tranh chấp cho Zena-san và tiếp viện của cô ấy, rồi tiến hành loại trừ đám sâu bọ [Chuột xám] ở đây. Tôi thành công đánh ngất 2,3 kẻ khiến chúng mất ý thức và bỏ chúng vào hẻm. Bình rượu nằm rơi gần bên nhưng tôi không có thời gian để chia ra.

“Ông không hiểu à! Nếu ông tiếp tục chất đầy nỗi lo sợ cho mọi người, nó sẽ kết thúc bằng một cuộc nổi dậy! Đèn Zaikuon sẽ bị đổ tội chủ mưu vì nó!”

“Đưa thần lẩn ngốc nghếch này mượn vảy của lũ rồng! Anh bảo đừng giết qui phải không? Ai là kẻ phản bội ở đây hả!”

“Giết qui đi!!”

""Oooooo!""

"Mấy đứa nhỏ có thể là qui giả mạo đó?!"

Một nửa số chúng đã bị loại bỏ hoàn toàn. Tiếng la hét từ đám đông cũng đã giảm đi đáng kể...

Có một gã trai với giọng cực lớn. Dù anh ta không phải một phần [Chuột xám], cứ để mất anh ta đi. Hãy quay lại với anh ta sau khi xong chuyện.

“Mọi người ở quận Đông! Mọi người đều lo lắng giống như các bạn thôi! Nhưng đó không phải là cái cớ để hành hạ người yếu giống những kẻ hèn nhất như vậy!”

“Mọi người có nghe không! Đèn Garlon xem các bạn như qui dữ! Anh ta bảo mọi người ở đây, đang mong chờ phước lành, là qui dữ!”

"Giết lũ qui đi!!"

""Oooooo!""

"Mẹ kiếp đồ tu sĩ giả!"

Tốt, chỉ 2 còn lại.

Tôi đâm gục chúng rồi lăn họ vào hẻm luôn.

Trước khi tôi chuẩn bị màn diễn cho Uusu, tôi liên hệ với anh-lớn-giọng để chuẩn bị cho sự kiện.

>Nhận được Kĩ năng Âm mưu.

“Xin ngừng việc này lại đi. Cho dù có bao nhiêu người các bạn ném đá, tôi cũng sẽ ngăn chúng lại!”

“Đồ khốn, anh định can thiệp vào hành động thánh thần này sao? Kẻ ngu ngốc chống lại ý chỉ của Thần!”

Tu sĩ mập la lối với nước miếng văng khỏi mồm ông ta, nhưng đám người hỗ trợ hắn đã thua rồi. Thậm chí ngay lúc này đây, mấy kẻ lớn giọng đang biến mất từng người, từng người một.

Tôi vỗ vai Uusu.

“Bây giờ đến lượt ngươi.”

“Ca, mày là thằng khốn nào! Oi, Banze! Đập thằng khốn này đi!”

Trong khi ngạc nhiên, Uusu ra lệnh cho gã to xác bên cạnh. Nhưng hắn thấy bối rối khi nhìn lại và không thấy gã đó.

“Banze? Gã khờ khạo đó ở đâu rồi!”

“Tên to con đó (Banze) đã đi làm nấy việc với một phụ nữ rồi.”

Thực ra thì, hắn ta hiện thời đang nằm bất động trong hẻm rồi.

Tôi xoắn tay Uusu lại và dẫn hắn ta đến chỗ màn kịch.

“Mọi người, xin giải tán đi. Nếu cứ ầm ĩ thế này, quân đội sẽ đến! Nếu các bạn có lo lắng về đền thờ, tôi sẽ lắng nghe lo âu của các bạn cho dù chúng nhiều cỡ nào đi chăng nữa!”

“Đồ khốn, anh định can thiệp vào hành động thánh thần này sao? Kẻ ngu ngốc chống lại ý chỉ của Thần!”

Cả hai người đều là tu sĩ sao chứ?

Tôi quăng Uusu vào giữa họ.

“Oh, Uusu-dono! Đồ khốn kia! Mày đã làm gì với con người sùng đạo đã dâng hiến á nhân cho hoạt động thánh thần này! Đồ dị giáo!”

“Zena-san, vui lòng sử dụng ma pháp cô lập giọng nói từ bên ngoài với những nô lệ.”

Trước khi Uusu ra lệnh cho nô lệ, Zena-san đã hoàn thành phép thuật.

“Chó, Mèo, Thần lẫn! Đánh lũ này cho ta!”

Từ khi mệnh lệnh không chạm đến những nô lệ, họ nghiêng đầu họ trong bối rối.

Thứ 1 lần xem sao, tôi nhặt một hòn đá thánh, rồi ném nó vào vùng bụng gần dạ dày gã. Ồ, hắn ta gục ngay trong đau đớn luôn kìa.

“Zena-san, cảm ơn vì đã đợi. Cảm ơn anh vì việc làm luôn, vị tu sĩ trung niên đẹp trai. Tên này là kẻ cầm đầu.”

“Không phụ kì vọng của tôi, Satou-san. Anh không chỉ là người lành lẹ!”

“Cậu là ai?”

Hướng khen ngợi của cô có chút lạ lùng đấy, Zena-san.

“Zena-san, nếu cô vẫn còn ma lực thừa, cô có thể xài phép làm giọng nói chúng ta lan khắp quảng trường không?”

"Được chứ! ■■■■ ■■■■ ■■■ ■■■ Lời thì thầm của gió – Whisper Wind."

Tôi nâng Uusu đã ngắt bằng hai tay để cho hắn ta có thể được nhìn thấy.

Tôi lên kế hoạch để làm anh tu sĩ đẹp trai kia bực tức để làm tôi bớt đáng nghi.

Wa, đừng đi chứ tu sĩ-san.

“Mọi người, mọi người có thấy tên này không? Gã là thủ phạm! Gã này đã cho tu sĩ đền Zaikuon mượn nô lệ của hắn, kích động lo lắng của các bạn và bán những hòn đá bình thường để trộm tiền quý giá của các bạn.”

>Nhận được Kỹ năng Lên án.

“TRẢ LẠI TIỀN CHO CHÚNG TÔI----!”

Một giọng nói đặc thù đến từ ngoài đám đông. Như hòa giọng đó, liên tiếp “Trả tiền cho chúng tôi”, bắt đầu vang lên.

“Hơn nữa, những gã này còn có mục đích khác! Để kiếm lợi nhỏ và sử dụng đền Zaikuon cho mục đích chính của chúng! Chúng muốn kích động các bạn và bắt đầu cuộc nổi loạn trên lãnh thổ Bá tước! Chúng thực sự tôn thờ quỷ dữ!”

Kỹ năng lừa đảo này ở đỉnh cao thực! orz.

Lợi nhuận nhỏ chỉ có phần sự thực. Hai cái còn lại chỉ là thứ tôi chế ra.

Thực tế, cho đến giờ tôi vẫn không hiểu mục đích của gã này là gì nên tôi rung cây nhát khi vậy.

>Nhận được Kỹ năng Ngụy tạo thần tốc.

Nếu mục đích hắn chỉ là bán đá thánh, cho dù 100 viên được bán, đó chỉ là 4 tiền bạc. Nó không xứng giá 3 nô lệ á nhân. Từ phán đoán của Giá thị trường, cả ba họ trị giá khoảng 6 tiền bạc. Nếu họ cứ tiếp tục bị ném đá như thế, không nghi ngờ gì họ sẽ bị chết.

Thấy chưa? Tính toán không hợp rồi.

“Người này đang bị điều khiển bởi quỷ từ trong bóng tối, chính thế...!”

Gã đó, tôi đã yêu cầu anh kiểm chế tu sĩ đó rồi mà, thử đọc tình huống đi. Điều này có thể thành bạo động khác đó.

“Tôi sẽ giao gã này cho lãnh chúa vì cố nổi loạn. Tu sĩ mập (Đền Zaikuon), ông có bị lừa bởi hắn không?”

Mất vị tu sĩ káo liên.

“Ph-phải, tôi bị lừa. Ra hắn ta thờ quỷ! Tôi, tôi không có sai... ngài quý tộc-sama! Tôi đã bị lừa. Tôi không hề có tí xíu nào muốn nổi loạn chống Bá tước cả...”

“Phải. Nên là vậy. Vậy thì trả lại tiền cho mọi người. Đó chắc là xử trí tốt với ông rồi.”

Tất nhiên, nó là một lời hứa suông. Kỹ năng lừa gạt này thực đáng sợ. Từ ngữ tuôn ra thật trôi chảy...

Tu sĩ mập không hài lòng đưa cho môn đệ chỉ dẫn trả lại tiền. Nhóm hai hoặc ba người rời quảng trường. Sau đó, một tranh cãi giữa những người không mua đá và môn đồ nổ ra.

"Kukukukuku."

Uusu đang như chân đóng đinh và không thể di chuyển đột nhiên cười đáng sợ.

Hắn nổi điên, hay hắn có kế hoạch nào đó?

Hắn sẽ không thể thuyết phục ai nữa với cái lý lẽ đầy lỗ thủng đó. Hắn phần nào trông như kẻ thích dùng bạo lực hơn.

Nhưng, khác hơn tôi mong đợi. Thậm chí trong khi mặt úp xuống và hoàn toàn không động đậy, một đòn tấn công từ một bàn tay đen vung ra.

Tôi né được trong kẽ tóc nhưng móng vuốt độc đã đâm xuyên tên tu sĩ mập.

Chương 17. Quỷ vật trở lại

Satou đây. “Minh phải chú ý đến cánh tay nó”, dù sau khi tôi đã tự nhủ như thế, được nửa chừng tôi lại quên bống luôn.

Tuy vậy, nó chỉ là một cái tay. Hãy đập nó tanh bành và kết thúc sớm nào.

--o0o--

“Cánh tay quái gì thế?!”

Nội tạng của tên tu sĩ mập bị móng vuốt xé nát và chết ngay lập tức.

Còn Uusu, người đang mang trên mình bộ vuốt độc thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra. ....

“C-cánh tay đó!”

“Từ hôm qua, đúng không?”

Zena-san gật đầu.

“Cô biết gì sao?”

“Nó là cánh tay của quỷ vật cấp cao đã tấn công lâu đài lãnh chúa ngày hôm qua.”

Zena-san nghiêm túc trả lời câu hỏi anh tu sĩ trung niên đẹp trai.

...Loại tình huống gì thế này.

Gã Uusu đó, từ đầu hần đầu có giống một con quỷ.

Vậy thì, gã có lẽ là vật chứa của một ký sinh quỷ, dù tôi không biết tại sao và bằng cách nào.

Tôi kiểm tra thông tin Uusu lại một lần nữa.

...Đó, [Hiện trạng bất thường: Quỷ vật chiếm hữu]. Phải chi tôi thấy nó sớm!

Cho dù tôi có cheat, nếu tôi không dùng nó hiệu quả thì nó vẫn là vô nghĩa... Tôi nên nghĩ lại về nó. Vấn đề giờ là làm sao đánh bại nó.

“Có vẻ gã đó sẽ chết nếu tôi có kéo nó ra bằng vũ lực, chúng ta nên làm gì đây?”

“Chúng ta không thành thạo cho mấy việc thế này được, hãy gọi quân tiếp viện ngay lập tức!”

"Tôi sẽ cố gắng hạn chế nó! ■■■■ ■■■■■ ■■ ■■■■■..."

Câu chú vị tu sĩ quá dài.

“Zena-san, xin đi gọi tiếp viện. Có lẽ nó sẽ nhanh hơn gọi lực lượng chính với sự giúp sức của phong ma pháp.”

Từ giờ, hãy giữ Zena-san ở vùng an toàn thôi.

Sau khi do dự một lúc, Zena-san chạy đi trong khi nói “Tôi sẽ trở lại càng nhanh càng tốt”.

Mấy cái vuốt độc cố tấn công lại đây, nhưng Uusu không thể đứng dậy nên nó không chạm tới được.

Cánh tay mọc ra từ vùng ngực Uusu.

Lúc đầu, cánh tay chỉ cỡ 1m nhưng nó đang tiếp tục dài ra từng chút một.

Nó đang lớn lên sao?

Một hòn đá từ đám đông ném trúng phần đầu Uusu. Nó trúng với âm thanh gãy gọn.

Lần này, một mũi tên bay từ bên cạnh xuyên qua cổ Uusu. Khi tôi chết lặng, ba mũi tên khác trúng trong một lượt.

Khi tôi nhìn sang, hai thợ săn xuất hiện từ bóng râm.

“...Chúng tôi đánh ngã con mỗi ngày khi chúng tôi có cơ hội.”

Mấy anh tới đây từ khi nào vậy hả.

Dù sao đi nữa, đây là thế giới coi mạng sống rẻ mạt. Trước khi bắt đầu, chúng tôi đã được cứu mà không có bất kì sự can thiệp nào của tôi (Satou). Tôi có lẽ là kẻ yêu hòa bình ngu ngốc.

Uusu người lẽ ra đã chết, bật dậy với tư thế thẳng đặng mà không có chỗ khớp, trong như một Kyoshii (Cương thi). Từ cơ thể đó, ánh sáng đen tỏa ra.

“Lũ sâu bọ, cảm ơn vì đã phá hủy não của vật chủ khó chịu này.”

...Qui-kun, ta thích ngươi hơn khi ngươi không lên tiếng đấy.

"...■■■■■ ■■■■■ ‘Vòng trừ tà – Circle of Anti-Evil’!”

“Xác láo thật. Buồn cười làm sao.”

Con qui trông không hứng thú, anh tu sĩ đẹp trai phát động phép phong ấn cánh tay qui với trận đồ ma thuật.

Cho dù con qui cười khẩy với nó, trận đồ ma thuật vẫn tồn tại.

"Gununu. Đây không phải loại ma thuật có thể được con người sử dụng! Ta tính nhầm rồi.”

Anh tu sĩ đẹp trai bắt đầu thực hiện phép khác.

Mấy thợ săn đã rút lui, họ biết rằng đây không phải là đối thủ có thể bị đánh bại bằng những mũi tên.

Những người còn lại ở quảng trường chỉ có tôi, anh tu sĩ và ba cô gái thú nhân.

Có lẽ thích thú với tình huống này, một số người quan sát lén lút trong bóng tối trên các tầng mái quanh quảng trường.

Mọi người chắc chắn có thể chạy nhanh~

Ba cô gái thú nhân bị xích vào một cái cọc cắm ở quảng trường, thế nên họ không thể chạy xa được.

Giờ thì, hãy mang mấy cô gái thú nhân ra khỏi vùng nguy hại thôi. Tôi không nên đánh mất lý do thực sự tại sao tôi vương vào rắc rối với tu sĩ mập ngay nơi này.

Xé đứt sợi xích quá lộ liễu, thế nên tôi kéo cái cọc lên. Nếu tôi tỏ vẻ như tôi không vận quá nhiều sức lực, cho dù ai thấy nó họ cũng nghĩ đó là do mặt đất bị lỏng đi.

“Ồ đây nguy hiểm lắm, nhanh chạy đi. Khi tôi không thể gỡ xích, các người hãy mau tìm chỗ nấp dưới bóng các tòa nhà vững chắc cùng nhau đi”

“Không được đâu, nyesu”

Cô gái mèo rụt rè nói trông như ghen (ngào[khóc]) lời. Dường như Uusu đã ra lệnh cho họ “Không được rời khỏi nơi này”, và nếu họ phản kháng nó thì vòng cổ của họ sẽ siết họ đến chết... Thật là rắc rối mà.

Tôi không thể đợi quân đội đến được. Tiềm lực chiến tranh của họ đã rơi rụng ngày hôm qua, và không có đủ khoảng trống để mang đại bác tới đây. Cũng không có chỗ cho kị binh. Số lượng pháp sư cũng đã giảm nhiều.

Nếu đã như thế và tôi chơi vòng với nó, số nạn nhân chỉ tăng lên mà thôi. Tôi không muốn Zena-san và ba cô gái thú nhân chết ở đây.

Thế nên hãy cải trang thành hiệp sĩ mặt nạ, và kết thúc con qui khi tu sĩ đẹp trai tung ra thánh ma thuật của anh ta.

Tôi biến đổi trước khi con qui bắt đầu gây rắc rối.

“Ê, tên khốn kia. Đồ sâu bọ, sao mày dám lừa ta hả, ta giận rồi đấy!”

Tôi đối mặt với tay qui. Chỉ số AR thay đổi từ Uusu thành Qui vật. Trên phần khoảng trống tên, kí hiệu ngữ âm xếp dọc thay vì chữ bình thường.

Uusu đã bị nuốt chửng hoàn toàn rồi à?

Kiểm tra AR trong khi vẫn để mắt tới con quỷ, mấy cô gái thú nhân cũng thay đổi thành [Chủ nhân: Không].

“Đồ xác láo, ngươi là tên quái nào? Ta cảm thấy không thoải mái.”

“Xác nhận trước đã, ngươi không còn là Uusu mà là một con quỷ đúng không?”

“K-khoan đã! Tôi là Uusu! Xin chặt cánh tay này giúp tôi, tôi không muốn chết! Làm ơn cứu tôi với!!”

Huh? Ý thức gã vẫn còn nguyên sao?

Khi tôi đang suy nghĩ, ngay khoảnh khắc đó, cánh tay quỷ [Phóng] ra ba móng độc.

"Mufufufufu~. Con người luôn phản ứng như thế~ Ta rất hứng thú."

Tôi đỡ những móng độc với cái cộc lấy được hồi nãy. Cái cộc đổi màu và vỡ vụn chỉ trong một khắc.

"Unununu, ngươi đỡ được sao, ta ngạc nhiên đó!"

Tôi nhặt một hòn đá thánh dưới đất. Tôi nên làm yếu nó trước với cái này chăng?

Hàm của gã bắt đầu biến đổi giống như một con sói.

Trước khi nó biến đổi hoàn tất, tôi ném đá vào nó nhưng bị chặn lại bởi mấy vuốt độc.

"Fushurururu~. Giờ dễ nói hơn rồi. Ta rất hào hứng đây ♪"

Đây (Satou), thật đau đớn khi nghe cách mày nói đấy.

"■■■ ‘Thánh Lao – Sacred Javelin’."

Từ phía gã tu sĩ đẹp trai trung niên, Một ánh sáng hình ngọn giáo xuất hiện từ hư không đang phóng tới.

“Hài hước thật.”

Cánh tay quỷ găm lên, tường bóng tối trào lên và chuyển hướng ngọn giáo ánh sáng.

Như tôi nghĩ, nó không chỉ dễ nói chuyện mà giờ còn dùng được ma thuật.

“Mọi người, làm ơn nhanh chóng rời khỏi quảng trường! Ma thuật tấn công đang đến!!!!”

Tôi tuyệt vọng hét to để nói với tất cả những người đang lên xem diễn biến ở quảng trường!

>Nhận được Kỹ năng Nói loa.

“Tất cả sự hoảng loạn, sợ hãi, lo âu, thành kiến, kiêu căng từ nãy đến giờ thực sự làm ta rất hài lòng đấy! Ta cực kì thỏa thích."

Tôi sẽ ổn thôi, nhưng cứ thế này, mấy cô gái thú nhân sẽ chết nếu chỉ đơn độc một mình.

Một tiếng rống dài đặc thù đến từ cánh tay quỷ.

“Vì thế, hãy để nơi này thành tổ đất mới của ta. Ngươi có vui không? Ta sẽ tận tình phục vụ!”

Tôi có nên mang mấy cô gái thú nhân trên vai tôi và chạy đi không? Không thể tránh khỏi việc đó sẽ thu hút sự chú ý.

Do vậy, trong khi có những lo lắng không cần có như vậy, tình hình đã thay đổi nhanh chóng.

Mặt đất bên dưới bị bao phủ bởi hiệu ứng đặc biệt giống như buổi diễn thời Showa vậy. Dù cho mặt đất thì cứng, nó cũng sáng lên ánh sáng tím sẫm, cong vẹo, vặn xoắn, kéo dài... rồi chớp nhoáng [U ám].

--oOo--

Khi ánh sáng ổn định, tôi đang ở bên trong nơi như một cái hang. Mặt đất bên cạnh không thay đổi, mọi thứ trông như làm từ đá trọc. Ở một nơi bán kính cỡ 10m, tôi thấy một lối ra nằm trên tường.

Tôi phần nào có thể thấy nó nhờ vào ánh sáng tím nhàn nhạt đến từ mặt sàn.

Những người ở đây cùng tôi là, cô gái chó và mèo vẫn bị xích được tôi mang trên tay và cô gái thần lùn trên lưng tôi.

Tu sĩ trung niên đẹp trai và cánh tay quý gần bên cạnh trước đó, thì không ở đây.

“Chào mừng đến Mê cung của ta. Nó vẫn còn chưa có tên, và quái vật đang được sản sinh ngay thôi, ngươi có thể cảm ơn ta vì nó. Ta rất siêng năng nha!”

Giọng cánh tay quý đến từ đâu đó. Nó không như thần giao cách cảm.

Cô gái chó chỉ vào góc trần. Dường như giọng nó đến từ lỗ thông gió ở kia.

“Vì ích lợi sự hồi sinh hoàn toàn của ta, hãy trải nghiệm nỗi sợ từ tận tâm can của các ngươi. Giết lẫn nhau đi! Cướp đoạt mọi thứ. Ta khuyến khích đấy!”

Sau khi ngừng một chút, cánh tay quý tiếp tục.

“Linh hồn những kẻ cam chịu mỏng manh lắm, ta ghét nó.”

“Thế nên, mỗi phòng đều kết nối với lối ra và phòng ta. Ta rất công bằng.”

“Ta mong chờ tuyệt vọng đến sau hy vọng. Phấn chấn lên, lũ thức ăn gia súc kia! Ta khuyến khích đấy!”

...Tôi hiểu rồi.

Đây là sự kiện bắt buộc [Nhiệm vụ tẩu thoát khỏi Mê cung] trong game. Nổi giận muốn phun lửa rồi đây! Cảm giác thế đó.

Phew.

>Nhận được Danh hiệu [Thám hiểm Mê cung].

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18. Mê cung quỷ (1)

Satou đây. Trong khi đang nghĩ nó là chuyến phiêu lưu trong thành phố, đột nhiên nó lại thành xâm nhập mê cung. Tôi không theo nổi cái tình thế này nữa, Satou nói.

Mê cung dễ dàng tạo ra nhưng tôi tự nhủ lối ra có nằm ở trung tâm không?

Một hiệp hội phiêu lưu có thể sẽ được thiết lập sau vài năm nữa.

--oOo--

Khi tôi xác nhận bản đồ, [Mê cung quỷ, tầng đáy], được hiển thị, lối đi thì không hiển thị.

...Không phải lúc nào mọi thứ cũng thuận lợi nhỉ?

Mấy cô gái thú nhân đang lo lắng.

Đầu tiên, cứ tiếp xúc với họ trước đã.

“Tôi là Satou. Một người bán rong.”

"Mèo nyesu"

"Chó nanodefū"

“Thần lẩn”

Cô gái chó và mèo có ngữ điệu riêng trong lời họ. Trong khi thanh âm kèn kẹt giữa chừng thì đến từ lời cô gái thần lẩn.

Không chỉ Uusu gọi như thế, thậm chí chủ nhân trước đó cũng gọi họ như thế nốt. Cô gái chó và mèo là nô lệ từ khi sinh nhưng cô gái thần lẩn thì không, và hình như cô có một cái tên trước khi trở thành nô lệ. Tuy thế nhưng, nó là một cái tên dài pha trộn ngữ âm khó sửa nên khó phát âm.

Sau cùng, khi mà họ yêu cầu tôi ban cho họ cái tên dễ để gọi, tôi đặt tên họ là “Pochi”, “Tama”, và “Liza”. Đừng đối xử họ như vật nuôi! Bạn có thể nổi giận như thế, nhưng tôi không hề tin tưởng sẽ nhớ tên họ với những cái tên bình thường vì thế tha lỗi cho tôi, ít nhất cho đến khi chúng tôi ra khỏi mê cung cái đã.

Liza không phải tên cho cô gái thần lẩn mà chỉ là phần thu gọn của từ “Lizard” (Thần lẩn).

Giờ thì, trước khi chúng tôi bắt đầu thoát đi, phải chữa cho mấy cô gái thú nhân trước đã.

Tôi lấy ra mấy miếng vải, một bình nước và thuốc mỡ từ cái túi. Thuốc mỡ bôi là sản phẩm mẫu từ bộ dụng cụ điều chế. Do nó chỉ là hàng mẫu, tôi không có nhiều nhưng có lẽ nhiều đây cũng đủ dùng rồi.

“Khử trùng vết thương của các cô với vài nhúng nước từ chai này. Sau đó bôi thuốc mỡ vào vết thương và bọc nó lại với vải. Đừng dùng mấy miếng vải các cô đã dùng để khử trùng trước đó, được chứ?”

Các cô gái thú nhân lộ vẻ bối rối khi tôi đưa họ vải mới.

Họ có lẽ hoang mang khi lần đầu không được ra lệnh, chắc vậy. Tôi cảm giác như trở lại những ngày tự nuôi thân khi tôi còn nhỏ.

“Chuyện gì vậy? Tôi sẽ xoay mặt sang hướng khác khi mấy cô chữa trị vết thương, thế nên đừng lo gì cả.”

Rõ ràng nó không phải do họ xấu hổ, mà chắc vì họ hiếm khi nhận được vải sạch và thuốc thoa từ khi họ trở thành nô lệ.

“Cám ơn anh, nanodesu. Anh không phải quay đi hướng khác đâu nanodesu.”

“Quần áo đẹp. Em rất hạnh phúc~”

“Từ khi chủ nhân chết, chúng em không thể đáp trả lại cho anh được gì. Tốt hơn nên để nước và trị liệu thuốc men sau khi chúng ta ra ngoài mê cung... ưm, mà... được không...”

Những lời khó hiểu được chuyển thành những câu thích hợp trong não. Nó là tốt phải không nhỉ?

Pochi và Tama tháo dây cột quần áo đơn sơ họ đang mặc và cởi nó ra không chút do dự rồi bắt đầu chữa trị vết thương.

Liza dường như là tuýp suy nghĩ cẩn thận và đắn đo một chút, nhưng tôi [Ra lệnh] cô ấy không được bận lòng thế nên cô cũng bắt đầu trị thương.

Khi họ trị thương xong, tôi phân phát bánh ngọt cho cả ba. Tôi đưa họ lượng đồ ngọt cỡ 3 khẩu tay. Nó đủ cho lúc này. Mấy món đồ ngọt này là phần còn lại từ khoảng thời gian tôi đi dạo mấy quầy hàng cùng Zena-san. Đừng nghĩ chúng là đồ ăn dở chứ.

Pochi đang nhỏ nước miếng trên khuôn mặt cô bé, mọi người đều nhìn chăm chăm vào thức ăn, nhưng không ai ăn cả.

“Chúng không có độc đâu. Thế nên ăn ngon miệng đi.”

Chả lẽ họ không được phép ăn khi chưa được ra lệnh à? Nô lệ chắc chắn bị áp bức~ Pochi mắc nghẹn thức ăn nên tôi đưa cho cô bé chai nước.

“Tôi không lấy nó đâu, nên ăn chậm thôi.”

Tôi thấy mình giống người chăm trẻ một chút.

--oOo--

Tôi xác nhận bản đồ lần nữa. Nó vẫn chỉ hiển thị phòng này.

...Ma thuật không hiệu quả, hay nó bị xua tan rồi...

Tôi mở menu và dùng ma thuật [Thăm dò toàn bản đồ]. Chỉ có cái ma thuật đặc sắc này là dễ dùng thôi~.

Bức tranh toàn cảnh [Mê cung quí] hiện lên. Chế độ dễ quá tuyệt!

Cái này nhìn như tổ kiến hơn là một mê cung.

Lối đi từ đây đến phòng kẻ được tách ra giống như rẽ một cái cây, từ phòng đó đến các lối khác cũng tách ra lại giống như cái trước. Trông diện mạo như mê cung, cũng có những lối đi bí mật nối kết các lối với các phòng.

Tìm kiếm khắp bản đồ, có 109 con người ở đây. Trong đó có 7 là á nhân. 102 còn lại là con người với một phần tư là nô lệ.

Vị tu sĩ đẹp trai đến Garleon ở vị trí xa xôi đáng kể. Nếu chúng tôi gặp mặt anh ta, khi đó đã ở gần lối ra rồi huh? Cá nhân tôi không muốn anh ta kết thúc trong cái chết, với một người như anh ta, dù sao anh ta trông cũng không dễ chết đến thế nên tôi trông cậy vào may mắn đến khi chúng tôi gặp anh ấy vậy.

Tôi thử tìm cánh tay qui nhưng tôi không thể thấy nó. Có một phòng đặc thù tọa lạc ở phần sâu nhất, có lẽ nó ở đó...

Nếu tôi bất cẩn hạ gục nó, mê cung có thể bị sụp đổ, đành để nó một mình lúc này vậy.

Kẻ thù xung quanh thuộc loại côn trùng ở mức cấp 10-20. Có cỡ 20 con khi tôi tìm lần đầu, giờ thì có hơn 100 rồi. Thêm nữa, loại quái vật rắn và ếch cũng hiện ra luôn.

Thế thì đưa cho mấy cô gái thú nhân ít vũ khí ngay thôi kẻo nó sẽ rất tệ nếu chúng tôi bị kẹp như thịt bằm giữa các lối đi.

Được rồi, hãy tìm một chỗ trốn hợp lý trên đường để lấy vài cây giáo và kiếm từ kho chứa nào.

Sau khi quyết định tiếp theo phải làm gì, tôi thử đi tới lối đi nhưng tôi bị chặn lại bởi mấy cô gái thú nhân đang cuồng quít.

“Làm ơn đừng vứt bỏ em! Em sẽ làm bất cứ điều gì!”

“Xin đừng bỏ em lại!”

“Xin anh, bọn em không bận lòng nếu làm vật hy sinh nhưng hãy mang tụi em theo cùng với. Làm ơn mà.”

Họ cố ngăn trong tuyệt vọng tôi. Nhưng vẫn không ai thử núm áo tôi, nó là do kinh nghiệm làm nô lệ hay huấn luyện mà ra hử?

“Đừng có lo. Tôi chỉ đi xem tình trạng lối đi thôi. Tôi sẽ không bỏ các cô, thế nên thư giãn đi.”

Tôi nói lịch sự hết mức có thể. Dù tôi không nghĩ nó đem lại niềm tin tràn trề cho họ, vẫn tốt hơn là không nói gì.”

Sau khi ba cô gái ăn xong, tôi lấy ra ngoài dao găm và súng ma thuật từ túi và trang bị cho cả bọn.

Chi Liza là người có kỹ năng chiến đấu, [Giáo]. Khi mà tôi không thể lôi chính xác một cây giáo ra từ túi, tôi mang ra một con dao găm khác và đưa nó cho Liza. Có lẽ là do không được bình thường cho lắm khi nô lệ có vũ khí, cô ấy dẫn đo nên tôi ấn nó vào cho cô ấy.

Tôi đảm nhiệm vị trí tiên phong, bốn phận của Liza là lo phần những đòn tấn công bất ngờ từ phía sau. Liza muốn tự tham chiến nhưng tôi yêu cầu cô ấy ở phía sau.

Cơ mà tôi có radar, khả năng bị tấn công bất là là không thể, nhưng tôi giao vai trò cho cô ấy để làm mấy cô gái bớt lo một chút.

Thứ tự là tôi, Tama, Pochi, và Liza. Tôi [Ra lệnh] họ với giọng to rằng không được phép tham chiến Vi. Khi mà cấp họ chỉ từ 2-3, nếu họ bất cẩn nhận dù chỉ một đòn tấn công, họ có thể sẽ chết.

Đây là nhiệm vụ hộ tống thực sự.

--oOo--

Sàn của hành lang trở thành loại đá thường. Mà cũng không còn loại đá phát sáng nữa, nó trở nên tối thui. Thứ may mắn hử? Có vài trụ đá phát sáng mỗi vài mét nên, dù trông có chút kì quái, chúng tôi vẫn có thể đi bộ.

Trụ đá chỉ cao ngang eo. Do đó phản ánh sáng chỉ đến phần ngực nên trần nhà tối om, nó khó chịu lắm sao.

Có lẽ nó lấy lo lắng làm nhiên liệu.

Như một thứ đáng ghét giống qui.

Khi ai đó vào trong một căn phòng, lối đi sẽ tối mờ như lồng giam họ bên trong, ở đó có lẽ đã chuẩn bị sẵn mấy thứ kiểu như thế.

“Tama, nếu em thấy bất cứ thứ gì hiện ra ở phía trước, nói nhỏ giọng cho tôi. Pochi, nếu em nghe hay nhìn thấy thứ gì kì lạ, nói tôi nghe về nó. Liza, hãy cảnh giác sau lưng. Nhưng đừng có mà tập trung tất cả chú ý vào phía sau mà không kịp theo bọn tôi.”

""Xin vâng""

Tôi có chút khó chịu, nhưng nó là câu trả lời đúng.

>Nhận được Kỹ năng Lãnh đạo.

>Nhận được Kỹ năng Sắp xếp đội hình.

Dấu hiệu kẻ thù xuất hiện trên radar. Nó khá xa một chút về phía trước.

“Em có thể ngửi thấy mùi máu từ phía khác lối đi, nanodesu.”

Pochi nói thế.

Nó thắng một đường từ đây tới đó, nhưng nó vẫn còn xa 500m.

Tôi khen ngợi Pochi bằng cách vuốt ve đầu cô bé. Cách đối xử này giống như bạn làm với thú cưng, nhưng đuôi cô bé ve vẩy vòng quanh, có lẽ cô vui sướng vì nó.

Tôi thăm dò kẻ thù trong khi lại gần. Cấp độ 20, không có khả năng đặc biệt. Phương pháp tấn công là tông và cắn. Dường như chỉ có một quái vật trong phòng kế.

Tôi vừa nhớ ra thứ gì đó và nhìn vào bản ghi chú chỉ số và khả năng của cả ba, khi mà họ cũng có cột giá trị kinh nghiệm, tôi liền vẽ ra một kế hoạch... Đây cảm giác như một trò chơi thực rồi.

Vì giá trị kinh nghiệm được diễn đạt theo kiểu phần trăm, tôi không biết số lượng cụ thể, nhưng nó vẫn thuận tiện để thăng cấp. Mà tôi không thể thấy giá trị kinh nghiệm của người khác trên bản đồ, tôi thắc mắc liệu nó có giới hạn các thành viên trong nhóm không? Hay có kèm theo các điều kiện khác?

Tôi thấy ánh sáng hắt từ căn phòng.

Tôi hướng dẫn cả ba chờ và lên nhìn vào phòng. Kẻ thù dạng côn trùng thì đang cầm cúi ăn [Thứ gì đó], không để ý gì đến đằng đây. Như tôi đã nói... Tôi yếu với máu lắm bạn biết đấy.

Tôi chờ đến khi âm thanh nhai ngừng lại, sau đó bắn nó bằng súng ma thuật.

Phát đạn bay xuyên qua khớp chân thô kệch. Phần chân gãy bay đi luôn.

Tôi không để con đế to tướng có bất kỳ cơ hội nào để phản đòn, giết nó trong chớp mắt.

Thiệt tình, tại sao con đế khổng lồ này lại xuất hiện ở bất kỳ đâu thay vì ngoài sa mạc chứ... (mcd: <https://www.youtube.com/watch?v=eKMjK05s8jI>)

“Kì diệu quá, nanodesu.”

“Tuyệt vời thực.”

“Thưa anh, anh là một pháp sư à?”

Pochi và Tama chỉ đơn giản là phản hồi, còn Liza lại nêu một câu hỏi.

“Đây là ma khí (vũ khí ma thuật) cô biết chứ. Đừng nói cho ai nghe về cái này đó!”

Tôi đưa lời giải thích khi cười xấu xa. Tôi cũng không quên trưng ra khẩu súng ma thuật.

Pochi và Tama gật đầu nghiêm túc, nhưng Tama la “Ay”, trong giống như vui sướng vậy. Tôi định đưa ra lời cảnh báo khác một khi chúng tôi ra ngoài mê cung.

Cái xích trên cổ gây cản trở. Tama đang phải quần và giữ hết xích trên tay.

Đúng rồi, tôi có thể cắt nó với cái này.

Tôi gọi Liza và yêu cầu cô kéo sợi xích thẳng ra, rồi tôi bắn nó bằng súng.

Tôi làm tương tự cho Tama và Pochi... nhưng họ có lẽ do sợ, tai họ sụp xuống.

Tôi bỏ xích vào túi và đưa nó cho Pochi giữ.

Do cái chân bị xé từ con đế khổng lồ dài 2m, tôi liền làm ra một cây giáo.

Tôi nâng kỹ năng chế vũ khí lên cấp 1 trước.

Phần móng trên đầu mũi hơi lỏng lẻo, nên tôi chữa nối đó với một mảnh gỗ và dây đeo da. Vì chất lỏng xanh lá chảy ra từ phần bị cắt, tôi bọc nó bằng cách dùng vải xài rồi trong việc điều trị lúc này.

Khi tôi dự định đưa cho Liza cây giáo để... cô ấy hiện đang cắt phần khớp đầu con để bằng thứ gì đó.

Cô ấy hỏi à?

“Liza, nếu cô ăn loại như thế, cô sẽ bị đau bụng đó.”

“A, anh nhầm rồi. Do nó là quái vật, nó nên có ma hạch bên trong, nên tôi muốn lấy nó...”

Ma hạch?

>Nhận được Danh hiệu Giết bọ [Insect Slayer].

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19. Mê cung quỷ (2)

Satou đây. Tôi đã từ bỏ cái ý nghĩ đây là một giấc mơ, nhưng giờ tôi nghĩ nơi này không phải là thực tại mà là trong một thế giới trò chơi, tôi đã có loại nghi ngờ đó trong khi vẫn đang hoang mang. Nếu chuyện là thế thì, tôi ưa thích thế giới trò chơi tình dục hơn, Satou nói.

Nó chỉ là may mắn của tôi khi kẻ thù đầu tiên mà tôi gặp trong mê cung là con dế, dù tôi hy vọng nó sẽ giúp việc thoát khỏi mê cung dễ dàng hơn.

Chuyện đó không hề thu hút sự chú ý nào đâu.

--oOo--

“Ma hạch là gì?”

“Ma hạch có thể làm ra tiền. Nếu anh đưa mấy thứ từ thu được từ một con quái vật cho người buôn bán, anh có thể đổi lấy nhiều thứ khác.”

Câu trả lời của Liza không hoàn toàn chính xác với những thứ tôi muốn nghe, tôi đoán việc mong chờ cú nhấn chuông hồi đáp từ Gi-cũng-có-thể Nadi-san là bất khả thi rồi.

Liza lấy ra một quả cầu phủ máu xanh dơ bẩn từ quái vật. Nó là quả cầu màu đỏ cỡ nửa nắm tay. Nó có màu đỏ đục, nó có vẻ không thích hợp để dùng làm đồ nữ trang.

Khi cô ấy quay lại, tôi đưa túi nhỏ khác từ túi cho Liza. Tôi cũng đưa cô mấy miếng vải dơ còn thừa để chùi máu dính.

“Bỏ ma hạch vào túi này. Ngoài ra, dùng cây giáo này.”

Tôi đưa túi cho Pochi, và chuyển giáo để cho Liza. Con dao găm được Liza chuyển tay cho Tama.

Đôi chác trang bị hử, đúng chất RPG thật~

“Liza, với những ma hạch kế tiếp, Tama và Pochi sẽ giúp cô, thế nên dạy họ cách làm đi.”

“Vâng, em hiểu rồi.”

“Được, nanodesu.”

“Ay~”

“Ồ phải rồi, Pochi.”

“Dạ, nano desu.”

“Em không cần tự ép mình nói từ nanodesu, được chứ?”

“Nếu em không nói thứ đó, em sẽ bị đánh vào mông, nano desu.”

Tôi hiểu rồi, cô bé đã nhuần nhuyễn việc này rồi. . . dù sao tôi chỉ là chủ nhân tạm thời mà thôi, cũng không cần sửa nó làm gì.

“Thôi được, nhưng tôi sẽ không nổi điên lên dù em không làm vậy, thế nên đừng tự ép mình nhé.”

“Vâng ạ. . . nano desu.”

Chúng tôi cầu nguyện cho bất kì ai là nạn nhân của con để rồi rời khỏi phòng. Tôi viết tên cái xác vào bảng nhớ.

Tôi so sánh tình trạng các cô gái trước và sau trận đấu, nhưng ngoài thể lực, không có gì thay đổi.

Thế ra họ sẽ không nhận được điểm kinh nghiệm chỉ bằng cách ở cùng nhau à?

Vậy, làm thế nào mà lính tiếp tế hay tu sĩ nâng cấp của họ được?

Nếu tôi có thể nâng cấp cả ba thì sau đó dù có gặp nhiều người trên đường, cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà làm thì khó hơn nói.

Mà từ khi thể giới này giống loại trò chơi, tôi có nên thử tiếp cận theo cách chơi không?

“Tama, nếu em thấy một hòn đá cỡ ma hạch khi nẩy trên mặt đất thì lụm nó nghe.”

“Ay!”

--oOo--

Chúng tôi tiến về trước suôn sẻ cho đến khi lối đi phân thành nhánh.

Chúng dẫn tôi cùng một căn phòng, nhưng một trong những nhánh đó dẫn tới một căn phòng khác nằm ở giữa đường đi. Trong số chúng đều chứa quái vật nhưng căn phòng giữa có hai sâu bướm quái cấp 10. Và, cũng có con người ở đó. . . Đến giúp họ thôi.

“Đường đã chia nhánh~, nyan.”

Khi ngã ba vào tầm mắt của chúng tôi, một báo cáo đến từ Tama. Cô không cần thêm mấy từ lạ để gầy dựng nhân vật mình đâu, tôi đã nói rồi mà. . .

Tôi khen ngợi Tama bằng cách vỗ đầu cô bé. Cô bé dường như khoái chí lắm.

Nhưng mà Pochi nhìn chúng tôi với vẻ ghen tỵ, tôi cũng vỗ đầu cô bé lịch sự.

Mà cả hai chỉ cao cỡ ngực tôi nên tôi có thể vỗ đầu họ dễ dàng. Họ cao cỡ 120 cm? Liza cao hơn tôi một tí. . . có lẽ cỡ 165 cm.

“Đi đường bên phải thôi.”

Chúng tôi tiến xa hơn. Có mấy thứ hiện ra trên radar nhưng đó là gì nhỉ?

“Cũng có bọ ở đây~ nano desu.”

Tama cảnh báo. Lần này cô bắt chước Pochi hử?

Giờ thì, làm thế nào để chúng tôi đánh nhau với kẻ thù vô hình đây.

Khi mà tôi có thể nắm bắt vị trí kẻ thù từ rada, tôi nhìn ở đó.

Tôi giữ nhìn chỗ đó.

AR hiện lên tên quái vật và cấp độ.

Tôi bắn bừa bãi và liên tục vào nơi AR chỉ.

Phew phew phew. Bota.

có vẻ đã trúng một phát, con sâu bướm rớt xuống đất.

“Tama, đánh nó bằng đá.”

Tama ném nó 3 lần. Sau 2 lượt, cơ thể sâu bướm đẩy lui hòn đá.

Dường như chỉ có một phát trúng gây được thiệt hại.

Con sâu bướm đang đến gần.

“Pochi, Tama, lui lại. Liza, đến đây. Đánh nó một khi ở sau tôi.”

Trong khi giữ lực nhiều nhất có thể, tôi đá con sâu bướm đang tông tới để dành thời gian.

Liza tấn công bằng giáo với cơ hội đó! HP còn sâu bướm giảm cỡ 10%.

Sau khi xác nhận điều đó, tôi bắn nó hai lần cho tới khi nó chết.

“Liza, Tama, tôi để việc thu hồi ma hạch cho hai cô. Pochi, đi với tôi, có quái vật khác phía đằng kia.”

Tama đưa vài hòn đá cho Pochi. Cô bé nhặt bao nhiêu vậy?

Có cùng loại sâu bướm đã sớm ở trong phòng.

Hơn thế, có xác của một phụ nữ trẻ và một đứa bé trai trông như nô lệ đang nằm trên mặt đất. Không như con dế khi nãy, họ không bị ăn.

“Pochi, khi chúng ta vào phòng, ném đá vào quái vật từ phía tôi. Khi em hết đá, hãy quay lại chỗ Liza.”

Tôi tho thân vào phòng và bắn súng ma thuật. Theo chỉ dẫn, Pochi lập tức ném 2 viên đá ở cự ly gần.

Con sâu bướm bị ném đá chuyển hướng tới Pochi, phun nọc độc. Trong một khắc, tôi đá đầu con sâu bướm quay sang hướng khác. Nó chết luôn chỉ với 1 cú đá.

Pochi ném đá xong và chạy lại chỗ hàng lang.

Theo đường hướng đối diện.

Cô bé bị bối rối và nhắm hướng chẳng?

“Pochi, ngừng lại!”

Tôi lập tức đuổi theo cô bé. Vòng tua qua xác con sâu bướm làm tôi trễ một chút.

"Uwa ~~~ đừng đến đây, đừng đến đây ~~~!"

Hử? Ai kia? Nó không phải giọng Pochi. Nó là người trên bản đồ.

Người vừa nãy biến mất trên rada.

Tuy nhiên, tại sao người đàn ông trẻ này lại chạy ra xa?

Anh ta nhầm Pochi là quái vật chẳng?

Hay anh ta cảm thấy tội lỗi vì bỏ mặc hai người khi nãy làm vật hy sinh...

“Chủ nhân! Anh ồm chứ?”

“Anh có sao không?”

Liza cùng Tama đang chạy tới đây.

“Ah, tôi không sao. Giờ quay lại phòng khi nãy và nhặt ma hạch thôi.”

“Em xin lỗi, nano desu.”

Pochi đang xin lỗi khi hai tai cô bé rũ thẳng xuống. Đuôi cô bé cũng quăn vào đuôi.

“Pochi, nó chạy cũng không hề gì. Nhưng hoảng loạn là không ổn. Em hiểu không?”

“...Dạ.”

Tôi xoa đầu Pochi thế này, pom-pom.

Khi chúng tôi quay về phòng, Liza và Tama đang phân rã con sâu bướm.

Tôi viết tên hai cái xác lên mục nhớ, tôi tự nhủ nó có ích gì không... Tôi yêu cầu Pochi xem xét họ.

...Tốt thôi mà, bạn thường không muốn chạm tay vào xác chết đúng không?

“Em có được lột đồ không?”

Pochi hỏi, nhưng chúng tôi không cần quần áo của họ. Tôi vừa mới để ý, mấy cô gái thú nhân không đi giày.

“Lấy giày dép thôi. Để quần áo lại đi.”

Pochi chuyển qua mấy thứ thu nhặt được. Đưa con trai nô lệ không có gì, nhưng người phụ nữ có một ví tiền và nữ trang nhẫn cùng vòng cổ. Tôi tạo một thư mục trong ngăn chứa và đặt tên nó là vật lưu niệm, rồi tôi để mấy thứ kia vào đó. Tôi sẽ đưa chúng cho gia đình người chết sau. Tôi chột nẩy ra ý tưởng cắt tóc cả hai và đặt nó vào mục lưu niệm luôn.

Giày dép cho Pochi và Tama dùng.

Liza, người lớn nhất, đành phải đợi lượt sau thôi. Trong phòng kế tiếp với con sâu bướm khổng lồ, ở đó chắc có giày của người đàn ông trẻ vừa nãy, thế nên cô ấy sẽ không phải chờ lâu.

--oOo--

Thử nghiệm tấn công, tuy gây ra ít thiệt hại, nhưng rõ ràng nó có hiệu quả. Tama và Liza lên một cấp, Pochi lên 2.

Rõ ràng là kỹ năng tự động học được khi họ lên cấp. Pochi có kỹ năng ném, Tama có kỹ năng thu hoạch, và Liza có kỹ năng phân chất.

Nhưng tôi không có kỹ năng phân chất... Tôi nên thử cắt cá sau này.

Đội đã, có điều lạ trong kỹ năng của Liza.

Kỹ năng phân chất màu xám trong khi kỹ năng giáo màu trắng. Kỹ năng của Pochi và Tama cũng màu xám luôn.

Tôi thắc mắc sao mấy cô bé vẫn chưa kích hoạt nó. Chúng sẽ mạnh hơn nếu tôi kích hoạt nhưng...

Giá trị chỉ số chúng cũng nâng lên, như ví dụ, STR được viết là 15(18), nên nó dường như không tăng lên ngay lập tức.

Hiện vẫn còn khoảng 100 phòng trước khi đến lối ra, tiếp tục giải quyết cho đến khi đó thôi.

Tôi dẫn mấy cô gái thú nhân ra khỏi phòng.

>Nhận được Danh hiệu [Người huấn luyện (Thuần hóa thú)].

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20. Mê cung quỷ (3)

Satou đây. Người yếu đuối đang khao khát ánh mặt trời quá chừng, Satou nói.

Hầm ngục sẽ rất tuyệt nếu đây chỉ là game.

Chiến đấu với côn trùng, sâu bọ, ếch, rắn trong một tầng hầm ẩm ướt, mốc meo cực kỳ mệt mỏi.

--oOo--

Chúng tôi đã băng qua 6 phòng kể từ khi đó, nhưng chúng tôi không gặp được bất kì người nào còn sống. Dù vậy chúng tôi đã ngang qua vài cái xác...

“Chủ nhân, thu thập ma hạch xong rồi.”

“Được rồi, nghỉ chút đi đã.”

Liza và những người khác chuyển quanh chai nước cho nhau sau khi uống một ngụm.

Trước khi tôi rõ nó, họ đã đổi cách gọi tôi từ [Danna-sama (Quý anh)] sang [Goshujin-sama (Chủ nhân)]. Do cách gọi đó có vẻ dễ dàng hơn cho họ nên tôi để nó vậy.

Liza làm rơi chai nước.

Nước trào ra từ cái chai...

“E-em rất xin lỗi! Thưa chủ nhân!!!”

Liza khấn trương nhặt chai nước lên. Tay cô ấy dường như đang run rẩy.

Thấy mới nghĩ, độ ném chính xác của Pochi và Tama trong trận chiến vừa nãy cũng quá tệ...

“Cô mệt à?”

“Em rất xin lỗi! Em đã lãng phí nước trong lúc quan trọng như thế này. Xin ngài phạt em sao cũng được.”

...Cô đang quá khấn trương đó. Không đúng, Liza như rất nghiêm túc về chuyện này.

“Liza, chúng ta có thể kiếm nhiều nước mà. Mà quan trọng là, cơ thể cô ổn không vậy?”

“Em xin lỗi... Lúc nãy em cảm thấy cơ thể khá nặng nề, em đã cố động chân tay, nhưng chúng không di chuyển.”

Pochi và Tama đang nằm uống nước trên mặt đất trông như mất sức sống.

Kiểm tra tình trạng của họ, dường như không có bất kì trạng thái bất thường nào. Họ có lẽ chỉ mệt mỏi thôi.

“Việc nghỉ ngơi tạm dừng, thay vào đó chúng ta sẽ nghỉ hoàn toàn.”

Tôi nhắc Tama và Pochi lên tay và cho chúng uống nước.

Tôi phân khoai lang nướng cho cả ba. Cả ba trông buồn ngủ, nhưng có lẽ vì họ đói, họ vẫn còn ít sức để ăn.

“Sau khi mọi người ăn xong, chúng ta ngủ trong 3 giờ.”

Pochi và Tama ngủ với chân tôi làm gối đầu. Liza bẽn lẽn cuộn tròn như trái banh ở góc xa.

Khi cả ba ngủ say, tôi quan sát tình trạng của họ.

Giá trị chỉ số đang tăng lên 1 mỗi 10 phút, đang hồi lại giá trị cơ bản. 2 giờ sau khi nghỉ, màu xám đổi thành trắng.

Nói về kĩ năng, có phải khi cả ba lên cấp thì kĩ năng họ cũng lên theo phải không?

Họ không nhận kĩ năng chỉ bằng việc làm gì đó sao?

Rõ ràng sự cải thiện từ việc lên cấp được áp dụng sau khi bạn ngủ.

...Cứ hệt như một trò mê cung cổ điển ấy. Người chơi ngoại trừ trú tại “chuồng ngựa”, ở những nơi khác đều trong như già đi, thực đáng sợ.

(med: câu này thực sự làm mình đau đầu rất nhiều. Rốt cuộc cũng có bạn nhận ra đây là một chức năng trong game “Wizardry”. Khác với các loại inn thường thấy, người chơi trú tại “chuồng ngựa” có xác suất 6/7 “thời gian không trôi qua” [nghĩa là ngủ tới sáng ra bt], và 1/7 xác suất “thời gian qua một tuần” [nghĩa là thức dậy thì bên ngoài đã qua 1 tuần]. Đại ý Satou ở đây muốn nói mấy bé thú như trưởng thành (up lv) khi ngủ vậy)

--oOo--

Sau đó chúng tôi tiếp tục phá nhiều phòng hơn. Dựa theo lúc này, Giới hạn trước khi chúng tôi cần nghỉ là 3 cấp. Chúng tôi nên nghỉ sau khi phá nhiều hơn 2 phòng.

“Ngừng lại!”

Thật hiếm thấy Tama trễ nãi việc cảnh báo.

Nhưng làm gì có kẻ thù phía trước đâu.

“Có chuyện gì sao?”

“Mặt đất hơi~ kì lạ?”

Cô bé trả lời bằng câu hỏi. Cô bé không biết đó là loại gì nhưng có gì đó không ổn với nó, phải vậy không? Tôi nhìn mặt đất tỉ mỉ, kết cấu nền đất trông khác, mặc dù màu đất không khác...

Trước khi tôi có thể hiểu sự khác biệt là gì, một AR nổi lên ghi [Bẫy: Rút máu].

Phải ha, đây là mê cung, nên phải có bẫy rập trong nó.

Từ khi không có bất cứ gì khác lạ cho đến giờ, tôi hoàn toàn quên khuấy nó đi.

“Giỏi lắm, Tama. Có một bẫy chỗ đó.”

“Ay!”

Tôi vuốt ve đầu và tai Tama.

Tôi để cả ba thoái lui và thử ném đá vào bẫy, nhưng nó không kích hoạt. Từ tên của bẫy, nó có lẽ chỉ phản ứng với vật sống.

Khi mà tôi không biết phạm vi của bẫy, tôi không chắc chúng tôi sẽ an toàn nếu đi trên mép lối đi không. Tôi sẽ không xem xét việc để mấy cô gái thú bước lên nó.

Có vài con quái vật chuột trong căn phòng phía sau cái này, có lẽ tôi nên thử dụ chúng đến đây bằng đá.

Tôi ném 3 hòn đá một lượt.

“Chuột đang tới.”

Đối với báo cáo của Pochi, tôi ra hiệu cả ba lui lại. Lũ chuột ở đây cấp 10 và yếu, nhưng chúng hoạt động theo nhóm. Khi mà tôi không chắc chúng có thể phá bẫy hay không, cứ giữ khoảng cách đã.

Lũ chuột bị bắt lại trong tia lửa đen từ vị trí bẫy. Cuối cùng, 3 con chuột đều bị bắt vào những vị trí riêng biệt. Dường như loại bẫy đó rải rác xung quanh lối đi này.

>Nhận được Kỹ năng Phá bẫy.

>Nhận được Kỹ năng Dừng bẫy.

>Nhận được Kỹ năng Khám phá bẫy.

Mà bẫy này chắc là loại có thể kích hoạt lại, nên chúng tôi để lại mìn hạch trong nó.

Tôi lập tức bỏ điểm vào kỹ năng Khám phá bẫy và kích hoạt nó.

--oOo--

Liza đâm con ếch khổng lồ ở miệng với tất cả sức mạnh của cô. Pochi và Tama sau đó nhảy từ mỗi phía đối diện để bồi đòn kết thúc chỗ đầu con cóc với dao găm của họ.

“Được! Làm tốt lắm!”

“Vâng!”

“Ay!”

“Nano desu!”

Tôi khen ngợi họ cho việc họ giết con quái vật đầu tiên bằng sức mình. Khi mà đối thủ chỉ đơn giản ở cấp 10 với đòn lười buộc như một kỹ năng chuyên biệt, tôi thử để họ đánh nó, và họ làm rất giỏi. Sau cùng thì sức chiến đấu của thú nhân cao hơn loài người nếu ở cùng cấp độ.

(med: hình ảnh có chút khác biệt do sự không đồng nhất việc minh họa nội dung LN hay WN, hình ảnh do cty sữa fristi tài trợ)

Căn phòng này rộng hơn gấp 3 lần những phòng trước đó. Khả năng là sẽ có nhiều kẻ thù hơn với khoảng không gian này, nhưng tôi không cảm giác

hiện diện nào của chúng.

Có một ngôi nhà ở tận cuối căn phòng. Mái nhà rõ ràng đã bị cắt làm hai. Nó có lẽ bị nuốt chửng với sự tạo dựng mê cung. Không may là, không có dấu hiện con người trên radar...

Liza đang phân rã con ếch, Pochi và Tama canh gác lối vào. Lần này, là lượt Liza phân rã hừ. Từ khi họ có kỹ năng đó, tôi phân công họ làm việc theo vòng.

“Pochi, Tama, đi kiểm tra ngôi nhà đó. Theo tôi.”

Tôi tiến đến ngôi nhà với cả hai.

Không có bất kì xác nạn nhân nào trong nhà nhưng thay vào đó là nhiều thứ khác.

Rõ ràng đây là nhà một người có của.

Hai thanh gươm ngắn trang trí làm tôi ngạc nhiên khi chúng có khá sức mạnh tấn công lúc tôi kiểm tra nó với kỹ năng thẩm định. Ẩn trong một bộ đồ thời trang theo xu hướng, có một kết ẩn phía bên trong một bức tường sơn. Tôi thổi bay ổ khóa với súng ma thuật và kiểm tra bên trong. Ngoài một túi với vàng và châu báu, còn có nguyên liệu ma thuật gọi là Bột Rỗng trong lọ nhỏ. Phải chăng là sở hữu một nhà giả kim?

Chúng tôi thu lấy một lượng nhỏ châu báu, nhưng để lại mấy món lớn, như tượng, đồ thủ công hoặc đồ mỹ thuật.

Trong số đồ mỹ thuật, có một cặp thú nhồi bông trên kệ. Thực lòng tôi có chút quan tâm, tôi tự nhủ có phải chúng đang được sửa chữa không? Tôi có chút hứng thú muốn xem cách nhồi bông những con vật huyền ảo.

>Nhận được Kỹ năng Khai quật.

>Nhận được Kỹ năng Khám phá kho báu.

>Nhận được Kỹ năng Mở hòm châu báu.

Có một công cụ đánh lửa (Gậy đánh lửa) trong nhà bếp. Đó là ma cụ (công cụ ma thuật) duy nhất ở đây, nhưng chúng tôi lấy một cái chảo, một cái nồi, và một bộ đồ ăn cho 4 người vào túi.

Khi mà tôi có thể lấy nước bất cứ lúc nào từ bình chứa nước, và có rất nhiều lọ nước nhỏ ở đó, nên tôi ngẫu hứng chế dầu vào bên trong chúng để làm bom xăng rồi bỏ chúng vào kho chứa.

“Đây đây, phô mai và thịt khô~ Nano desu! ~♪”

Trên một đồ gia dụng đồ có ba bánh mì lớn, 3 cục phô mai và ít thịt xông khói bên trong. Sau khi kiểm tra chúng không bị thổi rữa với AR, tôi xé mấy miếng từ Tama và Pochi.

“Ăn phần còn lại cùng với Liza đi.”

“Ay!”

“Vâng, đồ ngon no desu~”

Tôi đưa túi với thức ăn cho Tama, và túi phụ kiện cùng vũ khí cho Pochi trong khi tôi giữ bình nước và bồn, rồi chúng tôi ra ngoài.

Khi chúng tôi ra ngoài, việc thu hồi ma hạch đã hoàn tất.

“Chủ nhân, em có một yêu cầu... Có ổn không nếu em nhóm lửa?”

“Nhóm lửa trong mê cung? Lý do của cô là gì?”

Liza ngập ngừng một chút,

“U-um mà, em muốn ăn thịt ếch... em xin lỗi.”

“Cô không cần xin lỗi, nhưng ăn nó an toàn không?”

“Vâng, ổn mà. Em từng phân rã thịt ếch từ chúng tương tự cách đây một thời gian dài. Có những cơ quan nội tạng có độc nhưng nếu chúng ta bỏ nó đi, nó sẽ ổn thôi. Nhưng mà nếu chúng không được nướng thì sẽ có nguy cơ bị ngộ độc...”

Ồ, Dù đang ở trong hầm ngầm nhưng cũng đã có một luồng không khí, và chúng tôi đã leo lên khá một chút nên có lẽ không lo về thiếu oxy.

“Được rồi, tôi cho phép nó.”

Liza chỉ Pochi và Tama cắt chân ếch, trong khi cô ấy lấy ra các khối gỗ và gỗ bào từ túi và chuẩn bị nó. Tôi hiểu rồi, đó là lý do tại sao cô ấy thu nhặt gỗ ở mỗi phòng.

Tôi dùng Liza đang sử dụng đá lửa để bắt cháy, rồi dùng công cụ đánh lửa (Gậy bắt lửa) từ hồi nãy để nhóm lửa... Chakkaon? (med: <http://www.vesta-tokai.co.jp/catalog/chakkaman/>)

Tôi đưa dụng cụ nấu ăn và bộ đồ ăn lấy từ căn nhà cho Liza.

Trước đó hồi lâu, Tama và Pochi đã giữ sẵn phần thịt chân ở cao trên đầu họ.

“Thịt~”

“Nano desu~”

...Tôi thắc mắc, không phải họ vừa hạnh phúc với thịt xông khói trước đó rồi sao.

Liza cắt thịt thành từng miếng và xếp hàng chúng vào chảo.

Cô ấy đâm thịt nướng với xiên và trình cho tôi.

...Tôi phải ăn nó sao?

“Cảm ơn cô Liza.”

Tôi chuẩn bị tinh thần và ăn nó... Vị nó như thịt gà nhưng thành thực, nhạt hơn chút. Tôi đoán đó là chuyện không thể tránh khỏi vì chúng tôi không có gia vị như muối. Thật rắc rối khi phải quay lại căn nhà đó để tìm gia vị.

Cả ba đang chăm chú nhìn tôi ăn.

Ồ phải, họ đang chờ được cho phép.

“Đừng nhìn nữa và ăn đi. Nếu mấy cô không ăn và nghỉ ngơi đủ, chúng ta không thể ra ngoài mê cung đâu!”

Sau khi được phép, Pochi và Tama bắt đầu ăn thịt trên chảo chiên.

Liza không chỉ chiên thịt, cô ấy cũng ăn nó cẩn thận.

Tôi liếc nhìn họ trong khi họ nướng bánh mì đen, phô mai và thịt xông khói để ăn cùng.

Sau đó, chu trình phân rã, nướng và ăn uống lặp lại cứ 30 phút, bữa tiệc chỉ kết thúc khi nguyên liệu cạn kiệt.

Theo đề nghị của Liza, tôi bọc đông thịt trong vải và đặt nó trong túi phòng trường hợp cần đến.

Nếu điều kiện giống như trước đó, họ sẽ mệt sau 2,3 trận chiến, nên chúng tôi sẽ dùng thời gian này để nghỉ ngơi đầy đủ.

Tôi để cả ba tắm trong bồn, đưa họ quần áo mới để thay, rồi để họ ngủ với một cái mền.

Dù sao thì chúng sẽ sớm bị bắn trong trận chiến, chẳng phải sẽ tốt hơn nếu ngủ với quần áo sạch sao?

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21. Mê cung quỷ (4)

Satou đây. Mê cung cổ điển thường có kho báu, quái vật và những cạm bẫy bí ẩn.

Nguy hiểm càng lớn, phần thu về từ việc bạn để lên cấp cũng lớn dần theo, chúng được bảo rằng đó là phần hấp dẫn thực sự của mê cung.

Một tổ đội chỉ toàn chiến binh chắc chắn sẽ cực mất cân bằng đúng chứ?

--oOo--

Sau hơn 2 lần nghỉ ngơi dọc đường đi, chúng tôi cuối cùng cũng đạt khoảng 80% chặn đường thoát khỏi mê cung.

Từ lần nghỉ trước lần cuối, chúng tôi không còn thấy bất kì xác nạn nhân nào nữa.

Pochi và Tama trang bị đã thay thành kiếm ngắn trang trí. Đó chỉ ở mức độ đồi trang bị, nhưng cấp cả ba giờ đã là 13. Đường như chỉ số họ cao hơn 3 cấp với chuẩn trung bình của loài người.

Pochi có kĩ năng [Tìm kẻ thù], [Ném], [Phân chất], và [Kiếm ngắn], Tama có [Phân chất], [Thu thập] và [Kiếm ngắn], Liza có [Nấu ăn], [Phân chất], [Giáo] và [Đàm đạo].

Có thể nói rằng sức mạnh của họ giờ đã cách biệt cả thế giới so với khi tôi gặp họ lần đầu.

Nếu kẻ thù không có đòn tấn công trạng thái bất thường thì cho dù có gặp cấp 20, cả ba cũng có thể cầm cự được. Mặc dù việc đó có thể gặp nguy hiểm khi chiến đấu với vài kẻ thù cùng cấp khi mà ở đây không có người dùng khiên...

“Bức tường đó~ hơi lạ?”

Tama nhận thấy một cảm giác kì lạ từ bức tường phía bên trong phòng.

Khi tôi nhìn nó, tôi thấy một [Cửa Ẩn]. Kiểm tra bản đồ, đó chắc chắn có lối đi phía sau.

Tuy vậy...

Tôi đổi cách nhìn bản đồ theo kiểu mất chim. (ED: nhìn toàn cảnh từ trên xuống (。_。))

Khoảng 5m từ phòng này, một vùng có hình dạng vuông góc với đường kính 100m ngay phía bên dưới. Một cái hố, hay hơn thế, nó sâu tầm 3m, một hầm bẫy chăng?

Tôi cảnh báo Tama và mọi người không lại gần nó.

Có một ngã tư sau cái này, ngoài ra, dường như phía đó là một căn phòng với 3 người sống sót bên trong. Vì họ đã nghỉ được 1 giờ, ở đó có lẽ là khu vực an toàn.

Dù từ đó chỉ còn 5 phòng nữa là đến lối ra, nhưng vì họ không có bản đồ nên chẳng thể khác được.

“Mọi người, dừng lại!”

Radar cho thấy một chấm đỏ biểu thị kẻ thù đang tiếp cận với tốc độ cao. Khi mà chỉ có 1 kẻ thù, tôi thắc mắc có phải nó vừa tấn công phòng ban này.

Trong khi lùi lại tôi kiểm tra thông tin kẻ thù.

Hoạt tử thú (Undead Beast), loại Hoạt Tử, dài 5m, cao 2m. Cú cắn có thể làm tê liệt, tấn công bao gồm cả móng vuốt. Rất linh hoạt. Điểm yếu: Thánh quang tính.

“Cấp độ là... 40, thật đấy à?”

Kẻ dọn dẹp mê cung hử...

Nó thực sự giống như những trò chơi cổ điển. Một kẻ thù mạnh bất bình thường sẽ xuất hiện để giết người chơi khi họ hết thời hạn.

Trước khi chúng tôi tiếp xúc với kẻ thù, chúng tôi trở vào phòng.

Tôi di tản Pochi, Tama và Liza đến góc phòng. Theo dự liệu, kẻ thù rất nguy hiểm. Nếu họ bất cẩn, một đòn duy nhất có thể giết họ.

Kẻ thù dần hiện ra từ hành lang. Nỗ lực chỉ khi cần thiết hử...

Nó là một con thú như báo đen tuyền với sừng đỏ trên trán.

Hoạt tử thú biến mất trong tầm nhìn!

Tôi vội nhìn rada, nhưng vị trí nó không đổi...

Kẻ thù tấn công từ phía trên!

Nó nhảy và giẫm vào trần để phóng cơ thể tới!

Sau lưng tôi, tôi cảm thấy sàn có tiếng nứt.

Nhanh như vậy dù nó là một hoạt tử thú... Nếu nó nhảy vòng qua thì ba cô gái thú nhân sẽ gặp nguy mất.

Chiến đấu chính diện với nó không phải là ý hay.

Như quấy rối tôi, hoạt tử thú há hàm trước khi bắt đầu cú tấp đang chực sẵn.

Tôi bắt nó trên đầu rồi ném nó vào tường.

Hoạt tử thú đáp trên tường.

Tôi vận lực vào chân và tấn công nó,

...Sau đó tường vỡ ra và nó rơi (vào hầm). Amen~

--oOo--

Giờ thì, sao chúng ta không tham gia với mấy người sống sót nhỉ?

Ngoài ngã tư ra, sàn phòng được tô điểm với những vệt trắng dính dính.

“Nhóp nháp~”

“Chân em bị dính~ no desu.”

“Em nghĩ đây có lẽ là tơ nhện?”

Tama và Pochi cắt nó với kiếm ngắn.

Trong phòng, có 7 tổ kén. 3 người còn sống trong số đó. Chúng tôi nên giải cứu họ trong khi con nhện đi vắng.

Khi người bên trong tổ kén nhận ra chúng tôi đến gần họ bắt đầu cựa quậy.

Để phòng ngừa, tôi kiểm tra nội dung trước khi chúng tôi giúp họ.

Nidoren. Thương buôn nô lệ. 40 tuổi, cấp 11, kỹ năng [Đàm phán], [Tra tấn], và [Toán học].

Từ tước Jin Belton. Quý tộc, 33 tuổi, cấp 15, kỹ năng [Hóa ma thuật], [Ngọn lửa ma pháp] và [Giao thiệp].

Con gái Từ tước Tana Belton. Quý tộc, 14 tuổi, cấp 3, kỹ năng [Giao thiệp], [Lễ nghi].

Từ tước có lực lượng tiềm năng tốt.

Dù thế thì, tại sao một quý tộc lại ở quảng trường đó?

Chúng tôi chia việc ra để cứu họ.

Tôi lo phần Từ tước, Liza là cô con gái, Pochi và Tama chịu trách nhiệm người thương buôn.

Đang giải cứu nửa chừng, một con nhện tiến đến từ bên dưới được ghi nhận bởi radar.

Giống như con hoạt tử thú khi nãy, dường như cũng có một cái hố ở đây.

“Nó là kẻ thù! Pochi, Tama, Liza, ngừng việc giải cứu lúc này và chuẩn bị đánh chặn!”

Những cô gái thú nhân sẵn sàng vũ khí cho cuộc đánh chặn.

Sau một loạt trận chiến, sự phối hợp của họ đã như mong đợi.

May mắn thay miệng các nạn nhân đã bị tắc, một ơn phước giả tạo. Không có ồn ào thiệt tốt.

Con nhện bò ra từ cái lỗ trên sàn.

Đầu tiên tôi đánh vào đầu nó với đá để tước đi ý thức. Sau đó Liza xiên đầu nó với cây giáo của cô, trong khi Pochi và Tama cắt các khớp trên cơ thể

nó.

Tôi nghĩ nó đã chết ngay cú đầu tiên nhưng... nó vẫn không chết dù đầu đã bị xuyên thủng, thực đúng là quái vật mà.

Liza nhận đòn quét qua trên đầu bởi chân con nhện, Pochi và Tama cắt xén với thanh kiếm ngắn trong thời gian đó, hút phần máu con nhện.

Khi mà nó sẽ mất khá khá thời gian, tôi đành bí mật ném một viên sỏi để đánh đòn kết thúc.

Tôi để việc thu hồi ma hạch cho Tama, và quay lại giải cứu những người khác.

“Tôi được cứu rồi. Tôi đến từ dòng họ phân nhánh của người sáng lập Yamato-sama, người đứng đầu hiện này của tước vị Belton, Tử tước Jin Belton. Một phần thưởng sẽ được trao sau khi chúng ta ra khỏi đây.”

“Cảm ơn ngài rất nhiều, tử tước-sama. Tôi là Satou, một thương buôn.”

Ngay khi chúng tôi xong phần giới thiệu, việc cứu tử tước đã hoàn tất. Ông ấy đi đến chỗ con gái, lấy dao từ Liza và tiếp tục phần giải cứu con ông ta.

Hoặc vì ông không muốn á nhân chạm vào con gái ông, hoặc là ông nghĩ muốn tự tay ông cứu con gái.

“Cảm ơn đã cứu tôi, tôi là Nidoren, một thương nhân. Tôi không được ưa thích bởi mấy cô gái, chỉ bởi vì tôi làm ăn bằng buôn bán nô lệ.”

“Còn tôi là thương nhân mới vào nghề, Satou.”

“Một thương nhân... phải không? Tôi đã nghĩ cậu chắc chắn là một mạo hiểm giả.”

Trong khi lắng nghe Nidoren-shi, tôi đưa ông nước lạnh.

“Ông biết gì về mạo hiểm giả?”

“Phải... ah! Nó là những người thám hiểm ở vương quốc Shiga đúng không. Giết quái vật trong mê cung, thu hoạch ma hạch và kho báu, nó là công việc nguy cơ cao đồng thời lợi nhuận cũng cao.”

Tama quay lại với ma hạch và tôi nhận nó.

“Bỏ qua kích cỡ ma hạch ở đây đi, có lẽ vì mê cung này còn trẻ nên độ tinh khiết nó sẽ thấp.”

Theo những gì Nidoren-shi nói, ma hạch sau khi qua tinh chế thường được dùng để chế tạo các công cụ ma thuật khác nhau. Độ tinh khiết càng cao thì khả năng sử dụng ma thuật lại càng hiệu quả hơn, đồng nghĩa với việc chế tạo được nhiều công cụ tân tiến hơn nữa.

“Tuy nhiên, nó vẫn là một sự phối hợp tuyệt vời, việc huấn luyện chắc chắn từ lâu đúng không? Những nô lệ tốt thế này có thể dễ dàng đổi lấy 20 tiền vàng mỗi người. Tôi rất muốn làm ăn với cậu một lần đấy.”

Có lẽ tốt hơn không nói cho ông ta biết họ không phải nô lệ chính thức của tôi. Khi mà họ có về sẽ trở lại với tôi.

Tôi để việc thu hồi mấy vật lưu niệm từ tổ kén lại cho mấy cô gái thú.

Tôi chuyển thức ăn cho Tử tước Belton và Nidoren. Tất nhiên, nó không phải thịt ếch. Tử tước ăn thật lòng cho dù phàn nàn về thức ăn nghèo nàn. Con gái ông chủ ăn phô mai, và hóp ngum nước. Chắc chắn, cô ấy kiệt sức rồi.

--oOo--

3 phòng còn lại trước khi ra ngoài. Tử tước đã vác con gái ông trên vai suốt thời gian này. Tôi có nên mang cô ấy sau lưng không? Tôi đề nghị điều đó, nhưng nó đã bị từ chối.

Vấn đề là phòng kế đó. Giống như hàm ngực được tạo ra bởi một GM xấu xa, một ngôi nhà quái vật nằm ở vị trí không thể tránh khỏi.

Dẫn đầu nhóm là quái vật cấp 35, sau là 30 cấp Hiệp sĩ xương (Hiệp cốt?), Lưỡi hái xương (Câu liêm cốt?) và Chiến binh xương (Cốt sĩ?). Những con khác còn lại là cấp 10-15 chủng loại Lính xương (Cốt binh?).

Tôi có nên đổi nghề sang anh hùng mặt nạ không nhỉ?

Kiểm tra trên bản đồ, tu sĩ trung niên điển trai cách 10 phòng tính từ đây. Tôi dự tính nhập bọn cùng anh ta, nhưng cháu gái Tử tước đã kiệt lực cực độ rồi.

Hơn thế, mỗi phòng đều có khoảng 3 quái vật loại hoạt tử sống trong đó. Nếu chúng tôi tụ lại thì việc phá thế bế tắc có lẽ cần 2-3 giờ.

Nếu chúng tôi quyết định vượt qua phòng bên cạnh thì tiếp đó là một căn phòng trống không có kẻ thù, nhưng mà...

Liza và Tama được gửi đi trinh sát đã quay lại.

“Rất nhiều xương~”

“Có thứ gì đó hình cầu với cánh đang bay trong phòng. Những thứ khác là xấp xỉ 20 quái vật xương cốt. Em nghỉ tốt hơn nên tìm đường vòng...”

Nghe như thể nó là định giá, nhưng lối ra đã ngay trước~

Vậy thì, đây là lúc phô diễn kỹ năng gian dối đặc biệt của tôi! ... orz.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22. Mê cung quỷ (5)

Satou đây. Thật khó để làm mọi người tin vào thứ gì đó khi mà chính tôi còn không tin.

Chỉ còn thêm một chút nữa là đến lối ra.

Tôi muốn quay lại cuộc sống thường ngày nhanh nhất có thể.

--oOo--

“Lối ra có lẽ nằm phía sau phòng này. Tôi có hai lý do, đầu tiên, có một con quỷ ở đây, cho tới bây giờ, vẫn chưa thấy nó lộ diện. Cái nữa là, số lượng kẻ thù rõ ràng đã khác với bất kì thứ gì trước đó.”

Những lý do này thật là thiếu thuyết phục eh~

“...Tại sao những lý do đó lại có nghĩa rằng lối ra ở ngay trước, tôi không thể hiểu được.”

“Vậy còn việc chúng ta sẽ đi vòng theo đề nghị của á nhân thì sao?”

Ông tuyệt đối đúng... tuy nhiên! Đây là lượt của tôi!

“Tử tước-sama, ông quên rồi sao? Đây là mê cung tạo bởi quỷ. Chúng sẽ đặt những loại cạm bẫy với chúng ở những nơi chúng không muốn ai vượt qua.”

Khi thật!, tôi nên dùng lý do này ngay từ đầu.

“Nhưng chúng ta hoàn toàn bị áp đảo về số lượng. Tôi không nghĩ chúng ta sẽ đánh bại một đám đông như thế chỉ bằng chính chúng ta.”

Biết ngay mà~

“Hiển nhiên chúng ta có cơ hội đó... Đó là bằng ma thuật của tử tước-sama.”

Tôi chưa từng thấy ông ta sử dụng dù chỉ một lần, nhưng con bảo lửa dùng trên con quỷ ở quảng trường khi đó thật hào nhoáng. Nó chắc đủ để trở thành một cái khiên.

Úi, tôi không nên biết về ma thuật của tử tước.

“Theo như được biết, chủng hoạt tử yếu với lửa. Hơn nữa, tôi nghe đồn rằng tử tước-sama là hòa pháp sư giỏi nhất lãnh địa bá tước.”

Tử tước dường như không hoàn toàn phản đối ý tưởng đó. Thế ra ông ta là cấp trên của Zena-san hử?

“Tử tước-sama, tôi có một câu hỏi vì lợi ích kế hoạch chiến thuật này, ngài có thể dùng tới đa bao nhiêu lần bảo lửa?”

“Giới hạn bảo lửa chỉ có một thôi. Sau khi phóng bảo lửa chúng ta có thể chặn lối vào với trụ lửa và chờ đợi.”

Hừm, ra là một ma thuật đốt nhiên liệu à?

Nói thì thuận lợi hơn nhưng chuyện bất ngờ cũng có thể xảy ra trong trận chiến.

Khi tầm nhìn bị che khuất bởi con bão lửa, tôi có thể loại bỏ kẻ thù với đòn tấn công tiên xu.

>Nhận được Kỹ năng Lập chiến thuật.

--oOo--

Con bão lửa của Tử tước Belton đang hoành hành.

Nhân cầu có cánh thốt ra thứ tiếng gì từ khoảng xa nhưng trận chiến đã bắt đầu mà không ai nghe thấy nó.

Tấn công bất ngờ là điều cơ bản.

“Pochi, Tama, ném đá vào kẻ thù tiến đến. Liza, đâm kẻ thù nào né được đá.”

Tôi đưa mệnh lệnh cho các cô gái thú nhân.

Giờ thì, hãy đập chúng ra bã trước khi con bão biến mất.

Tôi đánh trúng cầu mắt của con cầu mắt có cánh bằng mảnh đá thánh cuối cùng. Tôi không biết phải nói gì với điểm yếu to đùng lồ lộ ấy. Hòn đá thánh xuyên thấu con quỷ, đập vỡ xương đằng sau, và va vào tường. Thanh âm ầm ầm được che đậy bởi âm thanh từ con bão lửa.

Một loạt tiên xu được dùng để phá hủy 3 lính xương cấp cao. Đạn xu súng săn (Coin Shotgun) nhỉ?

Khi con bão lửa dịu đi, chỉ còn lại 7 quái vật xương cốt với phân nửa máu.

Từ giờ, hãy kiểm tra thành tích nào.

“Quá tuyệt vời tử tước-sama. Bị yếu đi bởi con bão lửa, lũ xương cốt trở nên giòn và dễ dàng bị phá hủy từng con một chỉ bằng đá ném.”

“Hừ, những quái vật hoạt tử bản thù đã được thanh tẩy bằng ngọn lửa của tôi.”

“Hoàn toàn chính xác, đây là lần đầu tôi thấy loại ma pháp không lồ như thế, thực là một hỏa lực to lớn!”

Tử tước trông đặc ý cùng với Nidoren-shi và lời ca tụng mình. Tôi để ông ấy chăm lo cảm xúc của tử tước, và theo sau dọn dẹp những con cá nhỏ (sang bên kia thế giới, zako), xương cốt cùng với mấy cô gái thú nhân.

Liza tấn công bàn chân một bộ xương nhỏ để làm nó mất cân bằng, tiếp đó Pochi và Tama tấn công cùng lúc để phá hủy nó. Giấu mình sau đám lửa sót lại, tôi phá hủy đám xương bằng tiền đồng. Tôi nghĩ là do kỹ năng ném, máu của đám xương nhỏ dễ dàng cạn kiệt chỉ bằng cú búng tiền đồng bằng ngón tay tôi... sẽ không có kỹ năng từ chối (Shidan) chứ. Dù nó cũng tuyệt. (med: tui nghĩ có chơi chữ chỗ này nhưng k dịch được vì mù jap, nhưng có thể hiểu Satou búng ngón tay biểu thị cách đồng ý (thumb up), trong khi từ chối (dislike/~shidan) thì ngón tay chĩa xuống.) (ED: bạn nào biết bé misaka bên Toaru là hình dung ra ngay)

>Nhận được Danh hiệu Diệt Hoạt tử (Undead Slayer)

>Nhận được Danh hiệu Diệt quỷ (Demon Slayer)

--oOo--

Ngay sau khi dọn dẹp xong lũ xương nhỏ, chúng tôi thẳng tiến tới lối ra. Do có thể gặp rắc rối nếu viện quân từ quái vật đến, tôi để ma hạch ở lại.

Lối đi khác với những cái chúng tôi đã đi qua, sàn nhà được lát bởi những mảnh đá giống thứ thấy trong phòng. Lối đi rộng 4m, cao 3m. Cảm ơn vì điều đó, nó thực sáng sủa. Lối đi tiếp tục một đường thẳng trong một lúc, và gãy thành một đường cong lúc đến phòng cuối.

“Mùi của bên ngoài, nano desu~”

Pochi hớn hờ báo cáo trong khi chạy vòng quanh tôi.

Tôi đã trở thành một vật thu hút thường lệ so với lúc đầu.

“Hãy dùng thứ gì ngon ngon khi chúng ta ra ngoài nhé.”

“Thịt~”

“Thịt thịt~”

Do Liza thì đang ở xa đằng sau, cô ấy không tham gia vào cuộc thảo luận, nhưng cả Pochi và Tama trông rất hạnh phúc.

Phản ánh trên radar, vô số điểm sáng xuất hiện liên tiếp trong phòng cuối.

Tuy nhiên, nó không sáng đỏ biểu thị kẻ thù mà thay vào đó là màu trắng chỉ sắc thái trung lập.

Có lẽ là quân đội của lãnh thổ,

Anh tu sĩ trung niên điển trai đã chạm tới căn phòng xương cốt vừa nãy trước khi tôi nhận ra. Anh ta dùng loại mọo vật nào hay thế nhỉ?

Mà nó cũng tốt đẹp đôi đường thôi.

Tôi cảm thấy muốn uống bia lạnh và tắm tấp ngay bây giờ. Dù nó không thể là sự thực được.

“Đằng đó có tiếng người~”

Pochi nói khi chỉ về phía trước.

Lối đi chuyển đến tầm nhìn. Sau 3 lượt rẽ từ đây nữa, đó là lối ra.

“Bức tường đằng trước~ hơi kì?”

Tama báo cáo. Tôi xác nhận bản đồ rằng có một cái hồ sau bức tường. Có lẽ nó giống như lối tắt giả mạo trong mê cung của một trò chơi.

“Có một cửa ải ở đó. Đừng chạm vào nó.”

“Ay!”

“Vâng! Nano desu~”

Khi chúng tôi đi ngang qua cửa ải...

Cánh tay quái thú phá xuyên bức tường.

Tôi đá văng những mảnh vỡ từ cánh cửa trong khi một cái bóng khổng lồ hiện ra trong tầm nhìn.

Tôi đẩy cả Pochi và Tama đến rìa hành lang.

Tôi cũng muốn nhảy ra nhưng nếu tôi né tránh bất cẩn, chắc chắn rằng cả ba đằng sau sẽ gặp nguy hại. Tôi chụp con quái thú, triệt tiêu động lực của nó, sau đó nó giẫm vào sàn. Sức bật của con quái thú thật nặng nề và mạnh mẽ, nó nhanh chóng nhảy qua đầu cả ba và hạ xuống ở sau lưng họ.

Họ cuối cùng cũng bắt kịp cái diễn biến không mong muốn này.

Tiếng la vang lên. Âm thanh rên rỉ. Tất cả đều bị nhấn chìm bởi tiếng gầm của con quái thú.

Nó là sự xuất hiện trở lại của con Hoạt tử thú tưởng rằng đã bị xử lý xong.

Không đúng, nó có hai sừng, là một quái thú khác hử.

Đẹp qua một bên, giờ làm gì đây?

Nó leo tuốt lên miệng hố, không thể đối phó với nó như lúc trước được.

Khi mà có sự khác biệt cấp độ, nếu tôi yêu cầu sự phối hợp từ các cô gái thú nhân, họ có thể sẽ chết.

Tôi muốn nhờ ma thuật của tử tước giúp sức như ở khu xương, nhưng ma lực ông ta giờ không đủ...

Suy nghĩ của tôi đang chạy đua với việc né đòn tấn công của con Hoạt tử thú.

"■■■■ ■■ ■■■ ■■■■ Búa không khí - Air Hammer"

Một lượng lớn khí nén vô hình đến từ hướng lối ra bức con thú thoái lui.

Tôi cũng lăn đi cùng với nó.

Hoạt tử thú, dường như đang nỗ lực để giảm sức ép từ ma thuật, nó nhảy lại gần lối vào phòng ở phía sau.

Vừa đúng lúc cánh cửa mở ra, và anh tu sĩ điển trai bước ra từ đó.

Canh giờ thiết là dở tệ mà.

“Trở lại phòng ngay, đó là Hoạt tử thú!”

Cảm tạ kĩ năng Nói loa và độ vọng nhờ lối đi, giọng nói thoát ra lớn hơn tôi nghĩ.

Anh tu sĩ trung niên bắt đầu tung phép mà không hoảng loạn.

Kì cục thật!

Anh sẽ chết trong nháy mắt trước khi anh có thể hoàn tất niệm chú đấy.

Con Hoạt tử thú xoay lại khi nghe tiếng niệm.

Vô phương rồi, phải đổi mục tiêu nó sang tôi và chơi trận chiến né tránh thôi. Sau đó đánh bại nó với đòn tấn công mạnh mẽ chen giữa ma thuật của anh tu sĩ.

"■■ Thanh tẩy (Hóa Hoạt tử - Turn Undead)!"

Ngắn thực. Cái gì thế.

Con thú hoạt tử ngừng di chuyển, và xoay lại như một con thú nhồi bông.

Nó thậm chí còn không thể tự đứng lên, mồm đe dọa đã biến mất.

Giỏi lắm, anh tu sĩ điển trai-san.

"Satou-zann ~~~~"

Tôi đã nhanh chóng bị đẩy trước cả khi tôi kịp quay sang chỗ giọng nói phát ra. Bởi Zena-san trang bị với áo giáp da.

“Thật tốt khi biết anh vẫn ổn~~~ thật tốt quá~~~”

Cô dụi đầu vào ngực tôi, vui mừng vì cuộc hội ngộ này.

Phép thuật hồi nãy là của Zena-san hử. Từ phía khác, lính tráng bắt đầu xuất hiện, đang cứu giúp ngài tử tước.

Mấy cô gái thú nhân tiến đến phía tôi, nhưng họ đứng ở một nơi xa chút. Liza nắm lấy Pochi và Tama đang cố đến đây kiểm tra tôi.

“Tôi về rồi, Zena-san.”

Zena dụi nước mắt và ngẩng mặt lên.

“Mừng trở về, Satou-san.”

Nụ cười đọng đầy nước mắt của Zena-san trông hết sức hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23 Về với cuộc sống thường ngày

Satou đây. Không muốn trải nghiệm thực tế việc xâm nhập hầm ngục lần nào nữa đa, Satou.

Cánh tay quý, thứ đã mất dạng cùng với sự xuất hiện của mê cung vẫn còn trong tâm trí tôi nhưng mà...

Từ bây giờ, tôi thích tận hưởng cuộc sống yên bình một lần nữa.

--oOo--

Chúng tôi đến một khoảng đất trống rộng như sân trường khi chúng tôi ra ngoài mê cung.

Vây xung quanh phần rìa là rất nhiều hàng rào cao hai mét. Trông như nó được dựng vội vã.

Khi mà tường bên ngoài có thể nhìn thấy từ đây, nơi đây dường như là quảng trường nơi vụ việc diễn ra.

Nhìn lại lối vào mê cung, nó là một cái lỗ đá sứt bén đen tuyền cao 3m. Tôi tự hỏi có phải nó làm bằng đá vô chai? (med: obsidian: Đá Vô Chai)

Có 3 tháp cách 50m xung quanh lối vào. Rào chắn bằng gỗ với đầu vót nhọn xếp dọc ở những vị trí không cản trở đường hỏa lực của tháp.

“Satou-san, xin đến đây.”

Zena-san đang gọi từ một cái lều dọc hàng rào.

Khi chúng tôi đoàn tụ, Zena-san cứ ôm lấy mà không để tôi đi, nhưng cô đồng nghiệp, Lilio, người đến chậm, trêu chọc cô ấy đến nỗi cô ấy phải nhảy ra trong lúng túng. ...Cô ấy rõ ràng rất lo lắng. Cô ấy ưa thích tôi nhiều vậy sao~?

Trong khi Pochi và Tama nắm giữ cả hai tay tôi, chúng tôi đi tới lều. Liza theo sau cách tôi 3 bước. Chúng tôi là thầy và trò à?

Tôi đưa hành lý mình cho người nữ viên chức ở lối vào và đi vào bên trong căn lều. Liza không muốn rời cây giáo của cô, nhưng một khi tôi giục cô ấy, cô cũng miễn cưỡng buông nó ra.

Bên trong căn lều rộng hơn tôi nghĩ. Nó lớn cỡ một căn phòng học.

Anh tu sĩ trung niên điển trai người ra ban nãy cũng ở bên trong, đang được hỏi bởi nhân viên trong khi nhận trị liệu thuốc thang.

Từ tước và con gái ông không ở đây. Phải chăng họ ở lều khác.

Khi Zena-san vẫy gọi tôi, tôi đến chỗ cô ấy.

Anh tu sĩ điển trai đền Garleon, Nebinen-shi và người buôn nô lệ, Nidoren cũng ở đó.

Người cuối cùng là một hiệp sĩ có mái tóc màu xám với những cơ bắp căng phồng và áo giáp kim loại. Ông hiệp sĩ nhìn qua đây, và cười. Biểu hiện của ông trông giống như một cậu bé tinh nghịch mặc dù ông đã ở tuổi trung niên.

“Hoo, ra cậu là vị pháp sư yêu mến của Zena.”

“K-không phải.”

Zena-san cố che đậy và phủ nhận lời nói của vị hiệp sĩ, nhưng ông lơ đi và tiếp tục.

“Cô ấy đã phò phạc cho tới tận lúc sự an toàn của cậu được xác nhận, cậu biết đấy. Nếu đội không nhòm chằm cô ấy, cô ấy chắc chắn đã một mình nhảy vào mê cung luôn rồi, nó rất nguy hiểm.”

“Đó là, vì những rắc rối tôi gây ra, tôi rất xin lỗi.”

Tôi nghĩ nó có chút lạ vì tôi phải xin lỗi, nhưng nó vẫn tốt hơn là bối rối im lặng.

“Hahaha. Cậu không cần xin lỗi. Tôi chỉ muốn xem qua một chút người trực tính không-hề-hứng-thú-nào-ngoài-rèn-luyện-ma-thuật bỏ luật thôi.” (med: đại ý ông nói Zena là người nhàm chán luôn rèn luyện ma pháp mà không có sở thích gì hết nay lại lao đầu vào việc theo đuổi trai thôi.)

“N-như tôi nói nó không...”

Zena-san cố gắng chặn lại, nhưng ở giữa chừng, cô bắt đầu lảm bảm mấy lời và giữ tay trên đầu như thể thực xấu hổ. Kinh nghiệm lãng mạn hài hước ở thời này thực nhứt nhối mà ...Không chờ đã, cơ thể tôi ở đây chỉ 15 tuổi thôi. (med: romcom = viết tắt romance comedy = lãng mạn hài hước.)

Ông hiệp sĩ nhìn Zena-san rất hào hứng, đặt tay lên cằm, và đảo ánh mắt nhìn tôi đánh giá.

“Tuy vậy, dù cậu trông lạnh lẽo, nhưng để có khả năng xuyên đường mê cung chỉ với lượng nhỏ người như thế này thì, dù là một người đàn ông giỏi giang cũng không thể làm được đến thế đâu.”

“Nếu những cô gái kia không ở đó, không tính tới vụ thoát ra, giờ này có lẽ tôi đã ở trong bụng quái vật rồi.”

Và thế là tôi tạo ấn tượng tốt cho Liza cùng hai đồng đội Pochi và Tama, người đang lặng lẽ nấu mình bên cạnh chân tôi nhìn lên tò mò, tôi vuốt đầu họ để gạt họ. Liza im lặng cúi đầu nhưng hiểu biết chọn không nói gì.

“Họ chắc chắn mạnh. Tôi sẽ chọn họ làm cấp dưới tôi nếu họ không phải á nhân.”

Hiệp sĩ này, dù trông ông ta giống như một người tử tế không quan tâm đến sự khác biệt chủng tộc, nhưng mà sự phân biệt đối xử chống lại á nhân đã ăn sâu tận gốc rễ rồi~

Tôi ứng đối bằng cách cười gượng gạo.

“Họ là đồng đội tốt đã ở cùng tôi suốt khi ấy.”

“Fumu, nếu không có họ ở đó, thì đã không thể qua nổi mê cung rồi. Tôi xin lỗi, cư dân vùng này luôn kì thị các tộc á nhân, nên họ mâu thuẫn cũng là chuyện tất nhiên.”

Ra nó không đơn giản chỉ là định kiến mà là tranh chấp giữa các tộc hừ... không ngạc nhiên khi nó đã ăn sâu tận gốc rễ.

“Chỉ huy! Việc chuẩn bị đã hoàn thành.”

Một phụ nữ ăn vận áo choàng như pháp sư gọi to.

Chuẩn bị gì cơ?

Có một bản đá đặt trên bệ. Lại là đá Yamato sau 3 ngày hả? Nó lớn hơn cái tôi thấy trước kia.

Chỉ huy-san gọi ra những người vừa thoát khỏi mê cung bằng giọng lớn.

“Tôi biết việc này là thô lỗ, nhưng mọi người vừa ra khỏi mê cung cần kiểm tra với đá Yamato này. Đây là đá Yamato gốc đặc biệt mơn từ bá tước. Dù cho trạng thái bất thường cũng sẽ hiện ra. Đây là vì lợi ích về việc chứng tỏ rằng không ai bị chiếm hữu bởi quỷ vật.”

Ban đầu mọi người tỏ vẻ không hài lòng, nhưng họ trở nên im lặng sau khi được báo rằng đó là để tìm hiểu xem họ có bị chiếm hữu bởi quỷ vật hay không. Khi mà mọi người đều thấy khoảnh khắc cánh tay quỷ vươn ra ngoài từ Uusu ở quảng trường lúc đó.

Tuy nhiên, để cấp độ tôi vẫn là 1 và không kĩ năng dù tôi đã phá xuyên qua một mê cung quả là ý tôi.

Được một lúc từ khi tôi điều hành menu bằng ý nghĩ, tôi mở bảng trao đổi. Do mấy cô gái thú cấp 13, hãy để tôi thấp một chút ở mức 10. Thiết định kĩ năng giống thương nhân như [Tính toán] và [Định giá]. Nó sẽ lạ lùng nếu không có kĩ năng liên can chiến đấu? Thôi thì đặt [Tránh né] vào đó vậy.

--oOo--

Khi đến lượt tôi, tôi đặt tay trên đá Yamato. Yep, các số liệu thống kê đã được cập nhật với các thông tin thiết lập trước đó.

"Thật vậy, [Thương nhân lạnh lẽo] hừ."

"... Ông nghe nói từ Zena-san phải không?"

“Đúng vậy, cậu cũng hiểu phết. Tuy mà, dù cậu không phải lính cũng chẳng phải người chu du, để có được cấp độ đó ở tuổi này, cậu chắc đã phải trải qua nhiều thử nhĩ.”

“Nó không đến nỗi ngạc nhiên đâu.”

Khiêm tốn hả? Chắc nó đấy.

Thực tế, người này ở cấp 30 khi 29 tuổi. Ở cấp 10 khi 15 tuổi là không có gì khoe khoang. Hay có lẽ vì nó khó để lên cấp ngoài những kĩ năng nghề nghiệp liên quan đến chiến đấu ta?

Tiếng la nhỏ vang lên từ phía sau.

Họ dường như ngạc nhiên khi biết rằng một nô lệ ở mức hơi cao tại 13 cấp và thậm chí có 4 kĩ năng.

Về mặt Liza mang cảm xúc khó đoán như thế, nhưng đuôi cô co giật một chút. Cô ấy có lẽ có chút tự hào.

Kể đến là Pochi. Khi tay cô bé không chạm tới, Liza nhắc cô lên từ đằng sau. Cô bé trông vui thích khi tay và chân thả lỏng trên không.

Người phụ trách đá Yamato báo cô nơi đặt tay. Âm thanh còn lớn hơn lúc Liza để lên. Ở tuổi lên 10 có thể đạt cấp 13 có lẽ là điều kì diệu. Kĩ năng cô cũng là 4. Đuôi Pochi vẫy kêu vo ve. Cô bé nhìn lại đây và làm một tiếng ồn với mũi cô.

Người cuối là Tama. Giống như Pochi, Liza cũng nhắc cô lên. Cô ấy cũng muốn có tay và chân bơi trong không khí hả? Cô bé nhìn rất vui vẻ khi đuôi cô quần vào chân Liza.

Khi chỉ số cô bé hiện lên, tiếng la im ắng hơn so với Pochi. Chỉ số cô bé vẫn tốt như Pochi, nhưng khi mà đây đã là lần thứ ba, yếu tố ngạc nhiên đã giảm đi. Tama trông không thỏa mãn.

“Hẳn là phải khó khăn lắm để huấn luyện nô lệ á nhân tới trình độ này.”

“Nó không nhiều lắm. Chỉ là do mấy cô gái này rất tuyệt thôi.”

Đó là sự thực tôi phải đấu tranh, nhưng điểm tuyệt vời của mấy cô gái cũng là sự thực luôn. Mặc dù tôi sẽ không chết dù không có họ, tôi sẽ chẳng nghi ngờ gì chuyện tôi sẽ có khoảng thời gian không mấy vui vẻ với đồng bầy.

Cuộc điều tra bằng đá Yamato chấm dứt với lượt của Tama.

Dường như mọi người đều được cho phép về nhà ngoại trừ Nidoren-shi đang có cuộc nói chuyện sâu sắc với vị viên chức tóc trắng.

“Bây giờ, khi điều tra xong rồi, thì chúng tôi được về nhà chứ?”

“Tôi rất tiếc, tôi muốn nghe khoảng thời gian qui xuất hiện từ mọi người thêm tí nữa đã.”

--oOo--

Tôi, Zena-san, và Nebinen-shi, cả ba chúng tôi nói về sự kiện mà không che đậy gì từ lúc đầu đến khi bị nuốt bởi mê cung một cách chi tiết cho vị chỉ huy và nhân viên tóc trắng.

Tôi xấu hổ khi Zena-san khen tôi quá mức trong việc bắt tận tay Uusu. Thậm chí Nebinen kết luận rằng tôi đã lo lắng về khả năng xảy ra cuộc nổi loạn và đã xử lý những kẻ quá khích trong đám đông... Mà, nghĩ thì sự thực cũng là thế.

Từ lúc tôi là người nhớ rõ hơn những lời mà con qui đã nói lúc còn ở trong mê cung, Nebinen-shi chuyển sự truyền đạt sang cho tôi.

“Vì lợi ích hồi sinh hoàn toàn hử...”

“Tôi không biết bao nhiêu ma lực cần để con qui hồi sinh, nhưng nơi đây gần với long mạch.”

“Phải, mà nó gần với các tỉnh mạch đất... Dù thế, nó cũng sẽ mất đến vài tháng, đúng chứ? Trước đó phải gọi những gia tộc mạo hiểm cao cấp từ thành phố mê cung, Ceribila và đặt dấu chấm hết cho nó.”

Yup, rất nhiều từ không biết làm tôi khó theo dõi câu chuyện. Ở một bên, Zena-san đang nắm chặt nắm tay cô và gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc.

Tóm lại những điều tôi hiểu cho đến giờ, nó sẽ ổn thôi khi để con qui một mình trong một vài tháng, trước đó, đánh bại nó bằng cách gọi mạo hiểm giả cấp cao? Giống thế đó, Ok chứ?

Sau đó, loại quái vật nào xuất hiện trong mê cung? Bao nhiêu chúng xuất hiện đồng lúc? Có những loại bầy nào? Nhiều thứ giống vậy được hỏi.

Tôi chỉ báo lại phân nửa trận chiến chúng tôi tham dự nhưng tôi không giấu loại quái vật nào đã bắt gặp.

Trước nhất thì chỉ những thứ thông thường được kiểm tra, khi câu chuyện đến đoạn chúng tôi gặp tử tước Belton trước khi vào căn phòng xương cốt, mặt nhân viên trở nên xa lạ.

“Có gì sao?”

“Không phải-. Cậu thực sự chiến đấu nhiều trận mà không có người dùng phép sao? Hơn nữa, đánh giá từ lúc mê cung xuất hiện cho đến khi cậu thoát ra, tôi nghĩ thời gian mỗi trận thực sự ngắn đấy? Cậu có nghi ngại không vậy?”

“Tất nhiên. Chúng tôi đâu phải máy móc.”

“Phải phải, anh đâu phải thế.” (Có lẽ Zena nói)

“Vâng, chúng tôi nghĩ 3 lần, mỗi lần 3 giờ.”

“Nó không giống như cậu chỉ đang khoác lác.”

Hử? Tôi làm lần gì à?

“Nó phải là một nhóm với sự phối hợp cực kì ưu thế. Cậu đã làm rất tốt để không bị loại trừ một cách đau đớn ngay cả khi chiến đấu với tốc độ cao như thế.”

“Đúng rồi~ Nếu mà một người bị thương thể nghiêm trọng, bọn cậu sẽ bị loại bỏ tức khắc... Nếu tôi là cậu thì tôi sẽ chọn vai trò hỗ trợ hoặc chữa trị.”

Ah, Zena-san đang bắt đầu chuyển sang đắm nước mất.

“Trên đường đi, chúng tôi tìm thấy nơi ẩn náu của một giả thuật sư, rồi chúng tôi tìm thấy rất nhiều lọ nước phép. Cũng phải cảm ơn một phần về nó~.”

Tôi sẽ tự bôi xấu mình để ngưng làm một cô gái khóc lóc. Kỹ năng lừa dối mau mau đến đi mà~

“Umu, như tôi nghĩ nếu không có sự phục hồi, nhiều trận chiến như thế là chuyện không tưởng.”

Yep, chúng ta đã qua đoạn khó khăn rồi.

Khi mà mấy cô gái thú nhân chắc chắn bị đánh trúng, tôi lập tức lướt tới và đón đỡ. Nếu mà họ bị bao vây, tôi liền vui đập* kẻ thù. (med: chỗ này lý ra là chữ “úp sọt” hahaha.)

Tôi thực sự muốn kỹ năng khiêu khích. Hãy thử tìm điều kiện có thể nhận nó hoặc không lần tới vậy.

--o0o--

Ồ phải rồi, tôi phải xác nhận nó trước khi tôi quên.

“Um, tôi có thể hỏi mấy thứ không?”

“Là gì? Tôi không ngại nếu nó không phải bí mật quân sự. Mà nói này, con gái tôi mới 15 tuổi với vòng mộng dễ thương và rất nổi đó nha.”

Người này nói gì vậy? Tốt nhất lơ nó như phép màu vậy!

“Nó là về mê cung, tôi nghĩ nó đang lan rộng ra đáng kể. Nó có ổn không nếu chỉ để nó lan ra ngoài như thế?”

“Oh, tôi chưa giải thích à?”

Làm gì có.

“Mê cung sẽ không lan ra bất cứ đâu ngoài tường ngoài của quảng trường này. Tôi có thể an tâm tuyên bố rằng không có nguy cơ nào khiến cho thành phố sụp đổ.”

“Tôi muốn nghe lý do an toàn đó nếu có thể...”

“Umm, phải rồi. Quân đội, hợp tác với pháp sư thành phố và giả thuật sư đã thiết lập một lá chắn. Một buổi lễ cầu dâng với sự cộng tác của tất cả đền thờ trong thành phố đã được tổ chức. Với hai lớp lá chắn đó, mê cung đã bị hạn chế sự xâm lấn ngầm từ dưới thành phố.”

Tôi hiểu rồi.

Nhưng mà, tôi nghĩ đền thờ và pháp sư trông như thể đang có mối giao thiệp xấu.

“Tôi hiểu điều cậu đang nghĩ. Đề đền thờ và pháp sư đang có mối quan hệ xấu có thể hợp tác cùng nhau quá nhanh chóng như thế, đó là vì sắc lệnh của bá tước. Dù vậy, cô lập nhanh chóng mê cung này phải cảm ơn vì báo cáo kịp thời của pháp sư Zena.”

“Đó nên phải ưu tiên cảm ơn Satou-san trước vì báo cáo.”

Sau đó, tôi và Zena-san liên tục nhượng bộ và thoả thác công trạng, nhưng quan chức tóc trắng và vị chỉ huy tài năng cùng đám phán về nó. Nếu chỉ có một mình, tôi không biết nó sẽ kéo dài bao lâu... Làm giới lắm vị quan chức tóc trắng.

“Đó là lý do tại sao, miễn là lá chắn được duy trì cẩn trọng, mê cung sẽ không gây nguy hiểm cho thành phố. Cậu hiểu điều này chứ?”

“Vâng, tôi thấy yên tâm rồi.”

Đây đúng là một sự cứu rỗi. Là vì tôi sợ nhà trọ sẽ sụp đổ khi tôi đang có ngủ ngon!

Chương 24 Vị chủ của mấy cô gái thú nhân

Satou đây. Cho dù nô lệ là thường thức ở đây, nhưng không muốn dùng nó đâu, Satou.

Nó sẽ trở nên khó khăn khi tuyên truyền quyền cơ bản của con người trong thế giới này.

Tôi không có ý định làm vậy, nhưng mà...

--oOo--

Sau vài chục phiên hỏi và trả lời, chúng tôi rút cuộc cũng được thả ra.

Vị chức sắc onee-san đưa trả lại hành lý lúc này chúng tôi giao nộp.

“Những thứ này đều ổn thỏa để nhận lại. Nhưng, ma hạch đây sẽ được mua lại bởi bá tước.”

Tôi có thể từ chối không? Tôi thử hỏi, nhưng cô đáp lại với tiếng [Không] và một nụ cười.

“Vi chúng tôi không thể xác nhận độ an toàn của thịt quái vật, chúng tôi sẽ tịch thu nó. Và do ngọn giáo này làm từ bộ phận quái vật, chúng tôi không cho phép cậu mang nó trong thị trấn.”

Liza khấn trương với điều đó và xoay mặt lại đây. N, người hiếm khi điện lên Liza, đang giận sao?

Dường như cô ấy thực sự thích đó, thôi thì hãy thương lượng vì cô ấy.

“Nhưng mà ngọn giáo này rất mạnh, cô có thể hỏi xem ai có kỹ năng thẩm định để kiểm tra xem nó có nguy hiểm gì không? Tất nhiên, tôi sẽ chịu phí cho thủ tục, nhưng cô có thể trả lại nó sau khi việc kiểm định hoàn tất không?”

Liza, cô đang rất đáng sợ. Cực đáng sợ. Nhìn kia, ngay cả nụ cười của onee-san cũng teo tóp luôn rồi kia.

“Tôi, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ thu xếp. Việc tiếp nhận canh giữ mới sẽ được ban hành và sẵn sàng vào chiều mai, Khi đó xin mang theo biên nhận tạm thời này đến đồn quân sự.”

“Vâng, nhờ cả vào cô vậy.”

Đúng rồi, phải hỏi về việc đối xử với mấy cô gái thú nhân.

“Um, tôi có một câu hỏi, nếu cô có thể...”

Nó là về mấy cô gái thú nhân.

“...Tôi rõ rồi, chủ nhân mấy nô lệ này đã chết và cậu đã chăm sóc họ, rồi mang họ ra khỏi mê cung đúng chứ?”

“Vâng, đúng vậy.”

Liza cũng gật đầu. Pochi và Tama dựa vào chân Liza thờ ơ... Họ buồn chán hả?

“Nếu là thế thì, những nô lệ á nhân này là của cậu.”

Thật vậy à? Tôi đã nghĩ đến việc mua và giải phóng họ nếu họ được đưa đến chỗ người buôn nô lệ.

“Nếu chủ nhân nô lệ chết trong một mê cung, ngoại trừ việc giết người, bất kì ai tìm thấy nô lệ sẽ sở hữu họ, giống như đồ bị mất vậy. Vì thế, theo quan niệm lẫn pháp lý, cậu là chủ nhân của những nô lệ này.”

Onee-san viết mấy thứ lên một tờ chứng nhận, và trình nó cho tôi.

“Đây là chứng nhận sẽ xác minh cậu là chủ nhân của những nô lệ này. Mà khi nó chỉ có giá trị trong thành phố, tốt hơn là làm một hợp đồng hợp pháp ở thương buôn nô lệ trên quảng trường lâu đài càng sớm càng tốt. Nó không đủ để cảm ơn vì lượng lớn ma hạch mà chúng tôi nhận được, nhưng cậu sẽ không phải trả khoản phí nào cho việc này đâu.”

Tôi nhận tờ chứng nhận và chuyển lời cảm ơn của tôi với cô ấy, rồi cùng với mấy cô gái thú nhân, chúng tôi rời khỏi căn lều.

Ô phải rồi, khi mà ma hạch được dùng làm nguyên liệu cho lá chắn cách ly mê cung, chúng tôi buộc phải bán chúng.

--oOo--

Ở bên ngoài, Zena-san và ba cô gái ồn ào từ hồi trước đang thảo luận gì đó.

Nó sẽ tệ nếu tôi quấy rầy việc của họ, vì nếu họ chỉ gật đầu cho sự chào hỏi của tôi thì cũng khá lạnh nhạt rồi...

Trong khi nghĩ những thứ có thể xảy đến, Lilio cười khúc khích và huých Zena-san khi đang cười, đoạn cổ chỉ vào tôi.

“Chúc may mắn nhá~”, Trong khi nhận được sự hỗ trợ của Lilio, Zena-san đến đây.

“Satou-san, tôi thấy các thủ tục đã hoàn tất. Anh định quay lại nhà trọ sau việc này à?”

“Phải, tôi muốn mấy nô lệ nghỉ tại nhà trọ luôn.”

“Anh thực tử tế. Nghĩ ra thì, tôi đoán dù là chuồng ngựa thì cũng thoải mái hơn nhiều so với nền đất trong mê cung.”

...Hử? Có mấy thứ lạ lẫm vào kìa.

“Không, tôi sẽ không để đồng đội, những người đã kẹt cùng nhau trong gian khó với tôi ngủ trong chuồng đâu. Tôi dự định đặt phòng thích hợp trong nhà trọ cho họ.”

“Umm. Satou-san. Anh biết đấy, không hề có nhà trọ nào cho phép á nhân nghỉ lại trong lãnh thổ này. Nếu chủ nhân họ nghỉ trọ thì nô lệ sẽ phải ở chuồng ngựa...”

Cô nghiêm túc hả? Tôi đã nghĩ cùng lắm là họ khó chịu thôi, có lẽ họ sẽ đồng ý nếu tôi trả thêm tiền.

Khi mà Zena-san trông “rất xin lỗi”, dường như đây không phải trò đùa.

“Zena-san, cô đâu cần làm mặt đó. Cảm ơn cô, nhờ cô mà tôi sẽ không cãi vã với phía nhà trọ đấy.”

Cô ấy nhìn vẫn “xin lỗi”, nhưng mà tôi cứ giữ ‘đừng lo lắng về nó’.

Sau đó, khi Zena-san và nhóm cô ấy đi canh gác ở đây cho tới tận khuya, tôi cảm ơn họ vì đã chỉ tôi và ra khỏi đây.

--oOo--

Dẫu vậy, nếu tôi không lấy thông tin từ Zena-san trước đó, và được bảo rằng nô lệ phải vào chuồng ngựa, có lẽ tôi đã ra khỏi cổng nhà trọ rồi.

Tôi có nên mua luôn một căn nhà không nhỉ? Hay tôi phải ra ngoài lãnh thổ bá tước?

Nó đã khác biệt kể từ khi tôi đến đây, tôi gặp Zena-san và quen biết nhiều người trong thành phố này, vì thế tôi bắt đầu mắc vào nó. Dù tôi không định ở lại đây mãi mãi...

Trên đường về, thử đến hội việc làm và hỏi Nadi-san nếu cô ấy có thể sắp xếp mua một căn nhà.

“Chủ nhân, có lẽ nó tự miễn khi em nói thế này, nhưng chúng em thỏa mãn với việc ngủ trong chuồng ngựa. Khi mà bọn em thường ngủ bên ngoài nền đất dưới mái hiên trước đây...”

“Đó... dù là cho nô lệ, đó cũng là ngược đãi quá đáng.”

“Em xin lỗi.”

Sao Liza phải xin lỗi? Tôi muốn nghe lý do.

“Không phải thế ạ, em không muốn chủ nhân ra mặt thế... Em muốn chủ nhân đừng lo lắng cho dù chúng em ngủ trong chuồng, nhưng từ ngữ của em thì không đủ...”

“Ra là thế, cô đã nói thì tôi sẽ xem xét. Cảm ơn cô.”

Pochi và Tama đang đeo lưng lưng tay tôi và kéo áo tôi.

Tôi nhìn nơi ngón tay họ chỉ, một cô gái đang mặc bộ đồ liền mảnh dường như muốn nói chuyện. Cô cầm trên tay một cây gậy ngắn. Một người phù phép hử?

“Tôi có thể làm gì cho cô?”

“Vâng, về một vài phép lễ dường thì sao?”

Có lẽ nó giống như phép trị liệu bên đường trong MMO?

“Trị vết thương?”

“Trị liệu đầy đủ là không thể~ còn làm cầm máu và khử trùng thì sao? Nó hoàn toàn sạch sẽ và nếu anh không khử trùng vết thương thì thịt sẽ bị thối, anh biết mà~? À, và nếu anh mệt, thì tôi có thể sử dụng ma thuật sinh động, mặc dù nó có chút đắt~?”

“Bao nhiêu về cầm máu và khử trùng?”

“Trộn gói [Rửa nhẹ] và [Hong khô] là 12 tiền đồng. Một lần thi hành [Băng bó] là 2 tiền đồng.”

Fumu, tôi đoán không cần cầm máu. Vì bất kì vết thương nào cũng đã được điều trị bằng thuốc mỡ.

“Vậy thì, xin làm 4 bộ của Rửa nhẹ và Hong khô.

“Eh? Cho á nhân luôn sao?”

Cô gái phù phép tròn mắt ngạc nhiên.

Cô đang đếm đầu ngón tay cô với cái nhìn đắm chiêu.

“Err~ 40 tiền đồng và 3?”

“Là 48 tiền đồng.”

Cho dù cô có thể dùng ma thuật, cô cũng không biết tính nhẩm sao? Khi mà nó giống như tôi phải trả trước, tôi đưa cô ấy 3 tiền bạc.

Cô gái phù phép bắt đầu tính toán bằng cách viết trên mặt đất... Nghiêm túc thực đấy hả?

“1 tiền bạc là 20 tiền đồng.”

“U-, tôi biết điều đó, tôi đã tính xong rồi vì tôi biết thế!”

Cô gái trông bức bối khi tính với tay đặt trên đầu. Sau một lúc, cuối cùng cô cũng hoàn thành tính toán, và trả lại 12 tiền đồng dư.

“Cảm ơn anh vì đã đợi~ Giờ thì, chúng ta sẽ làm nó nhanh thôi~! Xin giữ mấy đứa trẻ đứng yên, đặt tay lên vai chúng thế, được rồi.”

Tôi thắc mắc liệu có tài liệu cho việc này, ngay cả với á nhân, cô ấy cũng cẩn thận tỏ ra lịch sự.

Pochi và Tama bị ngạc nhiên với Rửa nhẹ và cố tránh ra nhưng tôi nắm không cho chúng cử động.

Khi phép Hong khô bắt đầu, Pochi dường như cảm thấy rất vui sướng, tận hưởng cảm giác khô ráo. Ngược lại, Tama nhìn không hài lòng trong thời gian bị rửa, và cố tránh xa khỏi Liza đang nắm vai cô bé.

“Cảm ơn, tôi cảm thấy thực khỏe khoắn bây giờ. Cô luôn làm phép xung quanh đây?”

“Hôm nay có rất nhiều người trông như họ chơi với bùn bước ra nên tôi kiếm thêm một ít thu nhập. Nhưng tôi thường đi quanh mấy nhà chứa hơn. Thu nhập khá ổn từ khi có rất nhiều người muốn khoan khoái.”

Tôi hiểu, nó chắc chắn thực vậy. Cô ấy thật sắc bén.

Sau khi tôi bảo cô rằng chúng tôi là nhóm cuối cùng chơi với bùn, cô gái quay lại việc thường ngày của cô.

--oOo--

Ngày hôm nay đang đến hồi kết thúc, tôi đoán sẽ ổn thôi nếu làm hợp đồng nô lệ chính thức vào ngày mai.

Trong khi nghĩ về nó, tôi mua 4 phần thịt xiên trông ngon lành.

Nó là thịt dê chăng? Mùi vị thịt có chút kì quặc nhưng bột màu xanh lá với mùi như hạt tiêu kích thích sự thèm ăn của tôi.

Mấy cô gái thú nhân ăn ngấu ngiến, hiệu ứng thanh âm *hagu hagu* phát ra.

Nói mới nghĩ, khoảng thời gian thịt éch nướng cũng tuyệt vời lắm~

Ngay cả Liza thường kiểm chế, cũng trở nên mãnh liệt với thịt. Cảnh cô ấy ném thịt vào tầm mắt tôi. Về e thẹn khi cô ấy nhận ra cô bị nhìn cũng tốt đẹp

lắm.

Khi ngày tối dần, những ngọn đèn trên đường chính được thắp lên bởi người phù phép với cây gậy ngắn. Nó chỉ là tưởng tượng hay sao mà tôi thấy có nhiều người ở đây vậy.

Từ khi tôi không thích hét lên với mấy gã say rượu cổ chạm Liza và Pochi, tôi mua cho cả ba áo trùm đầu. Kì lạ làm sao, Tama di chuyển khéo léo đến nỗi cô không bị rối loạn bởi bất cứ ai.

Chúng tôi len qua đám đông hồi hả và nhộn nhịp rồi nhận ra rằng có một khán đài được dựng ở quảng trường. Nhiều chiếc xe với lồng bày rải rác chung quanh quảng trường bên cạnh khán đài, vài thương nhân đang thuyết trình ở đây và đằng kia.

...Ồ phải rồi, từ hôm qua, hội đấu giá nô lệ đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25 Ở chợ nô lệ

Satou đây. Có một mối quan hệ kì lạ ở đây, dù tôi không muốn, nhưng chúng tôi vẫn gặp lại nhau.

Đây có lẽ là định mệnh.

--o0o--

Chợ nô lệ chiếm đóng khoảng 200-300m đường kính quảng trường, những đồng lửa được thắp sáng mỗi 20m dọc lối đi.

Giống như một lễ hội, một số trụ gỗ thanh mảnh được dựng đứng, chúng liên kết với nhau bởi những sợi dây cột kèm những miếng kim loại mỏng mà sẽ lấp lánh phản chiếu ánh sáng từ ma thuật. Nếu đây không phải chợ nô lệ, cảnh tượng huyền ảo này sẽ hoàn hảo cho một cuộc hò hẹn...

Một sợi dây thừng được chăng ở nơi có vẻ là trung tâm cuộc đấu giá.

Buổi đấu giá nô lệ vẫn chưa bắt đầu, nhưng vài người ca sĩ trên sân khấu đang chơi một giai điệu nghe như gọi tình.

Chúng tôi không vào quảng trường, và chỉ đi bộ dọc quảng trường như đang ngắm cảnh.

“Satou-dono!”

Dono? Tôi không biết ai gọi tôi như thế...

Đó là thương buôn nô lệ người chúng tôi cứu từ con nhện trong mê cung, Nidoren-shi.

Đi ra từ cái lều nhỏ cạnh xe chở nô lệ, anh ta tiến đến đây. Những cô gái, đang bị xích cùng nhau, đứng xếp hàng trên cái xe.

“Các nô lệ trên xe đó được triển lãm cho buổi đấu giá hôm nay. Có mấy người có kĩ năng tính toán và thư kí trong số họ, thế muốn một cô thì sao, Satou-dono? Mà họ đã được đào tạo đúng cách, tất cả họ đều còn trinh, nhưng tôi có thể cam đoan không ai từ chối thời gian ban đêm đâu.”

...Dạy bảo hồ.

Ừ, thay vì suy nghĩ mấy điều oái ăm, tôi có việc khác.

“Tôi rất tiếc, nhưng tôi dẫn nô lệ tôi đến đây để làm thủ tục chính thức trước khi nghĩ đến người mới...”

“Ồ? Cậu muốn bán chúng sao? Nếu thế, xin hãy đến chỗ chúng tôi! Nếu ngay lúc này, cậu có thể đổi lấy những nô lệ trinh trắng xinh đẹp! Cậu thấy thế nào!”

Ông ta chắc chắn rất siêng năng. Dù tôi chẳng có chút xúi dục định nào như thế.

...Không một chút nào, thế nên xin đừng giữ tay áo tôi với cái nhìn lo lắng như thế. Tôi vượt đầu Pochi và Tama mượt mà. Tôi không thể nhìn phía sau,

nhưng tôi cảm thấy Liza cũng đang lo lắng.

"Tôi đã nói trước đây rồi, tôi không có ý định bán họ."

Phải, mà tôi muốn giải phóng họ cơ.

Pochi và Tama giãn thể nắm của chúng trên áo choàng.

“Thực vậy à, điều đó thật đáng tiếc. Vậy loại thủ tục nào cậu muốn? Nó đâu phải giải phóng nô lệ đúng không?”

“Từ khi chúng tôi chỉ có khế ước tạm thời, tôi nghĩ nên làm cái chính thức trước. Ông biết nơi nào có thể làm thủ tục này không?”

“Nếu vậy thì tôi có thể làm nó. Do tôi có một cấp dưới có kỹ năng [Khế ước].

“Ra, ông có thể làm nó?”

“Hắn thế rồi.”

Chúng tôi được mời vào lều của Nidoren-shi và được đưa ghế. Ông ấy hướng dẫn một cặp dưới chuẩn bị hợp đồng.

Khi mà nội dung tài liệu đã cố định, chúng tôi chỉ cần viết tên chủ nhân và tên nô lệ để hoàn thành.

“Rồi thì, viết tên cậu ở đây. Tên nô lệ không cần viết, rồi xin ấn dấu ngón tay cái họ bằng mực này.”

Tôi kí tại nơi người đàn ông chỉ. Dòng chữ cổ hữu là [Người mà nô lệ thuộc về]. [Nô lệ không thể làm tổn thương chủ nhân], [Nô lệ tuân theo mệnh lệnh chủ nhân]. [Nô lệ có thể làm chủ cơ thể họ], chỉ 4 cái thẻ. Nó giống như 3 điều luật robot, dù hai cái lệnh cuối bị đảo ngược. (med: nếu bạn chưa biết luật robot thì khuyến nghị bạn xem I,Robot nhé.)

Khi chúng tôi hoàn thành việc viết hợp đồng, nghi thức khế ước được bắt đầu.

"■■■■■■■■■■ ■■ ■■■■ ■■■■■■■■ Khế ước (Contract)!"

Anh ta... làm gì vậy?! Nó là ma thuật à?

Sau từ cuối (Từ mệnh lệnh) được phát ra, tài liệu bị cháy và từ bụi tro, một ánh sáng xanh dương bao phủ lấy tôi và Liza trong quảng sáng và nhấp nháy 2,3 lần trước khi biến mất.

Khi tôi nhìn chỉ số người đàn ông, anh ta có [Khế ước] trong cột kỹ năng.

Có lẽ nó là kĩ năng mà chỉ có một ma thuật?

>Nhận được Kỹ năng Khế ước (Contract)

Được rồi, sẽ thử nó sau nếu kĩ năng này có thể sử dụng.

“Thế này thì, hợp đồng nô lệ đã hoàn tất. Nếu cậu muốn, thì có thể xác nhận hợp đồng một cách đơn giản trên đá Yamato ở trung tâm buổi đấu giá.”

Sau khi hợp đồng với cả ba xong, tôi muốn trả phí dụng, nhưng dường như đó là quyền của Nidoren-shi nên anh ta bảo tôi đợi. Nói mới nhớ, ông ấy đã ra ngoài khi nghi thứ đầu tiên bắt đầu. Ông ấy quay lại sau đó, ông ta chắc hẳn là người bạn bực.

“Cảm ơn ông, tôi có thể hỏi vài thứ không?”

“Được, nó là gì nào?”

“Nó có hiểm không khi một người muốn giải phóng nô lệ?”

“Rồi, bỏ qua một bên toàn thể nô lệ mà có thời gian phán quyết đã được quyết định, tôi chưa bao giờ thấy ai giải phóng nô lệ hạ đẳng cả. Tôi từng nghe chuyện về những người giải phóng nô lệ sau khi họ làm việc nhiều năm, nhưng tôi chưa bao giờ thấy người đó.”

Vậy ra nó thật sự hiếm hoi hử?

“Vậy có thể giải phóng họ ngay à?”

“Phải, có thể được. Trừ tội phạm hay nô lệ chiến tranh. Đối với hai loại đó, chỉ quan chức cao cấp hay quý tộc lâu đời mới có thể làm thế.”

“Cho việc phóng thích, nó giống như khế ước vừa nãy đúng không?”

“Đúng vậy. Tôi đã làm việc phóng thích nô lệ nói chung vài lần trước đó. Với kỹ năng [Khế ước] hồi nãy, có thể làm việc hủy bỏ hợp đồng luôn.”

Khi mà chúng tôi đã sẵn sàng, tôi nên phóng thích mấy cô gái thủ nhân ngay bây giờ không?

Tôi chỉ có cần thuê họ làm việc nếu họ hy vọng thế sau khi được giải phóng.

“Chủ nhân, có lẽ em hơi tự phụ, nhưng xin cho phép em nói chuyện được không?”

Liza, người cúi đầu im lặng lắng nghe trong suốt cuộc trò chuyện của chúng tôi bắt đầu nói, tôi tự hỏi Pochi và Tama có lo lắng về nghi thức không, nhưng họ đang ngủ trong khi vẫn ôm chân Liza.

“Được thôi, nó là gì?”

“Nếu nó không gây rắc rối cho chủ nhân, thì xin đừng giải phóng bọn em nếu có thể.”

Cô ấy nói chậm rãi và rõ ràng.

Bộ cô ấy là siêu năng lực gia hay sao!

Hay hơn nữa, tại sao cô ấy không muốn được phóng thích? Tự do không tốt hơn à?

“Rõ là thế mà, trong lãnh thổ bá tước này, thủ nhân và tộc thần lẩn không thể tồn tại trừ khi họ là nô lệ. Nếu họ bị bắt gặp bởi quân đội thì họ sẽ bị đày lưu vong, cũng có khả năng cao là họ bị hành hình cho tới chết.”

“Dạ phải, hơn nữa, chúng tộc em không còn nhiều, và giống như anh muốn nghe lại, Pochi và Tama cũng ở hoàn cảnh tương tự.”

Họ có thể thử dựa vào bộ tộc họ, nhưng với những người không máu mủ, họ sẽ bị đối xử còn thấp hơn nô lệ.

Tôi mừng là Pochi và Tama đang còn ngủ.

--oOo--

Như để phá vỡ không khí nặng nề, Nidoren-shi mang 5 cô gái vào.

Cả năm người họ đều có vẻ đẹp khá ngoại lai. Họ đều mặc áo mỏng đến đầu gối. Mà do nó khá mỏng, nên vùng ngực họ lộ lộ.

“Cậu xong khế ước rồi phải không? Xin xem qua họ một chút ngay giờ đi.”

“Trước hết, tôi đã nói sẽ trả phí cho hợp đồng nếu có thể mà, đúng không?”

Phải trả phí thủ tục nhanh và về nhà thôi.

“Không không, từ khi tôi có điểm phúc được cứu khỏi mê cung bởi cậu, sẽ không có thứ gì như phí phục vụ. Hiển nhiên là do nó không đủ trả, nên tôi sẽ khấu trừ cho cậu 30% với những nô lệ.”

Kuh, ông ta đã làm động thái đầu tiên. Đưa ra một lợi ích nho nhỏ để khiến nó dễ nói chuyện hơn vào lần tới, đó là kỹ thuật mời chào từ một số tôn chỉ không minh bạch.

Khi mà nó không thể từ chối, Nidoren-shi quyết định giới thiệu nô lệ xoay vòng.

Mà do tôi sẽ mơ màng nếu chỉ nghe lời nói chuyện của ông ta, tôi quyết định thực hành kỹ năng thẩm định nhân dịp này. Kỹ năng thẩm định luôn kích hoạt nhưng khi tôi cần [Tôi muốn biết] hay [Tôi muốn thẩm định] trong khi nhìn vật thể, thì kết quả thẩm định mới hiện trong tâm trí tôi.

Mà chi tiết sẽ được hiện trên AR cho dù tôi làm gì, nên tôi tắt các chỉ số khác ngoài radar.

Trong suốt vòng quay hai nhóm 10 người, tôi chỉ hờ hững đưa ra câu trả lời cho có lệ.

Cho đến giờ, điểm hấp dẫn của họ không khác gì hơn là trình nữ và kỹ năng của họ? Chả lẽ dân cư nước này yêu trình tiết quá nhiều à?

“Cậu mệt à? Xin chịu nó thêm tí nữa, kế tiếp là nhóm cuối rồi.”

Khi ông ấy nói mang lên nhóm kế, cô gái kiểu Đông phương xinh đẹp tóc đen cũng lẫn trong số 6 cô gái.

Tôi hiểu rồi, ra ông ta mang những thứ tốt nhất cuối cùng à, thực sự là một thương nhân tài giỏi.

Những người khác là... ở kia. Cô gái nhỏ tóc màu violet (tím) với danh hiệu cực nguy hiểm cũng ở đó luôn. Hơn thế là, cô ấy nhìn về phía này. Trời ạ, cô ấy thực sự nhìn chăm chăm vào đây.

Không bắt cái nhìn với cô ấy, tôi nhìn mấy cô gái khác. Một cô gái tóc vàng tàn nhang với cái nhìn bất mãn, một người phụ nữ tóc nâu cao ráo trông cỡ

độ 20 với mặt ovan, và một cô gái nhỏ tóc vàng xin màu 10 tuổi trông mảnh khảnh. Một tóc đỏ thắt bím cỡ 15 tuổi trông giản dị như một cô gái học thức.

Rất nhiều điều họ trông kém hơn so với 10 người trước đó. Họ có loại kĩ năng đặc biệt nào đó chăng?

Khi tôi thử nhìn với thẩm định, cô gái tàn nhang có [Đàm phán], người phụ nữ mặt ovan có [Tình (dục) kĩ], cô gái mảnh không có kĩ năng, và tóc đỏ có [Thu thập].

Trong khi tôi xem luôn, cô gái nhỏ tóc tím không có kĩ năng, và cô gái tóc đen có [Lễ nghi].

Cái loại sắp xếp gì thế này?

“Tất cả họ đều trông kém cỏi, nhưng họ sẽ làm việc chăm chỉ cho chủ nhân họ.”

Trong khi nói thế, Nidoren-shi giải thích từng người một. Chủ quan mà nói, ông nghĩ cô gái tóc đen mà cũng xấu xí à?

“Thế nào? Tôi có thể đưa cậu 6 người với giá chỉ 3 tiền vàng nếu mua ngay giờ!”

Nidoren-shi chăm chỉ đề cử họ. Cho dù nhìn thế nào, giá đó cũng quá rẻ. Nó nghĩa là mỗi người chỉ có giá 2 tiền bạc.

“Đã có quyết định rằng người nào không bán được hôm nay và ngày mai sẽ bị mang ra đoàn xe đến thành phố mỏ.”

Nghe những lời của Nidoren-shi, những cô gái nô lệ không có động lực sột soạt sau lưng tôi. Cảnh hỗn loạn bắt đầu khi tôi xoay nhìn lại.

Vết áo trên vai xuống để lộ ngực, kéo váy, làm tư thế kì lạ, mọi người cố lấy sự thu hút với những cách khác nhau. Chỉ có cô gái không thay đổi là tóc tím và tóc đen. Cô gái nhỏ tóc tím nhìn dữ dội như mọi khi, trong khi cô gái tóc đen cúi gầm mặt.

Khi những cô gái nô lệ hiểu sự hấp dẫn của họ không lay động tôi, họ từ bỏ từng người một.

Chỉ khi Nidoren-shi chỉ dẫn họ thoái lui, cô gái nhỏ tóc tím mới chứng tỏ mình.

“Chủ nhân! Chủ nhân nghĩ rằng từ khi chủ nhân có những nô lệ á nhân tuyệt vời kia thì chủ nhân không cần nô lệ nào khác đúng không?”

“Đúng vậy, tôi không cần nô lệ khác.”

Đặc biệt, tôi không muốn mua người có danh hiệu rắc rối như cô. Tuyệt đối không!

“Mồ, những cô gái đó là á nhân.”

“Chính xác đúng là vậy, nhưng tôi đâu phải không thỏa mãn với điều đó, cô biết chứ?”

“Phải, chỉ nhìn thôi, tôi cũng hiểu họ đang được thương yêu. Đó là tại sao, Xin mua tôi!”

Tôi không hiểu lý do.

“Á-nhân bị tránh né trong thành phố này. Nếu anh có những cô gái thế này như nô lệ thì anh sẽ không nhận được dù chỉ là một ổ bánh mì nếu anh sai họ đi mua sắm.”

Tôi hiểu rồi, tôi không nghĩ thế trước kia.

Tuy thế nhưng, không phải tôi mua nô lệ để làm việc nhà, tôi chỉ cần yêu cầu người hầu tại quán trọ.

Ừ, không cần nó làm chi.

“Nếu em ở đó, em sẽ làm việc nhà thế họ! Giá cả rất hợp lý mà, vì thế bằng bất cứ giá nào, xin hãy mua em.”

Cô gái nhỏ tóc tím trông rất thu hút. Tóc cô bé được cắt ngang vai, mềm mại như cánh hoa iris màu violet, môi mỏng nhỏ, đôi vai nhỏ rung rinh. Nếu tôi là lolicon, tôi có lẽ không cầm được mắt.

...Tôi nghĩ tôi nên mua?

Dù tôi không hứng thú với những cô gái nhỏ, tôi vẫn nghĩ rằng cô ấy quyến rũ. Không đòi nào, tôi không như thế nhá?

Nhưng mà, tôi cảm thấy tôi tuyệt đối phải mua cô bé này.

Rồi thì tôi mua cô gái nhỏ tóc tím Arisa, và theo đề nghị cô bé, tôi cũng mua luôn cô gái tóc đen Lulu.

Dù vẫn tự vẫn bản thân mình, tôi cũng đã trở thành chủ nhân hai cô gái nô lệ cùng với mấy cô gái thú nhân.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26 Cô gái nhỏ và một đêm náo loạn

Satou đây. Tôi nghĩ rằng đây đúng là một số phận bất hạnh, để có một mối quan hệ gắn kết không thể tách rời với người mà tôi không muốn dính líu.

Tôi muốn được ở cùng với người thuộc khẩu vị (típ người) của tôi một lần.

--oOo--

Một cô gái nhỏ trần như nhộng đứng dạng chân ra trên eo tôi.

... Cái quái gì đây, một giấc mơ?

Tôi đã từng có kinh nghiệm tương tự chuyện này với người em gái họ trong suốt một kì nghỉ dài khi ở nhà ông nội ở nông thôn, từ rất lâu rồi.

Điều khác biệt ở đây là cô gái nhỏ đang cười lên tôi thì trần truồng, cô ấy không hề có cảm giác ngại thẹn giống em họ tôi chút nào.

Cô bé di chuyển từng chút một, sau đó cô run mạnh, rồi rúc vào bộ ngực trần của tôi. Biểu cảm cô bé phần nhiều giống một phụ nữ trưởng thành hơn là một cô gái nhỏ.

Dù trông rất bình tĩnh, nhưng tôi thực sự run rẩy bên trong. Tôi không phải lolicon nhé! Tuyệt tuyệt đối không!

Tuy nhiên, tình thế này là cái quái gì vậy?

Sau khi mua cả hai từ Nidoren-shi người buôn nô lệ, chúng tôi...

--oOo--

“Em sẽ cất lực phụng sự chủ nhân không cần nghỉ, ngày cũng như đêm.”

Cô gái nhỏ tóc tím—Arisa nói như thế trong suốt nghỉ thức kí ước. Dù nghĩ Liza cùng mọi người và cả cô gái tóc đen-Lulu đều im lặng, lẽ nào cô bé này muốn dụ dỗ tôi?

Sau khi hợp đồng nô lệ hoàn tất, tôi trả 1 tiền vàng cho Nidoren-shi. Cho đến sáng ngày hôm kia, ông ta sẽ vẫn ở nơi vừa này vì thế ông kêu tôi gọi nếu tôi muốn thêm nô lệ khác.

Chúng tôi đang làm tự giới thiệu bên ngoài lều.

“Rồi, cho phép em được tự giới thiệu bản thân. Em là người đến từ vương quốc giờ đã bị hủy diệt Kubooku, Arisa. Tuổi em là 11, vẫn còn 4 năm nữa để em trưởng thành, nhưng em sẽ vui mừng chấp thuận phục vụ ban đêm dù em hơi vụng về. Xin hãy yêu quý em.”

Trong khi hoàn thành phần chào hỏi với những lời lưu loát không đúng với tuổi của cô bé, Arisa nhẹ nhấc hai bên mép váy và cúi chào. Dù đó là một cử chỉ duyên dáng, nhưng váy cô ấy rõ ràng là ngắn, cùng với bộ quần áo đơn giản của cô, phần dưới cô bé trở nên gần như hoàn toàn trần truồng.

Và thế là tôi đặt mắt nhìn lên mặt cô và đơn giản đáp lại “Xin chăm sóc tôi luôn, tôi tên là Satou.”

“...Em là Lulu desu. 14 tuổi desu. Sinh ra ở vương quốc Kubooku desu. Do em nhìn xấu và mảnh khảnh... Em sẽ không phù hợp làm bạn đêm đâu, nhưng em sẽ làm việc chăm chỉ như một con ngựa... thế nên xin đừng bỏ rơi em.”

Lulu tự giới thiệu cô ấy trong khi cúi nhìn xuống và mặt cô bị che lại bởi mái tóc. Giọng nói trong trẻo đó không phải chuẩn cho một seiyuu (người lồng tiếng) nhưng là giọng tuyệt hay cho một bản soprano (giọng thanh cao). Nó sẽ tốt hơn nữa nếu không đính kèm run rẩy.

Dù cho người này nói cô ấy mảnh khảnh, cô ấy có lẽ cũng B-cup, trở thành B-cup ở tuổi 14 thì khá là hứa hẹn cho tương lai tôi nghĩ thế, hay thế giới này phải chăng là phe phái ngực to? Miễn là nó mềm mại, mọi thứ đều tốt đẹp cả.

Bỏ nó qua một bên, với một cô gái xinh đẹp thế này tự bảo rằng cô ấy xấu xí, đó là quá nhiều cho sự khiêm nhường rồi. Che bởi mái tóc, cô ấy giống Sadoko, nhưng nếu tôi phải so sánh cô ấy với một người đẹp thăng giải hội thi mà tôi từng xem trên TV hồi trước, cô ấy chắc chắn sẽ thắng với cách biệt lớn, đó là bởi vì khuôn mặt xinh đẹp tinh chuẩn của cô.

Thăng thân mà nói, cô ấy là tốp người của tôi. Nếu tính cách cô ấy dễ chịu, thì tôi sẽ nghĩ đến chuyện đề cập với cô ấy khi cô bước sang tuổi 20.

Tôi tự hỏi Arisa và Lulu liệu có thành kiến nào chống lại á nhân không, dù cho sau khi mấy cô gái thú nhân gỡ mũ trùm của họ, họ cũng không cho thấy dấu hiệu nào ghê tởm. Dù Lulu trông có vẻ sợ Liza, tôi cũng không cảm thấy cảm giác ghê tởm. Lễ nào cư dân từ vương quốc khác không phải không thích á nhân?

Pochi và Tama lúc đầu hành động như thể nhút nhát vì người lạ, nhưng từ khi Arisa và Lulu xử sự bình thường với họ, họ lập tức trở nên thân thiện.

“Tốt rồi, chúng ta quay về nhà trọ đi thôi.”

Tôi gọi cả năm và chúng tôi quay lại đường. Arisa tron tru và tự nhiên bám vào tay trái tôi. Cái tay còn lại bị tranh cãi giữa Pochi và Tama. Từ khi mà nó trông như sẽ không chấm dứt, Liza bèn mang cả hai bằng tay cô ấy giống như xách hành lý. Giống như từ bỏ, cả hai im lặng và sau đó thả tay và chân họ vào không khí... Thì ra họ thích như thế.

Kyurukyurukyu ~.

Một âm thanh dễ thương vang lên. Khi tôi nhìn lại, Lulu đỏ mặt. Biểu hiện e thẹn của cô gái xinh đẹp thực đáng yêu. Tôi không nghĩ rằng cô ấy là một mối quan hệ tình cảm lãng mạn bây giờ, nhưng tôi rất trông chờ vào tương lai.

Rất nhiều quầy hàng tỏa mùi ngon lành nhưng không có nhiều khách hàng. Dường như cuộc đấu giá đã bắt đầu, vì vậy người giàu có và những người xem tò mò muốn nhìn những nô lệ xinh đẹp đều tuôn đến đó.

Vì dễ thuận tiện, chúng tôi đi đến một gian hàng có bàn. Tôi mua súp gà và bánh mì dẹt, dổi và rau quả, và thịt xiên đủ cho số người này. Tôi kết thúc bằng việc mua rất nhiều xiên thịt.

"Itadakimasu." và do đó, bữa ăn bắt đầu.

Sau khi các cô gái thú nhân bắt đầu ăn, hai người mới đến mới làm theo. Arisa tự đứt cho mình một xiên thịt và nói rằng, “Ah~ Proteins sau một thời gian dài!” “ trong khi giữ tay trên má.

Ra thế giới này cũng có khái niệm dinh dưỡng hờ, tôi lơ đãng trong khi tận hưởng khung cảnh ăn uống của mọi người.

Lulu ăn với tất cả sức lực của cô trong khi vẫn còn như giữ kè. Nhưng, tốc độ ăn của cả hai thì chậm hơn bốn người kia, nên họ không ăn được nhiều từ những đĩa hỗn hợp lớn.

Lần tới, phải chia một số phần nhỏ cho họ trước.

Khi tôi không thực sự đói, tôi hoàn thành bữa ăn của mình nửa chừng nhưng mà Arisa và mấy cô gái thú nhân không giống như họ đã no đủ, tôi gọi thêm nhiều đĩa rau và dổi.

“Tiếp tục bữa ăn của mọi người đi, tôi sẽ đi mua áo choàng và giày ở cửa hàng một chút.”

“Đ-để em đi cho, nếu đó là đi mua đồ” “Em sẽ đi.”

Lulu và Liza cùng đứng lên. Pochi và Tama ngừng nhai thịt, và nhìn sang đây chỉ bằng đôi mắt họ.

“Mọi người tiếp tục mà ăn, đây là [Mệnh lệnh] biết không.”

Tôi có thể đi sau khi bữa ăn kết thúc, nhưng mà tôi cứ vô tình nhìn thấy ngực Lulu đang ngời kể tôi, nên tôi không thể bình thản mãi được. Tôi có thể thấy rõ ràng nhũ hoa của Arisa ngồi bên cạnh cô ấy, nhưng tôi không quan tâm về cái đó.

Tôi đưa áo choàng và giày giá rẻ cho họ, mua từ khu lân cận.

Ngay sau đó, cả năm ăn hết đĩa của họ mà không để lại một mẩu bánh mì, thế nên chúng tôi về lại nhà trọ.

>Nhận được Kỹ năng Phục vụ (Service).

--oOo--

Giống như Zena-san nói, nhà trọ từ chối á nhân đi vào.

Tuy vậy, Martha-chan làm một cái giường bằng rom mới bên trong chuồng ngựa vì lợi ích của cả ba, Pochi và Tama vui mừng khôn xiết và thậm chí cô giành luôn cả lời cảm ơn của Liza. Tôi thắc mắc liệu nó có ấm hơn khi ngủ trên rom cùng chăn bên trong mê cung không.

Tôi lấy ra bộ dụng cụ nấu bếp và thức ăn trong số nhiều túi từ mê cung, và để nó cho Liza. Tôi cũng để kiểm ngăn của Pochi và Tama bên trong nó.

Á nhân trang bị vũ khí bị cấm đoán bên trong thành phố, nhưng nếu nó là thứ lấy từ mê cung để tự bảo vệ mình, nó có lẽ ổn thôi.

Với thức ăn, “Các cô có thể ăn khi đói.”, Tôi đưa sự chấp thuận cho Liza. Với điều này, tôi có thể dậy muộn vào ngày mai~

Lulu dự định ngủ tại đây cùng nhau, nhưng mà dù sao nhà trọ cũng chấp nhận họ, thì ngủ trong phòng vẫn tốt hơn.

Tôi cố đặt thêm phòng từ cô chủ nhà trọ nhưng do không còn phòng trống, nên nó được quyết định là đặt thêm một giường trong phòng tôi.

Do phòng cũng rộng cỡ bằng một phòng đôi, thậm chí là đặt hai giường, nó vẫn không thấy chật.

Tôi để Arisa và Lulu ngủ cùng nhau trên giường mới, rồi tôi ngủ ở giường tôi.

Bên trong mê cung, vì lợi ích để mấy cô gái thú nhân nghỉ ngơi, tôi đảm nhiệm vai trò canh gác nên thậm chí tôi không hề chớp mắt một tí nào. Có lẽ bởi vì thế nên mí mắt tôi mới nặng nề.

Tôi đầu hàng cơn buồn ngủ của bản thân, và ngủ sau một thời gian dài.

--oOo--

Và thế là chúng ta bay lại về lúc đầu.

Tại sao tôi lại dùng chung giường với một bé gái thế này?!

Bình tĩnh nào Satou! Phải giảm nhiệt ở đây đã.

Arisa chú ý thấy tôi thức và nói “Anh tỉnh hả?” một cách tinh nghịch trong khi vừa thăm thì vừa hôn tôi vô tự chủ.

Khi nhận ra điều đó, tôi đang vuốt tóc cô bé...

Không, đợi đã! Tôi nên đẩy cô bé ra chứ!

...Tôi sẽ bị gán thành một lolicon nếu cứ tiếp tục thế này.

Arisa không dừng ở miệng tôi, cô lần lượt hôn lên tai, xương đòn vai và ngực tôi.

Bàn tay nhỏ của cô bé rất nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng mon tron.

Phản ứng với điều đó, tôi ghì nhẹ vào gáy cô bé...

Tại sao---! Tôi cảm thấy không còn là chính mình nữa.

Arisa vỗ ngực không lông của tôi, nhún cái sự kiểm chế tình dục của cô lên trên các cơ bụng gầy của tôi trong khi ngón tay cô mò mẫm lên.

Cảm thấy những cử chỉ yêu đương, tôi cảm giác sẽ ổn nếu như để cô bé bạo hành... tôi?

Không, đợi đã! Tôi nên đẩy cô ấy ra! ... Tôi sẽ bị dán nhãn một lolicon nếu điều này cứ tiếp tục.

Suy nghĩ này hơi lạ kì. Dù bạn nhìn nó thế nào, có thứ gì đó không đúng ở đây.

Tâm trí lu mờ của tôi dần tỉnh táo đôi chút. Tôi điều khiển menu bằng suy nghĩ, và làm lịch kí bật ON. Thấy nó trên lịch kí rồi!

Tôi chậm chạp nâng mình lên, nâng Arisa đang nhìn tôi, và đặt mặt mình vào gáy cô bé.

Arisa ôm lấy đầu tôi trong khi có chút hoảng...

Chạm đến gần tai cô bé, tôi [Ra lệnh] nhẹ nhàng nhưng kiên quyết

“Arisa. Tôi cấm việc sử dụng ma thuật và kĩ năng. Đây là mệnh lệnh!”

Arisa lỏng tay cô bé, và nhìn tôi như sốc với gương mặt méo xệch.

“Hơn nữa, hoãn tất cả hiệu dụng ma pháp và kĩ năng cô dùng trên tôi. Đây là mệnh lệnh!”

Mệnh lệnh dường như được chấp nhận, lịch kí cho thấy sự dừng hiệu ứng ma pháp. Thông tin hiển thị trên AR cũng thay đổi luôn.

Trong tình huống vừa rồi, tôi nhận kĩ năng [Kháng phép tâm trí] đến ngoài mức tối đa lịch kí.

Dường như tôi cũng nhận được [Ma thuật Tâm trí] luôn, nhưng giờ thì ổn rồi.

“Tại sao...”

“Đó không phải là lời của tôi sao? Dừng ma pháp tâm trí lên tôi, mục đích cô là gì?”

Phải, thời gian tôi mua cô ấy và chỉ vừa này, cô bé đã dùng ma thuật. Cái đầu tiên là ma thuật [Quyển rũ người] và [Làm Bẩn khoản], và cách đây chừng một lúc là [ ] và [Hâm nóng tim] được dùng.

Trước kia khi tôi dùng thẩm định lên kĩ năng của cô ấy là [Không], nhưng lần đầu tôi thấy của cô trên AR hiện là [Không rõ]. Nếu tôi nhớ ra sớm thì...

“...Dù cho chủ nhân nói em dùng ma thuật tâm trí.”

“Tôi cũng cảm hành vi lừa dối và chơi câu giờ. Đây là mệnh lệnh, nói mục đích của cô mau.”

Tôi đóng đường thoát của cô ấy và nhấn mạnh trả lời.

>Nhận được Kĩ năng Truy vấn (Questioning)

Được rồi, phải bỏ điểm vào và kích hoạt nó. Nâng nó lên cấp 3 lúc này.

“Tôi lặp lại, đừng nói dối và nói mục đích của cô.”

Cô bé dường như phải chịu thua và trả lời trung thực. Cô ngừng dùng từ lịch sự.

“...mục tiêu của em là thành nô lệ của chủ nhân.”

“Và mục tiêu thứ hai?”

“Em muốn phục dịch chủ nhân.”

Cô bé có chút hờn dỗi khi nói thế.

“Tôi không hiểu điều đó, nói rõ ràng hơn chút.”

“Mồ! Như em nói rồi. Em phải lòng anh từ lần đầu em thấy anh. Mái tóc đen và trông mềm mại! cái biểu cảm không chống đỡ nổi đó! Khuôn mặt trẻ con hiếm hoi đó! Cơ thể tinh chuẩn như thế đó! Nếu một người như thế là chủ nhân của em! Và ngay cả khi cậu con trai trong mơ đứng trước mắt em, cậu ấy định bỏ qua thẳng thừng! Em không thể tha cho điều đó được! Đó là tại sao em dùng ma thuật! Để được mua!”

Cô bé chùng chát những lời cô nói như sủng mảy. Khi mà trông cô như thể vô vọng, tôi cố giữ mình lắng nghe.

“Rồi, sau khi cô được mua, cô dự định tẩy não tôi sau đó?”

“Không đúng! Hoàn toàn sai! Em đã nói [Em sẽ cắt lực phụng sự chủ nhân không cần nghỉ, ngày cũng như đêm] khi em thành nô lệ của anh đúng không! Đó là tại sao em khiêu dụ chủ nhân khi mà công việc của nô lệ là làm cho chủ nhân họ cảm thấy thoải mái!”

Loại lý do quái gì thế này? Nó không giống như cô bé chỉ nói dối để qua qua những phiền phức.

“Tôi hiểu được tiền đề rồi, còn ý định thực sự của cô là gì?”

“Dù nghĩ em đang đợi chủ nhân gọi em, anh cũng thật là, đi ngủ... Chẳng đáng dừng, em lên lên giường anh, và lúc thấy khuôn mặt khi đang ngủ của anh, nó chỉ... chỉ... không thể cưỡng lại~.”

Nó là một khuôn mặt gương gạo đúng không nhỉ. Tôi có chút dao động vì thế tôi bẹo má cô bé. Trùng phạch nhiều thế này chắc ổn chứ nhỉ?

“Đauu, nó đauuu. Iuainohahahyanorokirakenihite ~.”

Cái má mọng này có thể kéo dãn. Nó rất vui nhưng khi khóe mắt cô bé có nước mắt chảy ra nên tôi dừng.

“Dù em đã làm hết sức để kiểm soát bản thân mình ngay từ đầu~”

“Sau đó cô vì thua sự ham muốn của mình mà xâm hại tôi?”

“Đúng vậy.” Thế là cô gật đầu.

“Thiệt là, chỉ là cô...”

AR hiện những cái này.

Tên: Arisa

Tuổi: 11 tuổi

Danh hiệu: [Nô lệ của Satou] [Phù thủy Vong quốc] [Công chúa điện]

Kĩ năng: [Ma thuật Tâm trí]

Chức lãnh: (Kỹ năng bẩm sinh):

[Tự chủ thuộc tính]

[Kiểm tra tình trạng]

[Ẩn kĩ năng]

[Hộp đồ vật]

Khả năng đặc biệt (Khả năng):

[Không Bao Giờ Từ Bỏ - Never Give Up]

[Xung ép lực - Over Boost]

Không thể tin được, nó đầy những kĩ năng mà tôi chưa từng thấy trước đó.

Arisa trả lời tôi một cách tỉnh nghịch.

“Em là Tachibana Arisa, giống như anh, cũng là người Nhật.”

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27 Người Nhật ở thế giới khác

Satou đây. Người Nhật tiêu biểu là loại người sẽ vui mừng khi gặp đồng hương ở ngoại quốc, người ấy sẽ giảm sự đề phòng xuống, Satou.

Khi mà chúng tôi nói cùng loại ngôn ngữ, và bởi vì ý thức của chúng tôi về giá trị và nền tảng cơ sở rất gần nhau, tôi có một chút nhẹ nhõm.

--oOo--

“Nói cho chính xác, Tachibana Arisa trước kia là người Nhật được tái sinh ở vương quốc Kubooku với trí nhớ gần như nguyên vẹn. Anh cũng được tái sinh à? Không đúng, xét từ mái tóc đen đó, anh phải là anh hùng triệu hồi đúng chứ? Satou-san?”

AR không hiển thị dù trước đây cô ấy là một người Nhật hay cả tên thật của cô, Tachibana Arisa.

Mà chỉ số tôi cũng không biểu thị tôi là một người Nhật trước đây, Suzuki Ichirou, nó chẳng phải đồng cảnh ngộ à?

“Sao vậy, tại sao anh ngừng nói? Anh là người Nhật thứ hai mà em từng gặp đấy.”

Nghe những lời đó, ánh nhìn tôi chuyển tới Lulu đang ngủ ở giường khác.

“Lulu thì khác? Dường như cụ cố nội cô là một người Nhật, dù tôi chưa từng gặp ông ấy, nhưng ai mà quan tâm chứ. Con nhà tông* là một thứ tàn nhẫn. Cô ấy có thể là một thần tượng nếu sinh ở Nhật Bản.” (med: Sự lại giống)

“Ma thuật tâm trí của cô - “Không có””

Cô bé có dùng ma thuật tâm trí làm Lulu trông xấu xí, tôi nghĩ thế nhưng cô ấy phủ nhận lời tôi.

“Cảm quan về cái đẹp mà thế giới này dành cho những người sở hữu mặt bằng với môi mỏng, da không trắng, và mỏng nhỏ là vô giá trị. Cô ấy có rất nhiều điểm đối lập. Nghĩ lại thì cũng phải cảm ơn vì nhờ đó mà không có nhiều người mua tui em trong những ngày làm nô lệ.”

Chuẩn người đẹp thay đổi theo thời kì và nơi chốn hử...điều đó thật bất hạnh.

“Vậy thì, Satou-san, anh là người tái sinh hay một người triệu hồi?”

“Có khác biệt gì giữa họ?”

Tôi nên thành thực nói hay tôi nên giữ nó như bí mật đây?

Cô ấy là một người dùng ma thuật tâm trí không hề e ngại ép buộc chính mình nhưng cô ấy không nghi ngờ gì là một manh mối. Nếu thời gian đến lúc đó, tôi có thể chỉ cần ra lệnh cho cô [Không được nói với người khác].

“Người tái sinh là một người đã chết ở thế giới trước của họ, sau đó sinh ra ở thế giới này. Người triệu hồi là một người bị ép buộc cưỡng bức từ thế giới của họ đến thế giới này. Người như anh hùng là một người triệu hồi.”

Mặc dù lời giải thích chất đầy thành kiến, tôi cũng không phải là một trong hai, đúng chứ nhỉ?

“Có phải người tái sinh luôn luôn sinh ra như một đứa trẻ?”

“Có một nơi huyền thoại khi họ sinh ra đã ở tuổi trưởng thành, nhưng ở thế giới này, người tái sinh luôn là một đứa trẻ mà không có ngoại lệ khác.”

Cô ấy rất quả quyết về nó. Khi tôi thử xác nhận nó.

“Người tái sinh được thần bảo rằng họ được tái sinh.”

Ra họ gặp thần à? Nếu một người nói như thế ở Nhật Bản, mọi người sẽ nghi vấn sự tỉnh táo của anh ta.

“Người triệu hồi có giữ lại hiện trạng ban đầu của họ không? Như quần áo, những thứ sở hữu và nhân dạng?”

“Dường như người triệu hồi giữ lại quần áo của họ. Và hiển nhiên, nhân dạng họ luôn.”

Vậy ngay cả hình dạng cũng được giữ lại à, nhưng tôi lại trẻ lại, tại sao lại thế?

“Cô nghe nó từ người khác à?”

“Anh hùng-sama từ Đế quốc Saga nói thế, em không nghĩ là nó sai đâu. Vì chỉ có Đế quốc Saga là có khả năng triệu hồi anh hùng từ thế giới khác thôi.”

Vậy thì nếu tôi đến Đế quốc Saga, tôi có thể tìm cách về nhà không? Không được quên kiểm tra nó sau này.

“Tôi hiểu rồi, nhưng tôi không thuộc mấy cách đó. Tôi ngủ một giấc sau khi làm việc, khi tôi thức dậy, tôi đã ở trên một vùng đất hoang.”

“Anh không thấy thần sao?”

“Không.”

Arisa khoanh tay lại và rên rỉ. Ê, mặc quần áo vào đi đã.

“Vậy thì, anh có gặp điểm triệu hồi khi anh đến thế giới này không?”

“Không hề, tôi là người duy nhất trên vùng đất hoang đó.”

“Vậy anh ở cấp độ cao ngay từ lúc bắt đầu? Hoặc có ma lượng vô tận? Hay có rất nhiều kĩ năng thú vị?”

“Cấp của tôi chỉ là 1 ban đầu, ma thuật tôi cũng chỉ mức 10. Tôi cũng không hề có kĩ năng.”

...Không mà, có một thứ là Khả năng Đặc biệt (Khả năng). Giống như Mưa Thiên Thạch.

“Đó là cái quái gì thế, trò chơi bất khả thi à?”

Oops, cô ấy đang thương hại tôi, cô ấy sẽ làm gì nếu nhận ra?

“Thay vì nói tôi, nó là về cô. Kể tôi nghe tất cả kĩ năng của cô từng cái một. Chúc phúc và Khả năng luôn. Như cô đã biết đấy, đây là [Mệnh lệnh].”

“Em sẽ kể cho anh dù không có mệnh lệnh mà.”

“Đầu tiên, Ma thuật tâm trí ở cấp 5. Em khá tốt phải chứ? Em đã để dành điểm kĩ năng em nhận được khi mới sinh cho cái này đấy.”

Từ khi nó nghe lạ lẫm, lúc tôi kiểm tra nó, điểm cần nâng cấp mỗi kĩ năng là từ 2-12 điểm với mức trung bình là 7, điểm cần để lên cấp không phải là 1 nhưng nó có giá trị khác nhau ở mỗi kĩ năng, dường như lượng điểm cần cũng tăng lên theo cấp độ.

Tôi là trường hợp đặc biệt, hay là cần điều kiện đặc thù gì đó chăng?

“Tự chủ thuộc tính là một kĩ năng cho phép kiểm tra chính thuộc tính của em. Nó khá chi tiết hơn đá Yamato. Chức năng quan trọng nhất của kĩ năng này là em có thể quyết định nên bỏ điểm vào kĩ năng nào khi em lên cấp.”

Từ những gì cô bé nói, cô có thể chọn loại kĩ năng cần thêm điểm, nó như là kĩ năng mà mỗi người tái sinh hay triệu hồi luôn luôn có.

Tôi nghĩ rằng nó giống như khả năng đặc biệt cho phép tôi dễ dàng học kĩ năng, nhưng đây thực sự là một phiên bản thấp hơn cái của chính tôi.

Đối với đại thể dân cư, dường như họ có khả năng nhớ kĩ năng tùy thuộc vào sự rèn luyện của họ khi thăng cấp.

“Kiểm tra tình trạng là một kĩ năng cho phép nhìn thấy chỉ số người khác. Khá thuận tiện ha~. Có lẽ kĩ năng Phân tích tốt hơn nó, nhưng điểm Đặc quyền-Tái sinh của em không đủ.”

Nó là kĩ năng có hiệu dụng như đá Yamato.

Những dòng kĩ năng tương tự như [Kiểm tra vũ khí], [Kiểm tra giáp], [Kiểm tra ngọc], [Kiểm tra tiền], [Kiểm tra cây trồng], vân vân,... và kĩ năng gộp tất cả chúng lại là Phân tích.

Đặc quyền điểm-Tái sinh là điểm mà thần đưa cho cô ấy khi cô ấy tái sinh.

“Àn kĩ năng là một kĩ năng dùng để tự giấu kĩ năng chính em. Một khi sử dụng, thì dù cho anh được xem bởi Phân tích hay đá Yamato, nó vẫn hiển thị là [Không kĩ năng], cho đến khi nó bị hủy.”

AR của tôi hiện [Kĩ năng không biết], có nghĩa nó là nhánh khác của Phân tích đúng không nhỉ?

“Hộp đồ vật, như tên đã ngụ ý. Nó là loại kho chứa thường tồn tại trong trò chơi. Dù nó không cùng loại với cái của anh hùng nhận được là loại kho chứa vô hạn (Thùng đồ), số lượng vật có thể cất trữ bị giới hạn. Ngoài ra, không thêm được thứ có số lượng lớn và những thứ không trọng lượng, nó vẫn khá tiện lợi~.”

Từ những gì tôi nghe, số lượng đồ vật giới hạn là 100, và nó có thể trữ lên tới 100 mảnh cùng loại. Với những thứ có hình dạng bất định, như nước, nó được tính theo lít.

Kho chứa của tôi thì phần nhiều giống với thùng đồ bất tận hơn, nếu tôi phải so sánh.

Sau khi nói quá nhiều, Arisa nói rằng “Cô em khát khô rồi.”, sau đó cô bé vạch tay theo chiều ngang và ngâm “Hộp đồ vật, Mở”.

Ở phía trước cô bé, một lỗ đen mở ra trên bề mặt phẳng, sau đó cô cho tay vào trong và lấy ra một bình nước rồi uống trực tiếp. Khuôn mặt cô bé nhìn từ phía này nhìn trông rất đặc ý.

Nước cô bé uống chảy trào từ miệng và vẽ thành dòng trên bộ ngực trần của cô bé trông khiêu dâm không thể chấp nhận được. Thực ra cô ấy bao nhiêu tuổi vậy?

“Ít nhất nên dùng tách giùm tôi.”, tôi yêu cầu, nhưng dường như là để mỗi thứ ra và vào cần dùng đến ma lực, nên cô ấy giảm thiểu việc đó đến mức thấp nhất.

Nó hoạt động có chút khác so với Kho chứa của tôi. Khi cô bé uống nước xong, cô ấy muốn để bình nước lại, nên tôi để cô ấy làm. Tôi nên nói sao nhỉ, nếu một người không có đầu mối gì mà nhìn thấy nó, thì nó giống như ai đó bỏ một thứ vào hộp đen vậy.

>Nhận được Kĩ năng Hộp đồ vật (Item Box)

Tôi không cần cái thứ phiên bản lỗi thời của Kho chứa này...

Thay vào đó, thứ còn lại là [Không bao giờ từ bỏ] và [Xung ép lực], cái nào làm cho ma thuật tâm trí cô ấy bỏ qua được cách biệt 300 cấp, tôi muốn biết.

“Fufufun, thế nào anh, em không phải tuyệt vời ư? Hiếm khi có một nô lệ nào có nhiều kĩ năng thế đâu!”

“Còn những cái khác đâu?”

“Ugh” cô bé ngáp ngừng, “Mồ, anh tham quá đi~” rồi nói trong khi đưa tay ngang vai đầu hàng như thể người ngoại quốc í. (med: [ht tp://puu.sh/iMKyy/b53b6866d9.jpg](http://puu.sh/iMKyy/b53b6866d9.jpg))

Tôi bỏ (cạnh bàn tay) một cái vào đầu cô bé.

“Em phản đối bạo lực? những cái khác là, kĩ năng đặc thù, chỉ có hai cái thôi!”

Ngạc nhiên hả? Mà khi cô bé lại bắt đầu tạo dáng nữa, tôi vỗ mạnh đầu cô bé.

“Tóc em sẽ rối mắt~”, mà dù nói vậy, nhò vẫn trông sung sướng.

“Ngay cả Lulu cũng không biết những khả năng này. Một cái gọi là Xung ép lực. Bằng cách dùng toàn bộ ma lực và thể lực của em, hiệu dụng một đòn tấn công sẽ được nâng lên nhiều lớp? Nó chính xác là một kĩ năng đúng chuẩn dành cho một nữ chính~.”

Một cái đại bác dùng một lần thì có ấy.

“Cái khác là Không bao giờ từ bỏ. Nó là một sức mạnh tuyệt đối không bao giờ thua cho dù kẻ thù có mạnh mẽ cỡ nào! Cụ thể là, không quan trọng cách biệt bao nhiêu cấp hay phòng ngự kẻ thù mạnh cỡ nào, một đòn tấn công hoặc ma pháp có khả năng trúng với tỉ lệ 10%! Nó tuyệt lắm đúng không~.”

“Nhưng mà nó chỉ dùng được 3 lần thôi. Một khi em dùng nó, nó sẽ phục hồi một lần mỗi tháng. Mà từ khi ma thuật của em không làm việc được với chủ nhân, nên em đã xài hết cả ba rồi.”

Nó có lẽ là kĩ năng đã đặt tôi vào ma thuật của cô bé. Có rất nhiều dòng [~kháng ma thuật] trong lịch kí nên không nghi ngờ gì là nó.

Thực là một kĩ năng rắc rối. Tôi nên mừng là cô bé không phải kẻ thù, đúng không nhỉ?

Đây là mấy thứ mà tôi nghe được sau này, nhưng nó dường như là cho dù kĩ năng có ảnh hưởng, nó vẫn vô dụng khi chống lại kẻ thù có sức đề kháng hoàn toàn. Cho ví dụ, sơ cấp Thủy Xạ – Water Shoot thì không có hiệu quả chống lại một Tinh linh Đại Thủy miễn dịch với thủy pháp.

--oOo--

"Có một vài điều tôi muốn xác nhận."

"Nói đi anh~."

"Làm sao cô dùng ma thuật tâm trí mà không cần niệm chú?"

“Umm~n, nó là một chức năng ẩn trong Tự chủ-Thuộc tính, một khi em nhớ một ma thuật, thì em có thể dùng ma thuật đó chỉ bằng cách đọc dòng cuối của Từ Lệnh trong đầu thôi.”

Tôi đã mong đợi thứ gì đó, nhưng nó lại là một cách ghi nhớ, tôi thực sự phải thành công niệm chú ít nhất một lần. Chẳng lẽ không có lối tắt à...

“Lẽ nào anh không dùng được ma thuật?”

“Tôi thất bại trong việc niệm phép rõ ràng...”

Yep, nó không phải là lời nói dối. Tôi có thể sử dụng hai, nhưng những cái đó không chính thống cho lắm (med: ý bảo hai kĩ năng hack bá đạo ban đầu.)

“Thực đúng vậy eh~ Em đã định bỏ cuộc khi em nghe người khác niệm chú. Cuối cùng em cũng nắm được nó sau một năm rưỡi.”

“Đúng rồi, tôi chỉ thử thách với nó hai ngày, nghĩ thực ra nó cũng chỉ có hai giờ.”

“Cái gì, quá ít rồi~ nếu một ai có thể làm nó chỉ trong thời gian thế thì đã có nhiều ma pháp sư rồi.”

Mà trời cũng trở nên lạnh hơn, cô bé đang ôm tôi trong khi nói thế nhưng tôi xê cô ra, cô bé rơi xuống giường, đoạn tôi ném cho cô quần áo cùng chăn xuống.

--oOo--

“Tôi quên hỏi. Ai là người Nhật đầu tiên cô gặp vậy?”

“Đừng gọi “cô” mãi thế chứ, gọi em là Arisa~.”

“Trả lời tôi đi, Arisa.”

Arisa hắng giọng bất thường và nói.

“Đó là anh hùng của Đế quốc Saga, Hayato Masaki.”

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28 Vị anh hùng và cô gái cấm kị

Satou đây. Anh hùng là người chỉ có trong các trò chơi, Satou nghĩ thế.

Rất nhiều trò chơi được phát hành có nội dung về anh hùng...

--oOo--

“Tôi hiểu rồi, vậy người thứ hai là anh hùng từ vương quốc Saga hử.”

Tôi thực không muốn dính líu tới anh ta. Nếu tôi bất cẩn tiếp xúc, tôi có thể bị dính vào rắc rối trong việc thanh trừng chúa quỷ.

“Phải, với bản mặt trông không giống người 18 tuổi, mặc dù anh ta đẹp trai, và với lông dính ngoài cơ mui cơ thể của anh ta.”

“Không, tôi không cần nghe về hình dạng anh ta, tính cách anh ta thế nào?”

“Anh ta là một quý ông biến thái (lolicon). Khi chúng tôi gặp nhau lần đầu, [YES! Lolita, NO! Touch], anh ta la lớn như thế, và sau đó bị đập toi bời bởi những nữ phụ tá của chính anh.”

Arisa nói với đôi mắt tròn trắng.

“Anh ta không phải cùng loại với cô à (shotacon) ?”

“Đúng là em từng thế trước đây trong một thời gian dài, nhưng giờ em khác rồi! nếu cần em sẽ thử thi với tất cả sức lực của em rằng em yêu cậu trai này ngay bây giờ!”

Xin tha tôi mấy lời thử thi ấy đi.

“...Đúng hơn là, nếu cô thích bé trai (shota), thì một người 15 tuổi không phải là ngoài phạm vi rồi sao?”

“Ara! Đó không phải sự thực đâu! Ý em là anh vẫn chưa có tảo của Adam, cảm anh vẫn mìn màng dù ở tuổi này, và giọng anh chưa bị vỡ đúng chứ? Và như em thấy lúc này, dù chân anh vẫn chưa mọc lông, nó cũng thực sự lằng nhằng điiiiiiiiiiii!!”

Arisa đá chặn giương, và đứng lên trong khi hét ầm ầm.

Tôi có thể thấy nhiều thứ khác đó, nên xin đừng diễn mấy tư thế ấy khi cô còn khóa thân nữa. Nói đúng hơn là, đi mặc quần áo đi.

“Được rồi, tôi đã hiểu lòng nhiệt thành của cô, nhưng mặc thứ gì vào đi trước khi tôi ra lệnh đó.”

“Vâng, vâng, em biết rồi.”

Cô bé hơi hào hứng giữ nhịp thở khi trả lời trong lúc mặc quần áo. Và khi cô dự tính ngồi lại thì dừng có mà ngồi trên đùi tôi.

...Không hiểu sao mà tôi cảm thấy sự trong trắng của mình đang gặp nguy hiểm.

“Nói chuyện xa thế đủ rồi, tôi không hứng thú với sở thích của anh ta mà là tính cách cơ.”

“Rồi~ Anh ta là một đồ ngốc mù quáng công lý, em cho là thế? Nếu người ta bảo [Đó là tà ác], anh ta sẽ trực tiếp đối đầu với nó mà không thốt ra một

lời nghi ngờ, loại như thế đó. Nguyên bản ở đó có một cô gái quan chức tham mưu đeo kiềng ở xung quanh anh ta, nhưng mà từ khi cô ấy cần ở lại đó cho bộ máy quý tộc, em không nghĩ cô ấy sẽ tham chiến.”

Đó là một loại người mà tôi không mặn mà gì với nó.

Tôi có một người bạn như thế, những loại như thế sẽ lôi bạn vào vấn đề của họ mà thậm chí không thèm nghe về hoàn cảnh của bạn. Tôi cho rằng tôi luôn bị liên can kiểu thế.

“Mà anh ta là anh hùng, anh ta chắc phải mạnh đúng không?”

“Đường như là thế~ Em không thấy anh ta chiến đấu, nhưng đường như anh ta đã ở cấp 50 khi anh ấy được triệu hồi.”

“Cô không kiểm tra kỹ năng anh ta khi cô gặp hắn sao?”

“Tất nhiên em làm rồi. Cấp anh ta ở 61 với hầu hết điểm tăng vào kỹ năng kiếm và giáo cơ bản cùng nhiều thứ kỹ năng khác nhau nữa. Nếu anh hứng thú em có thể viết ra những cái em nhớ cho.”

“Ah, tôi nhờ cô vậy.”

Tôi sẽ mua giấy bút khi bình minh lên.

“Tuy nhiên, em không biết kỹ năng đặc biệt của anh ta đâu đấy?”

“Cô không thể thấy ngay cả khi dùng Kiểm tra Tình trạng à?”

“Phải. Như là do khả năng của bộ giáp thánh anh ta nhận từ Đế quốc Saga, em không hiểu sao anh ta không giấu đi luôn kỹ năng của mình nữa.”

Thực thế thật. Có lẽ do vấn đề trả giá, hoặc cố ý làm vậy để kẻ thù bớt đề phòng chăng?

Tôi đoán lý do không phải là vấn đề ngay lúc này.

“Nhưng người đó cho em một chỉ dẫn. Anh muốn nghe không?”

“Phải, có chứ.”

“[Kỹ năng đặc biệt của tôi là một mâu thuẫn] thế đó”

Thế đó, nó vẫn vô dụng~ Arisa nói khi đang cười.

Nếu anh ta giống như Han Feizi thì ổn thôi, nhưng nếu ý tưởng chúng tôi không khớp khả năng anh ta thì có thể là vấn đề. (med: Han Feizi)

Được rồi, nếu như chúng tôi lâm vào tình cảnh phải chiến đấu, hãy chạy hết tốc lực thôi.

--oOo--

Tôi đang ở vị trí bất lợi tại trận chiến trên đồi tôi.

Khi mà cô ấy như trẻ con, thật khó để đánh cô bé. Dù nếu cô ấy định nhảy vào tôi, tôi sẽ nắm và ném cô bé đi.

Arisa giả vờ buồn ngủ và dựa lưng vào tôi.

“Cậu trai, còn thứ gì muốn nghe không, hay hết rồi?”

“Cô đang hủy hoại hình tượng chính mình đó biết không?”

Arisa rờ rẫm cầm tôi với ngón tay cô bé.

“Onii-chan, em buồn ngủ. Anh sẽ ôm em thật chặt cho đến sáng mai chứ?”

“Tình tượng nhĩ?”

Tôi bật cô bé khỏi đùi tôi và lăn cô ấy đến phía Lulu.

“Tôi quên mất, từ khi nào mà cô biết thân phận của tôi vậy?”

“Nếu em phải nói, nó từ lúc mới đầu.”

Tôi sốc. Tôi đã nghĩ tôi giữ bí mật rất tốt chứ.

“Do anh có khuôn mặt người Nhật, em đã có một định hướng ngay từ đầu.”

“Nó không phải quá yếu để khẳng định sao?”

“Cái thứ hai là [Itadakimasu]. Không hề có cách nói đó ở thế giới này.”

Arisa giờ hai ngón tay khi đang nói.

“Cái thứ ba là [Protein]. Dinh dưỡng chỉ đi ra từ vài cuốn sách trong thời kì Yamato-san, hầu hết mọi người không ai biết nó. Hơn nữa là, khi em nói [Protein] đầy đủ bằng giọng Nhật, nhưng anh lơ đi, đúng chứ?”

Tôi bất cần rồi...

“Và cái thứ tư.”

“Vẫn còn nữa sao?!”

“Cái kế là cuối rồi. Khi những điều về em là một người Nhật được đưa ra, tại sao anh không thấy khó chịu? Anh nên có một khuôn mặt ngờ ngác và hỏi lại, cái gì là một người Nhật? thế đó.”

Ra là tôi hoàn toàn bị cô cho làm xiếc à...

“Em xin lỗi, thực ra vẫn còn một điều nữa.”

Cô ấy chỉ vào quần tôi, “Một cái quần làm từ vật liệu tổng hợp với thẻ giặt rửa dính kèm, tuyệt nhiên không hề có thứ như thế trong thế giới này”, rồi cô ấy cười khúc khích. (med: Cái quần phía trên)

--oOo--

“Tiếp, nói tôi nghe mấy thứ về hộp đồ của cô. Thật là tệ nếu tôi bị giết khi tôi ngủ nếu cô lấy dao hay độc ra từ nó.”

Tôi không quên kiểm tra nguy cơ ẩn tàng như thế.

“Umm~ năm sách ma thuật, liên hệ [Ma thuật tâm trí.]”

Cô bé chất nó trên giường.

“Nếu cô bán những sách này, chà lẽ nó không đủ mua lại chính mình sao?”

“Thứ thuộc về nô lệ, nếu bị lấy đi, là xong rồi. Ngoài ra, nếu họ biết thứ đó viết về thứ ma thuật tâm trí đáng căm ghét, em không biết họ sẽ làm gì nữa...”

“Học ma thuật khác không tốt hơn sao?”

“Chỉ cái này là có khả năng. Nếu có ma thuật em muốn biết, em phải tự mình học chúng.”

Tôi khá rõ cảm giác đó rồi.

“Phần còn lại chỉ là bình nước cách đây không lâu, và những quần áo khác, có cần em lấy chúng ra luôn không?”

“Ah, lấy chúng ra. Cô không cần phải lấy bình nước.”

Tôi bị đau đầu sau khi thấy quần áo Arisa lấy ra. Yukata, đồng phục thủy thủ, và mấy bộ đồ hầu gái chưa làm xong... Dường như chúng là đồ làm bằng tay. Cô bé không có kỹ năng may vá nhưng nó chắc là đặc thù của cô ấy trước khi tái sinh.

Tôi chỉ ghi nhớ những tựa sách ma thuật, và cho phép mang những thứ đó lại về hộp đồ.

“Anh không lấy nó?”

“Tôi muốn đọc sách ma thuật lần kế, nhưng tôi không hề có dự định lấy chúng.”

Tôi nói rõ ràng cho Arisa đang hồ nghi.

Tôi sẽ bị xem như tên biến thái nếu tôi mang một cô gái nhỏ mặc đồ thủy thủ hay hầu gái đi vòng vòng.

--oOo--

Sau khi chỉnh lại tư thế, tôi hỏi câu cuối.

“Sao cô lại khiến tôi mua không chỉ cô mà cả Lulu luôn?”

“Do cô ấy là chị của em. Lulu như là phân nửa chị em vậy.”

“Đó là tại sao các cô muốn ở cùng nhau hử...”

Arisa đi đến giường và vuốt tóc Lulu, trông buồn bã, cô bé nói.

“Không chỉ có vậy. Chủ nhân sẽ không khinh miệt Lulu dù cô ấy thế này đúng chưa? Ngay ở quê hương tôi em, người hầu cũng bàn tán sau lưng về sự xấu xí của cô ấy.”

“Dù cô ấy trông xinh đẹp thế kia mà...”

“Em cũng nghĩ thế. Mà lại, em cũng ở tình cảnh tương tự. Anh không nghĩ mái tóc tím và màu mắt em không bất thường à?”

Arisa nâng tóc cô bằng hai tay và nhìn sang đây.

“Ah, tôi chưa từng thấy nó ngoại trừ phong cách nhuộm của mấy bà già.”

“Đ, đừng có gán ghép em cùng mấy thứ đó...”

Arisa chung hững, nhưng lập tức đứng vững lại trên chân mình và nói.

“Tóc tím và màu mắt được coi như điềm quái gỡ, dù chỉ có một ít người biết lý do, nếu mọi thứ xảy ra tệ hại thì họ sẽ bị buộc chịu trách nhiệm cho mọi thứ.”

Đó là tại sao cô ấy không bán được? Danh hiệu [Phù thủy Vong quốc] có được là vì như vậy sao?

“Cô có thể nói lý do sao cô thành nô lệ không? Đây không phải mệnh lệnh. Nếu cô không muốn nói thì không cần đâu.”

Arisa hất hăng đôi chút, như từng mảnh vỡ, cô bé ngậm ngùi kể lại.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29 Quá khứ, Thất bại và Mê cung tàn lụi

Satou đây. Có nhiều bi kịch mà vị anh hùng không thể cứu vãn kịp vào ngày đó.

Trong thế giới huyền tưởng, tôi thích nó là hạnh phúc đến suốt đời hơn.

--o0o--

“Em thất bại khi cố làm quê hương mình thịnh vượng hơn bằng tri thức hồi tiền kiếp.”

“Cho dù em trông thế này, em vẫn là một công chúa anh biết không?” Arisa nói mỉa mai.

“Mới đầu, nó hoạt động rất tốt, nhưng sau đó nó bắt đầu rơi vào bất tự nhiên và vương quốc bị suy tàn, chìm vào nội chiến và bị chiếm đóng bởi nước lân cận cho đến hồi kết.”

“Cô đã làm gì?”

“Chỉ là những cái cách nông nghiệp bình thường. Giống như làm phân bón từ lá và phân súc vật, nông cụ bốn bánh, vài gian lận quản trị cơ bản.”

Tôi chưa bao giờ nghe từ lóng ‘Gian lận quản trị’, nhưng tôi đặt từng mảnh quản trị và bộ phận cải cách lại cùng nhau.

“Cho dù cô thất bại, thì sao nó có thể đủ sức tàn phá cả vương quốc được?”

“Đó là tại sao em nói [Bất tự nhiên]. Ngọn núi nơi chúng em thu nhặt lá làm phân bón bị chết. Lượng lớn quái vật côn trùng bùng phát từ phân dùng để bón, cỏ bốn lá và củ cải vốn dùng để hồi phục đất, thay vào đó bị héo úa.”

Thực vậy, nhưng hiện tượng như huyền tượng như thế, dù nếu chúng ta thêm [Bất tự nhiên] vào điều này, điều đó có nghĩa là...

“Ai đó đang can thiệp vào đúng chứ?”

“Phải, nhưng lâu sau đó em mới biết được sự thật. Vào lúc đó, em chỉ nghĩ là bởi vì sự khác biệt của trái đất và thể giới này, em thực sự chán nản. Thậm chí còn bị gọi là [Phù thủy Vong quốc], hay [Công chúa điên] nữa.”

Ra những danh hiệu đến từ đó.

Nó không là do cô dùng ma thuật tâm trí thao túng đức vua để tạo ra hậu cung toàn trai đẹp cho cô hay thứ gì đó hử.

“Mà, nếu định chiếm đóng vương quốc của cô, thì nước lân cận sẽ không có được tí lợi nhuận nào hết, nó sẽ không có nghĩa lý gì đúng không? Đất quá hoang phế để cho nước khác lấy nó, quyền lợi họ chẳng thụt lùi sao?”

“Chúng không quan tâm về lãnh thổ một quốc gia nghèo. Có lẽ chúng chỉ muốn [Mê cung tàn lụi] nằm bên dưới lâu đài thôi.

--oOo--

“Sau khi nước tị em bị chiếm đóng, chúng làm một cuộc hành hình đức vua và thái tử để làm xoa dịu dân chúng.”

Nước mắt trào ra từ khuôn mặt bi thương của cô bé.

“Sau đó các hoàng tử và công chúa còn lại bị tị tập lại, và chúng nói thể này.”

[Đất nước này bị hủy diệt vì sự ngu xuẩn của các người. Các người đây không có phẩm giá thành hoàng tộc]

Chúng đề pháp sư pháp viện đặt cường chế (geass) lên từng người, bắt đầu từ em.

[Sống như một nô lệ cho đến khi chết]

“Em bị đổ lỗi cho sự diệt vong của vương quốc, nên em bằng lòng nhận cường chế và trở thành nô lệ.”

Tôi lấy ra một cái khăn tay từ kho chứa bằng cách che đầu dưới chăn giường, và lau nước mắt cho cô.

“Tại sao nó phải là nô lệ...”

“Là bởi vì sự hồi sinh của [Mê cung tàn lụi] em nói anh vừa rồi. Chúng em không thể trốn khi chúng em là nô lệ, do nó là cường chế và không có hợp đồng, chỉ có quốc gia mới có thể hủy bỏ nó...”

Cô bé nắm chặt chiếc khăn tay cùng hai tay tôi, và tiếp tục.

“Mỗi tháng, khi trăng tròn, chúng hiến tế một người cho một buổi lễ đáng ngờ trong nội khu mê cung.”

“Một năm sau đó, mê cung phục sinh. Khi buổi lễ kết thúc, chỉ còn em người có mái tóc cấm kỵ và Lulu, một đứa trẻ bất hợp pháp là còn lại. Việc giam cầm bọn em được chuyển từ tòa tháp đến dinh thự hoàng gia gần đó. Em không hiểu tại sao chúng không vứt bỏ bọn em ngay. Nhưng có lẽ bọn em được dùng để dự phòng cho mê cung nếu nó tàn lụi lần nữa.”

Sự bầu vú của cô bé đang mất dần sức mạnh của nó.

“Và sau đó, một thảm kịch khác xảy ra ở lần trăng tròn kế tiếp. Một quỉ vật xuất hiện, lâu đài và thành phố chung quanh bị hủy diệt. Căn biệt thự nơi chúng em ở cũng bị đốt cháy, em và Lulu chạy đi tản lên núi.”

Arisa bị cấm bởi Mệnh lệnh, nhưng khi lâu đài bị phá hủy, dường như chủ nhân họ bị chết, cảm tạ điều đó mà họ có thể chạy ra khỏi căn biệt thự.

“Em đã nghĩ không còn có lựa chọn nào ngoài việc bị chết cháy nhưng lúc đó chỉ số Lulu trở thành [Không chủ nhân], cảm ơn điều đó. Nếu em một mình, thì em đã chết chỉ thế đó.”

Arisa kéo tay tôi để tôi ôm cô bé và ngồi trên đùi tôi. Khi mà cô bé trông run rẩy trong tay tôi, tôi cho cô bé được tự nhiên.

“Sau đó bọn em lang thang trong núi, và rồi khi chúng em nghĩ đến cái chết, bọn em bị thu nhặt bởi người buôn nô lệ lãng du, Nidoren-shi. Do nô lệ không có chủ nhân không thể vào thành phố. Nên em sẽ không bị bán cho mấy quỉ tộc biến thái, em dùng Ẩn kỹ năng để giấu kỹ năng của em và Lulu cũng giả vờ mất giọng.”

Cô bé tựa đầu nhỏ của mình vào cánh tay của tôi, biểu cảm của cô hoàn toàn không rõ.

“Không phải sẽ tốt hơn nếu cô dùng ma thuật tâm trí làm Nidoren-shi đối xử với hai cô như con gái sao?”

“Đúng vậy. Em quá tuyệt vọng khi giấu kĩ năng, khi em nhận ra điều đó, em đã là trở thành nô lệ dưới Khế Ước của Nidoren-shi rồi.”

“Cô có thể dùng ma thuật sau đó mà.”

“Em có thể chết nếu em bất cẩn thử làm thế và bị bạo phát bởi giao kèo.”

Hmm? Chờ xíu.

Tôi xoay mặt Arisa về phía tôi.

“Không phải cô vừa lạm dụng ma thuật để ép tôi xuống hồi nãy sao? Tại sao giao kèo không phản ứng lại?”

Cô nhìn lên tôi và cười rù rì.

“Bởi vì đó là phục vụ từ một nô lệ. Em rõ ràng đã làm một lời tuyên thệ trong lúc giao kèo đúng chưa?”

[Em sẽ cật lực phụng sự chủ nhân mà không nghỉ, ngày cũng như đêm]

“Đó là tại sao em sẽ dùng mỗi phần của em, gồm cả ma thuật, để phục vụ anh!”

Cô bé đặt hai tay lên vai tôi trong khi nhìn mong đợi thứ gì, “Thế nên ôm em đi~, đắm mình vào cơ thể chưa chín muồi của em~”, trong khi cô ôm lấy tôi, tôi chặn cô bé lại với một cú bốp đầu.

--oOo--

“Mà nói này, con qui đó là ai?”

“Em không biết. Em không thấy tận mắt thấy con qui. Chỉ nghe về nó khi Nidoren-shi nói với thương buôn khác. Em chỉ biết rằng thành phố quanh lâu đài bị đốt cháy và nó đã đi đâu đó. Cũng có thể nó đánh cắp mê cung hồi sinh.”

Vậy là nó giống cánh tay qui, thu hoạch sức mạnh ở mê cung?

Tôi kể về nó với Arisa.

“Ra đó là não động mà Nidoren-shi đã dính vào, về mê cung?!”

Mặt cô bé gằn lại.

Giữ vững tâm hồn mình, tôi đẩy Arisa đang xấp lại, trong khi nói về nỗi băn khoăn cuộc tập kích của con qui, sự việc làm mê cung của tay qui, tổng hợp tất cả chuyện đó. Anh hùng mặt nạ bạc tất nhiên bị bỏ qua.

“Ý anh là mê cung mới đã được thành lập sao?”

“Giống thế đó.”

Nó chẳng phải là điểm ngạc nhiên sao?

“Chỉ có 6 mê cung sống trên lục địa này. Mê cung cuối cùng xuất hiện cách đây 100 năm rồi. Một mê cung sẽ xuất hiện trên xác một chúa qui, những điều đó được viết trên sách.”

“Cánh tay qui bảo rằng nó tạo ra vì ích lợi hồi sinh hoàn toàn, nên tôi nghĩ đó chỉ là loại đồ trú ẩn khôi phục thôi.”

“Nó chắc chắn không rẻ như thế. Đó là một di vật thuộc cấp Huyền thoại. Em thắc mắc không biết mục đích là gì...”

“Để tạo ra qui đánh với anh hùng chăng?”

Lờ đi câu trả lời không ăn nhập của tôi, Arisa đắm chiêu với khuôn mặt nghiêm túc.

Tôi ổn nếu cô quàng tay qua vai tôi, nhưng xin ngừng quắp chặt eo tôi với chân cô chứ.

“Có mạch đất ở chỗ này không?”

“Dường như có một nơi gọi là Thung lũng Rỗng.”

Cô bé nói với một khuôn mặt nghiêm trọng khi trông lên... Tốt thôi, nhưng cô làm gì mà cứ ần ần bộ ngực mông của cô thế?

“Nếu mục đích tay qui là hồi phục một tay, thì có lẽ nó đã xong rồi. Em nghĩ để hồi phục hoàn toàn thì sẽ mất nhiều tháng. Có lẽ nó có thể di chuyển chung quanh trong hình dạng trước đây trong thời gian ngắn.”

“Và cái thứ đó nằm ngay dưới chân chúng ta, đáng sợ quá~”, cô bé đang run lên.

Tôi không biết bao lâu là thời gian ngắn, nhưng Zena-san cùng đồng đội ở lối vào mê cung đang gặp nguy hiểm.

“Cô hết sức hiểu biết đấy.”

Hầu như giống Nadi-san.

“Em đã đọc hầu hết sách trong thư viện lâu đài.”

“Bản in chữ trong thế giới này thực nhỏ lắm anh biết không~”, Arisa dè bịu.

“Anh có biết không? Khi anh đọc sách và đạt kiến thức mới, anh sẽ tích lũy được điểm kinh nghiệm~ Vì nó mà cấp của em tăng lên cho dù em nhốt mình trong lâu đài.”

Tôi hiểu, sau cùng đây không hẳn là trò chơi, bạn có thể kiếm cấp ngay cả khi không chiến đấu.

--oOo--

“Kể tôi nghe nếu cô biết điều này.”

“Tất nhiên rồi~ thưa chủ nhân~.”

Trong khi cọ sát mặt cô vào ngực tôi thì đừng có mò mẫm nó với ngón tay thế.

“Ở thế giới này, để chiến đấu với một con quái cấp 62, thì cần bao nhiêu lực lượng?”

“Bao nhiêu cấp mỗi quân cò mà anh có thể chuẩn bị?”

“Khoảng 48.”

“Vậy thì anh cần trang bị 6 vũ khí thánh quang thuộc tính và một nhóm cân bằng thì ngon rồi, anh có thể thắng?”

“Không có 6 nỗi đau. Một pháp sư cấp 48, 3 người trên 40 và 2 người dưới 40.”

“Nó sẽ khắc nghiệt lắm đấy, nhưng nếu có 30 người cấp 10 hậu thuẫn theo lượt, thì em nghĩ phần nào họ sẽ nắm được tình thế. Dù có lẽ sẽ có nhiều hy sinh.”

Cô bé ngừng chơi ngón tay và nhìn lên đây.

“Chủ nhân, anh chắc biết rất nhiều về quân lực của thành phố này. Anh thực sự là thương nhân sao?”

“Tôi quen một người trong quân đội. Ngoài ra, dù tự nhận là thương nhân, tôi chưa bao giờ làm phi vụ buôn bán thương mại nào.”

“Chủ nhân có thể nỗ lực lấy 5 nô lệ mà không quan tâm gì.”

“Về chuyện đó sao, tôi lấy rất nhiều ma hạch trong mê cung, tôi sẽ không lo về tiền bạc trong một khoảng thời gian.”

Tiền thực ra là từ những gì tôi cướp phá của lũ rồng, nhưng nó có vẻ phiền hà nên tôi gạt cô ấy lúc này vậy.

Tôi nắm tay cô bé đang chơi vòng trên ngực tôi, dường như hiểu lầm gì đó, cô bé chu môi và định hôn tôi.

Tôi đẩy cô bé ra, bóc cơ thể cô bé khỏi tôi, và đặt cô nằm cạnh Lulu.

--oOo--

Tôi mặc đồ và áo choàng loại rẻ, rồi đi ra khỏi phòng.

“Anh đi đâu vậy~”, nghe thế tôi [Ra lệnh] cho Arisa, “Ngủ tới sáng đi.”, và ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30 Anh hùng mang mặt nạ

Satou đây. Tôi từng chơi trò bắt chước thành anh hùng khi tôi còn nhỏ nhưng tôi thực không ngờ mình lại mắc kẹt vào thứ giống như thế.

--o0o--

Tôi quay lại mê cung. Khoác lên mình kiểu dáng anh hùng mặt nạ bạc tóc vàng. (ED: ◯7◯ lol)

Tôi để mấy cô gái thú nhân nghỉ lại ở nhà trọ nên tôi chỉ một mình. Do Pochi và Tama không ở đây nên tôi kích hoạt kĩ năng [Phá bẫy].

Mở bản đồ, tôi đánh dấu hành trình đến nơi cánh tay qui đang cư ngụ.

Được rồi, với cái này tôi sẽ không cần phải kiểm tra bản đồ mỗi khi đến ngã ba.

Tôi di chuyển từng chút trong lúc kĩ năng khám phá bẫy chỉ ra vị trí của mấy cái bẫy. Tôi phần nào biết được vị trí có bẫy trước khi AR chỉ ra nó.

Tôi đặt lực vào cú nhảy và bay qua mấy cái bẫy.

Trông như có 5 lính xương trong căn phòng đằng trước. Rút kiếm ra có chút nhặt nhẻo nên tôi chỉ việc đá chúng cho nhanh.

Đám lính xương bay đập vào tường toi tã, nhưng chúng lập tức gượng dậy ngay.

“Ồ chết tiệt, kĩ năng này vẫn đang bị vô hiệu hóa.”

Tôi mở màn hình kĩ năng và nhấp [Chiến đấu]. Không chỉ cấp mà cả tên.

[Chiến đấu cấp 10], chỉ số thay đổi từ xám thành trắng. Tôi vô hiệu hóa nó để không đánh ai trong thành phố đến chết, sau đó tôi nhận kĩ năng Bất giữ. Đường như kĩ năng bất giữ không có hiệu dụng giết người, thật thuận tiện.

Tôi đá 1 bộ xương vừa ập đến. Cú đá trúng phần ngực làm nó bay đi y như bị bắn, và chìm luôn vào trong tường. Tên lính xương bị đá mất phần ngực ngừng một chút, sau đó nó bay thụt lui như thể bị kéo đi. Nhiều lính xương khác cũng vướng vào và bị phá hủy luôn.

Tôi đá những bộ xương còn lại nhẹ nhàng hơn chút. Nó không bay đi giống bị bắn như hồi nãy nữa, nhưng nó bay đập tường trong khi bị vỡ gãy.

“Minh nên chắc chắn rằng không quên tắt kĩ năng chiến đấu trước khi trở lại thành phố...”

Xem ra nó sẽ mất nhiều thời gian nếu tôi đánh bại hết kẻ thù, tôi quyết định sẽ chỉ chiến đấu với ai cản đường tôi.

Nhảy qua những cái bẫy, đá kẻ thù trên mặt đất, trong khi chạy nước đại xuyên mê cung.

Tôi vướng vào bẫy rút máu một lần, nhưng nó chỉ hút một phần nhỏ thể lực của tôi.

Tuy nhiên, có một nơi tôi buộc phải dừng chân.

--o0o--

[Người phải trả lời câu hỏi của ta nếu người muốn đi tiếp]

Đó là thứ ghi trên công. Câu đó hử, đây đúng là mê cung kinh điển mà.

[Shonimu ở ngay trên cây, Dareson đang ăn quả, Yurato đang gieo hạt. Hãy chỉ ra vị trí chính xác.]

Yep, làm thế quái nào tôi biết được chứ.

Vì thế tôi quyết định dùng cách bạo lực.

Tôi lấy ra một cái búa tạ từ kho chứa, và đập nó. Đập. Đập. Đập.

“Không hiệu quả à? Chờ đã, tôi vẫn chưa hoạt hóa nhánh kỹ năng búa.”

Tôi bỏ điểm vào kỹ năng [Búa song thủ] và kích hoạt nó.

...Tôi bắt giác nhận ra sẽ vô dụng cho dù tôi có tiếp tục đập nó. Đây là hiệu ứng của kỹ năng chăng?

Tôi ngừng để tâm về nó và vung cây búa tạ bằng tất cả sức lực!

Tay cầm bị gãy, và cái đầu búa bay đến phía cuối căn phòng. Cánh cửa bị lõm một chút nhưng chỉ có thể thôi.

“Cánh cửa này sẽ bán chạy lắm nếu mình mang được nó về nhà.”

Tôi cân nhắc việc quên cái cửa đi và chỉ việc đào một cái lỗ xuyên tường, nhưng theo tham khảo bản đồ thì việc đó sẽ mất kha khá thời gian để hoàn thành.

“Mình có nên dựa vào vật dụng ma thuật với hiệu ứng chưa rõ không nhỉ?”

Tần xuất tự nhiên với bản thân đang tăng lên.

Không may là xung quanh không có lối nào khác. Tôi cũng đã xem qua cái lỗ, nhưng ở đó không đi đến được phía bên kia căn phòng.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài điếc đặc với cái câu đó đó, nhưng đây là loại đòi hỏi bạn phải biết trước lời mờ đầu.

“Cây, quả và hạt hử... Có một vài hình ảnh động vật đáng nghi, nhưng không có thứ gì giống cái cây.”

Tôi đang ở thế bí.

“[Sinh vật nào đi bốn chân buổi sáng, hai chân vào buổi trưa và ba chân vào buổi tối?], nếu chỉ như thế thì~”

Chính nó!

Tôi lấy ra một cái cuốc từ kho chứa, rồi dùng nó khắc mấy thứ lên trên tường.

[Sinh vật nào đi bốn chân buổi sáng, hai chân vào buổi trưa và ba chân vào buổi tối?]

[Là con người]

>Nhận được Kỹ năng Giải đố.

Cảm ơn mày Sphinx (Nhân sư Ai cập)! Tôi không biết ai trả lời câu đó, nhưng cảm ơn luôn!

Tôi đổ điểm vào kỹ năng Giải đố lên cấp cao nhất rồi kích hoạt nó.

Shonimu, Dareson, Yurato, tôi vẫn không biết chúng là gì. Tuy nhiên tôi biết những hình ảnh động vật đáng ngờ tương ứng với mấy cái tên đó.

Rồi, tôi bắt giác biết cái cây, quả và hạt không có trong phòng này.

“Lấy kỹ năng, thắng dễ dàng~ Mình nghĩ nó thích thế~”

Mặc dù hơi thất vọng, phải chăng cái cảm giác này là nhờ kỹ năng Giải đố? Tôi hiểu rằng còn nhiều thứ cần làm nốt để giải quyết câu đố này. Tôi không biết cụ thể là thế nào nhưng...

Trong một trò chơi, thường thì chìa khóa sẽ nằm ở những phòng khác nhau, tôi tìm kiếm những phòng có kẻ thù mạnh trên bản đồ.

Có 3 căn phòng đáng ngờ thấy rõ, hơn nữa cấp của mỗi kẻ thù rõ ràng cao hơn hẳn bình thường.

“Thực như một trò chơi hử~”

Tôi thử nhìn căn phòng gần nhất. Sàn của căn phòng trũng xuống ngoại trừ phần trung tâm. Ở phần trũng, sinh vật giống rễ cây tủa ra chung quanh.

Có một cái bệ ở phần trung tâm căn phòng, một pho tượng đặt trên nó. Trông nó giống như chìa khóa để giải câu đố.

Có vẻ như khả năng nhảy một phát tới bệ là bất khả thi. Tôi nói thế là do không muốn đáp trên cái thứ quần quai đó ấy mà.

Chỉ số AR gọi đó là Rễ Du hành, Trông nó tựa như dạng đời sống bảo dưỡng nên dù tôi bắn nó trực tiếp với súng ma thuật và phá hủy được phần bên ngoài nó, nó vẫn không chết, không hề có kết thúc cho việc này.

Đó là lý do tại sao tôi dùng bom xăng mà tôi làm hồi trước. Tôi đã kích hoạt kỹ năng Kháng lửa từ trước, cơ thể tôi có lẽ sẽ ổn thôi. Nếu tọc giã tôi bị

bắt lửa, lớp cái trang của tôi sẽ bay biến, nên tôi đổ nước lên trên đầu. Với điều này, tôi sẽ không dễ bắt cháy.

Tôi châm bom xăng với ma cụ châm lửa (Gậy châm lửa). Tôi tùy hứng ném năm chai bắt lửa vào, rồi sau khi kiểm tra chúng bắt cháy ngon lành, tôi nhảy vào trong lửa!

“Minh có thể!”

Không thể nào không thể nào không thể nào! Dù tôi biết rằng cơ thể mình sẽ không cháy, nó vẫn là quá khó tin.

So với đám rễ cây sống đang cháy rất đẹp mắt kia.

Tôi thấy rằng không có khói đây, tôi thắc mắc liệu có lỗ thông khí nào ở đâu đây chẳng?

Trong khi chán nản chờ đợi, tôi kiểm tra những nơi đã định vị khác.

Căn phòng thứ hai như một quảng trường.

Ở thấp hơn mặt sàn trung tâm một chút, có một quái vật giống như tà ác vĩ đại cao 3m đang ở đó. AR chỉ ra nó là Người đá. cấp 40. Nó có kỹ năng đặc biệt [Giảm nửa thương tổn vật lý], [Giảm nửa thương tổn tinh thần].

“Đám Golem tiêu chuẩn thường được chăm sóc bằng cách cắt bỏ chữ E từ EMETH (sự vững chắc) để biến nó thành METH (chết), đúng không nhỉ? Nhưng ở đây chẳng có thứ gì được viết như thế cả, mà dù sao chữ ở nơi cũng đã khác rồi~”

Giảm nửa vật lý thương tổn hử... nó nghĩa là nửa phần còn lại vẫn được đúng chứ.

Tôi nâng cực hạn điểm kỹ năng giáo và kích hoạt nó.

Tôi lấy ra một ngọn giáo thép từ kho chứa.

Sau khi chọn góc nhắm tốt, tôi ném ngọn giáo!

Ngọn giáo đâm Người Đá chéo góc, xuyên qua nó và đâm thủng tường đất cho đến tận phần móng.

Một khắc sau, Người Đá vỡ vụn ở nơi ngọn giáo xuyên qua, bị hủy diệt chỉ với một đòn.

“Đó là tất sát kĩ~”

Có một viên ngọc xanh trong miệng con người đá. Có vẻ như nó là [Quả].

Căn phòng thứ ba là phòng có một hòm kho báu nằm chính giữa.

Bầy xếp được đặt khắp mọi nơi trong căn phòng cho đến tận vị trí hòm báu, chỉ có một lối đi an toàn từ đây cho đến đó.

Vẫn sẽ là dễ dàng miễn sao nó còn một lối đi.

Tôi đeo một liễu kiếm đen ở eo, an toàn đi qua bầy và đến trước hòm báu.

“Who~ah, hòm châu báu là con cái trang-mimic!”

Phải, quái vật trong phòng này là đúng chuẩn của một hằm ngục, Mimic.

Trong khi tôi trang bị liễu kiếm, hòm châu báu bắt đầu mở miệng tấn công, vì vậy tôi liên tục nó với đâm liễu kiếm. Cảm giác như là đang phá một vật dụng hơn là một dạng sống.

>Nhận được Kỹ năng Tấn công Liên tục.

Con cái trang bốc hơi dần trong làn khói tím. Tôi vô tình bước lùi và gần như đạp chân vào bầy. Nguy hiểm, nguy hiểm quá >.<

Dưới nơi ở của con cái trang, có một hòn đá đen. Vẻ như đó là [Hạt].

Khi tôi quay lại căn phòng lúc đầu thì lửa đã tàn lụi, khói trắng và mỏng bay lên từ đụn tro.

Rễ Du hành đã rút đi đâu đó, đó hẳn là nơi không bị phát hiện.

Đây là vận may, tôi thu lấy tượng trên bệ. Đây là [Cây].

Nó không giống như tảng đá sẽ sụp đổ ngay khi tôi lấy bức tượng đi.

Tôi để kĩ năng Giải đố chỉ dẫn cách đặt đồ vật ở đúng vị trí, sau đó cánh cửa âm thầm mở ra.

Đề cánh cửa không đóng lại khi tôi trở về, tôi cắm một thanh kiếm lớn vào vị trí phù hợp trên sàn.

Từ đây cho đến căn phòng tôi nhắm tới không có gì đáng nhắc đến nên tôi chạy thẳng luôn.

--oOo--

"Đây là nơi mà cánh tay quý nên ở..."

Nếu nó không hồi sinh thì tôi sẽ quay lại với thú vui lười biếng~

Một thứ như đàn tế nằm ở sâu trong phòng.

Khi tôi tiến gần đến nó...

Nền xung quanh đàn tế đột nhiên bùng cháy ánh sáng xanh lam.

"Fuhahahaha! Ta đến rồi đây!"

Một vòng ma thuật ánh sáng tím phát ra từ đàn tế cùng giọng của cánh tay quý.

Ở trung tâm vòng tròn ma thuật, cánh tay quý thư thái trôi dạt, không, cơ thể nó đã hoàn toàn hồi sinh.

"Muhha ~! Ta thực hoàn hảo, được hồi sinh rồi!"

"Vẫn cái giọng nói ngu xuẩn ấy."

"Mumumumu! Tên khốn nguoi! Đồ mặt nạ bạc! Ta, tranh đấu nào!"

Con qui gầm lên, và hào quang đen tỏa ra từ cơ thể nó. Dường như đó là ma thuật hỗ trợ. Chỉ số AR mô tả [Giảm thương tổn 90%].

"Sự sợ hãi là kẻ thù lớn nhất! Ta, làm điều tốt nhất!"

Con qui lại rống lên. Ánh sáng tím tỏa ra từ móng, sừng và đuôi nó. AR chỉ ra [Tăng 300% tấn công vật lý].

"Ê, xong chưa?"

Tôi kéo thanh thánh kiếm khỏi vỏ bao trên eo tôi khi nghe con qui nói. Tôi thắc mắc có phải nó gọi là đeo kiếm kiểu Tây phương?

Tôi khôi phục ý thức lạc lối để đối mặt với con qui.

"Để cho thấy rõ lòng độ lượng, đây là lượt của ta! Ta, tấn công thẳng!"

Con qui phát động tấn công trong lúc lướt tới!

Để lại những vết sáng tím phía sau, con qui đâm móng vuốt độc của nó bằng tay phải nhưng tôi cúi đầu trước đòn đánh và phản đòn bằng thế rút kiếm nhanh, chém từ dưới lên.

Vết sáng xanh vẫn đẹp như mọi khi.

Thánh kiếm xẻ thịt ngọt sớt mà không gặp trở ngại gì, cắt đứt luôn cả xương.

"Gunununu! Ta, không phục!"

Con qui bị cắt tay đang dùng đuôi nó để tiếp tục tấn công. Nó làm tôi nhớ lại, tôi đã bị văng đi bởi cái đuôi này ở lần đầu tiên.

Trừ khi tôi mất cảnh giác còn không thì thứ này chẳng đáng để tâm. Tôi cắt luôn cái đuôi với một đòn kiếm.

"Không đời nào! Đồ khốn khiếp! Nguoi chắc chắn là anh hùng! Nguoi làm ta ngạc nhiên đấy!"

Con qui lộ lưng nó sau khi dùng đuôi tấn công, tôi chém nó thành ba mảnh từ đằng sau...

Yep, tôi khá lên rồi. Sau khi đánh bại nhiều côn trùng, tôi đã dần quen với nó.

"Cái này...Không thể! Mao-sama... ta, rất tiếc..."

Sau khi chắc rằng HP con quý đã về 0, tôi thu thập cái đuôi bị cắt và tay rồi để chúng vào cùng với phần thân chính. Sẽ phiền phức nếu nó hồi sinh thêm lần nữa như lúc trước, hòa táng nó thôi.

Tôi đốt lửa bằng cách ném phần bom xăng còn lại vào cơ thể nó ở khoảng cách xa chút.

Tôi trông chừng cái xác cho đến khi nó cháy rụi từ một nơi xa. Có lẽ vì sự tồn tại của nó đã mỏng manh lắm rồi, nó bị cháy thành tro chỉ trong 5 phút.

Sau khi hoàn tất công việc ở mê cung, tôi rời đi sau đó.

>Nhận được danh hiệu [Nhà du hành mê cung]. (ED: mê cung du hành giả)

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Zena

Ma thuật khởi phát phù lấy cơ thể tôi.

Dù cho nó là cảm giác tôi từng quen thuộc, giờ đây nó cũng trở nên khó chịu.

Để xác nhận hiệu quả tôi tiến một bước tới.

Tốt rồi, rõ ràng nó hoạt động.

Theo gió.

Tôi đang chạy.

--oOo--

Tôi gặp người đó vào hôm qua. Dù cho nó chẳng phải là nguyên ngày kể từ lúc ấy, tôi vẫn thấy như nó dài hơn thế.

Tôi đã nghĩ mình có thể phòng ngự được đòn tấn công của quý với phong ma pháp của mình, nhưng cơ thể tôi thay vào đó trở nên vụn vỡ. Chân và tay tôi đau nhói, tôi giống như một con búp bê, không thể cử động.

Tôi nhẹ vịn cổ mình.

May mắn là, trước khi tôi đâm sâu vào mặt đất, tôi bị vướng vào nhánh cây bên đường ở nơi nào đó.

...May mắn hả? Phải không nhỉ?

Sinh lực tôi sẽ biến mất trước khi con quý quá mạnh đó bị đánh bại và ai đó từ quân đội của tôi đi tìm tôi.

Ngay cả giờ đây, máu tôi đang rỉ từng chút một.

Ý thức tôi dần mờ đi nhưng tôi tỉnh trí khi tôi nghe thấy tiếng chân ai đó.

Tôi gom tất cả năng lượng ít ỏi của mình còn lại, và ráng nhìn.

Ai đó đang mặc bộ đồ lêu lẹt đến nỗi làm nhức mắt tôi.

Tôi, người đang trên bờ vực của cái chết, vẫn nghĩ như thể đang trong cuộc sống thường ngày.

Tôi muốn trở lại những ngày thường nhật đó!

Dù tôi cảm thấy kiệt sức khi nhìn bộ đồ lêu lẹt đó, tôi vẫn gọi anh ta trước khi anh ấy đi. Anh ấy có chất giọng vô tư lự cho dù anh ta ở bất kì đâu.

--oOo--

Chạy.

Tránh người, né xe, tôi đang chạy.

Tiến lên, thêm một bước.

Nhanh hơn, chỉ một khoảnh khắc.

Tôi đang chạy.

--oOo--

Tôi tự hỏi có phải tôi ngất đi, sau khi gọi anh ta, anh ta đã lập tức đứng cạnh tôi.

Đó là một cậu trai trông rất bình tĩnh mà bạn sẽ không nghĩ cậu ấy mặc bộ đồ lòe loẹt đó.

Tôi không thấy cậu ấy đẹp trai, nhưng cậu ta là người mang lại cho bạn ấn tượng tốt.

Sau khi xem xét thương thế tôi và xử lý với chỗ xương gãy, cậu ấy nhẹ nhàng, vâng, rất nhẹ nhàng đỡ tôi lên bằng tay.

Đồ cậu ấy, trông rất mới, bị lấm bẩn bởi máu tôi và bụi.

Nhưng cậu ấy dường như không bận tâm mấy thứ ấy.

Dù hiện trạng cậu ấy khó xử, cậu vẫn đủ sức mang tôi mà không gượng gạo.

Tôi tự hỏi làm sao cậu ấy mang tôi xuống cái cây?

Bằng ma thuật?

Trái ngược mong đợi của tôi, cậu ấy bay từ nhánh cây mà không cần dùng ma thuật.

--oOo--

Tôi chạy xuyên con hẻm

Không hề phá chuyển động của mình, tôi đập vào tường và xoay tại góc.

Tôi tránh mọi người đang ngạc nhiên như thể tôi đang khiêu vũ.

Tôi thậm chí còn không để tâm nếu váy mình tung bay.

Tôi chạy bằng mỗi phần sức mạnh của mình.

--oOo--

Tôi nhắm mắt mình để chịu đựng cơn chấn động sẽ sớm tới.

Tôi nghe tiếng ai đó chói lọi gần tai tôi, nhưng đó là giọng của tôi.

Tuy nhưng cú sốc không đến dù tôi đợi chờ thế nào.

Khi tôi rụt rè mở mắt, với cái nhìn lo âu, cậu ấy dịu dàng chào tôi.

Cậu ấy dường như không đi xuống trực tiếp bên dưới mà nhảy qua một loạt nhánh cây rồi đi lên mái.

Một con người thực lạnh lẽ!

Hãy gọi cậu ấy là Lạnh lẽ-san từ bây giờ.

Trong khi mang tôi, cậu ấy băng sang vài mái nhà, tìm kiếm một nơi để đi xuống.

Cậu ta nhảy lên và xuống vài lần, nhưng cậu ấy làm như thể nó là một cái lông không trọng lượng. Như là cậu ấy có cánh vậy.

Tôi tự hỏi nếu là thể này thì liệu có giống bay trên trời cao chẳng?

--oOo--

Tôi mất nhịp thở.

Nhưng tôi không thể dừng bây giờ.

Tôi được tin tưởng giao việc gọi tiếp viện, để mà không để cậu ấy phải chết.

Tôi lò đi tiếng la hét của cơ thể tôi.

Tôi sẽ để nó nghỉ nhiều nhất có thể sau vậy.

Bây giờ tôi phải nhanh hơn, dù chỉ là một bước.

--oOo--

Khi chúng tôi đi xuyên một căn nhà chật chội, cậu ấy rất cẩn thận để không làm phần gãy xương của tôi đụng vào vật dụng.

Tôi thấy mình như một cô công chúa sau khi nhận được quá nhiều săn sóc cẩn thận này.

Một điều xa hoa nhỉ, xem như tôi đã sẵn sàng cho cái chết của mình khi trước.

Những khi cậu ấy tránh đồ vật, cơ thể chúng tôi tiếp xúc gần gũi.

Tôi từng rèn luyện cùng với nam đồng sự trước đó, nhưng cậu này không có mùi cơ thể như đã thú giống những người đó. Trái lại, tôi có thể ngửi mùi thơm dịu dàng thoang thoảng.

Tóc cậu ấy mượt quá. Tôi muốn chạm vào chúng một chút...

Cuộc chiến ở quảng trường đã kết thúc. Rõ ràng họ đã thắng.

Tôi được dẫn bởi cậu đến khu điều trị.

Cậu ấy đưa tôi vào khu cứu trợ sau khi việc điều trị hoàn thành, và đi cứu những người khác.

Trong cuộc chia tay của chúng tôi, cậu ta xoay lại và vẫy tay với tôi một lần.

Tôi không chắc liệu đó là cho mình, nhưng tôi cảm thấy chút hạnh phúc.

--oOo--

Hầu như đã ở đường trục lộ chính.

Một đứa trẻ thành linh nhảy ra từ vệ đường.

Tôi không thể tránh cậu cũng như với cậu ấy. Tôi nhảy qua đứa trẻ, biểu diễn một cú lộn nhào trên không.

Tôi biết nó thực xấu hổ do tôi đang mặc váy, nhưng giờ không phải là lúc đề cập về nó.

Tôi để sự an toàn của đứa trẻ cho người lớn gần bên.

Tôi lại áp bức chân tôi với thời gian phi lý vừa qua.

--oOo—

Tối ngày hôm đó, Lilio và bạn bè tôi mừng vui khi thấy tôi nói với Anh lạnh lẽo-san “Mùa xuân đã tới với Zena hơ~”, họ nói thế.

Tôi không hiểu yêu là gì dù bạn nói với tôi.

Mỗi khi tôi nghĩ đến anh ấy, phần nào trong tôi cảm giác như chạy một vòng.

Nếu đó thực sự là yêu thì tôi có thể hiểu tại sao Lilio, người cuồng-yêu, thì nhanh phản ứng như vậy.

Ngày kể đó, tôi bắt chợt ra ngoài với một cái váy. Nó không có lý do gì đặc biệt cả.

Trước khi tôi đến đền thờ để điều trị, tôi tự hỏi tôi có thể gặp anh ấy nếu tôi đến hiệu sách anh ấy giúp hôm qua không? Tôi suy xét nó một chút... Suy nghĩ nhỏ này là một bí mật.

Khi tôi thực sự gặp anh ấy ở hiệu sách, tôi cảm thấy đây như là số phận trong một khác.

Tôi có phóng đại lên không?

Lilio chắc sẽ rất vui về nó, “Trẻ con rất thích mấy thứ số phận eh~”, không hề nghi ngờ về điều này.

Anh ấy bảo bộ quần áo không hợp thời trang của tôi rất “Đáng yêu.”

Phải không quên viết nhật kí khi tôi về nhà hôm nay!

--oOo--

Tôi nhảy vào đường chính trong khi lẫn trốn.

Chạy trên đường, tôi băng xuyên qua mấy chiếc xe trong khi đụng chúng.

Tôi sẽ xin lỗi người đánh xe vừa nói mấy lời thô tục sau này.

Đợi hơi thở tôi bắt kịp rồi tôi ngâm phong ma pháp, Lối gió thì thầm (Whisper Wind).

Những người gác cổng nên ở trong bức tường trong.

“Đây là pháp sĩ Zena đang nói! Trên quận Tây, màu tím đã xuất hiện ở khu 13 gần tường ngoài.”

“Cô đang dùng ma pháp? Tôi là Mondo lính canh gác cổng. Cô chắc chắn đó là màu tím?”

Màu tím là thuật ngữ quân đội dành cho quý.

Chúng tôi không thể rõ ràng là có qui xuất hiện trong ánh sáng ban ngày.

“Không nhầm đâu, tôi xác thực nó bằng tận mắt. Làm ơn gửi lực lượng nhanh nhất có thể. Tôi sẽ quay lại đó để giúp sơ tán thường dân.”

“C, chờ đã, một mình...”

Không lắng nghe những lời cuối của Mondo-san, tôi đi quay lại quảng trường nơi Satou ở đó.

Giữa chặng đường, tiếng rống và nhà đổ đến từ hướng quảng trường.

Tìm tôi thất lại, tưởng tượng ra điều tệ hại nhất.

Không sao mà! Tôi thuyết phục mình.

Nebiren-sama từ đền Garleon ở đó, anh ấy là tu sĩ thánh quang pháp giỏi nhất thành phố Seryuu này. Nếu là anh ấy, dù anh ấy không thể đánh bại qui cao cấp, anh ta cũng sẽ cầm cự được thời gian.

Tôi niệm lại Phong Bộ (Wind Walk) khi hiệu ứng nó hết hạn.

Tôi vững lại đôi chân run rẩy của mình.

Đề chạy lại.

Về lại phía người đó.

--oOo--

Tôi được đưa một bông hoa như món quà.

Một bông hoa mặt nhỏ mùa đông với mùi thơm nhẹ nhàng.

Tôi thắc mắc liệu anh ấy có biết ngôn ngữ loài hoa không?

Chúng tôi đi khắp các cửa hàng mà Lilio chỉ tôi. Anh ấy đầy bất ngờ hơn mấy thứ bình thường mà tôi thấy ở anh.

Nó rất vui.

Con át chủ bài mà tôi giữ gìn từ mấy thứ Lilio dạy tôi là một viên đạn lép, nó có chút xấu hổ, nhưng trước khi tôi nhận ra tay chúng tôi đã nắm lại khi chúng tôi đi cùng nhau.

Cả đám đông mà tôi phản nản trong suy nghĩ, chỉ cho ngày hôm nay, tôi thực biết ơn họ.

Đây chẳng phải là thứ họ gọi là hẹn hò sao?

Ngôn ngữ loài hoa này là “Tình yêu vừa nảy mầm”... nếu mà anh ấy biết nó.

--oOo--

Tôi đến quảng trường sớm hơn tôi nghĩ.

Nhưng tôi không có thời gian để thắc mắc.

Bởi vì, chỉ có một khoảng trống ở đó ...

Trong tuyệt vọng, tôi ngã gục xuống đất.

Ở trung tâm khoảng trống, một tảng đá đen đáng ngại với gai nhọn chìa ra đứng đó. Tôi nghe giọng từ hòn đá đen đó.

Tôi lê chân đang bị lạm dụng của mình như thể nó đang gào thét biểu tình chống đi đến đó.

Nếu tôi không nhầm, con quỷ nói thứ gì về [Mê cung].

Tôi không hiểu liên hệ giữa quỷ và mê cung, nhưng Satou-san và người khác phải ở bên trong.

Tôi sẽ nhảy vào bên trong bằng bản thân tôi.

Nhưng, tôi bị chặn tại lối vào tảng đá đen. Bởi viên chỉ huy người đến bằng cưỡi ngựa. Họ dường như ở tường bên trong khi tôi liên lạc vừa nãy.

Tôi được bổ nhiệm làm liên lạc viên tạm thời bởi chỉ huy, để giúp bảo hộ quảng trường trong suốt việc xây trạm quân sự.

Khi mà tôi gần với vị chỉ huy, tôi nhận được cả lô thông tin khác nhau. Không gian mở quảng trường và các ngôi nhà bao quanh như đã bị hút vào lòng đất. Cùng với con người.

Tôi chắc rằng anh lính lệ Satou-san có thể nướng nấu ở một nơi an toàn đâu đó.

Phải tin nó từ bây giờ.

Lãnh sự-sama đã đến sau khi trạm quân sự hoàn tất, trông hào hứng bất thường khi đang nó về thứ gì đó như là Hạch tâm mê cung (Dungeon Core), nhưng tôi thực sự không hiểu.

--oOo--

Chúng tôi nhận được cho phép lao vào mê cung sau hơn một ngày đã qua.

Tất nhiên, tôi đầu nhập nhóm đầu tiên.

Tôi muốn chạy vào mê cung ngay lập tức, nhưng Lilio không bỏ tay tôi ra.

Dù điều đó không có nghĩa tôi sẽ ly khai vị trí tiên phong.

Đầu tiên, chúng tôi phải bảo đảm tầng đầu mà chúng tôi vào.

Từ đây, kế hoạch được triển khai cho lực lượng chính khi chúng tôi hoàn thành việc bảo hộ một phòng.

Mặc dù nó trông khá thận trọng, nó cũng là luật sắt khi bạn tiến vào một mê cung.

Chúng tôi tiến lên chậm chạp xuyên qua lối đi trong khi tôi thấy thất vọng.

Tiếng bước chân được nghe từ phía trước.

Tôi cẩn thận xác nhận góc phía khác bằng cách dùng gương.

Xạo hả! Nó là Satou-san!

Không cầu vào sự may mắn không thể tin này, tôi do dự một khác.

Tôi không nên do dự.

Từ góc hành lang, tôi thấy thân ảnh của Satou-san đang bị tấn công bởi một quái thú xuất hiện từ tường.

Tôi vùng tắc Lilio đang nắm chặt tay tôi.

Như thể dưới tác dụng ma thuật, tôi nhảy tới như bay.

Tôi làm điểm đáp trên tường ở góc hành lang.

Quái thú cắn Satou-san.

Ồn mà.

Satou-san né nó.

Đầu tôi trống rỗng, nhưng giờ không là lúc.

Tôi niệm Búa khí (Air Hammer) và nổ văng con thú đi. Nó không đủ sức mạnh đánh bại nó, nhưng phải kéo nó khỏi Satou-san trước.

Satou-san bị dính vào vụ nổ, nhưng thành công tách quái thú khỏi anh ta.

Trước khi con quái thú bắt đầu phản đòn tấn công, Nebiren-sama đã làm chủ đánh bại nó. Như mong đợi.

Tôi, người nhẹ nhõm sau khi thấy mặt Satou-san, bắt đầu khóc và ôm chặt anh ấy mà không đi.

Lilio-san làm cho niềm vui của tôi như thành rắc rối của người khác sau đó.

Dù nghĩ anh ấy vừa thoát khỏi từ cái nơi nguy hiểm như một mê cung, Satou-san vẫn giống Satou-san thường lệ.

Nhưng mà có lẽ tôi không nên lo lắng nhiều.

Từ khi tôi nghỉ ca vào ngày mai, tôi sẽ làm thứ gì ngon cho anh ấy vào sáng mai.

Lilo ắt sẽ có trò vui do tôi lần nữa.

Loại cuộc sống bình thường đó chắc sẽ tốt đẹp hơn một chút lâu đây.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32 Sự hiểu lầm là gia vị cho Tình yêu Hải hươc

Satou đây. Có một thứ gọi là "giấc mơ burom burom", và tôi, là người nghĩ rằng nó sẽ tốt hơn nếu là một giấc mơ, Satou.

(med: Giấc mơ burom burom) (ED: đây là điển tích nổi tiếng của TQ Mộng Hồ Điệp - Trang Tử)

Một ngày nào đó tôi có thể quay lại thế giới đó không?

--oOo--

Từ cửa sổ, tôi có thể nghe thấy tiếng ồn ào của giao thông bên ngoài. Tôi đã ngủ quên sao?

Tôi đã đạt được nhiều kiến thức khác nhau ngày hôm qua, giờ tôi cũng đã hiểu bản sắc của Arisa. ^^

Sau khi trời sáng lên, tôi đã nguội lạnh hơn so với thời điểm tôi biết rằng con bé làm mình được mua bằng ma thuật, và ngoài ra, cô bé cũng biết được nhân dạng thực của tôi, nên nó sẽ nguy hiểm nếu để cô bé rời đi.

Tôi thuyết phục bản thân mình rằng con bé là đầu mối để quay lại thế giới cũ của tôi. Bóp cổ một cô gái nhỏ chỉ để chắc ăn, chuyện như thế là bất khả thi đối với tôi. Tôi thả bỏ chạy đến tận cùng thế giới còn hơn.

Khi đang suy ngẫm đến nỗi chìm đắm bản thân vào trong sự ấm áp của cái giường và ngủ lại lần nữa, cánh cửa bật mở với một cú tông.

Chà thêm gõ cửa luôn.

“Satou-san, anh thức chưa~? Người yêu anh đến rồi này~”

Martha-chan chắc chắn tràn đầy năng lượng vào sáng sớm này. Phía sau cô ấy, “T-Tôi không phải là người yêu a...”, là Zena-san đang cố chặn miệng Martha-chan trong khi v-vẫy-t-tay.

“Chào buổi sáng.”

Trong khi tôi như đang mơ ngủ, tôi nâng nửa người trên để chào họ.

Trời lạnh. Tôi đã cởi áo mình sau khi xong việc và đi ngủ chỉ với thể, nhưng... tôi thấy rồi, chiếc áo tôi mặc dưới áo choàng đã bị lộ ra bởi Arisa.

“Ô, đó là một thân hình khá tốt đấy~.”

Martha-chan nhìn chăm chăm vào nửa trần của tôi. Zena-san ở đằng sau cũng đang nhìn trong khi đỏ mặt.

Tôi nghĩ rằng cô ấy hẳn phải quen với những người đàn ông khóa thân như là một người lính chứ nhỉ.

"Tôi xin lỗi, vì đã khiến mấy cô nhìn thấy hình ảnh khó coi như vậy. Tôi sẽ thay quần áo của mình ngay lập tức."

Tôi đặt tay lên giường và cố gắng nhắc người dậy.

"Ahnn~"

...Nó là một tiếng kêu hò hững.

Khi tôi nhìn xuống, một cô gái nhỏ bán khóa thân đang ở đó. Tay tôi dính vào ngực trần của cô bé... Con bé bò vào khi nào vậy?

Thấy cảnh tôi ngủ cùng một cô gái nhỏ, mặt Zena-san chuyển từ đỏ sang xanh dương.

“...Chủ nhân...Nếu anh còn làm thế nhiều nữa...Em sẽ chết~ mất~.”

Từ phía bên kia, như thể canh đúng lúc, Lulu đang nói mớ.

Nhìn sang phía đó, có lẽ vì cô lăn lộn trên giường, cô ấy đang ngủ, quay phần lưng về phía này. Mà quần áo cô ấy thì ngắn, cái mông xinh của cô ấy cũng quay về đây... Tôi nhận ra rằng cô ấy không mặc đồ lót.

Hon nữa, vài giường dính đồ... Hờ? Tôi không có xâm hại cô ấy, okay?

“N-N-Nhờ bản~~~~! Satou-san là đồ ngốc~~~~!”

Zena-san chạy ra khỏi phòng trong khi khóc lóc.

Martha-chan gỡ đầu cô, “Xin lỗi vì đã làm phiền~, xin cứ tận hưởng ạ~”, rồi cô ấy đóng cửa lại.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe từ "bản thủ" trong đời thực. Nó như là vấn đề của ai đó vậy.

“Cậu chủ, nếu anh có một miếng vải sạch, anh có thể đưa em không? Lulu hình như tới kì rồi.”

Tôi lấy ra một mảnh vải từ túi.

“Cảm ơn anh. Bỏ qua bên đi, anh không đuổi theo cô ấy sao? Nếu anh không sớm đuổi theo, anh sẽ không còn khả năng sửa chữa hiệu lảm này đâu, anh biết mà~”

Cô ấy không phải là bạn gái tôi, nhưng tôi ghét việc bị một người bạn hiểu nhầm rằng tôi là một lolicon.

Nhìn trên radar, nơi cô đang đứng là đường chính ngay bên ngoài quán trọ này. Như mong đợi từ một người lính, cô ấy nhanh thực. Với cô ấy, vượt căn phòng này chỉ mất một chút thời gian.

...Kĩ năng này thực thuận tiện, nhưng cũng thực đáng sợ nếu một kẻ rình rập học được nó.

Trong khi nghĩ mấy thứ ngu ngốc, tôi đang mặc cái áo trên sàn, tôi không thể cố nhảy ra ngoài khi đang bán khóa thân được. Nó cũng không thể, khi mà

tôi chỉ mặc quần đùi ngay từ đầu.

(Đo) Lường thời điểm, tôi nhảy ra cửa sổ đến đường.

Tôi đáp xuống chặn lối Zena-san. Tôi bắt kịp Zena-san đang ngạc nhiên, và phân tán lực chuyển động cô ấy bằng cách quay một vòng ...

“Zena-san, đó là hiểu lầm thôi.”

“Nhưng mà, anh đang ngủ với một cô bé đáng yêu!”

“Cô bé chỉ lên nhầm giường khi mở ngủ thôi mà.”

Việc ngủ cùng một đứa trẻ như cô ấy lẽ ra là chuyện bình thường (an toàn) chứ nhỉ?

Tôi rõ ràng đã mặc quần kể từ hôm qua. Tôi muốn nhấn mạnh về sự vô tội của tôi.

Tôi không phải tên lolicon!

“Ồ đó cũng có một cô gái với mái tóc đen! E, eu...”

“Ý cô là người chị có thể ngủ xấu đó hả, hình như là cô ấy đến kì thôi.”

Zena-san cuối cùng cũng yếu thế đi.

“N-nhưng mà, một người đàn ông mua nô lệ thường thực hiện ý định của họ vào buổi tối, Lilio đã nói thế!”

Cái cô đồng sự Lilio chết tiệt này!

“Nó tùy vào mỗi người chứ. Cặp chị em đó thay thế cho người hầu cô biết đấy? Những cô gái thú nhân đóng vai trò bảo vệ, vì họ không hợp với việc mua sắm”

“...nhưng mà...”

Ngay cả khi cô ấy hiểu, cảm xúc cô ấy vẫn chưa bắt kịp hử?

Mà nếu tôi nói “Nếu tôi định làm thế thì tôi đã mua một người phụ nữ gọi cảm hơn rồi.” Nếu tôi nói thế, cô ấy sẽ còn giận dữ hơn nữa.

“Hôm nay cô mặc thứ khác với bộ đồ một mảnh hôm qua. Có rất nhiều điểm xếp kiểu cách gọn gàng, nó tuyệt đẹp. Zena-san nhìn rất quyến rũ với nó đấy.”

Đây là lúc, tốt nhất nên khen ngợi và làm cô ấy u mê.

“Mấy thứ như thế... Nó chỉ là quần áo...”, Zena-san bẽn lẽn nói trông như có chút vui sướng.

“Nó rất đáng yêu, nhưng cô không lạnh khi mặc quần áo mỏng sao?”

“Không, do tôi đã tự rèn luyện mình, nên ổn thôi.”

Đó không phải là câu dành cho một cô gái nói đâu, Zena-san.

Ngay đây, tôi nên nắm lấy tay cô ấy dưới bàn tay một người đàn ông và nói “Cô sẽ ấm hơn ở đây!”

“Đúng rồi, có một cửa hàng ngay đằng trước đang bán khăn choàng rất đẹp. Sao chúng ta không đi xem cùng nhau nhỉ?”

“Thực thế sao? Vậy tôi sẽ đi!”

Yosh, tôi vừa thành công trong việc lèo lái dòng chảy câu chuyện.

Rồi thì, sau khi so sánh hàng chục áo choàng và khăn choàng, cuối cùng tôi trao cho cô ấy cái khăn choàng màu hồng do tự cô ấy chọn như một món quà, cảm xúc cô ấy hoàn toàn trở lại bình thường. (med: ôi đàn bà [-_-])

Việc mua sắm của phụ nữ chẳng phải lâu lắm sao eh?

--oOo--

Khi chúng tôi quay về quán trọ, Arisa gọi nhỏ tôi ở đâu đâu hơi xa chuồng ngựa.

“Mừng trở về, cậu chủ. Em mừng khi thấy rằng hiểu lầm dường như đã được giải quyết.”

Thủ phạm chính đang nói như thế nó không phải lỗi của mình, phải búng một cái vào đầu con bé.

“Tôi về rồi, cô đang làm gì ở một nơi thế này?”

“Bọn em nói với Liza-san chia bánh mì vì bọn em đói.”

“Ra là cô vừa ăn xong?”

“Yup, Lulu vẫn còn đang ăn bên trong. Cô ấy dường như vẫn đang đói...”

Tôi hiểu, đối với một người chậm chạp, thịt hong khói có lẽ chưa đủ. Tôi đưa cho Arisa một ít tiền và bảo cô mua ít trái cây.

Tôi quay về phòng để thay quần áo.

Zena-san đang đợi ở quầy rượu tầng trệt trong khi uống nước trái cây.

Trở lại phòng, tôi đổ nước vào cái chậu đồng trên bàn từ Bì Nước Âm Ty (med: chỗ này lúc trước hiểu sai, không phải bình, lọ mà là cái bì da chứa nước của mấy người băng sa mạc hay lính chiến đấu xưa.), và dùng nó rửa mặt. Do ở đây không có lược chải tóc, tôi làm ẩm tay tôi một chút và dùng nó chải tóc. Lần kế phải ngó tiệm làm tóc trong thế giới này chút.

Tôi thay bộ đồ sạch, và mang một đôi giày mới. Khi tôi đang cột giày, tôi thấy một quả trái cây khô.

Phải Arisa ném nó không? Dù vậy, Martha-chan sẽ lau dọn sạch khi tôi ra ngoài một mình, nên tôi bỏ nó vào kho chứa khi có thứ gì đó khiến tôi mang máng trong tâm trí.

Nó làm tôi nhớ, tôi thử lấy ra ngoài [Bữa ăn Nóng hổi] mà tôi đặt nó vào từ những ngày đầu tôi đến đây. Nó vẫn còn nóng hổi. Tôi cắn nó sau khi xác nhận nó không bị thối với Thẩm định. Mùi vị vẫn còn nguyên như nó vốn có.

[Bữa ăn Nóng hổi] và [Trái cây khô]. Do chúng thú vị, phải thử nghiệm mấy thứ mới được.

Tôi bỏ một điểm vào Hộp Đồ vật và kích hoạt nó. Tôi trữ phần còn lại [Bữa ăn Nóng sốt] bên trong nó.

Do tôi giống như sẽ quên nó lần nữa, tôi đặt một ghi chú trên Ghi chú trong thẻ Trao đổi.

--oOo--

“Cảm ơn vì đã chờ, Zena-san.”

“Đừng lo, tôi vừa trò chuyện với Martha-chan.”

“Sự khó chịu này sẽ biến mất thôi~.”, và thế là Martha-chan quay lại làm việc.

Ở nơi cô ấy, Arisa, Liza và những người khác đang quay về, nên tôi gọi họ.

Lulu trông không khỏe nên cô ấy về phòng. Tôi yêu cầu một nàng hầu đi ngang mang nước vào phòng, và đưa cô ấy ít tiền đồng.

Tôi đi ra ngoài với Zena-san, mang Arisa, Liza và người khác.

Bỏ 10 tiền bạc vào một túi nhỏ, tôi đưa nó cho Arisa để mua quần áo thay đổi cho họ và những vật dụng cần thiết.

Liza và người khác làm vai trò như bảo vệ và mang hành lý.

“Cậu chủ, có được dùng thêm tiền mua đồ ngọt không?”

“Miễn là nó không hơn một tiền đồng lớn thì được thôi. Nó gồm cả bữa trưa, đừng xài hết cho quà vật đấy.”

“Dạ~~~?”, Arisa chia ra ở đường Đông khi nói thế. Pochi và Tama đi dọc hai bên con bé, con bé trông như ông trùm băng nhóm trẻ con. Liza người theo sau thì giống như một phụ huynh.

“Cô ấy là một nô lệ rất niềm nở đúng không?”

“Tôi không biết thái độ đó có hợp với một nô lệ không, nhưng cô gái đó là một người dễ gần.”

Tôi không biết một nô lệ nên hành động thế nào là thích hợp, nhưng nếu cô bé cứ giữ cái thái độ thái quá với xung quanh, tôi tin chắc rằng con bé sẽ là một mẫu hình thất bại cho con người sau này.

--oOo--

Kể từ lúc thời tiết khá là tốt đẹp, chúng tôi quyết định cùng nhau đi dạo đến một công viên gần đó trong khi trò chuyện.

“Cô được nghỉ hôm nay?”

“Không, tôi có phiên trực chiều nay.”

“Không phải cô vừa có phiên trực mới tối qua sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi không đủ nhân viên nên nghỉ nửa ngày là tất cả những gì mà tôi nhận.”

Hmm? Cô đến gặp tôi mặc dù bận như thế sao? Tôi không thể tưởng tượng được rằng cô ấy đã hết sức, cô ấy có việc khác ư?

“Không, nó không thực sự quan trọng cho lắm... Nó là trải nghiệm đầu trong thực chiến cho một số người trong quân đội, thế nên để giữ họ bình tĩnh...”

Tôi hiểu, thế mới nghỉ, ngay cả khi có thứ không đe dọa mạng sống tôi, tôi cũng tò mò hưng phấn.

Mặc dù có vài kí ức kéo dài từ trận chiến hôm qua...

Mà không, dù trong chiến đấu hay sau khi đấu với con quỷ, tôi vẫn ổn, có phải do cảm thấy nó không thực?

Và cho dù tôi đã đồ sát cả cộng đồng chủng tộc thân cận với Liza, tôi cũng không có cảm giác tội lỗi dù chỉ một chút, sao lại như thế?

Tôi thắc mắc liệu nó có là một hiệu ứng từ Khả năng Đặc biệt không rõ nào đó chăng?

Câu hỏi cứ xoay vòn trong tâm trí tôi...

Và nó sẽ thành vòng tròn.

Một hương thơm dịu nhẹ gần mũi tôi. Khi tôi mở mắt mình, ở đó là khuôn mặt âu lo của Zena-san.

“Anh ổn chứ? Satou-san.”

“Tôi xin lỗi, suy nghĩ tôi vừa đi lang thang một tí. Tôi ổn rồi.”

Cho dù tôi có nghĩ về vấn đề này một mình, lời giải đáp chắc sẽ không đến, tôi đoán nên tham khảo ý kiến với Arisa tối nay...

Sau đó, tôi hỏi Zena-san giúp tôi thực hành niệm phép ở công viên, nhưng dù tôi tập trung, nó vẫn không có tác dụng. Dù thế thì, tôi vẫn tiếp tục thực hành niệm chú như thể chạy khỏi thứ gì đó. Zena-san kiên nhẫn hướng dẫn tôi như thế đó. Nó kéo dài cho đến khi thời gian nghỉ của Zena-san kết thúc vào buổi chiều...

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33 Việc mua sắm của mấy cô gái nhỏ

4-2. Việc mua sắm của mấy cô gái nhỏ

(--Góc nhìn của liza--)

“Được rồi~ Chúng ta đi thôi. Mọi người, theo tôi~.”

Phối hợp cùng lệnh của Arisa, Pochi và Tama cùng theo sau. Arisa nói như thể cô bé không là nô lệ mà là một người chủ vậy. Tôi không thể làm thế, nhưng tôi không nghĩ tôi sẽ làm việc đó.

Mà nếu chủ nhân cho phép, là một nô lệ tôi không nên can dự...

“Trước nhất, là đồ lót! Thế loại đồ lót nào mà mấy cậu gái đang mặc?”

Trong khi nói thế, Arisa cuộn áo choàng và váy của Pochi để xác nhận. dù khác chủng tộc, một cô gái vẫn là một cô gái, tôi nghĩ cô bé nên kín đáo hơn chứ, nhưng tôi tự nhủ nó ổn khi cô bé vẫn còn là một đứa nhỏ?

“Cậu nói dối~ Cậu không mặc gì cả! Đừng bảo tôi là, cô cũng vậy nhé Liza-san?”

“Vâng, tôi không có mặc đồ lót.”

Arisa nói rằng, “Tôi không thể tin được~”, cô cường điệu lên với hai tay cô đặt lên má trong khi miệng há ra. Nó chắc là loại biểu cảm nào đó, nhưng khi chúng tôi khác chủng tộc, tôi thực sự không thể hiểu nó. (med : Tiếng hét lòng)

“Chúng ta sẽ mua đồ lót cho mọi người~ Giờ, đi thôi!”

"Oou~."

"Oou~, nano desu~."

Dường như quên đi thứ gì đó, Arisa dẫn Tama và Pochi với tay trong tay khi đi cùng nhau. Khi chúng chỉ là trẻ con, chúng có thể là con mồi của tội ác và tội phạm, nên tôi đi theo cùng ở cự ly gần.

“Mà, đồ lót nước này chỉ có quần lót thôi. Tôi đoán mình nên tự làm nếu tôi muốn quần đùi hay áo ngực dễ thương~”

Cô bé trông không thỏa mãn với sự lựa chọn của cửa hiệu. Tôi không hiểu từ lông, nhưng có lẽ nó là một loại đồ lót?

“Mà tôi nghĩ nó vẫn tốt hơn là không có quần lót, Liza-san, thứ lỗi cho em chút.”

Sau khi nói thế, Arisa ôm eo tôi. Rõ ràng cô bé đang đo kích cỡ.

“Chú, làm ơn đưa cháu 9 cái khổ này, và 3 cho cái này và kia. Giá bao nhiêu thế?”

Cô bé tự tin mặc cả giá 10 tiền đồng lớn của chủ tiệm, và cô bé lái nó xuống 6 tiền đồng lớn. Hơn nữa, cô bé cũng lấy 5 dây trang trí như quà tặng. Lẽ nào cô bé có kỹ năng thương lượng và mặc cả?

Không ngạc nhiên khi cô được giao phó mua sắm bởi chủ nhân.

15 mảnh đồ lót được đặt vào một cái túi. Lao động chân tay là việc của tôi.

--oOo--

"Kuh~ Em thua mùi đồ ngọt rồi~."

"Mùi ngon~."

"Nano desu~."

Tôi dùng cả ba đang mắt tự chủ định tiến đến quầy hàng với mùi đồ ăn ngọt và chúng tôi quay lại việc mua sắm. Dù trông có vẻ tin cậy, sau cùng cô bé vẫn là trẻ con.

“Không biết quần áo sẵn có những gì? Vật liệu từ vải sợi hoặc vải bông hồ~ Uwa, mấy bộ này từ cô kết lại luôn! Mọi người thích loại quần áo nào?”

Pochi và Tama ngơ ngác. Những cô gái này chưa bao giờ tự chọn quần áo cho họ trước kia. Tôi đã từng đặt một bộ đồ tùy chỉnh một lần khi tôi còn ở trong tộc, nhưng ngoài ra tôi thường dùng đồ xài rồi từ người khác. Cô bé có lẽ đến từ gia đình giàu có.

“Tôi không phiền là loại nào, miễn là nó mặc được. Mà do tôi chiến đấu với giáo, một bộ đồ vững chắc có lẽ sẽ tốt.”

“Tôi hiểu rồi, phải tìm một bộ cho chiến sĩ mà trông dễ thương mới được! Mình sắp phát hỏa rồi đây!”

“Bốc cháy~”

“Nano desu~”

Tôi nghĩ nó không cần dễ thương, nhưng không chỉ Arisa, Pochi và Tama trông vui sướng chưa. Chúng có lẽ bay tới không trung rồi.

“Cái này, cái áo một mảnh này thế nào ? Màu xanh lục nhạt này khá đẹp, và phần cổ trang trí này cũng đáng yêu chưa~ Hơn thế phần lưng lại hở, nên khi cô chải tóc lên, cô có thể khiêu dụ một người đàn ông chỉ trong một đòn~”

“Arisa, tôi rất vui khi cô lựa quần áo cho tôi, nhưng tôi đang lựa áo ngắn tay này và quần dài. Nó trông dễ chiến đấu hơn và vải thì dày nên nó sẽ bền

lâu.”

Cô bé dường như không thích lựa chọn của tôi, Arisa gãi đầu cô trong khi đang quàng áo choàng. Bỏ á nhân chúng tôi sang một bên, tại sao loài người như cô bé lại thích giấu mình trong áo choàng? Thực là bí ẩn.

Rồi cuối cùng, ngoài Arisa, mọi người mua hai bộ áo ngắn tay và quần, và một bộ một mảnh được đề nghị bởi Arisa.

“Arisa, chúng tôi thỏa mãn chỉ với một bộ đồ. Tôi không muốn hoang phí tiền của chủ nhân...”

“Nó không phải là hoang phí! Nếu chúng ta ăn mặc nghèo nàn, chúng ta sẽ sỉ nhục chủ nhân mình! Không cần phải là quần áo sáng lóa, nhưng chúng ta cần quần áo để thay!”

Arisa tuyên bố vững vàng. Một cô gái cùng chủng tộc với chủ nhân nhân mạnh đến thế này. Nó ắt là điều thực sự cần thiết.

Chúng tôi mua từ 4 quây hàng, và như dự liệu, 15 mảnh quần áo có hơi cồng kềnh.

Do bỏ nó vào túi không vừa, chúng tôi mua ba lô cho mỗi người giữ phần của họ. Tất nhiên là tôi mang cho Lulu, người đang ngủ ở nhà trọ.

Chúng tôi xài 4 tiền bạc và 2 tiền đồng lớn. Nó có ổn không khi nô lệ xài tiền nhiều thế này?

--oOo--

"Tiếp theo, đó là giày~."

"Giày~?"

"Chúng tôi đã có giày nano desu."

Tama nghiêng đầu, Pochi chỉ vào dép đang mang dưới chân.

Nó không chỉ giới hạn cho nô lệ như chúng tôi, ngay cả dân nghèo cũng không đi giày.

“Cô không nghĩ có giày đi là có chút hơi xa hoa sao?”

Chúng tôi đang xài một lượng lớn tiền như thể bình thường. Tôi e rằng nó quá lãng phí. Tôi không bận lòng nếu tôi bị phạt, nhưng khi tôi nghĩ chủ nhân sẽ ghét bỏ tôi, tìm tôi như đóng băng.

“Nếu cô dùng cơ thể mình chiến đấu, thì dép là nguy hiểm lắm biết không? Giày ống hay ít nhất là dép bằng da dày sẽ tốt hơn.”

“Lốp da chúng tôi chắc lắm, nên nó ổn thôi.”

Arisa lắc đầu cô bé.

“Vết cắn côn trùng, rồi trong số chúng có mấy loại có độc, sinh vật như thể có thật đấy. Nếu gót chân cô bị thương, thì dù cô là anh hùng, cô cũng sẽ chết! Thế nên, chúng ta sẽ mua giày.”

Cô bé mạnh mẽ đi vào cửa tiệm, nhưng người chủ từ chối.

Arisa cố gắng dùng sức để qua, nhưng người chủ tiệm dường như không thỏa hiệp.

“Sao chúng tôi không được!”

“Ai lại muốn chạm chân á nhân hả! Những kẻ này đúng chỉ nên đi chân trần mà thôi. Cô đang ngăn đường buôn bán của tôi đấy, đi mau đi!”

Vì ông ta định đẩy Arisa vắng đi, tôi nhắc cô bé từ phía sau. Nắm đấm chủ tiệm trúng bụng tôi, nhưng lực quá yếu, nó chẳng đau chút nào.

Sau thời gian trong mê cung cùng chủ nhân, hình như tôi đã mạnh hơn.

Nếu được cho phép, tôi muốn lại chiến đấu trong mê cung cùng chủ nhân. Mùi thịt ếch nướng thực ngon... Không, nó không phải vì thịt nướng đâu. Tôi hạnh phúc vì hữu dụng trong mê cung mà.

--oOo--

“Giờ thì~ Tôi phải tự thúc mình thôi, kể đến là hàng hóa thương!”

“Hàng hóa~.”

“Hàng hóa nano desu~.”

Tôi thắc mắc nếu Pochi và Tama hiểu hàng hóa thường là gì...

“Arisa, chúng ta nên mua loại nào? Nếu nó là đồ dùng để ăn và đồ nấu nướng thì chúng ta đã có một số rồi.”

“Là thế nào~ vậy thì, hãy bỏ qua những thứ ta có và có lẽ không cần.”

Arisa kể ra những hàng hóa như thể dùng để ca hát.

“Mình không biết liệu cái gì có sẵn ~ lược, gương cầm tay, tách, bình, kim khâu, chỉ, kéo cắt vải, khăn, bút và mực, rồi giấy, mình đoán vậy.”

“Arisa, không phải gương tay quá mắc sao? Còn nữa, cô muốn làm gì với bộ may và dụng cụ viết đó vậy?”

“Dụng cụ viết là một yêu cầu bởi chủ nhân. Bộ đồ may thì sẽ dùng bởi tôi. Từ khi mà tôi là một cosplayer tự chủ hồi trước, dù không có kỹ năng, tôi vẫn có thể may vá~ Tôi có thể làm đồ lót dễ thương và cả quần áo theo mùa~.”

Chúng tôi hoàn tất thu thập hàng hóa thường ngày từ những cửa hàng khác nhau, nhưng cuối cùng chúng tôi không mua gương tay. Gương tay có giá đúng 3 tiền bạc. Dù cho Arisa cố gắng mặc cả nó, nó vẫn ngoài ngân sách của chúng tôi.

Cô bé đã sẵn sàng từ bỏ mua kéo và kim, nhưng cô bé chỉ từ bỏ gương tay sau khi đắn đo không khiếm về nó.

--oOo--

“Được rồi, nhiệm vụ hoàn thành~ Kể đến là đồ vật đã chờ lâu ời là lâu!”

“Đồ vật~ thịt~.”

“Thịt~ nano desu~.”

“Dù chúng ta chỉ vừa mới ăn sáng, chúng ta vẫn ăn thêm bữa nữa sao?”

Tôi nghĩ bữa ăn chỉ có sáng và tối, bộ nó khác với cô bé sao?

Chắc chắn chúng tôi đã có nhiều bữa ăn trong mê cung, nhưng đó là dịp đặc biệt để hồi phục sức mạnh chúng tôi để mà không bị suy sụp khi chiến đấu liên tục.

“Đồ ngọt thì cần cho đời sống văn hóa!”

Nếu chủ nhân cho phép nó, thì không cần phân đối nhiều.

Dù khi chúng tôi chọn thức ăn từ quầy hàng, cô bé vẫn không quên lấy trái cây cho Lulu.

Hình như Lulu giống chị cô bé, cô bé là một em gái tốt luôn nghĩ cho người ruột thịt của mình.

“Mọi người muốn ăn gì nào?”

“Thịt~!”

“Thịt!”

“Thịt là tốt.”

Arisa trở nên trông thất vọng chút ít.

Tôi nghĩ không có thứ gì ngon hơn thịt, bộ nó khác với chúng người sao?

“Loại thịt nào?”

“Cái bị xiên~”

“Thịt dính trên xương nano desu~”

“Tôi thích thịt đùi chim rang.”

Sau khi nghe ý kiến chúng tôi, Arisa tuyên bố.

“Được rồi, kể từ khi túi tiền chúng ta rỗng rảnh, hãy đi theo lượt thôi~.”

Sau đó, nó là một quãng thời gian hạnh phúc. Với muối và dầu vừa phải, trần trề mùi thơm, thịt cừu nủi nướg, tôi không hiểu nó là loại gì, nhưng thịt dính trên xương có cấu trúc vượt ra khỏi thể giới này, nó có chút mùi giống thịt gà nướg. Thịt là tuyệt vời trên tất thảy.

Kể đó, tôi thử ăn bánh ngọt được đề nghị bởi Arisa, nhưng nó kém hơn thịt nhiều. Vị giác con người sau cùng thì khác biệt nhĩ?

Trước khi tôi thành một nô lệ, tôi chỉ có thể ăn thịt trong các lễ hội và nó là thịt cá. Khi tôi nghĩ về nó, tôi thực may mắn khi là nô lệ của chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34 Vấn đề linh tinh và Hành động ảnh hưởng (Flag)

Satou đây. Bạn có cảm thấy như bạn đang nhảy múa trong tay ai đó bao giờ chưa?

Tôi thấy giống như Son Goku từ Saiyuki (7 viên ngọc rồng)...

--oOo--

“Có chuyện gì sao? Cậu chủ, phần lưng anh có vẻ nặng nề quá~?”

Suy nghĩ của tôi ngừng quay vòng, Arisa đang đứng đó mang lượng lớn hành lý.

“Bụng anh bị thương~?”

“Bị thương nano desu?”

Tôi xoay tầm nhìn thẳng đến hướng áo tôi bị kéo, ở đó là Pochi và Tama đang nhìn lo lắng trong khi náu mình gần chân tôi.

Liza vẫn bình tĩnh đứng đó, nhưng sự lo âu của cô truyền đến đây.

“Tôi ổn, tôi chỉ có chút mệt sau khi bận rộn hai ngày vừa rồi.”

Tôi vuốt đầu Pochi và Tama.

Tôi thực sự mất tư cách làm người lớn khi khiến mấy cô gái lo lắng. Chỉ nghĩ về điều đó thôi, tội lỗi và sự hải đang đè nặng trong tâm trí tôi trước khi biến mất như thủy triều rút.

...Tôi kiểm tra Lịch kí phòng có tin nhắn nào hiện lên nhưng ở đó không có gì.

Tôi thực sự nên nói với Arisa tối nay. Tôi thì thầm với Arisa, “Tối nay, sau khi Lulu ngủ, dành ra một ít thời gian của cô”, nhưng mà, “Ế~ không phải anh yêu em quá nhanh đấy chứ?”, một câu trả lời đầy hiểu nhầm văng ra. Tôi sẽ coi nó như OK từ giờ.

Khi tôi hỏi thành quả mua sắm, Pochi và Tama vui vẻ bắt đầu lấy quần áo ra từ túi, nên tôi dừng họ lại. chúng tôi đã quyết định sẽ kiểm tra chúng sau khi về nhà trọ.

Liza xin lỗi vì xài quá nhiều tiền, nhưng tôi bảo nó là chi phí cần thiết, nên đừng nghĩ về nó nữa.

Cho dù với tốc độ ăn xài hiện thời, chỉ tính trên tiền tệ nước Shiga mà tôi có, cũng phải mất 2-3 năm đến khi nó cạn khô, thế nên chẳng cần lo chi.

Trên đường quay về quán trọ, tôi lắng nghe kinh nghiệm mua sắm của Arisa và mấy cô gái. Pochi và Tama nói về lần đầu mua sắm của họ từ đầu tới cuối trong niềm vui sướng, họ kể tôi nghe nó vui thế nào.

Tôi đề nghị Liza để tôi mang nửa hành lý và quần áo Lulu, nhưng cô ấy nhẹ nhàng từ chối.

--oOo--

Ngay trước quán trọ, tôi thấy một thứ thân quen khi trước. Cô ấy đang đi qua lại không vững.

Martha-chan và cô gái giúp việc trong nhà trọ đang mang một bó củi.

“Martha-chan, cô đang trở về công chuyện vặt?”

“Ah, Satou-san. Hẹn hò xong rồi sao?”

“Không may là, Zena-san có việc buổi chiều.”

Trong khi trò chuyện, tôi lấy số củi từ Martha-chan và cô gái. Nó có lẽ là công chuyện của họ nhưng đích đến chúng tôi như nhau. Nó sẽ ổn nếu lấy một nửa.

Liza cố nhận nó, nhưng tôi từ chối vì hai tay cô ấy bận rồi. Pochi và Tama cũng đang nói “Cho đây~”, nhưng nó không có nghĩa gì khi lấy từ mấy cô gái nhỏ này chỉ để đưa nó cho cô gái nhỏ khác, nên họ từ bỏ.

Nó không thực sự nặng, dù nó ít nhất 2-3 kg. Không có lý do gì để hai cô gái nhỏ mang hai bó mỗi người. Họ thường được giao nó, nhưng hình như hôm nay số lượng không đủ để cung cấp nên họ đi mua thêm.

Chúng tôi vào sân từ cửa sau gần chuồng ngựa. Tôi đặt bó củi vào đúng vị trí của nó.

>Nhận được kĩ năng Mang vác.

“Cảm ơn~ Satou-san. Nhờ cậu mà bọn tôi được cứu rồi~”

“Cảm ơn nhiều quý khách-san.”

“Đừng phiền về nó.”

Martha-chan đi vào nhà bếp với một bó củi. Cô gái phụ việc, tên cô là Yuni. Tôi quyết định quan sát Yuni dự định đi chăm sóc ngựa của khách khác. Tôi biết có ngựa từ ngày hôm qua, nhưng tôi chưa từng thấy ngựa được chăm sóc thế nào, nên tôi rất hứng thú. Đây không phải là cho cuộc trốn chạy.

Yuni đang đứng trên một cái ghế đầu, và cố rướn hết cỡ cơ thể nhỏ bé của mình để chải lông chúng. Tôi yêu cầu giúp đỡ, nhưng cô bé nói rằng cô sẽ bị ngã bởi bà chủ nếu cô để khách giúp cô.

Sau khi giấu hành lý của chúng vào khoảng không bên dưới đồng rom, Pochi và Tama quay lại. Pochi và Tama bắt đầu giúp Yuni. Liza bảo tôi rằng họ đã giúp buổi tối qua và sáng nay luôn. Nó chả lẽ được chấp nhận nếu để Pochi và mấy cô gái giúp à?

Thấy cảnh ba cô gái nhỏ hết mình chăm sóc ngựa, tôi cảm thấy mình như cha mẹ đến hội thao để cổ vũ con cái, tôi đã được chữa lành.

Mấy cô gái nhỏ trở thành 4 trước khi tôi chú ý, nhưng Arisa không giống như có động lực.

“Do quần áo mà em vừa mua sẽ bẩn mất~” cô bé nói thế trong khi biểu hiện như một cô gái thành thị dưới áo choàng của cô.

“Liza, tôi tạm thời sẽ đến chỗ quân đội để lấy ngon giáo và tiền ma hạch, cô muốn đi cùng không?”

“Vâng, em sẽ cùng đi với chủ nhân.”

“Em nữa! Em cũng đi!”

Pochi và Tama ngừng giúp và chạy đến đây.

“Chủ nhân định đi đâu~?”, “Chủ nhân đi đâu desu?”, chúng nói thế khi chạy đến, nhưng khi tôi cảm thấy sẽ rất ồn ào nếu tất cả cùng đi, tôi bảo chúng tiếp tục giúp.

“Ay!”, “nano desu~”, rồi chúng quay lại làm việc bằng cách mang thức ăn cho ngựa. Tôi nhủ thầm sao chúng lại trông hạnh phúc thế?

--oOo--

“Tâm trạng Lulu thế nào rồi?”

“Cô ấy có vẻ ổn. Em đã đưa cô ấy quần áo để thay và đồ lót, nên nếu anh đi ngay giờ anh sẽ may mắn thấy những cảnh gợi cảm đó~”

Tôi cốc đầu Arisa vì nói những điều ngu ngốc. Con bé có thực là em gái của cô gái đó không vậy?

“Dừng lại một chút~”

Tôi tuyên bố và đi đến Hội việc làm.

“Chào Nadi-san.”

“Ara, chào mừng Satou-san. Anh lại cùng đi với một cô gái dễ thương hôm nay.”

Khi chúng tôi vào, Nadi-san chào mừng lịch thiệp từ một bên quầy tính tiền.

Ở đó cũng có một ông già, dường như là chủ hội, nhưng ông ta luôn ngủ bất cứ khi nào tôi tới. Thế ông có làm việc không?

Tôi nói với Nadi-san về yêu cầu phân phát những vật lưu niệm của người đã khuất.

Với một kẻ đáng ngờ như tôi, thì sẽ tốt hơn để người dân đô thị này như Nadi-san phân phối chúng. Nói cách khác, tôi thử yêu cầu nhân viên tại điểm quân sự tạm thời nhưng tôi bị từ chối thẳng thừng. Bởi vì nếu tôi chuyển tên người chết và vật dụng thô, cô ấy sẽ phải liên hệ với gia đình tang quyến.

“Anh muốn tôi thu thù lao gì thay cho anh?”

“Lại nữa? Thù lao gì?”

Sau khi truyền đạt thông tin về người khuất cho Nadi-san, người tình nguyện làm việc phân phối, tôi nghe thấy mấy thứ lạ lùng.

Hình như cô ấy cũng muốn biết nếu cô hành động như một người trung chuyển cho việc phân phát đồ lưu niệm thì việc nhận thưởng ra sao. Tôi chỉ là một kẻ chen ngang nên tôi không thực cần phần thưởng...

“Vậy thì còn việc nhận thưởng từ những gia đình giàu có? Mọi người có thể sẽ nghi ngờ mục đích của anh vì mấy thứ anh trả lại mà không đòi thù lao.”

Ra nó là như thế. Nó được qui định để Hội giới hạn tối đa chi phí.

“Nadi-san, tôi có vấn đề khác muốn hỏi...”

Khi mà tôi định mua hay thuê một căn nhà, tôi hỏi giá thị trường. Khúc cuối, tôi không hỏi qua người trung gian, và nó không bởi vì tôi không đủ khả năng mua nó.

Nadi-san nói, “Có nhiều người không thích sống cùng hàng xóm là á nhân, tất nhiên nó được áp dụng cho tường trong, nhưng ngay khi ở quận Tây, tôi không nghĩ ra ai đó sẽ bán cho anh một căn nhà. Anh có thể tìm ra nó ở quận Đông, nhưng từ khi mà vấn đề trị an bên đó xấu đi, nếu một người giàu có như Satou-san đến sống ở đó, thì lũ đạo tặc sẽ tấn công anh ngay kế tiếp mà không nghi ngờ gì.”, và thế là tôi được thông tin thế đó.

--oOo--

“Làm ơn kí tài liệu giao dịch này. Chi phí thẩm định cho ngọn giáo đã được khấu trừ từ số tiền thanh toán. Sự an toàn của ngọn giáo đã được xác minh nên anh có thể mang nó trong thành phố, nhưng hãy cẩn thận không đưa cho á nhân vũ khí.”

Tôi kí tài liệu được trình ra bởi nhân viên, và nhận lại cây giáo. Tôi bọc cây giáo bằng vải tôi mang theo.

Giá của ma hạch là 17 tiền bạc. Chi phí giám định là 2 tiền bạc, tôi nhủ thẩm liệu đó là số tiền hợp lý không? Thành thực mà nói, tôi nghĩ bạn có thể sống nếu chỉ là một giám định viên.

Chỉ vừa đi trong mê cung với cả 4 chúng tôi trong một ngày, chúng ta đã kiếm được 6 Arisa... Chờ đã, cách tính đó buồn cười quá. Nó không thể dùng để tính cho nô lệ có kĩ năng kĩ càng và kiến thức nhưng để tính cho nô lệ lao động thì thật là phong phú. (med: Satou đề cập tiền trả và giá mua Arisa ^^)

Nếu mà tôi phân bổ nó cho 4 thì với chi phí hiện tại của chúng tôi, nó sẽ đủ cho nửa tháng...

“Eh~ Mê cung khá là phát đạt~.”

“Chẳng qua là anh đang liều tính mạng của mình.”

Arisa người im lặng bên trong điểm quân sự tạm thời bắt đầu nói vui vẻ khi chúng tôi nhanh ra ngoài. Mắt cô bé sáng lên xác đáng.

“Nè, Chủ nhân, anh có thể nghe em không? Anh muốn định cư ở thành phố này sao?”

“Không, tôi không hề có dự định thế.”

Do chúng tôi sẽ ngáng đường ở lối vào, nên chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện.

“Nhưng, mà, không phải anh vừa định mua một căn nhà vừa này sao?”

“Tôi không muốn để Liza và mấy cô gái ở chuồng ngựa nên tôi nghĩ rằng sẽ mua một cái nhưng mà hình như nó là bất khả thi~”

Liza định nói gì đó nhưng bị thua khí lực của Arisa.

“Người yêu-san vừa này là vợ hợp pháp của anh sao?”

“Đừng có nói mấy lời không vui thế. Dù chúng tôi gần gũi, cô ấy không phải là người yêu tôi. Chúng tôi chỉ gặp nhau cách đây 3 ngày thôi biết không?”

“Vậy sao~ Em muốn đến thành phố mê cung!”

Arisa tuyên bố trong khi giờ tay cô và làm dáng điệu cơ thể mà nó hầu như giống cô ấy cho ra SFX.

Lại mê cung.

“Thành phố mê cung nghĩa là có một mê cung ở đó đúng không? Cô không thấy phải cực tuyệt nó sao?”

“Uuun, chắc chắn có những kỉ ức không vui như thế chúng đang nổi lên vậy nhưng quan trọng hơn! Em muốn nâng cao cấp độ mình!”

Đây đâu phải trò chơi.

Không đúng, chính đáng vì nó không là trò chơi nên con bé mới muốn lên cấp.

“Cô định làm gì khi lên cấp?”

“Mùa qui dữ sớm tới rồi, nên em muốn lên cấp để sống sót. Trong khi ở đó, em muốn nâng kĩ năng ma thuật để có thể giải quyết Án chế luôn.”

Mùa qui dữ à, chúng đâu phải bắt cái hay cà tím cô biết mà...

Từ khi nó là một cụm từ kì cục vậy, tôi vô tình không quan tâm đến nó.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35 Chợ trời

Satou đây. Thử làm và sai lầm là thời gian vui vẻ nhất mà tôi có.

Mặc dù nó sẽ khá buồn nếu có quá nhiều lỗi...

--oOo--

“Cô có thể chết trước khi có thể nâng được cấp độ của mình.”

“Được mà, em có hàng tá bảo hiểm an toàn đã chuẩn bị sẵn.”

Tôi lờ Arisa, người đang nói với tinh thần dâng cao, và hỏi suy nghĩ của Liza.

“Liza, cô có muốn đi đến thành phố mê cung luôn không?”

“Em sẽ đi đến bất cứ nơi nào chủ nhân đi.”

“Tôi rất biết ơn sự trung thành sâu sắc của cô, nhưng tôi thích nghe ý kiến của Liza. Khi tôi vẫn là người cuối cùng quyết định, làm ơn nói tôi nghe cảm xúc thành thực của cô mà không cần kiềm chế.”

Lắng nghe ý kiến cấp dưới và thực hiện chúng như thế ⇒ Nếu nó thất bại, đổ lỗi cho cấp dưới, tôi không thích thế. Tôi đã quyết định không được như thế khi tôi đang ở vị trí cấp dưới hồi còn làm việc. Không áp đặt nhiệm vụ vô lý!

"Em muốn đi đến thành phố mê cung nếu được phép."

“Nè~ em đang có bài nói chuyện hay đây này, lắng nghe đi~”

“Tôi sẽ nghe cô trẻ hơn.”

“Che~, anh đối xử với em khác với Liza-san~”

Tôi lo đi Arisa người đang trở nên có chút giận dữ.

Nếu chúng tôi đi đến thành phố mê cung, thuận lợi kéo theo sau là, Liza và mấy cô gái sẽ tự do đi lại, sự phân biệt đối xử sẽ giảm thiểu (hay có lẽ nó sẽ biến mất), còn Arisa và mấy cô gái có thể lên cấp.

Bất lợi là... Không? Không không, tôi sẽ chia tay với những người tôi quen biết ở thành phố này; như Zena-san và Nadi-san. Cô ấy sẽ lo cho tôi rất nhiều, trong khi ở đây tôi vẫn đang nghĩ mấy thứ lạnh lùng như thế.

“Được, tôi không có dự định định cư ở thành phố mê cung, nhưng nó có thể tuyệt nếu làm chuyến du lịch đến đó.”

“Du lịch... Đây không phải thể giới cũ của chúng ta.”

Nó cũng ổn mà? Du lịch thể giới khác còn gì.

“Thay vì nó, thành phố mê cung ở chỗ nào?”

“Em không biết?”

này này, công chúa à.

“Đợi đó, đừng nhìn em bằng ánh mắt đó. Em biết nó ở vương quốc Shiga, nhưng em không biết vị trí chính xác.”

Tôi có nên mua một bản đồ đơn giản từ hiệu sách không? Bản đồ của tôi chỉ hiện thị vùng hoang dã khi trước và thành phố Seryuu, vì thế nó không dùng được trong trường hợp này. Tôi không hoàn toàn chắc về điều này nhưng có lẽ nó sẽ hiện toàn thể khu vực nếu tôi đến đó lần đầu.

“Chủ nhân không có ngựa hay một xe chở đúng chứ?”

“Không có.”

“Em thắc mắc không biết họ bán nó ở đâu?”

Từ khi quảng trường gần công có một khu đầy những chuồng ngựa lớn, tôi sẽ đến đó hỏi. Thông thường tôi sẽ hỏi Nadi-san, nhưng tôi vừa giao một yêu cầu cho cô ấy khi này, nên có lẽ cô ấy không sẵn có bây giờ.

“Từ khi anh có thể đủ sức được một căn nhà thì hẳn anh có thể đủ sức lo ngựa và xe chở, nhưng vì lợi ích tốt đẹp của chuyến du hành, sao không tìm kho báu ẩn giấu cho chi phí du hành!”

Arisa chỉ vào một chợ trời. Con bé này chắc có tìm sát. Dù cho cô bé hoàn toàn bị bỏ rơi, cô bé vẫn không nản lòng.

Chợ trời mở tại nơi hội đấu giá nô lệ tổ chức hôm qua, ở trên quảng trường rộng nhất ở quận Tây.

Xe chuyên chở của thương buôn nô lệ và lều họ vẫn còn đây, nhưng quầy hàng đang bán rượu và thức ăn ở nửa đêm đã dẹp, ở nơi chúng, hàng tá thương buôn mở công việc của họ trưng bày nhiều thứ linh tinh khác nhau xếp trên một khoảng không nhỏ cỡ cái bàn. Chắc có nhiều hơn 100 người.

“Chủ nhân, em có yêu cầu trước khi chúng ta đến đó.”

“Tôi sẽ nghe một lần, nó là gì?”

“Em muốn được cho phép dùng 2 ma thuật. Chúng là >Cảm nhận sóng ma thuật< và >Cảm nhận tội ác

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36 Chợ trời (2)

Satou đây. Người cổ lừa đảo với chương-trình-mau-làm-giàu có cùng loại ngay cả ở thế giới khác, tôi tự hỏi tại sao?

Đầu tiên, ở thế giới này, có kỹ năng lừa đảo cũng đủ để bạn bị bắt...

--oOo--

Radar chỉ hiện những chấm trắng cho tới bây giờ, bất ngờ hiện lên một chấm đỏ đơn độc.

Nó rất gần.

Một người đàn ông già vờ lão đảo trong khi liều mạng vào tôi. Tay hắn đang giữ một cái hộp bọc vải nhung. Một kẻ lừa đảo, hay tôi nên gọi là kẻ tổng tiền gian xảo.

Hắn lao đến với tốc độ và khoảng cách mà bình thường không thể tránh khỏi, nhưng tôi né nó tự nhiên.

Từ cách nhìn xung quanh, nó có lẽ giống như một gã đột nhiên tự té. Sự thực đó, đúng là thế, nhưng...

“Aaah! Cái hủ gia truyền của tôi!”

Hắn la lớn, chúng tôi không hề liên can.

Sau khi tôi tránh hắn, tôi xác nhận Liza và Arisa hoàn toàn phớt lờ gã và tiếp tục đi, chính xác là theo tôi. Hình như Arisa cũng chú ý với Cảm nhận tội ác của cô bé.

“Này, người! Đừng có chạy!”

Gã đàn ông giữ cái hủ vỡ bằng một tay, và kéo tôi lại với những người khác.

Canh thời điểm khi hắn kéo tôi, tôi làm hắn ngất. Mọi người chung quanh nên thấy như thế hắn tự ngất vì quá lên máu. (med: aka tăng xông)

Nếu tôi chỉ có kỹ năng Chiến Đấu thì tôi không thể làm nó suôn sẻ rồi, nhờ kỹ năng Cảm giữ, tôi thực hiện nó mà không bị chú ý.

Tôi để gã bị ngất vào con hẻm cẩn thận. Trước khi chúng tôi để hắn đó, tôi kiểm tra tình trạng hắn bởi vì chắc hắn có đồng bọn, nhưng gã dường như không thuộc hội tội phạm nào.

Hắn có lẽ sẽ mất mọi thứ thuộc về hắn khi hắn tỉnh, nhưng ít nhất còn giữ được mạng.

“An ninh ở đây tệ thực~”

“Phải, khi tôi lần đầu vào quận Tây, vật dụng trong túi tôi nhanh chóng bị trộm mất.”

Nghĩ về nó thì, dù cho đây là quận có vấn đề tệ về an ninh, ở đây cũng có rất nhiều cửa hiệu với hàng hóa đắt tiền. Sự ngăn chặn tội phạm có ổn không?

Tôi bắt đầu lo lắng về vấn đề của người khác.

Khi tôi quan sát cẩn thận hơn, có vài người với thể chất tốt, những người rõ ràng chẳng phải thương nhân, đi khệnh khạng khắp khu vực.

Kiểm tra trên AR, họ được gọi là Công ty Bảo an Quận Tây, một trong những hội bảo kê. Hình như vài nhóm đang bảo hộ khu vực cùng nhau.

--oOo--

Bên phải chúng tôi trong khu chợ trời tập trung vào đồ gốm. Tôi mua một chai có nắp để bỏ thuốc và mỡ bôi. Chai trông làm bằng thủy tinh nhưng là đồ sứ nung. Đây là cùng loại thứ trong bộ mở đầu giả kim thuật, nhưng chả lẽ thuốc sẽ không có phản ứng hóa học?

Nó làm tôi nhớ, tôi mua một bộ hóa chất nhưng tôi chưa hề đọc sách lấy một lần.

Một đám đông hình thành một chút trước chúng tôi.

“Không biết gì nhi~” Arisa nói trong khi lùi vào đám đông, con bé trở lại sau một lát với vẻ mặt chán nản.

“Đó là gì?”

“Do họ nói đó là một ma cụ, em đã mong đợi thứ gì đó tốt... nhưng nó chỉ là một con quay sẽ chuyển động khi anh đổ ma lực vào. Hơn nữa giá 1 tiền vàng là quá nhiều, những người đang tụ lại ở đây chỉ bởi vì họ tò mò.”

Cô nói gì vậy?

“Anh ta đổ vào bao nhiêu ma lực?”

“Có một phần như định lượng ma thuật trên cái đĩa mà anh ta dùng để đỡ ma lực trực tiếp bằng tay, khi anh ta thả tay công cụ bắt đầu chuyển động. Gì? Anh hứng thú với món đồ chơi đó sao?”

Tôi bỏ Arisa người bông bột gọi tôi là ‘Trẻ con’, và đi thẳng vào đám đông. Khi mà buổi thao diễn đã hoàn tất, đám đông liền giải tán.

Theo Thẩm Định, thứ đặt trên quầy gọi là [Vòng quay]. Do mô tả như thường lệ, tôi không đọc nó. Đường kính đĩa cỡ 20 cm, nó lớn cho một con quay. Giá thị trường là 2 tiền vàng.

Một số trẻ con phiền nhiễu người bán hàng làm đĩa quay lại lần nữa nhưng anh ta từ chối vì không còn ma lực thừa.

“Xin chào, nếu anh thấy ổn, tôi có thể đỡ ma lực thay cho anh.”

“Thứ lỗi nữ-san. Giữ cái đĩa bằng hai tay, sau đó lưu chuyển ma lực từ tay phải sang tay trái. Đường ánh sáng xanh sẽ thấp sáng trên đĩa sau một chút, cậu có thể ngừng đỡ ma lực sau đó và nhẹ nhàng để cái đĩa đứng.”

Nó hoàn toàn đầy sau khi tôi đỡ 2 MP.

Nhìn vào Thời gian, tôi thả nó khi tôi thấy đúng thời điểm.

AR hiện lên số vòng xoay khi tôi nhìn cái đĩa.

Nó đang thực hiện 600 vòng mỗi 10 phút. Hơn nữa, tốc độ quay không đổi cho đến khi hết ma lực. Phụ thuộc vào modun xoắn của nó, nó có thể có ích nhiều thứ.

Một số người hứng thú giống như Arisa sớm đến, nhưng nhanh chóng đi xa khi nghe giá.

“Anh bán hàng-san, tôi muốn thử mấy thứ. Tôi sẽ mua nó nếu hư, thế anh có thể để tôi thử không?”

“Nếu được, tôi thích cậu mua trước khi cậu làm hỏng nó...”

Những gì chủ hiệu nói tất nhiên là vấn đề cốt lõi, nhưng có lẽ bởi vì không thể bán nó cho ai, nên cho dù có tí ti khả năng bán nó, anh cũng cho phép tôi.

Tôi yêu cầu Arisa để ma lực cô bé vào. Nó tiêu hao 5 MP lúc này. Có sự khác nhau giữa các cá nhân sao?

Tốc độ vòng quay giống như khi nãy. Tôi ấn đĩa đang xoay từ hai bên sau 3 phút trôi qua. Những đứa trẻ la ó, nhưng tôi mặc kệ.

Số vòng xoay mạnh kinh ngạc. Nó có cùng sức mạnh như động cơ điều khiển sóng vô tuyến.

>Nhận được kỹ năng Thử nghiệm.

>Nhận được kỹ năng Kiểm nghiệm.

Sau khi tôi lấy ra tiền vàng, chủ tiệm sẵn sàng nói cho tôi nghe về cách chế tạo từ khi anh ta không có gì để mất. Dường như đó là chế tác của Jihad, một pháp sư già từ vương thành.

Hình như ông ấy nổi tiếng trong việc làm mấy ma cụ vô dụng.

Tôi mua 4 cái với 1 tiền vàng. Nó sẽ hữu ích rất nhiều thứ. (med: đó biết Satou mua làm gì?)

“Arisa, nói mấy thứ như “Con nít” là thực thô lỗ với chủ nhân.”

Arisa bị quả trách bởi Liza. Cô bé hay tâm sự với tôi mọi lúc nhưng lúc này [Con nít]* là không thể chấp nhận được.

(med: khúc này Arisa gọi Satou bằng “Anta”, hiểu nôm na cách gọi người đồng lứa có chút bất lịch sự. Arisa thực sự chưa bao giờ gọi Satou “Anta” mà thường bằng “master”. Bản eng có cái dở khó phân biệt được xưng hô (you, I miết) trong khi jap lẫn viét có hàng đồng từ (*-_-). Quá rồi. Trình mình có hạn nên đến đây thôi.)

“U~ Em thực xin lỗi cậu chủ*.” (med: như trên, chữ này na ná gọi chồng.)

Arisa vâng lời một cách bất thường.

Vì con giận dữ của Liza có hiệu quả. Tôi mừng là cô ấy thường là người hòa nhã.

“Vậy, cô có gì muốn nói?”

“Thay vì đồ chơi, em muốn chủ nhân mua cho em sách ma thuật.”

“Tôi có ít sách ma thuật đời sống, cô muốn nó không?”

“Em thích mấy thứ hữu dụng cho chiến đấu hơn!”

Ừm, tôi có thể hiểu những lời than thở của tác giả ma thuật đời sống chút rồi.

Tôi muốn một người dùng ma thuật hồi phục từ những thành viên hiện tại.

Tôi hứa mang cô theo cùng khi tôi mua bản đồ. Tôi nghĩ rằng tiệm ma thuật vẫn còn đóng lúc này, nhưng cô bé vẫn cố nài.

--oOo--

“Cậu chủ trẻ, tôi có thể có chút thời gian của cậu không?”

Tôi không nghĩ tôi là người được gọi, nhưng khi tôi lờ tiếng người gọi, anh ta trông có khó khăn.

Anh ta nhìn như một quý ông ở bên ngoài, nhưng mắt lại như mắt rắn.

“Tôi có thể làm gì cho anh?”

“Cậu chủ trẻ có quen thuộc với một nguyên liệu điều chế gọi là Đá Bạch Long không?”

“Không, tôi chưa được dạy nó.”

Quý anh tiếp tục nói với vẻ buồn rầu hết sức.

“Tôi nghĩ rằng cậu chắc biết thứ này dùng trong làm thuốc giải, thứ cần nguyên liệu khác nhau với mỗi loại chất độc.”

“Nhưng mà, Đá Bạch Long này, thực hiện cùng điều chế, có thể dùng chữa tất cả các chất độc.”

“Hiển nhiên là, nếu cậu sống bình thường, thì cậu có lẽ sẽ không khi nào trúng độc.”

“Nhưng mà, với những Du hành giả đi vào mê cung, họ không biết khi nào họ sẽ chạm trán quái vật có độc nên thuốc giải là cần thiết.”

“Mà, để có thể mang đồ kiếm được về, Du hành giả bắt buộc phải mang càng ít đồ cung ứng càng tốt.”

“Do đó, thuốc giải làm từ Đá Bạch Long được bán cao giá ở thành phố mê cung.”

Không để tôi ngắt lời, anh ta bắt đầu nói chuyện một mình.

Tôi muốn bỏ qua nó, vì vậy tôi muốn anh ta chỉ đi vào trọng điểm.

“Đá Bạch Long này, cực kì! Đặc biệt cho cậu chủ trẻ (...), tôi sẽ cho cậu giá đặc biệt với nó!”

Ngắn gọn, anh muốn tôi mua Đá Bạch Long bởi vì nó bán chạy ở thành phố mê cung, chỉ có vậy mà dài dòng.

“Tôi hiểu chuyện rồi, nhưng sao anh không tự mình đến thành phố mê cung đi?”

“Đó là những gì dự tính nhưng mà tôi phải đi về phương Nam sắp tới. Do đó, tôi sẽ trao nó cho cậu chủ trẻ người tràn đầy tài năng kinh doanh.”

Cơ sở nào mà anh bảo tôi ngập tràn tài năng kinh doanh vậy?

Ngoài ra, anh nên bán nó cho một tổ chức hơn là cá nhân nhỏ lẻ ở nơi thế này.

Quá khả nghi, chắc chắn.

“Đây là hàng mẫu, tôi cũng có chứng nhận.”

Anh ta lấy ra một vật cỡ hòn sỏi, nó là Đá Bạch Long theo Thẩm Định. Tôi vẫn không biết nó có thực là một thành phần của thuốc giải gì-cũng-chưa-được không. Tôi cũng muốn tra cứu ngược lại.

Giá thị trường cho cỡ đó chỉ 1 tiền đồng.

Tôi cố gắng từ chối nó, nhưng gã vờ vịch nhấn mạnh vào nó. Tôi không thể tách ra xa dễ dàng.

Khúc cuối, chúng tôi quyết định đến xe anh ta nhìn hàng hóa.

Trên cùng đầu chiếc xe, đặt một mớ đá nhỏ được bọc trong vải chống thấm.

Gã kéo vải cho thấy mớ đá trắng (...) và tiếp tục nói mua bán.

Tôi thấy một người, vừa đứng cho vụ này, đến đây. Phải kéo ông ta vào mới được.

“Thế nào, những cái này đều chất lượng. Nếu cậu mang nó đến thành phố mê cung thì giá trị của nó sẽ gần như 100 tiền vàng. Bởi vì cậu chủ trẻ cho thấy sự sáng chói, nên tôi mới buông tay đó.”

“Tiếc là tôi không có 100 tiền vàng trên tay. Nhiều nhất, tôi chỉ có 20 tiền vàng.”

Gã nhìn hụt hẫng một chút. Nhưng tôi thấy góc mắt ánh sáng lên.

“Khó rồi đây, nếu nó là 30 tiền vàng thì tôi có thể nhượng chút...”

“Là thế sao, tệt thật. Được rồi, kết thúc vụ này ở đây đi.”

Vì thế tôi lướt thẳng một đường.

Gã nhanh chóng bắt lại.

“Không, hãy tính trên tương lai cậu chủ trẻ, tôi sẽ nhượng 20 tiền vàng dịp này, để đầu tư.”

Bỏ lơ quý anh diễn trò, tôi gọi quỉ lùn đang băng về phía này. Đó là quản lý cửa hàng hóa được.

“Chào quản lý-san”

“Việc quái gì thế?”

“Tôi là người mới đã mua bộ điều chế ở tiệm ông ngày kia.”

“Ồ phải rồi, luyện tập thế nào rồi?”

“Vâng, nó có chút khó khăn.”

“Phải thôi, nó đâu phải thứ có thể xong chỉ vì làm qua đêm”

“Phải rồi quản lý-san, quý anh đây đang bán thứ gọi là Đá Bạch Long. Tiệm ngài có hàng không?”

Nói xong tôi chỉ vào đồng muối đá (...) trên xe. Đúng vậy, cách thức lừa đảo của quý anh là đầu tiên đưa ra Đá Bạch Long thật cho ai đó và sau đó bán muối đá làm như nó là đồ thật. (med: quá tệt cho anh lừa gạt đây là Satou nó nhìn AR biết hết rồi ^^)

“Cậu nói cái gì vậy, chúng là muối đá.”

“Eeeeh~! Mấy thứ đó là muối đá sao!”

Tôi diễn trò kinh ngạc cực độ và nói “Thế này là sao!”, tiện kẻ gian lặn đi vào chỗ hoảng loạn.

Nếu anh ta chạy, thì tôi nghĩ sẽ để anh ta đi nhưng hộ vệ quản lý với cơ thể to kềngh nhanh chóng siết kẻ xảo trá lại và kéo anh ta đi.

Mấy người nhanh thực đấy...

“Tôi đã bị kéo vào một trò đùa nhảm chán.”

Quản lý trông thực tức giận.

“Cảm ơn ngài đã giúp.”

“Fuhn, tên khốn cậu ắt biết nó ngay từ đầu bằng Thẩm Định. Vừa hay tôi đến chợ trời để tìm kiếm mặc cả nguyên liệu thô, tôi đã phải bố trí người làm thuê thay thế.”

Để xoa dịu ông ta, tôi kể với ông về thứ con quay hồi nẩy, sau khi nghe thế, ông bỏ tôi một mình và nhanh chóng đến quầy đó.

Ông có lẽ có một ý tưởng dùng nó để trộn nguyên liệu. (med: đó là khởi đầu của máy ly tâm trong thế giới khác)

Chương 37 Xe và Người đánh xe

Satou đây. Tôi đã có một bằng lái xe nhưng thực tôi chưa bao giờ lái xe trong năm.

Là một người đàn ông sống ở trung tâm thành phố, tôi hoàn toàn thỏa mãn với phương tiện vận chuyển công cộng.

Dù nếu tôi có xe của mình, thì nó sẽ thuận tiện hơn trong một cuộc hẹn rồi...

--oOo--

“Chúng tôi chỉ có xe ngựa chờ thuê ở đây. Nếu cậu muốn mua một chiếc xe thì hãy đặt vấn đề với hội thương nghiệp bên trong tường trong.

Tôi thử nói chuyện với mọi người ở khu chuồng ngựa gần cổng, nhưng mà họ không bán nó ở đây. Nó giống như mua một ô tô ở bến taxi hả? Tôi có chút xấu hổ.

“Hội thương nghiệp ắt có chúng nếu cậu cần một. Họ đang tìm người mua nếu tôi không nhớ nhầm.”

Một người đánh xe khác chen vào cuộc nói chuyện chúng tôi.

Tôi cảm ơn, sau đó tôi ngồi xe chú ấy đến hội thương nghiệp. Tôi yêu cầu Arisa và Liza mang đồ về nhà trọ.

--oOo--

Người đánh xe hộ tống tôi đến hội thương nghiệp từ tế làm trung gian hướng dẫn cho tôi.

“Chúng tôi thường không bán nó cho người không phải thành viên hội, nhưng mà do cậu được giới thiệu bởi Yosagu-san, thì chúng tôi sẽ tính ngoại lệ.”

Yosagu-san là tên người đánh xe. Nó không thực quan trọng, nhưng tên người thương nhân đây là Sunifun-san.”

Ông ta chỉ tôi hai chiếc xe. Một trong chúng là xe có mái che. Tôi đoán bên trong rộng cỡ 4 tấm tatami? Cái khác là chiếc xe dạng hình hộp. Nó cao cỡ 2m và có một không gian hành lý trên mái. Độ rộng bên trong như nhau.

Xe có mái che giá 10 tiền vàng. Xe hình hộp là 30 tiền vàng. Loại hộp trông vững chãi và an toàn hơn, nhưng bạn cần 4-6 ngựa kéo. Loại mái che phụ thuộc vào tải trọng, nếu tải nhẹ thì bạn chỉ cần 1-2 ngựa.

Tôi muốn một cái an toàn vì thế tôi định mua xe hình hộp, nhưng tôi được bảo rằng do trọng tâm cao, điều khiển xe có khó khăn, nên tôi ngưng.

Tôi có một bằng lái xe, nhưng điều khiển một xe kéo ư? Từ khi tôi không có bất kì kinh nghiệm nào về nó, phải tiến hành cẩn thận.

Tôi yêu cầu xem bên trong trước khi mua. Bên trong xe mái che là, tôi nói thế nào nhỉ, bình thường thôi. Dưới ghế đánh xe, có một không gian ẩn cất mấy thứ giá trị. Đường như nó được chỉnh sửa lại bởi người sở hữu trước.

“Tôi thích mua chiếc xe mái che này, nhưng ông có thể chuẩn bị ngựa đi cùng không?”

“Được chứ, chúng tôi có thể chuẩn bị hai ngựa Gontsu từ hội cho cậu. Chúng tôi có thể cung cấp 4 nếu là lừa, nhưng còn tùy thuộc vào tải trọng và nơi đến, chúng có lẽ không phù hợp.”

Tôi bảo ông ta điểm đến là thành phố mê cung và chuyên chở 6 người cùng mấy thứ cần thiết, ông ấy đề nghị ngựa Gontsu cho việc đó. Nếu tôi mang hành lý nặng thì, cho dù nó chậm, ông nói lừa sẽ tốt hơn.

Nếu bạn muốn nhanh, thì ngựa Shuberien là thứ bạn muốn nhưng hình như tất cả chúng đều bị đưa cho chính quyền khu vực.

Giá của hai ngựa và chiếc xe là 20 tiền vàng nhưng tôi điều đình giảm nó còn 18.

Sunifun-san thì kinh ngạc khi thấy tôi trả đầy đủ bằng tiền mặt.

Người bình thường sẽ lấy hóa đơn trước, và hẹn ngày trả sau. “Tôi khá ầu, tôi thường bị la bởi mọi người trong nhà vì nó.”, tôi dùng nguyên do như thế tôi là con trai một quý tộc không biết gì về thế giới.

“Satou-sama, do 6 người định đến thành phố mê cung, nó sẽ lãng phí nếu chờ không.”

Thế sao?

Chắc chắn là, nếu không gian sẽ được dùng. Hơn nữa, tôi và Arisa đều có nhiều chỗ chứa.

“Ông có đề xuất sản phẩm nào không?”

“Được thì, tôi nghĩ rằng nó và nó tiền có nhu cầu ở thành phố mê cung. Do nó ở thành phố Seryuu được làm để bán Wyvern trên trời, tính chất của nó thì cao hơn các lãnh thổ khác nên bán nó sẽ đắt như tôm tươi. Ngoài ra, do hiện thời sản phẩm da dê và lông thú đang rẻ bèo theo mùa, tôi nghĩ sẽ kiếm được lợi nhuận từ nó.”

“Xin thứ lỗi, Satou-sama có giấy phép thương mại chưa?”

“Thật không may, tôi không có nó.”

Vậy là cần một giấy phép huh?

“Đó ắt không may, chúng tôi chỉ có thể cấp phép với 10 tiền vàng.”

“Nó khá mắc đấy.”

“Một người thường không cần giấy phép để buôn bán với số lượng nhỏ trong thành phố, nhưng nếu cậu vào một thành phố mà không giấy phép thì cậu sẽ không được miễn trừ thuế nên lợi nhuận sẽ bằng không.”

Tôi thấy tôi nên bỏ chúng vào kho chứa để tránh kiểm kê...

Nhưng không có lý do gì để kiếm tiền bất hợp pháp.

“Nếu cậu không đến thành phố khác thì có một vật được miễn thuế ở thành phố mê cung, nhưng do thuế cho nó ở các thành phố khác thì hơi cao, nên nó thực không có nghĩa gì.”

“Đó là loại vật gì thế?”

“Vì không có nhu cầu ở thành phố này, họ không có đưa tên nó ở đây, nhưng nó có nhu cầu liên tục ở thành phố mê cung. Đó là một nguyên liệu hóa được gọi là Đá Bạch Long.”

Tôi ngờ rằng mặt tôi biểu thị khi tôi nghe thấy nó. Do Sunifun-san hỏi về nó, tôi kể cho ông về tên lừa gạt tôi gặp ở quận Tây.

“Tôi hiểu, cậu cho về mặt đó cũng tự nhiên thôi. Nhưng mà, những người ở đây được đảm bảo bởi hiệp hội thương nhân.”

Dường như họ bán một thùng nhỏ với 10 tiền vàng, đồng giá thị trường.

Nói cách khác, dường như bạn có thể dễ dàng bán lượng đó ở thành phố mê cung với 20 tiền vàng.

Nếu tôi bán nó giá gấp đôi thì chẳng phải tôi vớt được đồng lợi sao?

Dù tôi nghĩ thế, nhưng ông bảo rằng bởi vì giá thuế để vào các thành phố khác trên đường và chi phí vận chuyển, lợi nhuận thu được sẽ khá nhỏ.

“Nếu đá không bán được, thì cậu có thể mang chúng đến hội thương nghiệp, họ sẽ mua nó với giá cậu mua ở đây. Nếu cậu muốn, chúng tôi có thể làm một lá thư xác nhận đảm bảo chất lượng.”

Tôi hầu như định mua một số lượng lớn, nhưng rồi tôi quyết định nói rằng sẽ không đủ chỗ cho nước và lương thực nếu tôi mua nhiều.

Tôi chấm dứt khi mua 6 thùng nhỏ Đá Bạch Long, 10 miếng da dê, 10 bó len, 10 nô và 1000 nô tiền.

Vì chúng tất cả là 70 tiền vàng ngay cả sau khi tôi hạ giá, tôi kí vào một hợp đồng tạm thời, và sẽ trả nó vào sáng mai cùng với hàng hóa trao đổi.

--oOo--

Ngay giờ, tôi đang cười xe mái che bên ngoài thành phố Seryuu... Nó không phải nghĩa rằng chúng tôi đã khởi hành.

Sau khi tôi hoàn tất việc kinh doanh tại hội, ở bên ngoài, tôi hỏi Sunifun-san nếu ông có thể giới thiệu cho tôi ai đó có thể dạy tôi làm thế nào điều khiển xe. Ở đó, Yosagu-san đang đợi tôi trở về nói, “Thế thì để nắm xương già này dạy cậu.” và đó là cách dòng chảy bắt đầu.

Khi Yosagu-san bắt đầu dạy các điều cơ bản của cách hoạt động một chiếc xe.

>Nhận được kỹ năng Làm tuấn(thứ) tự.

Như mọi khi, tôi bỏ 1 điểm vào và kích hoạt nó. ...Ra nó không bao hàm kĩ năng Điều Hành.

Hơi khó khăn, nhưng tôi có thể điều khiển xe chỉ trong một lần. Suốt khi thực hành, tôi nâng kĩ năng lên cấp 1, nó không cao như Yosagu-san ở cấp 3, nhưng khi mà tôi rõ ràng có thể điều khiển xe ngon lành, tôi ngừng việc lên cấp.

“Cậu trẻ học nhanh đấy.”

“Nhờ Yosagu-san dạy giỏi thôi.”

Bất chấp gian lận kĩ năng, việc dạy của Yosagu-san thực sự giỏi. Tôi đã thất bại một lần nhưng chú ấy bền bỉ chỉ tôi nên cẩn thận với cái gì. Chú ấy chắc chắn hợp làm một người hướng dẫn.

Đặc biệt là khi tôi coi nó là một chiếc xe, mà quên rằng ngựa là sinh vật, chú đã điên lên nhiều lần...

“Thế này là cậu đủ giỏi rồi.”

“Cảm ơn rất nhiều.”

“Kể tôi sẽ dạy cậu làm thế nào gắn và thả ách kết nối giữa ngựa và xe. Một mối của lũ ngựa tùy thuộc vào cậu làm tốt ở đây thế nào. Nếu cậu trân trọng lũ ngựa, thì đừng có cúp góc phần này.”

Yosagu-san trông cực kì nghiêm túc khi dạy tôi thế nào điều khiển xe. Chú ấy hẳn khá thích ngựa. Sau 1 giờ huấn luyện nghiêm khắc, tôi cuối cùng cũng đạt điểm đậu từ Yosagu-san.

Tôi nghĩ rằng nó là một khoảng thời gian dài, nhưng Yosagu-san nói rằng bình thường mọi người chỉ lướt bề mặt trong vòng nửa ngày, chú ấy thực sự ấn tượng.

Yosagu-san bảo tôi rằng chú ấy là một người đánh xe làm trong một đoàn vận tải trước khi trở thành người đánh xe thuê ở thành phố Seryuu. Chú ấy dạy tôi nhiều thứ khác như nỏ và giáo tốt cho phòng ngự xe, hay tôi nên tái bổ sung nước ở mỗi thành phố do chúng không phải lúc nào cũng có ở những chỗ chỉ định trên bản đồ, hay là khi chúng tôi dừng chân, tôi không nên quên đưa muối đá cho ngựa cùng với nước.

--oOo--

Chúng tôi đi đến hội thương nghiệp bằng xe. Do xe của Yosagu-san ở phía trái hội, chúng tôi đến đó để lấy nó.

Trên đường đến đó, Yosagu-san nói về những nhà chứa ở thành phố Seryuu. Dường như chú ấy thích ngựa bực.

Như lời cảm ơn về dạy tôi nhiều thứ, tôi quyết định tặng chú ấy một thứ xa xỉ ở hiệu ông thích, vào tối mai. Do mà có nhiều loli xung quanh tôi, điều này sẽ rất vui đấy. (med: wait for this, fufufu)

--oOo--

Trước khi về quán trọ Monzen cùng chiếc xe mái che, tôi đến nhận quần áo của tôi.

Tôi đến khi hàng giao tới, nên tôi gặp được thợ may trong lời đồn. Tôi thấy như mình biết mặt cô ấy, sau đó tôi nhận ra cô ấy là bạn tắm chung bồn tôi gặp ngày đầu tiên, nó thực xấu hổ. Thật bất ngờ khi cô ấy cũng nhớ tôi, nhưng không có tiến triển thực tế nào, rồi tôi cảm ơn cô ấy vì chất lượng quần áo như một phép ứng xử.

--oOo--

Tôi lái xe vào sân quán trọ Monzen. Martha-chan ở ngay đó, nên tôi bảo cô ấy tôi vừa mua xe. Từ khi có chỗ trong tàu ngựa, dường như mọi thứ đều ổn. Tuy nhiên, tôi phải trả phí đậu xe từ khi nó là một mục khác với phòng trọ bình thường.

“Nào mừng về nhà~?”

“Nano desu~.”

Khi tôi nói với Martha-chan, Pochi và Tama chạy ra từ bóng sân bên cạnh. Tama có lẽ muốn nói chào mừng. Hai người cũng xuất hiện từ bóng mát sân trong. Cô gái phụ việc (Yuni) thì cũng ở cùng họ. Tôi thắc mắc chả lẽ cô ấy không có thành kiến chống á nhân?

Arisa và mấy cô gái hình như đang chơi trong bóng vườn cây của sân. Không, mấy lời đó không đúng. Họ đang cố học chữ từ thẻ dạy học.

Trước nhất, dường như Martha-chan đang dạy, diễn vai giáo viên.

Nhưng giữa chừng, “Hãy đặt thẻ úp mặt và đọc từ, thì nếu mấy cậu có thể đoán nội dung bên dưới đúng, thì cậu sẽ được lấy nó.”, Arisa đề xuất buổi học như trò chơi, nhưng do các thành viên khác không quen với trò chơi, họ trở nên nghiêm nó.

Nó được tiếp tục sau đó suốt hai giờ. Người thắng nhiều nhất là Arisa, theo sau là Pochi, Lulu, Yuni, Tama, rồi Liza theo thứ tự.

Tôi để ngựa cho mọi người chăm sóc, rồi mang chi mình Arisa về phòng. ^^

Biểu cảm Lulu như mây mù, nhưng tôi có thể làm rõ hiểu lầm này sau.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38 Bí mật của Satou

Satou đây. Tôi đã phải hoàn thành việc tự phân tích và tự định hướng trong suốt những ngày tìm việc.

Tôi đang miễn cưỡng nhìn lại nó.

--oOo--

Tôi ngồi trên giường trong khi để túi qua bên.

Arisa cởi áo choàng cô bé ngay khi con bé vào phòng chúng tôi, và nó bắt đầu cởi quần áo luôn ^^, tôi dùng con bé lại bằng cú bổ vào đầu.

“Ui-, Gì, không phải anh đang ham muốn em sao?”

“Hãy để quyết định đó sau 10 năm đã.”

“Không đời nào~ Đây là một cơ hội quý báu để vui đập cơ thể một cậu trai..”

Trong khi nói vô nghĩa, Arisa vẫn tiến hành mặc lại quần áo rồi ngồi xuống giường đối diện.

“Anh nói có chuyện muốn thương nghị vào buổi trưa đúng không? Có gì xảy ra sao?”

“Không biết tôi nên bắt đầu từ đâu..”

“Sao anh không nói em nghe tất cả về nó? Họ bảo rằng nhà vua có lỗi tai lửa~.” (med: đây là chuyện cổ tích nổi tiếng. Ai k bit thì hỏi gg-sama.)

Có phải câu chuyện mà kết thúc với tất cả phơi bày ra ánh sáng không?

“VẬY còn cách xóa mấy thứ anh không muốn nói? Nghĩ thì em cũng không thể nói nó cho ai nếu anh ra lệnh cho em không làm~.”

“Đúng vậy...”

Cái kĩ năng toàn vùng được hưởng sái khi tôi đến lần đầu? Sau đó tôi đổi câu chuyện tí chút bằng cách chỉ kể rằng nó được dùng để diệt trừ mỗi cộng đồng vậy tộc.

Tôi nói trong giọng khá chắc, nhưng Arisa cười nụ vì lý do nào đó.

“Có gì sai, tôi không có khoác lác đâu?”

“Em hiểu, nhưng Đặc kĩ là át chủ bài của chúng ta, anh nên giấu nó vững chắc.”

“Xin lỗi, tôi sẽ cẩn thận hơn.”

“VẬY thì, thảo luận về cái gì đây? Những thành viên của cộng đồng vậy tộc là chủng tộc của Liza?”

Arisa lắng nghe trong khi ôm đầu gối cô trên giường. Mà do vậy mới cô bé thì dài, tôi nhẹ nhõm khi đồ lót con bé không nhìn thấy được.

Tộc Liza sống ở vùng ngập nước cách xa nơi đây, họ bị xóa sổ sau một cuộc tranh chấp với tộc chồn nhiều năm trước, Liza bảo tôi nghe trong khoảng buổi tiệc ếch nướng khi đó. Dường như cô ấy bị bắt cóc bởi bọn săn nô lệ loài người khi cô ấy lang thang cùng gia đình mình. Cô ấy cũng nói rằng cô và

gia đình mình khiếp hãi Thung lũng Rồng nên họ không dám lại gần nó.

“Không, không phải thế, chỉ là khi đó tôi vô tình diệt cả một chủng tộc, tôi không hề có cảm giác tội lỗi nào. Tôi cảm thấy như tội nghiệt quá dễ dàng và hoàn toàn có thể bật tắt như công tắc ON/OFF. Như thể ai đó thao túng tâm tôi vậy...”

Nếu tôi hầu như không bị thao túng bởi Arisa, có lẽ tôi sẽ không nghĩ đến vấn đề này...

“Họ gọi thế là Rối loạn nhân cách (Paranoia) trong cuộc sống cũ của em! Nhưng chắc anh không hài lòng đâu đúng chứ.”

“Nó khác với rối loạn nhân cách, nó là như cảm giác [Tội lỗi] bị hút vào trong buồng... Thực khó giải thích.”

“Hừm~m? Vậy anh cơ bản là loài máu lạnh?”

“Do tôi là một lập trình viên tôi thích nghĩ hiệu quả, nhưng tôi không cho là tôi máu lạnh. Khi trò chơi tôi làm thành trò vui (trên internet), tôi trở nên chán nản những ngày đó.”

“Hế~ vậy anh là một người phát triển game? Loại game gì thế?”

“Tôi sẽ kể nó sau. Hơn là điều đó.”

“Anh muốn biết về nguyên nhân cái cảm giác nút ON/OFF?”

Arisa lớt những lời của tôi với cô ấy, cười tình nghịch ý nhị.

“Có lẽ do thuộc tính MND (sức mạnh tinh thần) của anh quá cao?”

“Nó ắt là cao nhưng mà...”

“Nếu VIT (Lực bền) của anh cao, anh có khả năng chịu được nhiều đòn đung chưa? MND là dạng tinh thần xét theo nó. Ngay từ đầu, anh cố tình để cho mình bị dày vò bởi cảm giác tội lỗi, trừ khi anh là kẻ khổ tâm, nó nên nhanh biết mất.”

Là thế sao?

Tôi nghĩ rằng nó là việc ai đó đang làm, nhưng nó chỉ là vấn đề chỉ số của tôi...

--oOo--

“Rồi kìa.”

“Ou ke~y, đến đây~y”

Arisa lại chơi đùa, nhưng nó yên tâm khi có ai để tâm sự thế này.

“Dựa trên logic trước đó, nếu tôi có INT (Trí thông minh) cao thì tôi sẽ có trí nhớ tốt, nhưng tôi lại cảm thấy quên cực kì nhiều hơn khi trước. Nó nghĩa là gì?”

“Uwah~ eh~, anh bị đăng trí cho dù còn trẻ thế kia à?”

Tôi định bỏ đầu con bé nhưng Arisa nhanh chóng làm thế thủ.

Bởi vì tư thế luống cuống cô bé trong đáng yêu, nên tôi bỏ qua lượt này.

“Em đùa mà, cho dù học hiểu và trí nhớ lên cùng INT, nó sẽ không có nghĩa tương đương đâu. Nếu mà INT cao để anh không thể quên thì sẽ không có bất kì học giả nào sai sót cả đúng chưa?”

Không đời nào...

Tinh thần tôi cực kì gần với một giáo sư sắp nhận giải Nobel. Những vụ bất cần của ông ấy, giống như Revolving Lantern, thoáng qua tâm trí. (med: eng không rõ chỗ này nhưng t nghĩ là đây https://en.wikipedia.org/wiki/Aeba_Kosonv)

“...Đó nghĩa là, tôi thực sự đang bị rối loạn nhân cách?”

“Giống thế đó~.”

Arisa quăng mình lên giường và cười lăn.

Khi nói điều này, tôi cơ bản đã thành rối loạn nhân cách bởi vì sự gắng sức ma thuật tâm trí của con bé.

Ngay cả khi nghĩ thế, tôi cũng không trẻ con đến nỗi nói nó ra miệng.

--oOo--

“Này Arisa.”

“Gi? Anh muốn dính* vào sao?”

“Tôi sẽ kiểm chế nó.”

Con bé này thực sự thích nói từ nhiều nghĩa. (med: chỗ này có chơi chữ ở đây nhưng chịu k dịch được, từ này đại ý Arisa đề cập vụ phía trên đồng thời từ này dùng trong s*x)

“Cấp độ và kĩ năng cơ bản là thế nào?”

“Giống mấy cái RPG vậy mà?”

“Và có bất kì ý nghĩa nào ngoài nó không?”

“Em không biết. Em không hỏi khi em gặp thần, và ông ấy không trả lời khi em thử gọi lại sau khi tái sinh.”

“Cứ kể với tôi những điều cô biết.”

“Rồi đây, em đoán anh có thể gọi kĩ năng là một sự tích tụ kinh nghiệm và kiến thức? Khi anh có kĩ năng, anh sẽ không thấy rằng anh [Thế nào đó] biết cái gì và ra sao? Nó có lẽ gần với trực giác. Để ví dụ, anh có thể nấu dù không có kĩ năng, nhưng nếu ai đó có kĩ năng nấu ăn cấp cao thì với cùng thành phần và công cụ, người đó sẽ làm thứ gì đó ngon hơn.”

Tôi hiểu... Tuy nhiên, kĩ năng Thẩm Định và Ước lượng Giá thị trường thì khá rõ ràng chứ nhỉ?

Còn nữa, “cái đó” cũng khác mà? Tôi xác nhận với Arisa.

“Vậy còn mấy thứ như kĩ năng kí ước, biểu lộ hiệu ứng nó quá rõ ràng đi?”

“À, kĩ năng kí ước là loại kĩ năng ma thuật. Nó có niệm chú và cũng dùng ma lực cho kí ước. Nhưng nó cơ bản vẫn giống các kĩ năng khác anh biết đấy? Dù anh không có kĩ năng, anh vẫn có thể niệm và dùng ma thuật kí ước nếu anh có lượng ma lực dồi dào. Tuy nhiên, giống các ma kĩ khác, nếu anh không có kĩ năng, thì số lượng ma lực cần để thực hiện ma thuật sẽ tăng lên đáng kể và tỉ lệ thành công sẽ rất thấp, làm nó thiết thực thành không thể.”

Tôi hỏi về cấp kĩ năng luôn.

“Ở đây có tiêu chuẩn cho cấp độ kĩ năng; cấp 1 là Sơ cấp, cấp 3 là Thuần thực, cấp 5 là Kĩ xảo, cấp 7 là Bạc thầy, và cấp 9 là Thiên tài. Họ bảo rằng cấp 10 như Thần cấp~ nhưng em chưa bao giờ thấy nó~.”

Ra thế sao, tôi thường đưa cấp các kĩ năng của tôi lên 10... Không ngạc nhiên khi tôi luôn lấy đúng giá thị trường và thành công khi mặc cả.

“Đặc kĩ có cấp độ không?”

“Không. Điều này được nói bởi thần khi em tái sinh, Đặc kĩ là một mảnh thần lực thế nên không có cấp. Nó đã quán triệt rồi, ông ta nói thế~”

Một mảnh thần lực?

Chắc chắn Mưa Thiên Thế vừa vắn với tên đó, nhưng ngoài ra mấy cái khác cũng thấm thía.

“Gi đây?! Cái biểu hiện tinh tướng đó là sao?”

“Không đâu, khi cô nói rằng Đặc kĩ là một mảnh thần lực, tôi nghĩ rằng Đặc kĩ của tôi chắc chắn ngon lành...”

“Đủ để làm ra vẻ mặt đó sao?”

Dù tôi không có bằng chứng gì về sự tự tin này, tôi quyết định kể cho cô nghe về [Menu]. Dù cho hành vi và lời nói của cô, Arisa vẫn như khá tin cậy, cô bé có vẻ hữu ích nếu tôi kể cho cô nghe.

Tôi không định nói cho con bé chi tiết. Tôi chỉ bao quát kể cho cô nghe về chức năng.

“Tôi đang bảo Đặc kĩ của tôi là Menu với cùng hoạt động như cái của Arisa và anh hùng có.”

“Tốt, em sẽ lắng nghe nếu anh muốn, nhưng tốt hơn nếu anh giữ nó như bí mật biết không?”

Arisa khuyên tôi.

“Tôi không bận tâm, tuy nhiên đừng nói một từ với bất kì ai. Đây là [Mệnh lệnh].”

“Okkey~ Em sẽ mang nó xuống mồ.”

Arisa quì lên giường và ngao nghể vỗ ngực phẳng lì của mình.

“Menu của tôi có Tự Chủ Thuộc Tính, Kiểm Tra Thuộc Tính, Ẩn Kỹ năng và Thùng đồ như của Arisa.”

“Như em nghĩ về Đặc kĩ, nó là cheat~. Nhưng chẳng phải nó quá thường cho một Đặc kĩ?”

“Đó không là tất cả. Dù tôi có thể chọn lựa để bỏ điểm vào kĩ năng nào, tôi không thể chọn làm thế với tất cả kĩ năng như Arisa được. Nó chỉ là những kĩ năng tôi đặt được bằng kinh nghiệm”

“Uwah, nó không phải bản thấy hạ cấp của Đặc kĩ sao?”

“Ẩn Kỹ năng từ menu thì ngon. Nó có thể giấu bất kì kĩ năng nào.”

“Nó phải thế~”

Hình như Arisa đoán được nó.

“Ý em là, dù anh không dùng Thẩm Định trong thành phố? Cảnh tầm nhìn của anh thì bất thường, và quyết định của anh quá chính xác đi~.”

Con, con bé này, bộ nó là một đặc vụ từ đâu đó chăng?!

“Em giỏi quan sát người khác. Và anh cũng có kĩ năng cảm nhận nguy hiểm đúng chứ? Dù động tác của anh với kẻ giả gây tai nạn tuyệt cỡ nào, nó cũng thực sự đáng kinh ngạc khi anh nhìn nó ngay từ đầu.”

“Đó cũng là phần của Menu. Tôi có thể nắm vị trí mọi người gần bên với hiển thị trên rada. Ngoài ra cũng có bản đồ hiển hiện. Nó cũng có chức năng tự cập nhập bản đồ. Nó dần làm rõ chi tiết hợp vào phạm vi di chuyển của tôi. Nó giúp đỡ lớn trong mê cung.”

“Em hiểu rồi, nó thực sự là [Menu]. Anh không nghĩ rằng anh ở trong một trò chơi có loại Đặc kĩ đó mà không có bất kì giải thích gì sao?”

“Thay vì thế tôi đã nghĩ đây là mơ.”

“Ừm, em thật không thể tin nổi~.” Arisa gật đầu hiểu biết.

--oOo--

Trong khi chúng tôi ở tại chỗ, Arisa-sensei cũng dạy tôi về cấp độ.

“...Đó là tại sao anh có thể lên cấp bằng chiến đấu hay học tập, dù vậy thì, nếu anh chủ động học thứ mới anh sẽ được kinh nghiệm. Khi kinh nghiệm chạm đến một giá trị cố định thì cấp anh sẽ lên. Hình như kinh nghiệm ắt lên nhanh nếu anh chiến đấu với quái vật nhất định.”

Dường như cô bé nghe về thứ quái vật từ binh lính và hiệp sĩ ở quê nhà.

Nó cho kinh nghiệm nhiều hơn so với quái vật săn bình thường.

“Hoo? Cô không biết tại sao à?”

“Hầu hết không, em chưa bao giờ đánh với một quái vật.”

“Nhưng mà” Arisa tiếp tục.

“Nếu là chủ nhân, thì anh nên biết chứ? Với những gì em nghe từ Liza và mấy cô gái, họ lên 10 cấp trong 1 ngày ở mê cung. Kết quả đó cao hơn từ những 7 năm học tuyệt vọng của em đó?”

“Chắc thế, nó là một tăng trưởng bất thường nếu cô nghĩ về nó.”

“Phải không vậy~. Đó là tại sao, để nâng cơ hội sống sót, chúng ta nên đi đến thành phố mê cung để nâng cấp~.”

Cô bé nói cùng thứ hồi trưa...

Đến mới nghĩ, cô bé cũng nói thứ lạ lùng khi đó.

“Mà nói này, cái quái gì là mùa quì chúa?”

“Em thắc mắc không biết họ gọi nó là gì quanh đây? Ở nước em, chúng em gọi đó là mùa mỗi khi chúa qui tấn công sau mỗi chu kì 66 năm”

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39 Mùa qui dữ

Satou đây. Tôi thích mùa hoa anh đào nở.

Những cánh hoa rơi như khiêu vũ, và mọi người hớn hở chào đón cuộc sống mới.

Tôi cũng thích pháo hoa nhiều như thế nào~

--oOo--

“Cô nói chúa qui, cái loại muốn thống trị thế giới hả?”

“Phải là cái loại muốn hủy diệt thế giới.”

“Nó đến từ đâu?”

“Em không biết, có lẽ Địa ngục?”

Địa ngục hả~

“Đừng có nhìn em bằng ánh mắt đó~ Từ những gì sách viết, nó nói rằng chúng là những kẻ xâm lăng từ ngoại giới.”

“Ngoại giới có khác loại thế giới khác không?”

“Em không là học giả nên em không biết.”

Đúng vậy nhỉ, phải học một học giả lần tới.

“Chu kì 66 năm có đúng không?”

“Ừ, cũng có ghi nhận mấy nơi chúa qui xuất hiện sớm hoặc trễ hơn chút, nhưng nói chung chúng xuất hiện trong 66 năm.”

“Vậy, giờ đã gần tới 66 năm chưa?”

“Đã là 62 năm kể từ chúa qui cuối, nhưng dường như nó lên lút thu thập sức mạnh trong khi ẩn nấp. Do chúa qui cuối cùng được phát hiện xuất hiện cách đây 132 năm, nó sẽ không lạ gì nếu hiện thời chúa qui hiện ra ở bất kì khi nào.”

Arisa chu mỏ thành miệng vịt. Hình tượng cô gái nhỏ xinh tươi bị hủy hoại.

“Tôi hiểu, có dấu hiệu nào nó đến không?”

“Nếu thế giới lâm nguy, thần sẽ nói nó cho tiên tri~”

Như dự liệu ở huyền tượng.

“Tuy nhiên nếu chúng ta đợi chờ lời tiên tri thì sẽ không đủ thời gian để lên cấp anh hùng, thế nên khoảng 3-5 năm trước chu kì 66 năm, họ sẽ triệu hồi anh hùng.”

Với loại thời gian đó, không ngạc nhiên khi quốc gia có rất nhiều thời gian trong tay họ để chuẩn bị.

“Chúng ta có biết vị trí chúa qui sẽ sinh ra không?”

“Hình như chúng hầu hết xuất hiện trong mê cung hay khu vực bên ngoài nó.”

Lại mê cung...

“Theo sách em đọc, nó có lẽ bởi vì dễ dàng cho chúa qui thu quân đoàn kể từ khi ở đó có mạch đất sâu trong mê cung.”

“Nó không thể tấn công đôi đầu mà không có đoàn quân à?”

“Ai biết? Có thể vì giả phải trả để vượt giới cực lớn. Đây chỉ là những bằng chứng gián tiếp, nhưng hình như chỉ có qui cấp cao và chúa qui mới có khả năng xuyên giới.”

Vậy kẻ yếu không thể xuyên qua giữa hai thế giới à?

Hoặc hơn thế, nếu chúng có thể xuất hiện trong vùng lân cận mê cung thì.

“Thì, thành phố Seryuu này đang nguy hiểm cực kì luôn...”

“Tuyệt đối là không.”

Arisa gật đầu với vẻ nghiêm túc.

“Cô rất chắc chắn.”

“Bởi vì, nơi này gần Thung lũng Ròng đúng chứ? Nếu chúng xuất hiện ở nơi thế này, chúng sẽ bị tiêu diệt bởi lũ rồng. Truyền thuyết thậm chí kể rằng ở đó có Long Thân cơ.”

“Ròng và chúa qui có quan hệ xấu à?”

“Chúng là thiên địch. Ròng bình thường không bằng chúa qui nhưng nếu là cấp tiểu thần như Thiên Long, thì rồng mạnh hơn chắc chắn.”

Ròng thực tuyệt vời.

Mối họa chúa qui sẽ được giải quyết nếu chúng ta chỉ đặt một Thiên Long gần mê cung nhưng mà...

“Nếu lũ rồng mạnh hơn thì tại sao họ lại bận lòng đi triệu hồi anh hùng từ thế giới khác?”

“Đó là bởi vì~ Trận chiến giữa rồng (.) và chúa qui (.) quá kinh khiếp. Từ những bài ca hát bởi những nhạc sĩ rong về anh hùng cách đây đã lâu, có một câu chuyện về vị anh hùng bị đánh bại bởi chúa qui. Sau đó, chúa qui hủy diệt vài nước nhỏ và gặp một con rồng. Chúa qui bị đánh bại vào khúc cuối nhưng trận chiến làm hai nước lớn ngập trong biển lửa. Từ tin đồn của những người hát rong, thậm chí đế quốc lớn trước Đế quốc Saga cũng bị tiêu diệt bởi vì nó bị vướng vào cuộc chiến của rồng và qui.”

Giờ tôi hiểu rồi~ Nó giống như tiêu diệt một tên cướp bằng tên lửa đạn đạo hở.

Theo Arisa, có một lần mê cung ở nơi rồng ở. Nhưng mà, theo cách nhìn con người, cả rồng và chúa qui đều là mối họa, thế nên họ gọi anh hùng khi đến thời điểm chiến đấu. Không rõ kết quả ai thắng, nhưng biết rằng giờ không còn mê cung nào gần chỗ rồng ở cả.

--oOo--

Con qui xuất hiện ở thành phố Seryuu chắc đến để kiểm tra tình hình lũ rồng.

Nếu sự thực rằng rồng không còn nữa thì thành phố này ắt thành mục tiêu của chúa qui.

Tôi đem vấn đề này cho Arisa.

“Cho dù trừ khử được rồng, thì nó sẽ không tới 100 năm trước khi thành phố này thành mục tiêu?”

“Sao lại thế?”

“Mê cung còn đang lớn. Nó sản sinh quái vật và hút mạng sống của mạo hiểm giả đến tìm ma hạch để lớn lên. Khi mê cung rộng mở ăn sâu, quái vật cũng trở nên mạnh hơn.”

“Tôi hiểu... Một mê cung non trẻ không đủ tốt cho chúa qui.”

Hmm? Đợi đã...

“Này, liệu có cơ hội, mê cung là phương tiện để chúa qui xâm lăng không?”

“Ừm vâng, có một số người nghĩ thế.”

“Vậy thì, chẳng phải tốt hơn là hủy diệt mê cung sao?”

Nếu chúng ta phá hủy mê cung (Điểm sinh) thì chúa quỷ chỉ còn vài lực lượng và công việc anh hùng chẳng phải dễ dàng hơn sao?

“Có thể là thế, nhưng còn 6 mê cung trên lục địa này ngoài cái đây ra. Giả như xác suất xuất hiện của chúa quỷ ở mỗi mê cung là tương đương, thì trong 400 năm, nó được ghi nhận như tai họa hoặc nó không xuất hiện. Hơn nữa, từ khi mê cung cấp nguyên liệu hữu ích như ma hạch, mọi người coi nó không khác gì một cái mỏ.”

“Rõ rồi, nếu chúng ta phá hủy nó thì mọi người sẽ thu thù hận nhỉ.”

“Phải, nước Kubooku chỉ là lãnh đạo một nước nhỏ các nước láng giềng trong khoảng thời gian mê cung còn sống, nhưng khi họ phá hủy Hạch tâm Mê cung, họ tức tốc bị tiêu hủy.”

“Hạch tâm mê cung bị hủy rồi có thể hồi phục không?”

“Có hay không hả? Em không ở chung khi họ diễn hành nghi thức nên em không biết chi tiết.”

Ra mê cung đủ hấp dẫn mọi người đến nỗi họ tiến hành nghi thức bất thường luôn. . .

Câu nói lòng tham không đáy thực sự như ý nghĩa~

--oOo--

“Nhưng mà, cô biết rất nhiều, Arisa.”

“Giờ anh mới nói thế sau khi tra vấn em hử?”

Arisa thực kinh ngạc. Tôi chắc rằng con bé sẽ nói, “Anh có thể kính trọng em hơn~”, nhưng mà nếu chúng tôi kiểm tra Arisa, thì con bé rất chắc.

“Có rất nhiều tài liệu liên quan đến mê cung trong khi của Hoàng gia. Những giải thích trước đó có lẽ chứa nhiều suy đoán và giả thuyết, có nên lưu tâm không?”

Con bé giỏi trong việc chinh lường thông tin. . . Tôi gần như chết ngộp vì nó.

“Em kiểm tra mấy thứ về chúa quỷ và anh hùng từ sách, tài liệu, người hát rong và những bài ca chuyện kể thần tiên. Đó là tại sao hư cấu và không hư cấu lẫn lộn vào nhau. Dù em đã kiểm tra nó cẩn thận~”

Dường như đó là những loại giải trí phổ biến.

“Và cho chi tiết về kỹ năng và cấp độ, chúng là từ kinh nghiệm chính em và kết quả việc quan sát.”

“Đó là tất cả những gì anh muốn biết?”, cô bé nghiêng đầu trông đáng yêu. Cử chỉ cô bé làm kích động tôi ham muốn bảo vệ cô bé nếu tôi không biết bản chất thực của con bé.

“Đúng rồi, tôi quên hỏi bất kì ai cái này, có bao nhiêu ngày trong năm?”

Theo Arisa, 1 năm có 10 tháng, 1 tháng là 30 ngày. Không có khái niệm tuần, 1 tháng chia làm 3 phần bao gồm thượng nguyệt, trung nguyệt và hạ nguyệt.

Nói cách khác tôi cho rằng đồng hồ đã tắt 4 giờ nhưng giờ tôi biết rằng ngày có 28 giờ ở đây.

So ra đơn vị năm, hệ thống thế giới này ngắn hơn cỡ 4%.

--oOo--

Do còn hai giờ nữa trước khi mặt trời mọc, tôi yêu cầu Arisa và mấy cô gái mua đồ cần thiết cho chuyến du hành.

“Vậy tôi nhờ cô tới tiệm mua muối đá và thực phẩm bảo quản. Ngoài ra mua hai thùng nước luôn.”

“D-ạ.”, “Mua hàng~?”, “Nano desu.”, tôi nhận được những lời đáp sống động.

“Cho bao nhiêu ngày khẩu phần chúng ta nên mua?”

“Mua khẩu phần cho 10 ngày. Xét theo màu hiện thời, thực phẩm bình thường nên ổn trong 3 ngày đầu. Thực phẩm bảo quản không quá hạn sau 240 ngày, nó đúng chưa? Hình như chúng ta cần một lượng khá.”

“Em sẽ hỏi Martha-ccchi nếu có bất kì tiệm nào bán quanh đây. Và, khi chúng ta không có khả năng mang nó, em sẽ nhờ chuyển hàng.”

“Phải, làm thế đi.”

Cô bé thực đáng tin cậy khi đến lúc mua sắm.

Tôi mừng vì đã đồng hành cùng họ, nhưng tôi quyết định về phòng bởi vì có mấy thứ tôi muốn xác nhận.

--oOo--

Có mấy thứ tôi không kể với Arisa.

Rồng là thiên địch của qui.

Qui muốn diệt trừ rồng.

Ai triệu hồi tôi đến thế giới này?

Với lý do gì tôi được triệu hồi đến đây?

Tại sao sức mạnh tôi lại tương phản với những anh hùng?

Phải, chính tôi,

“Kẻ triệu hồi tôi đến đây chắc lẽ là qui hoặc chúa qui phải không ta...”

Những lời đó không cần hỏi...

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40 Những thứ có thể làm một mình

Satou đây. Thí nghiệm hóa học những ngày còn ở trung học (THCS) là khoảng thời gian tuyệt vời đúng không?

Tôi cũng nhớ rằng có sự khác biệt giữa thứ tôi học ở trường với thực hành thực sự.

--oOo--

Những tưởng tượng xấu đang gia tăng đầy nhóc mà không có cách nào chứng tỏ nó được. Cho dù chúng là sự thực thì, vị anh hùng nên thắng trong cuộc chiến chống lại chúa qui như nó thường diễn ra. Nếu họ thua, thì tôi sẽ phải gánh vác trọng trách hạ gục chúa qui thay thế cho lũ rồng.

Tôi thở sâu vài lần để tôi bình tĩnh lại.

Ngạc nhiên là đôi khi hiệu dụng cao MND cũng có lúc có ích.

--oOo--

Tôi quay lại phòng mình. Trở lại với vấn đề chính.

Tôi muốn làm những xác minh thêm và hóa dược. Từ khi thực hành niệm chú cần làm đều đặn, tôi không còn lựa chọn nào khác hơn là làm nó trên đường đến thành phố mê cung.

Đầu tiên, phải xem xét kho chứa.

Nó vẫn ẩm.

Tôi cần nhẹ một miếng. Mùi vẫn y nguyên.

Tôi đặt phần còn lại của bữa ăn vào kho chứa.

Nó trễ một chút, nhưng tên đồ vật là [Thịt nướng Seryuu]. Nó cần nhặt thêm tí đỉnh.

Tôi thêm mục ghi nhớ gọi là Kiểm nhận Kho chứa. Tôi viết ngày và tình trạng lên ghi nhớ.

Từ giờ, nó có thể trữ những thứ ẩm, có lẽ nó có cả chức năng đông lạnh những đồ lạnh luôn. Tôi viết mấy thứ vậy lên ghi nhớ. Tôi không nghĩ nó có thể hoàn hay ngừng thời gian, cách đó không thể nào có.

Lần này tôi lấy ra Thịt nướng Seryuu mà tôi để trong Hộp Đồ. Cái này rõ lạnh rồi. Mùi nó giống như thịt nguội. Nó không hư. Kể từ khi nó chỉ mới nửa ngày, tự nhiên nó thế.

Phải viết rằng Hộp Đồ không giữ được nóng.

Kể đó, tôi xem xem liệu có khả năng di chuyển đồ giữa kho chứa và hộp đồ không.

Tôi làm dấu một tiền đồng bằng mực.

Tôi thử đặt nó vào hộp đồ nhưng nó không vào.

Hình như với kĩ năng cấp 1, nó không thể vào. Tôi nâng kĩ năng lên 2 và nó đi vào trong. Tôi thử bỏ những phụ kiện khác nhau, và dường như nó chỉ có thể trữ 4 mảnh của 4 loại đồ. Cấp kĩ năng là bình phương? Phải viết lên ghi nhớ.

Khi tôi mở cửa sổ kho chứa và nhìn bên trong, một bảng hộp đồ xuất hiện.

Tôi kéo đồ vào kho chứa.

Khi tôi mở hộp đồ và nhìn lại nó, chuyển dời đã thành công.

Tôi thử làm đảo ngược cùng thứ, đồ vật có thể di chuyển không vấn đề gì.

Tiến hành với Hộp Đồ từ Kho Chứa không tiêu thụ MP.

Tôi đưa thông tin này như phân tái bút trên mục ghi nhớ Kiểm nhận Kho chứa.

Phải nghĩ cách dùng cái này thế nào lần kế tiếp.

Kể đó, tôi thử xem tôi có thể tìm kiếm nội dung trên sách đặt trong kho chứa không. Nó sẽ tiện lợi để kiểm tra bí mật trong tình huống giống như Đá Bạch Long hôm nay.

Tôi có khả năng tìm kiếm giải thích trong game. Vì vậy, tôi muốn kiểm tra liệu tôi có thể tìm nội dung không... Nghĩ thì cũng không có sách trong game.

Tôi nhấp vào sách [Thăm thú thú đồ] bên trong kho chứa và chọn tìm kiếm trên menu hiện lên.

Tôi tìm [Lâu đài], sau đó giải thích về lâu đài được hiện lên trên mục tìm kiếm tối ưu. Dường như nó có thể tìm không vấn đề gì.

Kết quả tìm kiếm được hiện ra.

Ah, tôi luôn muốn chức năng này trong thực tại~ Tôi sẽ không cần scan sách hay OCR! Huyền tưởng thật tuyệt vời!

Tôi đột nhiên nghĩ đến thứ gì và lập tức thử nó.

Nếu tôi có thể xem kết quả tìm kiếm thì tôi không khả dĩ cần đọc nội dung sách?

Khi mà ở đây không có mục duyệt chọn hiện trên menu, tôi để trống tìm kiếm và nó làm việc.

Tôi có thể đọc toàn bộ như nó trên một PC với con lãn. Cảm giác như một file PDF. Khi mà tôi có thể dò từ với nó, nó thuận tiện nhiều hơn đọc sách.

Kế tiếp tôi thử chuyển sách qua Hộp Đồ.

Không may, cái này không thể tìm kiếm.

Tôi tự nhủ không biết có gì khác?

--oOo--

Tôi lấy bộ hóa được ra ngoài và để nó trên bàn trong góc phòng. Sách vẫn còn trong kho chứa. Nếu nó thế này, thì cho dù cảnh tối, tôi vẫn có thể đọc sách như cách menu.

Tôi đang đọc [Hướng dẫn Điều chế]. Nó là quyển sách mà ông nội qui lùn tin chắc bảo tôi nên đọc trước nhất. Thay vì gọi là sách, cái này không nên gọi là giấy rời đi? Nó là một quyển sách dày cỡ 20 trang.

Quyển sách bắt đầu với việc giải thích công cụ. Hơn nữa, nó tích hợp tranh minh họa nên người mới đầu sẽ không nhầm công cụ. Nó là một quyển sách mà ông cụ nội nhấn mạnh tôi nên đọc đầu tiên.

Trước nhất, tôi lấy ra cối và chày. Cái cối không phải là thứ sứ trắng thường biết mà bằng cái gì đó có màu hồng nhạt. Theo Thẩm Định, nó làm từ mã não. Mã não có phải loại ngọc không nhỉ?

Theo sách, tôi nghiền một chất trung hòa với 1 cây thuốc khô cùng nhau, và sau đó tôi đặt cây thuốc bị nghiền nát vào một cái bát nhỏ đầy nước cùng một thanh kim loại mỏng.

Quá trình điều chế hoàn tất trong 5 phút kể từ bắt đầu. Mà do nó là thứ đầu cho người khởi sự, nó nên cực dễ.

>nhận được Kỹ năng Điều chế - Compounding.

Tôi lập tức bỏ điểm tới cực hạn và kích hoạt nó.

Dụng dịch nước đã hoàn thành là [Thuốc trị sốt]. Đánh giá theo Thẩm Định, [Thuốc trị sốt -3] dưới tên gọi, trong khi chi tiết nói [Thuốc nước dùng để hạ sốt. Hiệu dụng cực thấp, chỉ là thuyết giảm hạn hẹp]. Đây là lần đầu tôi điều chế, không thể trách nó kém chất lượng được.

--oOo--

“Cho những người có ma lượng đọc chương 2, những người không có đọc chương 4” thì được viết trên trang kế của sách giới thiệu.

Cảm giác như nó là tài liệu cho kinh doanh phần mềm, hay hơn nữa, một sách game từ những năm trước.

Chương 2 là về tinh luyện cơ bản. Hình như tôi phải làm bình thuốc thực sự. Cũng theo sách, thuốc làm từ điều chế và bình thuốc bởi tinh luyện có hiệu dụng khác nhau cho dù chúng tương tự nhau. Sản phẩm bình thuốc cần ma thuật xúc tác và MP, để trao đổi hiệu dụng sẽ hiển thị thực tế.

Tôi tiếp tục thực hành tinh luyện theo sách. Tôi đặt bình thuốc tôi làm bên trong một cốc kim loại. Rồi tôi trộn nó với hai thành phần ở đó.

Hình như tôi phải bỏ ma lực vào trước khi thành phần được hòa tan. Tôi cài cái cốc giữa hai tay và tưởng tượng ma thuật chảy từ phải sang trái.

Nó như thể nó là con quay, bạn đổ ma thuật bởi cách lưu thông từ bên phải sang bên trái, tôi thắc mắc liệu nó có là một loại qui luật? hay đó chỉ đơn giản là hiệu chỉnh?

Hai thành phần bắt đầu tỏa sáng yếu ớt khi tôi đổ ma lực. Do căn phòng thì mờ, nó sáng lên độc đáo. Dường như nó sẽ hoàn thành sau khi nó dừng lấp lánh.

>nhận được Kỹ năng Tinh luyện(chế) – Refining

Nó không phải là kỹ năng Hóa dược hử. Tôi cũng bỏ kỹ năng này lên cực hạn.

Bình thuốc hoàn thành là Bình trị sốt -4. Do nó quá lãng phí khi bỏ nó, tôi để nó vào trong một nồi nấu súp và đặt nó vào kho chứa.

--oOo--

Tôi mở menu để lưu những công thức điều chế vào trong ghi nhớ. Menu có bảng mới, Sản Xuất. Tôi mở bảng, và [Điều chế: Thuốc trị sốt], và [Tinh chế: Bình trị sốt] hồi này có đây. Không chỉ có chúng, ngoài ra còn có [Làm gỗ: Cỗn (Tức thời)], [Hợp thành: Giáo chân bộ (tức thời)], và [Hợp thành: Giáo chân bộ (Cải tiến)].

Tôi chắc chắn rằng chúng không ở đó trước, tôi thắc mắc có phải cần 5 công thức làm tiên quyết? Hay có lẽ nó cần công thức ngoài cái tức thời. Nhưng từ khi nó là một Đặc kỹ, nó vô dụng để xác minh, nên tôi ngừng lại.

Tôi thử nhấp trên [Điều chế: Thuốc trị sốt]. Có 4 menu phụ, chúng là Điều chế, Xem xét Công thức, Xóa Công thức, và Chi tiết. Điều chế hình như vô hiệu, nó màu xám. Tôi cho rằng có lẽ tôi có thể điều chế trong Kho chứa, nhưng không may nó không là thế. Ngay cả khi tôi trữ công cụ và thành phần vào trong kho chứa, nó vẫn vô hiệu. Chắc chắn cần một số điều kiện.

Sau đó tôi tiếp tục rèn luyện đến cuối chương 6 trong sách hướng dẫn.

Bởi vì chỉ có một công thức mỗi chương, tôi ghi nhớ được, [Điều chế: Thuốc giảm đau], [Điều chế: Mỡ bôi], [Tinh chế: Bình phục hồi hạ cấp], và [Tinh chế: thuốc ma thuật giảm đau (Potion)], có bốn thứ.

Có lẽ vì tôi nâng cực hạn kỹ năng, tất cả thuốc sau chương 3 đều dính [+5]. [Hiệu dụng cực cao, nó là loại chất lượng cao nhất] được viết lên. Tôi đang nghĩ sẽ thử kiểm nghiệm hiệu dụng khác biệt lần tới.

--oOo—

Tôi vừa định bắt đầu thực hành chương 5 của sách hướng dẫn thì...

Có dấu hiệu ai đó giữ nhịp thở họ bên phía kia cánh cửa. Hai điểm sáng hiện trên rada từ nãy giờ không di chuyển.

Tôi lên tiếp cận cửa và mở nó ra ngay.

Arisa và Martha-chan lẫn cù vào trong như thể bị cửa kéo.

“Mấy cô đang làm gì thế?”

Tôi đang lắng nghe họ trong khi nhìn từ trên xuống. Giọng tôi có chút quả quyết.

“Na, nay.”, Arisa thì đang nói trong hội thoại Kansai vì lý do nào đó.

“T, tôi chỉ tò mò khi thấy Arisa bám vào cửa.”, Martha-chan nói.

Và cô cũng bám vào cửa nhiều hơn 5 phút ấy chứ nhỉ?

Cả hai cô gái run rẩy muốn bước đi. Họ đột nhiên xoay lại và chạy ra ngoài hành lang.

Tôi nhanh chóng tóm gáy cả hai và giữ họ lại.

“Tôi tự hỏi cả cô thực sự định chơi gì?”, Tôi kiểm tra-chéo lần nữa.

“Tôi xin lỗi, tôi bị cảm dỗ bởi khoảng khắc thấy sự xấu hổ của Satou-san nên tôi nhìn lên.”

Martha-chan lịch sự xin lỗi.

“Uu~ là vì. Một cậu trai sống cùng mấy cô gái! Đi về phòng cậu ta một mình?! Anh không nghĩ đó là việc của một giám hộ để xem loại trò khờ dại nào sẽ biểu lộ hay không?”

Ai là giám hộ chứ.

Hơn nữa, sự khờ dại là sao chứ... Tôi không có đầu óc của một học sinh cơ sở đâu.

Tôi lịch sự thả Martha-chan. Arisa thì không phản ánh đúng sự thực, hay hơn nữa, ham muốn con bé có thể thấy rõ ràng nên tôi phạt con bé bằng cách búng trán 3 lần liên tiếp.

Hình như nó vẫn còn đau dù tôi đã kiềm chế, cô bé ôm trán bò lăn lộn trên sàn. Cái này chắc là dịp để thử thuốc tốt đây. (med: tới đây sợ Satou luôn, có khi nào ảnh búng bẻ óc Arisa không?!)

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41 Đêm trước khởi hành

Satou đây. Tôi thích cả hai loại cửa hàng hợp pháp và cửa hàng vùng xám.

Nhưng tôi sẽ bỏ vụ hện hò bù, Satou.

--oOo--

Tôi cùng Arisa ra xe. Trên đường đến đó, tôi gặp Martha-chan trong quầy rượu, nhưng cô ấy nhìn không đặc biệt xấu hổ và mời tôi một bữa ăn.

Mà tôi dự định sẽ ăn bên ngoài với Liza và mấy cô gái, tôi từ chối.

Khi chúng tôi đến sân nơi mà xe đang đậu, 4 cô gái đang chờ trông buồn chán.

Khi Liza thấy tôi đang đến, cô đại diện bước ra.

“Chủ nhân, có thể chất hành lý lên được chưa?”

“Xem nào... Ngày mai, khi mà chúng ta thu được nhiều hành lý hơn từ hội thương nghiệp, nên chúng ta sẽ làm vào ngày mai, nhưng nếu chúng ta để đây thì sẽ làm phiền tới bà chủ nhà hử.”

Arisa thì thầm với tôi trong khi tôi còn đang suy tính.

“Hãy giữ chúng trong Hộp Đồ của em? Anh không nghĩ nó sẽ an toàn hơn khi ở đó sao?”

“Giờ chỉ có mấy người chúng ta biết tới nó; nên tôi nghĩ chắc nó ổn thôi.”

Tôi chỉ dẫn mấy cô gái chất hàng hóa vào bên trong xe bây giờ.

Ba cô gái nhỏ đi vào xe để nhận hàng hóa. Do Pochi và Tama có chỉ số sức mạnh sánh với hai người lớn, họ có thể cầm thực phẩm bảo quản nặng nề một cách nhẹ nhàng. Nó trông như một loại màn diễn ảo thuật.

Arisa và Lulu đang sắp xếp hàng hóa bên trong xe.

Không cần phải nói, tôi và Liza phụ trách đỡ hàng hóa. Mà do nó xa hoa khi mặc quần áo đắt tiền để làm việc nặng, tôi đổi sang quần áo bình thường. Nó là một chiếc áo vải sợi ngắn tay đơn giản.

Khi chúng tôi hoàn thành việc chất hàng hóa, tôi nhờ các cô gái ngoài Arisa lấy ba thùng nước nhỏ. Một thùng nhỏ có thể chứa 6 lít nước.

“Anh không cần loại trừ Lulu. Em đã kể về Hộp Đồ của em với Lulu rồi?”

Tôi chỉ đang e rằng ai đó sẽ kiếm chuyện với mấy cô gái thú nhân nếu chỉ có họ, nên tôi yêu cầu Lulu đi cùng họ thôi.

“Nào giờ, phải chia thực phẩm bảo quản thành phần nữa cho mỗi người giữ, tôi có thể mang ma cụ. Có lẽ không ai trộm thê dục học nên cứ để nó trên xe, và để những thực phẩm đã giao phó cho Liza và mấy cô gái lại luôn.”

“Kaay~”, Arisa nhẹ đáp lại trong khi sắp xếp thực phẩm bảo quản vào trong Hộp Đồ cô bé. Tôi cũng trừ cùng số lượng.

Các loại thực phẩm bảo quản là thịt khô, bánh mì đen nướng, đậu rán và khoai lang khô.

Những cái khác đựng bằng túi là bột lúa mì, củ rễ, muối đá, và rất nhiều hương liệu khác nhau. Khi mà lá rau cải có thể gây đau bụng, họ không mua nó.

Tôi chỉ vừa chú ý nó sau khi làm xong nhưng...

“Em thích có giỏ hay hộp để sắp xếp mọi thứ.”

“Thực thế, em cũng muốn vài vật liệu nhồi bông. Nếu chúng ta để nó độc lập thế này, dụng cụ nấu ăn sẽ ẩm ỉ khi xe lắc.”

“Em muốn dây thừng mỏng luôn.”

“Dây thừng? À, để phơi đồ hả.”

“Em nghĩ thừng chắc chắn thì tốt.”

Liza vừa trở lại sau khi lấy nước đề nghị.

Tôi không tưởng nổi chúng được dùng làm gì.

“Nó dùng để làm khô máu mồi săn trong chuyến du hành.”

Phải, chúng tôi cần dây thừng để trói cướp nếu chúng xuất hiện. ^^

“Anh là nhà từ thiện chắc~ Lũ cướp là loại nghĩ có-thì-tốt-hơn-là-không-có-gì và chỉ gây hại, tốt nhất là cướp đi của báu từ nơi chúng giấu sau đó trừ khử chúng. Ngay cả cô gái săn cướp nổi tiếng cũng nói thế, biết không~?”

Con bé là loại hiểu biết gì vậy?

Ra có một người nổi tiếng vì điều đó, thế giới gì nguy hiểm ghê.

“Chúng ta không sót thứ gì nữa hả?”

Pochi giờ tay trong khi đứng trên đầu mũi chân. Arisa dạy con bé cái đó à?

“Được, Pochi-kun. Nói đi.”

“Một cái ghế đầu! Em muốn một no desu~”

Khi tôi hỏi chi tiết, cô bé hình như quen dùng một cái ghế đầu khi cô giúp đỡ chăm sóc ngựa. Cô bé tràn đầy nhiệt huyết sẽ chăm sóc lũ ngựa trong suốt cuộc hành trình luôn. Cô bé thực đáng tin tưởng.

Tama cũng giờ tay cùng tư thế và nói, “Bàn chải-?”. Cô bé nghiêng cơ thể mình trong một tư thế phiền hà trong khi giờ tay, dễ thương ghê. Hình như cô bé muốn một bàn chải để chải lông ngựa và làm sạch móng chúng.

Dụng cụ chăm sóc ngựa, tôi hoàn toàn quên phứt chúng.

Lulu cũng rụt rè giờ tay lên.

“...U, umm”, Mặt cô ửng đỏ dù mới chỉ ậm ừ.

Tôi thắc mắc nếu nó là thứ gì xấu hổ? Tôi liếc qua Arisa... Con bé nhảy mắt lại. Bộ con bé từ thời Showa chắc!

“E, em muốn một tấm ván giặt và một cái chậu.”

Nó thực sự xấu hổ sao? Tôi có chúng trong kho chứa mà tôi quên mất, nhưng nó chắc chắn cần thiết rồi.

“Nếu thực có khả năng, em muốn một cái gương! Chi gương cầm tay cũng được rồi.”

“Arisa, cô xa xỉ quá.”

Liza đưa ra một cảnh cáo chắc chắn cho Arisa. Nó thực bất thường khi Liza nêu ý kiến trước khi tôi quyết định.

Tôi tự hỏi có phải nó đắt đỏ trong thế giới này? Nó làm tôi nhớ, tôi không nghĩ tôi thấy bất kì đồ thủy tinh nào. Nhưng mà, tôi chắc có gương từ những kim loại sáng bóng.

“Tôi cũng thích dùng một cái, hãy mua nếu nó không quá mắc.”

“Yay.”

Arisa trông hạnh phúc bất thường mà không hề diễn trò. Lulu cũng đang mỉm cười. Liza hình như không phản đối từ khi đó là quyết định của tôi. Pochi và Tama... không như chúng hiểu nó.

Quyết định thế đó, mai tôi sẽ đến lấy hàng hóa từ hội, cả năm sẽ mua mấy thứ chúng tôi vừa thảo luận.

Sau khi thay đồ, chúng tôi ra ngoài ăn cùng.

Ngày đó, chúng tôi ăn tối tại quầy hàng không xa cửa quán trọ. Khi mà chúng tôi dùng thịt mỗi ngày, tôi gọi súp nhẹ, và bánh mì đậu.

Do Pochi và Tama trông buồn khi chúng tôi đang ăn, tôi gọi thêm 4 phần thịt xiên. Liza trông hạnh phúc thế nào đó... nhưng nó ỏn thôi miễn là họ vui vẻ.

--oOo--

Do tôi gặp Yosagu-san người vừa kết thúc việc trên đường về nhà trọ, chúng tôi quyết định tiến tới kế hoạch đi đêm một ngày trước đó.

Arisa thì đang nói, “Dù cho anh đã có em, anh lại lẳng nhăng~”, nhưng tôi nhờ Liza mang con bé như hành lý quay về nhà trọ.

“Được không đó?”

“Không sao, cô bé chỉ là một cô em gái nhỏ. Người nghĩ mình luôn là giám hộ.”

Quận Đông vẫn đông như ngày hôm qua.

Yosagu-san, đang nhai một xâu thịt nướng từ quầy, thì được đón chào bởi những cô gái tụ tập dưới ánh đèn, trong khi chúng tôi chen lấn vào đám đông.

Khi tôi hỏi họ có quen anh ta, anh ấy bảo, “Họ đều là gái bán hoa. aka gái điếm” Họ thường đồng làm việc như phục vụ bàn và gái chơi trong quán trọ, nhưng trong suốt hội đấu giá họ hình như đi tìm khách hàng bên ngoài.

Xác nhận trên AR, rất nhiều người có kĩ năng [Tình dục]. ...Tuy nhưng, tôi lo âu khi thấy nhiều người họ có bệnh hoa liễu khác nhau trên bảng triệu chứng bất thường.

Hầu hết là [Ủ bệnh], nhưng gần như 60% số họ đang chịu đựng nó.

Tôi tự hỏi liệu nó có thể chữa trị bằng ma thuật không?

Chúng tôi vào phố đèn đỏ và đi dạo một lúc. Ánh sáng ma thuật của miếng kim loại treo trên tiệm, soi rọi chúng với ánh sáng rờ rờ.

Hầu hết nhà chứa đều là hai tầng với hàng ba trên tầng hai. Gái bán hoa mặc những đồ đắt tiền hở hang đang đứng xếp hàng trên đó cố chiêu dụ khách.

Khi tôi nhìn, họ kéo váy lên phô ra chân trần sau đó ném những cái hôn gió. Loại đặc sắc này mỗi cửa hàng đều có, thú vị làm sao.

Những người có kỹ năng [Tình dục] tăng lên, và tỷ lệ người có Bệnh hoa liễu [Ủ bệnh] giảm cỡ 30%. Như một mong đợi rằng không có ai có Bệnh hoa liễu [Nhiễm Bệnh]

“Cậu chủ trẻ, tiệm này đây. Vào nhanh lên.”

Yosagu-san kéo tôi vào tiệm. Cửa tiệm này hình như được chỉnh trang, không có gái đứng hút khách trên hàng ba.

Khi tôi vào, hàng ba được gắn vào tầng hai cao hơn dọc hành lang. Tôi nhẹ vẫy tay với cô gái tôi thấy từ bên ngoài ở đó.

Sàn làm toàn từ gỗ, nhưng nó được đánh bóng. Nó rộng chắc cỡ 30 tấm tatami?

Có một cái lò, cửa và một cầu thang dẫn lên tầng hai bên trong. Có 4 phòng ngăn bằng vải ở bên trái và phải.

“Chào mừng đến với Ngôi nhà Say đắm chỉ nhánh Seryuu.”

Một người phụ nữ quá lứa 40 đến từ cửa sau trong khi chào mừng chúng tôi với giọng thăm thẳm. Người phụ nữ mặc một chiếc váy đầm màu hồng với điểm xếp vò tội vạ, nhưng độ mập của bà đã tự xác nhận, quần áo bà trông như nó sẽ bục ra theo đường may nối.

Được hướng dẫn bởi bà, chúng tôi đến một trong những phòng ngăn.

Dường như đây là phòng dành cho khách chờ mấy cô gái, khi mà sẽ khó xử nếu gặp người quen trong một nhà thổ. Bà chủ tiệm béo chắc biết rõ việc mình.

Có một ghế sofa và ba bàn cẩm thạch kém chất lượng bên trong phòng. Một cô gái độ 10 tuổi đang đứng như một người hầu phục vụ khách.

“Xin phép ạ.”, cô gái đặt tách rượu nhỏ màu xanh lục trước tôi và Yosagu-san.

Chất lỏng trong suốt bên trong tách. Nó là một loại chất lỏng chưng cất có mùi.

Theo AR, tách làm từ ngọc bích. Chất lỏng bên trong tách là rượu Shiga. Nó là một loại chất lỏng mạnh với 50% cồn làm từ bột mì.

“Ku~ ngon cực!”, Yosagu-san hớp rượu với tinh thần sáng khoái.

Hình như anh ta đã quên đã uống rượu này trước khi anh ta đến tiệm này.

Cô gái, lại đang chế rượu hơ?

Tôi nhấp môi như một ứng xử xã hội. Vị nó chắc chắn ngon. Nó như whiskey nhưng trong suốt thay vì màu hổ phách, tôi thắc mắc liệu có do cách thức làm khác nhau?

Trước khi Yosagu-san uống tách thứ ba, chủ tiệm đã quay lại với 5 cô gái.

Người đầu là cô gái đẹp nhất với tóc vàng và mắt xanh lam. Với khuôn mặt nhỏ, chân mày mỏng, và con ngươi lớn trông ý chí mạnh mẽ. Môi nhìn dính. Cặp ngực lớn trông như chực trào ra khỏi bộ quần áo hở ngực. Khả năng, cô ấy là cô gái nổi nhất tiệm. Cô đã 18 tuổi.

Thứ hai và ba là cặp song sinh. Họ là những cô gái xinh xắn với tóc đen mắt đen. Đáng chú ý là ngoại hình họ có kiểu Tây phương, hay đúng hơn là, kiểu Pháp. Một người trong họ có ngực nhỏ hơn người kia, nhưng nó vẫn quanh C cup. Dường như có rất nhiều người quần quít cả đêm cùng với cả hai người họ. Tất nhiên, phí dụng sẽ tính cho hai người. Họ thì 16 tuổi.

Thứ tư là một phụ nữ với mắt rũ xuống. Với mái tóc vàng xin màu và con ngươi màu nâu đỏ. Chân mày cô ấy thì dày, cô ấy sẽ là một người phụ nữ an ủi dịu dàng. Ngực cô ấy lớn nhất. Hình như có rất nhiều người yêu cầu lại cô. Âm giọng cô êm dịu, nó dễ chịu khi nghe. Cô ấy 21 tuổi, là người lớn nhất trong tiệm.

Thứ năm là một cô gái với tóc đỏ và con ngươi nâu đỏ. Cô ấy mờ nhạt hơn so với những người khác nhưng cô cho biểu cảm từ tế nhất. Cô ấy sống động hay đúng hơn là, một nét quyến rũ lạnh mạnh cực gọi cảm. Cỡ ngực cô ấy chỉ trung bình, nhưng vẫn cỡ D cup. Với tôi, nó đã đủ chuẩn cho vào danh mục ngực bự. 20 tuổi. Cô ấy là người duy nhất không có kỹ năng Tình dục.

Mỗi cô gái đều đang mặc đồ một mảnh mỏng dính vào da trông khiêu dâm. Ngực và bụng đều trông thấy rõ ràng, tôi không thể nào không nói chữ GJ

(Goodjob).

(med: k có hình hộp lăm, đại khái đồ trong suốt, mặc mà như không mặc. Tham khóa link <https://en.wikipedia.org/wiki/Babydoll>)

“Các anh chọn cô gái nào?”, chủ tiệm hỏi. Yosagu-san hỏi bằng mắt.

“Xin đừng chần chờ mà chọn cô gái anh thích đi.”, tôi nói và anh ta thực sự chọn cô gái đẹp nhất mà không do dự.

Tôi cũng nhắm cô ấy, nhưng tôi bỏ ở đây.

Yosagu-san uống hết nước còn thừa trong tách với một hớp, và sau đó rời phòng với cô gái đó. Hình như tầng hai thì dành cho khách tận hưởng.

Tôi hựt hăng chút ít, nhưng tôi chọn cô gái thứ năm vào khúc cuối.

Phòng cho khách chỉ có một giường đơn giản, nhưng nó sạch sẽ và thơm mùi nên tôi không phàn nàn gì.

Khi chúng tôi vào phòng, cô gái nhanh chóng cởi hết đồ và khoe cơ thể mình. Tôi tận hưởng cảm giác NGỰC tự do khỏi quần áo, tận hưởng sờ nắn chúng bằng tay tôi.

Đó chính xác là lễ hội NGỰC. Ai nói với ai rằng NGỰC không chứa đựng giấc mơ của đàn ông?

Tôi ôm eo cô ấy và chúng tôi ngã trên giường. Nó là một cơ thể phụ nữ trưởng thành sau một thời gian dài, thế nên tôi dành trọn thời gian để tận hưởng nó ... bằng nhiều cách...

Dù phản ứng cô gái rất tuyệt, tôi vô tình đưa quá nhiều chăm sóc.

Cứ như thế, tôi không chắc ai thỏa mãn ai nữa rồi.

Chúng tôi vui sướng cho đến tận nửa đêm. Cô ấy ngây ngất với quá nhiều hài lòng, nên tôi dừng lại.

>Nhận được Kỹ năng Tình Dục (Sex Technique)

>Nhận được Kỹ năng Trò chuyện Yêu đương (Lover's Talk)

>Nhận được Kỹ năng Sự quyến rũ (Seduction)

Rõ ràng cơ thể này có quá nhiều thể lực, bạn tình sẽ không thể nào bắt kịp. Tôi dùng ngực cô ấy để tận hưởng cảm giác cái gối màu mỡ và khởi hành vào thế giới giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42 Lên đường (1)

Satou đây. Tôi thích làm các chương trình mà không bị hạn chế. Lần cuối là khi tôi làm một con robot có chân cho bài nghiên cứu sau đại học của tôi. Khi tôi trưởng thành, tôi vẫn chưa làm xong nó.

Lần này, có vẻ tôi sẽ làm ma cụ.

--oOo--

Yep, đây đã là buổi sáng.

Tôi đi trong thành phố trong khi hưởng ánh nắng buổi sớm, cảm thấy sáng khoái.

Yosagu-san không như tôi, ngáp liên tục trông như còn buồn ngủ. Tôi mới anh ta ăn sáng nhưng nếu mà anh ta không về nhà, gia đình anh chắc sẽ phát điên nên chúng tôi quyết định chia tay bên ngoài tiệm.

“Nếu tôi kiếm lợi lớn trong mê cung lần nữa, chúng ta sẽ đến lại.”, tôi hét lên với anh ta thể.

--oOo--

Dù cho chỉ mới là sáng sớm, mọi người đã dùng bữa trên quầy và đang bán hàng hóa tươi sống động.

Bầu không khí thô tục thường thấm đượm ở quận Đông có lẽ chỉ là lỗi của khách viếng thăm.

Tôi đang nghĩ thấy thứ gì ngon lành từ quầy.

Dù tôi không rõ ràng đối, nhưng cũng nên mua mấy món kỉ niệm cho các cô gái. Nghĩ lại thì tôi không thể mua sushi đựng trong hộp gỗ giống như ông cha từ thời Showa được.

Tôi mua một rổ đan tay lớn làm từ gỗ mỏng từ gian hàng trên đường. Nó lớn cỡ hai thố gạo. Tôi cũng mua hai thùng chứa có nắp để đựng súp và bỏ nó vào trong rổ.

Tôi mua bữa ăn nóng và cất nó vào Kho chứa sau khi để vào giỏ. Tôi tiếp tục mua nhiều thứ ở mức độ mà nếu nhìn sẽ trông như tâm thần.

Súp làm từ xương thú không còn thịt và rau củ. Hầm rục với rau và thịt khô. Rất nhiều loại thịt nướng bắt đầu từ thịt dê nướng. Thịt nướng kiểu Seryuu. Bánh mì kẹp nướng nóng hổi. Khoai luộc. Cũng có vài trái cây bị xước từ nhiều loại trái tôi mua.

Tôi mua cỡ 30 phần phục vụ. Nó quá nhiều cho lưu niệm nhưng tôi sẽ giữ một số dùng khẩn cấp. Với nhiều thế này, dù nếu mà chúng tôi ở trong môi trường không thể nhóm lửa, tôi vẫn có thể cung cấp đồ ăn nóng. Ngay từ đầu, tôi đã lên kế hoạch dùng Kho chứa để mà chúng tôi không kết thúc trong hoàn cảnh tuyệt vọng.

Tôi muốn mua nguyên liệu hóa được, nhưng nó đã đóng cửa rồi.

--oOo--

Khi tôi về đến cổng nhà trọ, Arisa người thấy tôi từ cửa sổ đang chạy xuống tôi.

Sau khi con bé nhìn mặt tôi, con bé bắt đầu dậm chân trên đất.

“Uuu~~~~. Mồ! Cái mặt hả hê đó là sao~~~~.”

Cô bé cắn góc một chiếc khăn tay, làm tư thế nuôi tiếc. Mỗi cử chỉ nhỏ của cô bé đều chứng chặc cả... tốt nhất nên quên việc hỏi tuổi con bé trước khi tái sinh. ^^

“Em đáng lẽ là người lấy đi lần đầu của anh~~”

Tôi không nhớ có hứa hẹn thế.

Tôi giữ im lặng khi mà nó sẽ tệ nếu tôi không thế.

“Cô om sòm quá, và dù sao thì đây không phải lần đầu của tôi.”

“K...Không, nghĩ coi đây là 1 phần triệu cơ hội cướp lấy DT (Doutei=virgin) của một cậu trai...”

Thành thực chia buồn.

Tôi gọi Lulu, và chúng tôi tụ lại trước xe. Bữa sáng là khoai tây và thịt xiên tôi vừa mua.

Tôi thì thăm với Arisa kiểm tra tình trạng Lulu. Nếu cô ấy vẫn chưa hồi phục, tôi sẽ hoãn khởi hành chúng tôi đi hai ngày.

Theo Arisa thì, nó chỉ trầm trọng vào ngày đầu, giờ thì ổn rồi.

Mà do nó trông có vẻ đau đớn, nên đưa cho cô ấy thuốc giảm đau tôi làm từ thực hành. Có 5 cái, chừng đó chắc đủ.

Sau khi chúng tôi dùng xong bữa ăn đơn giản, tôi tiến tới kế hoạch hôm qua.

--oOo--

Tôi lái xe ngựa cho đến khi bãi đậu xe của Hội Thương mại. Ngựa thì dễ lèo lái không như xe nên nó dễ dàng hơn.

Mọi thứ ở đây quá sống động vào buổi sáng. Mỗi chiếc xe chiếm nửa bãi đậu có rất nhiều đang dỡ hàng hóa họ. Mọi chiếc xe trông dày đặc. Tỷ lệ xe hành lý và xe mái che là 50-50. Các xe được chất nhiều túi cỡ 10 kg. Mấy người đang chuyển túi trông giống du côn thì mặc quần áo tay dài và quần như dân làng. Tôi có thể nhìn thấy vết vá trên đầu gối và khuỷu tay.

Trong khi tôi nhìn các xe khác vượt ngoài sự tò mò, Sunifun-san người vừa hoàn tất việc xác nhận tải trọng và định giá giả cả đến đây.

“Chào buổi sáng, Satou-sama. Cậu đến sớm thực.”

“Tôi xin lỗi. Tôi có làm phiền ông khi đến sớm không?”

Tôi không nghĩ thứ tôi đang làm thì tệ, nhưng giờ xin lỗi cho phải phép.

“Không hẳn. Thân kinh doanh ắt hẳn yêu người nào nhanh chóng.”

Ngay cả khi Sunifun-san nói thế, nếu tôi nhìn xung quanh, nó có lẽ là lệ thường khi mang hàng hóa vào ở buổi sáng và mang ra vào buổi chiều.

Tôi được hướng dẫn đến nhà kho. Các mặt hàng tôi đặt hôm qua đều được đưa vào một danh mục. Tôi xác nhận sản phẩm và số lượng với sự giúp đỡ của một nhân viên. Tôi xem nội dung bên trong mỗi thùng Đá Bạch Long và đóng nắp.

Sunifun-san nhìn tôi làm giống như một ông nội xem cháu ông làm việc.

Này, ông không đến nỗi già chứ.

Tôi yêu cầu nhân viên mang hàng hóa lên xe, trong khi tôi hoàn thành việc thanh toán cuộc giao dịch tại văn phòng.

Khi tôi quay lại xe, việc chất đã hoàn tất nên tôi kiểm tra bằng mắt. Do tôi đã đính thẻ trên Đá Bạch Long, không giống như chúng bị tráo. Không thể nhìn xuyên thứ bên trong thùng có bị tráo hay không, nhưng họ có lẽ không đủ thời gian làm xa thế.

Tôi cảm ơn nhân viên và đưa anh ta một tiền đồng lớn.

“Chúc cậu buôn bán thắng lợi!”, Sunifun-san nói những lời như tạm biệt khi tôi rời hội.

--oOo--

“Chào mừng nano desu~.”

Tôi được đón chào bởi Pochi khi tôi đến cổng nhà trọ. Cô bé ôm tôi khi tôi xuống ghế lái xe, nên tôi xoa đầu cô bé. Tôi tách khỏi cô khi tôi vuốt đầu, và tôi thả lỏng ngựa khỏi xe.

“Em giúp cho no desu.”, cô bé lập tức đứng trên ghế đầu chúng tôi vừa mua và bắt đầu giúp. Chắc chắn phải dạy cô bé cách lỏng ách, kiểm tra dây cương, vv. Thực tốt khi nhìn lại chính mình khi tôi dạy người khác.

“Mọi người khác đang làm gì?”

“Lulu đang giặt đồ đằng kia. Những người khác đi mua đồ no desu~.”

“Ra Pochi và Lulu ở trông nhà hử?”

“Em trông chừng hành lý no desu~”

Pochi tự mãn nói. Cô bé ắt đủ điều kiện cho việc đó. Tôi phần nào có thể tưởng tượng Tama đang ngủ trên đồng hành lý.

Tôi yêu cầu Pochi chăm sóc ngựa trong chuồng. Trong lúc đó, tôi đặt hàng hóa tôi mua từ Hội vào Kho chứa.

Tôi định để da dê và sợi len bên ngoài, nhưng mùi chúng khá nặng nên tôi nhét nó vào luôn. Phải thực hành làm thứ khử mùi lần tới.

Pochi mang hàng lý cho đến khi chúng chất xong. Pochi nói, “Trông chừng hành lý no desu.” từ xe. Từ khi cô bé giỏi làm việc, tôi sẽ đi xem điều kiện Lulu. Nhưng mà do đồ giặt mà Lulu làm là đồ lót, tôi quay lại mà không kêu cô ấy.

--oOo--

Sau đó, tôi nhờ Pochi canh chừng nhà, và bắt một chiếc xe đến quảng trường trước lâu đài.

Vườn hoa ở trung tâm vẫn còn đang làm việc nhưng trên bệ hè đã được làm đẹp lại với đá lát đường. Họ làm nhanh thực. Họ chắc làm bằng ma thuật từ khi đây là thế giới huyền tưởng.

Bức tường trước hiệu ma thuật vẫn còn sửa chữa, nhưng hình như nó mở kinh doanh một lần.

“...vậy thì... vật dẫn... vậy. Nếu ông gom hết tay những thứ này, tôi sẽ để ông cung cấp chúng cho quân đội ma thuật đồn trú.”

“Tôi sẽ hỏi bạn bè pháp sư và hóa dược của tôi. Kể ra, tôi chỉ có thể lấy 1-2 mảnh trong tầm tay tôi thôi.”

Khi tôi vào tiệm, một phụ nữ già trông như pháp sư và ông già bước ra trong khi có cuộc thảo luận.

Ông già liếc nhìn tôi nhưng rồi đi mà không nói tiếng nào.

“Ồ, khách viếng ề? Tôi xin lỗi nhưng tôi không bán thuốc tình yêu hay nước năng lượng. Xin đi đến tiệm hóa dược ở quận Đông.”

Nó là một bà già gầy và nhăn nheo. Mặc quần áo rõ là một pháp sư. Bộ quần áo màu xanh đậm dài tay, cái mũ chóp nhọn cao bè rộng khó dùng trong nhà, đeo vô số nhẫn với thiết kế ái ngại trên ngón tay, và với một mặt dây chuyền đầu lâu nạm ngọc lục bảo cỡ 5 cm trên cổ bà.

“Không, tôi muốn mua sách ma thuật.”

Bà ta nhượng mảy ngạc nhiên khi nghe lời tôi nói. Bà đặt cây gậy phép đang cầm trên tay dựa vào tường và lấy ra một mặt đá dưới quầy.

Lại đá Yamato nữa?

“Chúng tôi không bán sách ma thuật cho người không có tài năng được chưa? Gần đây có rất nhiều quý tộc bản thiu mua sách ma thuật chỉ lấy tiếng và làm bản chúng. Tôi sẽ bán sách chỉ cho người có lượng ma thuật chắc chắn được đo từ công cụ này.”

...chắc, tôi nên mang Arisa theo cùng.

Tôi không biết bảng đá này đo lường được bao xa, nhưng sẽ tệ hại nếu ma lực khổng lồ của tôi bị biết.

“Tôi xin lỗi, tôi e rằng nó sẽ vỡ nếu tôi bất cẩn chạm vào nó.”

“Fuhn, lấp liếm hử? Nếu cậu đặt ma lực vào cái này, nó sẽ phát ánh sáng xanh lam. Nó rẻ tiền hơn thứ đo lường của vương thành, nhưng đó chính xác vì sao nó có sức nặng. Thế nên nó sẽ không bẻ dù một bậc kỉ cữ làm hết khả năng, ma lực sẽ ngừng chảy nếu nó đủ số lượng cần thiết. Nếu một ai đủ khả năng là một pháp sư toàn vẹn thì nó sẽ sáng xanh lam. Người khác hơn thì nó vẫn chiếu sáng đỏ.”

Có an toàn không nhĩ? Nếu nó như bà già nói rằng không có vấn đề gì nhưng nếu là cổ đấm ăn xôi*, “Thực sự nó có thể đọc giá trị chính xác.”, thì thực đáng sợ. (med: eng ghi là “punchline”, với nghĩa từ gg mình dịch như thế.)

“Nếu cậu không thử thì đi về nhà đi. Tôi bận việc lấy Bột Rỗng từ bạn hóa dược sau cái này.”

Chất bột mà bà già đề cập khi nãy là Bột Rỗng hử. Khi tôi nghĩ nó là một cái tên quen tai, tôi nhớ rằng tôi đã kiếm được một mớ từ mê cung.

Có lẽ bà sẽ vui lòng bán sách ma thuật cho nó?”

“Bà chủ-san, nếu là Bột Rỗng thì tôi có ít, nếu bà thấy được, thì tôi sẽ đưa nó cho?”

Tôi lấy ra 5 lọ Bột Rỗng từ túi. Tôi kiếm được 6 từ mê cung, nhưng tôi quyết định giữ một trong tay.

Khi tôi lấy nó ra tôi ước tính giá thị trường... 20 tiền vàng hả?

“Tất cả đều thật sao?”

Bà già nhặt một lọ và lấy ra một cái móc tai đánh giá bột, rồi bà kiểm tra nó với một số thành phần và dụng cụ.

“Tôi sẽ mua nó với 10 tiền vàng một lọ.”

Đồ bà già tham lam.

Khi tôi nói giá chợ là 20 tiền vàng, bà ta nói, “Đó là giá cửa tiệm”, và từ chối nó.

Khi mà tôi không định ép bán và đồng ý rằng không cần ráng, tôi rời khỏi tiệm, nhưng tay bà ta giữ lại với tốc độ không hợp với tuổi bà. Mắt bà ta bốc lửa và sáng lóa, bà trông có chút đáng sợ.

“Đ, đợi tí! Ông già sấm sét đó có lẽ chỉ mua chúng bằng giá đó, tôi sẽ mua nó với 20 tiền vàng một lọ. Nhưng tôi chỉ trả nó cuối tháng là điều kiện. Do thanh toán từ văn phòng luôn chậm chạp.”

“Tôi xin lỗi nhưng tôi định rời thành phố vào sáng mai, nên tôi không nhận điều kiện đó.”

Thương thảo tiếp tục tới giờ ăn trưa, và lúc cuối, nó được quyết định rằng thanh toán tính theo sách ma thuật. Bởi vì sách ma thuật cao hơn trung cấp không được phép bán cho người không phải cư dân thành phố Seryuu, tôi đã có thời gian khó khăn trong lựa chọn sách ma thuật trị giá 100 tiền vàng.

Đầu tiên, tôi sẽ thu nhật sách ma thuật hạ cấp từ mỗi nguyên tố. Mà nó vẫn chỉ ở mức 40 tiền vàng, nên tôi mua lý thuyết và tham khảo, và rất nhiều ghi chú linh tinh cho tài liệu đọc. Nó đáng giá 60 tiền vàng cho cái này.

Sau đó tôi mua gậy phép và dây chuyền. Hình như chỉ có những người được phép thành phố mới có quyền bán cuộn ma thuật, nên tôi không thể mua nó

ở đây.

Rồi nữa, tôi mua chất xúc tác rẻ tiền để làm bình thuốc. Đường như chúng làm từ ma hạch từ quái vật hạ đẳng.

“Ôi, nghề chính cậu là một hóa dược sư à. Vậy thì, mớ sách này thì sao?”

Bà già lấy ra ngoài hai sách ma thuật từ đằng sau kệ với tên là, “Xúc tác ma thuật và Nguyên vật liệu”, “Giống và Chất dẫn”. Tôi có chút lo lắng với đề tựa, nhưng khi tên tác giả là Jihad, tôi mua nó. Nó là tên người làm ma cụ đĩa xoay nếu tôi không nhầm lẫn.

Tôi mua 5 quyển khác nhau của ông này.

“Còn lại 15 tiền vàng. Còn gì cậu muốn không? Tôi không còn ma cụ tốt nào thừa. Tốt nhất là, tôi có công cụ phát sáng, hay một cái có thể phát nhiệt nếu cậu đặt nó ở trên.”

Ôi ôi, bà giấu mấy thứ ngon vào khúc cuối à.

Khi tôi nhận chúng, cái đầu là một quả cầu tinh thể lớn cỡ quả bóng đựng kẹo và cái khác là thứ gì đen và trông như một cái nồi đứng với đường kính 20 cm. Nó dày cỡ 3 cm và cảm giác như làm bằng sứ. Ở một mặt, một đường đồng nhũ ra phía trên đồng tâm.

Quả cầu tinh thể - Giọt Sáng (Light Drop) bắt đầu toát ánh sáng sau khi tôi bỏ ma thuật vào nó. Đường như nó sáng 30 phút mỗi khi nó được truyền ma thuật vào. Cái nồi đứng – Lò Hâm Nóng (Light Hot Plate*) cũng tương tự, bằng cách đặt ma lực vào đường đồng, nó sẽ hâm nóng trong 10 phút. Tuy nhiên, khi mà nó chỉ phát nhiệt đủ để bỏng một người chứ chưa làm sôi nước, nó không hợp nấu ăn. Nó chỉ hữu dụng cho hâm nóng trà và thịt thôi. (med: chém ^^)

Giọt sáng giá 1 tiền vàng mỗi cái, trong khi Lò Hâm giá 3 tiền vàng. Khi mà Giọt Sáng còn hàng 2 cái, tôi mua hết.

Cuối cùng, khi mà tôi không thể tìm hàng tốt với 10 tiền vàng còn lại, tôi qui đổi ra tiền mặt. Tôi đã nghĩ rằng dùng hết tất cả chúng nhưng đó không tốt. Nguy hiểm, thực nguy hiểm.

“Fuhn, bỏ tiền sang một bên, đã lâu rồi tôi mới gặp người tiêu xài nhiều đến thế này.”

“Cảm ơn bà rất nhiều, tôi đã có thể mua rất nhiều thứ tốt.”

Cảm ơn bà lão, tôi nhờ gửi các thứ tôi mua trong tiệm một lát. Sau vụ này, tôi đã hoàn toàn quên mất vụ mua bản đồ từ hiệu sách bên cạnh. Bà lão từ tế đồng ý giữ hàng, sau đó tôi sang tiệm sách.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43 Lên đường (2)

Satou đây. Tôi không phải người thường đi du lịch, nhưng tôi gán bó một cách kì lạ với một thành phố tôi chỉ ở vài ngày.

Tôi muốn quay lại khi nó là một điểm tham quan du lịch thu hút.

--o0o--

Hiệu sách đang được trông bởi ông lão tóc xám đã được phục hồi, Semone-san không ở trong tiệm. Tôi không thể tôn sùng cái tí lệ tráng lệ đó... tiếc làm sao.

Ông chủ đưa tôi bản đồ thành phố mê cung.

Tôi bảo nó thế nào nhỉ, nó là một bản đồ mà phải hét lên, “Đo đường? Nó là cái gì ăn ngon không?”

Dù tôi không mong đợi nó có kí hiệu bản đồ hay đường nét, nhưng vẫn còn nghi hoặc nếu thứ này có khái niệm hướng chỉ cốt yếu.

Có lẽ nó hiện trên mặt tôi, ông lão già thích. Bản đồ chính xác là loại phân lớp thông tin mà chỉ những người phía vương quốc mới có thể cầm giữ nó. Tôi nhớ Google Map quá.

Khi mà nó tốt hơn là không có gì, tôi mua 5 bản đồ cho đến khi nó chạm tới thành phố mê cung. Sau này, tôi học được rằng hội thương nghiệp bán bản đồ tốt hơn.

Mua sắm tôi đến đây kết thúc, nhưng ông chủ tiệm, thể hiện tinh thần kinh doanh và lòng từ tế, đề xuất tôi nhiều sách khác nhau.

Sách hữu dụng cho du hành như, “Du hành đến Vương Đô”, “Từ điển về Thảo mộc”, “Từ điển thứ tự sửa xe”, vv, tôi bị chiêu dụ bởi đề tựa nên tôi mua hết mấy loại đề xuất.

Cũng có sách giới thiệu về làm đồ gỗ, rèn, chạm khắc và rất nhiều sách liên quan sản xuất, nhưng từ khi không có yêu cầu và là sách cũ chấp vá, chúng không tốt.

Khi tôi tỏ ra hứng thú, chủ hiệu bắt đầu chồng chúng lên hết cuốn này tới cuốn khác.

Mà chúng có thể bán với 2 tiền vàng cho mọi thứ, tôi quyết định mua tất.

Hơn thế là, ông cũng đề xuất mấy sách hay đọc khi nghỉ trong một chuyến du hành. Mặc dù hầu hết chúng là về tình yêu hay anh hùng, nhưng tôi thấy ngoại lệ như, “Chiến trường Cổ và Mê cung Chết khô”, “Pháp sư Điện và Quân đoàn Chết”, “Người Tạo ra Mê cung”. Tôi mua hết ba và thêm 5 sách tranh phổ biến.

Sách tranh thì tốt cho học chữ.

Đó là một chút vượt ngân sách, nên tôi hạ giá đến 10 tiền vàng.

--oOo--

Tôi mua thực nhiều thứ. Cái túi hầu như 30 sách bên trong khá nặng. Nếu tôi không có tình trạng bù khuyết, eo tôi sẽ tệ rồi.

Nó trở thành lưng kha khá sau khi tôi nhận thứ tôi mua từ tiệm ma thuật.

Nghĩ thì tôi không như sẽ mang chúng đi bộ cùng, tôi sẽ tìm cách dễ nên tôi chờ một xe chở thuê.

“Xin chào, Onii-san lạnh lẽ.”

Tôi xoay lại giọng nói đằng sau.

Với một khuôn mặt đang đùa cợt, đó là cô bạn gái đồng nghiệp Zena-san (Lilio).

“Chào, Lilio-san. Cô bắt chước Zena-san à?”

“Ehehe~ Tôi bị bắt sao? Nè nè, anh không ngạc nhiên sao?”

Tôi tự nhiên hiểu rằng không nên để Lilio gặp Arisa.

“Tôi nhận ra ngay tức thì vì giọng cô khác.”

“Eh~ Tệ thật~ nhưng, nhưng mà, đó không phải yêu sao? Sức mạnh tình yêu?”

Con gái thực thích nói chuyện yêu đương hờ.

Lilio sấn đến gần để ấn đẩy cơ thể nhỏ của cô ấy. Tôi đã có đủ gái loli rồi, nên đẩy vai cô ấy lại để cơ thể chúng tôi không dính lại gần nhau.

“Cô rảnh hôm nay?”

“Phải, mấy lính khác đều đang ngủ~ Nhưng mà Zena, từ trưa hôm qua cho đến tận khuya nay, thì vẫn liên tục canh gác hết thời gian. Lượng pháp sư luôn eo hẹp về sĩ số đúng chưa.”

Tôi muốn nói mấy lời chia tay với Zena-san trước khi tôi rời đi lên đường nhưng...

Được rồi, phải đổi giờ khởi hành sang sáng mai.

“Lilio-san, cô có thể nhắn tin lại cho Zena-san không?”

“Được thôi~ Nhưng những lời đó không được nòng nân để làm nóng ngực okay? Nếu nó mãnh liệt quá, nó sẽ được diễn giải sai anh biết đấy~.”

Trong khi khoanh tay, Lilio nói với vẻ mặt làm xấu.

Tôi nhờ cô ấy bảo với Zena rằng tôi sẽ rời đi sáng sớm ngày mai. Lilio hài lòng đồng ý nhắn lại tin.

“Ây chà~ Tình yêu đầu đời của Zena đã rời đi mà không được hồi đáp hử~.” Hình như cô ấy chỉ độc thoại, nhưng làm sao mà tôi nghe nó to và rõ ràng.

Tôi không đáp lại lời đó và quay về cổng nhà trọ trên một chiếc xe thuê.

--0o0--

Trên xe, tôi trừ sách vào trong Hộp Đồ. Khi Arisa biết tôi đi đến hiệu sách, “Em không nói phải dẫn em đi cùng sao~”, con bé giận dữ, nhưng sau khi tôi bảo cô rằng tôi mua từng sách sơ cấp ma thuật mỗi nhân tố, nụ cười con bé trở lại.

Ngoài ra, cô có lẽ không học được nó cho đến khi đọc được chữ nước Shiga đúng chứ?

“Rồi, khi nào chúng ta khởi hành?”

Do Arisa hỏi, tôi bảo mọi người rằng chúng tôi sẽ lên đường sáng mai.

“Tôi định đến tiệm hóa dược ở quận Đông và Hội Việc Làm để hoàn tất công việc, thế nên hãy kiểm tra xem chúng ta có thứ gì quên mua không. Sau đó cứ việc chơi bài cho hết thời gian.”

“Bàì”, “Nano desu!”, Pochi, Tama và Lulu vui mừng. Thật hiếm thấy những lúc vẻ mặt Lulu vui mừng như một cô gái bình thường thế này, tôi click nút Ghi Hình trong tim.

“Những thùng giả rỗng thì quá nhẹ nên nó sẽ bắt thường lắm, nên em nghĩ tốt hơn là trữ khoai tây để lâu trong chúng.”

“Mùa đông sẽ sớm đến, trời chắc sẽ trở lạnh khi mà ngủ chỉ với áo choàng. Em nghĩ tốt hơn mua ít nhất một cái mền cho chủ nhân.”

Tôi đồng tình với yêu cầu của Arisa và Liza và cho phép họ mua những cái đó. Tất nhiên mền là cho bốn người. Khi mà Arisa thấy một số làm từ vải bông trong chợ, tôi cho phép cô bé mua chúng sau khi nghe giá.

--o0o--

Tôi đi đến tiệm hóa dược một mình, và mua rất nhiều thuốc giảm đau cùng vật liệu khử mùi và công thức biên soạn. Nó là một lo lắng xa hoa, nhưng khi bạn đi mua sắm mà không quan tâm về tiền bạc dư thừa, hay có lẽ vì vui khi không do dự, nó có chút lè loi.

Ở Hội Việc làm, tôi lắng nghe diễn biến yêu cầu tôi nhờ từ Nadi-san.

Dù cho nó chỉ mới một ngày, nó hầu như đã hoàn thành xong rồi. Phần còn lại không có nhà nên cô ấy sẽ quay lại vào ngày mai.

Nadi-san chuyển cho tôi thứ gì khi tôi đưa cô ấy tiền thưởng. Thứ cô đưa là một cái giỏ lớn đựng đầy mấy thứ như túi nhỏ đựng tiền, rau cải, dếp và nhiều thứ nữa.

Người nghèo đưa rau cải hay sản phẩm sản xuất tại nhà như dếp thay vì tiền, thậm chí có thứ như muống gỗ và vv. Hình như Nadi-san nói rằng phần thưởng không cần thiết nhưng cô ấy được đưa trước khi cô có thể từ chối.

Tôi bảo cô ấy rằng tôi sẽ rời thành phố Seryuu ngày mai nên tôi sẽ tặng chúng cho cô ấy như phần thưởng thêm.

“Satou-san, điểm đến kế tiếp của anh ắt là vương thành hoặc thủ phủ của Công tước-sama đúng chứ?”

“Không, tôi định đến thành phố mê cung.”

“Có rất nhiều á nhân ở thành phố mê cung, sống ở đó sẽ dễ chịu hơn ở đây.”

Nói mới nghĩ tới, tôi vẫn chưa gặp á nhân nổi tiếng nhất, người elf*. Tôi nghĩ rằng thành phố Seryuu lẽ ra có họ. (med: vì lý do ưa thích lẫn dịch thuật, để nguyên chữ này.)

“Phải rồi, tôi thích thấy người elf nhất.”

Nadi-san làm vẻ mặt thối thía khi nghe lời đáp của tôi.

Cô ấy nhìn lại quầy và gọi quản lý. Đó là ông già luôn luôn ngủ.

“Quản lý oi~ làm ơn đến đây một lát.”

Người quản lý tới trong khi giải đầu ông ta. Ông ấy trẻ hơn là tôi nghĩ.

Anh ta có cơ thể nhỏ chút và gầy, nhưng anh là một người đàn ông đẹp trai với mái tóc đen dài hợp với hơi xanh.

Quản lý đến đây mà không nói gì, Nadi-san lật một bên tóc anh ta.

Họ có vẻ khá thân thuộc.

Nhìn đây, nhìn cái này này, cô chỉ ngón tay cô.

Tại người quản lý, đầu góc có chút nhọn. Ông ấy là á nhân sao?

“Satou-san phản ứng sao hời hợt vậy.”

“Tôi xin lỗi, có gì với tai vị quản lý sao?”

Nadi-san điên lên khi nghe tôi trả lời.

“Mồ~ Anh nói gì thế, tôi đang cho anh xem bằng chứng khi mà anh nói rằng muốn gặp một người elf.”

“Eh? Anh ấy là người elf? Tôi nghĩ tộc elf tai phải dài hơn chứ?”

Ành là bán-elf chẳng?

Quản lý trông quạu với lời đáp của tôi. Anh ta quay lại vị trí và tiếp tục ngủ.

Hình như tôi đã xúc phạm anh ấy bằng câu trả lời của tôi thế nào đó.

“Mồ~ quản lý à! Đừng chỉ vì anh bị nhầm lẫn với tộc tai dài mà lập tức trở nên giận dữ vậy chứ?”

“Loại tộc tai dài là thế nào? Ở quê nhà tôi thường nói người elf thường có tai dài mà?”

Tôi làm động tác mô tả tai dài với ngón tay. (med: nghĩ đến con lừa)

“Loại Satou-san nói là một trong số các tộc lỗi tai có tai dài. Họ cao người bình thường, và tóc họ màu vàng thay vì xanh lục. Họ có tài năng về ma thuật và sống lâu hơn người elf khác. Hoàng đế đầu của Đế quốc Saga thuộc tộc tai dài và là vua của anh hùng, vì vậy tộc đó được coi như thiêng liêng. Họ hiếm khi ra bên ngoài Đế quốc Saga, khi mà thánh địa họ ở nơi đó, nên họ rất hiếm bị nhìn thấy. Nhưng mà, họ bị ghét bởi người elf và được gọi là Ngụy Elf [False Elf].

Tôi hiểu, phải không được hiểu sai lần tới nữa.

Tôi xin lỗi người quản lý vì thô lỗ. Khi mà anh ta vẫy tay trong khi ngủ, tôi nhận ra rằng tôi được tha thứ.

--oOo--

Buổi sáng kế, chúng tôi hoàn tất ăn sáng tại quầy. Tôi cũng đã trả tiền trọ luôn.

Martha-chan nói, “Hãy đến đây ở lần tới nhé~” như một lời tạm biệt vô tư, tôi rời nhà trọ trên chiếc xe.

Tôi đã nghĩ rằng Zena-san sẽ đến để thấy tôi đi, nhưng cô ấy đã thức nguyên đêm, cô ấy có lẽ còn đang ngủ. Phải gửi cô ấy một lá thư lần tới.

Khi chúng tôi đang lên đường tôi vô tình nhìn thấy một chấm trắng di chuyển dọc tường trong.

Tôi chào hiệp sĩ Soun tại lối vào cổng và rời thành phố. Tôi sẽ gây rắc rối cho mọi người nếu tôi chờ ở đây.

Khi tôi đi xa một chút so với cánh cổng, tôi nghe thấy, “Chờ đã~”, từ đằng sau.

Do tôi sẽ là một vật cản giao thông ở đây nên tôi đi đến một khoảng không trống phía ngoài cổng và dừng xe.

Giao thông ở cổng trông rối khi tôi nhìn lại nó. Một con ngựa đang vượt ra ngoài ở đó. Tôi vẫy tay khi đứng trên xe.

“Satou-san!”

Zena-san đang tới trên lưng ngựa trong khi mái tóc mềm mượt của cô rối bời bời gió. Cô ấy đang mặc một cái váy không hề hợp cho cưỡi một con ngựa. Cô đang trang điểm mỹ phẩm khác với thường lệ.

“Tôi mừng vì đã đến kịp!”

“Zena-san, tôi cũng mừng đã gặp được cô trước khi tôi đi.”

Thật tốt khi tôi không kết thúc như đồ vô ơn.

“Anh đi đến thành phố mê cung đúng không? Xin gửi tôi một lá thư khi anh định cư ở đó nhé. Tôi chắc chắn sẽ hồi âm!”

“Vâng, tôi sẽ không quên đâu.”

Tôi đã nghĩ rằng cô ấy nói cô muốn đi cùng, nhưng tôi mừng vì đó chỉ là nói về thư từ.

“Ngoéo tay đi~”, Arisa nhô bản mặt cười nham nhở từ xe trong khi nói mấy lời không cần thiết.

Zena-san cắn ngón tay và hết lực yêu cầu “Tôi muốn ngoéo tay thế!”, Tôi không thể từ chối và chúng tôi ngoéo tay nhau.

Làm nó ở tuổi này, tôi có chút ngượng ngùng.

Tôi nói chắc chắn lời tạm biệt của tôi với Zena-san đang ngất ngây nhìn ngón tay út cong của mình.

“Vậy thì, hãy gặp lại nhau khi nào đó! Tôi chắc chắn sẽ gửi cô một lá thư khi tôi đến thành phố mê cung.”

“Vâng! Tôi sẽ chờ từng ngày tôi có thể gặp anh lần nữa.”

Thật hay khi nó không là lời tạm biệt buồn.

Cuộc hội ngộ của tôi với cô ấy đến nhanh hơn tôi nghĩ, nhưng tôi vẫn không hề biết tại thời điểm này.

Zena-san tha thiết vẫy tay cô cho đến khi hiệp sĩ Soun đặt tay lên gáy cô tại trạm gác.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44 Một cuộc thảo luận giữa chủ nhân và hầu cận

“—Như đã nói, với sự hợp tác của mọi ngôi đền và pháp sư, mê cung sẽ không mở rộng ra thành phố, miễn là nghi lễ được duy trì, lá chắn sẽ còn dài. Trong tương lai, để có lợi cho việc củng cố lá chắn, chúng ta sẽ xây dựng vài thánh đài ở quận Đông. Xin kí vào những tài liệu này để đảm bảo cho vị trí đó.”

Nhân viên tóc trắng—cố vấn của Bá tước, Ortes, đọc báo cáo trong khi chỉnh mắt kiếng của mình.

“Vậy thì, nó có thể dùng không? Mê cung đó?!”

Một người đàn ông ngoài mình về phía trước bàn làm việc trong khi nhìn hờ hờ--bá tước của Seryuu.

Mê cung đó có thể thương mại hóa không? Ông ta hỏi.

“Ba đền lớn, Parion, Garleon và Tenion đã tiến hành các nghi lễ để xác định nó và kết quả là 『gēse』, 『gīse』, and 『gēse』. Chúng tương đối thuận lợi.

Cố vấn dùng ngay đó, và thêm, “Tuy nhiên.”

“Các chuyên gia của chúng ta đã chỉ ra vài vấn đề.”

“Đầu tiên là về lối vào lại ở bên trong thành phố.”

“Đó hoàn toàn đúng. Mê cung khác đã chỉ ra rằng quái vật ở đó có thể tràn ra ngoài sau một số năm. Vì thế, cần thiết phải có thứ gì phong tỏa nếu trường hợp đó xảy ra.”

“Thêm tường bên ngoài lá chắn hồ... khá đắt đỏ đấy. Từ khi chúng ta đã có mộ từ ba năm trước, chúng ta chỉ cần công nhân thôi hả.”

“Vâng, và chúng ta chỉ cần đảm bảo nam nữ nô lệ có thể tìm ở những kẻ buôn nô lệ.”

Bá tước trở nên mơ hồ khi nghe lời cố vấn.

“Chúng ta cần mua nô lệ cho việc này sao? Không phải chúng ta đã đủ nô lệ rồi sao?”

“Dân chúng sẽ trở nên khích động, chúng ta sẽ dùng nô lệ cho tới khi tường tạm thời được dựng xong. Sau khi chúng ta đã hoàn tất bằng việc dùng họ thì chúng ta có thể đặt họ vào mỏ. Hoặc chúng ta có thể làm những kẻ biết vâng lời thành lính.”

Vị bá tước dẫn đo việc bỏ vốn đầu tư trước khi quyết định. Khi mê cung đã là nguồn cung cấp ma hạch ổn định, kinh tế của lãnh địa bá tước khả năng sẽ phát triển nhanh chóng.

“Người đã chặn lối vào khi vừa bắt đầu chưa?”

“Chuyên viên của chúng ta nói rằng sẽ nguy hiểm nếu chặn nó hoàn toàn.

“Lý do?”

“Nó có thể tàn phá vương quốc, họ nói thế.”

“Ý người là [Ác Mộng xứ Ishtan]? Ta nghĩ nó chỉ là truyền thuyết thôi chứ, nó thực sự xảy ra sao?”

Có một vương quốc gọi là Ishtan cách đây 200 năm. Vương quốc bị thiệt hại đáng kể từ quái vật nổi dậy từ một mê cung. Nhà vua đã lo lắng vì việc đó đã mời một pháp sư nổi tiếng đến phong ấn lối vào mê cung. Vì đã an toàn đóng lại mê cung cùng mối đe dọa quái vật đã biến mất, vị vua đã được xưng tụng là vị vua khôn ngoan. Tuy nhiên, 10 năm sau đó, phong ấn bị vỡ bởi con đại hồng thủy quái vật trào ra từ nó và phá hủy toàn vương quốc trong một ngày.

“Chẳng phải Ishtan an toàn trong 10 năm sao? Vậy thì có lẽ ổn nếu đóng cửa nó chỉ trong một lúc đúng chứ?”

“Vâng, chúng tôi không thể cam đoan nó nhưng hầu như nó sẽ ổn.”

“Được rồi, vậy thì đóng cửa vào mê cung sau khi xây dựng tường bên trong được hoàn thành.”

“Tôi sẽ sắp xếp nó một thể. Xin kí tài liệu này.”

Cố vấn trình ra tài liệu mà ông đã chuẩn bị trước đó.

Bá tước kí khi đọc nó và tiếp tục nói với cố vấn.

“Có một vấn đề khác liên can đến mê cung.”

“Là gì vậy?”

“Chủ nhân Mê cung là con quý cấp cao đã tấn công lâu đài này cách đây mấy lần.”

Bá tước đột phá biểu cảm căng thẳng, và hỏi cố vấn trống rỗng.

“Đó là cuối cùng?”

“Vâng, một pháp sư đã tham gia phòng thủ lâu đài đã ở tại chỗ đó. Hơn nữa, trợ lý tu sĩ đền Garleon, Nebinen, đã chứng kiến sức mạnh con quý.”

“Fumu, chúng ta không biết mục đích con quý nhưng chúng ta đạt được câu trả lời từ tiên tri. Không thể nào chúng ta không lo được.”

Cố vấn nhăn chân mày ông ta tí, nhưng sau đó lấy lại bình tĩnh.

“Chúng ta có nghĩa vụ báo cáo với đức vua về mê cung, ngài sẽ chọn đại diện thể nào?”

“Phải, nếu ta nhớ không lầm thì có một người sống sót từ mê cung là quý tộc.”

“Đó là tử tước Belton.”

“Vậy thì phái Belton cùng với vài viên chức làm một thể.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ gửi người nhắn tin thông tri cho Tử tước Belton.”

Cố vấn gọi cấp dưới và bảo anh ta chuẩn bị thư gửi cho Tử tước trong khi chỉnh kiếng ông ta.

Bài báo cáo thực tế được gửi đến vương thành qua gương ma thuật. Nhưng nó được coi như ý nghĩa đặc biệt cho một quý tộc là người nhắn tin báo cáo trực tiếp cho đức vua.

“Đó là tất cả những thứ về mê cung?”

Bá tước xác thực trong khi vuốt cằm râu dê dù nó không phù hợp với ông ta chút nào.

“Không, tôi đang thắc mắc nếu chúng ta có thể gửi đoàn kiểm tra đến thành phố mê cung, Selbira.”

“Học hỏi từ những kẻ tiên phong hừ. Bao nhiêu mà nguoi cho rằng nên cử đi?”

“Bốn nhóm bao gồm hai đơn vị quân đội, một nhóm thương nhân và một nhóm dân thường sẽ là hay. Phải làm họ mang về bí quyết thế nào là vấn đề trị an công cộng, thuế má, và kiến trúc hội thám hiểm. Nếu có thể, tôi muốn họ mời một số du hành giả cấp cao điều tra cấp độ mê cung của chúng ta.”

“Dân thường? Có ý nghĩa nào khi gửi bình dân đi?”

Bá tước ngờ vực hỏi.

“Là lỗi tôi khi gọi họ là dân thường. Ý tôi nói phải là “những người có kiến thức về đường phố””

Bá tước dường như đồng tình với câu trả lời quá đáng của cố vấn đưa ra sự cho phép.

“Xuất sắc, ta để việc tuyển lựa cá nhân cho nguoi. Kể ta nghe khi nguoi có ứng cử viên.”

“Tôi vinh hạnh được nhận nó.”

--oOo--

“Nguoi có khả năng nắm bắt nhân dạng của anh hùng mặt nạ bạc không?”

Công chúng gọi anh ta là anh hùng, nhưng không ai biết nhân dạng thực. Từ khi bá tước không thể bỏ qua một tồn tại có thể tương đương qui cấp cao ẩn náu trong thành phố này, ông không chỉ làm cuộc điều tra chính thức mà còn cử gián điệp của cố vấn đi điều tra.

“Chúng tôi đã thành công thu hẹp ứng viên, nhưng chúng tôi thiếu chứng cứ thuyết phục.”

“Ai và ai?”

“Ứng viên đầu tiên là Ngài Kigori từ các hiệp sĩ. Anh ta có cơ thể gia cố bởi ma thuật và có kỹ năng sức mạnh Herculean. Anh ta hết bốn phần nên ở nhà vào ngày hôm đó. Có nhiều thứ trùng hợp như mái tóc vàng dài, nhưng anh ta sẽ khoe khoang hơn nhiều nếu anh ta thực là mặt nạ bạc.”

“Đúng vậy, anh ta là kẻ yêu chính mình chứ nhỉ?”

“Ứng viên thứ hai là du hành giả Yasaku-shi. Anh ta là chiến sĩ cấp 45. Anh ta chẳng những cao cấp mà còn trang bị nhiều ma cụ mạnh mẽ khác, nên anh ta có khả năng chịu được tấn công của con quỷ. Anh ta quen thuộc chiến đấu với quái vật và quỷ vật. Nhưng mà, tóc anh ta lại đen.”

“Người như thế làm gì ở cái nơi biên ải thế này?”

“Đức ngài, làm ơn đừng chê lãnh thổ của mình.”

Bá tước cười vang trong khi biểu lộ lòng biết ơn.

“Đích nhắm anh ta có lẽ là vẫy rồng từ Thung lũng Rồng.”

“Anh ta tự từ à?”

“Không, những gì tôi nói không đúng chính xác, anh ta có lẽ nhắm đến rồng đang làm tổ xa khỏi Thung lũng rồng. Và như mong đợi, anh ta có thể đã không còn sống mà về nếu anh ta đến Thung lũng Rồng.”

“Phải, nó chắc xong đời khi chỉ cần băng qua bộ tộc da vảy trước khi anh ta có thể gặp rồng.”

Cố vấn háng giọng và quay lại cuộc thảo luận.

“Nói chuyện quá xa rồi. Ứng viên thứ ba là đội hữu của Yasaku-shi, ma kiếm sĩ, Tan-shi. Cấp anh ta là 42, và anh ta có lẽ quen với việc xử trí quỷ vật như Yasaku-shi. Anh ta có tóc vàng, nhưng anh ta không khả năng đấu với quỷ cao cấp trong khi chỉ biết dùng ma thuật gia cố cơ thể.”

“Đúng vậy, nó không là loại đối thủ bị ảnh hưởng bởi ma thuật.”

“Hơn nữa là, du hành giả thường chiến đấu theo đội.”

Sau khi suy nghĩ lạch lẻo đôi chút,

“Ta hiểu, ắt hẳn chúng ta thiếu bằng chứng có thuyết phục để khẳng định ai là mặt nạ bạc.”

“Vâng.”

“Không có ứng viên nào khác à?”

“Không phải không có, nhưng ngoài ba người trên, bất khả đánh giá dựa vào khả năng họ...”

“Họ chắc chắn giấu khả năng chân thực mình nguoi biết không?”

Bá tước cười mỉm.

“Có bốn người đã bị bỏ từ các ứng viên. Đầu tiên là thằng con trời đánh của Bá tước tiền nhiệm, Ratts-dono. Hắn có mặt trong cả hai vụ lộn xộn. Tóc và chiều cao hợp yêu cầu. Hắn cũng cần giấu khả năng thực và nhân dạng. Điều đó cũng cho rằng, ai đó cũng như anh ta có lẽ vẫn là một khán giả cho tới khi kết thúc.”

“Đúng vậy, anh (em) rõ là gã như thế.”

Bộ mặt ác nhon của anh (em) rõ nổi lên trong tâm trí bá tước. Trông như một kẻ ác so sánh với con người thực, có lẽ bởi vì sự bất hòa lâu dài giữa họ. Hắn không liên hệ được với mặt nạ bạc, nhưng từ khi hắn hiện diện cả hai sự kiện với con quỷ, bá tước lệnh cho cố vấn để mắt đến hắn.

“Thứ hai là giả kim sư, Akabana-dono. Anh ta mặc cùng áo choàng với mặt nạ bạc, anh ta thậm chí còn có mặt nạ bạc trong nhà. Anh ta cũng hiện diện ngày nào động, trình diện mặt anh ta ở trạm cứu trợ.”

“Hô? Đó thật đáng nghi.”

Cố vấn lắc đầu ông sau khi nghe lời bá tước.

“Nhưng mà, mặt nạ bạc không phải một thứ bất bình thường. Bởi vì nó được dùng trong suốt lễ hội thu hoạch để tránh quỷ, có lẽ có hơn 10 tiệm bán nó.”

“Fumu, gã đàn ông đó có ra dáng chiến đấu không?”

“Không, dáng thì gầy và da xanh xao bất thường đó không khớp với sức mạnh mặt nạ bạc phô ra. Một người bạn tôi đã kiểm chứng điều đó.

“Có lẽ anh ta dùng thuốc có thể thay hình dạng?”

“Ông già đã xác nhận sự tồn tại của thuốc như thế nhưng tác dụng phản hồi thì quá mạnh nên nó là tự sát cho một người khỏe mạnh uống nó.”

“Là vậy sao.”

Cho dù nó có thể, nếu thuốc làm cơ thể bạn bó chân tay thì sẽ chẳng có ý nghĩa trong chiến đấu. Bá tước nghĩ thế và chuyển hứng thú sang ứng viên kế.

“Thứ ba là một gã từng gọi là Usu có liên kết với một hội tội phạm gọi là Chuột Xám.”

“Là một gã đối cực với anh hùng hả.”

“Gã này có thể hình và tóc tương tự và hắn cũng xác nhận hiện diện trong cả hai cuộc náo động. Hơn nữa là, người mang cánh tay quỷ trong cuộc bạo động nổi dậy là gã này.”

“Hô? Hắn cắt cánh tay quỷ và bị nó chiếm hữu?”

“Khả năng đó có thể có.”

Cố vấn nhặt tài liệu mỏng từ chồng ông giữ và đưa nó cho bá tước.

“Một giả thuyết đến từ ông già. ‘Quỷ vật chiếm hữu người tên Usu khác biệt với quỷ vật tấn công lâu đài?’ Ông ta nói thế.”

“Cho hai quỷ vật cao cấp xuất hiện cùng thời điểm, đó không phải là bất khả thi sao?”

“Có chẳng chúng là quỷ ẩn nấu trong niềm hy vọng tạo ra mê cung, ông nói thế.”

“Và rồi chúng chiến đấu lẫn nhau bởi vì một trong chúng xâm lăng lãnh thổ kẻ khác hả?”

“Nó được viết như là một giả thuyết.”

“Bao nhiêu sự thực từ những lời ông già sấm sét bảo thế?”

Bá tước để một tay lên cằm khi ngẫm nghĩ.

Nếu nó được nói bởi ai khác thì chúng ta sẽ cùng nhau cười vào mặt hắn, nhưng ông già mà cố vấn ám chỉ-- bá tước gọi ông là ông già sấm sét, là lãnh đạo đội pháp sư ở lãnh địa này và ngay cả trong vương quốc, ông là một trong số 5 người mạnh mẽ nhất. Dù những gì ông ta nói dường như vô lý, nó

cũng không thể phớt lờ.

“Ngay đó, từ khi không có chứng cứ tôi không thể nói chắc, nhưng nếu nó là sự thực thì có nhiều thứ sẽ bắt đầu có ý nghĩa.”

“Giống như sức chịu đựng bất thường?”

“Phải. Trong khi đầu tay không với qui, anh ta nhận một đòn tấn công tập hợp từ 30 pháp sư và đi ra không một vết trầy. Anh ta chẳng là người nữa.”

Nó khả năng chắc là một ma cụ, nhưng bá tước và cố vấn không có ý tưởng nào về nó.

Ba ứng viên đầu được đề cập rõ ràng không thể với điều kiện này luôn, nên họ được miễn.

“Nếu anh ta là một con qui, thì câu hỏi đó được giải quyết hử.”

“Thủ lĩnh đội hiệp sĩ cũng là chỉ huy báo rằng thế, [Anh ta mạnh mẽ mà không nghi ngờ gì, nhưng động tác anh ta giống như kẻ nghiệp dư].”

“Một con qui cao cấp không quen chiến đấu hả...”

“Hay có lẽ, nó bối rối với sự khác biệt của cơ thể chiếm hữu so với cơ thể thực của nó...”

Nếu con qui khác cũng có khả năng ẩn mình, thì mối đe dọa này không thể bỏ qua.

Bá tước nghĩ thế và diễn dịch thành hành động.

“Được rồi, bắt tất cả thành viên Hội Chuột Xám. Điều tra kỹ lưỡng mọi thứ về gã gọi là Usu.”

“Tôi hiểu rồi.”

--oOo--

“Ồ phải rồi, tôi xem quên mất ứng viên cuối cùng.”

Cố vấn kéo một báo cáo từ chồng tài liệu.

“Cậu ta gọi là Satou, một thương nhân tự xưng.”

“Tự xưng?”

“Phải, người này giới thiệu cậu ta là một thương nhân nhưng không ai trong hội Thương nghiệp biết cậu ta, và cậu ta không có bất kì việc buôn bán nào trong suốt cuộc viếng thăm thành phố Seryuu.”

Bá tước người có sự hứng thú vừa gọi lại kêu lên.

“Cậu ta là gián điệp từ nước khác à?”

“Không, diễn xuất cậu ta quá tệ để là một gián điệp. Thứ duy nhất cậu ta làm sau khi đến thành phố này chỉ là ngắm cảnh và hẹn hò với phụ nữ. Hình như cậu ta chỉ là kẻ khá giả nhưng cậu ta không làm gì hơn là ăn chơi trác táng.

“Ngắm cảnh? Ở nơi này... một thành phố khan hiếm những điểm du lịch?”

“Vâng, nó là một cách hay để xem xét những cơ sở thành phố và đường xá như một phương thức đánh giá sức mạnh quốc gia, nhưng nó quá đáng ngờ.”

“Đúng vậy, ta chưa từng thấy ai làm chuyến du lịch ở thành phố Seryuu này.”

Cố vấn tiếp tục nói sau khi háng giọng.

“Người này giống ba người trước đó, cậu ta có mặt trong cả hai vụ việc, và là một người sống sót từ mê cung.”

“Thương nhân tự xưng, nhưng thực là du hành giả hử?”

Bá tước thấy điều khá thú vị.

“À, theo từ tước Belton nói thì, [Cậu ta thì xuất sắc trong việc ra lệnh cho nô lệ á nhân, nhưng con người thực thì thực tâm thương. Cậu ta là kẻ nhút nhát không dám cầm một thanh kiếm, không thể dùng ma thuật, và chỉ lén lút ném đá đằng sau nô lệ á nhân], là vậy.”

“Vậy cậu ta quen từ tước Belton?”

“Còn hơn là quen biết, cậu ta là người cứu từ tước Belton khi anh ta bị bắt bởi quái vật.”

“Hô, chúng ta có nên trao cho cậu ta loại huy chương nào không?”

“Tôi nghĩ nó không cần lắm do chính từ tước đã đưa phần thưởng cho cậu ta...”

Bá tước gật đầu khi quay lại câu chuyện.

“Cho dù không có sức mạnh chiến đấu, cậu ta vẫn có khả năng thoát khỏi mê cung. Chúng ta nên xem xét rằng cậu ta có số loại kinh nghiệm”

“Nó không bởi vì những nô lệ á nhân thì mạnh sao?”

“Từ kiểm tra với đá Yamato thì, tất cả họ đều cấp 13, ở quanh cấp độ một hiệp sĩ trung bình.”

Cố vấn báo cáo rõ ràng. Cảm xúc ông ta không biểu thị gì như ông phân biệt đối xử với á nhân.

“Tất cả là nô lệ của cậu ta? Không chỉ có một nô lệ ở cấp độ ngang hiệp sĩ trung bình?”

“Vâng, cả ba người.”

“Đó là một tiềm năng chiến đấu.”

“Vâng, do họ là á nhân nên họ không được phép có vũ khí trong thành phố nên không có vấn đề gì với trị an công cộng, nhưng nó hơi khác thường nếu là hộ vệ cho thương nhân tự xưng.”

Bá tước đang suy ngẫm trong khi cố vẫn chờ đợi ông chủ của mình.

“Con trai một quý tộc, hoặc là con trai một thương nhân giàu có... Không, không thể nào, người vậy thì sẽ thích có con người làm hộ vệ hơn. Hoàng tử vong quốc à...”

“Tôi nghĩ ngài đang nhảy đến kết luận cho người đó.”

“Người đúng, nó thật vui khi đoán nhân dạng cậu ta nhưng không có ý nghĩa nào hết á.”

“Vâng.”

“Hãy tra xét những người gọi vào đội kiểm tra đến thành phố mê cung.”

“Ngài nghiêm túc về điều đó?”

“Viết tên các ứng viên.”

“Tôi hiểu rồi.”

--oOo--

“Mà, ngày sau khi cậu ta đến thành phố Seryuu, cậu ta liền ở địa điểm nơi quỉ tấn công, hơn nữa, ngày sau đó, cậu ta hiện diện trong vụ nổi loạn, và lần nữa, cậu ta bị kéo vào mê cung. Đúng là người xui xẻo.”

“Nếu một gã mang quỉ vào thì chúng ta nên trục xuất cậu ta khỏi lãnh thổ này...”

“Đó không thể được. Nebien đã chứng kiến cậu ta ngăn nổi loạn, phát hiện ra kẻ chủ mưu đằng sau và phân biệt được con quỉ.”

Bá tước nhướng mắt lên sau khi nghe cố vấn báo cáo.

“Cậu ta là người khả dụng hả. Nếu những gì Nebien nói không phải dối trá thì...”

“Không chỉ Nebien-dono, một pháp sĩ đã có mặt ở đó cũng kiểm chứng tương tự.”

“Fumu, một người bí ẩn hả... Ta rất hứng thú nhưng không có thời gian rảnh gặp cậu ta.”

“Vâng, do ngài cần tổ chức lại quân đoàn trong lãnh thổ, tái thiết thành phố bị tàn phá, cô lập mê cung và đồng thứ khác tiếp tục được chôn cất.”

Bá tước như làm vẻ mặt tội lỗi, cười mỉm trong khi cong môi.

“Về vụ huy chương hồi nãy.”

“Ngài định thực đưa cho cậu ta một?”

“Không, không phải huy chương, hãy đưa cho cậu ta một danh hiệu quý tộc.”

“...tước vị là?”

Cổ vấn rung động bất thường với thể giới của bá tước và lời của ông được pha trộn gai góc.

“Người không bận tâm chứ? Nó là tước vị được đưa cho 10 người một năm. Chúng ta không cần cho cậu ta vị trí hay trợ cấp chi cả. Đặc quyền lớn nhất của cậu ta ở chỗ thấp nhất trong quý tộc và được miễn thuế.”

“Đưa cho một người không rõ lai lịch và cha mẹ một thứ hạng, hầu cận này từng phục vụ các dòng dõi phản đối.”

Bá tước đã dự tính sự phản đối của cổ vấn và long trọng trình lý do.

“Cậu ta cứu thành viên lớn nhất của hầu cận đó, mạng của tử tước Belton, ngăn chặn nổi loạn, và phát hiện âm mưu của quý. Những thành tựu đó chưa đủ sao?”

“Không có kiến nghị gì về thành tựu cậu ta nhưng mà...”

“Hơn nữa, ta không đưa cậu ta thứ hạng tử tước hay danh dự nhưng là một hạng bậc giả quý tộc.”

Cổ vấn nhận ra bá tước không nghiêm túc từ biểu hiện của ông ta.

“Xin đừng đưa nữa ạ. Ngay giờ là lúc quan trọng cho sự phát triển vượt bậc của lãnh địa bá tước.”

“Thứ lỗi cho ta. Ta chỉ đang tưởng tượng vui thể nào khi thấy vẻ mặt hầu cận của ta nếu ta đưa một kẻ vô cư một chức hạng...”

Được khuyến bảo bởi viên cổ vấn, bá tước xin lỗi.

Sau khi để trò đùa qua đi như bốc hơi nước, bá tước và cổ vấn đến điểm nghỉ sự kế tiếp của họ. Đêm của họ vẫn còn dài.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45 Bạn của Yuni

Tôi kiểm được bạn mới hôm nay.

Họ là mấy cô gái á nhân gọi là Pochi-chan và Tama-chan.

Tất cả á nhân mà tôi từng gặp mắt họ giống như mèo hoang sẵn sàng nhe nanh của chúng, thực đáng sợ. Nhưng những cô gái này thực khác.

---o0o--

Buổi sáng của tôi bắt đầu sớm, bởi vì tôi sẽ bị mắng nếu tôi không đến cổng nhà trọ trước bình minh. Khi trời vừa bắt đầu sáng, tôi rời trại trẻ mồ côi ở đường chính.

Trời tối mờ, nhưng tôi không sợ. Bởi vì tôi cùng với những trẻ khác đang chạy đến nơi chúng làm việc.

Tôi vào qua cửa sau do cửa lớn dành cho xe vẫn đóng. Cửa sau cũng đóng, nhưng với người thấp như tôi, tôi chỉ việc len qua khoảng hở nhỏ.

Tôi thắng qua cửa nhân viên tới sân. Nước đã cạn khi tôi nhìn vào chum nước. Tôi phải đổ đầy nó trước khi bà chủ thức!

Tôi nhặt một cái xô và đi đến giếng.

"Kuu~~~~~, nặng~~~~~."

Dựa vào cân nặng của tôi, tôi kéo sợi dây thùng nối với cái xô. Lấy nước là một việc lao động vất vả. Đặc biệt là cho ai nhẹ cân như tôi.

Tôi thắc mắc liệu có ngày nào tôi có thể kéo nước không mất nhiều nỗ lực như Martha-san?

“Kẻ xâm nhập~?”

“Người đáng ngờ nano desu~.”

Tôi giựt mình bởi giọng từ bóng tối và vuốt dây thừng.

Ah, dù nghĩ tôi đã thành công...

Tôi quay lại hướng nơi có giọng nói.

Ở đó có 4 ánh sáng lơ lửng với giọng vô tư!

"Kyaa-----!"

"Unyaa----"

"Nyuu----"

Tôi không thể ngăn tiếng hét của mình. Nhưng bất kì ai cũng sẽ bất ngờ nếu thấy chúng trong bóng tối.

Được thực tế khích lệ, tôi vội mắng ai đó đang ở trong bóng tối.

“Đừng có lên tiếng bất thành linh! Giờ tôi phải kéo lại lần nữa đây!”

“Xin lỗi~?”

“Nano desu~.”

Mấy người đó luống cuống xin lỗi tôi làm tôi hết sự căng thẳng.

Mặt trời dần lên và tôi có thể thấy mặt mấy cô gái.

Mấy cô gái đó là thú nhân.

--oOo--

Tôi ngạc nhiên trước nhất và la, “Đừng có đến đây!”.

Nhưng Pochi và Tama không bận tâm.

“Tôi sẽ giúp~” “Nodesu~.”

Trong khi nói thế, họ bắt đầu kéo nước thay chỗ tôi. Pochi nhanh kéo sợi thừng giống như một trò đùa.

Tôi thắc mắc những trẻ con thú nhân mạnh cỡ nào. Hoặc mấy cô gái này có lẽ đặc biệt.

Sau khi Pochi hoàn thành kéo nước, lần này Tama nói, “Không công bằng~? Tama cũng sẽ làm nó~”, và bắt đầu kéo nước. Mấy cậu này chắc nghĩ đó là một trò chơi hay gì đó!

Trời ơi tôi thực xin lỗi, Yuni là một cô bé xấu.

Tôi dùng cả hai đang chơi vui vẻ cho đến khi cái xô đầy nước.

Hơn nữa, không chỉ kéo nước, họ còn giúp tôi mang nước.

Như lời cảm ơn, tôi sẽ chia bữa ăn hôm nay với mấy cô gái.

--0o0--

Tôi bẻ phần bánh mì đen mà tôi nhận như bữa sáng và mang nó cho cả hai cùng súp.

Việc ở đây vất vả nhưng tuyệt bởi vì tôi nhận được bữa ăn ngon.

Ngay cả khi không có hoa vị, món súp cũng tốt hơn xa so với súp lạt mà thỉnh thoảng được phục vụ ở trại trẻ, ngay cả bánh mì đen chua cũng hợp với nó.

Không hề có trái gabo hấp đấ~ngghét cũng như lá gabo ngâm chua như bữa ăn duy nhất!

Cả hai ắt hẳn sẽ rất vui!

Trong khi nghĩ thế, tôi đi đến tàu ngựa.

Có một phụ nữ người thần lùn lớn bên cạnh hai cô gái ở đó!

Tôi đủ sợ hai đề suất nữa rút tở súp, nhưng tôi không thể phí bữa ăn quan trọng được. Tôi miễn cưỡng chịu đựng nó.

"Yuni~?" "Nano desu~."

Hai cô gái chào đón tôi.

Nhưng, chờ đã?

Này, cái gì trên tay hai cậu thế?

"Thịt~?" "Phô mai nano desu~."

Không thể nào~~~~!

Eh? Eh? Đó là nói dối đúng không?

Cậu không thể ăn thịt ngay cả sau nhiều năm mới đúng chứ?

Làm thế nào mà nô lệ, còn là hai á nhân nô lệ, nhận được thứ đắt đỏ như thế?

Hơn nữa, đó lại là một miếng lớn? Hờ?

Tôi ráng không để nhiều nước miếng.

Nó ra một chút nhưng tôi lập tức chùi nó đi.

“Tôi đã nghĩ rằng sẽ ăn cùng các cậu...”

“Tôi chia các cậu thứ này”, đưa ra như thể tôi ở trên họ, sẽ khá là lố bịch.

“Ara, cậu không phải là cô gái sai vật sao? Tên cậu là gì nữa? Mà cậu đã ở đây rồi, thì sao không ăn cùng nhau chứ?”

Từ đằng sau cô gái thần lùn, hai cô gái bước ra. Người vừa bắt đầu nói là một cô gái tóc tím cùng tuổi như tôi, và người khác là một Onee-san tóc đen với khuôn mặt thật đáng tiếc.

Cô gái tóc tím, nói chuyện một cách hống hách làm tôi thắc mắc liệu cô ấy có thực cùng tuổi tôi, nhưng cô ấy, Arisa, đúng vậy. Cô ấy cắt thịt khô và miếng phô mai rồi chia nó cho tôi.

Cô gái thần lùn, gọi là Liza, đang định nói gì đó nhưng, Arisa nói. “Ồn cả thôi, phần chia cho cô gái nhỏ chẳng đáng là bao. Chủ nhân ắt sẽ tán thành! Nếu anh ấy điên lên thì tôi chỉ là người duy nhất bị mắng, mounantai. ", và Liza-san hiểu. Tôi không thực hiểu Arisa đang nói gì nhưng giờ là lúc thưởng thức mùi vị thịt và phô mai này.

Tôi phồng má như một con sóc trong khi tận hưởng triệt để mùi vị nhiều lần. Tôi chắc chắn rằng tôi sẽ nhớ ngày này trong một thời gian, và tôi tin rằng ngay cả trái gabo cũng sẽ có hương vị như thịt và phô mai!

--o0o--

Thay vì chia bữa ăn của tôi như một lời cảm ơn, tôi nhận được những thứ ngon lành thế vào.

Hơn nữa, sau bữa ăn, Pochi và Tama giúp tôi chăm sóc ngựa. Cả hai thực sự mạnh.

Ngay cả Liza-san người đã chán, cũng giúp đổi hộp rác của ngựa.

Tôi đã nghĩ rằng á nhân thật đáng sợ, lẽ nào tôi sai rồi?

--o0o--

Có những thứ tốt và cũng có những thứ xấu.

Bà chủ bảo tôi và Martha mua củi từ hiệu xẻ gỗ.

Umm? Chúng tôi thực phải mang hai bó củi này về nhà trọ?

Martha-san nói, “Yosh! Có hết mình nào.” Nhưng chị không dễ dàng mang nó đâu biết không?

Mà, tôi vẫn là nhân viên, tôi sẽ không phàn nàn. Nếu tôi bắt cần phàn nàn tôi sẽ bị sa thải, và tôi không biết tôi có thể kiếm việc khác sau đó nữa. Trong tương lai, nếu có thể tôi không muốn trở thành một gái bán hoa ở góc đường phố.

Tôi nâng củi với tất cả sức lực của tôi.

Chân tôi lão đạo, nhưng tôi sẽ không thua.

Khi mà Martha-chan thì đang mang bó củi còn lớn hơn cả tôi!

Đang mang củi.

Vâng, đang mang nó.

...Mang củi.

Khi tôi sắp sửa ngất, trọng lượng đột nhiên không còn.

Tôi nhìn lên và một người con trai không biết lấy củi của tôi.

Không, đừng lấy nó! Tôi phải mang nó về nhà!

Trước khi tôi khiếu kiện, Martha-san đã cảm ơn cậu ấy

Tôi nói không biết cậu ta, nhưng khi tôi nhìn lại cậu, nó hóa thành cậu ấy là khách trong quán. Cậu ấy là người cho tôi tiền tip xa hoa khi chỉ mang nước đến phòng cậu lúc sáng. Hình như cậu ấy gọi là Satou-san.

Satou-san không chỉ mang củi cho tôi mà còn cả của Martha-san.

Sau cùng thì một người đàn ông thì khỏe mạnh. Cậu ấy mang mà không nhỏ một giọt mồ hôi. Tôi không chú ý trước đây, nhưng Pochi và Tama đang mang hai túi lớn thì ở cùng cậu ấy. Vậy ra chủ nhân của cả hai là cậu này. Nó chắc là tốt khi là một nô lệ của cậu ấy, tôi đã nghĩ như thế.

--oOo--

Khi tôi về lại nhà trọ, tôi tiếp tục chăm sóc ngựa, Pochi và Tama cũng đáng giúp tôi như buổi sáng.

Nó ổn mà.

Nó có ổn không?

Nhưng,

“Xin đừng, tôi sẽ bị mắng bởi bà chủ nếu tôi để một người khách giúp tôi!”

Với chủ nhân đang mặc áo quần trông đất đỏ thế, làm ơn đừng giúp tôi chăm sóc ngựa.

Làm ơn ngừng về mặt thất vọng đi.

Nó như tôi vừa làm thứ gì tệ vậy!

--oOo--

“Cái đĩa!”

Tôi tuyên bố và lật thẻ.

Cái đĩa được vẽ ở mặt sau.

“Ye~ đây là cái thứ ba!”

Tôi cẩn thận thu thập thẻ mà tôi đã chăm chỉ để lấy.

Hình như đây là một công cụ để học chữ. Lúc đầu, Martha-san là người có thể đọc chữ đang dạy chúng tôi nhưng giữa chừng, Arisa nghĩ ra trò chơi này.

Sau đó, mọi người mãi mê với nó! Đây là lần đầu tôi chơi thế này.

Tôi luôn muốn học làm sao để đọc chữ, nhưng nó hầu như giống khi nói, “Tôi muốn bay trên trời”. Nó là thứ như một giấc mơ...

Nhưng giờ đã khác.

Chỉ trong vài giờ,, tôi đã học đọc được 7 chữ!

--oOo--

Điều vui về thì không kéo dài lâu, họ nói thế, nhưng thế này là quá nhiều rồi.

Nghĩ thì dù tôi vừa kết bạn mới, ngày mai Pochi và Tama sẽ rời thành phố Seryuu này.

Nhưng tôi đã hứa một điều với cả hai. Tôi sẽ tuyệt đối học được chữ và viết cho họ một lá thư.

Tôi không biết giá bao nhiêu để gửi một bức thư, nhưng tôi có tiết kiệm bí mật hai tiền đồng.

Nếu tôi có nhiều hơn, thì tôi sẽ chắc gửi được một lá thư.

Vào buổi tối, khi tôi xong việc của tôi, Satou-san đưa tôi một cái túi đầy khối gỗ. Khi tôi nhìn vào bên trong, dù chúng có chút xấu, chúng vẫn là cùng thứ như thế dạy học.

Cậu ấy nói, “Đây là cảm ơn em vì đã ở cùng các cô gái bọn tôi”, và đưa nó cho tôi. Tôi muốn cảm ơn anh ấy lập tức, nhưng tôi không biết làm thế nào để biểu thị lòng biết ơn này.

--oOo--

A phải rồi, thế miếng gỗ mà Satou-san đưa đã trở nên cực kì phổ biến ở trại trẻ. Một số trẻ lớn hứng thú đã hỏi xin gỗ thừa từ hiệu xẻ gỗ và mấy đứa trẻ giỏi về nghệ thuật thì vẽ tranh.

Dù chưa tới một tuần trôi qua kể từ đó, chúng tôi đã hoàn thành ba bộ.

Nó sẽ rất tuyệt nếu mọi người đều đọc được chữ trong một năm.

Đó là giấc mơ của tôi.

Thật tuyệt nếu nó thực xảy ra.

Việc làm vất vả như mọi khi, nhưng sau ngày đó, tôi đang thấy nhiều giấc mơ hạnh phúc mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46 Hành trình (1)

Satou đây. Một trò chơi điển hình là, đi bộ vào lúc đầu, lên xe ở giữa rồi dịch chuyển tức thời hay tàu bay vào cuối game, nhận được rất nhiều tiện lợi như nó nên có.

Một người bạn nói rằng đi phiêu lưu trên một chiếc xe kéo thực là khổ sở.

Mà đây không phải là một cuộc phiêu lưu, tôi đoán nó ổn khi tận hưởng chính mình chứ nhỉ?

--oOo--

Chiếc xe làm tiếng ồn và huyền não rung lắc khi nó đi qua đường lộ giữa các ngọn đồi.

"Uuu~."

"Nya~."

Bất cứ khi nào động vật nhỏ như thỏ và chuột hiện gần bên những bụi cây, Pochi và Tama phản ứng như thể chúng định nhảy ra khỏi xe. Mỗi khi thế xảy ra, Liza nắm eo cả hai đứa. Dù chiếc xe chỉ đi nhanh cỡ 20 km/h, nên chúng sẽ không bị thương ngay cả khi chúng nhảy ra ngoài.

“Pochi, Tama, hai em sẽ té nếu dựa ra ngoài quá nhiều, ngồi lại sau ghế người đánh xe đi.”

"Vâng nano desu."

"Ay~."

Cả hai đáp trả tốt và đặt mình lại bên trái và phải chỗ người đánh xe.

Nghĩ thì nó chỉ giữ được cho tới khi chúng thấy thứ gì khác thôi.

Gió có chút lạnh, nhưng từ khi bầu trời quang mây chiếu những tia nắng ấm áp thì thực phoi phới.

Sau khi chúng tôi ra khỏi thành phố Seryuu một chút, chúng tôi vào một khu rừng, hay đúng hơn là, một tập hợp những cây bụi phân nhánh. Chúng tôi ra khỏi đó sau 1 giờ, và giờ chúng tôi tiến tới xuyên một khu vực mà bạn gọi là khu vực đồi núi.

Thi thoảng tôi lại thấy những mục đồng chăn cừu của họ ở phía bên kia. Tôi từng thấy sản phẩm làm từ dê trong thành phố, nhưng giờ có cả người chăn cừu ở đây luôn hơ.

Gakon. Gakokokon.

Cái xe rung lắc khi bánh leo lên. Từ đằng sau, tôi nghe tiếng kêu nhỏ của Lulu, và ngôn ngữ thô tục của Arisa, nhưng tôi sẽ vờ như không nghe thấy gì và để nó cuốn theo chiều gió.

Từ khi đường lộ được làm để né đồi, nó trở nên quanh co hơn. Mặt đất không được lót bởi đá lót đường nữa, chỉ còn là đất bằng. Hậu quả là, bánh xe vấp vào các chỗ gồ ghề vài lần. Mà lũ ngựa tụi nó chỉ di chuyển dọc theo hướng con đường, công việc của người đánh xe chính là chỉnh cho xe đi đúng.

Dù rằng tôi được hỗ trợ bởi kỹ năng, vì thiếu kinh nghiệm thực sự tôi không thể né được hết chúng.

Arisa leo lên trên đầu Pochi và đưa mặt cô ấy bên cạnh tôi.

“Em sẽ yêu anh nếu lái xe cẩn thận hơn~.”

“Đừng có vô lý với một người vừa học đánh xe.”

Tôi bác bỏ sự phản đối vô trách nhiệm của Arisa. Pochi trông rắc rối với Arisa làm tổ trên đầu con bé.

Ô, Pochi đang phản công, cô bé bắt tay Arisa và chơi trò cắn yêu.

“Đ, đợi đã Pochi, ngừng lại. Tay áo sẽ nhóp nhép với nước dãi cho coi~.”

"Hamumu, nyanoresu~."

Arisa rút tay lại và Pochi trông như chó săn đuổi cô bé về phía giá hành lý gần ghế đánh xe.

“Đừng có quậy phá nữa~”, tôi nhẹ cảnh báo tụi nó. Xe đang lắc, nó sẽ té nếu như tụi nó ngã.

Tama thấy Arisa và Pochi đang chơi đùa thì trông như thể muốn tham dự.

Ài, Tama cũng vào trận chiến rồi.

Từ khi Tama không là loại đại diện cho tính kiên nhẫn và lòng kiên trì, tôi đoán nó không tránh khỏi.

--oOo--

Chuyến đi nhiều thoải mái hơn tôi nghĩ về nó. Khi mà đây là một thế giới huyền tưởng, tôi đã cho rằng chúng tôi sẽ chạm trán quái vật hay thứ gì đó, nhưng thậm chí không có gì đến cho tới giờ.

Tôi cố tìm kiếm trên khu vực rộng nhưng không hề có động vật nguy hiểm hay quái vật. Hầu như chỉ toàn là lũ cáo. Tôi điểm ra một nhóm chó sói vài lần nhưng chúng cách xa 10 km tại tận cùng cánh rừng khi này, nên không cần phải thận trọng ở thời gian này.

Khi tôi hẹn hò với Zena-san ngày trước, cô ấy nói rằng quân đội luyện tập thường xuyên bằng cách loại trừ những động vật nguy hiểm và quái vật trong

phạm vi chung quanh thành phố Seryuu. Phải cảm ơn vì điều này.

Liza hình như không thể để đám các cô gái nhỏ vẫn chơi đùa vòng quanh nữa, nên cảnh cáo chúng. Tôi cũng nghĩ rằng chúng nên ngừng sớm, nên nó giúp ít nhiều.

Thay chỗ Liza, Lulu đi tản khỏi chỗ đằng sau xe đang ngồi kế bên tôi. Nói mới nghĩ, tôi chưa từng nói chuyện nhiều với Lulu. Giao tiếp rất quan trọng, phải nói với cô ấy nhiều nữa từ bây giờ.

“Lulu, cô ổn chưa? Cô không có say xe hay thứ gì như thế chứ?”

“V, vâng ạ!”

Tôi nghĩ rằng cô ấy không đáp, nhưng khá ngạc nhiên là giọng nói được vang ra.

Phải, cô ấy chuyển ngồi bên tôi rất âm thầm, nên cô ấy sẽ ngạc nhiên khi tôi gọi tên cô mà không xoay đầu lại.

Mấy cô gái thú nhân có khả năng thể chất cao và tôi nghĩ rằng đó là tự nhiên, nhưng với Lulu chỉ là một cô gái bình thường, nó sẽ gây ngạc nhiên. Tôi hầu như đã thay đổi giác quan bình thường của tôi với sự bất hợp lý---tôi nên cẩn thận.

“Cô không phải quá lo sợ thế. Như Arisa kia--- hay hơn nữa, giống như Pochi và mấy cô gái cư xử tự nhiên với tôi.”

“Như thế là... Em là nô lệ, nó sẽ không hợp.”

Lulu để ra ngoài một lời yếu ớt như thể cô sẽ biến mất, dường như cái này sẽ cần chút thời gian.

Từ bây giờ trở đi, tôi nên để cô ấy dần quen với có mấy cuộc thảo luận với tôi.

“Lulu, cô có thứ gì ưa thích không?”

“Em thích chăm sóc Arisa.”

Cô ấy là một siscon? Không, nó có lẽ như quý mến chị em bình thường.

Tôi hơi miễn cưỡng, nhưng tôi tiếp tục nói về đề tài Arisa. Để xóa đi thái độ dè dặt của cô ấy, quan trọng là tiếp tục trò chuyện mà không cần đề tài nào.

“Cô thực sự yêu em gái nhỏ của mình.”

“Đôi khi em tự hỏi không biết ai lớn hơn.”

“Chắc thế rồi, cô bé thực không hành động như một cô bé 11 tuổi.”

“Arisa đã là một thiên tài từ khi cô ấy còn nhỏ.”

“Cô bé ra sao?”

Đúng hơn là thiên tài, nó bởi vì cô bé có kinh nghiệm từ kiếp trước, nhưng tốt hơn tôi không nói về nó nữa?

Sau đó, Lulu tiếp tục khoe về Arisa đầy vui vẻ cho tới buổi trưa. Con người giỏi nói về thứ họ yêu thích, nó không hề khác nhau trong thế giới khác.

Lulu đang nói về Arisa, trông rất vui vẻ. Mắt cô ấy sáng lóa, má cô nhẹ ửng đỏ. Mặt cô ấy bình thường đã xinh, nay còn trở nên đẹp hơn nữa.

Tôi sợ rằng tôi sẽ rơi vào thế giới hiểm nguy ấy nếu tôi bất cẩn. (med: ảnh đang nói về lolicon.)

Tôi có thể nghe thấy được Arisa đang khỏ sở vì được ca ngợi chót vót đằng sau nhưng có thể vì con bé biết ý định của tôi, nên không giống như cô bé sẽ gián đoạn câu chuyện của Lulu.

Khi chiếc xe đi vào một hướng thẳng trong một lúc thì tôi nhìn lại giá hành lý. Arisa đang quần quai trên sàn trong khi Pochi và Tama đang bắt chước cô nằm dài ở một phía khác. Chú ý cái nhìn của tôi, cả hai nhìn lại đây trong khi vẫn giữ tư thế bắt chước của chúng. Khi mà cử chỉ tôi như không có gì, và rồi họ tiếp tục giả trang Arisa vui vẻ.

Yup, hòa bình thiệt tốt~.

Rồi thì, Lulu tiếp tục nói về Arisa gần như một giờ nữa sau đó.

--o0o--

Hãy đổi chuyện khi mà giọng Lulu trở nên khàn.

Tất nhiên, tôi sẵn sàng nghe Lulu nói về Arisa bất cứ khi nào. Phải làm cho Arisa tham gia khi mà tôi cần phạt con bé.

Khi tôi cố tìm thời điểm, tôi nghe một tiếng ròn rột dễ thương bên cạnh.

Xem xét trên menu, đã tới giờ ăn trưa. Chúng tôi có thể dùng trên xe khi tiếp tục đi nhưng mà tôi muốn kiểm tra tình trạng phụ kiện lũ ngựa nên tôi quyết định nghỉ chân một lát ăn trưa. Chúng tôi hầu như không cần vội, và dù sao chúng tôi sẽ không đến thị trấn trong hai hoặc ba ngày.

Theo bản đồ, có một bờ đá hình hướng lên trước, nên tôi chọn nó làm nơi nghỉ.

“Ăn trưa sớm thôi.”

“Ăn~?” “Thịt nanodesu!”

Pochi và Tama trả lời nhanh hơn Lulu vẫn còn đỏ mặt ở bên tôi. Nhảy ra từ đằng sau xe, một cô gái ló mặt.

“Em sẽ cắt phô mai và bánh mì nếu chúng ta ăn trên xe?”

Liza, cô không nên chỉ nhìn phía sau xe thôi chứ?

Arisa, người hồi sinh tiếp theo Liza. Giọng cô bé trở nên khàn và tóc rối bung, con bé có chút đáng sợ.

“Chúng ta có thời tiết đẹp hôm nay, nên phải ăn như chúng ta đi dã ngoại~.”

“Đúng vậy. Đằng kia trông như có một bờ đá hướng phía tôi, chúng ta sẽ nghỉ ở đó trong 1 giờ.”

Sau đó chúng tôi tiến tới con đường trong một lúc, ở giữa đường chúng tôi ra khỏi đường lộ và leo lên một ngọn đồi. Cái xe lắc lư và mất tốc độ bởi vì mặt đất là đất cò đại. Tôi vận hành chiếc xe cẩn thận.

Nhanh chóng, chúng tôi thấy bờ đá.

Từng và mỗi cái trong chúng đều khá lớn. Bờ đá cao cỡ 2m và rộng gần 7m.

Tôi dừng xe gần bên một phía bờ đá.

Tôi đứng khỏi ghế người đánh xe và giúp Lulu xuống.

Arisa nhảy tới tôi trong khi la, “Tou!”, giống như loại anh hùng nào đó, tôi né con bé.

“Chờ~ Đối xử của anh với em chẳng lẽ ngày càng tệ hơn sao?”

“Đó không đúng sự thực. Cô rất dễ thương Arisa.”, tôi đáp nửa vờ, và cúi xuống hạ cố định xe xuống.

“Anh không để tâm vào đó gì cả! Anh sẽ sớm lạc vào con đường tội lỗi thôi~”

Từ vụng con bé sặc mùi thời Showa như thường lệ.

Pochi và Tama cũng bắt chước Arisa, “Tou~?” “Tou nano desu~”, chúng đang nhảy trong khi nói thế. Thật hay khi chúng không bắt chước luôn điệu bộ.

Tôi tháo ách ngựa và cột dây vào xe. Tôi kiểm tra phần cố định xe, và hình như cơ thể lũ ngựa không bị trầy nên có lẽ tốt.

Liza đến đặt xuống một thùng đầy nước, tôi đưa chúng cho lũ ngựa. Tôi dành ưu tiên cho chúng vì bọn nó làm việc vất vả nhất hôm nay.

“Liza, chuẩn bị mấy thứ dễ làm như bánh mì kẹp hay xà lách.”

Tôi nhờ Liza chuẩn bị bữa ăn.

Nó thật tệ khi chỉ để mình Liza làm nó, phải thử xem khi nào Lulu hay Arisa có thể nấu ăn.

“Bất hạnh là, sức mạnh nữ tính của Arisa không đủ cao để nấu nướng.”

Arisa nói giọng không dối trong khi nhìn như thể hướng tới ngày kia. Cô bé đang cảm thấy tội lỗi? Tôi sẽ không nói cái loại kiểu cách lạc hậu như là phụ nữ phải biết nấu ăn, được chưa.

“Em không có kinh nghiệm nấu nướng, nhưng em có thể làm những việc như lột vỏ trái cây hay pha trà.”

“Vậy thì, Lulu sẽ đóng vai phụ trợ Liza. Giúp cô ấy nấu ăn theo hướng dẫn cô ấy.”

“Vâng, em sẽ gắng hết sức.”

Tôi nhờ Liza giúp Lulu. Tôi tự nhiên liệu cô ấy có vui vì được giúp, tôi nhận ra cô ấy lên tiếng quanh tôi nhiều hơn vì cô ấy đã dần quen tôi. Tôi thắc mắc liệu có phải là quá sớm để nghĩ thế?

Tôi nên nhờ Pochi và Tama đi thu thập củi đốt?

Khi tôi nhìn lại cả hai, chúng toát ra bầu không khí như thể muốn chạy tới cánh đồng cỏ. Mặt chúng xoay qua tôi, nhưng tai chúng co giật mỗi khi bụi cây có tiếng động.

Phải tận dụng dịp dạy chúng chơi phù hợp độ tuổi chúng~

“Bình bét Pochi! Bình bét Tama!”

"Ay!"

"Có nanodesu!"

Trả lời tốt.

“Tôi chỉ định cho cả hai một nhiệm vụ! Hãy kiểm tra an ninh khu vực chung quanh phạm vi bờ đá!”

"Ay!" "Desu!"

Cả hai bắt đầu chạy như tên bắn. Phải nhắc chúng, “Tôi sẽ gọi cả hai lại khi bữa ăn đã xong, vì thế đừng đi xa quá~”, vì thế chúng sẽ không làm quá lên.

Tôi đoán tôi phải nhờ Arisa thu thập chất đốt.

“Arisa, thu nhặt những thứ như lá khô và củi đốt gần những bụi cây quanh đây.”

“Kay~”

Tôi chỉ định Arisa khi đưa muối cho ngựa. Arisa không cho thấy bất kì phản nản nào liền đi nhặt củi trong khi hát mấy bài hát anime vô thưởng vô phạt.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47 Hành trình (2)

Satou đây. Đi bộ đã ngoại rất tốt, đúng chưa. Khi bạn bị bao quanh bởi thiên nhiên, hít đầy mùi hương của cỏ và cây, bạn sẽ hoàn toàn quên đi những vấn đề khó chịu nơi làm việc.

--oOo--

Sau khi tôi hoàn tất việc chăm sóc ngựa, tôi bắt đầu điều chế chất khử mùi bên cạnh xe. Tôi muốn làm mấy thứ gì đó cho mùi mạnh mẽ của da dê và len.

Suốt khi điều chế, Liza đến hỏi bữa ăn có được không nếu không có súp do củi đốt không đủ. Trời lạnh, và bánh mì đen không có súp sẽ quá cứng.

Tôi bắt nhìn cái Nồi Hâm Nóng bên cạnh tôi khi tôi dùng nó để hâm nước cho điều chế.

Tôi quyết định dùng nó để giúp nấu ăn. Sau khi hâm nóng súp, bạn có thể đốt củi cho đến khi nó sôi. Tôi để việc cung cấp ma lực cái Nồi cho Arisa.

Nhưng mà, tôi không nghĩ rằng thu thập nhiên liệu sẽ khó thế này. Tôi nên mua chúng tại thành phố Seryuu.

Tôi lấy ra ngoài gỗ phế liệu từ Kho chứa mà tôi lấy được từ một vụ cưỡng đoạt. Sự thực rằng cái Hộp Đồ chỉ có thể trữ đồ với kích thước cụ thể thành ra như cái nút cổ chai.

--oOo--

Tôi, người đang làm khử mùi bên cạnh xe, có thể ngửi thấy hương thơm ngon lành từ nồi súp. Chất khử mùi hoàn thành có dạng một loại bột trắng. Tôi đặt nó vào trong một túi nhỏ và hình như bạn dùng nó bằng cách trộn chúng cùng với nguồn gây mùi.

Tôi lấy ra da dê và len từ kho chứa rồi đặt chúng vào trong Hộp Đồ trong một bao nhỏ đầy chất khử mùi. Khi mà chúng quá nhiều để nhét vào, tôi nâng cấp Hộp Đồ lên 4.

Liza đến để báo rằng bữa ăn chính xác đã xong sau khi tôi hoàn thành công việc dù nghĩ rằng có lẽ cô ấy không trông chừng tôi.

Giờ thì, khi bữa ăn đã xong tôi nên gọi Pochi và Tama quay lại.

Tôi lớn giọng gọi chúng.

Yup, phải mua một cái còi khi chúng tôi đến một thị trấn.

Tôi đã có còi trong kho chứa nhưng nó sẽ là thảm họa nếu tôi thổi nó và một kaijuu hay một thiên thần xuất hiện, nên tôi không làm (med: <https://en.wikipedia.org/wiki/Kaiju>)

“Một con mồi nano desu~.”

Pochi quay lại trong khi tự mình trình ra một con thỏ trên tay cô bé. Tai chúng ngắn hơn một con thỏ. Theo AR, nó gọi là Thỏ Tai-ngắn. Pochi thì lăm lăm với cô và bunn từ đỉnh đầu đến chân, nhưng cô bé cười miễn nguyện.

Tôi đón con thỏ và đưa nó cho Liza.

Tôi khen Pochi bằng cách gãi đầu cô. Do tôi không thể để cô bé có một bữa ăn trưa như cô bé thích, tôi đổ nước vào một cái xô rồi rửa mặt và tay cô bé với nó. Tôi đã làm phương pháp này từ lần chúng tôi trong mê cung mỗi trước khi dùng bữa, nên khi cô bé thấy xô nước, cô bé tát nước chung quanh. Cuối cùng, cô bé lắc đầu để rũ nước mà không cần dùng khăn. Thói quen này dường như không thể khắc phục.

“Thịt~? Em mang nó về~.”

Lần này đến lượt Tama trở về, giọng cô bé đằng sau.

Tôi thắc mắc không biết Tama bắt gì? Nó là một con chim chăng~”

“Thịt!...nano desu?”, Pochi nghiêng đầu cô bé trong nửa chừng bối rối.

Khi tôi xoay lại, thứ Tama giữ là một con chuột cao cỡ 80 cm... hay không thể. AR chỉ ra nó là một người-chuột.

Người chuột hình như mất ý thức, nhưng ít nhất anh ta vẫn sống.

“Tama, làm ơn để người đó đi.”

Trong khi nhìn có chút buồn bã, Tama nói, “Mồi này~ Không ngon~?”, cô bé tới trong khi nghiêng đầu.

Tôi hầu như cho phép nó mà không chú ý, nhưng không được ăn người. Tôi nên dạy con bé điều này dần dần.

“Em sẽ làm mình đau bụng, nên không.”

“Aye~.”

Tâm bắt đầu đứng tại chỗ xoay vòng trong khi giữ người chuột. Sau đó, cô bé ném người chuột bay trên đồng cỏ.

Ồi chao, đó quá là hoang dã cho dù bạn nhìn nó thế nào.

Hp của người chuột giảm một chút, nhưng dường như nó vẫn sống.

Do chúng tôi đối với anh ta quá tàn bạo, tôi quyết định kiểm tra nếu anh ta có bất kì vết thương bên ngoài nào không.

Trước đó, tôi mừng Tama thích đáng.

Người chuột dường như không có bất kì vết thương nào. Theo AR, nó không hề có kĩ năng, 2 tuổi. Như dự kiến từ loài chuột, họ lớn rất nhanh. Nó đang nắm thứ gì như một quả banh bunn trên tay, nhưng mà tôi không có hứng với nó, tôi để nó một mình. Nó có lẽ là hộp ăn trưa của đứa trẻ này.

Từ khi trông nó chỉ như ngắt đi, tôi đặt nó trên đồng cỏ xa một chút với chỗ chúng tôi cắm trại. Tôi để vài trái cây cạnh nó như sự đền bù cho rắc rối mang đến.

Mặt khác, Liza đã nhanh chóng phân rã con thỏ mà Pochi bắt và cô ấy đang nướng nó. Ruột đã được rửa và sau đó cắt thành từng miếng nhỏ bởi Liza, và chiên cùng vài loại thảo mộc.

Ở hướng khác, chúng tôi đang dùng một thân cây chết từ phía khác bờ đá mà Tama tìm thấy làm nhiên liệu.

“Bụng em đói rồi nodesu~.”

“Bắt chước xấu lắm nano desu~.”

“Thịt~ nano desu~.”

Arisa đòi ăn trưa trong khi giả kiêu Pochi. Pochi kháng nghị con bé, Tama tiếp theo vừa vặn.

...cái này thật có chút buồn cười nanodesu.

Do bé chuột hình như không tỉnh, chúng tôi bắt đầu dùng bữa.

Liza đưa ra (cho tôi) miếng thịt lớn nhất.

Tôi chuyển cho Pochi bởi vì cô bé là MVP lần này. Miếng lớn thứ hai được đưa cho Tama. Cô bé không giỏi với mồi sẵn, nhưng cô bé đóng vai trò nã nỏ trong việc đảm bảo cùi lữa.

Thịt con thỏ mềm và ngon. Tôi không biết từ khi nào thì Liza trở nên giỏi nấu ăn hay với thành phần tươi sống, nhưng đồ ngon là thức ăn ngon.

Tôi được kính rượt chiến cùng thảo mộc, nhưng khi mà thịt là đủ rồi, tôi từ chối.

Kasakasa.

Dù khi tôi không nhìn hướng âm thanh, tôi vẫn biết trên rada rằng bé chuột đã thức và chạy xa. Khi tôi kiểm tra sau này, trái cây đã được lấy đi cùng.

--o0o--

Tôi tận hưởng giờ uống trà cùng Liza và Lulu sau bữa ăn.

Lulu châm trà cho tôi. Cô ấy được dạy ở hoàng cung cho dù nó chỉ là một nước nhỏ, nên trà làm bởi Lulu thì khác biệt một cấp độ so với thứ tôi thường uống. Thực sự ngon tuyệt.

Dường như tất cả không phải không thỏa mãn khi tôi khen cô ấy, ngay cả khi hành động cô khiêm nhường, mặt cô ấy đang mỉm cười.

Arisa theo cùng Pochi và Tama làm chuyến ngắm cảnh dọc bờ đá. Con người đó tự nói, “Em đang đi khảo sát”, tất nhiên, nhưng tôi là người duy nhất thấy niềm vui du ngoạn từ sự căng thẳng của con bé.

Tôi xem xét bản đồ trong khi tận hưởng mùi hương trà.

Tôi thử tìm người chuột, nhưng người chuột duy nhất quanh đây là đứa trẻ lúc này. Tôi tự hỏi có phải nó đi lạc không?

Từ bản đồ, có một ngôi làng ẩn xa hàng chục km ở hướng Đông Nam từ đây, nên nó có lẽ là một đứa trẻ đi lạc từ làng người chuột bên ngoài lãnh thổ bá tước.

May mắn là đứa trẻ lạc đáng chạy tới hướng ngôi làng, động vật nguy hiểm chỉ có cáo, nên nó có lẽ đi an toàn dù chỉ một mình.

Từ khi tôi chỉ lo tìm kiếm quái vật có đòn tấn công đặc biệt hay cấp độ chúng, tôi đã bỏ qua người chuột. Chắc có loại ăn cướp luôn, nên tôi điều chỉnh mô hình tìm kiếm.

Mumumu, rõ là có cướp. Dù khoảng cách khá xa, và đường cái tách ra từ phía Đông Nam ngọn núi nên chúng tôi sẽ không chạm trán chúng sớm vào bất kì lúc nào.

Uoh!

Khi tôi thu hẹp nó hơn nữa, chấm đỏ bắt đầu hiện liên tiếp trên màn hình, nhưng không có thứ gì khi tôi nhìn quanh.

Còn trùng bình thường hay động vật nhỏ sẽ không hiện từ khi tôi để chúng OFF mặc định.

Khi tôi đối mặt với chấm đỏ gần bên, thứ gì đó bỏ chạy.

Nó là một động vật nhỏ đang tìm thức ăn? Nếu đây là game, thì, động vật có khả năng không là kẻ thù sẽ bị loại bỏ ngay từ đầu. Đây thực phiền hà.

Tôi đoán mình nên loại trừ mọi thứ với cấp 1 không có độc chất. Chúng sẽ không gây thương tích dù chúng cắn.

Được rồi, tôi vừa loại bỏ bất cứ thứ gì không có độc hay kĩ năng đặc biệt.

Hm~mm, chấm đỏ vẫn không giảm đi.

Đợi đã, khi tôi nhìn tốt hơn, chúng là côn trùng? Côn trùng giống như muỗi đang bay.

Hơn thế nữa, chúng có [Chủng tộc Đặc chất: Hút máu]. Phải rồi, muỗi thì hút máu ta?

Phải đặt một bên cái thiết lập này chỉ khi chúng tôi đi qua núi hay bụi cây rừng, và bao gồm bất cứ thứ gì bên cạnh với chất độc trong điều kiện bình thường. Tôi sẽ làm mấy thứ về sinh vật tôi thấy lần đầu trên AR. Nếu chúng là cấp 1 thì loại bỏ như thứ tầm thường vậy.

--oOo--

Khi tôi chỉ vừa hoàn thành việc điều chỉnh, tôi có thể nghe giọng Arisa gọi tôi từ trên đỉnh bờ đá.

Làm thế nào con bé leo lên trên đó?

“Có thứ gì đó không?”

“Có chút, lên đỉnh tảng đá này đi.”

Pochi quay lại từ phía sau bờ đá trong khi công Tama. Rõ ràng là, Arisa làm hai đứa thành bậc thang để leo lên.

“Arisa bắt công~.”

“Pochi cũng muốn leo lên nodesu.”

Arisa vươn tay để chạm tới, nhưng nó bất khả thi để kéo chúng tôi với một tay.

Do hai đứa trông háo hức muốn leo lên đỉnh, tôi nâng chúng lên từng đứa.

Do tôi không thể tìm chỗ đệm cho chính mình, tôi nhảy lên một lần để đến đó tại điểm mù của Liza và Lulu.

“Nhìn nó từ đây.”

Tôi nhìn hướng Arisa chỉ.

Tôi đang thấy đá đỏ tại đó. Arisa muốn tôi thấy gì?

“Tôi đang nhìn gì thế?”

“Mồ, nhìn nó kĩ càng đi.”

Tôi nhìn. Rồi cuối cùng cũng hiểu Arisa muốn cho thấy gì.

“Đồng đá đỏ là vòm cổng đèn (torii)?” (med: <http://en.wikipedia.org/wiki/Torii>)

“Em chỉ phỏng đoán thế vì chúng sụp rồi, nhưng trông như có 3 torii xếp hàng đổ sụp. Có lẽ có đèn ở đó.”

Tôi nhìn phần còn lại của đá torii. Tôi nói với Arisa thông tin từ AR.

Tôi nghĩ rằng chúng chỉ là vết tích từ nền văn minh cự thạch, nhưng...

“Nó là một Cổng Du hành bị hư.”

Đó là một mẹo vặt nổi tiếng về lỗi tắt khi bạn di chuyển trong một trò chơi. Cái ở đó hình như đã hư hoại từ thời xưa, nên tôi không biết làm sao hay liệu nó có khả năng sửa chữa không.

Nghe thế, Arisa nhiệt tình nói, “Anh có thể sửa sao!?” nhưng tôi đáp ngắn gọn, “Bất khả thi.”

Nó thực hấp dẫn khi có lỗi tắt thế từ trò chơi, nhưng tôi muốn kiểm chế nhảy vào một nơi vô định.

Tôi không nghĩ nhiều về cái này trước khi tôi thành người liên can, nhưng tôi tự hỏi sao nhân vật chính của game lại có thể ngây thơ đi qua cổng.

Hình như bản đá có tính chất xúc tác ma thuật, chúng phản ứng trong giây chốc khi tôi thử bỏ ma lực vào. Mặc dù tôi không muốn kết thúc với, [Bạn đã bị mắc kẹt bên trong một tảng đá], nếu tình hình nó bị trục trặc, vì thế tôi dùng hành động hấp tấp.

--oOo--

Sau khi chúng tôi khởi hành, ba cô gái nhỏ bắt đầu đi thẳng đến vùng đất giặc mơ. Nhanh chóng sau khi xe bắt đầu chạy, chúng lập tức buồn ngủ, có lẽ vì no bụng. Arisa hình như mất tới giới hạn thể chất cô bé luôn.

“Chủ nhân, có thể nào dạy em cách điều khiển xe không?”

“Được chứ, cô có thể ngồi đây.”

Tôi đồng ý với yêu cầu của Liza và làm một khoảng trống trên ghế đánh xe.

Nó sẽ giúp nhiều lắm nếu người nào biết lái xe ngoài tôi ra, phải dạy cho những thành viên khác sau này.

“Cô muốn thử nó luôn không, Lulu?”

“Vâng, em cũng muốn thế.”

Tôi thử mang vấn đề này tới Lulu đang ngồi bên phải tôi, và không dự liệu được một câu trả lời tốt đẹp.

Tôi dừng xe một chút, và đổi chỗ với Lulu trong khi giữ cương từ giá hành lý. Tôi để Lulu ngồi vào ghế đánh xe để tập luyện cho cô ấy cùng Liza.

“Đầu tiên, nó là về điều khiển dây cương.”

Tôi đưa Liza dây cương trước.

“Giữ dây cương lỏng một chút. Nhưng cẩn thận đừng để lỏng quá.”

Tôi dạy cả hai như cách Yosagu-san dạy tôi.

Cả hai chỉ làm những lỗi nhỏ là bình thường với những ai căng thẳng, và thành công học thế nào là điều khiển xe.

Cách Liza lái thì, dù có chút thô cứng, cũng đủ điểm đậu. Cô ấy học nhanh hơn tôi vài giờ, và cô ấy đã ở cấp độ sẵn sàng thay tôi giữ dây cương.

>Nhận được Kỹ năng Dạy dỗ - Education.

Cách lái của Lulu là, dù nó có chút không tin cậy được như Liza, nó vẫn đủ lái trên đường bằng. Nó sẽ tốt đẹp khi cô ấy thực hành từng chút từng chút nữa.

Trong khi tôi và Liza nhòm chằm chằm cô, chiếc xe điều khiển bởi Lulu lắc và rung rinh trong khi tiến tới dọc con đường cái giữa các ngọn đồi.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48 Sương mù đen

Satou đây. Mặc dù chúng ta có cái gọi là kế hoạch tồn đọng (chưa được giải quyết), Death March không tồn tại trong thế giới này dù tôi có thể lên lịch trôi chảy chỉ tiết chỉ vài phút trước. (med: cho ai chưa đọc đề tựa 1-1 https://en.wikipedia.org/wiki/Death_march_%28project_management%29 tạm dịch: Trong quản lý dự án, Death March là một dự án mà các thành viên cảm thấy nó đang đi đến thất bại, hoặc đòi hỏi phải làm việc kéo dài quá sức không bền vững. Những cảm nhận chung của dự án phản ánh sự phát triển một dự án chết trên thực tế bởi vì các thành viên của dự án bị ép buộc phải tiếp tục dự án bởi cấp trên họ trái lại với các đánh giá tốt hơn của họ.)

--oOo--

"Yiss ~ 10 lần thắng liên tiếp!"

“Chỉ có Arisa là người thắng, không công bằng~ Pochi cũng muốn thắng~.”

“Tama luôn~”

Tôi có thể nghe thấy tiếng máy cô gái nhỏ đằng sau. Những thành viên khác ngoài tôi đang chơi thẻ học trong suốt 2 tiếng.

Do tôi không thể nhìn quanh, tôi không rõ chi tiết nhưng hình như Arisa liên tục thắng kiểu con nít.

“Arisa, đây là kỉ niệm cho 10 chiến thắng liên tiếp.”

“Cái gì vậy? Một quyển sách tranh?”

“Nếu cô thắng nhiều thẻ, thì cô có khả năng đọc rồi đúng chứ?”

“Nnn~ Có lẽ em làm được đó.”

“Vậy thì đọc nó cho Pochi và Tama. Nếu chúng chỉ học hỏi từ thẻ học, chúng sẽ chán trước khi chúng nhớ chữ.”

“Aye aye.”

Mới đầu Arisa miễn cưỡng với sách tranh mà tôi đưa, nhưng cô bé cuối cùng cũng đồng ý và bày sách mở rộng trên sàn.

Nhưng mà, nó vẫn tuyệt vời khi cô bé chỉ học nó trong hai ngày.

Pochi và Tama vẫn đang phàn nàn từ khi nãy, im lặng ngồi xuống và vênh tai lên khi câu chuyện bắt đầu.

Không hề có gì nhưng Arisa đang đọc sách tranh với tốc độ của một BGM, chiếc xe tiếp tục tiến tới.

Tôi nhờ một người thay đánh xe khi mà tôi muốn tìm kiếm vị trí chỗ cắm trại hôm nay trên bản đồ.

Tôi muốn nhờ Liza trước, nhưng khi mà cô ấy đang lắng nghe câu chuyện của Arisa với khuôn mặt nghiêm trang, tôi thay vào đó nhờ Lulu.

“Làm ơn giữ cương một chút.”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Tôi chuyển đến phần cuối ghế đánh xe để tạo chỗ cho Lulu. Tôi chuyển dây cương, và muốn tập trung vào bản đồ nhưng từ hướng nhìn Lulu, tôi sẽ giống như ông chủ đang ngồi bên cạnh cô ấy cảm lạnh... Tôi không muốn thế.

Tôi di chuyển đến giá hành lý phía sau và dựa vào chân ghế.

Tôi lập tức nhìn vào bản đồ để chọn khu đất hạ trại. Thực sự, tôi vừa nghĩ đến vài nơi tiềm tàng trước khi chúng tôi bắt đầu hành trình, nhưng không may là khoảng cách chúng tôi du hành thì ngắn hơn nên tôi nghĩ rằng chúng không dùng được.

Còn cỡ 4 tiếng nữa trước khi trời tối.

Nếu chúng tôi vượt ngọn đồi này cỡ 3 giờ thì chúng tôi sẽ đến gần thung lũng giữa dãy núi Đông và Tây. Theo sách tôi mua từ hiệu sách khi đó, [Du hành đến Vương Đô], thung lũng phía trước là một nơi khó khăn nên tôi muốn cắm trại trước nó.

Từ những gì tôi thấy trên bản đồ, có hai vị trí có thể được sử dụng. Nơi phía trước có một cái ao bên cạnh, tôi có nên đi đến đó?

Mấy thứ như tinh linh nước hay quái vật thủy sinh sẽ thường xuất hiện trong cấu trúc kì ảo, nhưng theo bản đồ chỉ có ếch lớn ở đó nên có lẽ ổn.

Ếch lớn thì khác với ếch khổng lồ từ mê cung, chúng không phải là quái vật mà chỉ là loài lưỡng cư bình thường.

Tôi thắc mắc sao bạn vẽ được ranh giới giữa quái vật và sinh vật bình thường?

--0o0--

“Chủ nhân.”

Tôi bị gọi bởi người hiếm khi làm thẻ, Lulu.

Do giọng cô ấy hơi hoang mang, tôi di chuyển bản đồ đến tận cùng góc nhìn của tôi.

“Gì vậy Lulu?”

“U, um, xin nhìn đằng đó.”

Tôi đặt mặt tôi kế cạnh Lulu và nhìn nơi cô ấy chỉ, sương mù đen đang di chuyển từ một phía của dãy núi hướng Đông Nam.

Mà, nó vẫn còn khá xa. Thế mà cô ấy vẫn nhìn được.

“Vừa nãy một chút, chim bay ra từ phía ngọn núi đó nên em tò mò. Sau đó, sương mù đen đó hiện lên.”

“Tôi thắc mắc không biết đó là gì.

Nơi đó vượt phạm vi bản đồ. Tôi khó nhìn ở đó.

AR chỉ ra rằng nó là [Quái vật côn trùng bay không xác định]. Chi tiết không xuất hiện vì AR kết nối với bản đồ.

Thậm Định cũng không làm việc khi tôi thử dùng nó, nó có lẽ ngoài phạm vi hiệu quả.

“Cái gì đó? Có thứ gì sao~?”

“Arisa, tiếp đi~?”

“Có quái nodesu?”

Arisa trèo lên tôi, phô nĩa cơ thể con bé ra bên ngoài chỗ ghế đánh xe.

Hơn thế là, Tama ở trên cùng Arisa.

Tôi có thể tưởng tượng được sự hiện diện này, hình như Pochi cũng muốn thế nhưng mà con bé té ngã.

“Có thứ như sương mù đen đằng đó.”

“Đó là gì?”

“Nó đen, nên là, doi?”

Pochi ép tôi trước với mũi cô bé chen vào không gian hẹp giữa tôi và mũi xe. Tôi muốn nói với cô bé rằng cô đang ngược hướng.

Mắt chúng tôi gặp nhau một lúc, sau đó tôi để chút không gian trước tôi và để Pochi vào đúng hướng.

“Cục đen đang di chuyển nodesu.”

Ô, thật ngạc nhiên. Cô bé có thể nhìn đến khoảng cách đó?

Nếu chúng là loại quái vật biết bay thì chúng có thể đến đây trong 10 phút.

Trong một khắc, tôi quyết định chuyển xe đi ẩn náu và đi ra ngoài xem tình hình.

“Lulu, gọi tôi khi chúng ta đến gần khu rừng mà cô có thể thấy từ đây.”

“V, vâng ạ.”

Tôi đặt Arisa đang cười trên đầu tôi xuống cạnh Lulu.

“Arisa, quan sát di chuyển của sương mù đen cùng Lulu. Do sương mù đen chắc thể là quái vật, hãy sẵn sàng chiến đấu.”

Liza phản ứng ngay với từ, “quái vật”.

“Pochi, Tama, sẵn sàng chiến đấu.”

"Aye aye thưa ngài~."

"roger~ nanodesu."

Ai dạy chúng từ đó thế. À, tôi thậm chí không cần nghe trả lời, chỉ có một sự thực như lệ thường.

Dù khi tôi nói sẵn sàng chiến đấu, thì chỉ có Liza giữ cây giáo và với Pochi và Tama cầm kiếm. Tama chia đá cuội dùng để ném từ túi cho Pochi.

Tôi đã nghĩ rằng túi con bé trông nặng, ra có thứ bên trong hử.

Liza bỏ đá cô nhận được từ cả hai vào một túi nhỏ rồi cột ở hông.

Tôi lấy ra một cái nỏ từ hộp và chuẩn bị nó. Dù tôi chỉ đang chuẩn bị lên dây, tôi vẫn chưa đặt tiễn, nên nó vẫn nguy hiểm.

Sau khi tôi xác định chuẩn bị của Liza và mấy cô gái hoàn tất, tôi lấy thêm 3 nỏ và 200 nỏ tiền.

--oOo--

“Chúng đang tới, một phần của sương mù đen đang di động.”

Nó vẫn chưa vào phạm vi bắn đồ. Khi tôi nhìn ngọn núi trên đầu Arisa, một phần của sương mù đen ở chân núi chắc chắn đang chuyển động.

Tôi đổi vị trí với Lulu làm người đánh xe và để Arisa cùng cô ấy vào lại bên trong xe.

Sau khi Liza và mấy cô gái nói rằng chuẩn bị đã hoàn thành, tôi tăng tốc xe.

Arisa thấp giọng hỏi tôi.

“Chủ nhân, anh không thấy cấp độ chúng với Menu hay thứ gì sao?”

“Chúng ngoài phạm vi. Nếu tôi có thể lại gần cỡ 10 km thì tôi sẽ biết.”

“Em muốn được cho phép dùng ma thuật nếu quái vật đến gần.”

Tôi đưa sự cho phép dùng ma thuật bên cạnh Đặc kĩ hay thứ cô bé dùng ở chợ trời.

“Em muốn dùng Không gian tránh quái (Dodge Field) luôn. Em cũng muốn được cho phép dùng Sóng Ngủ (Sleep Wave), Vùng Ru Ngủ (Sleep Field), và Vùng Mối mệt (Ennui Field).”

Tôi cấp phép sau khi nghe mô tả từng ma thuật.

“Nếu kẻ thù có nhiều, thì làm chúng ngủ bằng ma thuật ru ngủ.”

“Nó sẽ không hiệu quả với địch thủ kích động.”

Arisa nói khi cười gượng gạo. Vậy thì chẳng phải nó không có nghĩa lý gì trong trận chiến sao?

“Đó là sao em muốn phối hợp nó cùng với Vùng Mối mệt (Ennui Field).”

“Dù cô không thường dùng nó, nhưng chắc cô đủ kĩ xảo cho nó hả.”

“Vâng~ Nhưng không may là nó không phân biệt bạn thù, nó chỉ là phương sách cuối cùng.”

“Cô không có đòn tấn công trực diện nào sao?”

“Em có thể dùng Đạn Sốc Tâm trí (Psycho Ball) và Sóng xung kích (Shockwave), nhưng hầu hết chúng đều chỉ làm choáng kẻ thù.”

“Nếu cô hợp lực cùng Liza, thì cả hai tấn công sẽ khá hữu dụng.”

Tôi đưa sự cho phép dùng hai ma thuật.

Tôi tự hỏi đám đông quái vật đang truy đuổi là gì?

Quái vật hiện diện trên rìa bản đồ.

“Heo rừng 6 chân (Heo rừng Hộc tốc)?”

Người-chuột ở cùng vị trí với chúng. Những điểm sáng trên bản đồ đang di chuyển cùng nhau. Hình như chúng là thú kị binh. Vận tốc chúng gần 50 km/h. Có 5 con.

“Những cái đó là gì?”

“Lũ thú mà người chuột cười đang chạy xa ra từ sương mù đen.”

Heo rừng Hộc tốc ở cấp 5-6, người chuột cười chúng thì 3-7.

Vị trí của họ thiết tề, nếu chúng tôi cứ để như vậy thì họ sẽ đến bên cạnh chúng tôi.

Sương mù đen vào phạm vi bản đồ trễ vài phút sao kị binh.

“Quái vật đến đằng sau gọi là Kiến Bay, chúng chỉ cấp 2-4 nhưng thực phiền hà vì chúng có độc và tấn công axit.

“E, độc và axit chết người à?”

“Hình như chỉ là axit bòng. Độc là loại tê liệt, nên chắc là xong đời dù cô chỉ bị cắn một lần.”

Nó ý rằng, nếu chúng tôi bắt cần dính tê liệt, chúng tôi sẽ bị cái chết vây quanh.

Đã có 50 Kiến bay hiện diện đuổi theo người chuột.

Khi trò chuyện chúng tôi chấm dứt, kị binh chuột phá xuyên rừng cách chúng tôi 200m và băng qua đường lộ, mất tích sau ngọn đồi.

Được rồi, dường như họ không đến đây. Trong khi xin lỗi lũ ngựa trong thâm tâm, tôi nẹp thép tim mình và quát chúng. Tôi, Liza và các cô gái có thể chơi với chúng, nhưng cực nguy hiểm cho Lulu và lũ ngựa nếu chúng bắt kịp.

Tôi có thể nghe thanh âm ồn ã từ phía bên kia khu rừng. Có tổng cộng 89 đang đuổi kị binh chuột.

Cầu trời cho họ qua vậy.

Suy nghĩ lạc quan của tôi kết thúc khi Arisa báo cáo đằng sau.

“Một nhóm chúng đang đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49 Kiến bay (1)

Satou đây. Một thành viên của xã hội có khuynh hướng tham công tiếc việc, Satou.

Nó không giống như tôi không thể hiểu khi mọi người là những công nhân đang làm việc vất vả như là lũ kiến, nhưng tôi không muốn dính cùng lũ kiến có cõ một con chó.

--oOo--

Tôi biết trên rada rằng có một kiến bay đang tới đây. Từ khi có sự khác biệt đáng kể về tốc độ, nó chỉ là vấn đề thời gian để bị bắt kịp.

“Lulu, di tản từ chỗ đánh xe. Arisa, cô có tự tin với cách nhắm dùng ma thuật choáng cô nói khi này không?”

“Miễn là trong phạm vi 20m thì được.”

Tôi lấy ra một gậy phép từ đằng sau xe-thực ra tôi lấy từ Kho chứa- và đưa nó cho Lulu để chuyển cho Arisa.

“Eh~ nó thô sơ, nhưng là gậy phép khá tốt.”

Tôi sẽ không nói về nó, sau cùng thì nó còn mắc hơn Arisa^^

“Bắn hai lần sau đó thoái lui dù cô trượt và đổ cho Liza. Pochi và Tama bọc lót cho Liza.”

“Kay~.”

“Em hiểu rồi, chủ nhân.”

Lời đáp của Pochi và Tama trễ một chút.

“Nyu~?”

“Nó có ổn không nếu ném đá?”

Ồ phải, tôi quên về việc ném đá. Từ khi tôi muốn xác nhận về loại ma thuật gây choáng bây giờ, hãy giữ chúng như dự trữ.

“Lần này không tốt để ném đá. Tôi muốn các cô tập trung vào lũ kiến nếu chúng bò vào xe.”

"Aye aye sir~."

“Đã rõ~ nano desu."

Khoảng cách tiếp cận dưới 100m.

Những con kiến khác đang đuổi theo sau kị binh chuột đi về phía đồi.

50m. Lulu có lẽ thấy bất an thì đang nắm vào cúp quần áo tôi.

30m. Âm thanh vỗ cánh đã tới.

20m.

“Sóng xung kích (Shockwave).”

“Chúng rơi~?”

“Arisa, thật kì diệu nodesu.”

Lũ kiến bị trúng đòn tấn công của Arisa dường như rơi trên đất. Dù vậy theo bản đồ, chúng vẫn còn sống. Như dự kiến từ côn trùng, chúng không mềm đến nỗi chết vì va chạm.

“Ma thuật đập chúng rơi, nhưng chúng vẫn chưa bị diệt. Sẽ tốt hơn nếu chúng ta có thể giết chúng trước khi chúng tỉnh...”

Chắc chắn, chúng sẽ muốn quay về tổ khi chúng tỉnh.

“Kiến, nhiều quá chừng nano desu!”

“Guh, không khả năng nối kết số lượng này~”

Giọng Pochi trẻ một chút so với rada đã hiện chấm đỏ tràn ngập quanh đây.

Chúng hình thành nhóm với 8 quái vật trong mỗi 4 nhóm.

“Thế này có chút nhiều rồi.”

“Vâng, dù em dùng thành công Sóng xung kích, nó có lẽ chỉ tác động lên 3 trong số chúng.”

“Cô có thể tiếp tục dùng nó không?”

“Em không, niệm chú sẽ mất thời gian, nhưng em không thể ngừng nó cho đến khi em phóng xuất ma lực.”

“Pochi, Tama, cầm giữ kẻ thù bằng cách ném đá ở cả hai phía. Nếu chúng đến trong phạm vi Arisa, đổi chỗ với cô ấy.”

Tôi có thể là người bắn luôn nhưng bất khả kháng để đây cương cho Lulu, tôi nên làm gì đây.

“Đây là l-ướt Tama.”

“Em không thua đâu nodesu~.”

Tôi nhìn lại tình trạng băng ghế sau một chút. Tama và Pochi đang ném đá. Liza hỗ trợ chúng phục hồi tư thế sau khi ném đá.

"Atatta~?"

"Chúng đang rơi no desu."

"Yosh, các cô làm tuyệt lắm, mấy đứa nhóc! Sóng xung kích!."

Hình như họ bắn hạ bốn kẻ thù đầu tiên, và theo phản ánh rada--- theo sau họ, kẻ thù đã giảm đi bốn.

Có hai kẻ thù bắt kịp xe từ bên cạnh, nhưng một trong chúng bị đâm bởi giáo của Liza và con khác đã nhảy vào bên trong thì khéo léo quấy phá với Pochi và Tama.

Tôi đoán đó là những gì xảy ra từ thanh âm ồn ã bên cạnh và sự thay đổi điểm sáng trên rada.

Tôi vẫn chưa đủ nỗ lực nhìn lại.

Lũ kiến tràn ngập hai bên chiếc xe, tôi bắn bất kì con kiến nào ở đằng trước với một bên là khẩu súng lục ma thuật và đến từ bên khác là những cái đá không dung tình của tôi.

Những con kiến bị đá, trở thành phần của khung cảnh tan nát từng mảnh.

--oOo--

Làn sóng thứ hai của lũ kiến được xử lý cùng cách thức luôn.

Nhưng hình như lũ kiến có trí tuệ trung bình, con sóng thứ ba và thứ bốn đang tấn công từ bóng tối của những bụi cây từ bên trái.

Những con kiến bay song song ở cả hai phía trong bóng râm cách chúng tôi 300m, hình như chúng đang chờ cơ hội. Phạm vi không đủ dùng súng ma thuật.

Tôi giảm tốc độ xe và đưa cương cho Lulu.

Tôi lấy nỏ dựa vào chỗ lái xe, đặt một nỏ tiền trên dây cung.

Tôi có thể thấy thân mình bọn kiến từ khoảng trống cây. Tôi nhắm vào con kiến ở đuôi hàng chờ.

Tôi nhắm vào vị trí trước nó-

Bắn.

“Cho dù anh nhìn thế nào, anh chỉ đang phí tiền.”

Một chấm sáng biến mất trên rada.

“Nó tốt khi làm đòn nhử. Arisa, tôi để cô canh chừng phần sau.”

“Hoi!”

Trong khi nói, tôi bắn con kế tiếp. Tôi thật khó tin vào chính mình, nhưng sau cái này, mỗi đầu khác mũi tiền đều trúng mục tiêu mà không trật. Theo cách này, chúng tôi bắt đầu rời khỏi rừng, nhưng nó đã trễ. Mỗi con kiến đều bị bắn gục trước khi chúng tôi thông qua khu vực.

--oOo--

“Lulu, hạ tốc độ được rồi.”

“V, vâng.”

Tôi đặt lại cây nỏ, và đi đến nhận dây cương từ Lulu. Có lẽ bởi vì cô ấy giữ nó bằng tất cả sức lực, tay cô ấy không thể rời khỏi nó, tôi nhẹ nhàng gỡ ngón tay cô ấy ra dây cương từng ngón một.

“Quấy rối tình dục hả?”

“Không.”

Tôi nhìn bàn tay duyên dáng của Lulu, nhưng tôi đổi nhìn vào bên trong xe.

Arisa thì đang nhìn lại đây trên vai cô từ phía sau xe. Tôi không có bất kì cảm giác tội lỗi nào, đúng là con bé bất lịch sự.

Tôi phải nói với mọi người rằng màn mở đầu của trận chiến đã hoàn tất.

“Mọi người, cảm ơn vì vất vả, dường như chúng ta đã thành công đẩy lui được lũ kiến.”

“Còn về những con trước khu vực cánh rừng này?”

“Hình như chúng đã từ bỏ và trở về.”

Tôi nhìn về phía sau và gửi lời cảm ơn cho mọi người. Tama và Pochi đang có cuộc tranh luận xem ai là người đánh ngã kẻ thù nhiều hơn nhưng Arisa khoe khoang nói “Tôi đã đánh được 7 con~♪”.

“U, um, chủ nhân... t, tay người.”

Tôi xoay tới Lulu khi mà tôi nghe thấy giọng nhỏ cô ấy bên cạnh.

Úi chà, tôi vẫn còn nắm tay cô ấy. Cái này thực sự là quấy rối tình dục đó. Tôi tách tay tôi ra và xin lỗi Lulu.

Trông giống như cô ấy xấu hổ nhưng không phải không thích nó, nó chắc chỉ là tưởng tượng của tôi.

Tôi không phải học sinh trung học, tôi nên có giới hạn cho sự hiểu lầm.

“Có được không nếu anh để em làm người đánh xe?”

Lulu hỏi với giọng khiêm nhường, như là kết quả, tôi để Lulu làm người đánh xe. Tôi ngồi kế Lulu, mở bản đồ, và kiểm tra tình trạng kị binh chuột.

Thật tệ.

Kị binh chuột giảm còn ba, nhưng họ vẫn mạnh.

Trong khi mang cùng lũ Kiến bay, họ đi vòng đồi bằng cách làm vòng cung lớn.

Và với đường họ hiện thời, họ ắt sẽ băng xa chiếc xe này.

Tôi đổi chỗ Lulu. Tôi không muốn để Lulu ngồi ở trực diện khi họ sẽ xuất hiện.

“Những kị binh chuột khác hình như đang đến đây trong khi mang cùng lũ kiến bay. Tôi xin lỗi, nhưng hãy chuẩn bị chiến đấu lần nữa.”

“Bao nhiêu kiến đến?”

“Có 52 con.”

Hình như là kị binh chuột đã diệt được 5 con thể nào đó.

Những kị binh chuột hiện trên đỉnh đồi. Tôi có một cảm giác là người chuột với mũ bảo hiểm màu đỏ chạm mắt với tôi. Con heo rừng của anh ta lớn hơn những người khác. Đủ để hai người cười trên nó. ,>(med: xem thêm https://en.wikipedia.org/wiki/Combat_helmet)

Con chuột đó tiếp cận xe chúng tôi, và bắt đầu chạy song song với nó. Hai người khác hạ tốc độ họ, dường như thu hút sự chú ý của lũ kiến.

Khi nó đến cạnh xe, người chuột hạ nón và cho thấy mặt, dù anh ta có một khuôn mặt chuột nhưng nó vẫn điển trai theo giống nòi và trông như nó đang nói gì đó.

"◆◆◆◆! ▼▼▼▼! ●●●●!"

>Nhận được Kỹ năng Ngôn ngữ Tộc Chuột-tro (Ash-Mouse)

>Nhận được Kỹ năng Ngôn ngữ Tộc Vây xanh (Green Scale)

>Nhận được Kỹ năng Ngôn ngữ Người Elf

Thế nào đó, tôi nhận được nhiều kỹ năng ngôn ngữ.

Sau khi suy nghĩ mấy thứ có thể xảy ra sau đó, tôi quyết định lấy kỹ năng [Ngôn ngữ Elf]. Tôi nâng nó lên cấp 3 và kích hoạt.

“Con người, từ ngữ, cậu hiểu không?!”

“Xin lỗi, nhưng mà, anh có thể đi nhanh không? Tôi không muốn dính líu.”

Mặc dù tôi đã cố học ngôn ngữ khác, tiếng nước Shiga vẫn phát ra ngoài. Tôi phàn nàn lại bằng tiếng elf, mà sao khi tôi phàn nàn, tôi cũng nói bằng tiếng Shiga.

Bỏ tôi qua bên đi, tôi sẽ không cho phép mấy cô gái của tôi lâm vào nguy hiểm.

“Ô! Cậu hiểu tiếng elf hả, vậy thì tôi xin nhờ một chuyện!”

Ôi ôi, giờ anh mới yêu cầu sau khi để chúng tôi dính chuyện hả?

“Làm ơn chăm sóc công chúa. Nếu có khả năng cho tới khi cô ấy về nhà, nhưng nếu cậu không thì ít nhất cho tới khi cậu trao cô ấy cho ai cùng tộc.”

Sau khi nói thế, mũ đỏ ném một người bọc trong áo khoác dày anh ta mang từ nãy vào đây.

Tôi nhận cô ấy trong vội vã. Hình như cô ấy đã ngất.

Khi tôi nhìn lại, nón đỏ đã quay lại để giúp hai người khác chiến đấu với lũ kiến.

Tôi đặt nằm cô gái trong xe và đi ra sau chỗ Arisa và mấy cô gái đứng. Dù không thấy trận chiến, chấm sáng của họ cũng đã biến mất từ rada.

Nón đỏ rất có thể thích chọn cái chết danh dự. Cô gái vừa nãy có lẽ quan trọng lắm.

Tuy nhiên, thực tại đã chà đạp lên loại suy nghĩ đó.

Một con kiến nhảy đến chỗ Arisa và mấy cô gái, và con khác nữa nhảy lên chiếc xe này.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50 Kiến bay (2)

Satou đây. Game bắn súng đã phổ biến trong một thời gian dài, nhưng tôi không chơi nó. Nhưng mà từ khi việc làm tôi liên quan đến FPS, tôi đã chơi chúng trên trò chơi truyền hình...

--oOo--

Lũ kiến bay thành nhóm 8 con và bắt đầu xông thẳng tới đây.

Tôi chuyển nỏ cho cả 4 người ngoại trừ Lulu vẫn giữ xe, và đưa cho họ thuyết trình đơn giản cách thức hoạt động.

Dùng cái lẫy để giữ dây, sau đó đặt nỏ tiến vào rãnh và kéo cò. Nếu bạn không nghĩ đến trúng phần nào đó mục tiêu, thì nó thực khá đơn giản.

“Vào tư thế... Bắn!”

Theo hiệu lệnh tôi, nỏ tiến bay đi. Mục tiêu là đám lúc nhúc ập đến.

Ba con kiến bị bắn hạ. Sau khi lấp tiền nỏ kế tiếp, chúng tôi bắn lại. Lần này chúng tôi trúng hai.

Chúng tôi không làm nó trong loạt kế, nhưng Arisa phóng Sóng Xung Kích mà chúng tôi đã sắp xếp trước, và bắn hạ ba con còn lại.

Vì nhóm kế thì đến gần hơn nhóm trước đó, sau khi bắn loạt nỏ tiền, chúng tôi đã giảm số lượng chúng với Sóng Xung Kích, rồi thì, hai con kiến còn lại làm môi cho giáo của Liza và mũi tiền không cự ly của tôi.

“Chủ nhân, anh có thứ thuốc hồi MP không?”

Tôi đưa ba lọ cho Arisa. Sau khi nhận nó, Arisa để một tay lên hông và nốc xuống nước năng lượng trong một hơi.

“Lượt kế nguy hiểm đó.”

Phải, với lượt kế, ba nhóm tấn công cùng lúc. Chúng tôi đã đang bắn nỏ, nhưng không giống như chúng giảm số lượng. Sự thực ơn phước cứu chúng tôi là vẫn còn một số khoảng cách.

“Làm ơn cho phép em dùng Xung Ép Lực (Over Boots). Em có thể phần nào giải quyết phần nữa chúng.”

Giữa cuộc dừng thảo luận của chúng tôi, Arisa nốc thêm lọ thuốc khác.

“Tôi hiểu. Tôi cho phép cô.”

“Cảm ơn, em yêu anh nhiều lắm.”

Làm ơn đừng lập flag kì quặc thế.

Trò đùa nhạt của Arisa có chút ương ngạnh.

“Xung Ép Lực!”

Cùng với Ngôn Lệnh của Arisa, hào quang màu tím nhạt lóe lên.

Cô ấy giữ cây gậy phép dài, và bắt đầu niệm ra miệng.

Hào quang tím đang hình thành số lượng lớn vòng tròn ma thuật giữa trung tâm cây gậy phép dài.

"■■■ ■■■■■■■■ ■■■ ■■■■■ SÓNG XUNG KÍCH!"

Một đợt sóng vô hình đàn áp xuống bảy kiến. Những con kiến bị trúng trực tiếp, khác với những gì diễn ra trước đó, chết trong khi ứ chất dịch cơ thể ra từ đầu chúng. Những con kiến khác bị ảnh hưởng hậu dư chấn cũng đang xoay lao đảo cho tới khi chúng rớt.

Dù nghĩ Arisa nói là phân nửa, trên thực tế, cả ba nhóm đều trở nên không thể chiến đấu nữa. Như mong chờ từ Đặc Kỳ hả.

Tôi nhẹ nhàng bắt lấy Arisa mất hồn.

“Mắt em vòng vòng~.”

“Xoay vòng xoay vòng xoay~ Nano desu.”

“Có lẽ vì hiệu ứng của ma thuật Arisa, em có chút choáng váng.”

Cả ba hình như không thể đứng vì dưới sự ảnh hưởng. Tôi để Arisa cho Liza, và quyết định dọn dẹp năm con kiến còn lại đến trễ.

Tôi bảo Lulu dừng xe.

“Pochi, Tama, căng dây nỏ.”

"Aye." "Desu."

Hai đứa nhìn như hết hơi, nhưng họ vẫn rảnh sức chuẩn bị nỏ.

Những khi tôi bắn nỏ, tôi đối nó với cái đang chuẩn bị từ Tama và Pochi.

Cảm giác như Nagashino. (med: http://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Nagashino)

Sau khi dọn sạch bảy, tôi bắn tại góc nhắm cao bốn kiến đã ngất bằng cách xác nhận vị trí chúng trên rada. Tôi thử bắt chước nhân vật chính từ manga tôi đọc đã lâu, nhưng tôi không nghĩ rằng nó thực sự trúng đích.

Bởi vì không có phạm vi, tôi bắn liên tục tại vị trí liên quan nơi đám đông kẻ địch lúc nhúc trong khi học cách tinh chỉnh. Ngay cả khi độ trúng đích không nhiều hơn 20%, nó cũng chắc đủ.

Vài con kiến bị bắn hạ từ lúc đầu vẫn còn sống, nhưng rút cuộc bất khả thi để bắn trúng kẻ thù đang ở cách xa 2 km. Tiến nỏ không chạm được chúng.

--oOo--

Chúng ta đang làm một cuộc nghỉ ngắn để xoa dịu chúng tôi và lũ ngựa.

“Nó thực mệt mỏi nhưng mừng là mọi người đều an toàn.”

“Mệ~” “ôi nodesu.”

“Arisa vẫn còn chưa dậy, cô ấy ổn chứ?”

“Cô ấy ổn thôi sau một giấc ngủ qua đêm.”

Xem trên AR, thể lực và ma lực đã trở thành 0 của Arisa đang dần phục hồi.

Lulu đang cúi mò hôi cô ấy với một khăn ướt.

“Liza và mấy cô, làm ơn thu thập ma hạch, ngòi nọc và tuyến độc.”

“Ngồi nọc thì rõ rồi, nhưng em thắc mắc không biết phần nào là tuyến độc.”

Từ khi nó khó giải nghĩa, tôi chứng tỏ nó bằng cách rã một con kiến và cho xem phần nào là tuyến độc.”

“Đề ngồi nọc vào túi này và tuyến độc vào thùng chứa này. Nó đủ để thu nhặt 5 mỗi thứ. Làm ơn cẩn thận đừng để dính độc trong khi làm.”

Tôi giao phó xe cho Lulu, trong khi tôi chế luyện vài [Giải độc: Kiến bay] từ tuyến độc như nguyên liệu thô. Một cái của chúng có thể làm 5 chất giải độc.

Tôi hạ “công chúa” mà nón đỏ để lại xe, và đặt xuống bên cạnh tôi trong khi tôi chế luyện. Tôi có thể đặt cô ấy trên nền đất, nhưng thì nó giống như xâm hại một đứa trẻ nên tôi trải một tấm chăn trên đất cho cô ấy.

“Chủ nhân, Arisa tỉnh rồi.”

“Đợi, không~ Không phải tôi bảo cô nên nói [Arisa vẫn chưa tỉnh] với chủ nhân, và hướng dẫn anh ấy đưa tôi thuốc hồi phục MP bằng miệng sao~.”

Nó đúng thực là Arisa, nhưng con bé đang làm gì khi phô bày ý định xấu xa thế.

Từ khi cô bé làm hết mình hôm nay, hãy tha thứ cho nó chỉ với một cái búng trán thôi.

Arisa đến từ bên trong xe trong khi mượn vai Lulu. Cô ấy mở tay và nói, “Giúp em xuống”, nên tôi giúp cô bé xuống.

Đủ chắc chắn, con bé bám chặt cổ tôi khi cô bé được đưa xuống – Đó chỉ là mỗi nhử, đích nhắm thực của con bé là hôn tôi.

Tôi xoay sở thành công né con bé trong khi đứng vững trên đất, và sau đó búng trán kiểu α . Không hề có ý nghĩa gì về α .

“Auu, tình yêu đau thực.”

“Rồi rồi, tôi cũng yêu cô Arisa.”

Nhìn lại xe, Lulu cũng e thẹn chìa tay cô ra. Cô ấy có lẽ cảm hứng vì Arisa.

Vì Lulu hiếm khi biểu lộ mặt nũng nịu của cô ấy, tôi nhẹ nhàng giữ cô ấy xuống. Tất nhiên tôi không ôm chặt cô ấy.

Nhưng mà, tôi sẽ thích cô ngừng nhìn tôi quá thẹn thùng đến thế. Tôi có cảm giác tôi sẽ quên đi khác biệt tuổi tác mất. (med: nhào vô hay sao?)

“Mà nói này, đây là gì? Cô ấy là thứ anh nhận từ chuột-tan sao?”

Chuột-tan... cô bé chỉ nón đỏ chứ nhì. Nó là tên khá dễ thương. (med: romaji: Nezu-tan)

“Nón đỏ nói cô ấy là một công chúa.”

“Ồ, anh nói một công chúa! Nghĩ thì dù anh đã có những người đẹp từ các chủng tộc khác nhau đang chờ anh, giờ anh còn muốn thu nạp cả công chúa chuột vào trong hậu cung của anh! Tại sao mọi đàn ông đều vậy cả!”

Con bé thực bốc mùi kịch sĩ.

“C, chủ nhân...”

Hở? Từ lúc nào mà Lulu thực coi những lời Arisa nói là nghiêm túc vậy?

“E, em sẽ gắng hết sức mình để đạt yêu cầu của anh.”

“Rồi, rồi, cô rất đáng yêu Lulu. Nhưng hãy nói về điều kiện đó sau 5 năm nữa khi cô chuẩn mình như một người phụ nữ nhé.”

Sự căng thẳng của Lulu thực lạ, tôi tự hỏi nó có phải là hiệu ứng sau trận chiến. Tôi đã vô tình đáp lời cô giống như nói chuyện với Arisa.

Lulu đặt cả hai tay lên má, và đang uốn éo cơ thể cô. Nó dễ thương thật, nhưng tôi nên làm gì giờ.

“Chúng em~” “về~”

“Chúng em đã về, thưa chủ nhân.”

Cả ba quay lại thật đúng lúc. Có 5 tuyến độc bên trong thùng chứa. Ma hạch cũng đầy trong túi. Và-

“Sao có nhiều ngồi nọc thế?

“Vâng, chủ nhân nói rằng thu thập 5 chúng là đủ, nhưng em tự hỏi nếu có thể làm giảm một lần từ chúng không nên em thu nhặt nhiều hơn.”

“Tôi hiểu rồi, sẽ làm nó lần kế.”

“Vâng! Cảm ơn chủ nhân nhiều ạ.”

Tôi giống như sẽ quên điều này, nên tôi làm một ghi nhớ. Nếu tôi quên loại lời hứa này, nó sẽ dần dần làm xấu đi mối quan hệ của chúng tôi.

Còn nữa, Pochi và Tama đã thu thập mấy phần trang bị của nón đỏ và kị binh chuột. Không còn xác thừa lại, và áo giáp mặc bởi kị binh chuột ngoài nón ra thì bị hư hại nên hai đứa để chúng lại. Ngoài ra, tôi quên khuấy về thu lại tiền nỏ, nhưng hình như chúng đã thu lại hết tiền ngoài mấy cái hồng.

Liza than thở rất nhiều về sự thực không còn mẩu thịt nào của heo rừng cả.

Cô “công chúa” được giao phó bởi nón đỏ vẫn chưa thức tỉnh.

Khi mà quái thú có khả năng tụ lại vì phần còn lại của lũ kiến, chúng tôi tiến tới trước vài km trên xe.

Điểm cắm trại là khoảng không mở gần bên một ao nước nhỏ. Lulu thì thực sự sợ mấy nơi không có lấy một cái ao. Nó có lẽ là chấn thương tâm lý nào đó.

--oOo--

Sau khi tôi xong việc chăm sóc lũ ngựa, tôi đọc sách trong khi uống trà mang ra bởi Lulu trong khoảng nghỉ nấu nướng của cô ấy.

Tôi đọc lướt qua tạp chí du lịch tôi mua khi đó bằng cách mở chúng trong Menu.

Mà tôi không muốn trông mình già đi do tuổi tác, tôi mở sách giới thiệu ma thuật đời sống thênh thang để biến khung cảnh thành kiểu tự đắc.

Có lẽ tốt hơn nên đọc sách kiểu bình thường, nhưng nó nhiều tiện lợi hơn khi xài Menu bởi vì tôi có thể làm ghi chú và tìm kiếm thứ tương tự.

Tôi bắt đầu nghĩ thấy một mùi thơm ngon từ bữa ăn tối Liza và Lulu đang nấu. Họ đang làm súp đậu cho bữa tối hôm nay theo yêu cầu của tôi.

"Oo ~ i" "Con mèo ~" "Chúng em đã bắt được nó nodesu ~"

Ba cô gái đi săn đã trở lại. Tôi hy vọng rằng họ không mang thần tiên hay thứ gì đó nữa~

Tôi lật sách về một phía và nhìn hướng giọng nói. Với Arisa dẫn đầu, Tama và Pochi đang giữ một con heo rừng hoang- Tất nhiên, nó là loại bốn chân- chổng lên cao.

Dường như là nó cũng săn lũ kiến đã ngắt vì Sóng xung kích trên vùng còn lại của lũ kiến.

“Chủ nhân, xin thứ cái này.”

Lulu mang tới một cái bát nhỏ với súp bên trong.

Arisa nói “Sao chỉ có chủ nhân, bắt côn-g”, nhưng cô bé mất đi hứng thú khi được bảo rằng nó chỉ là súp đậu rồi đi đến phân rã con heo cùng Liza.

Tôi nếm nó. Yup, vị nó thật ngon lành nhờ hạt tiêu tôi mua từ nhà hàng cao cấp.

“Nó ngon lắm, tôi sẽ tận hưởng bữa tối này.”

“Vâng! Em sẽ chăm chỉ để giúp sức.”

Biểu cảm của Lulu ngày càng trở nên tự nhiên hơn.

Tôi cảm thấy ấm cúng và dễ chịu, nhưng “công chúa” người chuột bên cạnh tôi đã tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

51 Công chúa chuột

Satou đây. Công chúa thường hiện diện trong các chuyện cổ tích. Nhưng bạn không nghĩ rằng có rất nhiều các công chúa đang sầu khổ?

Ít nhất, tôi muốn họ kết thúc trong hạnh phúc mãi mãi về sau.

--oOo--

“Em đến từ đâu?”

Tôi nhẹ nhàng hỏi trong nhẹ nhõm. Nhưng mà, cô gái làm một bước nhảy tạo khoảng cách với tôi. Không, cô bé thử nhưng bởi vì thiếu máu nên chân cô ấy xoắn và vấp.

“...Mize đâu?”

Tôi không biết tên đó, nhưng tôi chỉ có thể nghĩ đến một người.

“Đó là người nón đỏ từ các kị binh chuột?”

“Phải.”

Dù cô ấy đúng phải cảnh giác, nhưng ắt cô bé là một cô gái ít nói.

“Sau khi ủy thác cô cho chúng tôi, anh ta đã đi chiến đấu anh dũng với quái vật... và chết rồi.”

“Không thể...”

Tôi do dự một chút khi nói một lời nói dối để ngăn cô bé sốc, nhưng rồi tôi quyết định bảo cô bé nghe sự thật.

Mặt cô bé tái nhợt đi, cô ấy ắt bị sốc.

“Tôi là Satou. Một thương nhân du hành. Tôi có được phép biết tên em?”

Tôi có thể thấy nó trên AR, nhưng thích hợp là nên giới thiệu tên mình để bắt đầu hội thoại.

“...Mia.”

Một câu trả lời ngắn buông ra sau một nhịp im lặng.

Hu~m, nó là khó khăn theo một cách khác với Lulu.

“Công chúa-sama, vừa tỉnh~”

“Ah, hình như tên cô ấy là Mía.”

“Eh~, tôi là Arisa. Rất vui được gặp cô, Mía.”

Arisa đang bần thần sau khi giới thiệu bản thân và nhìn vào khuôn mặt của Mía.

“Em tự nhủ cái này nghĩa là gì?”

Arisa đang đến bên tôi. Con bé không dùng Kiểm tra Trạng thái sao?

“Cô muốn hỏi gì thì nói đi.”

Arisa hít một hơi thật sâu.

Hít.

Thở ra.

Hít một lần nữa.

"Tại sao lại là một người elf!"

Arisa nói vậy trong khi chỉ vào tai nhọn nhọt màu của Mía.

Mà, tôi không nghĩ cô cần ảnh hưởng đến mức độ đó chứ?

“Sao không là công chúa người chuột?”

“Đó là lỗi cô khi cô không kiểm tra kĩ càng.”

Chắc chắn tôi nghĩ rằng tôi đã nhầm lẫn khi nhận cô ấy. Dù vậy, đó là tại sao tôi chọn tiếng elf ngay từ đầu. Tôi đã trò chuyện với Mía bằng tiếng elf luôn, Arisa không nghe nó sao?

“Kuh, uống công tôi đã làm cho cô ấy một đĩa phô mai đặc biệt...”

Tôi cho rằng loài chuột thích phô mai chỉ là một chuyện dân gian. Đó là lỗi lầm của hoạt hình phương Tây. (med: phim này rất nổi, từ già tới trẻ đều coi.)

“Mà thôi. Quan trọng hơn, ăn cái đã!”

Arisa kéo tay Mía làm cô ấy buột đứng lên.

“Nếu cô đói, có lẽ chỉ kết thúc làm mình tuyệt vọng hơn, phải ăn nhiều và khóc thật nhiều! Đó là cách tưởng niệm tốt nhất với những người đã khuất.”

Cũng có những lời tốt đẹp từ Arisa hả. Tôi có một cảm giác con bé bé trích dẫn nó từ đâu đó, nhưng tôi sẽ không cười nhạo nó.

Mía bị áp đảo bởi sức lực của Arisa, rồi cô bé lấy một chỗ để dùng bữa.

Tôi thông dịch cho cả hai họ khi bọn tôi đi bộ cùng nhau.

--oOo--

Tôi hiểu điều này sau khi chúng tôi nói chuyện một ít, nghĩ mặc dù Mía không thể nói tiếng Shiga, cô ấy vẫn có thể hiểu nghĩa của nó.

Nhờ vậy mà tôi có thể dùng bữa mà không trở thành thông dịch viên cho các cô gái nhỏ.

Từ AR, tôi biết chỉ số của Mía, tuổi cô bé là 130. Người nữ. Cấp 7. Kỹ năng cô ấy là, [Thủy ma thuật], [Cung thuật], [Spirit Seer (Người thấy tinh linh)], có 3 cái. Danh hiệu cô ấy là [Chủ nhân Mê lộ] và [Đứa trẻ nhỏ rừng Boluenan]. Tên thật cô ấy là Misanalia Boluenan. Tôi nghĩ tên thân mật cô bé nên là Lia, hay đó là tập tục của người elf?

Mê lộ hả. Nó khác gì với mê cung?

Theo ngoại hình, cô ấy trông như ở giữa chừng tuổi Arisa và Lulu. Bầu ngực cô ấy thậm chí còn khiêm nhường hơn cả Arisa-vì ích lợi cô ấy, tôi sẽ không nói nhiều về điều này.

Tóc cô ấy có màu xanh ngọc nhạt với lam sắc hơn lục sắc. Con ngươi là ngọc lục bảo tuyệt đẹp. Da cô ấy trắng, và cơ thể thì gầy gầy ấn tượng không khỏe mạnh.

Nhưng mà, tôi đã lo lắng từ khi nào mà tôi bị nguyên rủa với một thần chú làm tôi thu hút mấy cô gái nhỏ.

Mía chỉ đang ăn rau cải trong khi né thịt một lúc lâu. Thịt mà cô bé bỏ bị khéo léo lấy bởi Tama. Từ phía đối diện, Pochi đang chuyển phần rau con bé cho Mía.

Nếu mấy đứa chỉ chọn thức ăn mình thích, thì mấy đứa sẽ không lớn biết chưa?

Người mà tôi lo lắng nhất, Liza, thì đang say sưa nhai thịt đùi heo rừng. Cô ấy chẳng chú ý gì tới chung quanh cô ấy. Nên tôi để cô một mình vậy.

Lulu thì bận bịu đóng vai hầu bàn. Mà từ khi Arisa được chăm sóc bởi cô ấy, những khi Lulu bận rộn, cô ấy ăn riêng.

“Thịt heo rừng rất ngon~”

“Thịt mắc trong xương mới ngon nodesu.”

“Mía cũng vậy, cứ ăn đừng ngại.”

“Thịt, tôi không thích.”

“Cô ấy nói cô ấy không thích.”

“Arara, giống người elf làm sao.”

“Tôi là người elf.”

“Lulu, đừng chỉ đưa cô ấy rau, làm ơn gọt ít trái cây.”

“Tôi thích lê.”

“Cô ấy nói cô ấy thích lê.”

Lời đáp của Mía rõ ngắn, nhưng mà cô ấy làm sao mà vẫn thiết lập giao tiếp được với mấy cô gái nhỏ.

--0o0--

Sau khi ăn xong, mọi người uống trà làm bởi Lulu.

Mà Pochi và Tama hình như không hứng thú với trà, chúng tận hưởng giấc ngủ sau bữa ăn trên chăn. Liza và Lulu đang dọn dẹp.

Tôi tìm kiếm [Rừng Bornean] trong sách tạp chí du hành. Nó tọa lạc ở phía Nam từ đây, tiếp giáp với lãnh thổ một Công tước của nước Shiga. Nó có một chút xa đường đến thành phố mê cung, nhưng không như chúng tôi không thể đi.

Tôi sẽ ổn nếu hộ tống cô bé đến đó, nhưng có lẽ là một ý hay để kiểm tra xem tại sao đàn kiến đuổi cô bé. Tôi không cho rằng nó chỉ là một vận hội chạm trán từ khi chúng có quá nhiều.

Tôi hỏi cô bé bằng tiếng elf. Tôi cẩn thận không để làm nó như thành cuộc kiểm tra chéo.

“Mía, tôi có mấy thứ để hỏi cô, có được không?”

“Là gì?”

“Tôi có thể nghe lý do tại sao một lượng lớn đàn kiến bay đuổi theo cô không?”

“...Chúng đến bắt.”

“Bắt Mía?”

“Phải.”

Mía trả lời tôi chút một. Tôi cảm thấy xử tệ với người khác, nên tôi sẽ diễn dịch thông tin tôi nhận được từ cuộc thảo luận cho họ chút nữa.”

“Sao lũ kiến muốn bắt cô?”

“Vì nó cần.”

À, phải, hẳn thế rồi.

Nếu tôi không sắp đặt câu hỏi mình tốt hơn, tôi sẽ không nhận câu đáp tôi muốn.

“Ai là người cần cô?”

“...một pháp sư.”

Thật là tin tốt khi mà nó không cùng loại với wahagai-kun. (med: wahagai là cách Satou gọi con tay-qui trong mê cung đầu tiên khi mà nó luôn nói theo kiểu giới thiệu mình trước.)

“Cô có biết sao mình lại cần?”

“Cho mê lộ.”

Lại mê lộ hả, đây là một thế giới với rất nhiều từ bí ẩn hử. Sau rốt thì danh hiệu cô bé cũng là chủ nhân mê lộ, tôi tự hỏi phải chăng mê lộ không hoạt động nếu cô bé không ở đó?

“Mê lộ nằm ở đâu?”

“...múi.”

“...Có gần đây không?”

“Có lẽ.”

Nó có lẽ là nơi sương mù, hay đúng hơn là kiến, đến từ đó.

Dù vậy, nó không như tôi định đến đó.

“Pháp sư đó làm gì trong mê lộ?”

“Làm mấy thứ như kiến hay con rỗi.”

Ra kiến được tạo ra hử, chúng thực giống như một phân loài của kiến từ mê cung. Còn con rỗi, nó là búp bê cử động chẳng?

Tuy nhiên, dù nghĩ tôi không biết lý do tại sao pháp sư đó thu thập lực lượng, nó chắc có lẽ là thứ không tốt. Đánh giá theo vị trí, nó không phải tích trữ chiến tranh với thành phố Seryuu chứ?

“Em có biết chúng tạo ra để làm gì không?”

“...không biết.”

Về mặt Mía đang từ đó sau khi dùng bữa liền chuyển thành nhợt nhạt. Nó trông như cô bé biết nhưng không muốn kể cho ai hoặc không nhớ.

“Em có nghĩ pháp sư sẽ đến bắt em không?”

“Chắc chắn đến.”

Là như vậy sao.

Đó nghĩa là tôi không thể đẩy cô bé cho quản lý hội việc làm. Nếu có thể, tôi đã muốn thế rồi.

Ngay cả khi chiến tranh nổ ra, tôi không cho rằng lực lượng vũ trang của thành phố Seryuu sẽ thua, nhưng quái vật biết bay ắt tấn công bữa bãi mấy cô gái tôi quen đầu đó trong thành phố.

Thật thương tâm ngay cả khi chỉ nghĩ về nó.

Tôi có nên thành anh hùng mặt nạ bạc, thuyết phục hay ép buộc tên pháp sư từ bỏ mê lộ, và giao tên pháp sư cho lính tại công thành phố Seryuu? Tôi thấy kế hoạch này đơn điệu.

Cuối cùng, phải hỏi chính cô bé muốn gì.

“Mía, Mize-san nhờ tôi đưa em về nhà hay người cùng tộc. Em chọn cái nào?”

“...Tôi muốn về nhà.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Mọi người, chúng ta sẽ đi vòng để mang Mía về nhà, có được không?”

Tôi hỏi mọi người ngoài hai đứa đã ngủ queo. Khi mà không ai từ chối, nó được thống nhất.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

52 Sai lầm và Dọn dẹp

Satou đây. Người ta nói rằng bất cẩn là kẻ thù lớn nhất, nhưng chính bởi vì người đó không nhận ra sự bất cẩn của họ mà tôi mới thấy rằng họ sẽ thất bại.

Những điều mà bạn dần quen thuộc sẽ là nguy hiểm lớn nhất, nó giống nhau ở bất kì thế giới nào.

--0o0--

Bây giờ thì, tôi sẽ được viếng thăm bởi tên pháp sư của chúng ta vào nửa đêm?

Tôi ghét bị tấn công bởi quân đoàn kiến khi bình mình lên ...kiến đâu phải động vật ăn đêm chứ nhỉ?

Tôi đi vào trong xe một mình, và bắt đầu đổi quần áo. Mà từ khi Arisa đang nhìn lên, tôi vo tròn cái áo sơ mi đầy mùi mồ hôi thành trái banh rồi ném vào mặt con bé. Ngon thì chịu đựng cái mùi hôi đó đi.

Tôi đang mặc một cái áo choàng bên ngoài, nhưng tôi đổi thành quần dầy và áo sơ mi bên trong, và ngoài ra có giày da ống cao tới đầu gối. Từ khi tôi sẽ đi đường núi, sẽ bất tiện khi mặc áo choàng.

“Hít, hà, hít, hà.”

“Arisa, dừng lại đi, nó thật thô bỉ.”

Đây là lần đầu tôi thấy Lulu đang la Arisa. Nhưng mà, con nhóc đó là cái gì vậy?

Không, tôi hiểu khi tôi thấy, nhưng tôi từ chối kiến thức về nó... Cô không bệnh hoạn nhiều đến mức hít lấy hít để một cái áo đầy mồ hôi chứ?

Tôi lấy cái áo lại từ Arisa và đưa nó cho Lulu.

“Tôi xin lỗi, nhưng làm ơn giặt cái này khi cô xong việc chùi rửa.”

“Vâng, chủ nhân.”

“Trước đó, hãy để em tận hưởng mùi vị thiếu niên”“Auu.”

Tôi búng trán con bé trước khi cô nhóc xong câu.

“Tình yêu quá đau đớn~ làm ơn phạt em theo cách xác thịt hơn!”

“Sẽ có nhiều cô gái khóc vì bị nhơ nhuốc, tự đối xử bản thân cho tốt đi.”

“Uuu~ em cũng là gái trinh mà.”

Một trinh nữ không làm mấy thứ thế - Chỉ ít ở nơi công cộng.

“Nói cái này, anh đang định làm gì khi thay quần áo?”

“Tôi sẽ đi thám thính.”

Thực ra tôi định đến chỗ tên pháp sư, nhưng tôi sẽ không nói nó.

“Em sẽ cùng đi với chủ nhân.”

Rồi Liza đề xuất, nhưng tôi thuyết phục cô ấy phòng thủ trại. Cô ấy nhấn mạnh rằng tôi nên mang Pochi và Tama như vệ sĩ, nhưng tôi nói rằng tôi sẽ quay về trước khi mặt trời lặn, nên cô ấy để tôi đi.

--oOo--

Thú thật, tôi sẽ không định đến thẳng chỗ tên pháp sư ngay giờ. Tôi muốn mở rộng khu vực tìm kiếm trước khi đoàn quân truy kích kế tiếp tới, nên tôi lần đầu lại phụng hướng cho đến nơi kị binh chuột bị tàn phá. Tôi sẽ khả dĩ chạm tới đó trước khi trời lặn nếu tôi chạy.

Sau khi tôi đến một nơi khuất bóng chỗ hạ trại, tôi chạy ở cấp độ mà mặt đất để lại lỗ thủng. Chỉ 5 phút, tôi đã đến nơi Arisa thăm sát đàn kiến với Đặc kĩ của cô bé.

Những con kiến chất chồng lên hết con này tới con khác và ngăn đường. Tôi nhảy nhẹ qua chúng.

Có nhiều động vật nhỏ đang tụ tập, chắc vì xác quái vật rất ngon.

Dù vậy, với nhiều xác quái vật thế này, nó sẽ trở ngại giao thông.

Nếu đây là game thì chúng sẽ biến mất theo thời gian nhưng thực tại thật phiền hà.

...hmm?

...Ây dà.

“‘Thực tại thực phiền hà’, đâu phải thế!”

Tôi dùng chân, và nhìn lại núi xác quái vật.

Tôi tưởng tượng một chút.

Trên một đường lộ khan hiếm lưu thông, xác quái vật chất chồng. Xác bị chết mà không có thương tích bên ngoài hay chỉ với một mũi tên cắm vào. Người bình thường sẽ hứng thú muốn biết. Rồi sau đó, chỉ có chiếc xe đã đi qua là xe chúng tôi.

Nếu một ai đó không thực sự đui mù, họ có lẽ sẽ kết nối đám xác với chúng tôi.

Tệ thật.

Tôi đổi kế hoạch, và nhét bừa bãi xác kiến quái vào bên trong Kho chứa. Tôi đã nghĩ phân rã và ném chúng trên vệ đường nhưng tôi quyết định dùng Kho chứa do nó tiêu tốn thời gian.

Vì xác không hiện trên rada, tôi dựa vào tầm nhìn của tôi. Nó dễ dàng xóa mấy xác trên đường lộ, nhưng những cái mắc kẹt vào bụi cây hơi xa thì đúng là vất vả.

Tuy nhiên, nhờ nỗ lực tôi lặp đi lặp lại với việc thu hồi xác, con đường sạch sẽ bóng chúng đến tầm mắt có thể thấy trước khi mặt trời lặn.

Tôi giấu máu và vết tích chiến đấu bằng những nhánh cây dài phù hợp. Chúng có lẽ sẽ thu hút sự chú ý nhưng vẫn tốt hơn nhìn vũng máu trên địa hình bằng.

Do tôi thấy trên rada rằng Pochi và Tama đang chia ra từ điểm cắm trại để tìm tôi, tôi hoàn tất giấu máu với cây từ Kho chứa và trở về.

Việc này mất nhiều thời gian hơn tôi nghĩ, nên tôi không thể làm mục đích cũ của mình.

--oOo--

Với Pochi và Tama tay trong tay cả hai phía, tôi đi xuống đường cái trong ánh chiều tà.

Tôi đang nghe thanh âm nhai nuốt của thú nhỏ từ bụi cây bên vệ đường. Đó chắc là mấy mảnh từ xác chết, tôi cảm thấy tiếc vì lấy đi thức ăn của lũ thú nhỏ. Và như dự liệu thật khó giữ Pochi và Tama lùi vào bụi rậm.

Ở một nơi cách 10 phút đi bộ đến trại, tôi bắt gặp một quái vật trên rada.

Phải kiểm tra chi tiết.

Gargoyle, cấp 5. Nói rõ hơn, nó là một bức tượng đá biết bay. Điểm đáng chú ý rằng nó hoàn toàn miễn dịch tấn công tinh thần và có tầm nhìn ban đêm. Ngoài ra, nó cứng rắn, hiển nhiên vì nó là tượng đá mà. (med: tượng quái đá: những tượng lai qui thường đặt trên máng xối các tòa nhà trung cận đại. Liên hệ xem phim: ‘Tôi là frankentens (bản mới)) <https://en.wikipedia.org/wiki/Gargoyle>)

Nó có thể là quái vật độc lập hoặc sai vật của tên pháp sư. Có lẽ sẽ trễ sau thời gian này chút.

Nó đang di chuyển với tốc độ nhanh hơn người chút xíu.

Điểm đến con gargoyle có lẽ là nơi Arisa tàn sát đám lớn kiến chẳng?

“Chủ nhân~” “Có gì sao desu?”

Pochi và Tama kéo tay tôi. Tôi đã ngừng đóng đưa chúng trên tay tôi.

“Tama, em còn đá ném không?”

“Aye.”

Sau đó, tôi nên hạ nó với một viên đá.

“Tôi vừa quên mấy thứ, quay về thôi.”

“Vâng nano desu~.” “Aye~.”

Tôi quay cả hai như xoay con quay trên tay tôi. Mà khi chúng yêu cầu làm nó lại, tôi làm nó đến lần thứ ba.

Hơn nữa, chúng nói rằng từ khi sẽ phiền phức nếu chúng tôi không bảo trì vị trí tốt nhất để tấn công gargoyle, tôi hứa với chúng sẽ làm lại lần nữa một khi chúng tôi về trại.

---oOo---

Cả ba chúng tôi đang nấp bên dưới một nơi ẩn náu. Dù tôi nói là ẩn náu, nó cũng chỉ là đá cao hơn một người đàn ông.

Con gargoyle bay qua đầu tôi.

Sau một khắc dừng, tôi ném hai hòn đá cỡ nắm đấm bằng hai tay. Tôi ném nhiều hơn một để hạ nó trễ sau. Cả ba hòn đá trúng mục tiêu và gargoyle trở thành một bức tượng bê nát.

"Co reco co re." "Hạch nano desu~."

Đó là bài ca lượn hạch à? Trong khi nghe bài ca bí ẩn, tôi ngó chừng Tama đang hát với tông vực lạ và Pochi đang đệm tiếng khi cả hai cùng thu ma hạch.

Chỉ như tụi kiến, quái vật cấp thấp có ma hạch nhỏ và màu nhạt. Giá chắc cũng rẻ.

"Aye.", nên khi cô bé trình ra ma hạch, tôi đặt chúng vào túi trong Kho chứa. Rồi chúng tôi thẳng về nơi cắm trại.

Không cần phải nói, cả hai không hỏi về [Cái thứ] mà tôi đã quên đi mất.

--oOo--

Từ khi tôi không muốn làm Lulu và Mía lo lắng không đâu, tôi chỉ nói về gargoyle với Arisa và Liza.

Và do mà khả năng trại sẽ bị tấn công khi tôi đi đến chỗ pháp sư sẽ cao, tôi quyết định không làm cuộc viếng thăm đêm.

Dù vậy, cho dù tôi không đến đó, tôi cũng cảm thấy như đối phương sẽ đến thay thế.

Gác đêm tối nay là 3 lượt. Đầu tiên là Liza và Arisa, thứ hai là Pochi và Tama và cuối cùng là tôi, Mía và Lulu. Họ được phân bổ theo tiềm năng tìm kiếm kẻ địch và lực chiến đấu bình quân. Tôi mừng khi có Lulu cùng với Arisa gia nhập cùng, nhưng khi mà tôi không biết nên làm gì nếu chỉ có tôi và cô gái ít nói, tôi để cô ấy tham gia cùng.

Pochi và Tama ở vị trí bên trái và phải tôi đang nằm trên chăn.

Chúng tôi luôn ngủ cùng nhau từ thời trong mê cung. Dù rốt cuộc tôi không ngủ vì đóng vai trò canh gác lúc ấy.

"Cùng nhau~." "Nano desu~."

"Chúc ngủ ngon, Pochi, Tama."

"Aye~." "Ngủ ngon~."

Tôi có thể nghe tiếng Arisa cầu nàiu đằng xa, nhưng khi mà nó không có gì nhiều, tôi để nó qua. Lulu và Mía lục lọi tìm nơi để ngủ, nhưng theo phỏng đoán của Arisa, họ chắc đang ngủ bên cạnh bọn tôi. Nó có chật chút nhưng do ẩm cúng, nó thực tuyệt vời.

Tôi vội cố giữ ý thức mình tỉnh táo để không bị xâm chiếm bởi cảm giác ấm áp dễ chịu. Sẽ có 3 lượt chuyển gác đêm, nhưng hầu như chắc hẳn có cuộc tấn công đêm, tôi sẽ cẩn thận không ngủ.

Trong khi xem rada, tôi đọc sách từ menu để ngăn cơn buồn ngủ. Nó sẽ là đêm dài đây.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

53 Kẻ rình rập trong bóng tối

Satou đây. Thật tốt đẹp khi có công cụ tiện dụng, nhưng dựa vào nó quá nhiều sẽ làm bạn không khả năng nhận thấy điều kì lạ bằng mắt bạn, vì thế lỗi lầm thiếu suy nghĩ sẽ đến.

Điều này xảy ra hàng ngày, khi làm việc cũng như ngay cả ở thế giới khác.

---o0o---

Chỉ trước khi lượt gác đêm của Liza và Arisa kết thúc, tôi thấy kẻ thù trên bản đồ.

Có 3 quái vật gọi là Shadow Stalker (Vong ma ám ảnh-Kẻ rình rập trong bóng tối). Do tôi chưa từng nghe về chúng, tôi tra xét chi tiết. Cấp độ 12, chúng có [Giảm nửa Thương hại vật lý], [Hút thể lực] như kỹ năng đặc chủng, nếu tôi không có bất kì biện pháp nào đối phó chúng ắt là kẻ địch khó chơi. Chúng như chẳng phải loại hoạt tử (Undead). Tốc độ chúng không nhanh nhưng có lẽ đến đây trong 1 tiếng. Kẻ thù có lẽ chạy như loại quái vật biết bay.

Tôi sắp xếp mấy thứ quan hệ chiến đấu được hiển thị trên Menu.

Rồi tôi xoay tầm nhìn đến ngực. Tôi đã nghĩ có thứ gì ẩn ngực tôi trong một lúc nhưng khi nhìn lên, ấy là Pochi và Tama đã leo lên ngực và bụng tôi nằm ngửa dài trong khi phát ra âm thanh “Gude~”, trong bụng chúng.

Tôi đặt chúng xuống chân trong khi cẩn thận không đánh thức chúng, và ngồi dậy.

“Ara? Chủ nhân, anh làm yobai à?” (med: nghĩa đen: “rình mò ban đêm”. Đây là phong tục cổ của Nhật đã tuyệt tích từ lâu ám chỉ việc một người đàn ông ban đêm mò vào nhà một cô gái và làm tình với cô ấy trong buồng khi cả gia đình còn lại của cô ấy đang ngủ. Nghĩa tốt nhất: cấm quan hệ trước hôn nhân, nghĩa tệ nhất: Nguồn: <http://everything2.com/title/yobai>)

“Anh khó ngủ sao? Chủ nhân?”

Arisa, người thế nào đó mà đang được giữ trên tay Liza gọi tôi. Liza có lẽ đã buồn ngủ rồi, giọng cô ấy yếu không có sức lực nào cả. Tôi nên để cả hai ngủ một chút trước khi kẻ thù tới đây.

“Tôi sẽ đổi với hai cô, nên hai cô có thể ngủ ngay bây giờ.”

“Có ổn không? Lượt kẻ chẳng phải của Pochi và Tama sao ă?”

“Tôi sẽ để hai đứa nó làm bốn phần canh gác cùng Lulu vào hừng sáng.”

Arisa, người vừa tự do khỏi tay Liza thì đến gần trong khi nói, “Cho em ngủ trên đùi anh~.”, nhưng tôi nhấc và lặn cô bé tới cạnh Lulu. Arisa có lẽ cũng đã mệt, không có chút phản nản cô ấy ngủ ngay với Lulu làm cái gối ôm. Biểu cảm khó chịu của Lulu khi bị bám bởi Arisa quá sức dễ thương. (yuri awesome). Tôi gần như bị chiếm lấy bởi những ý nghĩ xấu xa nhưng tôi kiềm giữ được và mạnh mẽ lắc xua nó đi.

Tôi tiếp tục canh chừng bản đồ trong khi thêm nhánh cây vào đồng lúa. Vẫn còn 50 phút trước khi quái vật đến. Từ hồi này tới giờ, quái vật không tăng số lượng.

“...Tôi khát rồi.”

Mia vừa thức dậy đưa tôi một bình nước. Sau khi tôi nhận nó thì cô bé liền ngồi cạnh tôi khi tôi uống nước.

“Vì sao?”

Một giọng nhỏ đến từ Mia. Dường như đó không là độc thoại.

“Tại sao tôi đang bảo vệ em khỏi pháp sư hả?”

“Phải.”

“Như em có thể thấy, không có gì sâu xa đâu.”

Giống như không thỏa mãn với lời đáp của tôi, cô bé im lặng.

“Nó rất nguy hiểm.”

“Khả năng là thế, có nhiều quái vật lại đến vào buổi chiều.”

“Mize và ngay cả người khác... chết.”

Đến mới nghĩ ra, loại quan hệ gì giữa elf và người chuột thê?

“Nón đỏ(Mize)-san, em có biết anh ta từ đâu không?”

“Rừng.”

“Rừng Bornean?”

“Phải.”

Gắn kết câu chuyện từ những lời ít ỏi của Mia, hình như nón đỏ được cứu bởi cha mẹ Mia khi anh ta đang chết mòn và bị bao vây bởi quỷ lùn (goblin) bên ngoài khu rừng cách đây 10 năm trước. Nón đỏ ở tại nhà cha mẹ Mia trong một thời gian trong khi được dạy dỗ cùng với Mia bởi cha mẹ Mia, nên họ trở nên thân thiết.

Hình như nón đỏ anh ta đội là sản phẩm từ mithril được đưa bởi cha mẹ Mia. Ra nó tồn tại, thứ mithril ấy.

Lý do nón đỏ gọi Mia là công chúa, có lẽ vì thế.

“Em bị tấn công bởi pháp sư khi em đang viếng thăm quê nhà Mize cùng anh ta?”

“Không.”

Sau khi hỏi cô bé thêm nhiều khía cạnh, tôi nắm đại khái tình hình. Dường như Mia bị bắt cóc khỏi quê nhà cô ở trong rừng bởi tay pháp sư, và bị giam cầm trong một mê lộ tại một ngọn núi. Tên pháp sư sau đó ép cô bé thành ‘Chủ nhân mê lộ’ với một nghi thức giao ước cường chế. Ngay cả khi cô bé được gọi là chủ nhân, cô bé cũng không hơn gì là thay mặt cho tên pháp sư, cô bé bị buộc ngồi trong phòng chủ cả nửa ngày trời.

Theo Mia, tốc độ chuyển động của mê lộ thì yếu, nên có lẽ cô bé là loại chìa khóa hay vật dẫn nào đấy.

“Rồi Mize-san đến giúp em ra khỏi mê lộ?”

“Một sự trùng hợp.”

Mia lắc đầu phủ nhận. Khi tôi hỏi thăm chi tiết, có vẻ như cô bé thực hiện một lệnh thoát khẩn cấp trên Hạch tâm Mê lộ khi có cơ hội tên pháp sư đi về phòng hán. Khi tôi nói “Em biết gì đấy”, cô bé đáp, “Nó viết bằng ngôn ngữ elf.” Chắc là, cô bé đẩy thứ gì như một cái nút viết bằng tiếng elf.

Và rồi cô bé thoát đến làng người chuột và hội ngộ với nón đỏ ở đó.

“Ngôi làng đã bị đốt cháy bởi vì lỗi em.”

Mia nói đau khổ. Tôi giữ vai cô bé và nói, “Nó không phải lỗi của em”, để an ủi cô.

Trong những lúc như thế này thì bất kì ai cũng muốn được an ủi dù thậm chí nó chỉ là những lời an ủi đơn thuần.

Thù hạ của tên pháp sư đến tìm kiếm Mia hình như đã đốt ngôi làng như một bài học. Những thù hạ đó đã bị xử lý bởi nón đỏ và đồng bạn trong một pha phản công, nhưng có một số dân làng đã thành nạn nhân. Vì thế, nó thực khó khăn khi giữ cô bé ở lại làng, nên nón đỏ cùng đồng bạn đang định hộ tống Mia đến gặp người elf ở thành phố Seryuu.

Và sau đó, khi họ đang đi xuống núi--

“Chúng em bị tấn công.”

“Bởi đàn kiến bay?”

“Phải.”

Từ khi đó, nó có lẽ giống tình hình chúng tôi thấy.

--0o0--

Trong lúc đó, lũ Vong hồn ám ảnh đã dừng tại nơi mà kiến bay bị giảm một phần mười bởi Đặc kĩ của Arisa vào buổi chiều.

Tôi nên đánh thức mọi người sớm.

Tôi gọi Pochi trong khi truyền ma lực vào Nồi Hâm Nóng.

“Pochi.”

Pochi đang ngủ còn Tama thì co cụm giống như một trái banh, thì phản ứng bằng tai cô vênh lên.

Pochi thức dậy trong khi dụi mắt và vẫn còn buồn ngủ.

“Unyu~, đồ ăn?”

“Không phải thế, đánh thức mọi người dậy do tôi cảm thấy một số hiện diện trong rừng.”

Trong số những thành viên, Pochi dễ tính nhất. Người tệ nhất trong thói quen tỉnh ngủ là Liza.

“Chưa sáng nhưng cần thức nodesu~.”

Cô bé dậm vào bụng Tama và gõ đầu Arisa bằng nhánh cây. Lulu thức ngay khi nghe tiếng Pochi.

“Liza cũng dậy ngay nodesu.”

Cơ thể Liza đung đưa bởi việc lắc nhưng cô ấy chỉ rên rì mà không thức.

Tama ngồi lên bụng Liza để hỗ trợ Pochi. Tuy nhiên, vẫn nữa mới ngủ, Liza chụp cả hai và ôm chúng.

"Mugyu~." "Thức dậy~?"

Trông như cả hai thích như thế cho tới khi Liza tỉnh.

Arisa đến bên đồng lửa trong khi ngáp với miệng mở to. Lulu thì để tay trước miệng và bắt đầu ngáp hết sức dễ thương. Đây là sự khác biệt sức mạnh nữ tính huh?

"Fuwaah~ có kẻ địch?"

"Chúng vẫn còn xa, nhưng có ba đang tới."

"Theo áp lực, chúng không mạnh lắm."

Tôi dạy các cô ấy về kẻ địch và đặc tính của chúng.

“Chúng không phải Hoạt tử đúng không? Vậy thì chúng sẽ là con mồi ngon với ma thuật tinh thần.”

Khi con bé đến đồng lửa và thấy Mía đang ngồi bên cạnh tôi, Arisa làm một cử chỉ phóng đại bằng cách tròn to mắt trong khi nói, “Thực là một cô gái đáng sợ!”. Con bé bắt chước ai thế nhỉ?

“Đội đã, anh đã có em nếu anh muốn làm nó với ai đó!”

“Ngừng nói mấy điều ngu ngốc đi. Tôi chỉ vừa nghe hoàn cảnh khốn khó của cô ấy.”

“Vậy tại sao cô ấy bám vào tay anh?”

Giờ mới nhận ra, Mía bám tay phải tôi từ trước khi tôi biết nó. Tôi đã nghĩ chúng tôi đã chia ra sau khi tôi kích hoạt cái Nồi vừa nãy. Do tôi quen với việc bị ôm bởi Pochi và Tama, tôi đã không bận tâm nó.

Mía buông tay cô bé khi bị chỉ bởi Arisa.

“Tôi không ôm anh ấy.”

“Cô ấy nói cô ấy không ôm tôi.”

“Nói dối! Tôi vừa thấy cô bỏ ra vừa nãy.”

“Chắc là nhầm lẫn rồi.”

“Nếu cô là người lớn, đừng làm bộ làm tịch thế.”

"Gununu~."

Tôi nhận tách trà từ Lulu đang đưa nó. Chẳng lẽ tôi đang nghĩ quá nhiều về việc thấy Mía đang vô tình ngồi cạnh tôi sau khi nhận trà?

“Liza, đây nano desu.”

“Nya, đuôi em đau~.”

Theo cả hai, Liza vừa thức.

Tôi thất vọng vì Pochi và Tama không thích trà, nên chúng uống nước lọc đun sôi mà Lulu vừa bung. Nói cách khác, Tama có thể uống nước nóng là được. Cô bé húp súp cũng ổn luôn.

“Liza, đến giờ thức rồi.”

Tôi nói thế với cô ấy, và khuôn mặt thư thả của cô ấy nghiêm lại. Sau khi xác nhận tôi bằng mắt, để giữ hình tượng cô ấy, cô ấy chào tôi với khuôn mặt

điềm tĩnh.

“C, chào buổi sáng, chủ nhân.”

“Chào buổi sáng.”

Nghĩ thì nó vẫn chưa sáng mà.

Tôi nên để họ sớm chuẩn bị sẵn sàng.

“Kẻ địch đang đến gần. Rửa mặt và giữ mình tỉnh táo đi.”

Mọi người bắt đầu chuẩn bị, duy nhất Tama là người trông chừng trên ngọn một cái cây.

Ở đó không có kẻ định dựa theo rada.

“Có thứ gì đáng đó hử?”

“Có chim, kì không~?”

Chim?

Xung quanh có 20 con cú làm tổ ở đó. Nó chắc đáng sợ một chút.

--oOo--

Hình như Vong ma Âm ảnh vừa chú ý thấy đồng lửa, chúng đang di chuyển lại gần khu cắm trại. Chúng ở phía khác với mấy cái cây của bọn cú.

Ba cô gái thú nhân lo liệu ở giữa. Arisa sẽ đối phó kẻ địch bên phải. Tôi và Mía ở bên trái sẽ xử lý kẻ địch bên trái. Lulu thì đang trú ẩn an toàn trong xe.

Tôi nghe âm thanh rung động từ phía sau.

Đó là bọn cú vừa nãy?

Tôi nhìn lại một chút để xác nhận.

Nó thực sự là một con cú lúc nãy. Nó có một cái lông đỏ trên đầu như đặc thù của nó.

Từ khi cái nơi mà con cú đáp xuống là nơi chúng tôi thui phần còn lại của con heo rừng cho buổi tối khi nãy, nó có lẽ bị hấp dẫn bởi mùi.

Tôi vững tin điều đó và nhìn lại đằng trước.

Ngay thời điểm đó, một chấm đỏ chỉ thị kẻ địch đột nhiên xuất hiện trên rada---

Hơn thế là, nó ở phạm vi gần như bằng 0.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

54 Vong ma và pháp sư

Satou đây. Người nhát với phim kinh dị, là Satou.

Tôi ổn với ma hay quỷ hiện hình, nhưng tôi sợ những khuôn mặt của người động kinh.

--oOo--

Kẻ thù đột nhiên xuất hiện từ hướng con cú trước đó.

Xuất hiện từ bóng tối kéo dài đằng sau con cú, đó là hình dạng một người mặc áo choàng đen. Tôi không thể thấy mặt hắn vì hắn mặc một mũ trùm và ống tay dài.

“Ta đến để đón cô, Mía.”

Mía ở bên cạnh tôi đang run lên.

“...Không.”

Người đàn ông này với lưng cong, không hề nghi ngờ, là tên pháp sư. Con cú vừa nãy đậu lên vai hắn. Nó là thú cưng hay đồ đệ hả?

Tôi để chính mình bảo vệ Mía đằng sau, và xem thuộc tính hắn. Tên hắn là Zen, cấp cao ở 41. Kỹ năng là --- [Không rõ].

Cảm giác không thoải mái này, hắn ta cùng loại với Arisa và anh hùng?

Trong khi hồi hộp tôi tiếp tục đọc chỉ số hắn--Gì thế này?! Kỹ năng [Không rõ] cũng hiện lên ở đó.

Mía đang run rẩy đằng sau tôi.

Tôi hiểu đại khái chi tiết. Gã này quá nguy hiểm với bất kì ai ngoại trừ tôi ra. Phải xử lý hắn cẩn thận. Hình như bất khả thi, nhưng tôi muốn giải quyết việc này bằng thảo luận nếu có thể.

“Vui mừng được gặp, pháp sư-dono. Tôi là Satou, một thương nhân.”

“Ta không có việc gì với ai đó là thương nhân cả.”

Tên pháp sư thậm chí còn không bận tâm đến việc giới thiệu bản thân hắn.

Tôi thắc mắc liệu hắn coi thường thương buôn hay chỉ vì kỹ năng giao tiếp của hắn thấp.

“Cho dù ngươi không có, thì tôi có bốn phận bảo vệ cô gái này. Tôi sẽ không trao cô bé cho một gã đáng ngờ.”

“Fumu, ngươi dường như được bảo vệ bởi bọn lính thuê hào hiệp và kỹ năng, nhưng nếu chúng đứng trước ta, nó sẽ thành cuộc tắm máu, ngươi hiểu chứ?”

Tên pháp sư chỉ cây gậy của hắn trong khi vẫn cong lưng.

“Không tốt! Chủ nhân, gã này quá mạnh.”

Arisa cảnh báo tôi từ phía sau.

“Ta là Vị vua vĩ đại của Màn đêm. Thật tốt nếu các ngươi biết vị thế của mình, nhưng lũ rác rưởi không có chỗ gọi ta là ‘gã này’.”

Tệ rồi, sự chú ý của tên pháp sư hướng thẳng tới Arisa.

"■■■■ ■——"

Tên pháp sư bắt đầu niệm ma thuật tới Arisa.

Tôi không muốn rời Mía, nhưng tôi không thể nỗ lực làm nó ngay giờ, tôi sẵn tới tên pháp sư và tấn công hắn bằng nắm đấm của tôi.

Nhưng cú đánh không khả năng niệm chú của tên pháp sư. Nắm đấm tôi xuyên qua áo choàng hắn, nhưng không có gì đáp lại. Nó là đặc kỹ của gã?

“---Nhát quắt bóng ảnh (Bóng ảnh roi-Shadow Whip).”

Khi tên pháp sư hoàn tất niệm chú, cái bóng dài ra từ chân hắn hình thành thứ gì như một ngọn giáo lao về phía Arisa. Đó là Shadow Whip?

Tôi bước lùi khỏi tên pháp sư, và tôi băng mình giữa đòn thế và Arisa.

Tôi chặn ngọn roi bóng ảnh bằng toàn thân tôi. Shadow Whip cuộn quanh thân tôi, lúc ấy tôi cảm thấy như vài gai nhỏ.

>Nhận được Kỹ năng Ma thuật Bóng ảnh.

>Nhận được Kỹ năng Đề kháng Bóng ảnh.

Ý nghĩa đề kháng bóng ảnh là quái gì?

À, nó đã được lúc lâu kể từ khi dòng máu khoa học của tôi phủ nhận sự huyền tường.

Nhưng tôi đang thu lợi từ rắc rối này.

Tôi thấy như kĩ năng đề kháng có chút quan trọng nhỏ trong tình cảnh này, nhưng để nâng cao cơ hội bảo vệ Mía dù chỉ một ít, tôi đổ điểm vào đề kháng bóng ảnh và kích hoạt nó.

--oOo--

“Fumu, đó là một cơ thể không tin nổi. Ngươi thực sự là thương nhân?”

“Một người bạn gọi tôi là thương nhân lạnh lẽ.”

Từ phía sau cuộc thảo luận của chúng tôi, tôi nghe Arisa thầm thì.

“Nó vô dụng, nó thực không hiệu quả.”

Arisa đã trả đòn khi tên pháp sư bắt đầu niệm chú? Ma lực cô bé giảm một ít. Tuyệt đối ở kia không có thay đổi gì với tên pháp sư, hẳn có lẽ có đề kháng.

“Dẫn thân ngươi vào đằng trước một phụ nữ để bảo vệ họ khỏi đòn tấn công của ta, ngươi có lời khen của ta đấy.”

“Nếu ngươi thán phục ta thế thì ngươi rút lui nhé?”

“Đó là chuyện khác. Mía thì cần đạt được cho mục tiêu của ta.”

Tôi cuối cùng cũng khả dĩ tự do khỏi shadow whip. Bóng ảnh roi này chỉ cho tôi gai đâm thiệt hại không đáng kể nhưng nó không có thể chất và không phản ứng nên tôi không thể xé nó. Nhưng mà nó có thể được dùng để hạn chế thứ gì đó, một số chất liệu huyền tường là vậy.

“Mục tiêu của ngươi là gì?”

“Nói cho ngươi chớ nghĩ lý gì. Nếu ngươi muốn cứu Mía, thì hãy dắt theo anh hùng đi.”

“Ngươi có hận thù gì với anh hùng sao?”

Tên pháp sư không trả lời mà ngửa mặt lên trời cười to.

Song hành với tiếng cười của hắn, vô số roi bóng ảnh xuất hiện từ chân gã. Cái phép lúc này vẫn còn giữ hiệu dụng của nó?

Nó định bắt giữ Mía người vẫn đứng vô hồn. Nếu tấn công vật lý không làm việc thì tấn công ma thuật thế nào.

Tôi lấy ra súng ma thuật từ túi, trang bị cả hai tay, và để mức sức mạnh ở MAX.

Với cấp độ của gã này, cái này có lẽ không giết chết hắn.

“Đoán nhầm rồi.”

Theo lời tên pháp sư, những ngọn roi bao rộng hướng đến tôi và Mía.

Tôi chặn đường roi bằng súng ma thuật. Giữ song súng cảm giác như một thằng hoang tưởng từ đâu đó, tôi không thích thế.

Nó có tác dụng rồi.

Tôi thành công trong việc phá hủy bóng roi đi tới Mía, trong khi tôi để một cái đến quấn lấy tôi. Như dự liệu tôi không thể phá hủy hết chúng.

“Những vũ khí đó khá tốt đó.”

“Là thế sao? Nếu ngươi để lại Mía một mình thì ta sẽ cho ngươi một, thế nào?”

Trong khi đề xuất mua bán với tên pháp sư, tôi đập vỡ bóng ảnh roi cuộn lấy cơ thể tôi bằng súng.

Tôi nghe Mía hét ngắn từ đằng sau.

Tôi ngoái đầu, Mía đang bị cầm giữ bởi bóng ảnh hiện ra từ chân cô bé.

Nhiều bóng ảnh rồi cũng xuất hiện từ tên pháp sư và bó buộc tôi.

Tên pháp sư bắt đầu niệm phép mới.

Tôi không thể để hấn kêu thêm nhiều ma thuật thế này nữa, tôi bắn súng ma thuật vào hấn. Máu hấn giảm nhưng lập tức hồi phục trước phát kè. Đặc kĩ gĩa này là bất hoại?

Tôi đối địch nhắm đến cây gậy hấn, và bắn đạn ma thuật.

“Giúp em nodesu!” “Giúp~?”

Pochi và Tama hình như cố làm gì đó với roi bóng ảnh nhưng chúng chỉ cắt xuyên nó. Cho dù chỉ cắt xuyên qua bóng ảnh roi hình như cũng gây tổn thương lên chúng, cả hai nhảy lui trong khi la lên.

Liza và Arisa đang nhìn ở đây từ bên ngoài trong khi tìm cơ hội của họ và trốn tránh ngọn roi.

Tất cả đạn ma thuật tôi bắn ra đều bị cản bởi bóng ảnh roi từ chân tên pháp sư.

Và rồi, cuối cùng là ma thuật tên pháp sư, Bóng cửa (Ảnh Môn-Shadow Portal) được kích hoạt.

Cơ thể Mía chìm vào trong bóng tối.

Tôi bỏ việc bắn tên pháp sư, và giữ phần trên cơ thể Mía khỏi bị chìm bằng vũ lực.

“Ta sẽ buộc ngươi buông cô gái này. Từ khi nó sẽ phiền hà nếu ngươi bắt cản, ta sẽ nói cái này, nếu mà ngươi cố dùng lực kéo nó, mạng sống Mía sẽ không còn nữa.”

Tên pháp sư cũng đang chìm vào bóng tối. Tôi vẫn chưa thấy mặt hấn.

“Ngươi không ngang cơ một kẻ siêu việt như ta, từ bỏ sự phản kháng vô lý đó đi. Nếu ngươi thực muốn chết thì cứ tự nhiên viếng thăm mê lộ của ta, ta rất mong chờ màn trình diễn của lòng can đảm và sự khôn ngoan để phá nó.”

Gĩa pháp sư biến mất vào trong bóng tối trong khi cười to. Hấn không thấy rõ Mía chìm vẫn chưa hết, nó là bởi vì hấn ta tự phụ khi thể hay bởi vì sự bất cản của hấn.

Cơ thể tôi hầu như cũng bị kéo vào bóng tối luôn, nhưng có lẽ vì sức đề kháng của tôi, nó ngừng tại sâu 1 cm (lol)

Lực kéo của bóng tối với Mía thì mạnh. Nhưng ngay cả lực kéo của tôi mạnh hơn, thì máu Mía vẫn giảm dần. Nếu tôi để nhiều lực hơn cái này, cơ thể Mía sẽ xé nát.

Tôi có quyết định.

“Arisa! Khi trời sáng, đi nhờ sự giúp sức của quản lý hội việc làm.”

Sau khi nói với cô ấy như thế, tôi để chính mình chìm vào bóng tối cùng Mía.

Arisa và mấy cô gái có khả năng xử lý đám vong ma phần nào. Nếu có thể tôi hy vọng không có vết thương nào.

Người quản lý thì không đáng tin lắm nhưng lần này là thâm kịch của một người từ tộc anh ta, Nadi-san chắc có khả năng sắp xếp.

--oOo--

Sau khi tôi bị chìm, chỉ có bóng tối đen ngòm xung quanh.

Không có âm thanh hay ánh sáng, nó thực cảm giác như trong bóng tối. Tất nhiên cũng không có không khí luôn.

Nó thực có chút đau đớn. Máu tôi giảm nhanh hơn từ bóng ảnh roi quần quanh.

Nhưng mà, có lẽ nhờ tự chữa lành, nó quay lại mức cố định. Chắc là, tôi sẽ không khả năng chết vì bị ngộp thở.

Mà dù có không khí, một người sẽ điên lên nếu ở quá lâu mấy nơi thế này.

Do thiếu hụt oxy, tôi không thể tập trung tốt.

Phải, còn về Mía nữa.

Do thậm chí tôi còn không trông rõ cơ thể mình, không cần nói cũng biết tôi không thể thấy cô bé.

Tôi lấy ra Giọt Sáng từ Kho chứa và đổ ma lực vào.

Tôi nghĩ rằng tôi có thể thấy cơ thể tôi nhưng nó không hoạt động. Rada cũng chỉ cho thấy mình tôi.

Tôi dùng [Mở toàn bộ bản đồ] sau một thời gian dài không đụng tới. Nhưng không may, rada hiện thị như chính nó này giờ. Chắc hẳn chỉ có mình tôi quanh đây.

Tôi mở bản đồ và xem nó.

Ồ đó, có thứ được viết – [Một khu vực không có bản đồ].

“Trò chơi gì thế này!”

Tôi vận vẹo.

Rồi sau đó, như thể giọng nói vọng lại phản hồi liên tiếp, khoảng không bóng tối không có âm thanh vỡ, giống như thủy tinh, tan biến thành từng mảnh. (med: xem Mabu trong Dragon Ball để biết chi tiết.)

--o0o--

Tôi hiện ở nơi như một quý tộc dùng để hội đàm với mọi người. Đó là một căn phòng thẳng đứng, như một phòng thể dục trường học cắt mất phân nửa. Sàn phòng làm bằng đá, cột trụ đá tròn xếp dọc theo tường, và giá nền dính tường thì tỏa sáng ma thuật như đèn LED. Có một ngai vàng ở nơi xa nhất khu bên trong, và ở khu đó một quả cầu to đường kính 2m đang nhấp nháy ánh sáng sắc cầu vồng trong khi lơ lửng độ cao ngang đầu gối.

Mia đã bị làm ngủ đang ngồi trên ngai vàng. Cạnh cô bé, một người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp không lai lịch đang chăm sóc cô. Mặt cô ấy chính xác hao hao như Mia, nhưng ngực cô thì bự ngoại cỡ. Không mấy thứ đó chẳng phải vấn đề.

Tên pháp sư đang múa ngón tay trên thứ gì trông như một nhạc cụ đứng bên cạnh ngai vàng chú ý tôi, trước khi tôi có thể nước rút tới hắn.

“Vô lý!”

Ngay cả khi bất ngờ, gã vẫn không rời ngón tay từ chơi nhạc cụ.

“Phải, vô lý! Làm sao người có thể thoát nhà tù bóng tối của ta! Nó không phải thứ có thể bị phá bởi một nhóm thấp cấp như bọn khốn khiếp các người.”

Hắn ngạc nhiên, đang khoác lác hay coi thường vậy, nói rõ đi chứ.

Chân tôi có chút không vững, tôi tự nhủ nó có do hiệu ứng không gian bóng tối khi này.

“Tôi có lá bùa ánh sáng. Ma thuật bóng ảnh không hiệu quả đâu.”

Úi, tôi không định nói hắn nghe sự thực nhưng ngay cả lừa gạt hắn thì chi tiết vẫn quá thích hợp. Nhờ vào kỹ năng lừa gạt chăng?

“Ta hiểu rồi, ta không thể cho phép bất công bằng này. Căn phòng này chỉ cho phép người chinh phục mê lộ, những người có thể tìm đến đây, đó là luật lệ.”

Tên pháp sư ngừng ở đó, và gật đầu với những lời của hắn.

“Và sau đó, vị anh hùng nào khả năng đến được đây, sẽ là người đủ phẩm cách tiêu trừ ta, Bất Tử Vương.”

Gã này nói gì thế?

Chinh phục mê lộ, hắn muốn tự sát à?

Hơn nữa là, không phải hắn nói hắn là một vị Vua Màn Đêm ban đầu sao? Chính hắn còn không thể quyết định tên mình.

Mà, thay vào đó, tôi cảm thấy chút điên với cái cơ của gã. Hắn tập kích mấy cô gái chúng tôi và Mia gặp rắc rối chỉ vì thế sao?

“Nếu người muốn chết thì tự mình mà làm đi. Đừng can hệ người khác.”

“Fuhahaha, ta đã nhận phước lành từ thần, ta đã là người bất tử.”

Không dễ chịu tí nào, nhưng mà nếu tôi cứ nói chuyện ngu ngốc này, chân tôi sẽ hồi phục sớm.

Mà, người khác hình như không định nói tiếp.

“Được rồi, ta sẽ để người ra khỏi phòng chủ sớm.”

Cánh cửa tọa lạc cạnh ngai vàng bật mở và-

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

55 Mê lộ của Trazayuzza

Satou đây. Thôi còn đi học, tôi thích thời gian chơi tự do ở hội thao thể dục ở trường.

Khi tôi trưởng thành, tôi thì thoả đến các câu lạc bộ thể dục để vận động chân tay, nhưng trong thế giới này, tôi tự hỏi có nơi nào cung cấp cho bạn chỗ an toàn để rèn luyện thân thể?

--oOo--

Giờ đây tôi đang roi.

Tôi đã chuẩn bị chính mình với kẻ địch khi cửa ngai vàng đang mở, nhưng thay vào đó, người bước ra là một phụ nữ đẹp trông giống hệt người phụ nữ chăm sóc Mía.

Đúng lúc tôi xao lãng vì điều đó, họ kích hoạt cơ giới hóa thực sự đẩy tôi ra khỏi chủ phòng.

Sàn phòng toàn bộ biến mất. Làm toàn bộ phòng thành một hố bẫy, ngay cả một cái bẫy chết người cũng phải có giới hạn của nó chứ. Không, kĩ năng khám phá bẫy không kích hoạt nên có lẽ nó là một bẫy ngẫu nhiên.

Tôi không cho rằng tôi sẽ chết ngay cả với tốc độ rơi hiện thời nhưng tôi ghét nếu tôi lún sâu vào mặt đất mà không có cách nào dứt ra được.

Có lẽ tôi nên găm thứ gì vào tường để giảm tốc rơi, giống như thường xem trong manga.

Tôi lấy ra một búa tạ từ Kho chứa và đá nó thật mạnh, lực phản hồi làm tôi va chạm vào bức tường đối diện. Tường thì mềm và mịn màng, không có nơi để bám.

Tôi lấy ra một thanh kiếm sắt lớn màu đen từ kho chứa và cắm nó vào tường. Với âm thanh rít gào, tốc độ rơi của tôi giảm dần. Cổ tay tôi có chút đau.

Sau khi tôi đạt một tốc độ nhất định, thanh kiếm lớn, dường như tới giới hạn của nó, gãy nát.

Tôi rơi cơ thể vào trong nước ở chính giữa cái hố trước khi tôi có thể lấy ra một thanh kiếm khác.

Tôi trải nghiệm chút chấn động khi mà tôi sắp chân mình để làm tôi rơi thẳng đứng.

Tôi chìm sâu đáng kể nhưng khi mà vận tốc giảm kha khá, tôi không chạm đáy.

Trong khi bơi lên bề mặt nước, tôi tiến hành ma thuật [Thăm dò toàn bản đồ]

Bản đồ hiện ra [Mê lộ của Trazayuya].

Mê lộ có 20 lớp với mỗi cái rộng đường kính 500m. Nó khá nhỏ so với mê cung trong thành phố mê cung. Theo sách mà tôi đã đọc, ở đó có ít nhất 200 tầng được khám phá, với nhiều cái hơn đang đến.

Hơn nữa, mỗi tầng rộng vài kilomet, nên cái này rõ ràng nhỏ hơn nhiều.

Và lại, hầu hết đường đi đều có hệ thống vương vức. Nó chính xác là mê lộ. Trong khi mê cung qui gợi cảm giác loại sinh chất, mê lộ này cảm thấy như có hệ thống hay đúng hơn, là loại kiến tạo.

Tôi cuối cùng cũng trôi lên mặt nước.

Nơi tôi rơi vào được chặn bởi tường đá. Tôi có thể thấy một vài loại rêu mọc trên tường đá. Theo bản đồ, tầng 20 thì cách trên 300m. Trông như tầng này mô hình hóa y như bên ngoài.

Từ những gì tôi xem trên bản đồ, không có kẻ địch ở đây.

Lối ra cách 2 km ở phía tây. Xa hơn chút xíu về phía đông, có một phòng ẩn gọi là [Phòng của Trazayuya]. Đánh giả theo tên, nó có lẽ là phòng bí mật của mê lộ đang ngủ này, nghĩ thì tôi đã biết đường, nó có lẽ không cần.

...Không, tôi không thể gạt mình.

Tôi thực muốn cứu Mía nhanh nhất có thể nhưng tôi cũng tò mò về phòng Trazayuya luôn. Nó có lẽ đơn thuần là trực giác, nhưng tôi thấy như mình phải đi đến đó.

Tôi xin lỗi Mía trong thâm tâm và bắt đầu chạy đuổi tới cửa ẩn.

Nó khó bơi vì quần áo của tôi. Riêng giày của tôi, thật khó đập nước cũng chỉ vì nó.

Mà do không ai thấy tôi, tôi để quần áo vào kho chứa. Tôi khám phá ra rằng tôi có thể trực tiếp bỏ những gì tôi mặc vào kho chứa.

--oOo--

Cánh cửa ẩn được bảo vệ bởi cùng loại câu đố từ mê cung qui ở thành phố Seryuu nhưng nhờ vào kỹ năng Giải Đố, tôi dễ dàng qua trườn.

Cánh cửa ẩn cho ra mùi mốc. Tường và sàn không làm bằng đá nhưng vật liệu như nhựa thể nào ấy.

Cái này trông như phòng nghiên cứu của ai đó. Nó đầy đủ phòng ăn, nhà tắm và phòng ngủ. Từ lớp bụi tích lũy, tên pháp sư Zen có lẽ chưa bao giờ đến căn phòng này.

Tôi thích thú với cái bồn trong phòng tắm, nhưng hoàn cảnh này tôi không thể vô ý đi tắm được.

Có rất nhiều sách và ghi chú trong phòng nghiên cứu thí nghiệm này. Tôi không biết bao nhiêu năm đã qua cho những cuốn sách, nhưng hầu hết sách ngoài sách ma thuật đều hư hỏng thật tồi tệ nên tôi để chúng vào menu để đọc từ đó.

Tôi đã có một phòng đoán từ tên mê lộ, nhưng nó nói rằng người sáng tạo mê lộ này gọi là Trazayuya. Ông ta là người elf. Hơn nữa, hình như ông ta ở cùng quê nhà với Mía.

Tất cả sách đều viết bằng tiếng elf. Nếu tôi không nhận ngôn ngữ từ nón đó, thì tôi sẽ không đọc hết chúng được rồi.

Có mấy chỗ mực bị mờ, nhưng tôi có thể đọc thô nó. Hình như mê lộ này làm bởi Trazayuya-shi và người elf vì lợi ích của sự “An toàn”, bất chúc chức năng của mê cung.

Ghi chú nói về nỗi thống khổ của ông, hay đúng hơn, sự bảo vệ quá mức của ông ta với tộc mình.

“Chúng ta, những người elf, có điểm yếu gắn với sự sống. Khi đối mặt với tình huống tuyệt vọng, chúng ta không đấu tranh nhiều như những chủng tộc khác. Bởi vì thế, có nhiều thế hệ trẻ của chúng ta đã chết trong mê cung. Mê lộ này được làm như một chướng ngại vật cần thiết cho những lúc người elf cần chạy khỏi nguy hiểm để tìm nơi an toàn.”

Chi tiết khác thì như, làm sao mê lộ có thứ gọi là Hạch tâm mê lộ không giống Hạch tâm mê cung, dù nó không thể sinh sôi như một mê cung, nhưng nó hút ma lực từ xung quanh và tinh luyện nó vào ma hạch giống như một mê cung thực sự.

Và rồi tôi thấy mấy từ đáng ngại.

[Cơ sở sản xuất làm quái vật nhân tạo bằng cách gắn ma hạch vào bên trong sinh vật hiện có để nuôi cấy trong bồn đã hoàn tất]

Những quái vật đó cơ bản là sinh vật bình thường?

Chắc chắn những quái vật mà tôi chiến đấu từ trước tới giờ tất cả đều trông như sinh vật bình thường biến dạng. Mà do wagahai-kun là qui vật, nó là một loại khác biệt đặc thù.

Sau khi nghĩ về nó, tôi thấy có chút đắn đo khi uống bình thuốc làm từ ma hạch.

Phải quay lại đường đang định. Tôi sẽ nghĩ về nó sau.

Trazayuya-shi đã làm ba cơ sở mẫu. Một cơ sở để chăn nuôi quái vật. Một cơ sở sản xuất golem. Và một cơ sở tạo búp bê để phục vụ mọi người.

Tuy nhiên, từ khi ông ta kiểm được sự phối hợp của cộng đồng người chuột cạnh bên, ông ấy đã bỏ quên cái cuối.

Đột nhiên, tôi hứng thú với loại quái vật gì sống ở đây để bị ăn. Tôi thắc mắc liệu chúng có ăn thịt lẫn nhau hay có những quái vật để dành ăn được sản xuất?

Ngay cả khi mê lộ được hoàn tất, những người elf khác vẫn không đến.

Có một thứ cuối ghi chú của ông ta.

“Không ai sẽ quên lỗi lầm của tôi chỉ trong vòng 100 năm. Cuộc sống tôi sẽ hết sớm. Mê lộ này sẽ được phong ấn cho đến khi người vương quốc tôi cần trong tương lai. Tôi tin tưởng rằng ngày người elf sẽ dẫn dắt thế giới một lần nữa sẽ đến – Trazayuya Bornean.”

Tôi hiểu rồi, đó là sao Mia được cần hử. Mà, tên pháp sư thiệt hay khi biết cách để giải phong ấn mà không cần đọc ghi chú này.

Tôi đã thu được nhiều thông tin khác nhau nhưng tôi vẫn không có đường cứu Mia.

Tôi có chút lo âu với dòng nguyệt ngọc đọc được, ‘Bùng nổ thiệt lãng mạn!’, nhưng có lẽ không có đồ ngọc nào làm cơ chế tự hủy trong một cơ sở được làm để đảm bảo an toàn.

Do đường như không hề có đường nào để quay lại tầng chính từ khu vực này, tôi quyết định ra ngoài mê lộ từ tầng cuối này và tìm lối vào chính.

Tôi tiếp tục đi xuyên con đường từ hồ ngầm mà tôi rơi vào để đi ra. Tôi không thể chạy do nó hẹp với những nhũ đá nhô ra ở đây và đó. Dòng nước chảy từ hồ ngầm đang bị nhiều giọt từ nhũ đá.

Trong khi bận tâm chuyện không dẫm lên động vật thủy sinh như kì nhông, tôi tiếp tục đi bộ ra lối ra.

--oOo--

Lối ra là bờ vách thẳng đứng cao 5m so với mặt đất.

Tôi thử xác nhận vị trí tôi trên bản đồ nhưng từ khi tôi ở trong khu vực chưa khám phá, tôi trình diễn ma thuật [Mở toàn bộ bản đồ].

Đây là [Khu tự trị Chuột tro]. Nó gồm 5 ngọn núi xa đường lộ mà chúng tôi du hành. Hình như có một cộng đồng người-chuột cách một ngọn núi từ đây. Dù nó được gọi là Khu tự trị, ngôi làng cũng chỉ có cỡ 1000 người.

Lối vào mê lộ tọa lạc gần đỉnh ngọn núi này.

Mà do trời tối một chút, tôi lấy ra Giọt Sáng để thấp sáng xung quanh.

Tôi không tìm thấy chỗ đứng chân đang hoang.

Không thể làm khác, tôi nhảy 5m xuống đất.

Tôi cảm thấy thứ gì không đúng khi tôi nhìn chung quanh.

Tôi đã nghĩ rằng bởi vì nó đã là mùa đông đến sớm, nhưng nó quá kì lạ khi còn không có cả âm thanh của côn trùng. Hầu hết cây cối đều rụng lá, và ngay cả trong đám lá rơi, hầu hết chúng đều héo úa.

Tôi tưởng xem chúng như là cây thế giới khác, nhưng AR cho thấy chúng là cây Shiya. Mà cả cây xanh tươi cũng rụng lá.

Tôi bận tâm với chúng, nhưng ngay giờ ưu tiên hàng đầu của tôi là đến lối vào mê lộ.

--oOo--

Tôi chạy lên núi. Từ khi bụi rậm héo úa, không có nhiều trở ngại.

Dọc theo đường, từ rada, tôi thấy cảnh một cái cây lớn trên sườn núi.

Nó không ở trong màu đỏ, nhưng nó là một cấp 20 tộc thần tiên. Tôi thắc mắc nó có phải ma cây (trent)?

Nếu tôi tiếp tục chạy đường này, tôi sẽ lại gần nó, nhưng mà từ khi tôi có thể chỉ chạy đi nếu nó chuyển qua thù địch, tôi cứ tiếp tục.

Khi tôi chạy đến phía cái cây, lịch kí hiện lên [Đề kháng hiệu ứng mê hoặc].

Trên phần thân cây... Có một chít lớn ngực bự trong trang phục y tá.

Không tốt, tôi thích trang phục y tá.

Nhưng nghĩ về TPO dù đó chỉ là ảo ảnh à.

“Xin lỗi, quý anh chàng trẻ trung kia ời.”

Hơn nữa, kiểu nói chuyện cô ấy từ kịch lịch sử.

AR chỉ ra nó là một thần rừng [Dryad]. Cấp 21. Là bộ tộc với kĩ năng mê hoặc và ảo ảnh.

“Anh có việc gì mà vội vã đêm hôm khuya khoắc vậy a? Nén anh không bận lòng, một chén rượu thì sao?”

Cô gái chỉ một cái bàn đồ và ghế xuất hiện từ đâu đó, đầy rượu và thức ăn để ở trên.

Thay vì là thần rừng, tôi thích bị lừa bởi một con cáo hơn.

Cô thần rừng ập đến tôi và nắm tay tôi khi tôi bị xao lãng vì cái bàn. Tôi thấy có thứ gì mềm mềm ở cánh tay.

Tôi xem chút bị cảm dỗ bởi poyonpoyon trong khi uống, nhưng tôi phải không được quên Mía.

“Xin lỗi nhưng tôi không có thời gian bầu bạn với cô, nếu cô có việc thì cô có thể nói nhanh được không?”

Sau khi tôi nói thế, ảo ảnh biến mất, và một cô gái với tóc xanh lá dài chạm chân xuất hiện, trần như nhộng. Tôi đoán cô ấy ở độ tuổi cỡ 12-13? Nên cái cảm giác vừa này chỉ là ảo giác, hình thái thực cô ấy khá khiêm tốn. Từ khi tôi không thể “lên” với đó, tôi thích em che mình lại hơn. Làm ơn khiêm nhường chút đi. (med: đừng hỏi lên cái gì, vì nó khuôn mẫu thế.)

Biểu cảm cô bé đã thay đổi từ làm mê mẩn khi nãy sang nghiêm túc. Đó là mặt một đứa trẻ không quen bị chọc giận nên đừng cố ép bé quá.

“Trở thành của ta đi, con người”

“Tôi xin lỗi, nhưng đề xuất nó sau 7-8 năm nữa thì thế nào?” ^^

“Không, là bữa ăn của ta!”

Cô gái nói rằng tất cả loại cây đã chết vài tháng làm động vật biến mất. Hơn thế là, mạch đất trên núi bị cắt nên cô bé đang chết mòn.”

Khả năng là lỗi lầm của [Mê lộ Trazayuya].

“Đây là bởi vì con người như người hút chất dinh dưỡng ngọn núi.”

“Tôi có thể cho em một chút máu và ma lực của tôi, nhưng tôi không cho phép em ăn tôi.”

Dường như tôi dễ tính đi bởi vì đối phương trông như trẻ con.

“Nếu người cho ta ma lực thì ta sẽ ăn nó.”

“Thế tốt rồi.”

Tôi để con bé hút ma lực. Tôi đã nghĩ rằng đó giống như ma cà rồng hút từ cần cổ nhưng chuyển thành trực tiếp từ miệng. Thẳng thắn mà nói, đó là một nụ hôn.

Hôn một cô bé trẻ trần truồng, tôi không thể để đời hữu tôi thấy cái này.

Cô gái thỏa mãn sau khi hút 300 MP.

Sau đó, tôi đến lối vào mê lộ mà không có bất kì vấn đề cụ thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

56 Mê lộ của Trazayuya (2)

Satou đây. Khi tôi còn là một đứa trẻ, tôi giỏi trong việc giải quyết các câu đố mê lộ ở góc các tờ báo tạp chí.

Khi tôi là người lớn, kinh nghiệm duy nhất liên hệ với đường rối rắm mà tôi có là cái trong công viên chủ đề.

--o0o--

Lối vào mê lộ là một cái tháp cao cỡ 1,5m. Cái tháp ẩn bởi thảm thực vật, nên người ta sẽ không thấy nó nếu họ không biết về nó lần đầu.

Có dấu vết người đi vào và ra, nhưng dù vậy chỉ một ít. Theo bản đồ, có một cửa hậu dùng cho quái vật đi vào và ra.

Tôi mở cửa và đi vào bên trong tháp. Thật bất cần khi không khóa.

Tôi đang dự tính đeo mặt nạ bạc trước khi tôi bước vào, nhưng khi mà tên pháp sư cùng loại với Arisa, có lẽ hẳn đã thấy tên tôi. Mà tốt hơn là không thể để mặt nạ bạc là Satou được biết đến, phải không đổi thành mặt nạ bạc lần này.

Tôi tìm thông tin kẻ địch bên trong mê lộ để chuẩn bị vũ khí cần dùng.

Phần lớn chúng là kiến bay tại cấp 5-8, và xương cốt ở cấp 1-3. Cái mạnh hơn chút là golem xương cấp 18 và golem cây cấp 15.

Những thứ tò mò khác là kẻ địch giống loại dịch nhầy (slime) và hình nhân (homonculus) nhưng chúng chỉ như lính lác tại cấp 5.

Chỉ có thế, tôi có chút hứng thú với [Tự nhiên thuật] mà homonculus có.

Đó là loại skill gì thế? Nó có cùng loại Ma thuật Tự nhiên?

Nếu hoàn cảnh cho phép, tôi muốn đề Liza và mấy cô gái học nó.

Cấp cao nhất là con golem sắt tọa lạc ở một phòng lớn ở trung tâm mê lộ, và ma pháp sư ở chủ phòng.

Trang bị tôi hiện thời là một thanh kiếm lưỡi cong hơn là một cái khiên, và khẩu súng ma thuật tựa như súng tiểu liên. Tôi không dùng loại súng thường vì hình như cái này mạnh hơn.

Thực ra, đây là khẩu súng hiệu suất cao có thể bắn ra 50 viên đạn mỗi giây với một lần tích súc ma lực, nhưng từ khi nó cần 10 phút làm lạnh một khi nó bắn tất cả đạn một lúc, tôi giờ sẽ không dùng nó.

Cho dịp này, tôi chọn dùng chế độ [Bắn Tứ tán] do tôi không cần lo lắng về bắn trúng đồng đội. Dù cho sức mạnh thấp hơn bắn thường, nó vẫn đủ chiến đấu với đám lính vật.

Tôi mặc áo khoác mà tôi đã cởi từ khi tôi thấy vào trong hồ. Nó khác cái tôi mặc vừa nãy, nó là loại dày nhưng rẻ tiền mà tôi mua từ quận Đông ở thành phố Seryuu. Nó đủ tốt cho máu những nạn nhân của tôi.

Tôi đi xuống cầu thang xoắn trong khi sắp đặt trang bị của mình.

--o0o--

Tôi bước vào mê lộ sau khi tôi đi ra cầu thang.

Nền đất thì khác với mấy thứ như nhựa trên mặt đất ngầm, nhưng dù nó trông như đá lát đường, nó phần nào cũng cho thấy như thực vật. Tầm nhìn thì tốt khi mà ánh sáng rò ra từ đường nứt trên sàn.

Thật là tốt khi mà tôi không có thứ như đuốc khi tôi ở trong mê cung.

Tôi có thể nghe số âm thanh kim loại nhẹ lạnh lạnh từ đâu đó, dù tôi không biết rằng loại quái gì có thể tạo ra âm thanh đó. Mà tôi vẫn không hiểu ngay cả khi lắng nghe cẩn thận, tôi quyết định cứ để nó vào một góc trong tâm trí.

Do tôi không có ý định chiến đấu đều đặn, tôi tìm kiếm lối ngắn nhất đến chủ phòng.

Tôi đá và phá hủy đám xương cốt tôi gặp, và ném xương vào bất kì kiến bay nào đến, loại trừ chúng.

Dù tôi đã chuẩn bị súng ngon, nó vẫn không có lượt nào.

Nhưng mà, hộp sọ xương cốt không phải của người. Nó có lẽ từ tộc người chuột.

Mê lộ này thì không như loại tiêu chuẩn trong game nơi mà mỗi lần bạn đi tới tầng thấp bạn cần dọn sạch một tầng. Đúng hơn là, các khu thì kết nối trong không gian ba chiều và bạn có thể đi lên và xuống trong một cấu trúc phức tạp.

Ngay cả cầu thang tôi đi xuống bây giờ có vật thể như tường không chạm được làm cảm thấy nó như loại ảo ảnh thị giác làm tôi không chắc mình đi lên hay đi xuống nữa.

Phần nào nó giống công viên chủ đề.

Trong khi đang nghĩ về việc đó, một bộ xương mà tôi đá để lại một ma hạch lớn. Từ khi mà ma hạch ra ngoài đựng trần, tôi nhặt nó lên. Bất khả thi kiếm

nó với lũ kiến.

Tôi nghĩ rằng thật kì lạ nên tôi xem lịch kí, nó xoay ra thứ tôi vừa đánh bại là xương golem chứ không phải xương cốt. Cấp độ khác là 6, nhưng nó không khác mấy với đám lính lác khác.

Kháng cự của kẻ thù yếu ớt, tôi cũng băng qua những cái bẫy suôn sẻ luôn, tuy nhiên đường trở thành cụt trước mắt tôi. Theo người chế tạo, ở đây nên có một đường xuyên qua chứ?

Tôi kiểm tra bản đồ, nó chắc chắn là đường cụt ở đây.

Sau khi kiểm tra hai lần, tôi hiểu rằng mê lộ này thay đổi góc của nó cùng với thời gian. Âm thanh mà tôi thì thoảng nghe là sự thay đổi các góc của nó.

Thực là một kiểu bất chúc tuyệt vời vô ích. Đó là thứ mà ngay cả khoa học hiện đại cũng sẽ khó khăn để tái sản xuất cùng kiểu.

Tôi tiếp tục tiến lên trong mê lộ trong khi kiểm tra bản đồ mỗi khi tôi nghe âm thanh.

Mà do tôi chạy trong khi để tâm lên bản đồ, tôi lao vào một hành lang có rất nhiều dịch nhầy tụ hợp.

Cuối cùng cũng đến lượt súng ma thuật hóa tốc. Tất cả chúng đều chết sau 3 loạt, nhưng nền đất trở nên nhầy nhụa thì thiệt là kinh tởm quá.

--oOo--

Tôi rồi thì cũng đến phòng lớn ở trung tâm. Nơi này không di chuyển, được phục vụ như giữa chặn đường. Ở đây cao 5m và rộng 20m.

Khi tôi vào trong phòng, cánh cửa tự động đóng, và trận đồ ma thuật ở trung tâm bắt đầu sáng lên.

Một golem sắt đầy ra từ vòng tròn ma thuật. Bên cạnh nó, một phụ nữ tóc vàng xinh đẹp giống người trong chủ phòng đang đứng. Con golem này gắn chặt với các đỉnh tán trông như chuẩn bị trước chiến tranh.

Giờ thì hiểu, cô gái này là một homunculus. Đó lý giải tại sao vài người có mặt tương tự. Đánh giá theo mặt họ, tôi tự đoán có lẽ lấy Mía làm nguyên mẫu.

Tôi đổi chế độ súng phân tán sang hội tụ.

Con golem sắt gần như cao 4m. Có cùng loại kí tự như golem đá từ mê cung trên trán nó.

“Người thật giỏi khi đi xa đến thế này, du hành giả-dono.”

Nó là một giọng dễ nghe hút hồn ngay cả trong tình huống này. Dù cô ấy nói đều giọng nên nó sẽ phá vỡ sự trầm mặc.

“Nghĩ thì tôi là thương gia.”

“Thương gia?... Hỡi du hành giả! Người đã làm giỏi khi đến đây.”

Sau khi nghiêng đầu bối rối, cô nghiêng đầu lại và tiếp tục nói. Cô ấy cử động hết như con búp bê.

Cô ấy khẳng định tôi là du hành giả hồ.

“Tôi sẽ cho người quyền tuyệt vời để chiến đấu với hộ vệ. Nếu người có thể đánh bại hộ vệ, tôi sẽ thừa nhận người đủ điều kiện để tiến về trước. Người thắng sẽ được nhận một phần thưởng từ chủ nhân mê lộ.”

Cô ấy vẫn nói đều đều. Cảm giác như lễ hội trường tiểu học vậy.

Người phụ nữ không bận tâm tôi không vui vẻ và tiếp tục nói, theo tình huống.

“Giờ thì, hãy để trận chiến bắt đầu. Hỡi khổng lồ sắt, không cần giữ sức.”

Người phụ nữ lui vào góc phòng sau khi hoàn thành màn nói dài của cô. Mặt cô ấy trông thỏa mãn, hay đúng hơn là, tự hào.

Sau khi người phụ nữ vào trong góc phòng, con golem sắt bắt đầu cử động.

Tôi xuyên kí tự trên trán con golem với súng ma thuật hóa tốc. Đổi [EMETH] thành [METH] bằng cách phá chữ E. Con golem ngừng di chuyển theo như giai thoại. Vâng, y như giai thoại ở thế giới chúng ta.

Có lẽ không mong đợi điều này kết thúc trong một khắc, người phụ nữ xinh đẹp ở trong góc rơi vào bối rối.

Tôi lo đi người phụ nữ và đi thẳng tới lối ra.

“Người bắt cần”

Người phụ nữ xinh đẹp tấn công với một thanh liễu kiếm từ đằng sau trong khi nói độc thoại. Giống như cô ấy dùng loại ma thuật gia cổ, đòn đâm của cô ấy nhanh hơn cấp độ cô ấy kể ra.

Trong khi cẩn thận không làm gãy tay người phụ nữ, tôi chặn thanh kiếm.

“Nói mới nghe, loại phần thưởng nào đưa cho người chiến thắng?”

“...Tôi?”

Cô nghiêng đầu cô như trước, và nói sau khi đắn đo một chút. Tại sao đó lại là câu hỏi.

Rõ ràng cô ấy không chuẩn bị bất kì phần thưởng nào từ khi cô ấy không nghĩ rằng tôi sẽ thắng.

Tôi làm cô ấy ngất, và lấy thanh liễu kiếm như phần thưởng. Do thiết kế chuôi nó khá dễ thương, tôi sẽ đưa nó cho Lulu hay Zena-san như món quà.

Tôi để người phụ nữ lại sàn và tiếp tục tiến lên.

--oOo--

Sau đó, tôi đến tại chủ phòng mà không có bất kì chương ngại nào đáng kể. Nửa khúc cuối có bẫy, nhưng do mà tôi tránh tất cả chúng với kĩ năng khám phá bẫy, tôi thậm chí còn không biết loại bẫy gì đặt đó.

Tên pháp sư thì ở trong nội khu chủ phòng. Có Mía trên ngại vàng ở đó, nhưng cô bé hình như vẫn mất ý thức. HP cô bé vẫn còn đầy, nhưng thể lực cô bé chỉ còn 30%.

“Ta thực không nghĩ ngươi sẽ đến xa thế này quá nhanh.”

“Là thế sao? Nếu có thể tôi muốn tránh đánh nhau và chỉ mang Mía trở lại.”

Tên pháp sư cười.

Tôi tiếp tục bước tới ngại vàng trong khi nói. Tôi không muốn bị ném lại vào trong hồ ngầm nếu tôi lo là tên pháp sư.

“Bất khả thi, điều đó bất khả thi. Ngươi đã chứng tỏ tư cách bằng cách đánh bại không lồ sát.”

Màn diễn độc thoại của tên pháp sư tiếp tục.

“Nhưng mà, danh hiệu ngươi thì không đủ chống lại ta. Ta sẽ lại phải bắt ngươi chiến đấu với kẻ thù ghê gớm, do đó ngươi có thể giành danh hiệu [Anh hùng]. Cho phần thưởng của ngươi, ta sẽ đưa ngươi thánh quang kiếm, Gjallarhorn.”

Tên pháp sư kéo ra thanh kiếm trên tay hắn.

AR chỉ ra rằng thanh kiếm đó là một thánh kiếm, Gjallarhorn. Hiệu quả của nó kém hơn so với những thánh kiếm mà tôi có, nhưng nó vẫn không so bì với những thanh ma kiếm phổ biến.

Tôi không hiểu ý định thực sự của gã này.

Hắn thực sự muốn tự sát sao?

“Đối thủ ngươi là chúng.”

Bóng tên pháp sư mở rộng ra chính giữa căn phòng khi hắn nói. Rồi sau đó, 3 golem sắt hiện ra từ cái bóng. Hơn thế, năm phụ nữ xinh đẹp bước ra từ cánh cửa cạnh ngại vàng và xếp hàng trước golem. Mặt họ giống y kinh người phụ nữ xinh đẹp lúc nãy, nhưng mà kiểu tóc họ khác nhau, họ có lẽ không cùng một người.

“Nhưng mà, ngươi sẽ bị giết bởi những kẻ thù mạnh như thế này, khi mà danh hiệu [Anh hùng] thì dính kèm với cuộc đấu tranh sống và chết.”

Từ cách nhìn của hắn, cấp của tôi là 10. Nên khá dĩ không thể đánh bại 3 con golem cấp 30.

Tên pháp sư giang tay hướng tới thiên đàng và tiếp tục nói.

“Vì thế, ta sẽ cho mọi người phúc lành của thần của ta – Đột phá Giới hạn (Limit Break).”

57 Mê cung của Trazayuya (3)

Satou đây. Khi tôi luôn sống ở Nhật Bản háu ăn, tôi không bao giờ chết đói.

Những sự kiện xa xôi gần đây giống như chuyện chiến tranh từ thời xa xưa được kể bởi bà cố nội tôi vậy.

--o0o--

Hào quang ánh tím phún ra từ tên pháp sư không chỉ bao bọc lấy những phụ nữ và bọn golem, mà còn cả tôi.

Tôi kiểm tra lịch kí một lần, hình như nó rõ ràng đã được đề kháng. Tôi không nhận được kĩ năng bởi vì nó chắc là Đặc Kĩ.

“Vậy thì, ta đang mong chờ một sự phản kháng tuyệt vọng đây.”

Trong khi nói thế, tên pháp sư vận động ngón tay hấn trên cổ máy vận hành hạch tâm mê lộ mà trông như một nhạc cụ đứng.

Vách tường lòi ra tách ngai vàng khỏi sảnh trong chủ phòng. Từ bản đồ, dường như nó không là tường đơn giản, nhưng những cái khác từ mê lộ đã chặn những người có thể vào đây.

Tôi nghiêng cổ tránh một mũi tên ma pháp thẳng tới mặt tôi.

Tôi nhìn lại nơi mũi tên bay ra, những người phụ nữ đúc khuôn đã hóa thành nhân dạng lai quỉ ở đó. Các golem đang tới đây cũng ném ra tay chúng xung quanh cũng có cùng loại không khí đó.

Tôi có thể giết chúng ngay lập tức, nhưng tôi dùng bọn golem để hiểu đặc kĩ tên pháp sư hoạt động thế nào.

Trong khi né một, cái khác lại tới.

Vừa giữ khoảng cách, tôi tập trung bắn hòa tốc vào một chân con golem. Chân nó bị hủy sau 10 phát bắn.

Con golem thứ ba giữ cơ thể nó bay tới tôi. HP tôi giảm một chữ số dù tôi không biết giá trị chính xác. Không lẽ nó mạnh cỡ wahagai-kun sao?

Cấp nó vẫn là 30, nhưng không phải nó trở nên mạnh tương đương hai lần cấp nó sao? Tôi đánh bại con golem trong phòng lớn chỉ với một đòn hồi nãy, nên tôi không thể so sánh những thứ này với nó. Tôi nên chiến đấu với chúng đúng cách.

Mà, nếu đặc kĩ chỉ làm tăng cường người nhận nó được gấp đôi cấp họ thì không có gì để lo lắng.

Tôi gạt đỡ đòn kế tiếp của con golem thứ ba và làm nó trúng con thứ hai thế vào. Đầu con golem thứ hai bị phá hủy, nhưng nắm đấm con thứ ba dùng để đánh con khác cũng bị hủy luôn.

Tôi hiểu rồi, [Đột phá giới hạn] chỉ như nó nói.

Dùng cơ hội này, những người phụ nữ đẹp khuôn mẫu phóng thích tên ma pháp trong sự thành công tốc hành. Tên ma pháp được bắn ra từ vòng ma thuật hiện ở đằng trước trán họ.

Tôi chính ra nên tránh họ, nhưng hình như họ có thể cố chấp định mục tiêu. Tôi không nghĩ rằng tôi có thể tránh họ mãi mãi nên tôi bắn họ ngã bằng súng ma thuật hòa tốc.

5 người họ bắn rất nhiều. Họ ắt có khá khá MP để duy trì nó.

Con golem thứ hai với đầu bị vỡ vẫn còn cử động. Sau đó, nó chỉ hai bàn tay mở ra của nó về phía tôi.

Đừng bảo là.

Khác xiu với dự kiến của tôi, con golem bắn 10 ngón tay nó như tên lửa. Tôi đã có thể nỗ lực tránh những cái đó, nhưng chúng nổ tung khi đến gần tôi.

Bỏ qua thương tổn vật lý lên cơ thể tôi, quần áo tôi thành tả tơi.

Tên ma pháp đang bay lơ lửng và nhắm mục tiêu trên không áp tới tôi, bắn bởi những người phụ nữ xinh đẹp.

Con golem canh đúng thời điểm các mũi tên tấn công xấp tới tôi bằng nắm đấm của nó.

Thứ đầu tiên đến là nắm đấm.

Mà do tôi sợ khẩu súng bị ảnh hưởng bởi vụ nổ khi nãy, tôi sẽ không dùng nó.

Tôi nhảy lên nắm đấm con golem và coi nó như điểm đặt chân, nhưng mũi tên sẽ trúng tôi.

Tôi lỏng áo choàng mình với kỹ năng Thay đồ nhanh, và ném nó vào cột gần bên để thay đổi quỹ đạo tôi--

--Tôi hầu như né được mũi tên và nắm đấm.

Mũi tên xuyên con golem nhưng nó chỉ giảm HP ít hơn 10%. Dù cho chúng trúng tôi, chúng cũng chỉ có thể cho một ít thương tổn nhưng tôi ghét bị đau.

Thay vào đó, tâm trạng mấy phụ nữ thì lạ lùng. Tôi nói làm sao nhỉ, di chuyển của họ giờ trông như xác sống (zombie) hơn là quỉ. Họ đang nói mấy thứ như “Uuu~”, hay “Aaa~”, đau nhức để mà họ tiếp tục bắn tên ma pháp.

Từ khi tôi lo lắng về tình trạng của họ, tôi quyết định làm nhanh việc với bọn golem.

Tôi ném mảnh vỡ rơi từ golem với tốc độ siêu cao. Con golem bị nghiền thành bột hoàn toàn, thậm chí không cần đề cập đến chữ cái trên trán chúng.

Khi tôi đang ném nó, tôi thấy nhân dạng mấy phụ nữ y khuôn xinh đẹp đang bị tàn phá khỏi tiêu chuẩn thời trang.

Trong khi máu chảy ra từ mắt và lỗ chân lông của họ, họ phóng thích những mũi tên ma pháp lớn, không, ngọn thương từ vòng ma thuật đang trước toàn thân họ.

Nếu tôi không nhanh choáng họ, họ ắt sẽ chết.

Tôi sốt ruột sửa tư thế và đối mặt với những phụ nữ.

Tuy nhiên, nó đã muộn.

Khi ngọn thương ma pháp phóng thích vào tôi, mạng sống những người phụ nữ biến mất. Khi thanh HP họ thành 0, mạng sống họ bùng nổ hết như một kiểu nhân vật trò chơi.

Tôi không hành động tránh nắm ngọn thương và để chúng xuyên qua cơ thể.

Đau nha.

“Sao các cô đi quá xa vậy.”

Tôi không biết nếu mấy cô gái, người có dạng sống kiến tạo, cảm giác cuộc sống giống như tôi, nhưng nó vẫn buồn đau.

Nếu tôi nghĩ về ý nghĩa những mũi tên ma pháp có quá nhiều thì có lẽ...

Tôi phá hủy hai golem còn lại đang ập đến bằng cách dùng những mảnh của con golem đầu.

Cả hai golem và homonculus đều được làm nhân tạo, nhưng từ khi golem trông như robot, tôi không đoán đo khi phá hủy chúng. Thăm sâu bên trong, tôi rõ ràng đã nhận định golem là máy móc và homonculus là người.

Sau khi tất cả kẻ thù đã bị diệt trừ, sảnh đang có mình tôi lẫn nửa kết nối với ngai vàng trong chủ phòng.

Tôi thiết lập danh hiệu như mong muốn của gã.

--oOo--

Tên pháp sư vỗ tay vang vọng đại sảnh.

“Rất hào nhoáng. Chào mừng, tân anh hùng.”

Vong ma của tên pháp sư mang lại cho tôi thanh thánh kiếm.

Tôi không thể thấy mặt tên pháp sư với lưng cong bởi vì ánh sáng màu cầu vồng chiếu ra từ hạch tâm mê lộ phía sau hắn.

“Mục đích của ngươi là một anh hùng?”

“Thực thế.”

“Vậy thì, chẳng phải ngươi chỉ cần đi tới đế quốc Saga mà không cần làm trò đánh đổ quanh co này?”

Tôi hỏi gắt gỏng. Tôi chắc bị sốc vì cái chết bi thảm của mấy phụ nữ, trái tim tôi trở nên bồn chồn.

“Fumu, anh hùng của Parion hể. Khi ta đến đó, anh hùng đã được gửi về nhà.”

“Ngươi không biết rằng có thể hệ kế tiếp sao?”

“A, ra nó rõ ràng có mùa như thế eh. Nhưng mà, thời gian không đúng.”

“Ý ngươi là sao?”

“Ngươi không hiểu đâu dù ta có giải thích.”

Hình như hắn không trả lời.

Trong khi đối thoại, tôi làm tim mình bình tĩnh lại.

“Đây tên pháp sư, ngươi chỉ thực muốn chết?”

“Câu đáp đúng cho câu hỏi đó nên là ‘không’.”

“Tôi không muốn nghe Zen đánh đổ.”

Nghe câu trả lời đó, tên pháp sư cười như người điên.

Hai ánh sáng tím lấp lóa qua mũi trùn hắn.

“Kuhahaha, ta hiểu, ra ngươi là một đồng đội người cũng đến từ vùng đất các vị thần.”

“Tôi không biết nước nào như thế cả.”

Không chờ đã, tôi nghĩ rằng thời cổ Nhật Bản đã từng được gọi thế cách đây lâu lắm rồi.

“Kakakaka, nó vô dụng khi đặt những thứ giả lên trước, ngươi cầu nguyện điều gì, ước muốn gì, và có tham vọng gì từ những vị thần tàn nhẫn không?”

“Tôi không hy vọng bất cứ gì.”

Tôi còn chưa từng gặp một.

“Fuhahaha, cao thượng làm sao. Thực sự xứng đáng là một anh hùng.”

“Ngươi, còn ngươi ước điều gì?”

Phải, sao chúng tộc ngươi không phải con người.

“Ngươi không biết nó? Ngươi không thấy nó? Phải, ta là vua màn đêm, một tồn tại bất tử. Điều ta ước muốn với các thần toàn năng là một cơ thể không chết, một cuộc sống không chết đói, và sức mạnh để chống trả lại những bạo lực vô lý.”

“Vậy ra đó là sao ngươi sinh ra với cơ thể đó...”

Tên pháp sư lắc đầu hắn trong khi chìa rộng tay ngang.

“Ngươi đang hiểu quá xa. Vị thần để ta tái sinh trong một cơ thể đứa trẻ lành mạnh. Và sắp xếp ta được nuôi dạy bởi cha mẹ tốt mà ta có thể mong chờ, và rồi gặp một tình yêu thuần khiết hơn những gì mà ta xứng đáng.”

Vậy, sao lại?

“Ta trở nên quen dần với cuộc sống mới. Dù ta đã bị cướp đi bởi bạo lực vô lý ở tiền kiếp, nhưng ở kiếp sống này mọi thứ đã khác.”

Tên pháp sư dờ mù trùn hắn.

“Ta bị cầm tù bởi một tên quý tộc đã yêu vợ ta và hành xử sai chức trách. Cảnh tượng đầu tiên mà ta thấy khi ta hồi sinh trong hình dạng này là đầu cả gia đình ta bắt đầu từ cha mẹ ta trước lâu đài. Và bên dưới họ là cái xác bị gãy nát như búp bê của vợ ta...”

Nước mắt không chảy ra từ má màu trắng của hắn..

Lửa tím ngùn ngụt từ hốc mắt gã.

“Thương hại của người không cần thiết. Ta đã thay đổi xác toàn gia đình ta thành hoạt tử, cùng với xác những người cùng cảnh ngộ như ta, chúng ta nhe răng nanh chúng ta đối với bọn quý tộc và hoàn toàn hủy diệt mọi thứ.”

Không đời nào để hắn có thể roi nước mắt nữa.

Bởi vì hình dạng hắn giờ chỉ còn là một bộ xương trắng.

“Ta, đã hoàn thành việc báo thù, dự tính khởi hành đến thế giới tiếp nơi vợ ta đang chờ. Nhưng mà, chúc phúc của thần không cho phép làm việc đó. Dù cho kĩ thuật thanh tẩy (Hóa hoạt tử), hay với thanh thánh kiếm mà ta lấy sau rất nhiều cam go, ta vẫn không thể chết.”

Hắn nói, “Thực đúng là ơn phước của thần mà (nguyên rủa).”

“Coi nào, anh hùng. Ta đã nói tất cả những điều nên nói. Đến đây ta để chấm dứt đi! Ít nhất, hãy giết ta trước khi trái tim ta thậm chí đổi thành chúa quỷ.”

Pháp sư Zen, không, Bất Tử Vương (Bất-Sinh Vương) Zen, nói thế. (med: bản jap ghi chính xác là No-Life King, mình để sang việt)

Chấp nhận những lời nói đầy cuồng nộ, tôi rút thanh thánh kiếm, Gjallarhorn.

Nó là một thanh kiếm kì lạ với cạnh hình mũi khoan. (med: gg k có, tưởng tượng nó là kiếm mà lưỡi cong qua vẹo lại như con rắn)

Tôi nâng kiếm như thể cầu nguyện, sau đó đâm Bất-Sinh Vương Zen với tất cả sức lực của tôi.

"Kuha, kuhahaha. Ena, nửa cánh khác của ta. Ta sẽ để người giờ..."

Cơ thể bị phá hủy của Zen sụp đổ thành bụi mù.

Áo choàng rơi xuống và trải ra nền đất.

Tôi có thể nghe tiếng yếu ớt, “Đa tạ”, vào lúc cuối.

>Nhận được danh hiệu [Diệt Bất-Sinh Vương (No-Life King Slayer)]

>Nhận được danh hiệu [Người Du hành Mê lộ].

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

58 Mê lộ của Trazayuya (4)

Satou đây. Mỗi khi tôi chơi một trò chơi lần đầu, tôi chưa bao giờ bỏ bất kì sự kiện nào cho đến cuối, có lẽ bởi vì công việc của tôi là làm trò chơi.

Nếu trò chơi không phải sở thích của tôi, tôi sẽ không giải trí với nó cho đến cuối và vứt bỏ nó vào một cửa hàng đồ second-hand, Satou.

--0o0--

"Kusukusukusu, nó là một thất bại hử."

"Yup, một thất bại."

Hai ánh sáng tím xuất hiện từ phần đồ vụn còn lại của Zen.

“Tạm biệt nha, anh hùng.”

“Đây là thắng lợi của người.”

Tôi phản xạ cắt những ánh sáng với thánh kiếm khi tôi cảm thấy ý tà ác từ chúng.

Tuy nhiên, ánh sáng vừa bị phân tán liền tụ lại và bay lên bầu trời.

“Gặp lại lần sau nhé.”

“Hẹn lần sau nhé.”

Ánh sáng xuyên qua trần và biến mất.

--oOo--

Chúng là thiên thần ư? Tôi cảm thấy sự hiểm độc từ chúng.

Nhưng, tôi không rảnh rỗi để nghĩ về nó. Bởi vì-

[Nhấn tin hệ thống. Mê lộ này sẽ bắt đầu đi vào tiến trình tự hủy. Nhân viên và đào tạo viên xin thoát ra lập tức. Xin lặp lại]

---Tôi nghe thông báo đó.

Tôi lướt tới Mía và làm cô bé vẫn mất ý thức uống thuốc ma thuật với hiệu dụng phục hồi. Từ khi mà thuốc chưa được thử, tôi cho cô bé một phần ba lần này.

Cô bé tỉnh với chính xác một bình.

“Mía, em nhận ra tôi không?”

“...Onii-chan?”

Tôi đâu phải.

Đôi mắt lu mờ của Mía trở nên tập trung.

“Đây là?”

“Chủ phòng của mê lộ Trazayuya.”

Nghe tôi, Mía luống cuống tìm tên pháp sư.

“Ồn cả rồi, hắn không còn nữa. Hắn sẽ không hiện trước mắt em lần nào nữa.”

“Thực sự?”

“Thực sự thật.”

Đây đâu phải lúc có cuộc nói chuyện vô tư thế này.

[Tiến trình tự hủy đã được thiết lập. Nhân viên và đào tạo viên thoát ra ngay lập tức.]

Tôi phải dừng nó nhanh lên.

“Mía, em có thể dừng mê lộ này tự hủy không?”

“Em sẽ thử.”

Mía va vấp đến bàn điều khiển.

Cô bé thử vận hành thứ gì trong một chút, nhưng sau đó cô bé lắc đầu.

“Không thể.”

Cô bé từ bỏ nhanh thật.

Sau khi hỏi nhiều chi tiết hơn từ Mía, hình như rằng mỗi chức năng đã bị khóa thế nào đó. Nên nó bất lực dù ngay cả chủ nhân mê lộ.

Tôi phần nào biết mê lộ này sẽ nổ nếu tôi phá hủy hạch tâm mê lộ. Phải đánh cược vào sức mạnh thể chất của tôi và thoát ra bằng cách chạy thôi.

Tôi mang Mía người đã từ bỏ và đứng tại sàn dưới tay tôi.

“Cái này nguy hiểm, nên hãy giữ tôi thật chặt.”

Không nhìn lại Mía đang gật đầu, tôi bỏ chạy.

---o0o---

Tôi chạy xuyên qua hành lang.

Chạy.

Rồi chạy.

Đầu tiên, Mía la lớn nhưng giờ cô bé rơi vào im lặng. Hình như mà cô bé ngất rồi.

Tôi mặt sát lỗ xương và đâm kiến lộ diện lần lại lần rồi cứ thế chạy.

Nó một chút khó khăn khi bảo vệ Mía khỏi những mảnh vỡ rơi.

Chúng tôi cuối cùng cũng được giữa đường, phòng trung tâm.

Bên trong phòng, tôi đón lấy người phụ nữ xinh đẹp ngực lớn vẫn còn mất ý thức (Homunculus) trên vai tôi, và phía đối diện là nơi tôi giữ Mía.

Dù tôi không thể cứu bạn cô ấy, tôi sẽ cứu một cho dù chỉ để thỏa mãn tâm trạng của tôi. Tôi sẽ là kẻ đạo đức giả nếu tôi tự mình nói thế.

Cho dù sau khi mang nhiều hành lý, tốc độ tôi vẫn không giảm. Nó chỉ có chút khó khăn để giữ thăng bằng.

Tôi nhảy qua ảo ảnh thị giác ngay cầu thang chỉ một bước.

Được rồi, chỉ còn 4 tầng nữa.

Khi tôi đến đó, tôi cảm thấy chấn động và nghe tiếng nổ dày đặc từ tận sâu bên trong.

[Nhấn tin hệ thống, hệ thống phụ được kích hoạt. Hạch tâm mê lộ đã mất năng lượng để cung cấp cho các cơ sở thể nên tiến vào qui trình tự hủy. Mê lộ này sẽ tự hủy sớm. Nhân viên và đào tạo viên lập tức thoát ra. Xin nhắc lại]

Trong khi lắng nghe giọng như người máy, chân tôi vẫn không dừng.

Mk, nếu có hệ thống phụ, thì sao chúng tôi không thể dừng tự hủy ở nơi đó? Nếu mà bản đồ duy nhất có phòng điều khiển được viết ở đó hay thứ gì.

Tôi cảm thấy rung động ỉ ầm dưới chân tôi, có lẽ sụp đổ đã bắt đầu.

Còn 3 tầng.

Một khối rơi trước mắt tôi.

Không hề mất đà, tôi đá vào khối rơi làm nó bay tới phía khác.

Tôi không thể giữ Mía và người phụ nữ không bị thương trong khi làm loại bước chân thể dục nhịp điệu được. Tôi sẽ để hai người uống nhiều thuốc nếu muốn khi chúng ta ra ngoài thế nên làm ơn chịu đựng nó bây giờ.

2 tầng nữa.

Một chấn động cực kì mạnh mẽ xuất hiện, và làm lối rẽ hành lang phía trước tạo thành cái hang.

Tôi nhìn lại phía đối diện, nhưng tầng trên đã sụp luôn rồi, chắn cả đường.

Rồi, trần ở đây cũng rơi luôn rồi.

Tôi đặt Mía và người phụ nữ gần chân tôi.

Tôi giữ trần bằng cả hai tay mình, nhưng trần gãy nát khi chạm trần với lực nghiêng của tôi.

Tôi bảo vệ cho Mía và người phụ nữ khỏi những mảnh rơi.

Chúng tôi không có lựa chọn nào hơn là bị chôn vùi thế này?

Một miếng mảnh vỡ roi trúng Mía. Máu Mía giảm đi 10%. Người phụ nữ cũng chỉ còn 30%.

[Sức khỏe đào tạo viên bị giảm. Theo ưu tiên hàng đầu của chương trình huấn luyện, phóng xuất đào tạo viên ra bên ngoài mê lộ. Những đào tạo viên khác xin tránh xa khỏi đào tạo viên đặc thù để không bị kéo vào dịch chuyển tức thời.]

Đây là ý nghĩa gì trong ghi nhớ của gã Trazayuya?

--oOo--

Ba chúng tôi thành công thoát khỏi với chương trình an toàn cho người đào tạo (elf).

Tôi đang hồi lỗi khi coi đó là trò cười của việc lo lắng thái quá trong thâm tâm tôi.

Tôi làm Mía uống bình thuốc tự tạo. Tôi để người phụ nữ uống một lần trong khi tôi ở đó. AR chỉ ra người phụ nữ chỉ có Số.7 trên hàng tên gọi. Cô ấy thực sự không có tên hử.

Tôi nhận ra nơi này nhưng tôi sẽ xem bản đồ cho chắc ăn. Nó gần nơi tôi vắng ra khỏi chủ phòng mê lộ Trazayuya.

Tôi thấy một bờ vách với dòng nước mạnh phun ra từ nó. Đó có lẽ là dòng nước chảy ngầm của hồ ngầm dưới mặt đất.

Có ai đó cần giúp đỡ.

Theo bản đồ, người sống sót là tôi và một người khác nữa. Hình như sống sót là slime-kun.

Không còn ai khác sống sót nữa hử.

Nhưng chỉ trong một khắc, HP con slime cạn hết.

RIP. (Yên nghỉ trong an bình)

Đúng lúc này.

Lịch kí bắt đầu chảy với tốc độ cao.

Điều này đã không xảy ra kể từ lần thiên thạch rơi.

Tôi kéo xuyên đồ thu lượm trên lịch kí. “Đánh bại toàn bộ kẻ thù trên bản đồ” được viết ở đó.

Tôi hiểu rồi, ra đó là điều kiện để kéo theo >Tự động nhất<

Không có thứ gọi là [Nguồn] lần này.

Tôi chuyển tất cả đồ mới nhặt được vào thư mục Mê lộ Trazayuya.

Hầu hết chúng là những phần còn lại của quái vật và máy móc hỏng.

Cũng có vài sách ma thuật, chúng có lẽ thuộc về Zen chứ nhỉ?

Từ khi rung chấn vẫn còn tiếp tục, sự sụp đổ có lẽ vẫn còn diễn ra., tôi đi lại nơi Mía và người phụ nữ.

>Nhận được danh hiệu [Người sống sót (Survivor)]

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

59 Tái hợp

Satou đây. Tôi muốn thách đố một thứ bí ẩn.

Với cuộc sống phiêu lưu bạo tàn thế này, chắc có lẽ tôi phải nói lời tạm biệt chuyến du lịch ngắm cảnh vô tư, Satou.

--oOo--

Zen, Zen, Zen hử, tôi bị choáng ngợp bởi sự lèo lái của hắn, và nhảy múa theo kế hoạch hắn ta. Hắn có lẽ đã thỏa mãn, nhưng thiệt là phiền toái khi bị dính vào.

Nhưng mà, dù cho tôi đã sát hại ai đó bởi vì sự kiện tất yếu này, tôi vẫn không cảm thấy hối hận. Nó không chỉ bởi vì MND của tôi cao mà còn bởi vì hình dạng bên ngoài của hắn là một bộ xương và trông hắn hạnh phúc cho tới cuối cùng.

Tôi tỉnh táo lại. Đầu tiên là phải kiểm tra tình hình Arisa và mấy cô gái. Hình như Liza bị thương một chút nhưng mọi người đều an toàn. Họ không ở vùng đất cắm trại nhưng rõ ràng đã gần thành phố Seryuu.

Họ phần nào nghĩ rằng, “Khi trời sáng”, nghĩa là họ nên đến hội việc làm trước khi sáng. Ý tôi nói phải là, “Khởi hành khi trời sáng”, nhưng thực khó để hoàn thành nó.

Tôi có thể bảo cho họ biết tôi an toàn nếu có điện thoại di động, nhưng chả thể nào nếu nó không tồn tại. Phải tìm thứ gì đó cùng chức năng khi chúng tôi đến vương đô và thành phố mê cung.

Giờ thì, nó sẽ khó khi đi thông 5 ngọn núi khi trời vẫn tối. Để qua bên sức mạnh vật lý của tôi đi, trạng thái tinh thần tôi đang mệt mỏi. Tôi muốn nghỉ cho tới bình minh.

Tôi có nên nghỉ tới bình minh ở đây?

Tôi vừa nghĩ mấy thứ vô tâm, khi tôi nghĩ về nó, tôi nhớ rằng tôi không nên để Arisa và mấy cô gái một mình. Nếu họ, những nô lệ, quay trở lại một mình thì họ sẽ không bị coi như nô lệ tẩu thoát chứ?

Hiệp sĩ Soun đang gác cổng là người có trái tim rộng rãi, nhưng tôi không chắc nó được áp dụng cho nô lệ và á nhân.

Máu tôi đã hồi phục đây, và thể lực tôi dù sao vẫn còn 90%. Tôi ghét phải nghĩ mình là vận động viên, nhưng phải tự xốc tinh thần mình thôi.

Hiển nhiên tôi cũng mang Mia, người tôi để trên vai, và Số.7 (homunculus) theo cùng. Nếu tôi để họ ở đây, họ sẽ làm môi cho sói thì sẽ không nghĩa lý gì khi tôi cứu họ từ mê lộ ra cả.

Tôi bọc Mia và Số.7 mỗi người trong chăn dày. Ngẫu nhiên mà, Mia giờ trông như lần đầu cô bé được đưa cho tôi bởi nón đỏ.

>Nhận được Kỹ năng Đóng gói (Packing).

Tôi để Mia ở trên Số.7, và mang cả hai bằng tay tôi. Họ gọi đây là ẵm cô dâu. Nếu tôi có sức mạnh vật lý thông thường thì tôi sẽ ngã chỉ trong vài phút, nhưng tôi giờ có thể mang họ nhiều tiếng chẳng vấn đề gì. Khi tôi thử bước đi, Mia suýt trượt ra ngoài nên tôi quấn thêm một lớp áo choàng nữa để cố định cả hai.

Tôi buộc mình vào đi đường xuyên núi trong khi mang cả hai.

--oOo--

Tôi chưa từng chạy xuyên đường núi trong vài phút trước đây, giống như thường lệ.

>Nhận được kỹ năng Vượt địa hình (Off-road).

Vừa ra, nên tôi bỏ điểm cho tới cực hạn và kích hoạt nó. Tình cờ tôi cũng kích hoạt kỹ năng [Chạy nước rút (Sprint)] theo cách tương tự. Tôi ắt lãng phí điểm nhưng vẫn còn cỡ 90% nên có lẽ ổn.

Tôi đã thiếu suy nghĩ về dùng chúng cho tới bây giờ, nhưng thấy những ánh sáng tím đó, tôi cảm thấy như mình liên hệ với rắc rối. Tôi quyết định kiểm tra kỹ lưỡng các kỹ năng của mình và sử dụng nửa số điểm để tăng sức mạnh bản thân sau khi tôi tái hợp với Arisa và mấy cô gái.

Tôi băng qua trên một nơi giống như tàn tích làng người chuột sau 10 phút chạy. Đó có phải ngôi làng nơi Mia và nón đỏ gặp lại?

Tôi thấy hứng thú, nhưng tôi phải tiếp tục đi xuyên núi bây giờ.

Tôi có thể phần nào nhận dạng những nhánh cây tốt để nhảy từ đó, tôi tự nhủ có phải nhờ kỹ năng Vượt địa hình. Tôi không thể bảo nó rõ ràng như kỹ năng khám phá bầy với bầy, hay cái này lẽ bởi vì khác biệt giữa tự nhiên và thứ do con người làm?

Có lẽ nhờ vào kỹ năng Vượt địa hình cộng với Chạy nước rút, tôi thậm chí còn nhanh hơn đáng kể so với một xe ngựa kéo. Hơn nữa, kết hợp với kỹ năng Vận động 3 chiều, tôi hầu như vượt qua núi thẳng mạch. Tôi cảm thấy mình như loại ninja trong manga.

Sau khi vượt hai ngọn núi, cây chết bắt đầu giảm và thảm xanh màu mỡ hơn.

Thời gian đó, tôi thấy nơi thú vị như hoa huệ sáng chiếu của thung lũng như vườn hoa và nắm nháp nháy ở giữa chặng đường. Tôi muốn nhìn gần nhưng thời gian giờ là quý giá, nên tôi đành từ bỏ. Từ khi nó thật tiếc, tôi để một đánh dấu trên bản đồ cho nơi này.

Mia và người phụ nữ đôi khi bị rối vào nhánh cây dính ra nhưng tôi phá nó với đồng xu búng tay.

Tôi chạy băng núi dựa vào ánh trăng. Cảm giác như trăng thế giới này quá sức chói sáng.

Sau bốn ngọn núi, một Heo rừng Không lồ nhảy vào tôi. Tôi đã chú ý nó trên radar, nhưng khi mà nó đột nhiên nhảy đến đây, tôi chỉ việc đá nó văng xa.

Tôi đã tránh những động vật nhỏ mà nhảy xa khỏi đường tôi, nhưng như dự kiến, thật không thể làm thế với con heo rừng kích cỡ con gấu.

Đầu của nó bị trúng trực tiếp với tiếng splat, tôi chuyển ánh mắt đi. Không nhìn cái đầu bể của nó, tôi bỏ nó vào trong Kho chứa trước khi nó rơi trên đất như một vật kỉ niệm cho Liza. Từ khi mà tôi đã thấy Liza phân rã nó vài lần, tôi có lẽ đã quen với nó. Dù tôi tự mẫn bây giờ, tôi tin chắc rằng tôi phải bỏ qua nó nếu trời không tối.

Và rồi chúng tôi cuối cùng cũng đến đường cái. Từ đây, cách 80 km tới thành phố Seryuu thẳng một mạch. Còn chừng 1 tiếng rưỡi nữa là đến bình minh.

Tôi chạy qua vùng đồi thẳng một hướng. Mặt đất được mức lên nhưng có lẽ không ai để ý nó, chắc vậy. (med: đại ý Satou chạy mà nền đất khoét lỗ văng lên theo mỗi bước chân)

--oOo--

Tôi đang suy nghĩ trong khi chạy. Điều đến với Arisa và Zen, tôi cảm thấy tôi có một điều may (May mắn tệ hại) để mà tôi có xu hướng dính líu với những người được trao quyền năng bởi thần. Tôi không thể nghĩ rằng tất cả họ là tồn tại với ý tốt.

Phải chăng thần trong thế giới này thích tự thưởng thức bằng cách đưa cho mọi người thử thách?

Hoặc là, họ giống như thần thoại Bắc Âu và Hy Lạp nơi họ có đặc thù thiện ác như con người.

Không, cũng có khả năng ác quỷ vờ như chúng là thần trong Kinh thánh.

Không có câu trả lời với chỉ những phỏng đoán. Cuộc du hành sau này của chúng tôi, phải tìm nhiều thông tin hơn nữa về thần nếu tôi thấy đền thờ lớn hay thư viện.

Sau đó tôi có thể so sánh thông tin tôi nhận được từ chính Arisa.

Nhưng mà, xét theo xu hướng này, có những người tái sinh khác ở đây đúng chứ? Và ngay cả cùng họ chung quanh, nền văn hóa và văn minh thế giới này không sụp đổ hử.

Có lẽ người được chọn thì giống như tôi, người tích cực không định truyền bá kiến thức hiện đại.

Những người yêu lý thuyết âm mưu sẽ nói rằng người tái sinh là những người đang truyền bá kiến thức hiện đại trên thế giới sẽ bị xóa bỏ bởi một số loại quyền lực.

Còn giờ thì, pháp sư Zen nói rằng hắc thành Bất sinh vương sau khi hắc bị xử lý bởi một quý tộc.

Những gì tôi lo là khi tôi nghe câu chuyện đó với đặc kĩ [Bất hoại] của tôi. (med: có lẽ tác giả dùng hai chữ mà trans eng cũng vướng mắc. Từ này là lần đầu Satou nói khi đến thế giới aka sau Mưa thiên thạch lần 1)

Chúng nghe tương tự nhau. Tôi e sợ rằng tôi cũng sẽ thành Bất sinh vương hay Chúa quỷ nếu HP tôi về 0.

Những kĩ năng mà tôi thấy từ Zen ở bãi cắm trại, giống như [Miễn dịch tấn công vật lý] hay [Hồi phục tức thời] là đặc kĩ? Chắc vì hai kĩ năng ấy mà hắc không thể giết chính mình.

Đây chỉ là phỏng đoán mà tôi thu được từ trò chuyện với hắc, nhưng danh hiệu [Anh hùng] kết hợp với một thanh kiếm thánh có lẽ khả năng làm mất hiệu lực hai kĩ năng đó.

Có chăng chúa quỷ cũng có cùng thứ tương đương, hay tôi đang nghĩ quá lên?

Nhưng mà, khi so sánh tôi đã hoàn toàn diệt trừ thiên long và thần rồng mà không có bất kì danh hiệu nào. Mưa thiên thạch ắt có cùng hiệu dụng như [Anh hùng và thánh kiếm], nhưng tôi thấy kết luận này quá hời hợt.

Tôi cho rằng rồng là tồn tại sẵn chúa quỷ, nhưng chúng có lẽ là một chủng tộc với khả năng tấn công đặc thù. Tôi không thực thỏa mãn với điều này, nhưng cho tới khi tôi có thông tin mới, hãy kết thúc nó ngay giờ.

--oOo--

Trong khi hồi tưởng lại những thứ tôi nói về Zen, tôi nhớ đề danh hiệu của tôi về lại [Không]. Trong khi tại đó, tôi cũng đổi cấp tôi ở bảng Trao đổi. Mà Arisa và Liza đều lên cấp, tôi cũng nâng mình lên cấp 12.

Phát triển của Arisa và mấy cô gái thế này

Arisa .... Level 10 => 12, Kỹ năng được bỏ qua.

Lulu ... Level 2 => 3, Kỹ năng là [Lễ nghi], [Xếp hàng lối (đồ)-Marshalling (mới)]

Liza ... Level 13 => 14, Kỹ năng là [Giáo], [Đẩy đâm-Thrusting], [Phân tách- Dismantling], [Nấu ăn], [Tấn công thiết mạnh-Heavy Blow (mới)]

Pochi ... Level 13 => 14, Kỹ năng là [Kiếm ngắn], [Ném chọi-Throwing], [Phân tách], [Dò kẻ địch], [Bắn-Shooting (mới)]

Tama ... Level 13 => 14, Kỹ năng là [Kiếm ngắn], [Ném chọi], [Phân tách], [Thu lượm], [Dò kẻ địch]

Kỹ năng mới của Lulu [Xếp hàng lối] không phải là tệ, nhưng mà tôi phải yêu cô ấy khi cô học được [Nấu ăn].

Trong một trò chơi, bạn có thể gán kỹ năng cho thành viên trong nhóm nhưng thực tại không phải là thuận tiện.

Nói mới nhớ, tôi có kỹ năng [Dạy dỗ] nếu mà tôi nhớ đúng.

Có lẽ tôi có thể dạy kỹ năng dự định với cái này? Tôi sẽ thử làm cùng với Lulu lần kế.

--oOo--

Tôi nhìn bản đồ mỗi 10 phút, nhưng ở đó vẫn không có gì ngoài tôi trên đường lộ này. Arisa và mấy cô gái đã đến trước cổng thành phố Seryuu.

Tôi đã xong thứ bất khả thi khi đến nơi tôi có thể thấy thành phố Seryuu chỉ trong 40 phút. Tôi dám nói tốc độ trung bình của tôi là 120 km/h.

Mà tôi đã hạ tốc độ tôi xuống khi tôi đến đường lộ để không làm vỡ nó, bạn có thể tự đoán tốc độ tôi khi ở trên vùng đồi.

Khi tôi ra khỏi khu rừng cuối cùng tôi bắt đầu đi bộ bình thường do tôi có khả năng bị thấy bởi do thám viên của thành phố Seryuu.

Dù sao cũng chỉ còn 3 km, và cổng sẽ không mở trong 50 phút.

Tôi đến một nơi hơi cao xa 2 km từ thành phố Seryuu. Tôi không chỉ thấy tường ngoài từ đây, mà còn toàn bộ cổng. Xe chúng tôi có thể thấy trong một khoảng cách.

Trong khi tôi nhìn nó, chiếc xe bắt đầu chạy tới đây. Rõ ràng, ai đó đã nhìn thấy tôi. Với con mắt sắc bén như vậy, có lẽ là Tama?

Chiếc xe đến trong mắt tôi, Liza đang điều khiển nó. Pochi và Tama nhào ra ngoài xe như thể chúng sẽ ngã và đang vẫy tay với tôi. Arisa và Lulu thì lo lắng khi nhìn về phía này, có lẽ họ vẫn chưa nhìn thấy tôi được.

Tôi để Mía và người phụ nữ một bên tay tôi sườn sề, rồi sau đó tôi vẫy tay lại với họ.

Mà, mọi người trông kì lạ. Tôi chỉ nghĩ họ sẽ lo lắng cho tôi chứ đâu phải lo lắng quá nhiều thế?

Chẳng bao lâu, chiếc xe đến trong tầm mắt khi tạo những đám bụi mù.

Tôi để cả hai ở phía đường và đến chào đón họ.

Chiếc xe dừng đột ngột, sau đó Pochi và Tama sụp xuống như thể té ngã và chạy đến đây.

Bang, với âm thanh đó, Liza nhảy trên cả Pochi và Tama từ ghế lái xe và chạy tới đây trước. “Cũ nhân*”, cô ấy nói trong tiếng khóc nghẹn ngào khi mạnh mẽ ôm tôi. (med: nói lắp)

Không để thua trọng lượng cô ấy, tôi hỗ trợ trọng tâm của cô. Liza đang khóc như nước lũ trong khi ôm tôi.

Trong khi tôi ngạc nhiên vì hành vi bất thường của Liza, Pochi và Tama leo lên cơ thể tôi cùng Liza và ôm tôi từ hai phía.

"Ào ừng~""Nano desu!"

Có lẽ vì chúng không diễn tả hết nỗi cảm xúc của chúng, chúng tận tình chơi cắn đầu và vai, rồi liếm mặt tôi. Cái này thiệt nhiệt tình quá.

Arisa và Lulu vừa xuống xe trẻ hơn không khả năng ngăn cản những cái ôm mãnh liệt. “Mừng trở về.,” Arisa nói khi cúi nhìn đất, và Lulu nói lịch thiệp.

“Tôi về rồi, tôi xin lỗi làm các cô lo lắng.”

Liza vẫn đang khóc trong khi ôm tôi, nhưng khi cô ấy nghe giọng tôi, cô ấy đáp lại bằng giọng nước mắt yếu ớt. Rồi sau đó, khi nhận ra cô ấy đang ôm tôi, cô ấy xấu hổ xê tôi ra.

Cùng với cô, tôi đặt Tama và Pochi xuống đất và vuốt đầu chúng.

“Chúng em lo lắng nodesu!” “Có bị thương không~?”

Pochi và Tama nhìn tôi lo ngại, Lulu thì nhìn tôi với nụ cười, và sau đó Arisa sấn vào trước trong khi vẫn nhìn một chút trên đất.

Cô bé không giống Arisa thường ngày?

“...Em, Em đã rất lo! Mồ, hứa với em đừng bao giờ làm thứ gì đó vô lý thế lần nữa!!”

Arisa tự mình quyết định bằng cách ngẩng mặt lên và nói ra mấy lời. Nước mắt sung húp từ đôi mắt lớn con bé.

Tôi nhẹ ôm cô bé trong khi xin lỗi, và vuốt nhẹ đầu cô.

Cô bé hình như không giữ được nữa, bắt đầu khóc, và tôi dỗ dành cô. Có lẽ vì họ bị cuốn cùng nó, Pochi và Tama cũng bắt đầu khóc cùng Arisa. Lulu và Liza đang trông chúng tôi từ một khoảng cách cũng có nước mắt.

Tôi quyết định xin lỗi dù bao nhiêu lần, không cần biết là bao nhiêu, cho đến khi mọi người ngừng khóc. Những giọt nước mắt rơi và lời trách cứ từ những người lo cho tôi, làm âm nhẹ trái tim khô cứng của tôi. Và rồi, tôi tiếp tục xin lỗi cho đến khi trời sáng trắng.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

60 Tái hợp (2)

Satou đây. Đây không phải mục đích của tôi, nhưng thực chẳng thể nào mà không dán mắt vào ngực lớn khi nó đang ở ngay trước mặt mình.

Mong muốn có một trái tim lành mạnh để không thua sự cám dỗ, Satou.

--oOo--

Tôi thắc mắc liệu Arisa có thấy sáng khoái hơn sau khi cô khóc hết nước mắt không, cô bé lập tức dội xuống những câu hỏi về tình cảnh của tôi. Tôi gác đi mấy thứ khó nói về việc anh hùng, hay ánh sáng tím, hoặc người tái sinh và chỉ sơ sài giải thích làm sao tên pháp sư đạt mục tiêu của hắn và sẽ không theo Mía với đàn kiến và quái vật nữa.

“Uuu~, anh giấu rất nhiều thứ với em đúng chứ?”

“Ờ mà, tôi sẽ nói cô nghe về nó khi thời điểm đến.”

Không chính xác là hài lòng nhưng nó liên hệ với Arisa nên tôi sẽ nói về nó với cô ấy khi chỉ còn hai chúng tôi.

“Hứa đi! Em sẽ chấp nhận điều đó trong quãng thời gian trò chuyện trên giường của chúng ta.”

Thật tốt khi con bé quay lại là chính mình.

Tôi gỡ Mía và Số.7 rồi để họ trên xe.

“Chờ chút đã, để cô gái Elf qua bên, người phụ nữ xinh đẹp ngực bự này là ai? Nói với em những thứ anh nói với tên pháp sư~~~!”

Giọng Arisa vắng vắng.

Từ khi nó gần như vang tới tận thành phố Seryuu, tôi dùng con bé lại.

“Cô hiểu mà? Nhân dạng của người này!”

Arisa gật đầu với lời của tôi. Do người phụ nữ này tự nhiên thực là một Homonculus.

Mia cuối cùng cũng tỉnh từ vụ huyền não, và nhìn xung quanh nhón nhác.

“...Một giấc mơ?”

“Không phải.”

“Chúng ta được cứu?”

“Suýt thì, nhưng đúng vậy.”

Biểu cảm Mia thay đổi trong khi ứng đáp ngắn gọn. Tôi bảo cho cô bé những gì nói với Arisa.

“Em không biết phép lịch sự của con người. Mẹ em ở cùng với em bảo rằng phải nhiều hơn 100 năm để nói được thế dù mẹ không giải thích gì với em, em sẽ hiểu điều đó có khác biệt sao khi đi ra ngoài.”

Ôi chà, Mia đang nói câu dài.

“Nếu là tôi, một từ [Cảm ơn] thế là đủ. Nếu người đó là một người đàn ông trẻ, thì nói nó cùng với nụ cười và tiếng cười.”

Arisa đã trả lời cho Mia. Có thứ gì đó không đúng?

Tôi hiểu rồi, Mia đang nói bằng tiếng nước Shiga. Khi tôi hỏi cô bé sau này, cô bé có thể nói nó ngay từ đầu. Khi tôi hỏi sao cô bé không dùng nó, tôi nhận được sắc thái, [Tiếng Con người làm em thấy như nói om sòm, em ghét nó.], từ câu trả lời của cô bé.

Mia đứng lên, sửa tư thế cô bé và cúi đầu chào lễ phép.

“Cảm ơn anh, Satou.”

“Không có gì.”

Đến mới nghĩ, đây là lần đầu tôi được cảm ơn bởi Mia.

Tôi đáp lại mà không cười cợt gì điều đó.

“Cho phép em giới thiệu bản thân lần nữa. Em là người Elf trẻ nhất rừng Bornean, con gái của Lamisauya cùng Lilinatoa, Misanalia Bornean.”

Và trong khi nói, “Em hết sức biết ơn anh.”, cô bé hôn vào trán tôi.

>Nhận được danh hiệu [Bạn của người Elf]

(med: hình này khác xa với bản WN, trong LN đây có lẽ lúc Mia tỉnh, trước khi Satou gặp Zen. Bản WN k có chỗ nào để nhét)

--oOo--

“Người phụ nữ này là?”

“A phải rồi, em quên về nó. Anh lại kiểm thêm phụ nữ à?”

“Anh thiệt là bản mà.”

“Vấn đề hiển nhiên mà.”

Sau khi sự vụ Mia chấm dứt, đề tài trở về với Số.7.

Mia, Arisa, và Lulu đang nói như tôi là một ông chồng bị phát giác gian dối.

Tôi lay Số.7 đang lịm với vẻ vui sướng.

“...Chào buổi sáng?”

“Ừ, chào buổi sáng. Cô có hiểu tình hình hiện tại không?”

“Xin chờ một chút.”

Cô ấy nói không dùng ngữ điệu như mọi khi. Cô ấy đang nghiền ngẫm trong khi nghiêng đầu về một phía, hình như đó là thói quen của cô.

Mà Arisa ở bên cạnh nói, “Sâu bọ”, tôi dựng cô ấy thẳng lại.

“Một hướng dẫn vẫn còn trong hàng tin nhắn. Do chủ nhân trước đã chết, kết quả là người sở hữu đã bị xóa bỏ. Theo những ghi nhận khác, người có đủ phẩm cách làm chủ nhân mới.”

Số.7 dừng ở đó và chờ câu trả lời của tôi.

Được thôi, tôi sẽ không phàn nàn nếu một người phụ nữ xinh đẹp ngực to trở thành bạn đồng hành với chúng tôi. Chủ nhân cô ấy, Zen, đã chết và có lẽ ở đó không còn ai là bạn cô ấy tồn tại nữa.

Trước khi tôi mở miệng, Arisa phản ứng trước. “Không, đó không phải như thế.”, cô bé nói với Số.7, kéo cô ấy lại sau chiếc xe và nói chuyện bí mật với cô.

“Chủ nhân, xin ngồi đây~ Mọi người nữa, cứ ngồi đây~”

Sau đó, tôi tham gia cùng màn kịch nhỏ yêu thích của Arisa. Nó là nhái theo một loại nào đó nhưng sau cùng tôi không biết nó là gì. Sau cùng thì, trong khi tôi vẫn đang bối rối, thì Số.7 gọi tôi là chủ nhân trong khi cô ấy nhận [Nana] làm tên mới của cô. (med: Nana trong tiếng nhật nghĩa là số 7)

Dù Arisa ném cho tôi cái nhìn khi nghe cái tên, tôi thích cô tha cho tôi cái này từ khi tôi không có bất kì cảm quan tên ý nghĩa nào.

Tôi không hiểu ý nghĩa vở kịch nhỏ cho tới cuối cùng nhưng danh hiệu Số.7 đã đổi từ [Búp bê của Zen] sang [Đầy tớ của Satou], ra là có một số ý nghĩa thâm thúy trong danh hiệu nhỉ?

“Xin chăm sóc tôi từ bây giờ, Nana.”

“Vâng, chủ nhân. Từ bây giờ, xin đối xử với em tử tế.”

...Cô dạy cái gì lần này vậy, Arisa.

--oOo--

Sau khi nhận người đồng hành mới, tôi quyết định dẫn Mía đến quản lý của Hội việc làm. Mía cần có ai đó cùng chủng tộc để dựa dẫm, không như mấy cô gái kia.

Khi chứng thực của tôi tại thành phố Seryuu vẫn còn giá trị, tôi có thể vào cổng mà không đóng thuế. Và khi mà hình như không thể áp dụng nó cho thành viên khác, tôi đi một mình gọi quản lý.

“Chào, Nadi-san.”

“Xin chào, Ê? Satou-san, không phải anh khởi hành hôm qua sao?”

“Vâng, thực ra một đứa trẻ người Elf đi lạc rơi vào sự chăm sóc của tôi, nên tôi đến viếng thăm nơi đây vì nghĩ có thể nhờ sự giúp đỡ của quản lý.”

“Anh thực là người tốt, anh thậm chí còn quay lại vì điều đó.”

Nadi-san đón mừng tôi hài lòng, nhưng tôi thấy khúc cuối như trộn lẫn với chút sùng sốt.

“Quản lý vẫn còn ngủ, nên tôi sẽ đánh thức anh ta cho anh. Xin cứ thoải mái ở ghế sofa này trong khi anh đợi.”

Trong khi nói thế, Nadi-san nhanh nhẩu dọn dẹp đồ mặc nam và sách như tạp chí trên sofa để làm chỗ trống. Khả năng chúng đều là của người quản lý.

Trong khi đợi, tôi cầm một quyển tạp chí lên. Đó là một tạp chí bá láp về những vấn đề liên quan đến nước Shiga. Có không tới 10 trang, nhưng tôi lướt qua nó từ khi tôi thấy hoài niệm. Bài viết chẳng hạn như kết quả tình yêu giữa một cô gái quý tộc và một du hành giả ở đâu đó, hay bản đồ cho ‘dịch vụ’ ở thủ đô là phong phú.

Tôi nghe âm thanh Nadi-san đánh thức người quản lý dậy từ tầng trên. Cả hai xuống cầu thang trong khi tôi đọc bài báo về sự cạnh tranh của một số đấu sĩ nổi tiếng trong đấu trường.

“Tôi xin lỗi vì làm phiền ông.”

“...Cô ấy đâu?”

“Ồ, quản lý à! Khi anh nói với người bình thường, làm ơn nói rõ ràng vào. Tôi xin lỗi, Satou-san. Cô gái người Elf ở đâu vậy?”

Tôi nghĩ rằng anh ta đang ở tâm trạng xấu khi bị đánh thức hồi nãy, nhưng gã này có lẽ chỉ ít nói hử. Có lẽ chuẩn định của người Elf là ít nói chẳng?

Tôi dẫn cả hai đến khoảng đất mở bên ngoài cổng mà xe tôi đang chờ. Hội việc làm không đặt cái bảng [Đóng cửa] hay thứ gì đó, thế ờn không nhỉ?

Tôi nhớ Lulu đang ở chỗ đánh xe gọi Mía ra.

“Mía? Không thể tin được, đưa trẻ đi lạc là Misanalia?”

“Phải, anh biết cô bé?”

“À.”

Anh ta có thể nói thông suốt khi tự nói với mình nhưng chỉ một từ để đáp lại hử? Nadi-san nhìn vị quản lý với khuôn mặt bối rối. Tôi hiểu rồi, giờ thì tôi biết tại sao gã này luôn nằm ngủ trong tiệm.

"Yuya?"

"Mia."

"Nn."

"Chạy hả?"

"Không."

"Lạc"

“Không"

"Lia?"

"Ở nhà."

"Hiểu rồi."

"Sao?"

"...Đang dọn dẹp."

Những lời trao đổi của họ bằng tiếng Elf thực thú vị. Tôi có thể đoán ý định nhưng tôi thích có một thông dịch viên hơn cho những cuộc đàm thoại thực sự. Mía chỉ phủ nhận việc đi lạc, sau đó họ tiếp tục tự hiểu lẫn nhau.

Với sự giúp đỡ của Nadi-san, tôi đại khái nắm được thảo luận của họ. Quản lý (Yuya)-san là một người Elf đến từ cùng quê nhà như Mía. Anh ta đến thành phố Seryu cách đây 10 năm để dọn dẹp đồng hồ hỗn độn mà ông chú nội anh ta đã tạo ra. Anh ta không đề cập về nó, nhưng nó khả năng cao là về mê lữ Trazayuya.

Tôi báo lại cho anh về việc với tên pháp sư đã bắt cóc Mía. Hắn ta có một nơi ẩn náu ngầm ở lãnh thổ người chuột mà trông như một mê cung, và sau đó khi chúng tôi chạy thoát khỏi đó, mê cung tự phá hủy chôn vùi nó cùng tên pháp sư.

“Về nhà?”

“Sẽ không”

“Tôi hiểu.”

“Có việc phải làm”

Nadi-san trở nên chút lo lắng với dòng chảy câu chuyện, nhưng cô ấy trở lại cười rạng rỡ như tòa nắng sau khi nghe lời của quản lý.

“Làm gì?”

“Về nhà.”

“Có thể không?”

“Cùng với Satou”

Đường như quản lý bảo cô bé về nhà, nhưng Mía bảo rằng cô bé ổn ở cùng tôi. Thực sự, họ có thể hiểu ngôn ngữ chỉ với chừng ấy. Nếu bạn quen ai đó nhiều hơn 100 năm, tôi đoán bạn sẽ kết thúc bằng việc người này luôn hiểu người kia nghĩ gì trong đầu.

Cuối cùng, anh quản lý nói, “Tôi trông cậy vào cậu”. Rồi quản lý và Nadi-san kéo chúng tôi đi cùng với họ về tiệm, sau đó đàm phán với hiệp sĩ Soun để

làm ID cho Mía. Tôi thảo luận với cả hai nếu họ có thể làm thứ gì đó cho việc làm ID của Nana, và viên quản lý nói, “Để nó cho tôi.”, trong khi dùng ma pháp thuật, [Fake Patch(Ngụy mật)], để ngụy trang tộc Nana thành [Con người].

Cùng lúc đó, viên quản lý cảnh báo chúng tôi rằng thuật này chỉ có thể lừa gạt đá Yamato bản sao trong khi bản gốc, thứ mà được trình diện khi chúng tôi ra khỏi mê cung, và khả năng Kiểm tra Tình trạng có thể nhìn thấu nó.

Bằng cách này, AR chỉ cho tôi, [Chủng tộc: Con người][Chủng tộc: Homonculus], khi tôi nhìn Nana, trong khi Thẩm định kĩ năng cho tôi thấy, [Chủng tộc: Người(Giả)]

Trong thời gian này, nhờ vào quản lý và Nadi-san, cả hai họ lấy ID dễ dàng.

Với cái này chúng tôi có khả năng thăm viếng các thành phố giữa chặng đường du hành của chúng tôi.

Khi chúng tôi đang đợi cho đến khi ID hoàn tất, quản lý đưa tôi một cái túi chứa tiền trong khi nói, “Nn”.

“Xin vui lòng dùng cái này cho chi phí du hành của Mía. Nghĩ thì đó chỉ là một ít tiền tiết kiệm bí mật của quản lý.”

“Nói nhiều quá.”

Quản lý phản nản với thông tin thêm từ Nadi-san.

“Tôi thành thực cảm ơn khi nhận nó.”

Tôi nhận nó và để nó vào túi.

Chúng tôi đầu đặc biệt cần nó, nhưng sẽ thật thô lỗ nếu từ chối. Tôi sẽ đưa hết cho Mía sau này.

Tôi hứa với quản lý và Nadi-san gửi cho họ một lá thư khi chúng tôi đến khu rừng.

Chiếc xe tiến lên cùng con đường ngày hôm qua.

Tôi cầu nguyện cho lần này sẽ là cuộc hành trình yên bình mà không có gì xảy ra, và chiếc xe lại tiếp tục âm thanh cọt kẹt của nó.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

61 Tại lãnh thổ quân đội

Tôi nghe tiếng xào xạc ồn ào của trang bị.

Uuu~, giờ nghỉ đã hết rồi hả.

Iona đứng giờ không đánh thức tôi dậy, đó nghĩa là vẫn còn thời gian. Tôi phải tận hưởng việc ngủ nướng này thêm chút nữa.

“Guhaaa!”

Cậu đang làm gì với một cô gái xinh đẹp bơ vơ thế này.

Một áo giáp xích sắt thành linh quang vào bụng tôi, tôi tỉnh dậy để đẩy nó sang bên.

“Này Ruu. Đánh thức mình nhẹ nhàng hơn coi.”

Tôi câu nhậu với thủ phạm duy nhất, Ruu.

Iona và Zena-chi chưa bao giờ làm thế này.

“Nên thức dậy đi. Cậu đang hết thời gian dùng bữa đó biết chưa.”

Gi!?! Tôi không thể thế xảy ra được.

Tôi tỉnh dậy và rửa mặt. Do nó phiền phức nếu dùng gáo, tôi đổ nước từ bình vào chậu rửa mặt. Nếu Iona và Zena-chi phát hiện điều này, họ chắc sẽ mắng tôi.

“Có gì trong thực đơn hôm nay?”

“Hình như là bánh mì đen và thịt hầm.”

“Eeeh~ Mình muốn có thịt dê hay bò thi thoảng.”

“Mấy thứ đó xa xỉ cỡ nào, ngay cả đội trưởng đội cũng không có chúng.”

Tôi tự làm mình vui vẻ với việc tán chuyện trong khi lau mặt bằng cái khăn ưa thích của tôi.

“Nếu mình thành nhân tình của một quý tộc, mình sẽ có thể ăn chúng mỗi ngày chứ~?”

“Ngày nay, trông như ngay cả quý tộc cũng vất vả, nên cậu có lẽ sẽ không có nhiều thứ ngon đâu?”

Iona hình như không có ước mơ lớn gì cả~ mặc dù cô ấy từ một nhánh gia đình quý tộc. Đoán có lẽ là lý do sao hào hứng của cô ấy bị thui chột~

Tôi ném đồ ngủ của mình là một cái áo sơ mi dài-tận-đầu-gối lên trên giường, và lấy ra đồ lót cùng áo giáp của chính mình.

“Òi, Lilio, Đừng cho mình xem cái mông bần của cậu.”

“Cậu nói thô tục dữ vậy~ cho dù nghĩ nó rất xinh.”

Cậu đâu cần phải nhìn nó, Ruu.

Không giống như tôi là kẻ phô trương, nên tôi mặc đồ lót của mình. Tôi đang mặc một áo sơ mi ngắn ở trên. Ruu và Iona quần băng ngực. Bất hạnh là, tôi và Zena-chi không có thêm nhiều như người khác. (med: lưu ý thế giới này k có bra, trừ mấy cái Arisa làm)

Hiển nhiên tôi sẽ mặc một cái áo dễ thương và quần ngực khi tôi đi hẹn hò, nhưng đó chỉ là khi tôi có một bạn trai. Dù sao đi nữa tôi luôn mặc áo giáp, nó sẽ chỉ đau đớn khi mặc một cái băng ngực không cần thiết.

Sau khi tôi mặc xong áo giáp xích, tôi mang vào đôi hài da được gia cố kim loại chắc chắn và Zena-chi đến chỉ ngay sau đó.

Ara, dễ thương quá.

Thứ cô ấy đang mặc là của Iona nếu tôi không nhầm, với rất nhiều diềm xếp, điểm thu hút của Iona bao nhiêu thì bộc lộ trên cô ấy (Zena) cả. Đây chẳng phải là bộ đồ cô ấy khoe khoang khi cổ mua nó sau khi tiết kiệm nửa năm sao.

Thiệt tình, mọi người luôn ngọt ngào với Zena-chi.

Tôi vừa nghĩ rằng Zena đã xong phần thay đồ và đã ngồi vào ghế tại quầy ăn uống rồi, nhưng mặc quần áo đó, đừng bảo tôi là...

“Zena-chi, cậu có cuộc hẹn với một cậu trai hả?”

“He..k, không. Cậu ấy lo lắng về mấy thứ nên chúng tôi chỉ nói chuyện.”

Đó chính là thứ mà bạn gọi là hẹn hò đấy.

Mà, gặp gỡ người mình yêu trong điều kiện thiếu ngủ vì tình trạng làm việc quá tải hiện này, đáng yêu quá chừng đi.

“Lilio, tay cậu ngừng rồi. Nếu cậu không thay nhanh, cậu sẽ thực sự mất phần cậu đấy?”

“Hoo~i.”

Bị quở trách bởi Iona, tôi tiếp tục mặc đồ mình.

Zena-chi gấp một cái khăn choàng màu hồng cẩn thận trên giường.

Ồ? Đó chẳng phải màu mới nhất từ hiệu quần áo Pinen ở quận trung tâm sao?

Zena-chi đúng là quý tộc, nhưng tôi không nghĩ một người con gái của một dòng dõi quý tộc lại hoang phí thế.

“Zena-chi, cái khăn đó là sao? Đừng bảo mình, đó là quà của cậu trai nha?”

“Ehehe~”

Uwah, mặt Zena trở nên như bị tình yêu sét đánh.

“Mình được Satou-san cho. Nó là sản phẩm từ hiệu Pinen-san mà Lilio đã nói mình lúc trước~.”

Cậu thực đáng ngạc nhiên, cậu trai. Ngay cả thứ rẻ nhất ở nơi đó cũng cỡ 2-3 tiền bạc. Tôi thắc mắc cậu có là đứa con khờ dại của một tiệm kinh doanh lớn ở đâu đó không? Tôi cầu nguyện cho Zena không bị chơi đùa.

Cậu ấy đang cởi quần áo, và tôi đề xuất để nó trượt qua bên khi cậu ấy lén lút mở lồng đệm ngực. Sau cùng nó là một buổi hẹn, một vài quyền rũ sẽ cần cho phụ nữ đúng chứ.

“Zena-san, làm ơn thay quần áo cậu nhanh lên. Do chúng ta sẽ không kịp giờ ăn, cậu có muốn mình làm ít bánh kẹp không?”

“Không, mình đã ăn rồi, nên mình ổn.”

“Cậu có một bữa tiệc sao?! Cậu có một bữa tiệc đúng chứ~~~~.”

Sau khi Zena-chi hoàn thành cởi đồ, cô đưa nó cho Iona và lại gần tôi trong khi tìm kiếm trang bị của cậu ấy.

“Mình không có. Mình chỉ có chút đồ ngọt khi dạy Satou-san làm sao niệm chú.”

Tôi đang bị kéo bởi Ruu và Iona đến quầy ăn uống trong khi Zena-chi đang nói ngây ngô, “Khi mình ngồi xuống trên một chiếc ghế dài, anh ấy đặt một cái khăn tay lên nó cậu biết không.”

Ồ không, gã đó khá là một tay ăn chơi đó?

--oOo--

Ngày kế đó, lẽ ra tôi ở trên giường cả ngày từ khi tôi hết nhiệm vụ, nhưng tôi thay quần áo và đi ra ngoài.

Đồ ngọt trong phòng tôi đã hết. Hôm nay Zena-chi đang làm bồn phẫn, và cậu ấy đang canh gác cho tới nửa đêm hôm nay chỉ bởi vì cậu ấy có thể dùng ma thuật. Từ khi thực đáng tiếc khi sẽ không có đồ ngọt cho tới khi cậu ấy về, loại này chỉ có Lilio-sama mua nó cho cậu ấy thôi.

Mà~, điều quan trọng cho một phụ nữ nổi tiếng là được chú ý!

Có một hình dáng quen thuộc trên quảng trường trước lâu đài.

Nó là cậu trai--- Người Zena-chi thương yêu. Cậu ta đang mặc bộ quần áo trông đất đỏ như thường lệ.

Trong như cậu ấy quay về sau khi mưa sấm, cậu mang rất nhiều sách.

Nếu cậu mua nhiều thế, cậu chỉ cần thuê một đầy tớ.

Từ khi trái tim tình nghịch của tôi đập hào hứng, tôi lên đến đằng sau cậu ấy và nói khi bắt chước Zena.

“Xin chào, Onii-san lạnh lẽo.”

Cậu trai xoay lại và nói bình thường. Chắc, cậu ấy không ngạc nhiên hử.

“Xin chào, Lilio-san. Cô bắt chước Zena-san à?”

“Ehehe~ Tôi bị nhận hả? Này này, sao anh ngạc nhiên hả?”

Ooh~ cậu ấy nhớ tên bạn tốt của bạn gái dù cậu chỉ gặp một lần sao. Không đúng~ nó chắc khó là vì xinh đẹp~ Tôi nên làm gì nếu cậu ta ngã lòng vì tôi.

“Cô đi một mình hôm nay?”

“Yep, những lính khác thì đang ngủ~ Nhưng Zena, từ trưa hôm qua cho tới nửa đêm nay, vẫn đang canh gác suốt cả thời gian. Pháp sư luôn thiếu số lượng mà phải không?”

Trông như cậu ta muốn nói với tôi, nhưng không như cậu ấy định khiêu dụ tôi. Cậu không đá động gì với người xinh đẹp này là tôi, có lẽ nghĩa là cậu ta sẽ không tán tỉnh? Từ khi đề tài là về Zena-chi.

“Lilio-san, cô có thể chuyển một tin nhắn cho Zena-san không?”

“Được thôi~ Nhưng không cần những lời yêu đương làm nóng ngực được chứ? Nếu nó quá mãnh liệt, chắc chắn sẽ có diễn dịch sai cậu biết đấy~.”

Tôi không muốn thi thắm những lời yêu thương với Zena-chi. Mặc dù chúng tôi sống trong doanh trại phụ nữ, mấy thứ như thể thỉnh thoảng có xảy ra, bởi vì chúng tôi sống vì tình bạn.

“Tôi đã quyết định đi đến thành phố mê cung cho một vụ kinh doanh.”

Nơi đó khá xa. Mà chả phải đó là phía xa nhất của đất nước này sao?

“Hế~ cậu định làm một chuyến hành trình dài hả.”

“Phải, tôi vừa trừ hàng hóa mà còn thiếu ở đó.”

“Ra vậy~, sau cùng cậu là một thương nhân. Khi nào cậu khởi hành?”

“Đó thì, tôi lên kế hoạch khởi hành sớm ngày mai.”

Ai cha~ Tình yêu đầu của Zena thế là kết thúc mà không được đáp lại hử~

Phải mời cậu ấy thứ gì lần tới thôi.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ truyền đạt lại đúng vậy.”

“Vâng, tôi trông cậy vào cô.”

Sau khi nói thế, cậu trai gật đầu và rời đi trên một chiếc xe ngựa kéo.

--oOo--

Khi tôi quay lại doanh trại, mọi người đã tụ họp và trò chuyện ở quầy ăn uống. Vẫn còn một lúc lâu mới tới bữa ăn, có thứ gì xảy ra chẳng?

Tôi hỏi đội hữu đang nói bên cạnh tôi.

“Yana-chi, có gì xảy ra sao?”

“Ah, Lilio, nghe này.”

Nó là lựa chọn tốt khi hỏi Gayana-chi người nhiều chuyện. Họ bảo rằng quân đội trong lãnh thổ được thông báo yêu cầu tuyển lựa cá nhân cho việc triển khai quân ở thành phố mê cung. Việc triển khai dự kiến sẽ mất hai tháng.

Nhưng, dù họ bảo rằng đó là việc huấn luyện, thực ra nó là về săn quái vật trong sào huyết của chúng đúng chưa?

Tôi tuyệt đối sẽ bỏ qua cái này!.

Nhưng mà, đánh giá theo chấn động chung quanh, có rất nhiều người muốn đi. Hình như họ thêm một tiền bạc mỗi tháng theo viện có huấn luyện. Nó là một khoảng không thể lơ đi với chúng tôi, những người lính trả lương thấp. Hơn thế, trông như thể tiền bán ma hạch mà chúng tôi lấy từ mê cung sẽ được chia đều cho binh lính.

Nguy hiểm thì lớn, nhưng hồi đáp cũng bự theo. Nguy hiểm luôn ở khắp nơi. Ngay cả một quý cao cấp cũng xuất hiện gần đây trong phiên trực bình thường của tôi trong thành phố Seryuu. Nếu mặt nạ bạc-sama không đến vào lúc ấy, tôi đã nằm dưới 6 tác bây giờ.

Nó làm tôi nhớ, cậu trai cũng định đến thành phố mê cung.

Thật vừa đúng lúc, tôi có thể viện trợ tình yêu của Zena-chi trong khi trở nên giàu có, hãy chấp thuận việc tuyển lựa.

Từ khi Zena-chi sẽ không quay về cho tới khuya, phải nói với Ruu và Iona trước. Ruu sẽ không phản nản miễn là cô ấy mạnh hơn, và Iona không nghi ngờ gì là người tham lam, cậu sẽ dễ bị thuyết phục.

Tôi không biết liệu chúng tôi có được chọn, nhưng phải chăm chỉ làm việc thôi~.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

62 mê cung và chuyện tiên

+Trazayuya(Hiền nhân elf)+

“Sensei! Houya và người khác đã đi tới ổ goblin!” –Giril

Người bắt lịch sự đến phá giờ trà chiều thanh lịch này là tiên coi nhà (Brownie) được giao phó chăm sóc dinh thự Dây thường xuân, Giril.

Giril thường rất bình tĩnh nay hoảng loạn với mắt tròn ra.

Đây chẳng phải lúc để tôi thành bình tĩnh ra thế. Tôi mặc đồ ma thuật quen thuộc làm từ sợi Yuriha và lấy cây gậy ưa thích bằng một tay, rồi sau đó tôi ra ngoài. Ở bên ngoài, trợ tá của tôi đã hoàn toàn chuẩn bị xong để lên đường, Dohar—một người lùn mạnh mẽ--đồng hành cùng tôi tới mê cung bên ngoài Selbira.

Có chút hơi trẻ, nhưng tôi là người dùng tự nhiên thuật xuất xứ từ rừng Bornean và là người đã phá cấp 50 sau khi công hiến trong 500 năm. Tên tôi là Trazayuya Bornean. Gần đây, tôi được gọi là hiền giả Elf thay vì tên tôi.

“Ông chủ, lũ trẻ hình như muốn lấy lòng con gái.” –Dohar

“Tôi biết rồi.” –Trazayuya

“Hình như chúng muốn được công nhận bởi mấy con gái.” –Dohar

“Phải nhanh mới được.” -Trazayuya

“Hei!” –Dohar

Bọn trẻ Dohar nhắc đến là người theo tôi tới đây từ rừng Bornean, Houya—Houlsetaya, cùng với 5 người elf trẻ. Chúng, người chỉ có cấp 5-6 khi chúng lần đầu tới, giờ đã tiếp cận cấp 20 trong sự phát triển vượt bậc. Chúng là những người trẻ có tương lai sáng lạn. Mà do có rất nhiều người elf đã hoàn thành cuộc đời họ yên ổn còn mà còn chưa vượt cấp 10, thì giá trị lũ trẻ là đáng được ghi nhận. Chúng có chút thiếu suy nghĩ mà không giúp gì được do tuổi đời chúng vẫn còn trẻ, ít hơn 300 tuổi. Chúng sẽ đứng đắn hơn theo thời gian.

Chúng sẽ lớn lên, thành ra chín chắn hơn, chẳng bao lâu chúng sẽ vượt qua tôi, và nếu chúng đạt ảnh hưởng trên thế giới, vị trí người elf cũng sẽ tăng theo. Đó là ước nguyện của tôi. Để cho người elf quay lại là lãnh tụ của thế giới là giấc mơ của tôi.

Vào cuối tháng trước, khoảng 15 người elf trẻ đến nhờ sự hướng dẫn của tôi, tôi bắn khoản liệu có phải tin tức về sự phát triển vượt bậc của lũ trẻ đã lan tới quê nhà. Họ rõ ràng còn trẻ hơn Houya và người khác. Người trẻ nhất là cháu họ xa của tôi, Yusalatouya, chỉ mới có 150 tuổi.

Tôi đã nghĩ làm chúng thành một nhóm 5 người và để Dohar giúp chúng làm quen dần với mê cung nhưng hình như là Houya và người khác đã dẫn họ tới mê cung để khoe khoang bản thân chúng. Lý do khác có lẽ là Lulilutoa trông-thùy-mị cũng như là một bậc thầy chơi-Lute là một trong những người đến gần đây. Sau cùng, bị cám dỗ bởi phụ nữ là điều bình thường chẳng liên hệ gì tới chủng tộc nào.

Dohar cho thấy thể mạo hiểm giả Sắt đỏ cho người canh cổng đang bảo vệ lối vào mê cung ở phía tây Selbira. Người canh cổng đó biết chúng tôi đã từ khi anh ta mới được tuyển mộ, nhưng anh chưa bao giờ không kiểm tra thẻ trong suốt 20 năm qua. Nó khá đáng khen, nhưng khi mà ngay bây giờ tôi lo lắng về an toàn của những người trẻ, tôi không thể không thấy khó chịu. Tôi vẫn còn thiếu tính kỉ luật.

Sau khi chúng tôi hoàn tất việc kiểm tra, chúng tôi xuống cầu thang để vào bán hầm ngầm rồi tiếp tục đi qua hành lang. Lối đi rộng 10m và cao 5m với đoạn uốn khúc 2km. Họ làm nó quanh co để mà khi quái vật tràn ra từ mê cung, chúng sẽ bị chậm lại.

1m bên trên là mái trần đóng vai trò như cửa sổ mái có thể được mở ra, trong khi binh lính đang tuần tra bên ngoài. Đoạn đường 2km này dùng để bắn phủ đầu tới chết khi quái vật tuôn ra từ mê cung.

Nhờ vào cái này, “Hàng lang Từ vong”, quái vật mê cung chưa bao giờ lên được Selbira.

Dohar và tôi bắt đầu chạy trong khi làm tình tâm suy nghĩ dồn dập của mình. Tôi không muốn bị nhầm lẫn là quái vật nếu tôi bất cẩn gây ồn trong hành lang này. Nó đặc biệt nguy hiểm cho Dohar khi mà anh ta lùn.

Dohar mở cổng mê cung sau khi chúng tôi rồi cũng tới đó. Tôi vô lực trước cánh cửa nặng nề này.

--o0o0o--

“Bọn trẻ định quét tổ goblin, chúng nói thế.” –Dohar

“Tôi hiểu rồi.” –Trazayuya

Có nhiều tổ goblin bên trong mê cung này, nhưng chúng có lẽ đi tới chỗ gọi nô nà là khu vực thần tiên lấy nhiễm bởi quái vật thực vật, một nơi không phổ biến.

Một người sẽ phải tiêu diệt những quái vật thực vật phiền phức, bởi vì chúng đóng vai trò vật cản, để có thể đến vị trí goblin. Quái vật thực vật có thể lực cao, và chúng khó bị xử lý nếu không có người dùng hỏa ma pháp trong đội nhóm. Và ngay cả khi bạn tiêu diệt chúng, thì ma hạch chúng cũng sẽ chôn sâu trong đất, không thể nào đào ra. Chúng là những quái vật đại diện cho câu nói, “đã trắng xe cát.” Khi mà nỗ lực không mang giá trị, những ma hạch hiếm khi thành tài liệu hóa được.

Sử dụng độ ít phổ biến của chúng, tôi làm một đường hầm thẳng tới chỗ goblin bằng tự nhiên thuật và hoá chất để làm vai trò thành nơi săn bắn độc quyền cho người elf trẻ.

Tôi trồng trái Gabo cho goblin an lạc và sinh sôi đồng thời diệt trừ quái vật khác ngoài goblin cùng với Dohar.

Rồi giờ đây, tôi gọi chúng là goblin, nhưng những kẻ trong mê cung không phải là goblin hung ác thần tiên tộc nữa mà là nguy-goblin có ma hạch bên trong cơ thể. Goblin hung ác thần tiên tộc có thân xanh đen và đồ máu đỏ, chúng là tộc thần tiên bị ghét ở mọi nơi trong khi nguy-goblin không thể nói chuyện, có thân đen và đồ máu xanh, chúng chính thống là quái vật.

Goblin hung hăng thần tiên tộc không tồn tại trên lục địa này trong 200 năm ngoại trừ một khu vực, khi mà chúng bị săn cùng với nguy-goblin. Do đó, trở trêu thay, những gì mà mọi người xem như là goblin đều thực sự là nguy-goblin.

--o0o0o--

Dohar lo liệu quái vật thì thoáng xuất hiện bằng một đồn vùng búa chiến của anh ta. Anh ta đã làm việc như trợ tá cho tôi gần 100 năm qua. Anh ta đã hào hứng mới đây khi làm sao đó mà đột phá được ai cấp 40, vượt qua cha anh ta.

“Ông chủ, là basilik.” –Dohar

“Tôi hiểu. ■■■ Ma tiền xạ.” –Trazayuya

Tôi phóng thích 21 ma tiền nhắm tới basilisk hiện phía sau. Có tận 21 tiền, bình thường thì khó mà kháng cự. Basilisk thành mảnh thịt mà không thể làm gì.

“Nó đi lạc?” –Trazayuya

“Phải, basilisk thường xuất hiện dưới 5 tầng. Mấy mạo hiểm giả đàn độn quá huênh hoang về khả năng của họ rất có thể là đi sâu và kéo ra một con.” –Dohar

“Chắc cậu nói đúng.” –Trazayuya

Đây rắc rối rồi. Người cấp thấp không khả năng đề kháng hóa đá của Basilisk. Con chúng tôi vừa chạm trán vừa nãy chỉ là một con basilisk cấp thấp nên nó không thể hóa ai thành đá, nhưng tôi không chắc bọn trẻ có thể nhận cái nhìn nó mà không khiến tim chúng ngừng đập.

Gần cuối đường hầm, chúng tôi gặp một bầy goblin. Chúng chỉ có cấp 1-3 nhưng là một đàn bao gồm khoảng 30 con. Thực khó chịu khi để Dohar tiêu diệt chúng nên tôi đưa sự hỗ trợ bằng ma tiền.

“Ông chủ, với sự xuất hiện của goblin quanh khu này, đó nghĩa là—” –Dohar

“Umu.” –Trazayuya

Tôi vẫn tất tả trả lời dự đoán của Dohar. Tôi đã rắc thuốc để mà làm goblin nghĩ sẽ có quái vật mạnh hơn gần lối đường hầm. Nếu chúng đi xa vượt qua nó, thì đó nghĩa là thức ăn đã không đủ.

“Tệ rồi đây.” –Trazayuya

“Vâng, lũ trẻ sẽ gặp nguy hiểm nếu chúng ta không tới nhanh.” –Dohar

Quái vật mê cung có định kì vào mùa sinh sản. Thời kì của goblin thì ngắn, nhưng đổi lại tỉ lệ truyền giống của chúng hiếm khi thay đổi. Tuy nhiên, tốc độ truyền giống của chúng là lớn, nên không thể tránh khỏi nếu có tính toán sai lầm.

...tôi nhớ một thứ khó chịu. Tháng trước, Giril nhắc là hạt Gabo tồn trữ trong khi đã mất. Nhà kho thì không khóa cho nên người nghèo thì thoáng trộm gabo từ đó, nên tôi chỉ nghĩ, “Lại nữa há”, khi tôi nghe nó.

Tôi để việc gieo hạt Gabo ở đây cho Houya và người khác, nhưng tôi không biết liệu chúng có chính xác làm theo lời tôi với chỉ một túi nhỏ? Nếu chúng gieo cả ba thùng nhỏ chứa hạt gabo trong nhà kho thì...

Tôi phải vội lên. Nếu tiên liệu tôi là thực, lũ goblin ắt bắt đầu bùng phát sinh sản rồi. Nếu nó thực diễn ra thì 30 goblin sơ sinh có thể sinh ra bằng cách ăn bụng mẹ goblin của chúng. Và rồi bọn trẻ con bắt đầu sẽ sinh sản lại trong hai tuần. Nếu chúng tôi không may, chúng tôi sẽ đối mặt với 10000 goblin.

Khi chúng tôi rời cũng tới khoảng không mở, vô số xác goblin và xác đã chết của ba elf trẻ xuất hiện trong tầm mắt.

“Thảm quá.” –Trazayuya

“Ông chủ, làm ơn để sự ăn năn cho tới khi chúng ta ra khỏi mê cung” –Dohar

Tôi nhận lời khuyên của Dohar và tiến tới trước.

Chúng tôi triệt hạ xuyên lỗ goblin làm tắc nghẽn đường hầm. Do mà chúng tôi không thể tránh quái vật thực vật, tôi dùng tự nhiên thuật lên trên cây búa chiến của Dohar và tiếp tục để anh ta cắt chúng.

Chúng tôi cuối cùng cũng đến một vị trí mà chỉ có thể gọi là bức họa địa ngục, rải rác với xác xa tận mắt thấy.

Trong khi vừa dọn dẹp xác goblin bằng ma thuật và một thanh kiếm mỏng, tôi thấy thảm trạng xác của những người elf trẻ đầy vết răng goblin.

Tôi gọi tên họ vài lần.

Tuy nhiên, không ai đáp lại. Mỗi khi Dohar vung cây búa chiến, xác goblin lại tăng lên. Tôi xử ý ba goblin lao tới tôi bằng cách dựng như tự vệ.

BOOM, chúng tôi nghe vụ nổ từ phía sau căn phòng.

“Dohar.” –Trazayuya

“Vâng, ông chủ.” –Dohar

Chúng tôi hành động hài hòa, làm con đường xuyên qua biển goblin tới nơi âm thanh phát ra.

Để hỗ trợ Dohar, tôi cho anh ta ma thuật gia cường. Chúng là Sức mạnh và Kiếm vũ.

Sức mạnh nhân sức mạnh Dohar lên vài lớp cho phép anh ta xé goblin như con trốt xoáy. Kiếm vũ là lưỡi dao nhỏ bay ngẫu nhiên quanh mục tiêu trong khi cắt kẻ địch bằng lực lượng. Có câu nói rằng Kiếm vũ là vô dụng trong một mê cung, nhưng nó cho thấy sức mạnh vô song nếu địch thủ là goblin.

"Houya, Lua." –Trazayuya

Lua mỉm cười yếu ớt khi nghe tiếng tôi gọi. Mái tóc xanh trong xinh đẹp của cô ấy bị lấm bẩn với máu goblin mọi nơi. Nhưng mà, tôi vẫn mừng vì cô ấy còn sống.

Ma thuật bộc phá của Houya tàn sát vài chục goblin xung quanh cô chèn ép họ tới chết. Ngay cả như vậy, vẫn còn hàng trăm goblin đang trước chúng tôi.

"■■■ ■■■■■■■■■■"

Tôi bắt đầu niệm chú cao cấp nhất của tự nhiên thuật. Tôi chỉ từng dùng cái này khi đấu với một con Rồng Hạ đẳng trong đời tôi. Nó quá lãng phí khi dùng nó với goblin, nhưng đây là ma thuật tốt nhất để an toàn diệt sát số lớn kẻ thù.

"■■■ ■■■■■■■■■■ ■■■"

Thật man rợ! Lua đã mất cánh tay trái. Có thể nói rằng đó là mất mát của thế giới khi giai điệu lute cô ấy không còn nghe được nữa rồi.

"■■■ ■■■■■■■■■■ Cuồng vũ lung thương "

Những ngọn lao không thể thấy trút vào kẻ thù như mưa lớn. Ngoài Dohar đang chém kẻ thù và người chưa hề bị thương Houya cùng người khác, nó biến hàng trăm goblin thành xác chết.

Tôi không chỉ cứu được Houya và Lua. Lua xinh đẹp đã bảo vệ đứa cháu họ xa của tôi, Yusalatoya, trên lưng cô cả trong khi cô ấy mất cánh tay. Đứa nhỏ Yuya đã ngất nhưng tôi cho nó trị liệu khẩn cấp rồi mang nó cùng Lua với cánh tự-hành .

--o0o0o--

Sau khi chúng tôi trở về, chúng tôi lập tức tìm một tu sĩ Garleon cao cấp, và nhờ ông ta dùng ma thuật trị liệu. Bất hạnh thay, hồi phục cánh tay trái cho Lua không được tốt đẹp. Cho tới khi tôi hoàn thành một cánh tay nhân tạo không sai biệt với đồ thực trong tương lai, Lua phải chịu đựng khó nhọc này.

Girl tìm thấy cái xác lạnh của Houya ngày kế đó, cậu ta rất có thể làm cảm thấy trách nhiệm về thảm họa, để tất cả tội lỗi vào cho cậu ta.

Tôi mang Lua và Yuya về lại rừng Bornean, nhận lấy sự kết tội, 2 phần 3 hội nghị đồng thuận trục xuất tôi.

Dù nghĩ tôi đã xa rừng cả một thời gian dài, nó vẫn buồn khi bị đuổi khỏi quê hương. Tuy nhiên, mất mát quá nhiều người trẻ sẽ dẫn đến kết quả một thế hệ không có con cái trong hàng chục, hay thậm chí hàng trăm năm. Nó chắc chắn là trừng phạt thích đáng cho người tạo ra khủng hoảng bộ tộc như tôi.

Nhưng một sự chuộc tội duy nhất, tôi sẽ tạo ra một mê-cung-nguy-tạo cho lợi ích sự phát triển của người elf mà không có nguy hiểm như thảm kịch kia. Tôi nguyện cống hiến đời mình để xây dựng một nơi rèn luyện mà không có nguy hiểm mất mạng, cho tương lai người elf.

Tôi mơ ước rằng thấy những người elf nhện nhíp dần thân vào học tập trong mê lộ của tôi ngày nào đó.

Và, tôi tin là tương lai người elf sẽ lãnh đạo thế giới lần nữa.

Tôi là Trazayuya Bornean. Một người elf ngu si đã tước bỏ nhiều mạng sống tuổi trẻ.

Dù như vậy, tôi cũng sẽ không bỏ ước mơ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

63 Tama

Wagahai là Tama de Aru, tên được cho bởi chủ nhân. (med: Tama tự xưng là wagahai như con quí. Đây là nhại theo truyện nổi tiếng của Nhật “Tôi là mèo - 吾輩は猫である - Wagahai wa Neko de Aru” https://en.wikipedia.org/wiki/I_Am_a_Cat)

Tama đã có một gia đình meo.

Một chủ nhân mạnh mẽ và tốt bụng, và Pochi người giống như một em gái nhỏ và Liza người giống như người mẹ. Và cũng có Arisa vô lễ và Lulu ngoan ngoãn. Mọi người không là người mèo, nhưng họ đều là thành viên quan trọng của gia đình meo.

Arisa bảo rằng nếu tôi dùng, “Meo”, chủ nhân sẽ vui lắm, nhưng đó chỉ là nói dối. Thay vì vui vẻ, chủ nhân lo lắng thì hơn.

“Được rồi~ Chúng ta đi thôi. Mọi người, theo tôi nào~.”

Arisa chạy khi đang dẫn đường. Hôm nay là ngày mưa sấm.

Quần áo mới! Lông mềm và ve vẩy, quần áo đẹp không có mùi lạ.

“Nếu Pochi được mặc đồ này thì Tama sẽ trông ngầu với nét tinh ranh này nhỉ?”

“Ruy băng này không tốt hơn à~?”

Không phải là thứ Arisa đề nghị, nhưng thứ hợp với Pochi cái đính ruy băng nhỏ là thứ tôi muốn.

“Ara? Đó ngoài dự kiến nha, cậu thích mấy thứ dễ thương hơ~.”

Tôi không biết dùng tiền thế nào, nên để cho Arisa mua nó.

Sau khi sắm sửa kết thúc, chúng tôi ăn rất nhiều thịt từ tiền thừa. Tôi rất hạnh phúc.

Chúng tôi đi ngang một công viên, tôi thấy một chỗ nắng đẹp để đánh giấc, rồi sau đó tôi chú ý thấy chủ nhân ở đó.

“Chủ nhân~?”

Tôi chạy tới anh để nói chuyện, anh ấy trông đau ở đâu đó.

Pochi chạy đến cùng tôi cũng lo lắng luôn.

“Bụng đau~?”

“Tôi ồ, tôi chắc bị mệt.”

Chủ nhân nói thế trong khi vuốt đầu tôi. Tôi muốn được vuốt nữa, tôi cúi đầu vào tay chủ nhân.

--oOo--

Ra bên ngoài! Tôi đang đi ra bên ngoài thành phố lần đầu tiên.

Arisa hỏi, “Các cậu không sống bên ngoài thành phố khi còn nhỏ sao?”, nhưng tôi chỉ nhớ mùa đông lạnh và cái ẩm áp của lông ai đó.

Dù tôi nhớ rõ ràng thời gian tôi gặp Pochi, tôi không thực nhớ những thứ trong quá khứ.

Pochi không khả năng nói từ và chỉ rên rĩ với, ‘Gururu~’, nhưng tôi đã chăm chỉ dạy cô bé từ. Do tôi là onee-chan.

Chiếc xe lắc qua lắc lại, thật vui. Mà Arisa và Lulu la lên rằng mong họ đau, tôi hỏi, “Mấy cậu khỏe không~?”. Arisa lại la, “Không có gì là không thể với trí thông minh con người!”, nhưng mà tôi không thực hiểu nghĩa nó. Ngôn từ của Arisa rất vui, nhưng tôi luôn luôn không hiểu chúng. Cậu ấy là một đứa trẻ lạ lùng.

Arisa dạy tôi nhiều thứ. [Oản tù tì], [Tay trắng tay đen], [Nhảy lò cò], [Chơi bài], [Nhạc anime], nhiều, rất nhiều thứ. (med: diễn nghĩa ra việt hết chứ có vài từ thuộc về trò chơi Nhật)

Lần tới, nếu tôi bắt được mồi, tôi sẽ cho Arisa.

Khung cảnh thì đang cháy qua trong khi tôi ngồi bên cạnh chủ nhân, nó rất vui. Pochi cũng ngồi cạnh chủ nhân ở phía bên kia.

“Nya!”

Vừa nãy, một con mồi thì ở trong bụi cây!

Tôi cố nhảy ra, nhưng Liza nắm dây nịt lưng của tôi nên tôi không thể nhảy nổi. Quá tệ.

Xe lại lắc và Arisa lại phàn nàn. Dù nghĩ rằng xe thì tất là thứ lắc lư, Arisa thì thật kì lạ.

Pochi chống trả Arisa vừa ngồi lên đầu cô. Uu~ tôi muốn vào cùng. Nhưng mà, tôi là onee-chan nên tôi phải chịu đựng. Uu~, chịu đựng... không thể đầu meo!

Tôi chơi cùng Pochi và Arisa cho đến khi Liza dừng tại tôi.

--oOo--

Uu~, tôi bắt được cái nhìn thấp thoáng của nhiều mồi.

Nhưng mà, cho đến khi chủ nhân ra lệnh, chịu đựng nó, chịu đựng.

“Bình bét Pochi! Bình bét Tama!”

"Ay!"

"Có nanodesu!"

Tôi làm tư thế Arisa dạy tôi qua, "Swoosh!", rồi trả lời chủ nhân.

“Tôi sẽ giao cho hai cô một nhiệm vụ! Kiểm tra an ninh chu vi khu vực quanh bờ đá!”

"Ay!" "Desu!"

Tôi đuổi theo sau một con thỏ mà tôi thấy bằng mắt mình sớm hơn cả Pochi.

Con thỏ nhảy lòng vòng với âm thanh "Pyon pyon"

Pochi và tôi đang chạy cùng nhau.

Nó chậm hơn quái vật meo.

Tôi quăng mình.

Pyon pyon.

Nyau, nó chạy rồi.

Pyo~n.

Pochi nhảy lên nó.

Con thỏ xoắn mình và trượt phía dưới Pochi.

Ta không để mày chạy đâu!

Tou!

Nhưng con thỏ lúi vào một cái lỗ ẩn dưới bóng cỏ.

Uu~, nếu tôi vào đó, quần áo cho bởi chủ nhân sẽ bẩn mất.

Nhưng mà, Pochi lao vào cái lỗ mà không đắn đo.

Sau rốt tôi là onee-chan, tôi sẽ cho Pochi con thỏ này.

Tôi bắt được một con rắn lằng vằng xung quanh dưới tầng đá. Đó là một con rắn không có độc và ngon lành.

Nhưng, nó có chút xú. Tôi tìm con mồi kế trong khi xoay đuôi vòng quanh, và đi ngang qua là Arisa đang kiểm cũi.

"Arisa~?"

"Ara, Tama. Hừm? Cậu đang giữ gì vậy?"

"Rắn~"

Đúng rồi, phải đưa nó cho Arisa.

Nó có chút nhỏ, nhưng tốt cho ăn vặt.

“Cho cậu~?”

“Wa, không, đừng đến đây.”

“Không độc đâu~?”

Cho dù nó không là một con rắn có độc, nên nó ổn mà.

Nào, Arisa, đến đây và nhai nó từ đầu mà không để thừa.

“Wa, quăng nó đi.”

“Pow~?” âm thanh gió hay vụ nổ

“Phải, xoay lại. Quay và quay~, sau đó ném nó đi vào.”

“Ay~.”

Như Arisa nói, tôi quay và quay~ rồi ném nó.

Hình như là một trò chơi mới, nhưng tôi không hiểu sao lại vui.

“Đúng, hay lắm”

Arisa bắt chéo tay và gạt đầu với ừ-hử. Hình như nó đúng rồi.

Arisa nhặt cũi dưới chân cô và quay về chỗ chủ nhân.

Kế tiếp, vì ích lợi của chủ nhân, tôi sẽ tìm con mồi bự hơn.

Tôi đuổi theo một con chuồn chuồn.

Tôi đuổi theo một con dế.

Tôi thấy nó.

Che giấu thân mình~, tou!

Tôi ấn con môi từ phía sau, và nó ngất xỉu chỉ với đó.

Yếu~?

Mặc dù nó là một món quà lớn cho chủ nhân, nhưng tôi được bảo, “Đề nó đi.”

Mặc dù nó là một con môi bự~.

Mà, nó là một mệnh lệnh từ chủ nhân, Tama sẽ nghe lời anh bảo.

Tôi quay và quay~ như Arisa chỉ tôi và quăng nó đi xa.

Tôi bị mắng bởi chủ nhân.

Tôi phải nói với Arisa rằng nói dối là xấu.

Bởi vì tôi là onee-chan.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

64 việc làm của quản lý-san

Tên tôi là Yusala Touya, một người elf sinh ở rừng Bornean.

“Quản lý, chuẩn bị xong rồi.”

Người gọi tôi là người làm duy nhất ở tiệm tôi, Nadi nhỏ. Mặc dù cô ấy còn không cao bằng đầu gối tôi khi chúng tôi gặp nhau lần đầu, cô ấy giờ đã cao hơn tôi trước khi tôi nhận ra.

Con người lớn thật nhanh.

“Đi thôi.”

Cô ấy trả lời tôi đầy năng lượng, “Vâng!”, rồi vác cái ba lô lớn dưới chân cô lên vai.

Cô ấy trình ra một ba lô cỡ trung bình khác bên dưới cô với tôi và mỉm cười.

Đó là hành lý tôi được chia hũ.

“Người lao động.”

“Chúng ta không thể. Chúng ta không có nhiều tiền cho thế.”

Tôi thử bảo cô rằng tôi muốn thuê một lao động để mang hành lý, nhưng nó bị từ chối. Từ khi cô ấy phụ trách kế toán của cửa hàng, tôi không thể ép buộc nhiều.

Không thoát được, tôi đặt cây gậy trượt ưa thích lên bao lô, rồi mang nó lên vai.

“Tôi đã làm quả vải ưa thích của quản lý trong hộp ăn trưa, nên làm cái này thật hăng hái nào!”

Hồ, nó thật khá hiếm khi người kinh tế Nadi lo liệu cho người khác.

Môi tôi có chút lỏng đi. Nhưng mà khi Nadi có-cái-nhìn-sắc-sảo đang cười cười khi cô ấy nhanh chóng thấy nó, tôi lại mím chặt nó.

--o0o--

Tôi lo về tình trạng cô ấy, nhưng tôi phải xác nhận an toàn trước nhất.

"■■■ ■■■ ■■■■■ ■■ Rừng thì thảo (Thiên nhiên nói)-Forest Whisper (Natural Whisper)"

Ma thuật lan khắp khu rừng.

[Có quái vật mới xuất hiện trong rừng?]

[Phải, rất nhiều.]

[Chúng không còn nữa.]

[Không còn nữa.]

[Vị anh hùng]

[Ở đây]

[Đêm]

[Đang chạy]

[Đang bay]

[Tiêu diệt heo rừng hoang lớn]

Tiếng vọng nhỏ khu rừng tiếp tục vắng vắng.

Một anh hùng trong khu rừng xa tít thế này? Cũng có tin đồn về anh hùng đế quốc Saga, nhưng có thể nào một anh hùng hiện giữa tộc người chuột tro xám?

Tôi có chút hứng thú với nó, nhưng khi mà nó không là một quái vật, có lẽ chẳng nguy hiểm gì lắm.

--oOo--

Chúng tôi rồi cũng đến nơi cư ngụ của tộc chuột vào buổi trưa, nhưng không may là, hình như chúng tôi không được chào đón.

Vấn đề đây là tôi không hiểu tiếng họ. Mà do tôi được bảo rằng họ cứu Mia, tôi đã nghĩ họ có thể nói tiếng elf, nhưng dự liệu tôi tất ngóm.

“Còn thế này thì sao?”

“Phải, nó tương tự tiếng tộc chồn. Cùng có mấy phần tương tự với tiếng elf.”

Nadi đang nói trong dự đoán khi nắm gấu áo tôi.

Dù tôi nghe là cô ấy giỏi về ngôn ngữ, để có khả năng tương tác bằng cách dùng các tiếng nói không thân thuộc thế này, cô ấy thực có năng lực.

Tôi thích dùng tự nhiên thuật [Dịch nghĩa] mà ông chú tôi dùng nhưng tôi không có nó, bất khả thi với cấp độ của tôi.

Tôi nhòm chừng Nadi đang thương thuyết.

Trong trường hợp tệ nhất, chúng tôi ít nhất có thể nhấn cho họ ki vật và quay về.

Người chuột xung quanh trở nên có chút ồn ào. Nadi diễn tả sai gì chẳng?

Uh? Chân tôi đang bị lắc.

Khi tôi nhìn xuống, những đứa trẻ nhỏ tộc chuột đang co ro quanh hành lý mà Nadi và tôi đã để xuống đất. Do mũi họ co giật, chẳng lẽ họ nghĩ thấy thứ gì ngon?

Tôi từ từ ngồi xổm xuống trong khi cẩn thận không làm kích động xung quanh và mở ba lô lớn.

Mùi mạnh lan ra. Gói này là bánh khoai tây chiên cuộn hủ.

Rõ ràng, đám trẻ nhỏ thích thú với mùi này. Tôi không chắc cái gì là tốt với thứ dầu mỡ này, nhưng nó rất nổi trong thành phố.

Nadi có lẽ đã mua nó cho bữa trưa của cô, nhưng phải dùng nó để xây dựng tình hữu nghị với họ.

Có 10 bánh khoai tây chiên cuộn trong cái gói. Có 18 đứa trẻ hử.

Tôi bẻ bánh làm hai nửa, và chia chúng cho lũ trẻ.

Khi điều đó xảy đến, vài người chuột trông như bà mẹ xuất hiện từ khoảng hở mấy người lính, và mỗi họ mang 3-4 đứa trẻ đang giữ nhai bánh đằng sau đám đàn ông.

Tôi đưa miếng cuối cùng cho người chuột đang nhìn đây về buồn bã. Tôi thấy cái liếc mắt có chút van nài từ Nadi. Tôi sẽ chia cho cô quả vài khô sau, nên đừng có điên lên.

Tôi không chắc là bánh khoai cuộn đã thành công như vật giao hảo, nhưng khi mà một người chuột dường như là tộc trưởng hiểu tiếng nước Shiga đến, mục đích đã hoàn thành thế nào đó.

--oOo--

“Tôi hiểu, vậy em ta đã chết.”

“Theo người hiện diện ở giây phút cuối cùng của anh ta, đó là một cái chết anh hùng.”

Tộc trưởng nói thế khi ông giữ nón đỏ từ trong những món ki vật tôi đưa. Tôi có thể cảm thấy nỗi buồn sâu sắc đọng ở lời nói ông ta.

Khi tôi định nói lời cảm ơn về cứu giúp Mía, rời từ biệt, Nadi cắt ngang.

“Tộc trưởng-san, sao khu rừng quanh đây đang chết vậy?”

“Tôi không biết lý do, nhưng chúng đã bắt đầu héo rũ từ cách đây nửa năm rồi.”

Tôi hiểu, tôi biết những gì Nadi cố gắng nói. Nó không đủ với những lời cảm ơn suông.

Tôi đi ra khỏi ngôi nhà rễ cây lợp rom của tộc trưởng, và dùng một ma thuật.

"■■ ■ ..... ■ ■ ■ ■■■■■ Cho gọi Thiểu nữ rừng-Summon Forest Maiden (Summon Dryad)"

Theo phép của tôi, tinh linh của rừng núi này đáp ứng.

Nó trông như một cô gái nhỏ với tóc xanh lá.

“Tôi có thứ muốn hỏi.”

“Elf! Đã lâu rồi.”

“Rừng trên núi.”

“Ngươi muốn biết sao núi lại chết?”

“Đúng vậy.”

“Lý do tại sao núi chết là~ vì một con người cố cưỡng ép kích hoạt tàn tích.”

Theo câu chuyện Dryad, trông giống như nó vì phế tích của ông chú Touya đã hấp thụ mạch đất quanh đây. Sao có thể thế chứ.

“Có biện pháp.”

“Ồn rồi. Tàn tích dù sao đã dùng, và ta nhận rất nhiều mana từ một đứa trẻ dễ thương.”

Do sự kích thích mana đó, giống như cô ấy đã thành công rút ra sức mạnh từ mạch đất ở nơi xa.

Dù cô ấy trông như thế, cô ấy đã sống còn lâu hơn tôi nhiều.

“Cảm ơn cô rất nhiều.”

“Không hề chi~, gặp sau.”

Dryad đi đến phía khác của vòng triệu hồi trong khi nói thế.

Nó đã được giải quyết.

Do tôi nói với dryad bằng tiếng elf, tôi kể lại nội dung thảo luận cho tộc trưởng và Nadi.

Tôi tự nhủ nếu câu chuyện tôi khó hiểu, Nadi sẽ phần nào giải thích nó lại cho tộc trưởng.

“Oooh, ngôi làng được cứu rồi.”

“Tôi mừng cho ông tộc trưởng-san.”

“Vâng, giờ thì chúng tôi không cần di cư đến ngọn núi khác nữa.”

Tộc trưởng kiên quyết bắt tay tôi, và cảm ơn nhiều nhiều lần.

Dù nghĩ tôi chẳng làm gì cả.

“Không phải vì anh dùng ma thuật tìm nguyên do, và báo cáo lại rằng nó đã ổn sao?”

“Là vậy sao.”

Giờ thì, việc đã xong.

Tôi muốn về lại thành phố, và làm một giấc trên ghế sofa mọi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

65 Thương nhân trẻ và những đứa trẻ ở trại mồ côi

Khi chủ nhân sai tôi đến trại trẻ mồ côi có việc, tôi thấy lũ trẻ đang chơi trò thẻ bài, những thẻ bài đó khá giống với thẻ học tôi từng làm, dù vậy, thiết kế của nó có hơi khác chút.

- "Này, mấy nhóc, mấy đứa lấy những tấm thẻ này từ đâu thế?"

- "Tsui-niichan làm nó đấy."

- "Cậu nhầm rồi, là Yuni-ane nhận được nó từ bạn trai chị ấy đấy."

- "Etai-niichan đã vẽ hình."

- "Tsui-niichan đã bào miếng gỗ cậu biết chứ?"

- "Yuni-ane đã dạy chúng em cách chơi."

Lũ trẻ đáp lại câu hỏi của tôi bằng những tiếng la hét. Nếu mấy đứa cứ nói như thế, tôi sẽ chẳng nghe được gì đâu. Khi bọn trẻ bắt đầu cãi nhau, tôi vội vàng phân xử cho chúng.

Sau khi hỏi lại nhiều lần, tôi đã hiểu ra được, "Chúng nhận được những thẻ bài này từ người yêu của người mà chúng gọi là Yuni", "Người chúng gọi là Tsui cung cấp những nguyên liệu như khối gỗ, mực và bút lông". và "Người chúng gọi là Etai vẽ những bức hình đó".

Do cả thẻ học, kể cả nguyên mẫu đầu tiên đã được mua bởi cậu thương nhân đó (Ash: có lẽ là S), cậu ta có lẽ là người yêu của cái cô Yuni kia. Người con gái trông có vẻ thông minh đã ở cùng cô ấy có thể chính là Yuni.

Tôi đoán những đứa trẻ mồ côi mà anh ta dạy dỗ chính là lũ nhóc này đây hử.

Nhắc mới nhớ, đứa nhóc đã nói gì đó làm tôi bị chạm tự ái.

- "Cách chơi là gì?"

Chẳng có gì giống với cách chơi thẻ mà tôi đã đặt ra cả. Bạn đọc một chữ cái, và kiểm tra mặt sau tấm thẻ để biết rằng bạn có đúng hay không, chỉ có vậy thôi.

- "Như vậy nè!"
- "Bạn xếp chúng thành hàng."
- "Lần lượt."
- "Bạn đoán đúng chữ cái~"
- "Nó sẽ là của bạn."

Lũ trẻ nói về nó liên tục từ nhau. Câu "Tôi muốn nói" - tràn ngập suy nghĩ. Tôi kiên nhẫn lắng nghe lời nói của bọn trẻ, và sắp xếp chúng lại trong đầu mình.

Bạn đặt 100 tấm thẻ với mặt chữ cái để ngửa lên trên [Sân Đất], nếu bạn có thể đọc chính xác chữ cái phù hợp với hình ở mặt sau, nó sẽ là của bạn. Những thẻ bài đoán sai sẽ bị gửi đến [Nghĩa Địa], và nếu không còn thẻ bài nào ở trên [Sân Đất], thẻ bài trong [Nghĩa Địa] sẽ được đưa trở lại trên [Sân], và cuộc chơi lại tiếp tục. Khi đã lấy hết thẻ bài trên [Sân Đất], và cả [Nghĩa Địa]. Người nắm giữ nhiều thẻ bài nhất sẽ trở thành [Học Giả] -- người thắng cuộc.

- "Ngạc nhiên thật, có thể nghĩ ra cả cách chơi như vậy."
- "Đúng đấy, Yuni-ane thật tuyệt."
- "Chẳng phải chị ấy nói cái người đáng ngạc nhiên là Aisa mới đúng sao?" (Ash: đó là chị A shotacon xD)
- "Cậu nhầm rồi, là Tarisa."
- "Chứ không phải là Maisa à?"

Tôi muốn gặp người mà lũ trẻ gọi là Yuni. Tôi tự hỏi liệu tôi có thể gặp Yuni hoặc 2 đứa trẻ kia.

- "Yuni-ane đang làm việc."
- "Tsui-niichan cũng đang bận tập luyện phải không?"
- "Thế còn Etai-niichan?"
- "Ồ trong phòng cậu ấy à?"
- "Không, người lớn đã nói là anh ấy sẽ làm việc ngoài đồng hôm nay."
- "Đồng Gabo hả?"
- "Không phải, họ nói là rau chân vịt mù tạc." (ED: rau Komatsuna)
- "Vậy là, anh ấy đang ở khu mái đỏ."
- "Chú ơi, cháu sẽ dẫn chú đến đó."

C-Chú á hả. Mặc dù tôi chỉ mới có 20 tuổi đời thôi.

Trong khi tôi cảm thấy đau đốn bởi những lời nói của lũ nhóc, chúng kéo tay tôi đi.

Đứa trẻ đưa tôi đến nơi có 20 cậu trai lớn hơn khoảng 10 tuổi so với người đã dẫn tôi đây, họ đang làm việc trên những cánh đồng.

Cậu trai vạm vỡ trông lớn tuổi nhất nghi ngờ nhìn tôi, người đang được hướng dẫn bởi một đứa trẻ.

- "Này, rất vui được gặp cậu, tôi là thương nhân được gọi là Neigen."
- "Loại kinh doanh nào ngài thương nhân đây muốn vậy? Kể từ khi mùa vụ là đặc trưng sở hữu của ngài bá tước-sama, chúng ta không thể bán nó mà không có sự cho phép anh biết mà?"

Tôi có chút chú ý tới giọng điệu hơi mỉa mai trong từ [Thương Nhân], và [Sama] của cậu ta. Tôi không tới đây để gây chiến với 1 đứa trẻ.

- "Không phải như thế đâu, tôi muốn gặp Etai-kun, và đứa trẻ này đã dẫn đường cho tôi."
- "Etai ở dưới cái cây, xui rồi. vì cậu ta vô dụng, anh có thể giữ lấy nhóc ấy nếu anh có một vài việc kinh doanh. Mấy đứa, lại đây nào."

Tôi cảm ơn cậu ta và đi về phía Etai.

- "...Anh? Là ai?"

- "Rất vui được gặp cậu, tôi là thương nhân được gọi là Neigen."

- "Haa, Thương nhân-san à, cái gì vậy chứ ...."

Xem ra Etai-kun không giỏi trong việc giao tiếp.

- "Thật ra thì, nó là về bức tranh cậu đã vẽ trên những tấm thẻ học."

- "Nó thú vị mà đúng chứ!"

- "Yup, lũ trẻ nghĩ trò chơi đó thật tuyệt đấy."

- "Mọi người chơi nó cả đêm."

- "Không có đứa nào cãi nhau sao?"

- "bất kì đứa nào làm điều đó sẽ nhận lấy lượt chơi cuối cùng."

- "Tôi hiểu rồi, đó là quyết định tốt đấy. Dù vậy, khó mà chờ đến lượt của mình với chỉ 2 bộ thẻ học đúng chứ."

- "Không, giờ bọn tôi có 4 bộ rồi."

Tôi không thể che giấu sự bất ngờ của tôi. nó mới chỉ 8 ngày kể từ khi [Thẻ Học] được bán.

Chỉ mấy 4 ngày để làm một bộ sao!

Cho dù họa sĩ người mà tôi yêu cầu tạo mấy thẻ thương mại này phải mất nửa tháng để làm ra 1 bộ ...

- "Cậu tự mình làm nó à?"

- "Không."

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm khi nghe câu đó. Lý do là vì họ dùng nhiều người cùng làm để rút ngắn bớt thời gian. Dù vậy, suy nghĩ đó bị phủ nhận ngay câu tiếp theo.

- "2 bộ đầu tiên là tôi tự mình làm ra, nhưng những bộ khác đã được làm với sự giúp đỡ của những đứa trẻ khác, chúng vẽ khéo lắm. Nhờ đó, chúng tôi làm 1 bộ trong 1 ngày."

"Theo, Shual, Olio. Người này muốn nói về vài thứ."

Etai-kun dẫn tôi đến túp liều với 3 cậu trai và 1 cô bé. Tôi lập tức tự giới thiệu bản thân và bắt tay ngay vào việc cần làm.

- "Mọi người có thể vẽ tranh tốt như Etai-kun phải không?"

- "Đúng thế."

- "Không tốt bằng Etai-ani."

- "Etai-niichan dạy cho em~"

Sau khi từng người họ vẽ tranh, tôi bắt đầu cuộc nói chuyện.

- "Tôi muốn thuê mấy cô cậu."

- "Em không học chữ ra trò anh biết chứ?"

- "có phải là cơ, cơ thể em không?!"

- "Ngực em vẫn còn nhỏ, Anh có muốn để cho em làm tình nhân của anh không?" (ED: lol ruler the world ㄟ(ㄟ)

Tôi phủ nhận lời hỏi đáp lạc--đề của lũ trẻ, và tôi giải thích chi tiết.

Tôi là người đầu tiên làm ra Thẻ học này, và tôi muốn phổ biến nó trên khắp vương quốc Shiga, không chỉ tại thành phố Seryuu, vì vậy để làm được nhiều Thẻ học, tôi sẽ thuê bọn họ.

- "Anh sẽ kiếm được bao nhiêu? anh sẽ trả 1 penny cho 1 bộ chứ?"

- "Cậu, chừng đó là quá tham lam đấy."

- "Đúng vậy, nó sẽ trở thành vài tiền đồng trong 1 tháng."

- "Nó sẽ trở thành bao nhiêu nhĩ?"

Tiền công cho lũ trẻ tùy vào công việc của họ, nhưng giá chợ vào khoảng 1 - 2 tiền đồng cho 1 tháng. Trong trường hợp sống trong nhà, tụi nhỏ thường không được trả lương.

Tôi nói với lũ trẻ đang bắt đầu đếm với tay của chúng câu trả lời.

- "Nếu em có thể làm ra 30 bộ trong 1 tháng, thì nó sẽ là 30 đồng penny, hoặc 6 đồng loại tiền đồng."

- "Bốn người chúng tôi có thể làm ra 40 bộ."

- "Vậy nó sẽ là 8 tiền đồng, mỗi đứa được 2 tiền đồng."

- "Tuyệt quá, nó tương đương với yuni-neechan đấy."

- "Đúng vậy đấy, Thật tuyệt."

- "Dù vậy, chúng ta có nhiều nguyên liệu không?"

- "Tớ thắc mắc về việc chúng ta có thể hỏi Tsui-niichan không~?"

Lũ trẻ nhanh chóng trở nên kích thích, và thất vọng.

Tôi không có ý định để chúng làm việc với giá bèo, nhưng vì tôi không có vốn để khởi nghiệp, tôi sẽ bồi thường cho chúng sau này cho phần lợi nhuận.

- "Tất nhiên là tôi sẽ chuẩn bị nguyên liệu."

- "Thật chứ?!"

- "Vâng, em sẽ làm nó thật nhiều."

- "Ừn, em sẽ làm việc chăm chỉ."

Giữa lũ trẻ đang có tinh thần cao độ, Etai-kun một mình trông u ám.

- "Nhưng, làm điều này có ổn không khi chưa có sự cho phép của Yuni và Tsui-niichan?"

- "Được rồi, họ là những người đã mua thẻ bài, dạy cách chơi, và đề nghị sản xuất những thẻ bài này đúng chứ."

- "Ừn."

- "em có biết nơi họ làm việc không? Anh sẽ tới và hỏi họ xem. Nếu anh không thể gặp được họ, anh sẽ trở về lúc nửa đêm."

Tôi rời khỏi trại trẻ mồ côi sau khi nghe về nơi làm việc của Yuni-chan và Tsui-kun. Từ khi tôi mắc phải sự đồng tình không chính thức từ Etai-kun và những đứa trẻ khác, tôi sẽ nói về điều đó với 2 đứa trẻ kia. Tôi phải kính trọng tình đoàn kết của lũ trẻ này.

Đầu tiên, tôi tiến đến cửa quán trọ nơi Yuni-chan đang làm việc. tôi phải thuyết phục cô khi chính cô ấy là người đã nghĩ ra ý tưởng về trò chơi. Nếu tôi đặt cuốn sổ tay hướng dẫn riêng biệt cho trò chơi, nó chắc chắn sẽ bán chạy. (ED: yuni là cô gái cùng làm ở quán trọ với martha-chan)

- "Được rồi."

Tôi xin sự cho phép của chủ quán trọ để nói chuyện với Yuni trong giờ làm cô ấy, và cô ấy sẵn lòng chấp nhận nó. Cô ấy khác so với mong đợi của tôi. Cô ấy không phải là cô gái xinh đẹp - trông thông minh, nhưng là một cô gái bình thường.

- "cái người nghĩ ra trò chơi đó không phải là tôi. nó là của bạn tôi được gọi là Arisa."

- "Tôi có thể tìm gặp cô ấy ở nơi nào?"

- "Cô ấy đã đến thành phố mê cung rồi."

- "tôi hiểu rồi, đây đúng là rắc rối."

- "Được rồi, Arisa sẽ nói những chuyện kì lạ như [không có biên giới cho trò chơi] và sẽ trao cho anh sự cho phép thôi."

Cái cô gọi là Arisa này có vẻ như cô ấy là một người có tính cách thú vị.

Vì cô gái ấy đã hứa sẽ gửi thư cho Yuni-chan khi cô ta đến thành phố mê cung, tôi hỏi xin cô ấy viết về vấn đề cho phép trong thư hồi đáp. Nó trở thành phê chuẩn sau đó sự thật, nhưng hãy làm việc thật chăm chỉ để ngăn nó trở thành sự nghi ngờ về tính chân thật.

Tất nhiên tôi sẽ không phá vỡ bất kì luật lệ nào dù ngay cả khi tôi sử dụng nó theo cách riêng của mình. Nhưng sử dụng ý tưởng của người khác như thế này, nó là một cái gì đó không tán thành giữa các thương gia. Thông thường, hiệp hội thương gia sẽ trở thành trung gian giàn xếp.

Khi tôi nói với Yuri-chan rằng tôi sẽ gửi thư hồi âm cùng với thư của cô ấy, cô ấy chấp nhận trong khi đang trông hạnh phúc hết lòng.

Sau cùng, tôi đi về phía xưởng chế biến gỗ nơi Tsui-kun đang làm việc. nó nằm thẳng ngay sau cánh cổng trên phố Đông vì nó có liên quan đến chuyên chở gỗ.

- "Được rồi."

Tôi nói chuyện với cậu ấy người vừa nghỉ giải lao, và cậu ấy sẵn lòng đáp lại i như Yuni-chan vậy.

Cậu ấy trả lời lại trong khi đang nghịch gỗ bào mỏng trên chân anh ấy.

- "Dù sao đi chăng nữa thì mua nó là ý tưởng ban đầu của Yuni, tôi chỉ lấy gỗ kể từ khi muốn 1 cái cho bản thân. Tôi sẽ ghét nó nếu anh đang bán mấy tấm thẻ bài đó ở trại trẻ mồ côi, nhưng nếu hiện anh đang bán những cái mới được làm, với tôi nó không thành vấn đề. Ngoài ra, anh sẽ giữ lấy Etai người có vấn đề với công việc về dưới sự chăm sóc của anh đúng chứ? rốt cuộc thì việc cậu ta trở thành binh lính hoặc người chuyên chở là chuyện bất khả thi."

Cậu ta đột nhiên hoàn toàn chịu trách nhiệm.

- "Tôi sẽ không làm bất kì điều gì tồi tệ với cậu bé Etai."

- "Un, cậu ấy vẽ tranh rất khéo, nhưng nếu anh để cậu ta một mình, cậu ta sẽ vẽ cho đến khi cu cậu bất tỉnh luôn đấy."

Tsui-kun gạt đầu ra hiệu rằng cậu ấy muốn tôi nói với cậu ta rằng hãy bảo trọng.

Tôi nên làm một giới hạn trên cho số bộ làm trong một tháng. Nếu tôi không đặt ra giới hạn, lũ trẻ đó trông như sẽ làm việc cho đến khi họ bất tỉnh mới chịu thôi.

Khi tôi thấy cái bào và mớ vụn gỗ mỏng mà Tsui-kun đang giữ, tôi nhớ ra một số câu nói.

["Sao ông không nghĩ cách sản xuất nó lần tới? Nếu có nhu cầu, ông có thể nghĩ về giá cả sau đó. Ông nên tìm nguyên liệu rẻ, hay một cách sản xuất hàng loạt chúng dễ rẻ hơn, nó thực sự vui khi làm thử và gặp lỗi..."] (ED: thành ngữ : Trial-and-error đây là câu nói của satou ở cuối chương 4-4)

Tôi nghiền ngẫm mấy câu đó trong khi nhìn chăm chăm vào đồng vụn bào.

- "Đúng vậy, chính là nó."

Tôi vô tình đứng bật dậy và hét lên. Đốc công ở nơi này đổ dồn ánh mắt vào tôi.

Dù vậy, tôi phấn khích với ý tưởng mới được tìm thấy không ngại những ánh nhìn chòng chọc đó, và đi thương lượng với ông chủ-san. Thứ tôi đã nghĩ tại thời điểm này đang hình thành sau nửa năm

vào lúc này, tôi nghĩ đến việc sử dụng ván ép được làm từ vụn bào và keo dán như nguyên liệu cho thẻ bài, lẽ ra đã không có điều này nếu không có nhờ sự nỗ lực lớn và kinh nghiệm của ông chủ-san, và Tsui-kun.

Thẻ học được làm từ lưới vụn bào dán kiểu lưới mắt cáo trở thành ván ép đáng giá 2 tiền bạc, nó trở thành đồ lưu niệm cho những người ghé thăm thành phố này vì mê cung, nó trở nên nổi tiếng.

Dù vậy, đó là câu chuyện của sau này.

Cho đến lúc đó, những ngày làm thẻ học bình thường với khối gỗ và mẫu thừa nghèo nàn để hỏi lại chi phí cho nguyên vật liệu vẫn tiếp diễn trong một

thời gian.

Còn ngày nay thì, thứ tốt nhất mà tôi có thể tưởng tượng ra là hình tượng của Etai và vài người khác bối rối khi nhìn vào cái túi nhỏ đầy ắp tiền đồng vào cuối tháng.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

66 Chủ nhân của Arisa

Anh có ngốc không?

Này, đề tôi nói nó lần nữa. Anh có ngốc không?

Xem xét tình hình, tôi kiểm những lời vô lễ trong ngực tôi.

Đối tượng những từ này là [Chủ nhân] của tôi. Kẻ địch mạnh mẽ đó đang hành động tự phụ chỉ bởi vì hắn có nhiều quyền năng khổng lồ và giờ, anh lại thách thức hắn.

Anh tuyệt đối sẽ thua như tôi bảo, tôi biết anh có đặc kĩ bí mật, nhưng cấp anh chỉ có 10 thôi, biết chưa?

Dù cho kĩ năng anh tuyệt cỡ nào, không đời nào có chuyện vượt sự khác biệt cấp độ gấp 4 lần!

Hơn nữa, anh đang giấu kĩ năng của anh cả khi cấp anh quá thấp. Tôi không hề biết loại kĩ thuật bí mật nào mà anh đã chuẩn bị!

“Ta sẽ không đoán đo biến nơi này thành nơi tắm máu biết không?”

Quái vật nói thế trong khi chỉ cây gậy hấn vào chủ nhân tôi.

“Không tốt! Chủ nhân, gã này quá mạnh.”

“Rác rưởi không có chỗ để gọi ta là “gã này”.”

Phải, tôi đang làm hết sức để gọi sự chú ý của [Chủ nhân], nhưng đòn tấn công đang đến đây.

Ah, cuộc sống này xong ở đây hử. Tôi muốn tán tỉnh (à) trước khi chết~.

--oOo--

Tôi vẫn nhớ ngày tôi gặp anh.

Tôi ở trên chiếc xe chở nô lệ lắc lư mà vừa đến thành phố Seryuu. Thực là chán nản khi chỉ nhìn vào những nô lệ u sầu trên chiếc xe.

Lúc đó, tôi cảm giác một cái nhìn từ đâu đó, và anh ở đó.

Tóc đen.

Con ngươi đen.

Thân hình tinh chuẩn.

Và, một khuôn mặt Nhật Bản.

Vâng, [Tình yêu], đã lâu rồi từ khi tôi thấy loại đúng-ngay-tiêu-chuẩn của tôi sau khi chỉ thấy toàn nam tính ở thế giới này.

Đặc sắc là, cái nhìn có chút dễ-dễ-đưa không thể tin được thật hay. Sung lực sáng tạo trong tôi trào lên. Sức mạnh ảo tưởng của tôi không thể dừng lại, giống như thế.

Anh hình như mặc quần áo tốt, sao không mua tôi và Lulu.

Tôi cố ý gắng dùng ma thuật vô niệm quyền rũ, nhưng chiếc xe đã đi vào góc đường.

--oOo--

Để bảo vệ tôi, [Chủ nhân] sẵn tới tên quái vật.

Gi, tốc độ đó là gì!

Tôi nghĩ rằng anh chỉ vừa bắt đầu bước, nhưng anh đã rõ ràng trượt vào bụng quái vật, tung ra một đòn.

Tôi từng thấy chỉ huy hiệp sĩ ở nước tôi và anh hùng có một trận trước đây, anh còn nhanh hơn tốc độ anh hùng khi đó. Yup, quá nhanh.

Nhưng, tên quái vật nhún vai như thể đòn tấn công đó chỉ là một làn gió. Quái vật đã hoàn tất niệm xương chỉ thể đó, và cái quất của những ngọn roi bóng tối nhắm đến tôi.

Tôi hy vọng nó không phải chết lập tức.

Trong khi nghĩ thế, như kháng cự cuối cùng của tôi, tôi bắn Đạn Sốc Tâm (Psycho Bullet) đến roi bóng tối, nhưng nó không hiệu quả.

Tôi tự vấn sao tôi đọc sách về ma thuật tâm trí khi tôi còn ở lâu đài. Nếu nó là ánh sáng hay hóa ma thuật, tôi đã có thể trả đũa quái vật này.

Nhưng mà, roi bóng tối không chạm vào tôi. [Chủ nhân] tôi di chuyển như thể ảnh dịch chuyển tức thời và nhận đòn đánh bằng cơ thể anh ấy.

Nghĩ cho dù anh gãy, lưng anh trông cũng chút rộng, và cuộc giải vây bề ngoài đã kéo cùng cơn giận của tôi.

Sao anh hành động quá liều thế!

--oOo--

Lần kế tôi gặp anh là vài ngày sau đó. Tôi nhớ chung quanh ồn ào bởi vì thương buôn nô lệ mất tích đã về.

Do có một khách hàng tốt đến đây, những cô gái đắt đỏ sẽ giống như được bán khi được trình diện trong lượt. Rõ ràng đối phương khá khó chơi, 10 cô gái đã chán nản trở về.

Và rồi, là lượt chúng tôi, 6 người không nổi lắm. Nếu những cô gái trước không bị bán, không đòi nào đến lượt chúng tôi, như lời nguyện.

Và cái người đang ngồi trên ghế sofa bên trong lều là anh. Anh ở đó với ba cô gái thú nhân đằng sau. Được rồi, tôi sẽ lấy sự ưa thích của anh.

Nidoren, thương buôn nô lệ, thì đang nói gì đó, nhưng giờ đây tôi đang để sức mạnh vào mắt tôi!

Nhưng, hấp dẫn của vẻ đẹp này không chạm tới anh, anh hầu như đã rời nơi này. Tôi trở nên hoảng hốt và cố hấp dẫn bằng lời. Fufufu, nhận đòn tấn công hấp dẫn này từ tôi là người từng trải với việc sẵn việc.

Nhưng mà, anh quá cứng.

Ngay cả khi tôi giải thích sự tài trí và biểu đạt cảm xúc tôi, anh ta cũng hoàn toàn không dao động.

Không tránh khỏi, tôi dùng cứu cánh cuối cùng. Tôi sẽ không để cơ hội này vượt mất, cho dù nó có nghĩa tôi phải dùng phương cách nhẫn tâm!

Rung rẩy đi với vô niệm ngôn, [Quyền rũ] và [Làm Bẩn khoản].

Hờ~? Nó không hiệu quả.

Ma thuật tôi cuối cùng cũng được sau khi tôi dùng át chủ bài, Không Bao Giờ Từ Bỏ.

Người này là ai?

Tên anh ta là Satou, và mặt anh trông là Nhật Bản, anh ta phải là một người dịch chuyển đúng chứ?

Mà thôi, hãy hạnh phúc với điều này bây giờ.

Fuffuffu, tôi sẽ không để anh ngủ tối nay đâu.

--oOo--

Thứ gì như trò đùa đang diễn ra trước mắt tôi.

Anh thực sự là con người sao? Anh nắm những ma thuật cảm giữ không thể chạm đó bằng tay và cố làm điều gì đó về nó.

“Thiệt khó để nắm thứ này dù nó không có phản ứng nào, cái thứ ‘huyền tường’ ngu ngốc này.”

Anh ta thực sự thoát kiềm giữ cả khi đang phản nản.

Không không, bình thường bạn không thể làm điều đó.

“Mục đích ngươi là gì?”

Mồ, quên về mục đích đi.

Trước nhất, chúng ta nên thoát khỏi đây vì mục đích sống đã.

Nó thiệt xấu xa, nhưng phải từ bỏ Mia thôi.

Mia, tôi xin lỗi. Cô có thể bực tức với tôi bao nhiêu cô muốn. Tôi thiệt bất lực với sức mạnh của mình.

“Ngươi có thù hằn với anh hùng?”

“Đoán sai rồi.”

Thảo luận đồ vỡ, rất nhiều roi bóng tối đến từ dưới chân quái vật và ập đến Mia.

Anh lấy ra hai khẩu súng tay từ túi và bắn hạ những đòn roi.

Ồ! Ngẫu quá~

Tại sao thế giới này không có máy quay kỹ thuật số chứ!

Tôi không có chỗ để nghỉ việc sao thoát khỏi từ sự căng thẳng trong hoàn cảnh vô vọng này.

--oOo--

Tôi đã chơi một mẹo nhỏ trong suốt nghi lễ giao kèo của chúng tôi. Tôi trộn vào đó, [Anh có thể xâm hại em ngày cũng như đêm.] Với cái này, miễn là chủ nhân không nghiêm túc ra lệnh cưỡng lại nó, nó sẽ không được coi như vi phạm giao kèo.

Tôi thông minh quá~♪ Chiến thắng vĩ đại của Arisa-chan.

Trên đường về lại nhà trọ, điều thú vị cứ theo đó chất chồng.

Itadakimasu? (Cảm ơn vì bữa ăn)

Protein?

Người này thực là Satou-san hử?

Hãy gác qua bên mấy thứ tầm thường này,.

Dù chuyện gì xảy ra, tối nay là đêm đầu của tôi!

Tôi vẫn chưa có đêm đầu ở kiếp trước của mình!

Tôi sẽ chứng tỏ đầy đủ kiến thức net của tôi, cậu trai!

Tôi vào nhà trọ trong cảm xúc hào hứng.

Chúng tôi ở cùng phòng.

Tôi hiểu rồi, cậu trai. Tuổi 15 là ở kì cao điểm muốn nó.

“Arisa và Lulu,, hai cô có thể dùng giường đó.”

Anh ấy muốn tán công bọn tôi như một bộ?

Lulu rất ngây thơ, tôi muốn chị ấy có một tình yêu bình thường.

Tôi đang chờ sự tấn công của anh ta, ‘nó là bây giờ’, ‘hoặc ngay giờ’, nhưng anh đang ngủ trên cái giường kế bên.

KH-Ô-NG-TH-Ê-N-ÀO!!!

Tôi để Lulu ngủ với ma thuật tâm thần và bò lên giường chủ nhân.

Tôi rất xin lỗi, nhưng tôi không có gì hối tiếc hết.

Kết quả hoàn toàn thảm bại, nhưng hóa ra anh thực sự là một người Nhật.

Tôi không biết anh là người tái sinh hay người dịch chuyển, nhưng với khuôn mặt người Nhật, có lẽ anh là người dịch chuyển. Dù nghĩ cũng không chắc lắm với Lulu ở đây.

--oOo--

“Arisa! Khi trời sáng, đi tìm sự trợ giúp từ quản lý hội việc làm.”

Uwaah~, ngu ngu ngu ngốc quá đi.

Tôi cuống quýt nhảy đến anh đang chìm cùng với Mía trong công bóng tối.

Nhưng, tôi không chạm tới anh.

Bóng tối sụt ra ngoài và làm trầy da tôi.

“Arisa, hãy giúp đỡ những người khác từ bây giờ.”

Liza đã lao vào ba Vong ma ám ảnh một mình.

Hàng động tấn công liều mạng thế, ngay cả Liza thường bình tĩnh cũng dao động.

Trong khi tôi đánh với vong ma ám ảnh bằng sóng xung kích vô niệm, Pochi, Tama và Liza đang hỗ trợ tôi.

Liza bị thương, nhưng chúng tôi phần nào đã thắng.

Tôi sơ cứu cho Liza với ki ức tiền kiếp của mình, trong khi Pochi và Tama đang chuẩn bị xe.

Tôi muốn có Lulu lái xe, nhưng khi mà cô ấy không nhìn rõ trong bóng tối, nó sẽ rất nguy hiểm nên tôi để nó cho Liza và Tama.

“Chủ nhân sẽ ổn chứ nanodesu?”

“Có về không~?”

Tôi cũng muốn biết thế lắm!

Nhưng mà, như một phụ nữ chính chắn tôi không khả năng để các cô gái nhỏ lo lắng.

“Tất nhiên rồi, anh ấy sẽ ổn! Anh ấy là chủ nhân chúng ta nhớ chưa. Tất nhiên anh ấy sẽ quay lại!”

Tôi tuyên bố như vậy cũng như tự thuyết phục bản thân mình.

Tôi sẽ không trông mong anh trở về toàn vẹn, nhưng ít nhất hãy sống sót mà về!

--oOo--

Khi chúng tôi đang chờ cổng thành phố Seryuu mở, Tama bắt đầu ồn ào.

“La~?”

“Gì vậy nodesu.”

“Chủ nhân, đằng kia~!”

Cô nói cái gì!

“Thực hả, Tama!”

Tôi ấn vào Tama.

Whoops, chiếc xe thỉnh thoảng di chuyển và tôi té xuống.

Mặc dù cô ấy không phản nản trước đây, mắt Liza tìm kiếm rất tuyệt vọng.

Cô gái này ắt phải là người lo lắng nhất ngoài dự liệu.

“Anh ở đó desu!”

“Sama~.”

“Yeah, chủ nhân. ...Anh ấy an toàn.”

Pochi, và Tama, sau đó là Liza trở nên xúc động nghẹn lời.

Này này, anh ấy ở đây?

“Arisa, đằng kia. Tại ngọn đồi trên con đường trước, trong bộ đồ trắng.”

Anh ấy ở đó.

Anh làm quái gì mà vẫy tay hồ hững với đây.

“...E, Em đã rất lo! Mồ, hứa với em đừng bao giờ làm thứ vô lý vậy lần nữa!!”

Tôi hét lên và khóc trong ngực anh.

Anh đang xin lỗi quá nhiều, quá nhiều lần, nhưng anh tuyệt đối không hiểu.

Tôi sẽ mạnh hơn.

Để bảo vệ [Chủ nhân] ngu và liều lĩnh này nhảy vào tình cảnh nguy hiểm!

Tôi là Arisa.

Trước đây là Người Nhật Bản, Tachibana Arisa.

Tình yêu của tôi sẽ không thua thế giới song song (huyền ảo) vô lý này!

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

67 Tôi muốn thực hành ma thuật [Giai đoạn thất bại]

Satou đây. Điểm karaoke của tôi chưa bao giờ cao hơn 60. Đau xót cho cái thứ được gọi là khoảng cách tuyệt đối, Satou.

--o0o--

Tôi nghe tiếng chim hót như báo hiệu buổi sáng.

Mở mắt mình, tôi thấy ánh sáng đỏ từ trần vải. Nó có một chút chói.

À phải, tôi ngủ trên xe bởi vì điểm cắm trại hôm qua là vùng đất hoang toàn là đá.

Trong khi nằm xuống tôi nhìn lại ngực mình, và thấy một cánh tay nắm hờ trên áo tôi. Tôi nhìn sang, một cô gái tóc đen xinh đẹp đang ngủ ở đó trong khi ôm tay trái tôi.

Tôi đã khá quen dần với nó nhưng nó làm tim tôi nảy lên một chút. Nếu không có sự khác biệt tuổi tác giữa chúng tôi, tôi sẽ không dùng nỗi lý do đó

nữa.

Kể đó tôi chuyển tầm nhìn qua phía đối diện.

Ở đó, một cô bé có đầu bị ép bởi cặp đôi vĩ đại đang ngủ với biểu cảm không thoải mái, còn người sở hữu cặp đôi đó chính cô đang ôm tay tôi trong khi có nét ngủ thơ ngây trên khuôn mặt rất xinh đẹp.

Từ khi nó quá tệ để đánh thức mọi người, tôi thiếp ngủ đi trong khi tận hưởng sự mềm mại và mùi thơm của phụ nữ.

Tôi lén nhìn đường viền cổ rộng mở của áo ngủ Nana, dán mắt vào cái thung lũng nôm mềm mại là bản năng của đàn ông. Do tôi cần sức dục tất cả ý chí để ngăn hiện tượng tự nhiên xảy ra vào buổi sáng của mọi người đàn ông, tôi muốn bạn tha thứ cho tôi vì làm điều này nhiều lần.

“Chủ nhân, bữa sáng đã chuẩn bị gần như xong, nên xin dậy đi ạ.”

Liza người làm nhiệm vụ canh gác cho tới bình minh đến đánh thức tôi. Giọng cô nghe có chút buồn tẻ, nó chắc là tôi tưởng tượng thôi.

Tôi gần như nói, “Xin lỗi”, để thoát tội lỗi, nhưng thế nào đó mà tôi đáp lại với lời chào buổi sáng.

Lulu và Mía cùng thức dậy sau khi nghe tiếng.

Lulu đang nói chào buổi sáng trong khi xấu hổ sửa tóc và quần áo cô, và Mía ngắn gọn nói, “Sáng” với giọng nhỏ trong khi thô bạo xô Nana đang ôm một phía của cô bé.

Sau khi chào Lulu, tôi đưa ra một cái tạp dề trắng cho Liza ở ngoài xe. Nana hình như cô ấy sẽ không thức cho dù nhận được cú xô đẩy thô bạo.

Khi tôi nhìn xuống chân, Arisa thì ngủ trong khi chụp gấu quần tôi và trên cô bé, Pochi và Tama đang ngủ trong khi nhìn như thể họ đang nín cô bé xuống.

Tôi phân nào tưởng tượng chuyện xảy ra. Arisa dự định làm yobai và cố chuyển Pochi và Tama tránh đường, họ phản công và cả bọn hết hơi giữa chừng. Rồi thì Lulu kiếm được lợi từ cả bọn.

Nghe quần áo sột soạt, tôi xoay qua nó, và Mía ở đó với quần áo cô bé đã cởi hết ra.

“Lau em.”

Mía đưa tôi cái khăn và làm tôi lau phía sau cô bé. Hình như cô ấy đầy mồ hôi bởi vì Nana ôm cô bé cả đêm.

Sau khi được cứu khỏi tên pháp sư, thỉnh thoảng Mía trở nên lệ thuộc giống thế này.

Không giống như cô bé ngả lòng với tôi, cảm giác giống tình yêu anh chị em nhiều hơn.

“Mía, đừng có vô tư coi đồ em trước mặt người khác giới.”

“Ừm.”

Cô bé đáp ngắn gọn trong khi gạt đầu, cô bé có thực sự hiểu?

Nhân cách cô bé có lẽ sẽ được tu bổ khi cô bé đủ lớn nếu tôi để cô bé một mình, nên tôi sẽ không lấy làm phiền quá nhiều. Nó sẽ tốt nếu đôi khi nhắc nhở cô bé.

Do tôi lau xong lưng cô bé, tôi đưa khăn lại cho Mía. Mía đảo ngược hướng cô bé và làm tư thế giang rộng tay dạn dĩ, ‘lau em’.

Tất nhiên cô bé đang mặc một cái quần lót, nhưng chỉ có mái tóc dài của cô che phần trên cơ thể.

“Ồ đây lun.”

“Mía, tự lau đằng trước đi.”

“...Satou.”

“Tôi sẽ không làm nó dù em làm nũng.”

Cô bé yêu cầu với đôi mắt héch lên, nhưng nhiều hơn nữa sẽ rất nguy hiểm. Mà do cô bé phẳng, tôi e rằng tôi sẽ bắt đầu yêu thích lolí(nguyên rùa).

Mía miễn cưỡng nhận khăn và bắt đầu lau phía trước cô.

Do cảm thấy không đúng đắn nếu tôi nhìn nó nhiều, tôi đánh thức Nana và mấy cô gái dậy và xuống xe.

--oOo--

Bên ngoài xe là mùi máu---

Trên một cây gần nơi Liza nấu, có 5 cơ thể động vật được treo trên một sợi thừng để làm khô máu chúng.

Chỉ số AR nói nó là [Thịt sói xám]. Đến mới nghĩ, chúng bị diệt trừ bởi Pochi và Tama lúc giữa khuya. Do chúng chỉ là động vật dưới cấp 10, tôi chỉ nhìn chừng chúng trên rada. Vậy nửa số chúng thành, “thịt”, hừ.

Nhìn tình hình này, nó nghĩa là bữa sáng sẽ là thịt. Tôi thích thịt, nhưng tôi sẽ yêu chúng nếu không phải ở bữa sáng.

“Nó sẽ xong ngay thôi, nên giờ xin uống cái này ạ.”

Lulu nói thế trong khi phục vụ trà cho tôi.

Từ khi cô ấy chỉ đeo tạp dề đơn giản trên đồ ngủ của cô, đường dáng cơ thể cô ấy có thể thấy dưới ánh nắng sớm trước mắt tôi, tôi có chút khó khăn không biết nhìn chỗ nào.

“Chúng em đã chuẩn bị súp rau và bánh mì cho chủ nhân và Mía, nên xin đừng lo lắng.”

“Cảm ơn, tôi đánh giá cao điểm này.”

Nếu tôi để nó cho một mình Liza, nó chắc chắn thành đại tiệc món thịt, nên tôi rất mừng khi có Lulu tham gia.

Mía thế nào im lặng ngồi bên cạnh tôi trước khi tôi nhận ra, giành lấy cốc từ tay tôi và uống trà. (indirect kiss!!!)

Thường thường có ba cô gái nhỏ láo xáo xung quanh tôi, nhưng nó khác với sáng này. Chúng đi đến chỗ Liza, hỏi giúp đỡ trong khi nếm bên này bên kia, và rồi bị mắng. Nó làm tôi hoài niệm quãng thời gian tôi là một đứa trẻ đói ăn.

“Chủ nhân, ‘sáng.’”

“Chào buổi sáng Nana. Chào buổi sáng là [Chào buổi sáng] cô phải biết chứ. Quên mấy thứ lạ Arisa dạy cô đi.”

“Vâng, ông chủ.”

Tôi nhìn lên Nana trả lời khi chào kiểu nhà binh. Trông gần thế này, mặt cô bị khuất bởi bộ ngực khi trông lên. Thiệt là một cảnh tượng trắng lẹ.

Trong khi tôi sửa chữa những từ lạ mà Arisa đã dạy cô ấy, chúng tôi ngồi trên tấm vải.

Do quần áo cô ấy mặc trông như đồ rẻ tiền mà gái bán hoa hay mặc, nên giờ thì cô ấy đang mặc quần áo dự trữ của Liza. Mới đầu tôi muốn để cô ấy mượn áo choàng tôi nhưng vì vài lý do mà Arisa kịch liệt phản đối cũng như Lulu yếu ớt kháng nghị, nên nó bị chối bỏ.

Trên cái đĩa lớn là lòng sói với rau cải xào cùng khoai tây luộc, súp rau cho buổi sáng hôm nay. Còn có bánh mì cắt miếng cùng trái cây dành cho tôi và Mía.

Với chỉ dẫn của Liza, ba cô gái nhỏ nhanh chóng phân phát đĩa và dụng cụ ăn. Hiển nhiên chúng cũng không quên chiếm chỗ gần với đĩa thịt.

Trận chiến bắt đầu sau khi mọi người ngồi và nói, “Itadakimasu”. Với Liza là đầu bếp, Pochi, Tama cùng Arisa nhắm vào đĩa thịt. Mặc dù nó có rau xào, xung quanh 70% đĩa là thịt, và nó đang biến mất nhanh. Cỡ 3-4 kg thịt bị ăn hết trong nháy mắt, cảm giác như xem một đoạn phim tua nhanh.

Ở hướng tay khác, Lulu đang ăn thịt cùng rau trên miệng theo một thói quen tốt. Cô ấy ăn bình tĩnh, nhưng tay cô ấy không dùng nên có lẽ sự thèm ăn của cô đủ phong phú rồi.

Thật tuyệt khi còn trẻ~. Họ có thể ăn nhiều thịt từ buổi sáng. Tôi cảm thấy muốn ợ ngay cả khi chỉ nhìn thấy nó.

Nana uống nước trong khi nhìn họ.

Tôi phải nói trước điều này, đây không phải là ngược đãi.

Tôi được bảo rằng trong khoảng nửa năm sau khi cô ấy sinh ra, cô ấy chỉ có thể nhận nước và ma lực. Từ khi nó giống thứ cũng được viết trên sách hóa được để lại bởi Trazayuya-shi, nó có lẽ là sự thật.

Có 3 cách để cung cấp ma lực cho Nana.

Đầu tiên là sử dụng một cơ sở gọi là Bồn Sửa chữa. Khi cô ấy ở với pháp sư Zen, cô ấy dùng cách này.

Thứ hai là làm điều tục tiểu với một đàn ông. Gọi nô-ma là kỹ thuật giường chiếu. Thằng thần mà nói, đó là quan hệ tình dục. Tôi ổn với phương cách này, nhưng Lulu thỉnh thoảng la lên, “Em trước nhất!”, nên tôi đành ngưng. Bộ dáng đỏ ửng của cô ấy sau đó khá là đáng yêu. Tất nhiên là, Arisa cũng phản đối nhưng từ khi nó bị hoàn toàn lu mờ bởi cú sốc Lulu, thì không còn để lại ấn tượng gì. Hình như đó là một lời nói sơ sẩy, cô ấy không nhìn vào mắt tôi 2 ngày sau đó.

Thứ ba và cuối cùng là đặt tay gần tim cô ấy và truyền ma lực đến tim thứ vận hành như một ma cụ. Có được một lý do chính đáng để chạm vào ngọn đồi nguy nga, tôi chẳng than phiền gì--- nhưng, khi tôi định làm nó, Mía ngăn lại với độc một từ.

“Lung.”

Phải rồi, miễn là nó gần tim, nó cũng được khi làm nó từ lưng.

Mà thôi, tôi vẫn tận hưởng cái gáy hấp dẫn và đường vai trần cô ấy từ đằng sau. Chỉ một lần thôi, đúng, chỉ một lần cũng đủ, làm ơn để tôi làm thứ tôi muốn đi mà.

--oOo--

Sau bữa ăn, tôi cung cấp ma lực cho Nana người phơi bày tấm lưng.

Khi tôi tăng cường ma lực cung ứng, cô ấy phản ứng nhón nhột, nó thực thích thú.

Dù vậy, Arisa và đám cô gái chăm chăm nhìn đây như trông chừng, nên tôi chẳng thể vui đùa. Ngay cả khi giọng quyến rũ của một phụ nữ xinh đẹp sẽ ám áp trái tim tôi, nó thiệt tệ quá đi.

“Hôm nay anh có định thực hành lại không?”

“Tất nhiên rồi.”

Để tôi nói cho, cái này chỉ là thực hành ma thuật. Nó chẳng có gì để tôi thấy tội lỗi.

Không chỉ tôi, Pochi và Tama cũng giữ gậy phép ngăn. Họ muốn bắt chước tôi khi họ thấy tôi thực hành ma thuật, nên tôi cho chúng mượn gậy.

“Vậy thì em sẽ cho anh xem ví dụ. Em chỉ làm nó một lần, nên nhìn cho rõ.”

Arisa với cây gậy phép dài đôi mắt về hướng không có ai và bắt đầu niệm chú.

"■■■ Thổi mát (Breeze)"

Sau khi niệm hoàn thành, gió nhẹ lay đám cỏ đại.

“Uuu, đầu em đau quá. Gánh nặng việc dùng ma thuật mà không có kỹ năng quá lớn. Nó chắc chắn dùng gấp 5 lần ma lực.”

Tôi cảm ơn Arisa và bắt đầu niệm chú.

Nó là một ma thuật niệm chú ngắn nhất trong số Ma thuật Đời sống và tỉ lệ thành công cao.

"■▼▲ Thổi mát (Breeze)"

Như bình thường, tôi thất bại.

“Không tốt, tất cả đều không tốt. Chỉ có nốt bắt đầu là đúng. Hơn nữa âm điệu thì kì quặc.”

Âm điệu hả, tôi không tự tin với nó.

Đầu tiên phải làm thứ gì ngộ nghê đã.

"Nyrurireato saru mina ra me ra to oi yoi oi wan"

"Nyruririareto saru ra mina metora oi yoi io nyan"

Pochi và Tama đối mặt nhau, và đang đọc vắn chú ngữ ngẫu nhiên trông khi vung gậy như khiêu vũ.

Hiển nhiên nó không ra, nhưng tôi sẽ không nói gì không cần thiết vì cả hai trông thiệt vui.

"■◆▲ Thổi mát (Breeze)"

"■▲◆ Thổi mát (Breeze)"

"▲▲◆ Thổi mát (Breeze)"

"Không tốt, nó trở nên kì cục hơn."

Tôi thử nhiều lần nhưng Arisa tiếp tục không chấp nhận nó.

"Phải đổi cách tiếp cận."

"Như sao?"

"Để xem, làm nó bình tĩnh nào, trước nhất sao anh chắc rằng anh phát âm đúng chứ?"

Đó nhắc tôi nhớ, tôi đã mua sách về đọc vắn và phát âm mà.

Trong khi đọc sách, thực hành bắt đầu.

Khi tôi bắt đầu thực hành lúu-lưỡi, Arisa đang nhìn màn múa của Pochi và Tama chen vào.

"Thử nói 'kami anime' 5 lần nhanh xem."

"Kami anime, kami anime, kami ani i, không được." (kami anime=thần anime)

Cái này thiệt mắc dịch đi. Nó khó quá.

"Kể đến, thử phát âm nguyên âm [a] và [i] thiệt rõ ràng."

Fumu, tôi nghĩ tôi đã nghe thứ tương tự từ seiyuu luôn đóng vai BGM từ net radio khi tôi nghĩ ở khu vực nghĩ hồi còn làm việc.

Hãy thử này xem

"Chậm thôi okê."

"Kami anime, kami anime, kami anime, kami anime, kami anime."

"Tệ quá, chỉ có cuối là trật chia, một lần nữa! Nào, đứng dậy, nếu anh như thế thì phần dưới thuần khiết của một trinh nữ chỉ là giấc mơ thôi!"

Arisa che nửa mặt con bé bằng tóc trong khi nói rửa.

Từ giờ, phải thách thức nó lần lại nào.

"Kami anime, kami anime, kami anime, kami anime, kami anime."

>Nhận được Kỹ năng Nói Xoắn lưỡi (Tongue-twister).

>nhận được Kỹ năng Nói trôi chảy (Smooth Talking)

Được đó, tôi tăng hết cỡ cả hai và kích hoạt chúng.

Tôi bây giờ có khả năng thốt ra bất kì tiếng trọ lưỡi nào.

"■◆◆ Thổi mát (Breeze)""

...Tôi lại thất bại.

"Anh không cần lưỡi mình, nhưng âm luật sai bét."

Tôi cố thực hành với giúp đỡ của Arisa nhiều lần, nhưng niệm chú chưa bao giờ thành công. Tôi không có cảm giác ăn khớp. Tôi tự hỏi bao nhiêu lần tôi đã cãi nhau với người dựng âm thanh vì không nhận ra sự khác biệt trong suốt kì báo lỗi...

Liza đang gọi từ khi việc chuẩn bị khởi hành đã hoàn tất, nên tôi chấm dứt phần thực hành ma thuật.

Bất hạnh là tôi không thể thực hành trên xe.

Tôi suýt cán phải lưỡi, và giọng tôi run theo chiếc xe lắc, nên thực hành thiệt bất khả thi.

Tôi tự hứa trong tâm sẽ cố gắng hết sức vào ngày mai, và đi đến chỗ ghế lái xe.

Tôi xoa đầu Pochi và Tama khi chúng đang ở hai phía hai bên chỗ của tôi rồi bắt đầu chạy xe.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

68 Tập huấn nào

Satou đây. Vài người bảo rằng làm bánh giống như thí nghiệm hóa học. Tôi nghĩ đó là lời nói dối to đùng, tôi nghĩ rằng đã là người làm bánh kẹo thì phải có khẩu vị tốt ngay từ đầu.

--oOo--

Giờ thì, ở vài ngày trong chuyến du lịch này, phải kích hoạt vài kỹ năng. Tôi chưa dùng hết nửa số điểm dù tôi đã tăng cực hạn tất cả kỹ năng mà tôi đạt được, nhưng khi mà kỹ năng như [Thẩm định] bao hàm vài kỹ năng khác cùng chức năng, tôi phải loại trừ các kỹ năng mơ hồ hay thừa thãi.

Trước nhất, tôi muốn lên cấp kỹ năng Vũ khí, nhưng tôi đã đủ kỹ năng cần cho cận chiến, nên tôi để những kỹ năng vũ khí khác làm dự trữ. Chỉ một lần, khi mà tôi từng đọc những áp dụng hữu ích cho kỹ năng Dao găm từ nhiều chuyện lịch sử và thần thoại, tôi kích hoạt nó.

Tôi mở hầu hết kỹ năng liên quan chiến đấu vật lý. Do lỗi lầm từ kỹ năng [Liều mạng (Reckless Courage)] dường như cao nên tôi đặt nó không hoạt động. Tôi không chắc sử dụng của Tảng Khiên (Shield Bash) nên tôi chỉ lên nó cấp 5. Nếu nó hữu ích tôi sẽ nâng hết.

Kỹ năng chiến thuật là một cái khác mà tôi không thấy hiệu dụng thực sự, nhưng tôi kích hoạt chúng theo lời khuyên của Arisa.

Tôi được bảo rằng nếu tôi phối hợp ra lệnh và hành động cùng lúc, thành viên nhóm có thể sau đó dùng kỹ thuật kết hợp. Hình như đó là một thông tin từ anh hùng mà chính Arisa cũng không biết cụ thể làm điều đó như thế nào, ối ối cô phải kiểm chứng chứ.

Dù cô ấy nói, “Khi chúng ta lên cấp trong mê cung, chúng ta sẽ học nó.”, khi tôi thảo luận với cô bé, nó có vẻ như chúng không thể làm được ngay lúc này.

Tôi đã kích hoạt hầu hết kỹ năng liên hệ thể chất nên tôi kích hoạt cái còn lại, Sức mạnh Herculean.

Mặc dù tôi đã đủ mạnh để chơi với cục sắt như đất sét, nên tôi không thấy mạnh chút nào. Hãy tin rằng nó sẽ khác biệt khi tôi chiến đấu với một kẻ địch khó chơi.

Nhánh kỹ năng Ma thuật qua mà không có thay đổi gì. Chúng hoàn toàn vô nghĩa cho tới khi tôi niệm chú thành công.

Tôi cũng nghĩ rằng kỹ năng Đề kháng chỉ có hiệu dụng phòng bị, nhưng tôi kích hoạt chúng cho an toàn. Nhưng mà, tôi chỉ lên cấp 3 kỹ năng [Đề kháng Sợ hãi]. Đây là một linh cảm, nhưng tôi thấy tôi không nên tối đa nó. Nó có cùng loại mùi như [Liều mạng].

Tôi lên cấp kỹ năng dòng Sản xuất, [Thợ mộc], [Chế da], [Làm vũ khí], và [Thợ rèn] lên 4. Với tôi, tốt là hơn trung bình, nhưng không cần thông thạo.

Do ngại rằng tôi uống đỡ-thuốc, tôi nâng kỹ năng liên quan lên tối đa. Với cấp độ những kỹ năng này, nó chắc là đủ cho sửa chữa và làm thứ thường ngày.

Tôi nâng cấp kỹ năng Khoa học, [Thực nghiệm], [Thẩm định], [Giáo dục] đến tối đa, ... và [Tiếng Quĩ], [Tiếng tộc Chuột tro], và [Tiếng tộc vảy xanh] lên 1, ngoài những cái đó tôi không thay đổi gì khác từ khi chúng y chuẩn.

Tôi không làm gì với kỹ năng liên quan nghệ thuật. Xác nhận bởi Arisa, kỹ năng ca hát không có làm gì với nhịp điệu. Hình như nó là một kỹ năng sẽ làm mọi người xúc động sâu sắc với thứ bạn truyền đạt bằng lời ca. Tôi không hiểu gì hết, nhưng ngay cả khi biện cãi tôi cũng không thể biện luận nó.

Dù sao đi nữa tôi cũng không thể niệm chú thành công, từ khi không có gì để mất, có lẽ tôi thử nâng nó?

Tôi lên cấp kỹ năng liên quan-Giao thương, [Mặt tinh bơ], [Thuyết phục], [Đút lót], và [Giả bộ] lên cấp 5 thông thạo.

Tôi không có cơ hội dùng [Đút lót] trong thành phố Seryuu, nhưng theo cuốn sách du hành mà tôi mua, có rất nhiều người cần hối lộ để làm mọi thứ suôn sẻ tại các thị trấn sắp tới. Thực rắc rối.

Kĩ năng lao động hầu hết không đổi. Tôi đề tối đa [Kiểm soát (Surveillance)] và [Bắt giữ], nhưng chỉ để [Sắp trật tự] lên 5.

Với kĩ năng trong Mê cung, [Hộp chứa đồ] không đổi, trong khi [Dụng bẫy] lên cấp 5, nhưng tôi nâng tất cả kĩ năng khác tối đa.

Trong thế giới này, sau cùng thì tôi không nghĩ rằng tôi sẽ không liên hệ đến mê cung.

Thứ rắc rối nhất là kĩ năng đặc thù. Những kĩ năng chắc chắn hữu dụng như [Độc môi] và [Căng một tai] được nâng cực hạn, nhưng tôi tự hỏi có chẳng kích hoạt mấy thứ quá hắc như [Hậu cảnh], hay [Âm sát], và quyết định để kích hoạt mấy thứ trông dùng được như trinh sát hay chiến đấu. Tôi thất thân một khác, nhưng rồi quyết bỏ qua bên, [Dụng âm mưu], [Chỉ trích] và [Ngụy tạo].

Tất nhiên tôi để những kĩ năng Thời gian Đêm một mình. Gian lận là không tốt đúng chứ?

Ngay sau khi phân điểm quá nhiều, tôi vẫn chưa dùng hết 30% số điểm.

Do tôi chắc cần lượng điểm đáng kể khi tôi dùng được ma thuật, nó hoàn toàn hợp lý khi không ép mình dùng các kĩ năng [Gặt hái] hay [Vận chuyển].

Tôi cũng thử thăm định hai kĩ năng đặc thù không dùng được, nhưng chúng không rõ như mọi khi. Tôi thích có hướng dẫn hay chức năng trợ giúp. Mặc dù nó đã sẵn có trong menu gốc.

--oOo--

Sau khi tôi hoàn thành việc mở kĩ năng, kể đến tôi nghĩ nên làm như nào để học kĩ năng mà đội nhóm tôi có.

Kĩ năng họ có mà tôi không có là [Lễ nghi]. [Lao đâm], [Phân giải], [Trọng Công(Heavy Blow)], [Dò kẻ địch], [Nấu ăn], [Thu lượm], [Tự nhiên thuật], và [Thấy tinh linh].

Trong số chúng, [Tự nhiên thuật] hình như giống loại Đặc kĩ của Arisa nên nếu mà tôi không bị tấn công bởi kĩ thuật đó, tôi sẽ không học được nó. Theo sách để lại bởi Trazayuya-shi, Homonculus có cơ quan cho phép họ dùng tự nhiên thuật. Nó có lẽ là thứ gì như kĩ năng chủng loài.

[Thấy tinh linh] của Mia cho phép cô bé nhìn thấy tinh linh, nhưng tôi không thể tưởng tượng nổi làm sao đạt được nó nên tôi từ bỏ. Tất nhiên là, tôi đã hỏi Mia về nó, nhưng tôi chỉ nhận những loại trả lời như là, “Em có thể thấy nó mà?”, “Anh không thể sao?”, “Tại sao?”. Phải hỏi những người elf thành niên ở rừng Bornean thôi.

Kĩ năng mà tôi cần học nhất có lẽ là [Dò kẻ địch]. Bản đồ và rada xuất sắc trong việc kiểm kê địch ở khu vực rộng lớn và đặc tính kẻ địch, nhưng chúng không tốt với những kẻ không rõ ràng. Ngay cả khi thiết lập tương tự cho những thứ thân thuộc giống ngày đó, loại nguy cơ đó vẫn dễ dàng thoát khỏi nó(rada).

Thứ nhì nên là [Lao đâm], và [Trọng Công]. Dường như chúng sẽ nâng sức tấn công tôi lên trong chiến đấu.

Cái còn lại là [Thu lượm], [Phân giải], [Nấu ăn], nhưng tôi không cần chúng từ khi Liza và những người khác ở đây. Tôi như thấy không có nhu cầu với [Lễ nghi], nhưng trông nó như được dùng kèm với [Giáo dục] nên sẽ lên kế hoạch kiểm nó ngay từ giờ.

--oOo--

Tôi định học [Phân giải] và [Nấu ăn] của Liza ở lần nghỉ kế tiếp.

Tôi muốn học [Lao đâm] và [Trọng Công] trước nhất, nhưng không có kẻ địch để chiến đấu. Nếu tôi thực hành với Liza, tôi e rằng tôi sẽ làm bị thương cô ấy. Mặc dù cô ấy sẽ được chữa bằng thuốc và phép của Mia, tôi vẫn thấy miễn cưỡng. Tôi cũng không khá dĩ học kĩ năng tôi muốn nhất, [Dò kẻ địch], từ khi không có kẻ địch.

Như thế đó, chiếc xe đã rời lãnh thổ bá tước Seryuu và tiến vào lãnh thổ bá tước láng giềng từ ngày hôm qua. Có rất nhiều lưu vực trong lãnh thổ này. Ngay giờ, chiếc xe đang tiến trên một lưu vực như vậy.

Có quái vật trong lãnh thổ này, nhưng tuyệt đối không hề có dọc con đường, chúng chỉ thỉnh thoảng xuất hiện tận sâu trong núi. Mặc khác, có rất nhiều bầy sói và gấu ngủ đông. Mà hình như có rất nhiều dã thú ở vùng lân cận chúng tôi đến vào ngày mai, tôi quyết định tập luyện chiến đấu ở đây.

Giờ thì, hãy gác quá bên các kế hoạch từ giờ và bắt đầu phân giải.

Hiển nhiên có lý do mà tôi muốn học phân giải giờ. Nó bởi vì chúng tôi mua cá từ lũ trẻ trên một ngôi làng gần con sông chúng tôi băng qua vừa nãy.

Rào cản khi làm nó với thú có vú quá cao nên khi chúng tôi có cá, tôi cho rằng đây là cơ hội tốt để học nó. Mà tôi đã mổ xẻ cá trước kia, nó có lẽ chắc ỏn.

Sắt bén tốt hơn cùn lụt. Nghĩ như thế, tôi lấy ra một ma cụ từ kho chứa để dùng. [Troll Slayer(Giết quỷ(not demon))], ngoài tính chất tấn công, nó là một con dao găm không có thứ gì đặc thù ngoại trừ cắt rất tốt. Tất nhiên là nó không thể so với dao găm thường dù không ở mức độ thánh kiếm. Nó chạm khắc với kí hiệu [RAZ], tôi thắc mắc liệu đó có là kỉ niệm?

Theo chỉ dẫn của Liza, tôi cắt xuyên con cá mà không có chướng ngại gì. Tôi đã cắt nó thành 3 miếng trong một khắc.

Sau đó, tôi ném bỏ ruột cá và đầu, người cực nghiêm túc Liza mắng tôi.

>Nhận được kỹ năng Nấu ăn.

>Nhận được kỹ năng Phân giải.

>Nhận được kỹ năng Mổ xẻ.

Tôi nâng tôi đa hai kỹ năng mong muốn rồi kích hoạt chúng. Do nó là cá, phải nướng với muối và miso.

Do không có vỉ nướng hay thứ nà ná trong kho chứa, tôi miễn cưỡng dùng xiên làm từ cây và nướng chúng trên đồng lửa. Khi chúng đổi màu, tôi rưới miso lên.

Mọi người trừ Mía và Nana nhìn chăm chăm vào tôi cao độ, nên ngay khi cá vừa nướng xong tôi phân phát cho họ.

“Yummy~” “Ngon cực, nodesu.”

“Ngon quá... Đã lâu rồi từ khi em ăn cá, nhưng độ ngon cá này còn hơn xa cái ở quê nhà em”

“Nó thật ngon lành desu.”

“N-G-O-N~! hơn mà, cái gì thế, cái gì thế, cách nó quá đậm đà.”

Chúng khá nổi hờ.

Mía trông tò mò với chúng nên tôi đưa cô bé cắn một miếng, nhưng cô bé nói, “...hông muốn.” với một giọng cương lại. Nana nhìn tôi khi trông như thực muốn ăn nó, nhưng tôi không thể để cô ấy làm điều đó, nên tôi đành chịu đựng. Mà do mắt cô ấy trở nên ẩm ướt, tôi dễ cảm xúc cô ấy bằng cách nhỏ vài giọt nước trái cây vào nước mắt của cô ấy.

Tôi cũng ăn nó, nhưng nó thật là ngon quá.

Tôi thấy không thực như cá sông, nhưng mùi vị thì tốt nhất. Hương vị nồng nàn chan chứa hay hơn nữa là, dầu làm dậy hương vị của thịt trắng vừa phải. Tôi không cho rằng hiệu dụng của nấu ăn cấp 10 (thần) sẽ là nhiều thế này. Tôi thầm than với thực tại rằng không có cơm chín. Tôi có 3 lít gạo, nhưng tôi không chắc làm thế nào hấp nó. Tôi cảm thấy như sắp làm món cháo ngon nhất, nhưng tôi thấy không thể hấp nó đúng thể nào để nó mềm.

Kể đến tôi thử nếm vị cá với miso.

...Nó thật ngon, nhưng có điều gì khác. Cảm thấy như có thứ gì thiếu.

Miso cá được đón nhận tốt bởi mọi người, nhưng Arisa có ấn tượng như tôi.

“Nó thật là ngon đi, nhưng không như cá muối, có thứ gì đó không đúng.”

Cho dù kỹ năng nấu ăn bạn cao, nếu không biết công thức thì nó vẫn không tuyệt vời. Tôi biết làm sao đó mà số lượng và phương cách thì hoàn hảo, và miso dùng có lẽ chẳng sai. Tôi muốn làm Sawara Miso Grill, nhưng từ khi tôi không muốn nấu nhiều món ở thế giới trước, nó ắt là sự liều lĩnh của tôi (med: có thể là Cá nướng miso cách sawara <http://food-in-japan.com/2013/03/miso-marinated-spanish-mackerel/>)

Tôi hỏi Arisa tôi nên làm gì, nhưng cô bé nói, “Em biết vị nó không đúng, nhưng em hoàn toàn không biết làm sao cho nó đúng.” Với tay chống hông điệu bộ hống hách hết hy vọng, con bé đang cảm thấy tội lỗi hay sao?

Trong số sách mà tôi mua từ hiệu sách, không có sách nấu ăn. Tôi đã hoàn toàn bỏ qua nó. Phải tìm chúng ở thị trấn kế tiếp.

--oOo--

Sau bữa tối cùng ngày, tôi nhờ Liza biểu diễn [Lao đâm] và [Trọng Công]. Tôi chuyển tiếp kế hoạch vì tôi thấy một dã thú lớn tiếp cận chỗ trại chúng tôi không xa lắm.

“Vậy thì, em sẽ làm một đâm bình thường, một lao đâm, và một đòn mạnh lần lượt.

Liza nói vậy, vào thế với ngọn giáo đen và đâm 3 lần với nó. Với tư dáng đẹp, cô ấy đâm giáo mạnh hơn nhiều so với vài binh lính trung bình trong lãnh thổ.

Tôi nghe âm thanh xé không khí cùng với mỗi nhát đâm. Tôi không hiểu rõ khác biệt hai nhát đầu, nhưng cái cuối rõ ràng khác.

Giống như dây cung căng tới hạn, cô oằn mình lại sao đó lao đẩy ngọn giáo mạnh mẽ hướng tới. Một cú đánh duy nhất phản lại toàn cơ thể. Nó tựa như đòn đâm độc lập của cô xuyên con bọ sừng quái trong mê cung hồi đó, nhưng nó bóng bẩy hơn xa.

Hmm? Vừa rồi là sao nhỉ.

“Liza, xin lỗi, nhưng làm ơn làm cái cuối lại lần nữa.”

“Vâng ạ!”

Cô vào thế khi này và làm cú đâm rung đất. Đó thực sự có một vạch đỏ đến từ ngọn giáo cô trong tích tắc. Kiểm tra chỉ số Liza, không chỉ thể lực cô ấy giảm, mà còn cả ma lực luôn. Nó chắc chắn là tác dụng phụ của [Trọng Công].

Tôi quyết định mượn giáo Liza và tự kiểm tra nó.

Trước nhất là khởi động trong khi dùng nó bình thường.

Không may, tôi không xuất ra âm thanh mạnh mẽ như Liza làm. Có lẽ vì tôi cẩn trọng để không móc đất, nhưng nó cô độc đến nỗi còn không ra âm thanh “Gou” hay “Shun”.

“Nhát đâm cực điệu.”

Liza đang khen tôi, nhưng do chúng chỉ là đâm mà không có lực, tôi xấu hổ với lời khen hoa mỹ.

Kể, tôi thử bắt chước lao đâm. Có thứ gì không đúng.

“Chủ nhân, xin thứ lỗi em chút.”

Như cô ấy không cảm lòng nhìn tôi xoay cổ tay vài lần, Liza ôm tôi từ đằng sau và nắm cây giáo để giải thích.

“Để làm đòn lao đâm, khi chủ nhân đâm giáo, chủ nhân phải xoay cổ tay trong tích tắc. Lồng bàn tay một chút và rồi nắm nó chặt khi chủ nhân đâm. Em sẽ làm nó chậm rãi, xin cảm nhận cử động ngón tay và cổ tay em.”

Liza đặt bàn tay cô ấy lên trên tay tôi và minh chứng thời điểm.

Tôi hiểu, đây là thứ khó diễn tả chỉ bằng lời nói.

Liza bỏ khỏi tôi và tôi bắt đầu làm theo dẫn giải.

Đúng, nó là đây.

“Như mong đợi chủ nhân thông thạo bí mật chỉ với làm một lần.”

“Đó là bởi vì Liza dạy giỏi.”

Thực tế Liza dạy giỏi là sự thật, nhưng tôi có thể học nó chỉ một lần làm không thể làm lần được là bởi vì kỹ năng giáo ở cấp 10.

Tôi làm nó vài lần cho đến khi tôi nhớ cảm giác.

Mà, mặc dù ngay cả tôi có thể dùng nó, tôi hình như vẫn không lấy kỹ năng. Nên nó thực sự rằng để học kỹ năng vũ khí tôi phải dùng nó chống lại một kẻ địch.

Mọi thứ xảy ra hết với tấn công mạnh. Nó diễn ra mà không cần phải nói là tôi không lấy được kỹ năng.

Tôi tự hỏi có là vì tôi không có kỹ năng, dù cho tôi có thể bắt chước trọng công, ma lực tôi không có giảm.

Tôi muốn nhanh học kỹ năng và để ra ánh đỏ.

Ánh sáng xanh từ thánh kiếm thì tốt, nhưng tôi cho rằng ánh đỏ thì hợp với Liza hơn.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

69 Cường hóa

Satou đây. Có rất nhiều RPG bạn có thể tạo đồ vật ngày nay. Nếu bạn thất bại, nguyên liệu sẽ biến mất.

--oOo--

Vào tối hôm đó, “Vị khách” đã đến tương đối gần như dự liệu, nên tôi rời giường và đi đến nơi Mia và Tama đang gác đêm.

“Đôi?”

“Quá sớm~?”

“Đôi ca vẫn còn trẻ hơn chút nữa.”

Tôi nhờ Tama dạy tôi cách [Dò kẻ địch].

“Nyu~?”

Cô bé khoanh tay trông vừa lo âu vừa dễ thương. Tôi muốn chọc vào vết nhằn trên trán cô bé ghê.

“Nhiều âm thanh, âm khác nhau.”

“Cùng tầm nhìn, khác màu.”

“Mùi tốt, mùi thường, mùi xấu.”

“Nhiều thứ giống nhau, nhiều thứ khác nhau.”

“Vây, anh hiểu không~?”

Tôi lắng nghe chăm chú những gì cô bé gắng truyền đạt.

Trọng điểm là phát hiện sự khác biệt cốt lõi trong nhiều thông tin. “Đừng nghĩ, hãy cảm nhận.”, giống thế phỏng?

“Tôi sẽ đi vào rừng một tí để thử. Tôi sẽ là nếu có gì xảy ra, nếu tại em nghe nó thì đánh thức Liza để giúp nhé.”

Tôi bảo cả hai rồi tìm đường vào rừng.

Tôi đã nghĩ họ sẽ theo nhưng dường như họ quá buồn ngủ cho việc đó.

Tôi đang mượn giáo của Liza do vì tôi định thu kỉ năng Trọng công khi tôi đến giao tiếp với kẻ địch. Tôi đã hỏi cho phép trước khi cô ấy ngủ.

Tôi nói với Tama rằng tôi chỉ đi một tí nhưng nơi đó thực sự xa 3 km. Nó vào cỡ vài trăm mét cách vị trí kẻ địch.

Để dựa vào kinh nghiệm, tôi tắt tất cả chỉ số thành OFF trên menu.

Kể đó, tôi thả lỏng cơ thể và làm sát bén giác quan mình trong khi mường tượng lời Tama.

Trong khi khép hờ mắt, tôi mở rộng sự tập trung.

Ánh trắng tỏa những bóng sáng thừa thớt. Dây leo và cây bụi. Bóng hình của chim đang ngủ trên nhánh cây. Mắt sáng lấp lánh của động vật nhỏ. Bất cái nhìn mập mờ của bóng đen từ khoảng hờ giữa các cây xa xa.

Tôi lắng nghe cẩn thận.

Rất nhiều âm thanh. Âm thanh của cây đung đưa theo gió. Âm thanh của cỏ bị giẫm lên bởi động vật nhỏ. Âm thanh côn trùng. Âm thanh của móng thú gì đập vào đất cứng.

Tôi tưởng tượng mỗi inch trong cơ thể mình hòa vào tự nhiên.

Mùi của cỏ. Mùi của đất bùn. Mùi nhạt của nước. Một loại mùi khác của sinh vật giống như họa rơi trên sông.

Cảm nhận của tôi trở nên khá êm đềm.

Kasa.

Ton.

Hyun.

Tôi cử động cơ thể mình hợp với dòng chảy không khí. Tôi vừa tránh thứ gì tấn công tại điểm mù.

Sau khi tránh nó, tôi phục hồi ý thức đến thù phạm, đó là một con báo đen vừa đáp xuống đất cách xa một chút. Con này hình như không nghĩ nhiều về đòn tấn công bất ngờ thất bại và uyển chuyển quay lại tôi.

Tôi chỉ để lịch kí được hiển thị.

>nhận được kĩ năng Dò kẻ địch.

>Nhận được kĩ năng Cảm giác Hiểm nguy (Danger Sensing)

>nhận được kĩ năng Nắm khoảng cách (Space Grasp)

>Nhận được kĩ năng Tâm nhãn (Mind Eye)

Tôi kích hoạt sự phong phú của kĩ năng mới.

Trong lúc đó, con báo đen đang tấn công nhiều lần nhưng khi mà tôi có thể thấy, tôi tránh né không hề gì.

Tôi biết có một con khác trên cây, có lẽ nhờ vào kĩ năng Dò kẻ địch.

Nó đang nhắm lúc tôi trở nên mệt chẳng?

Khó để dùng giáo trong cận chiến bên trong rừng nhưng tôi có thể đoán đúng góc nhờ vào kĩ năng Nắm khoảng cách và di chuyển tự do khi tôi muốn.

Tôi sẵn sàng thể tấn công mạnh tôi đã thực hành lúc chiều này, và lái đòn tấn công mạnh rồi đâm lao vào một trong hai con. Cú đâm tĩnh lặng đi thẳng qua đầu con báo mà không hề trở ngại.

>Nhận được kĩ năng Lao đâm.

>nhận được kĩ năng Trọng công.

>nhận được kĩ năng Xuyên thấu (Penetration).

Hợp với lúc tấn công của tôi, con báo trên cây tập kích tôi, tôi né nguy hiểm như thể tôi thấy được.

Tôi nhanh chóng kích hoạt 3 kĩ năng mới, và chuẩn bị tấn công con báo chỉ vừa chạm đất.

Từ khi Liza hình như dùng ma thuật khi cô ấy minh chứng đòn tấn công mạnh, tôi thử đặt ma lực vào ngọn giáo.

Cây giáo dẫn ra dấu ánh sáng đỏ khi nó được nhồi ma lực.

Khá xinh đẹp.

Cây giáo đâm xuyên con báo trong khi vẽ đường ánh sáng đỏ.

Lập tức sau khi ánh đỏ xuất hiện, tôi xoay cổ tay đảo ngược chiều xoáy của đầu mũi giáo trên con báo, phần trên con báo và cây đằng sau nó bộc nổ thành mảnh nhỏ.

Thật hay khi làm cái này cách xa nơi hạ trại. Tôi suýt nữa đã quấy rối giấc ngủ của mọi người.

>Nhận được kĩ năng Magic Edge-Ma Luyện.

>nhận được kĩ năng Thương Xoáy.

Tôi không nghĩ sẽ có những kĩ thuật khác có thể làm ánh đỏ xuất hiện như kỹ thuật của Liza. Nhưng tôi nhận được những kĩ năng trông hữu dụng nên nó tốt rồi. Hiển nhiên là tôi cũng kích hoạt hai kĩ năng trên. Tên thì khá là chuunibyou-ish, nhưng hãy nhắm mắt với nó.

--oOo--

Do tôi vô tình đến một vùng rộng mở phù hợp cho tập luyện, tôi quyết định tập luyện Ma luyện. Ánh sáng dường như khác phụ thuộc vào lượng ma thuật bạn để vào.

Tôi thử đề 1 MP. Đường ánh sáng tĩnh chuẩn hiện trên cây giáo.

Tôi thử để 10 MP. Đường ánh sáng đỏ rõ ràng hiện trên cây giáo.

Tôi thử để 50 MP. Đường ánh sáng đỏ mạnh mẽ liên tục hiện trên cây giáo. Cái này có thể dùng chiếu sáng.

Tôi thử để 200 MP. Ánh sáng đỏ cực mạnh—tệ thật, cây giáo rung lên kì quặc.

Tôi có một cảm giác cây giáo sẽ nổ nếu để nó độc một mình.

Khuôn mặt buồn bã của Liza nháng qua tâm trí tôi.

Điều này tệ thật.

Đúng rồi.

Nếu có quá nhiều, thì tôi chỉ cần hấp thụ nó.

Khoảnh khắc sau khi tôi nghĩ thế, tôi chiết xuất ma lực từ giáo bằng cách tưởng tượng hấp thụ—tốt rồi, sự rung lắc đã ngừng.

Fuh, tôi đã bị mê mẩn.

Phải thử nghiệm nó với giáo thép đen hay thứ gì lần kế.

Dù cho tôi đã hấp thụ ma lực, cây giáo Liza vẫn giữ lại ánh sáng đỏ hay đúng hơn là, nó đã trở thành mô hình ánh sáng. Không giúp được nữa, khi trời sáng, tôi sẽ xin lỗi Liza bằng dogeza.

Tôi hy vọng ít nhất nó sẽ không yếu hơn.

Xác nhận trên AR, tên cây giáo thành [Ma giáo Douma]. Nếu tôi không nhớ nhầm, tên nó là [Giáo đen Chân đế] hồi trước. Tôi không nhớ chính xác sức mạnh tấn công của nó khi trước, nhưng cái này chắc chắn đã được cường hóa. Nó rõ ràng mạnh hơn giáo thép đen nhưng giờ nó gần như gấp 3 lần. Nó vẫn không bị được giáo rồng trong kho chứa của tôi, nhưng nó đã thành ra mạnh hơn những ma giáo khác.

Tôi đoán đây có lẽ là thứ họ gọi là tăng cường vũ khí.

Mặc dù vậy, nó có lẽ chỉ cách một bước đến thất bại xét theo cảm giác. Nếu nó thất bại, dễ tưởng ra rằng giáo của Liza sẽ vỡ nát.

Khi tôi nhìn vào lịch kí, tôi đạt được vài kĩ năng.

>Nhận được kĩ năng Thao túng Ma thuật—Magic Manipulation.

Nhưng tôi đã đặt ma lực vào trong ma cụ và Nana cho đến giờ mà...

Tôi đoán tôi không chỉ phải cung cấp mà còn hấp thụ cho yêu cầu.

>Nhận được kĩ năng Cấp ma thuật—Magic Bestowal.

>nhận được kĩ năng Cường hóa vũ khí.

Thêm nữa, tôi cũng nhận danh hiệu này.

>Nhận được danh hiệu Thợ rèn ma giáo.

Do chúng trông hữu ích, tôi kích hoạt hết.

--oOo--

Tôi thử đặt ma lực vào một con dao găm.

Nó thật khác.

Với cây giáo Liza, nó như đổ nước vào một đĩa nông, trong khi với con dao găm, nó như đổ nước vào cái hũ thô thấm nước. Ma lực được nén vào lập tức thoát đi.

Hiển nhiên là nó cũng không ra ánh sáng đỏ.

Lần này tôi lấy ra chân một kiến bay và thử đặt ma lực vào.

Nó tốt hơn con dao vừa nãy, nhưng nó lại cho cảm giác đường ống nước bị ngăn với nước rỉ ra. Ma lực đổ vào bị kẹt và chảy tràn, thực khó chịu.

Tôi có nên cưỡng ép cấp ma lực?

Tôi thử thử tôi nghĩ, và nó nổ văng miêng. Tôi đoán giáo của Liza chỉ còn 1 bước nữa là thế này đây.

Tôi kiểm tra lại với chân kiến mới. Nên nó thực sự nổ sau khi đổ 10 MP.

Liệu giáo Liza đặc biệt hay tại vì khác biệt trong nguyên liệu?

Tôi quyết định thử với nguyên liệu trông gỗ ghè hơn.

Tôi lấy ra một cái răng rồng để thử. Mặc dù tôi bảo là cái răng, nhưng nó cũng lớn cỡ 30 cm

Khi tôi đặt ma lực vào nó, cảm giác y hệt cái chân kiến, khác biệt là ở ma lực chịu đựng, nó ổn cả khi đổ 500 MP, nhưng tôi dừng đó từ khi cái răng bị nứt.

Mà tôi cảm thấy xấu tệ cho Tama và Mía nếu tôi quay về trễ, tôi chấm dứt tối này. Không quên mở lại menu, tôi quay về.

Hình ảnh thiên thần đang ngủ của Tama và Mía mừng tôi khi tôi về tới.

Tama thức dậy khi cô bé nghe tiếng tôi tựa cây giáo Liza vào xe.

Sau đó, khi cô bé nhận ra người làm tiếng động là tôi, cô chậm rãi đuổi người (như mèo) cùng “Gude~”, nhưng không có vẻ cô bé đang ngủ.

Cô bé ngồi kế bên tôi, cô leo lên đùi tôi, và ngủ đó trong khi cuộn tròn người.

Tôi nhớ neko nabe khi thấy hình cô bé, nó thật êm dịu, tôi quyết định làm việc gác thay cả hai cho đến khi sáng.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

70 Bọn cướp đầu tiên

Satou đây. Tôi nghĩ rằng có 3 châm ngôn là, “Không sát sinh”, “Không trộm cướp”, “Không hành hung”, nhưng sự thực, không phải, “Không trộm cướp”, mà là, “Không phóng hỏa”.

Tuy nhưng, dù cho nó không là một trong ba, điều xấu vẫn là xấu, đúng chứ.

--oOo--

“Chào buổi sáng, chủ nhân.”

“Chào buổi sáng.”

Lulu và Liza người lập tức thức dậy ngay tín hiệu đầu của mặt trời buổi sớm cho tôi lời chào mừng.

Tôi để Tama xuống từ đùi, và đưa Liza cây giáo trong dự định xin lỗi cô ấy.

“Đ-đây là.”

Đến Liza cũng không thốt lên nổi.

Từ về ngoài, cây giáo quan trọng của cô như thể làm nguyệt ngọc. Phải xin lỗi trước khi tôi nói, “Hiệu suất nó đã được cải thiện.”

Sau khi tôi làm rõ suy nghĩ, tôi bước tới Liza—nhưng, cô ấy không nhìn tôi.

Đường như kiểm tra hiện trạng cây giáo, cô thử đâm vài lần. Ánh sáng đó xuất hiện khi cô thực hiện Trọng công còn mạnh hơn trước.

“Chủ nhân!”

Sau khi cô hoàn thành vung giáo, cô ấy đến gần tôi. Tôi quyết định nghe cô phân nản trước khi tôi nói lời xin lỗi. Âm vực cô ấy có chút cao, sẽ thật tốt nếu cô ấy không giận.

“Đây là, chắc là phần thưởng đúng không!”

Do tôi không nắm được dòng chảy câu chuyện, tôi hỏi cô ấy.

“Arisa bảo với Lulu rằng, ‘Nếu chị đặc biệt phục vụ chủ nhân, ngày nào đó chị sẽ được ‘nhận thưởng’, cô bé nói vậy đó.”

Cái này, ‘phục vụ’, và, ‘phần thưởng’ chính xác có ý nghĩa khác. Con bé Arisa đó, đừng có truyền bá những điều kì quặc cho Lulu.

Mà từ đầu, do cô ấy trông có vẻ sung sướng, hãy để mọi chuyện chảy xuôi.

“Đó là bởi vì Liza luôn làm việc chăm chỉ. Cây giáo ra sao?”

“Vâng, độ nặng bình thường như nhau, nhưng bây giờ tay em như thành một vôi cây giáo cho đến tận mũi nó vậy.”

Cô ấy trông cực sung sướng, cô đang cọ má vào cây giáo, tôi xin lỗi cô vì tự tiện làm mấy thứ với cây giáo sau khi dùng bữa sáng trước khi lên đường. Liza nói rằng, “Cây giáo và em, mọi thứ đều của chủ nhân cả.”, nhưng tôi nhắc bản thân mình không lợi dụng điều đó.

--o0o--

Do Lulu sẽ gọi tôi khi Liza hoàn tất chuẩn bị bữa sáng, tôi nhặt một cái khăn và đi đến con sông bên cạnh điểm cắm trại. Có một con sông gần bên, nên tôi muốn tắm ở đó.

Mà nói là, nhiệt độ nước ở dưới 100C, nên bình thường tôi sẽ bị cảm lạnh. Dù vậy, tôi vẫn không thấy lạnh, có lẽ nhờ vào đề kháng băng giá.

Thay vào đó, tôi nhiều hứng thú hơn với ánh nhìn của Lulu tôi cảm thấy từ đám cây bụi. Trong suốt thời gian nấu ăn, cô ấy thi thoảng làm cái liếc về phía đây. Tôi nghĩ đám cây bụi đã đủ cao để che tôi, nhưng...

Cô ấy đang ở độ tuổi cô sẽ hứng thú với người khác phái, tôi đoán không tránh khỏi.

Do nó sẽ phiền phức theo nhiều cách nếu mà Arisa thức dậy, tôi rửa mình với xà bông nhanh chóng.

Tôi thấy vài con cá bờ rìa trước khi tôi mặc quần áo, nên tôi ném xiên bắt cỡ 10 con rồi để vào kho chứa.

Tôi nghĩ rằng cá nướng là một yếu phẩm của bữa sáng, nhưng Lulu và Liza đã bắt đầu nấu ăn, cắt ngang giữa họ bây giờ có lẽ thô lỗ.

Tôi lau mình khô ráo và mặc quần áo.

Tóc tôi vẫn còn ướt, nhưng nó sẽ sớm khô nếu lại gần lửa.

“Chào buổi sáng, ông chủ.”

“Chào buổi sáng Nana. Thử nói nhiều lời hơn sau khi chào buổi sáng nhé.”

“Buổi sáng tốt lành, ông chủ.”

“Yep, thế đó.”

Tôi xoa đầu Nana khi khen cô ấy.

Ừ~m Bề ngoài cô ấy là một người phụ nữ trưởng thành, vì vậy xoa đầu cô trông ngoài phạm vi rồi.

“Sáng.”

“áng~?”

“Chào buổi sáng nano desu!”

“Chào sángggg!”

Những thành viên khác đang dậy. Tôi cũng chào lại họ.

Mà, gì thế Arisa?

“Sao?”

Cô bé đang nói gì?

Arisa chỉ vào mái tóc ướt của tôi.

“Anh phải nói gì nếu anh muốn tắm chứ!”

“Không đòi nào. Cô sẽ đi nhìn lên nếu tôi bảo cô đứng chứ?”

“Tất nhiên phải thế rồi! Việc hiển nhiên của một nô lệ như em là chùi rửa lưng cho chủ nhân!”

“Còn động cơ thực?”

“Một cậu trai đang tắm tại giữa lòng mẹ thiên nhiên! Lỡ mất điều đó là một hoàn cảnh đáng tiếc!”

Khi cô bé nói quá thẳng thắn, tôi không thể phạt cô bé.

Thường thường, trước khi chúng tôi ngủ hay sau bữa sáng, tôi đi xa một mình để lau chùi thân thể với một cái khăn ướt và Arisa thường cố nhìn lên tôi mà cô đã làm một lần từ khi cô trốn được canh chừng của Liza. Tôi không cần mắng cô bé khi cô nhìn lên nhưng từ khi nó là ảnh hưởng xấu đến các cô gái khác, tôi sẽ đánh đòn cô bé nếu tôi bắt được cô nhìn lên.

...Tôi phải nói làm sao nhỉ, cảm giác như vai trò của đàn ông và phụ nữ đã bị đảo lộn.

--oOo--

Ngày đó, thực hành ma thuật của tôi lại kết thúc trong thất bại, để thay đổi nhịp điệu, tôi ngồi cuối xe và làm khiến nhỏ từ ít gỗ.

Do tôi nhận kỹ năng Chế tạo Giáp sau khi làm một cái, tôi nâng tối đa và kích hoạt nó. Dù cho khiến chỉ làm từ gỗ, chúng cũng đã được làm với kỹ thuật cao nhất của Chế tạo Giáp.

Từ khi nó trông bừa bãi, tôi để một tấm vải cho mảnh gỗ dăm. Tôi mang ra hai cái khiến tôi làm sau khi có kỹ năng cho Pochi và Tama. Có vài cái khiến trong kho chứa nhưng không có cái nào hợp với Pochi và Tama nên tôi phải tự làm chúng.

Tôi chỉ vừa mới làm ba cái nhưng do thời gian đã hết, tôi dọn công cụ.

Arisa đã chú ý về nó, mặt hướng tới tôi.

“Những người anh đề cập đến khi nãy?”

“Phải, sớm thôi. Có hai người ở đường lộ, năm người mỗi bên trong rừng ở cả hai phía đường, và hai người trên cây xa một chút. Arisa sẽ xử lý hai người trên đường, trong khi năm người trong rừng mẹ phải sẽ được Liza, Pochi và Tama chăm sóc. Tôi sẽ đánh hai tên trên cây và năm tên mẹ trái rừng. Việc bảo vệ Lulu cho Mía và Nana.”

Mọi người gật đầu với chỉ dẫn của tôi. Mà do tôi đã giải thích trước đó, họ không có câu hỏi cụ thể nào.

Mọi người căng thẳng, nhưng kẻ địch không có lực lớn nào. Ở bên trái, ngoài một cấp 7, kẻ khác là tôm tép ở cấp 2-3. Mấy cô gái thú nhân có thể diệt trừ chúng một mình nếu họ muốn.

Khi chúng tôi vào rừng sau một khúc cua nhẹ, có một người đàn ông và một phụ nữ đang ngồi trên đường.

Họ nhìn như dân lành bình thường. “Này~”, họ gọi đằng đây.

Khi chiếc xe giảm tốc, người đàn ông đến trong khi cổ nói gì.

“Tôi xin lỗi, vợ tôi đang.g.g.g”

“Fuhu, tôi không có hứng thú diễn xuất của cướp đường.”

Arisa đánh người đàn ông và phụ nữ bằng ma thuật tinh thần mà không hỏi gì. Cô bé đã cực khổ chọn vị trí để lũ ngựa chúng tôi không bị quét vào đòn tấn công của cô bé. Mặc dù ngay cả bản thân con bé rất ưa thích diễn xuất.

Phải rồi, 14 đàn ông và phụ nữ này đều là cướp cả.

Không hề kiểm tra kết quả trận chiến đó, tôi dùng 2 nỏ luân phiên bắn hạ hai người cầm cung trên cây. Họ tốt hơn không nên chết.

Mấy cô gái thú nhảy ra từ đằng sau xe và bắt đầu cuộc tập kích của họ vào trong rừng. Tôi cũng nhảy khỏi ghế lái xe và tiến vào cánh rừng đối diện.

Chỉ trong vài phút, [Băng cướp làng Oyu] bị diệt trừ. Nửa số bọn chúng bị thương nhưng không ai chết. Chúng tôi cột chúng vào cây trong khi tước vũ

khí. Tôi cảm thấy hoang phí khi dùng dây thừng với chúng, nên tôi quán chúng bằng dây leo, theo đề xuất của Liza.

Tôi chú ý điều này với hai kẻ giả tai nạn lúc này, rằng không có trừng phạt cho, [Gây thương tích] và, [Hành hung] trong thế giới này. Chỉ để cho chắc, tôi xem tình trạng mọi người và Thưởng Phạt của họ không đổi.

Bọn cướp hứng chịu ma thuật của Arisa, Vòng Ngủ để làm chúng ngủ. Chỉ giữa trường hợp, tôi tra xét trên bản đồ, không có làng nào gọi là “Oyu”, trong khu vực này.

“Nói này, anh muốn làm gì khi thử bắt chúng? Thành phố của bá tước-san vẫn còn tương đối xa? Chẳng nhanh hơn nếu chúng ta giết chúng sao?”

“Từ khi em được ra lệnh không giết nếu có thể được, em sẽ không giết bất kì ai, nhưng bọn cướp chắc sẽ sớm bị giết nếu một khi có ai đi qua. Nếu chủ nhân muốn tiền thưởng thì đầu họ là đủ. Hơn nữa, dù cho ai giết một tên cướp, Thưởng Phạt của họ sẽ không đổi thành [Giết người].”

Giải pháp của Arisa và Liza quá ư là tàn bạo, nhưng tôi tự hỏi đó chỉ là cách của thế giới này không. Nếu tôi bỏ qua những kẻ ở đây, chúng chắc có lẽ sẽ bị giết hay bị bán thương buôn hoặc lừa khách dùng con đường này như một nô lệ.

Dù là thế, tôi không muốn thấy những cô gái thú nhân giết người, và chính tôi, cũng không muốn giết. Tôi muốn tránh giết chóc nhiều nhất có thể.

Nhưng sau đó, tôi cảm thấy tôi phải đình chính lại nếu bạn đồng hành của tôi gặp nguy hiểm. Ngay cả khi tôi là kẻ đạo đức giả, tôi cũng không phải Thánh, nếu thời điểm đến tôi buộc phải từ bỏ.

Dù sao tôi đã giết Zen, cho dù bởi vì ý định của anh ta.

“Hãy mang chúng đến thành phố của bá tước và bán chúng như nô lệ tội phạm. Nó không phải có lợi hơn nếu giết họ ở đây sao?”

Dù nghĩ tôi không dự định giết chúng, tôi cũng sẽ không để chúng đi. Tôi sẽ bắt chúng trả cho tội ác chúng đầy đủ. [Thưởng Phạt] của chúng hiện đầy là [Sát nhân], [Cưỡng hiếp], [Ấn cướp] và nhiều nữa. Không một ai vô tội.

Liza làm mặt trông như có gì muốn nói, nhưng cô ấy dường như không có ý định chống đối lời tôi.

“Đành chịu vậy~ hãy làm như thế đi.”

Trong khi nói thế, Arisa lắc đầu giống như loại gaijin nào đó. Tôi hiểu nỗi lo của cô bé, nhưng cử chỉ đó có chút nóng giận.

Đoạn, cô chỉ ngón tay vào tôi, và tiếp tục những lời này.

“Nếu mạng anh gặp nguy hiểm, đừng băn khoăn phải giết đối phương, nghe chưa. Đó là luật thế giới này. Em sẽ không tha thứ cho anh nếu anh mang cái lý tưởng hòa bình như nước đó và để mình bị giết thảm thương!”

--oOo--

Mà, 14 người vẫn thực là quá nhiều. Dù cho chiếc xe hầu như không có hành lý nào, hơn phân nửa đằng sau xe chôn đầy bọn cướp. Hơn nữa, chúng còn bốc mùi.

Do sẽ khó chịu nếu chúng thức, ngoài ma thuật của Arisa, tôi buộc chúng uống thêm thuốc ngủ tôi làm ở đêm cắm trại đầu và dẫn chúng đến thành phố bá tước trong khi chúng ngủ.

Dù chỉ vừa mới hai ngày, mùi hôi và tiếng ngáy bọn cướp thiệt là phiền toái lớn.

Nếu chúng tôi thấy bọn cướp khác, tôi sẽ để chúng chết đói. Tôi đã không nghĩ rằng mang tội phạm từ một nơi xa xôi sẽ phiền phức thế này.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

71 Lợi nhuận và tin đồn

(med: bản eng ghi chữ clean-up phải đọc hết chương mới hiểu =.=)

Satou đây. Tiếp xúc duy nhất của tôi với người di cư là qua tin tức hay đóng góp gây quỹ, nhưng trong thế giới này, tôi bắt ngờ băng qua ở khoảng cách gần.

--oOo--

Trời đã quá trưa khi chúng tôi đến trên con đường của thành thị Nouki. Việc xử lý những tên cướp mất nhiều thời gian hơn tôi nghĩ.

Thành phố này lớn thứ hai bên trong lãnh thổ bá tước Kuhanou, hiện trạng nó như một diện mạo tiêu chuẩn của thành phố thương mại. Tuy nhiên, dân số không hơn 20000. Đất cũng chỉ 1 phần 4 thành phố Seryuu. 30% dân cư là nô lệ, nhưng hầu hết là nô lệ thông thường và hạ cấp nô lệ, nô lệ tội phạm chỉ có một ít.

Bọn cướp—chúng được xác minh là cướp bởi đá Yamato bình thường—được bán cho thương buôn nô lệ mà người gác cổng gọi tới. Đàn ông trị giá 2 tiền bạc một người. Người có cung và kĩ năng vũ khí và cấp cao hơn thì thậm chí còn mắc hơn, nhưng phụ nữ thì rẻ rẻ. Một phụ nữ trung niên chỉ trị giá 1 tiền bạc.

Và như là phần thưởng vì đàn áp bọn cướp, tôi được đưa 10 tiền bạc mỗi người. Đó là giá cả nhỉ?

Tổng số lượng là 48 tiền bạc và 140 tiền đồng. Với nhiều thế này, thì nhiều thợ săn tiền thưởng sẽ phải đến thay vì là tôi.

Thuế vào thành phố ở đây là, 1 tiền đồng lớn cho một thường dân, 2 tiền đồng cho một nô lệ, và xe chó thì mất 2 tiền đồng lớn, tôi tính bù trừ cho tiền thưởng.

Tôi trò chuyện với người gác cổng trông khi anh ta nhìn vào một túi nhỏ chứa 5 tiền bạc và 10 tiền đồng trao đổi. Anh ta đang mặc một áo sơ mi dơ màu xanh dương, tôi thắc mắc đó có phải là màu gác cổng ở đây không.

“Cậu thực sự cứu chúng tôi. Ngày nay, có nhiều người di cư đến từ các lãnh thổ khác trở thành nô lệ.”

“Có thảm họa đâu đó chăng?”

Nói về người di cư, nó chắc có nghĩa có chiến tranh hay thảm họa.

Theo anh ta, dường như có rất nhiều người di cư chạy xa từ lãnh thổ bá tước kế cận để trở thành một là nông nô ở các làng nông thôn hay hai là nô lệ thông thường trong lãnh thổ bá tước Kuhanou này.

Những người không muốn thành nô lệ thì trốn tránh trên núi và sống bằng săn động vật. Hình như họ cũng làm việc trên đồng, nhưng, khi mùa đông tới, có nhiều người tăng lên thành trộm cướp.

Tôi suýt nữa đã tiếc cho bọn cướp, nhưng khi chúng có [Sát nhân] trong [Thường Phạt], thì thương hại là không cần thiết.

>Nhận được danh hiệu [Thợ săn tiền thưởng].

--oOo--

Còn giờ, chúng tôi đã hoàn tất công việc lật vạc ở lối vào, nhưng từ khi tôi muốn mua nhiều thứ vì thiếu hụt, tôi quyết định ở lại một đêm.

Bên trong thành phố tựa như thành phố Seryuu nhưng không có nhiều nhà hai tầng, nhưng tầng thấp thì rất nhiều.

Thành phố có chút trầm tư không liên hệ gì với mật độ dân số.

Xác nhận từ người gác cổng, thành phố này cũng có thành kiến nặng với á nhân, nhưng họ được phép ở trong nhà trọ nếu họ trả thêm và họ cũng có thể mua bình thường từ cửa hiệu nếu họ trả tiền tốt. Không may là, từ khi họ không được phép vào bên trong khu người giàu và quý tộc sống, chúng tôi bị cảnh báo không được tới gần.

Sau khi ủy thác chiếc xe cho nhà trọ, chúng tôi đang đi mua trang bị cho mọi thành viên. ở một nơi không xa từ nhà trọ, vũ khí và áo giáp được xếp dọc trưng bày.

Đầu tiên, là mua áo giáp cho 5 người ở hiệu áo giáp. Chúng cho tôi, Nana và ba cô gái thú nhân. Từ khi một áo giáp toàn thân cần nhiều thời gian để mặc, tôi mua nón sắt mà không có bảo vệ mặt, giáp ngực với vành đai gia cố, đệm chân nhẹ cùng loại, và găng tay chỉ bảo vệ mu bàn tay.

Ba người còn lại nói rằng họ không cần áo giáp nên họ không mua, để trao đổi, tôi mua thêm khiên đỡ. Thuần và Khiên Tròn làm từ sắt, ba cái mỗi loại.

Ông già tiệm áo giáp cố chạm vào mông Nana khi ông đo cỡ cho giáp của cô ấy, nhưng sự bảo vệ bất khả xâm phạm của tôi không để ông ta qua. Tôi không nghĩ rằng Trục giác Ngụy cấp có ích lúc thế này. Không cần nói rằng tôi đã dùng nó(sự vụ) như là phát đạn cuối cùng cho mặc cả.

Tổng trị giá là 30 tiền vàng, nhưng tôi đàm phán cho đến khi nó rẻ chút hơn giá thị trường, và cuối cùng kéo nó xuống tới 14 tiền vàng.

Kế là tiệm vũ khí, tôi mua cung và tên cho Mía. Mà khi ở đây chỉ có 3 cung ngắn mà Mía khả dĩ kéo, nó không mất thời gian lâu. Tôi cũng thương lượng hạ giá xuống còn 1 tiền vàng với 30 mũi tên cộng thêm.

Sau đó, chúng tôi quyết định chia làm 3 nhóm và chia nhau đi sau khi để hành lý lại nhà trọ.

Ba cô gái thú, Arisa và Lulu được giao phó đi mua nguyên liệu, nhu yếu phẩm và dụng cụ nấu ăn.

Tôi đưa họ 20 tiền bạc cho danh mục mua sắm, và 1 tiền đồng lớn trợ cấp cho mỗi người. Lý do có quá nhiều tiền bạc là vì tôi yêu cầu họ mua lượng lớn hàng tạp hóa.

Giống như người gác cổng nói vừa nãy, tình cảnh có chút khắc nghiệt với tất cả người di cư, nên tôi mua đủ cho dự phòng tình huống tồi tệ nhất khi chúng tôi không thể vào thị trấn hay làng mạc. Chúng tôi có rất nhiều thịt, nhưng chúng tôi không có đủ rau cải, ngũ cốc, muối và gia vị.

Pochi và Tama đáp lại với, “Thịt~”, khi tôi đưa họ phụ cấp. Dù cho họ ăn nhiều thịt mỗi ngày, họ vẫn còn muốn ăn thêm há, điều đó thực kinh ngạc cho dù là món ưa thích đi chăng nữa.

“Em mệt.”

“Có lẽ em bị mệt vì đám đông, em có muốn nghỉ lại nhà trọ không?”

“Nn.”

“Nana, tôi xin lỗi, nhưng cô có thể ở lại với cô bé không?”

“Vâng, ông chủ. Tôi sẽ ở bên cạnh mẹ.”

“Không.”

Từ khi Mía mệt vì đám đông, cô bé định nghỉ lại nhà trọ. Tôi thấy tiếc nếu tôi để cô bé một mình, nên tôi đề nghị Nana ở cùng cô bé, nhưng có lẽ cô ấy không muốn ở một mình với ai đó có khuôn mặt cô bé, cô bé từ chối với, “Không cần đâu.”

Dù nghĩ cảm xúc chính Nana trở nên gắn liền với cô bé, đây cũng thật tệ.

Ý nghĩa việc gọi Mía là mẹ, hình như bởi vì người cung cấp máu.

Mặc dù homonculus khác với nhân bản, tôi tự hỏi cô bé có là người mẹ di truyền không?

Từ khi Mía trông như không ưa cách gọi đó, tôi phải thỏa hiệp với Nana gọi cô bé là, “Mía”, không phải, “Mẹ”.

“Nana, hãy đi cùng tôi. Mía, em muốn quà kỉ niệm gì không?”

“Em muốn một cây đàn lute.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ mua nó nếu có ai bán.”

“Tôi sẽ để tiền và trái cây trên bàn, nên ăn thứ gì đi khi em đói, được chứ.”

“Nn.”

Tôi đặt 1 tiền bạc lớn và vài trái cây lên bàn.

--oOo--

Trước nhất, chúng tôi đến tiệm ma cụ.

Cửa hàng này không chỉ bán sách ma thuật và ma cụ, mà còn kiêm đồ hóa dược và tiệm sách. Người chủ tiệm đang đội một cái nón với tấm màn mỏng che mặt cô ấy, trừ đôi mắt cô, nên tôi không thấy rõ. Từ khi AR chỉ ra rằng cô ấy 16 tuổi, cô ấy có lẽ là con gái của chủ tiệm thực.

Khi chúng tôi vào bên trong tiệm, tôi thấy cô gái đang đeo kiếng với ống kính xanh lá, nên tôi kêu Nana chờ bên ngoài. Giải nghĩa từ AR luôn lẫn lộn như mọi khi, nhưng mà nó trông như bản hạ cấp của đá Yamato, tôi không thể mạo hiểm để chủng tộc Nana lộ diện.

“Xin chào, tôi muốn mua chất thử cho thuốc nước, cô có hàng trữ không?”

“Tôi có thể bán cho cậu ba gói. 1 tiền bạc mỗi cái. Chúng tôi có chút thiếu hụt ma hạch, nên tôi không thể cho cậu khấu trừ. Nếu cậu không muốn thế, thì cậu có thể đi rồi.”

Ô, nó là giọng bà già. Cô ấy đang dùng loại ma cụ đổi giọng kì lạ nào chăng?

Tôi được đưa một tờ giấy nhỏ, giống như mấy loại kê đơn của bác sĩ, khi tôi nhận gói hàng. Tôi đã nghĩ phần lời cô ấy có chút cao, nhưng khi giá cả phù hợp với giá thị trường theo kĩ năng Dự toán, không giống như cô ấy nói thách.

Nói cái khác, thành phần thuốc nước là bột lấp lánh khi nó được dùng. Nó có nhiều công dụng khác nữa, nó là nguyên liệu không thể thiếu trong tập luyện.

Nói mới nghĩ, quái vật trong lãnh thổ này hết sức khan hiếm.

Tôi không thấy như mua với giá thực. Khi mà tôi có sách với hướng dẫn, tôi có nên làm một cho mình? Hãy chỉ mua những nguyên liệu cần thiết.

“Vậy thì, cô có chất ổn định chứ?”

“Phải, nếu là chất ổn định, tôi có nhiều lắm. Nếu cậu có ma hạch, sao không chia một ít?”

Thực là một cô gái thô lỗ. Yêu cầu tôi bán ra ma hạch.

Sau đó tôi nhớ nguyên liệu chính cho chất thử thuốc và ổn định.

Tôi lấy ra ngoài một ma hạch từ túi và ước tính giá chợ trên tay tôi. Nó đắt giá cỡ 3 lần ở thành phố Seryuu. Nhưng mà, nó vẫn chỉ có 3 tiền đồng lớn. Tôi để 5 lên trên bàn.

“Cậu, ngừng để ma hạch bên trong túi nếu mà cậu giữ chúng cùng với bột ổn định. Cậu sẽ làm gì nếu chúng hấp thu ma lực khi cậu dùng ma thuật và phát nổ hả?”

Cái mà, chúng nổ tung hả.

Đó nhắc tôi nhớ, cái chân kiến cũng nổ tốt.

Tôi cảm ơn cô gái vì lời khuyên và hỏi cô cách thức giữ đúng. Dường như bạn phải bôi chúng với chất ổn định và sau đó bọc chúng cùng với vải.

Cô gái chê bai về ma hạch, như, “Chúng nhỏ”, hay, “Màu nhạt”, nhưng cô vẫn mua 4 tiền đồng lớn mỗi cái. Từ khi nó phải chăng, tôi mua chất ổn định với giá đó.

Cô gái quay lại từ đằng sau với túi cỡ 10 kg chất ổn định. Túi đó thể nào nổi lơ lửng nhẹ theo bên cạnh cô gái.

Ooh, trông y như ma thuật, hay đúng hơn, giống như trò ảo thuật.

“Đó là ma thuật?”

“Đây là bảng tự-hành [Bảng nổi]. Nó không thực là ma thuật hiếm đâu mà?”

Mặc dù cô ấy nói vậy, tôi có thể thấy cô trông chút tự hào. Nếu tôi nhớ đúng, tên phép đó xuất hiện trong sách giới thiệu ma thuật.

Tôi xác nhận chất ổn định cô ấy mang ra. AR nói, [Chất ổn định/Bột mịn của lá Ugi]. Giá thị trường là 5 tiền vàng. 1 tiền vàng tương đương 20 tiền đồng lớn, vì vậy chúng quá nhiều cho việc hoàn trả ma hạch.

“Chúng là bột mịn của lá Ugi, hả.”

“Đúng rồi, cậu giỏi đấy. Ở đây đang hiếm chúng, nhưng vừa mới trước, một thương buôn mua chúng số lượng lớn như khoảng thanh toán cho thuốc men. Trước đó chúng thừa mứa.”

“Tôi nghĩ lượng này quá nhiều cho 20 tiền đồng lớn hả?”

“Cậu, cậu biết giá trị đó hờ.”

“Và tôi không cho rằng tôi cần nhiều thế này?”

“Xin đừng nói vậy, tôi sẽ bán chúng với nửa giá chợ, sao cậu không lấy nó?”

“Cô đang cần tiền vàng?”

Tôi có thể mua nó, nhưng tôi có cần nhiều không?

“Không không, tôi cần ma hạch hơn là vàng, sao cậu không chia một ít?”

Mà, chúng là thành phần để làm thuốc thử nên có lẽ cô ấy đoán tôi vẫn còn nhiều, nhưng cô ấy muốn nó làm gì?

“Cậu biết sẽ có một giải thi đấu chiến đấu ở lãnh thổ Công tước Ougock tháng kế, chứ? Hiệp sĩ tham dự đang mua lượng lớn thuốc nước từ dược sư. Nên họ không thể làm thuốc cho người bệnh.”

Tôi hiểu rồi, có loại giải thi đấu thể hử. Tôi không chắc cô gái này sẽ dùng chúng như cô ấy nói, nhưng hiển nhiên là cô ấy đang hết hy vọng. Dù sao tôi cũng còn nhiều, nên tôi nghĩ đưa cô ấy 10 chắc ổn.

“Tôi sẽ lấy những cái này và 10 ma hạch khác cùng cấp độ.”

“Tôi không chắc tôi có nhiều thế, nhưng tôi sẽ xem xét hàng tồn.”

“Làm ơn thế đi, cậu có thể mang những chất ổn định này đi.”

Tôi mang chất ổn định đến xe và đặt nó vào kho chứa, sau đó tôi chọn ma hạch. Từ khi trông đáng ngờ nếu chúng chính xác cùng một loại, tôi trộn lẫn 10 ma hạch cho phù hợp. Tôi nhét vào chúng 1 cái cấp cao. Nó là hạch trị giá 3 tiền bạc.

Tôi tin cái này từ golem xương. Tôi có thể biết giá với kỹ năng Dự toán, nhưng tôi muốn thấy phản ứng một người chuyên nghiệp khi họ thấy nó.

“Mấy cái này thì sao?”

“Cậu nhanh thực, chất lượng thì ngang như trước, phải không. Hả? Duy nhất cái này là hạch cực tốt.”

Nó là cái mạnh nhất mà tôi nhét vào đấy.

“Nó có hợp ý cô không?”

“Vâng, tôi được cứu rồi. Tôi có thể làm thuốc mạnh nhất với cái này.”

Tôi hiểu, theo phản ứng này, tôi có thể lấy ra ma hạch từ quái vật trên 20 cấp mà không vấn đề gì.

Nó không được viết trong sách trung cấp, nhưng dường như phụ thuộc vào cấp ma hạch sử dụng, kết quả cấp bậc thuốc thử sẽ khác nhau.

“Thay lời cảm ơn, cậu có thể lấy một trong mấy thứ này.”

Trong khi nói thế, cô gái tìm trên giá với âm thanh xạo sạt và mang ra ba cuộn giấy.

AR chỉ nói, [Cuộn phép, Thuật ma pháp: Khiên], [Cuộn phép, Thuật ma pháp: Tín hiệu], [Cuộn phép, Thuật ma pháp: Choáng Gân]. Mỗi cái giá 5-6 tiền bạc.

Tôi phải nói sao nhỉ, cửa tiệm này sẽ phá sản nếu cô gái này tiếp tục làm việc ở đây.

Mỗi một cái chúng là một cuộn giấy thuật ma pháp sơ cấp. Khiên là cái khó nhất trong số chúng.

“Tôi xin lỗi, dù nghĩ cô đặc biệt tặng cái này cho tôi, tôi đã có sách ma thuật sơ cấp rồi...”

“Cậu, cậu không biết làm sao cuộn phép được dùng à? Đây là những ma cụ dùng một lần. Đặt ma lực cậu vào trong nó trong khi thốt lên từ mệnh lệnh để dùng nó, nó thuận tiện khi cậu bị tấn công bởi quái vật.”

Hô? Thế thì tuyệt thật.

“Đó nghĩa là, cô có thể dùng chúng ngay cả khi không có kỹ năng thuật ma pháp?”

“Cậu có thể dùng chúng. Cậu sẽ dùng hơn 20-30% ma lực, nhưng không hề có dư âm kì cục giống như người không có kỹ năng niệm chú ma thuật.”

Tôi hiểu rồi, thật tiện dụng.

Nhưng mà, chúng trông dễ lạm dụng—tôi đoán đó là tại sao, nó bị giới hạn ở thành phố Seryuu.

Đúng rồi, có cuộn phép cho ma thuật đòi sống không?

“Cô có cuộn phép nào cho ma thuật đòi sống không?”

“Không, nếu cậu có tiền mua mấy thứ đó, chẳng phải rẻ hơn là chỉ cần thuê người dùng bùa chú sao?”

Thật không may, chúng không có. Hình như khi mà chi phí sản xuất để làm cuộn phép thì không khác với ma thuật khác, nên không ai muốn làm chúng.

Nhưng, Nana có thể dùng ma thuật ngoài Choáng Gân. Nói cách khác, cộng thêm cả hai, Nana có thể dùng, [Tên ma pháp], [Cường hóa cơ thể (Light Boost)], và [Tín hiệu].

“Nếu được, cô có thể để tôi cả ba không? Tất nhiên, tôi sẽ trả thêm tiền.”

“Tôi rất tiếc, nhưng nếu tôi bán nhiều hơn một, các viên chức sẽ âm ỉ.”

Tôi quyết định mua cuộn phép [Khiên] sau khi suy tính giấy lát.

Phải thử dùng nó khi chúng tôi ra ngoài thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

72 Quán rượu và tin đồn

Satou đây. Trong những game máy tính cũ, quán rượu chỉ hữu dụng khi chuyển đổi thành viên nhóm, nhưng ở TRPG, đây là nơi để thu lượm thông tin từ màn chơi. Từ khi mấy kẻ say rượu thì nói nhiều.

--oOo--

“Cảm ơn vì đã chờ, Nana.”

“Vâng, ông chủ.”

Uh, tôi đã làm cô ấy chờ quá lâu.

Có lẽ nhờ vào mũi trùn cô ấy đội, không có gã kì lạ nào kiểm chuyện cô ấy nhưng trông cô ấy nhìn khá chán nản. Cô ấy nắm tay tôi và bắt đầu đi.

“Đi thôi, ông chủ.”

Chúng tôi đang đi bộ trong khi nói tay. Umm, Nana-san? Tay tôi đang ở trên thiên đàng.

Từ khi cái gậy dài tôi mua cho Mia lúc mới đầu trở thành vật cản, tôi đổi nó sang tay khác.

“Chuyện này là sao?”

“Em học nó khi ông chủ ở trong tiệm.”

Gì thế này, tôi có linh cảm xấu.

“Khi một đàn ông và phụ nữ đi cùng nhau, họ quàng tay trong tay.”

Cô ấy nói vậy trong khi có cái mặt “Thế nào”, tôi thậm chí có thể nghe hiệu ứng âm thanh. (med: Google キリッ để xem cái mặt)

Tôi hiểu cô ấy đã học gì, nhưng không có lý do riêng tư nào để chia tay chúng tôi ra, thế nên hãy đi mua sắm trong khi để nguyên vậy.

Do Nana trông giống như cô ấy thật muốn được khen, tôi hiểu cảm xúc và khen cô. Đó chỉ khéo léo, nhưng cô ấy trông thỏa mãn. Và tôi cũng thỏa mãn với cảm giác tuyệt vời.

Đầu tiên, phải mua quần áo cho Nana và Mia.

Nhưng mà, không có tiệm nào bán quần áo may sẵn ngoài trừ hàng xài rồi trong thành phố. Hình như bạn phải đặt may nếu bạn muốn mua quần áo mới. Tôi nghĩ Arisa nói cô bé có thể làm quần áo, nên tôi quyết định mua vải và nguyên liệu cho may vá.

Họ đang bán đồ lót bình thường, nên tôi mua phần cho cả hai. Những đồ lót này gọi là quần cộc nhỉ? Tôi như bước vào Thế giới Thần tiên của Alice.

Kế đến và công cụ cho sản xuất.

Bằng cách hỏi một người qua đường vị trí, tôi mua nhiều công cụ khác nhau cho làm gỗ, khắc kim loại, chế da, và rèn đồ.

Tôi cũng mua keo, đinh và vật liệu khác, mà ngoài đinh ra thì thứ còn lại thì mắc. Tôi cũng muốn mua vài bản lẻ, nhưng họ hết hàng.

Những thứ cần thiết cho rèn đồ như lò hay đe thì không có, nên tôi không thể mua chúng. Nghĩ thì cho dù tôi có thể, cũng chả có cách mang chúng.

Từ khi chúng tôi sẽ đứng ngoài nếu mang gỗ về quán trọ, tôi trả tiền để gửi nó đến khách sạn.

“Nana, chúng ta nên đến tiệm ké ngay thôi?”

“Ông chủ, làm ơn chờ chút nữa đi.”

“Có gì vui?”

“Vâng, có rất. Nó rất mịn và mềm mại... vâng, dễ thương ạ.”

Từ khi Nana bị cuốn hút với vụn gỗ thừa từ việc bào gỗ, và trông như không muốn di chuyển, chúng tôi dừng một chút thời gian ở xưởng làm gỗ.

Nếu ông già ở xưởng không cho cô ấy miếng vụn gỗ dài và dày nhất, cô ấy giống như có thể ở tới hoàng hôn.

Tôi mua chai và hộp đựng thuốc từ khi tôi tỉnh cờ thấy chúng ở tiệm ké chúng tôi đi. Giá quanh đây rẻ hơn thành phố Seryuu. Nó chắc lẽ vì gỗ có vai trò như nhiên liệu thì rẻ.

Chúng tôi đi đến tiệm tổng hợp lúc cuối.

Tôi được chỉ trong tiệm ma thuật chắc có sách nấu ăn ở đó.

Nana không ngừng nhìn xung quanh bên trong tiệm tổng hợp, loay quanh đến một khu trưng bày cụ thể.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ông chủ, cái này là gì?”

Trong khi nói vậy, Nana nhặt thứ gì lên tay cô, đó là một kim cài bằng gỗ. (med: google hình ảnh cho ‘barrette’.)

Nó khắc họa thiết kế đơn giản và có 3 viên đá nhỏ nhạt màu gắn trên nó. Viên đá không phải đá quý, nhưng là đá sông được gọt khuôn. Trông như ngọc bích khi tôi thăm định nó, và kết quả là actinolit. Tên nghe như thể nó được dùng như chất xúc tác cho quang ma thuật, nhưng chỉ là một hòn đá xinh đẹp. (med: <https://en.wikipedia.org/wiki/Actinolite>)

Giá chợ của cái kim cài là 2 tiền đồng. Có 5 cái kim cài khác nữa nhưng chúng đồng giá.

Nó có chút lu mờ để trang trí mái tóc màu mật ong của Nana. Tôi cho rằng cô ấy trông tuyệt hơn với kim cài bằng bạc.’

Nana nhìn chăm chú cái kim cài mà không biết mệt.

Bà già của tiệm thấy thế cũng bắt đầu quảng cáo.

“Fe, fe, fe, tôi cũng có một cái làm bằng bạc, hay trang trí bằng đá quý, cậu có muốn xem nó không?”

“Phải ha, do bà đã gợi ý, hãy nhìn chút xem sao.”

Bà đặt ra ba cái kim cài đắt bằng bạc, tôi thử đặt một lên tóc Nana. Ủ, màu bạc quả hợp với cô ấy.

“Ôi trời, cậu có một cô vợ thực tuyệt trần.”

“Đúng vậy, tôi thỉnh thoảng vẫn bị quyến rũ mấy lần.”

Tôi chắc chắn đã khá quen với nét xinh đẹp của Lulu và Arisa, nhưng Nana và Mía cũng rất tuyệt mỹ. Cô ấy không phải vợ tôi, nhưng tôi không cần vịn lại lời nói đầu môi.

Nana vuốt ve cái kim cài đầu tiên bằng ngón tay trong sự say sưa ngay cả khi chúng tôi nói chuyện đó.

Cô thích nó nhiều dữ.

Tôi xin lỗi bà lão vì mang ra ngoài mấy thứ khác, nhưng tôi mua kim cài gỗ thay đó.

Tôi cũng mua vài băng cột tóc xanh lam như đồ kỉ niệm từ khi chúng đặt gần bên. Nó vừa hay khi Lulu thường cột dây gai trên tóc khi cô ấy làm bữa sáng. Cũng có ruy băng, nhưng tôi ngừng. Tôi đã mua vài cái cho Lulu như quà khi trước, nhưng tôi chưa bao giờ thấy cô đeo nó. Nó có lẽ không phải thứ ưa thích của cô ấy.

Còn giờ, thứ chính yếu là sách nấu ăn, nhưng nó khác với những gì tôi tưởng. Thay vì là sách công thức cho thức ăn nào ngon ở thị trấn nào, hoặc loại nguyên liệu nào ở đó, nó là một cuốn sách hướng dẫn ẩm thực. Tất nhiên, tôi mua nó, nhưng hình như nó chẳng hữu dụng cho cải thiện việc nấu ăn của tôi.

“Cậu đang tìm thực phẩm gì lạ? Vậy thì mấy loại thảo dược hay rau dưa thì sao?”

Bà lão mang ra vài chai và hũ cột bởi dây từ bên trong một cái kệ.

Khoảng cỡ 20 thứ như, tỏi và tỏi tây ngâm dầu, bắp cải muối và bắp cải Trung quốc, bột màu vàng trông như mù tạt khô và thứ khác.

Dù có nhiều thứ đi ra, cũng không có mặn ngấm. Quá tệ. (med: đang nghĩ chỗ này là xí muối, nhưng jap hay eng đều vậy.)

Cũng có đồ ngọt như mật ong hay đường như-bột trà-xanh gọi là Ugi, tôi mua cả chúng.

Hơn nữa, làm thế nào đó mà tôi bị dụ mua một công cụ chiết mỡ từ thịt. Đây bà lão, bà giỏi kinh doanh đấy.

Do tôi đã mua nhiều thứ, tôi cho rằng tôi phải mang chúng nhiều lần đến nhà trọ nhưng bà lão gọi một người nam từ sau tiệm và để anh ta vận chuyển hàng hóa đến quán trọ.

Đúng rồi, tôi suýt chút quên.

“Bà có một cây đàn lute không?”

“Có chứ.”

Bà lão chỉ vào Nana. Nó được đặt cùng bàn với kim cài. Không thấy nó dù cho nó ở ngay trước mắt tôi, nó xảy ra thường xuyên nhỉ.

Tôi mua cây đàn và dây cho Mia. Tôi thử kéo dây và , [Tin], âm thanh phát ra.

>Nhận được kỹ năng Trình diễn Âm nhạc.

--oOo--

“Ehehe~ Nhìn này, nhìn những tặng phẩm này!”

Chiếc xe chất rất nhiều thành phần và gỗ lẫn dụng cụ tôi mua.

Thứ Arisa trình ra là trứng trong một cái rổ. Có cỡ 20 cái.

“Chúng hơi mắc xiu, nhưng em kiếm được vài trứng vịt~ với chừng này chúng ta có thể ăn món trứng!”

“Trứng sẽ sớm hỏng, nên phải nghĩ làm gì với chúng trước. Chúng ta có thể giữ trong bao lâu?”

“Trời vào đông rồi, nên cỡ 2-3 ngày?”

“Chúng ta có thể làm mấy thứ như karaage (chiên bột (thường là gà)) hay croquette (bánh khoai chiên).” (med: <https://en.wikipedia.org/wiki/Karaage> <https://en.wikipedia.org/wiki/Croquette>)

“A, anh có thể làm chúng sao?”

“Nếu tôi biết công thức thì có thể, nhưng tôi chỉ nhớ mơ hồ thành phần và tiến trình.”

Tôi thử mang vấn đề với Arisa, nhưng hình như cô bé không biết.

“Uh, tôi nên tự mình tiếp tục thử nấu mà không từ bỏ.”

Tôi chỉ nhớ rằng tôi nên dùng trứng và bột mì. Không, hay đó là tinh bột khoai tây

Từ khi kho chứa có thể trữ mọi thứ, tôi chỉ cần lấy 5 trứng từ bên trong và làm thực nghiệm trong suốt hành trình.

Sau đó, tôi được chỉ bởi Liza rằng trứng có thể trữ trong vài tháng. Thế không phải trứng hiện đại có ngày hết hạn ngắn sao? Tôi không chắc bởi vì thế giới song song, nhưng tôi sẽ không phàn nàn về thời hạn lâu.

Chúng tôi ăn tối ở quán trọ tại tầng trệt của quán vào buổi tối. Từ khi có khoảng trống ở đằng sau, chúng ta nhập hai bàn và ngồi ở đó. Mia ngồi ở ghế sau xa nhất. Do vì nó sẽ đầy người dắc sau đó, cô bé không hề tốt với đám đông.

Bữa ăn bao gồm một lượng vừa phải thịt thăn với rau luộc, cá và súp củ cải đỏ, rau xào, trái nhỏ không hạt để khô, bánh mì dẹp từ trái Gabo, và lá Gabo ngâm muối. Không có nhiều thịt, nhưng thịt thăn đầy bụng rất nổi với mấy cô gái thú nhân.

Ở phía đối diện tôi, Mia tiếp tục chơi đàn lute vừa được mang tới cho dù đang là bữa ăn tối, cô bé có lẽ thích nó.

“Mia, đây là bữa tối, nên ăn bữa của em đi.”

“Nn.”

Cô bé gật đầu với lời tôi, nhưng không rời cây đàn lute. Trình diễn cô bé chấm dứt, nhưng hình như cô bé đang tự hỏi liệu tiếp tục hay là ăn.

“Aan.”

Cô bé mở miệng nhỏ trong khi bắt đầu chơi đàn. Do cô bé trông dễ thương như một con chim nhỏ, tôi bỏ một ngụm rau vừa miệng vào.

Cô bé nhai nó khó khăn trong khi chơi một bài nhạc. Tôi tự hỏi nó có phải giai điệu của elf, đó là một giai điệu với cảm giác mong muốn vội quay về nhà.

Tay áo tôi bị kéo từ một phía, và khi tôi nhìn ở đó, Arisa đang há miệng trong khi chỉ ngón tay vào đó.

"Aa~an"

“Tự mình ăn đi.”

“Chỉ làm thế với Mia, thật bất công mờ~?”

Không thể không làm nếu con bé đã nói vậy. Tôi đưa cô bé một mồm đầy lá Gabo ngâm. Nó chua và đắng, vị thật độc đáo. Con bé có lẽ sẽ không hỏi cái khác nữa.

Cô bé đang nói, “Mugu”, và, “Em muốn xin thứ gì ngon ngọt.”, nhưng cô bé không nói muốn cái khác, nên nó hiệu quả rồi.

"Satou, Aan."

"Aa~n?"

"Aan, nano desu."

Những gì đến trong tầm nhìn là Mia, với Pochi và Tama đang ngồi mỗi bên với miệng há ra. Khi mà cả ba xếp hàng thế này, chúng trông như chim non đòi ăn. Tôi bỏ một miệng vào mỗi đứa theo lượt.

Theo sau họ, Lulu cũng làm, “Aan”, trong khi trông nhút nhát. Tôi muốn cô ngừng há miệng nhỏ trong khi gãi tóc và nhắm mắt, tôi sẽ tưởng tượng ra thứ gì đó khác lạ. Liza cũng đang làm, “Aan” khi mà nó trông thú vị, nhưng tôi miễn bình luận. Do cô ấy không như không thoải mái, chắc có lẽ không vấn đề gì.

Tay áo tôi bị kéo lần nữa.

Tôi cho rằng đó lại là Arisa, nhưng nó từ phía đối diện. Ở đó, Nana đang, “Aan”, trong khi trình ra một cái đĩa.

Tôi hiểu, do Nana không thể ăn, thay vào cô phục vụ nó.

Umu, tôi ổn khi dứt ăn những cô gái nhỏ, nhưng nếu họ như là cô gái trưởng thành xinh đẹp, sức mạnh hủy diệt quá cao. Tôi ăn món trong khi ngượng ngùng.

Tóc tím-san ở phía đối diện dường như không chịu nổi thái độ của tôi, và cô bé đang nói mấy thứ như, “Cắm ve vãn (tán tỉnh)”, hay, “Đồ Riajuu, nên nó bánh xác đề.” Từ khi loại chút cấu kính này bị phản đối, những cái “Aan” khác, đều bị cấm.

Người được lợi trong vụ này ngay từ đầu là cô, Arisa, có biết không?

Mia đang tập trung ăn thức ăn của cô bé với cảnh cáo từ Liza. Tôi có hơi sốc khi cô bé lưu tâm với lời Liza hơn là tôi—Tôi chắc đã làm hư cô bé nhiều—bữa tối tiếp tục trong khi tôi cảm thấy như một ông bố.

Mia xong bữa ăn cô bé trước, bắt đầu chơi mấy bài nhạc. Mấy cô gái thú và Arisa đang bắt đầu vòng hai của bữa ăn.

Lúc đầu nhạc rất êm dịu nhưng sau đó nó trở nên hào hứng sau khi nhận yêu cầu từ những người uống rượu. Dù cho Mia đang chơi với vẻ mặt hồ hững và không hứng thú, cô bé vẫn nhận những yêu cầu bốc đồng từ đám say rượu.

Một khi Mia bắt đầu chơi nhạc, khách viếng bắt đầu tăng lên cho đến khi đầy quán, dù nghĩ nó trống vắng khi chúng tôi đến đây. Arisa đang đánh giá yêu cầu của thực khách chính xác. Cô bé làm nó trong khi vẫn còn đang ăn, tài năng làm sao.

Và rồi, khi chúng hoàn tất ăn uống, Arisa kéo Pochi và Tama bắt nhịp bài hát và hát hào hứng trong khi quàng vai nhau. Cả ba đội mũ trùm, nên trông đáng ngờ một cách tinh vi. Tôi nghĩ rằng tôi nhớ bài hát này, nó là nhạc anime Arisa hát trong suốt hành trình.

“Thực là bài hát vui vẻ hử.”

“Nó có lẽ là bài hát từ quê nhà mấy cô gái.”

Người đàn ông trông như thương nhân ngồi kế bên bắt chuyện với tôi, nên chúng tôi trò chuyện trong khi rót rượu vào cốc. Tôi đang uống nước trái cây bình thường, không phải rượu. Rượu bia ở đây, thì quá chua, nó như axit không thể uống.

Câu chuyện chúng tôi nói hầu như vô hại, nhưng cũng có mấy thứ thú vị. Tóm lại, cuộc trò chuyện thế này.

“Tôi vừa xuyên lãnh thổ Munro và tôi được cầu xin mua nô lệ từ vài làng ở đó, thật là khủng khiếp.”

“Tôi thắc mắc tại sao, thu hoạch năm này đâu tệ.”

“Nói về nô lệ, nếu chú mang ra nô lệ từ lãnh thổ Nam tước Munro, chú cần trả thuế. Nông dân muốn đi đến lãnh thổ khác cũng cần trả thuế. Đó có phải là thuế đi cư không. Lãnh biên ải thậm chí còn đặc biệt tra xét nó.”

Ông thương nhân rung mình quá sức cho việc tự mua nô lệ của họ.

Tôi cho rằng đó giả như là Hầu tước trong sách du hành, nên tôi hỏi.

“Ông có biết người đàn ông trẻ không? Họ chắc đã bị Hầu tước bước lên cho tới tận 20 năm trước nhưng toàn thể gia đình của Hầu tước Munro bị tấn công bởi đồng người chết, cả lâu đài và binh lính, mọi người đều bị thảm sát.”

“Tôi quên tựa rồi, nhưng nó thậm chí còn thành sách và kịch nữa.”

“Lúc đó, nó trở thành một đợt náo động và bị cho là một cuộc tấn công của chúa quỷ, giá cả nhu yếu phẩm và thuốc men tăng lên nên tôi kiếm được lợi lớn.”

Đó là một chuyện vô ý, ông ta hình như là một thương nhân chả cần bận tâm gì cả.

“Tôi cũng nhớ đã thấy nhẹ nhõm khi Đức vua ra lệnh cho Thánh hiệp sĩ được phái tới, nhằm hạn chế đoàn quân chết khô tràn qua lãnh thổ khác.”

“Tất cả gia đình quan hệ với Hầu tước Munro, bao gồm gia đình phụ thuộc đã kết hôn với gia đình khác, đều chết vì nguyên do bí ẩn. Nam tước hiện tại coi như tuyệt đối không có quan hệ nào với người cũ. Ông ta không phải cháu trai thì cũng là em trai của Công tước láng giềng, ông ta đã thành công thừa kế danh tự gia đình và điều hành lãnh thổ.”

Câu chuyện nghe quen thật. Thứ nảy ra trong tâm trí tôi là khuôn mặt xương trắng (Zen). Tôi thành người lắng nghe, trong khi thì thoảng hòa điệu và rót rượu, tôi thúc họ tiếp tục.

“Có một tin đồn là ở lãnh thổ Công tước. Có một người đàn ông sẽ mua bất cứ xác chết nào.”

“Chẳng phải đó chỉ là tin đồn sao? Có một khu rừng thành nơi chôn cất tập thể vì vài đức tin, và tin đồn bắt đầu do ai đó thấy tiến trình nói thế.”

“Vậy ra là nó sao, vậy ra họ du hành trên đường cái nơi quái vật và sói xuất hiện trong mấy ngày trước, đức tin là thứ đáng kinh ngạc hử.”

“Mấy thứ đó không thể được nói cho thương nhân như chúng ta.”

Nhưng mà, “Người Mua Xác”, thứ đó nghe như sẽ trở thành tiêu đề một quyển tiểu thuyết.

Nói về Công tước, tôi vừa nghe một tin lúc sáng.

“Hình như có một giải thi đấu đối kháng ở lãnh thổ Công tước, mọi người có quen không?”

“Mọi người ắt sẽ tụ họp ở đó, mà thương nhân cũng vậy thôi.”

“Thế, số lượng thương nhân đã giảm đi ở nơi khác. Tôi dự định lấp đầy khoảng trống đó với việc kinh doanh của tôi.”

Tôi đã cho rằng thế giới này là nơi tiền lưu chuyển mất thời gian, nhưng nó hình như có nhiều cách để kiếm tiền.

Buổi biểu diễn của Mia ngừng lại trước khi tôi chú ý. Đám đông xung quanh đang thúc dục cô bé, nhưng có vẻ như đã nhiều rồi, cô bé nói độc một từ, “Mệt.”, và ngủ trên đùi tôi. Mặc dù tôi cho rằng cô bé không cần đi xa cái bàn thế.

Chúng tôi lấy cơ hội đó và đi về phòng. Arisa nói, “Chúng ta được rất nhiều tiền thưởng~.” trong khi đưa một cái bát với rất nhiều xu. Hầu hết là penni, nhưng cũng có một ít tiền đồng lẫn trong đó. Những kẻ say rượu khá là hào phóng nhỉ.

Tôi để Mia ngủ trong phòng. Không hề có phòng 8 người như dự tính, nên tôi mướn hai phòng 4 người. Ba cô gái thú nhân và tôi một phòng, Arisa và những người khác phòng còn lại.

Chúng tôi có rất nhiều tranh chấp trong suốt lúc chia phòng. Tôi e rằng tôi sẽ nghĩ mấy thứ bất lịch sự nếu tôi thấy gương mặt ngây thơ của Nana ngủ trên giường.

Tôi vừa nghĩ sẽ làm mấy thứ lén lút trong thành phố vào ban đêm, nhưng tôi bị ngăn lại bởi Pochi và Tama. “Hãy ngủ cùng nhau nodesu.” với cặp mắt sáng rỡ, chúng bám cả hai tay tôi. Người giật dây chắc chắn là Arisa mà không nghi ngờ gì, nhưng tôi không thể thoát khỏi cả hai đang áp sát với vẻ mặt ngây thơ.

Tôi đành bỏ đêm người lớn trong một lúc vậy~.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

73 Tôi muốn tập luyện ma thuật [Giai đoạn Cheat]

Satou đây. Sự thúc dục dùng thứ bạn đạt được có lẽ không phân biệt lứa tuổi hay nơi chốn.

Dù là ở thế giới song song, nó vẫn vậy.

--oOo--

"■ ▼ ▲ ▲ ▲ ■ ▲ ▲ ▲ Khiên-shield"

Một hình dạng trong suốt trông như một cái khiên đỡ hiện trước tôi đang cầm một cây gậy. Kích cỡ nó lớn đủ che toàn cơ thể tôi.

“Em đến đây~ Đạn Tâm trí.”

Quả cầu ma pháp vô hình bắn ra từ Arisa bị dội bởi cái khiên và biến mất.

Ô, một chỉ số mới xuất hiện dưới thanh HP tôi, nó ghi là [HP khiên]. Hp là 100 và nó vừa giảm 1 từ tấn công của Arisa khi nãy. Tôi chờ một lúc, nhưng nó không hồi lại.

“Có ổn không cho phát kè?”

“Đến đây đi.”

“Em tới đây Tsubaki-kun! Đây là phát bắn tốc lực!”

Arisa bắn Sóng Xung kích trong khi nhái thứ gì đó. Khiên rung lên từ đòn đó, nhưng nó cũng dội lại chỉ như đạn tâm trí vừa nãy.

Lần này HP Khiên giảm 3 điểm. Vậy nó không giảm theo giá trị cố định, mà phụ thuộc vào phép hớ?

“Rồi, kè tiếp, xin dùng Tên Ma pháp, Nana.”

“Vâng, ông chủ.”

Một vòng tròn ma thuật hiện trước trán Nana và tên ma pháp được bắn từ đó. Tên ma pháp biến mất cùng âm thanh như kim loại chà sát. HP khiên chỉ giảm 1.

“Kè, làm đi, Mía.”

"Nn. ■■■ ■■ ■■■■ Thủy xạ-Water Shoot"

Mía tạo Thủy Xạ từ nước bên trong bầu nước cạnh cô bé, và rồi bắn nó vào tôi. Khoảnh khắc va chạm, cái Khiên rung một chút. Ma pháp bị hòa tan và nước hắt ra. HP khiên chỉ giảm 1.

“Mía, em có đòn tấn công khu vực nào không?”

“Em có.”

“Vậy thì, xin làm nó từ phía trước.”

“Nguy hiểm.”

“Em có tân công nào sẽ an toàn cho mọi người trừ tôi không?”

“Em có.”

“Vậy thì làm đó một lần đi.”

"...Satou?"

“Tôi sẽ né trước khi nó trúng tôi.”

"Nn. ■■■ ■■■ ■■■■■■ Strong Axit-Acid Mist"

Màn sương trắng trúng cái Khiên. Sương bị chặn bởi Khiên, nhưng cỏ xung quanh tôi chết dần. HP Khiên lần này giảm 3.

Vậy ma pháp trực diện là 1, trong khi ma pháp vùng là 3 điểm hử. Cái Khiên này chẳng phải quá mạnh ỉ?

“Tama, làm ơn ném ít đá. Nhắm vào vùng quanh bụng tôi.”

“Aye!”

Vút, hòn đá xé không khí, và chỉ như ma pháp trước kia, nó bị chặn. Hòn đá tung lại không như ma thuật. Tama dần giỏi hơn ở ném đá. Sức ném của cô dần khá nhanh hơn. HP khiến chỉ giảm 1.

“Được rồi, kếp, Pochi. Bắn với nó, do nó nguy hiểm, nên bắn xung quanh đây được chưa.”

“Hiếu rõ, nodesu~.”

Nó tiến mà Pochi bắn có đích nhắm khác, cô bé bắn chính xác vào bàn chân mà ngón tay tôi chỉ. Tất nhiên, nó tiến dội ra trước khi nó trúng tôi. Khiến HP chỉ giảm 1, giống như đá ném của Tama.

Giờ thì, kể là Liza, nhưng thành thật mà nói, tôi sợ rằng người nghiêm túc Liza sẽ dùng [Giáo đồ]. Tôi tắt cái Khiên, và đặt nó lại. Tôi biết nó không thực cần, nhưng vấn đề là cảm giác.

“Liza, sau khi cô làm đầy cây giáo với ma lực, làm ơn đánh đòn mạnh và đâm lao với tất cả sức của cô.”

“Em hiểu rồi, chủ nhân. Xin chuẩn bị ạ!”

Không không, lời đó đáng sợ thực.

Bang, âm thanh Liza lao tới, cô ấy đâm ra cây giáo ma thuật.

Cây ma giáo đẩy vào cái Khiên, nhưng vừa khi nó trúng tôi, nó bị dội lại. Cùng lúc đó, thứ gì vô hình đẩy vào cơ thể tôi. Tôi hiểu rồi, dường như cái Khiên thì phù hợp ngăn cản đòn tấn công hàng loạt hủ.

Dạn sóng màu đỏ hiện giữa giáo và khiên biến mất.

Sớm khi dọn sóng biển mát, Liza thu cây giáo. Để tôi làm rõ chỗ này, cho dù giáo Liza đâm thấu cái Khiên, nó cũng chỉ trượt qua nách tôi.

HP khiến chỉ giảm 3. Dù nó chói sáng, nó vẫn giống ma thuật vùng hủ.

“Liza, kể đến, thử tấn công tôi ba lần.”

“Vâng ạ.”

Mỗi đòn đánh giảm HP khiến 1 điểm. Thực nghiệm kế sẽ là cuối cùng.

“Lulu, xin ném một viên sỏi.”

“D, da, em sẽ làm hết sức a.”

Nhưng mà, trái ngược với tinh thần của Lulu, viên đá đã bay tới ngày kia.

Phải, cô ấy không quen đánh người, bất ngờ là nó không bay thẳng.

“Lulu.”

“E, Em rất xin lỗi, chủ nhân. Eii. Eii.”

Có lẽ cho rằng cô ấy bị mắg, Lulu vô vọng cố ném đá nhiều lần với khuôn mặt đau khổ. Aah, thực là lãng phí cho một khuôn mặt xinh đẹp.

“Lulu, bình tĩnh nào.”

“V, vâng.”

Có lẽ nghĩ rằng cô ấy không được chấp nhập, Lulu rơi vào chán nản. Khuôn mặt lo âu của cô ấy cũng quá dễ thương.

“Lulu, lượm một viên đá dưới chân cô.”

“Vâng, em lấy nó rồi.”

“Rồi, bước ba bước tới đây.”

“Vâng... Umm, nó không gần quá sao?”

Lulu cách cỡ 1m với cái Khiên.

“Ồn mà, ném viên đá giống như cô quăng bỏ nó bằng cả hai tay.”

“Vâng—A, em ném trúng rồi.”

“Yep, cô làm giỏi lắm. Cô tuyệt lắm.”

Làm mọi thứ dễ đi khi xóa những điều kiện không thể. Trên 4 hòn đá trúng khiên, nhưng HP nó không giảm. Vậy ra nó thực làm mất hiệu lực tổn hại ở mức độ nhất định.

--oOo--

Bất hạnh là, nó không phải là tôi khả dĩ biết niệm chú.

Đối với niệm chú khi này, mặc dù tôi đọc từ đúng rõ ràng, âm điệu đã hoàn toàn lạc phách.

Tôi kích hoạt kỹ năng Trình diễn Âm nhạc và cố niệm chú với tinh thần hăng hái, nhưng vẫn không hay. “Uu~n, tốt hơn trước kia, nhưng sai rồi. Giống như là Nadami-chan, một nhạc sĩ giỏi không cần đọc bài nhạc.”, Arisa nói thế. Thực là bực bội.

Cái mẹo giải đáp câu đố này là cuộn phép [Khiên] mà tôi nhận từ tiệm ma thuật.

Sau khi chúng tôi rời thành phố, khi tôi dùng nó trong chặng nghỉ chúng tôi, [Khiên] được thêm vào cột Ma thuật. Cùng lúc đó, tôi cũng nhận kỹ năng không có nhãn [Thuật ma pháp], nhưng tôi thắc mắc liệu [Thuật ma pháp: Ngoại thể giới] có là trường hợp đặc biệt?

Ma pháp hồi nãy tôi dùng được chọn từ Menu. Niệm chú chỉ là ngẫu tạo, đó chỉ là, tôi có chút muốn giả vờ bản thân mình có khả năng niệm ma pháp.

Tất nhiên là, Arisa nhận ra tôi không có niệm chú đúng, nhưng từ mà cô bé biết về Menu, nó có lẽ không vấn đề gì.

Mia hình như không liên hệ gì, nên có lẽ không sao hết.

Nhưng mà, việc xem xét vẫn tiếp tục.

Kể đến là lượt Nana. MP cô ấy chỉ giảm 20% nên có lẽ cô ấy ổn. Tôi sẽ đổ đầy nó khi kết thúc.

“Nana, xin bật Khiên của cô.”

“Vâng, ông chủ.”

Đằng trước Nana, một cái Khiên từ ma thuật xuất hiện. Giống y như cái tôi tạo.

“Rồi Arisa, bắn một viên Đạn Tâm trí tại góc độ sao cho nó không trúng Nana trên cái Khiên.”

“Ồ kê.”

Đạn tâm trí bị bật lại bởi cái Khiên và biến mất, giống y chang tôi.

Nhưng mà, HP khiên đã giảm đi phân nửa. Dù tôi không biết giá trị chính xác, lượng HP khiên và độ cứng rõ ràng có sự khác biệt. Nó có lẽ vì khác cấp độ hay cấp kỹ năng.

--oOo--

“Được rồi, thực nghiệm kết thúc~ Ăn thôi!”

Do cuộc thực nghiệm mất khá thời gian, tôi cũng tham gia nấu ăn cùng với giúp đỡ của Liza và Lulu. Hơn nữa, tôi đảm trách món chính, bít tết làm từ thịt sói.

Tôi chuẩn bị thịt sói lần lượt cho các khẩu phần của mấy người ngoại trừ Mia và Nana. Với lời khuyên của Liza, tôi cắt một đường trên gân với dao rồi trộn muối và tiêu vào nó.

Đoạn, tôi chế dầu vào chảo, khuấy nó, rồi đặt tới thái lát vào trong dầu để chiên cùng như món ăn nhẹ. Trong khi lắng nghe âm thanh dầu, tôi nhanh chóng rang thịt. Và lại khẩu phần của Arisa và Lulu, thịt là rất hiếm. Hình như Arisa và Lulu thích khổ trung.

Cho đĩa Mia, tôi cắt ba loại trái cây khác nhau và chế chúng với mật ong và đường xanh.

Với nước của Nana, tôi bỏ vào vài giọt nước ép từ trái cây của Mia. Tôi muốn được ăn cùng Nana nhanh chóng.

Chúng tôi bắt đầu ăn với, “Itadakimasu”, như mọi khi, nhưng sao nó thấy căng thẳng hơn thường lệ.

Tôi nói nó làm sao nhỉ, nhất tâm nhất dụng, minh họa hoàn hảo cho cách họ ăn.

“Làm ơn cho đĩa nữa!”

Arisa gắp miếng thịt trên đĩa trong khi nói thế. Pochi vừa ăn xong đang liếm đĩa, rồi nhìn như chết lặng trong một lúc, sau đó cô bé đưa ra đĩa cô, “Một, một, xin đĩa nữa! nano desu!”, cô bé khẩn trương nói.

“Xin đĩa nữa!”

“Xin cho đĩa khác desu!”

“Umm, làm ơn cũng cho em một phần nữa.”

Trễ chút sau Pochi, Tama và Liza cũng đưa đĩa của họ, rồi hỏi phần khác. Hình như tiếp theo họ, Lulu cũng hỏi yêu cầu phần khác.

Mà, thịt vẫn còn dồi dào, nhưng nếu mấy cô ăn nhiều nó sẽ khó cử động lắm biết chưa?

Nhưng, nó vẫn chưa xong.

“Xin nữa.”

“Ông chủ, làm ơn cho cái nữa.”

Đằng đó là bóng dáng Mia và Nana đang gơ ra đĩa trái cây trống và cốc thủy tinh.

Tôi không có can đảm chối từ nữa, và đưa phần phục vụ cho mọi người.

Khi tôi đưa ra, tôi không quên cảnh báo đây là cái cuối cùng.

Khi họ hoàn tất ăn uống, họ trông vô cùng hạnh phúc, nhưng làm ơn đừng nhìn đĩa quá háo hức nữa.

Ồn thỏa thôi nếu là Pochi hay Tama, nhưng mọi người đều có cùng cách thức, tôi gần như muốn hỏi có phải họ đùa giỡn không.

Sau đó, tôi được yêu cầu nấu mỗi bữa ăn, nhưng tôi bảo họ chỉ để tôi làm bữa trưa.

Từ khi bạn sẽ nhanh mập nếu ăn quá nhiều vào bữa tối.

>Nhận được danh hiệu [Phù thủy bàn ăn tối].

74 Buổi trình diễn thời trang

Satou đây. Nếu tôi tìm thấy một G, có nghĩa ở đó có hơn 30, nên tôi luôn phun thuốc diệt côn trùng xung quanh và chung quanh đàn gia súc. (med: tác giả ghi là chữ “G”, G nghĩa là Gokiburi là con gián)

Nó sẽ hay hơn nếu bạn có thể làm với lũ cướp...

--oOo--

Sau khi chúng tôi rời thành phố, bình yên đến trong ba ngày, nhưng hai ngày tiếp đó, chúng tôi bị tấn công bởi lũ cướp ba lần.

Do chúng chỉ là nhóm nhỏ cướp với 7-8 người, chúng tôi để Arisa ưu tiên tấn công với Sóng xung kích, và mấy cô gái thú đánh bại lũ cướp.

Tại trận đầu, Mía tấn công với Sương Axit, nhưng nó quá kinh khủng nên tôi nhờ cô bé dùng Sương Mù (Blind Mist) và Sương Cay (Mustard(mù tạt cay) Mist) cho lần tấn công kế tiếp.

Nếu tôi chiến đấu luôn, tôi có thể rút ngắn việc của họ, nhưng từ khi nó vừa đủ cho mấy cô gái thú nhân chiến đấu, tôi chỉ đứng nhìn và sẵn sàng bọc lót cho họ nếu cần thiết. Và khi mà mấy cô gái thú nhân có thuận lợi về cấp độ lẫn kinh nghiệm chiến đấu so với lũ cướp, tôi chẳng bao giờ có lượt.

Chúng tôi không mang cướp đến nơi người sống nữa sau khi đã có bài học lần cuối. Chúng tôi làm chúng ngủ bằng ma thuật của Arisa, lột hết trang bị cả bọn ngoài quần áo và để chúng đó khi bị trôi bằng dây leo. Nếu trang bị chúng bị lấy đi, chúng sẽ không khả năng tiếp tục việc cướp của nữa. Nếu chúng cố miễn cưỡng theo đường cũ, chúng sẽ bị giết là tốt nhất.

Tôi xé đồ mặc ngoài cả bọn và băng bó để chúng không chảy máu tới chết.

Kị binh lãnh thổ bá tước đang đi tuần sẽ băng qua cả lũ vài giờ nữa, tôi để chúng sống vì mục đích đó.

Để đề phòng, tôi đặt một tờ giấy viết chữ “Cướp” lên họ.

“Chúng ta không dính vào tình huống mẫu hể~.”

“Phình cuống~?”

“Cái đó ngon không nodesu?”

Sau lần thứ hai chạm trán với cướp, cảm xúc Arisa trở nên tệ.

Trong khi càu nhàu, “Em thích ăn tempura~” sau khi nghe mấy lời Pochi, cô bé lười biếng lăn trên sàn xe. (med: <https://en.wikipedia.org/wiki/Tempura>)

“Tình huống loại gì?”

“Thường thường, giả thuyết như là ăn cướp sẽ tấn công xe với nhiều phụ nữ đẹp hay người giàu có và chúng ta đến cứu họ thì lúc đó sẽ trông ngẫu chứ hả?”

Tôi không hết biết loại giả thuyết ấy.

“Arisa.”

“Gì vậy? Mía.”

“Người giàu.”

Mía chỉ vào tôi khi nói thế.

“Phụ nữ đẹp.”

Mía chỉ vào các cô gái.

“Mờ mắt rồi! Chúng ta nên là người được cướp theo tình huống mẫu!”

Arisa rên rĩ trong khi đặt tay lên đầu. Mía trông hài lòng sau khi nhìn phản ứng đó. Cô bé trông biểu cảm hồ hững như mọi khi, nhưng khi tôi nhìn gần, miệng cô bé có chút mỉm cười.

Pochi, Tama và ngay cả Nana bắt chước Arisa dáng vẻ ôm đầu như gập rắc rối. Nana nhìn kì quái, nhưng phải để cô ấy một mình thôi.

--oOo--

“Chủ nhân, có đàn ông lam.”

Đối với Lulu đang gọi tôi, tôi đi ra ngoài ghế lái xe. Ý Lulu nói, “đàn ông lam”, nghĩa là lính lãnh thổ bá tước. Dường như cô ấy gọi họ thế vì quần áo họ có màu xanh lam.

“Chúng tôi là hiệp sĩ của Kuhanou-dono, cử đại diện các người ra đây.”

“Tôi là đại diện, tên tôi là Satou.”

“Hô, cậu còn trẻ vậy sao. Con đường cái này thường có cướp lai vãng. Rất nguy hiểm nếu du hành mà không có hộ tống. Quay về thành phố, và thuê mấy hộ vệ đi.”

“Cảm ơn sự quan tâm của anh. Tôi đã có bảo vệ tuyệt vời rồi, nên nó ổn thôi.”

Tôi mở màn che xe, và Liza lộ mặt cô ấy.

Liza, xin ngừng nụ cười ăn thịt người đó đi, nó đáng sợ lắm.

“Hừm, hộ tống cậu có khá mạnh mẽ. Nhưng, cậu nên giữ hộ tống cậu bên ngoài xe để mà họ có thể thấy cướp đến.”

Sau khi cho lời khuyên, hiệp sĩ hỏi ID tôi và quay lại cuộc đi tuần của họ với sự hài lòng.

--oOo--

"Jaa~an, em dễ thương hông?"

Arisa đang xoay mình trước tôi khi nói thế. Con bé trông dễ thương khi mặc đồ một mảnh có những diềm xếp trên tay áo. Khi cô bé mặc thế và phối cùng mái tóc tím, cô bé trông thực giống như một nhân vật từ một bộ phim huyền tưởng.

“Ừ, cô rất dễ thương.”

"Ehehehehe ~."

Cô bé có lẽ không nghĩ rằng cô bé sẽ được khen thành thật, cô bé trông ngạc nhiên rồi sau đó trở nên rụt rè trong sự hạnh phúc. Cảm giác đó khá mới mẻ.

"Dễ thương~?" "Nhìn nè~ nano desu."

Pochi và Tama xuất hiện trong quần áo tương tự Arisa cùng hỏi thế. Họ cũng xoay vòng như Arisa.

“Pochi và Tama cũng đáng yêu luôn.”

"Wa~i." "Yay~ desu."

Trông như chúng nhận ra váy bay bông bênh thì vui, chúng xoay vòng quanh cho đến khi trở nên chóng mặt.

“Do anh mua ít vải trong thành phố, em thử thêm diềm xếp vào quần áo chúng ta có.”

“Cô khá khéo tay đó.”

“Em đã từng trải việc tự làm quần áo cho một vài sự kiện hồi trước~.”

Tốt hơn là không hỏi loại sự kiện gì. Bộ điệu cô bé giống như đã được định. Arisa đang trông hãnh diện, đột nhiên đóng băng. Nana đang làm tư thế khi tôi nhìn đằng sau.

“Ông chủ, em dễ thương không?”

Dễ thương hả, thay vì đó, là một cảnh đau mắt thì hơn.

“Nana! Mặc quần áo vào, quần áo!”

Lulu lượm quần áo Nana để rơi xuống đất và che cô ấy.

Cô ấy đang mặc quần bó cụt như mọi người ở nửa khúc dưới, nhưng nửa khúc trên chỉ có yếm ngực. Chúng được may chỉ nửa cỡ bộ ngực. Tôi không thấy bất kì ai bán chúng trong thành phố, nên có lẽ là thứ Arisa làm. (med: gg hình ảnh cho “half cups clothes”. Tuyệt đối không xem công cộng.)

“Arisa, cô thực sự tài năng đấy.”

“À, mà phải.”

Dường như Arisa mềm đi khi bị khen.

“Ông chủ, em dễ thương không?”

“Cô rất dễ thương, hay đúng là, quá gọi cảm. Nana, đừng có thiếu nghĩ coi bỏ quần áo cô trước người khác giới.”

“Vâng, ông chủ.”

Tôi cố sức có thể tỏ ra bình tĩnh. Nhờ vào kỹ năng Mặt tỉnh bơ nâng tới quán triệt, tôi thành công không để xiu hào hứng nào trong giọng mình.

Nana hình như hài lòng với bình luận, “Gọi cảm”, và gật đầu rồi mặc quần áo Lulu đưa cô ấy.

Nếu Lulu không ứng biến, tôi có lẽ dán mắt vào cô ấy mà không xê dịch. Nếu cả hai chúng tôi một mình, nó thực sự nguy hiểm. Đó là tại sao, tôi không có ác cảm với phản ứng nhanh của Lulu. Dù nghĩ, sẽ hay hơn nếu cô ấy làm nó chậm một chút...

“Cô chỉ làm quần áo cho ba người?”

Để tiếp tục phong thái của mình, tôi quay lại đề tài với Arisa.

“Ừ, không khả năng làm cho mọi người cùng một lúc. Mà do Tama và Pochi trông mong làm người mẫu cho em với mắt sáng rõ, em làm cho họ trước.”

“Kể, là tôi.”

“Rồi, rồi, người kế là cho Mia. Lulu và Liza sẽ sau đó, thế được chưa?”

“Được, ổn đó.”

“Tôi sẽ không tốt chút nào với quần áo quyến rũ vậy.”

“Tôi bảo nó nhìn đẹp mà. Đúng rồi, tôi có nên thêm diêm vào tạp dề cô không? Cô sẽ giống như một người vợ trẻ~.”

Thật hiếm có khi thấy mấy cô gái trò chuyện. Nó làm tôi thư thái.

Trong khi nghe nhiều giọng làm nền, tôi quay lại chuẩn bị bữa trưa. Bản mục lục của tôi đã tăng lên sau khi Liza dạy tôi. Bạn sẽ thấy chán với thịt bit tết sói cho dù nó ngon cỡ nào nếu bạn ăn nó mỗi ngày.

“Cẩn thận mức nó sau khi chất kiểm ra. Do nó sẽ lãng phí để ném bỏ món súp, làm ơn dùng vải để lọc nó vào thùng chứa rồi bỏ nó vào nôi.”

Tôi đã nghĩ rằng cô chỉ cắt thành phần chính xác, nhưng nó bất ngờ biến thành lao động căng thẳng.

Cảm ơn vì chỉ dạy của Liza, kết quả mùi vị khá tốt.

Tôi nhờ Lulu làm thịt bit tết thay chỗ tôi, nhưng rồi thua sự mong chờ của Pochi và Tama trong bữa ăn, tôi quyết định làm bit tết sau đó.

Ô kê, sẽ kiểm tra hiệu quả kỹ năng giáo dục bằng cách dạy Lulu bí quyết nướng thịt bit tết vào bữa trưa kế.

--oOo--

"Hài lòng ~?"

"Nó ngon nodesu~."

"Haa, thực hạnh phúc."

Cả ba lười biếng chung quanh, trong khi tôi điều chế cạnh họ. Hiện thời, Nana và Mia đang giúp đỡ dọn dẹp, nên họ không có xung quanh.

Tôi đập ma hạch bằng ngón tay tôi, và đặt nó trong cái cối. Bình thường, bạn cần công cụ như đồ đập hạt để đập vỡ nó, nhưng công cụ này không dễ dùng tí nào, nên tôi không thích dùng nó. Hiện tại, tôi đập hạch bằng ngón tay một cách bí mật.

Tôi nghiền nó hoàn toàn với cái chày và đặt nó vào một cái chai. Tôi sắp xếp các chai với bên trong chúng theo hình dạng khác nhau và màu sắc phản ánh thứ bậc hiệu dụng của ma hạch. Tôi cũng không quên dán nhãn cho chúng luôn.

Do cô gái tiệm ma thuật nói rằng ngay cả bột từ ma hạch cũng không ổn định, tôi sẽ thử kiểm tra chúng không ổn định thế nào.

Tôi để một ít bột cỡ nhíp tai trên mặt một tấm ván gỗ và truyền ma lực. Vừa khi tôi mới cho 1 MP, “Pốc”, nó nổ. Miếng gỗ dày 3 cm bị đục thủng tới đáy.

Pochi và Tama bị giật mình nảy lên và nhìn ngây người. Arisa ném cho tôi cái nhìn trách mắng. “Tôi xin lỗi vì để mấy cô giật mình.”, tôi nói rồi quay lại thí nghiệm.

Mà, tôi nghĩ nó còn mạnh mẽ hơn thuốc súng cho dù cùng số lượng. Nghĩ thì, chỉ có thuốc súng mà tôi biết là từ pháo hoa hay pháo nổ, nên so sánh của tôi chắc hơi thiếu sót.

Chắc chắn, một người bình thường sẽ chết nếu một trong cái này nổ.

Tôi để bột đỏ làm từ ma hạch trên một cái đĩa và trộn nó với chất ổn định. Từ khi chất ổn định có màu trắng, nó trở thành màu hoa anh đào.

Tôi để mẫu cắt giấy nhỏ lên trên một chỗ cấp ma lực, và rồi đặt vào đó 1 gam bột trộn trên đầu. Tôi vận hành chỉnh đặt ở góc cạnh chỗ cấp ma lực, và thiết lập nó theo sách ghi. Sau bước này, tôi chỉ cần để ma hạch vào chỗ cấp ma lực.

Thuốc thử được hoàn thành sau mỗi 10 giây. Xem trên AR, nó là Thuốc thử 1(+5). Tôi bọc thuốc thử hoàn tất bằng giấy như origami theo chỉ dẫn trong sách ghi, và rồi để nó vào một túi nhỏ. Tôi đặt chúng vào Kho chứa sau khi tôi cảm thấy đủ.

Từ khi tôi vừa có sở trường, tôi để 10 gam ở lần thử thứ hai và tiếp tục.

Tôi dừng sau khi làm 100 thuốc thử trong 10 phút.

Kể đến tôi dùng thuốc thử đó để làm bình hồi phục cho MP, HP, thể lực, mỗi cái 10. Do tôi có thể làm 5 một lần, và tôi đã làm những nguyên liệu khác ngoài thuốc thử từ trước, nên nó không mất thời gian lâu.

“Arisa, cắt mấy thứ này đi. Dùng nó khi nào cô cần.”

“Ho~!”

Tôi để phân nửa vào bên trong Hộp đồ của Arisa.

Pochi và Tama thấy tôi đang làm sạch công cụ điều chế liền đi chuẩn bị xe.

Lượt lái xe buổi chiều sẽ là Liza.

Từ khi hướng đó dường như không có bất kì tên cướp hay quái thú nào sẽ tấn công xe, tôi đoán tôi sẽ khảo sát lại cách làm cuộn phép.

Vào lúc tôi nhận được [Khiên] trên cột ma thuật của tôi, tôi đã lập tức tìm kiếm phương pháp chế tạo cuộn phép bên trong sách ma thuật, nhưng tôi không thể thấy nó.

Tôi không chỉ tìm trong sách tôi mua ở thành phố Seryuu, mà còn trong sách từ Arisa, Zen hay Trazayuya, nhưng tôi vẫn không thấy.

Khi tôi đổi từ tìm kiếm, tôi tìm thấy cách tạo ma cụ và golem nhưng, không hề có thứ là cuộn phép.

Ngày kể đó, tôi luôn luôn đọc sách ma thuật để tìm gợi ý về sáng tạo cuộn phép. Hoàn toàn không có manh mối cho đến nay, nhưng tôi được kiến thức về loại niệm chú và lý thuyết pháp thuật.

Tất nhiên, tôi cũng có hứng thú với ma cụ và golem, nhưng từ khi chúng cần cơ sở qui mô lớn, nó không thể đạt tới ngay giờ. Cũng có công thức về ma cụ với cấu trúc đơn giản, nên tôi sẽ thách thức mình bằng cách thử làm lần nghỉ kế tiếp.

Tôi mong muốn nhanh chóng tăng cường màn diễn của tôi, không chỉ trong nấu ăn mà còn ma thuật nữa.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

75 Dân chúng ở lãnh thổ Munno (1)

Satou đây. Thật khó khăn khi làm việc cho cấp trên không đủ năng lực. Dù vậy, cấp trên chắc đang nghĩ ngược lại...

Nếu nó chỉ là công việc thì bạn chỉ việc đổi nơi làm, nhưng mà dân chúng trong lãnh thổ không thể làm điều đó.

--oOo--

Chúng tôi vừa vào lãnh thổ Nam tước Muno, nên tôi thực hiện [Thăm dò toàn bản đồ] như thường lệ.

Hình như có một đồn lính ở trên xa chút phía trước. Có 20 binh lính với cấp ở quanh phạm vi 3-7. Ra khỏi nơi đó là địa hình bằng phẳng với nằm rải rác các núi nhỏ và rừng. Khu vực rộng nhất là lãnh địa bá tước Kuhanou. Tuy nhiên, dân số toàn bộ chỉ cỡ 40000, cỡ 1/3 thành phố Seryuu.

Chỉ có một thành phố lớn duy nhất trong lãnh thổ Nam tước, trong khi phần còn lại chỉ là làng nhỏ với ít hơn 1000 người mỗi cái. Thành phố nơi Nam tước sống thì đông dân với 20000 người và hình như được gọi là thành phố Muno.

Trong thành phố Muno, có một con quái cấp 30. Ẩn nấp trong thành phố có nghĩa là nó đang làm thứ gì đáng ngờ. Vì nó trông phiền phức, tôi sẽ tránh khỏi nó càng xa càng tốt.

Nhưng mà, Arisa chẳng phải nói rằng quái xuyên giới đều ở tầng điều hành sao? Tôi không cho rằng một con điều hành lại ở cấp độ đó. Tôi tự hỏi rằng liệu quái vật có thể sinh ra ở thế giới này không?

Kế tiếp, tôi kiểm tra quái vật trong lãnh thổ này. Không có quái vật cấp thấp, nói cách khác, có vài quái vật vượt cấp 10 ở nhiều nơi khác nhau. Thậm chí ngay kề bên, có một con quái vật cấp 24 gọi là Bộ ngựa Chiến đang rình rập.

Hơn nữa, cũng có mấy thứ đặc biệt, mặc dù họ không phải quái vật, trong một khu rừng gần thành phố Muno—một khu đường kính rộng 30 km, với rừng không lồ ngắn nhất là 20 km—có khổng lồ cây ở bên trong. Dù chỉ có 10 khổng lồ cây, người mạnh nhất ở tại cấp 39. Cấp trung bình của họ là 30.

Điểm đáng chú ý là có rất nhiều toán cướp. Dù tôi đã dự liệu trước điều này, hầu hết chúng là nhóm 10-30 người. Đám lớn nhất có khoảng 200 người. Hình như chúng xây căn cứ ở bên ngoài bia rừng nơi khổng lồ cây sinh sống.

Do có rất nhiều kẻ ngoài vòng pháp luật, xem ra trị an của lãnh thổ này khá tệ.

Tôi muốn làm cuộc đánh vòng lãnh thổ nam tước này, nhưng thế có nghĩa chúng tôi cần vòng quanh để tới vương thành, và nếu chúng tôi làm cuộc vòng dài, thì chúng tôi sẽ vào lãnh thổ Công tước Oyugock. Nó sẽ mất hai tháng ròng. Hơn nữa, theo sách du lịch, nếu chúng tôi mắc vào mùa đông, chúng tôi sẽ không thể di chuyển cho tới sang xuân.

--oOo--

“Chào buổi chiều, anh lính-san, anh không cảm thấy khỏe?”

“Faa, không có gì, tôi không thấy phải cử động hôm nay.”

“Là vậy sao, cảm ơn vì làm việc chăm chỉ.”

“Ừm, cậu có thể qua.”

Người lính nói thể trong khi lười biếng ngồi xuống trước điểm gác quân sự, và để chiếc xe đi qua mà không tra xét gì.

Quần áo anh ta nhếch nhác sờn mòn, một người không thông tin chắc sẽ lầm anh ta là ăn cướp, nhưng anh ta rõ ràng thuộc về quân đội Nam tước Muno.

“Hehehe~ Vùng Buồn chán khá là hữu dụng phải không~.”

“Phải, chúng ta được cứu rồi.”

Arisa hãnh diện nói trong khi tựa vào ghế lái của xe khi nó bắt đầu chạy. Cô còn tu bình hồi phục thể lực vào miệng bao lâu nữa, đó là hành vi xấu biết không?

Người lính trước đó đã uể oải bởi vì Arisa tung ma thuật làm toàn thể lính trong đồn trở nên mệt mỏi. Dù vậy, do nó là buổi sáng, cũng có khả năng cao rằng anh ta sẽ như thế ngay cả khi chúng tôi không dùng ma thuật.

Có lý do tại sao chúng tôi cố ý dùng ma thuật.

Từ kết quả thăm dò ưu tiên của tôi, binh lính trong đồn đó có mấy thứ như [Sát nhân], hay [Cường hiếp] trong Thường Phạt của họ, giống y lũ cướp. Tôi hiểu rằng chúng là loại người thích làm gì thì làm.

Tôi vô hiệu hóa chúng trước hơn là bị mắc vào cuộc phản công. Nếu có thể tôi muốn họ không nhận ra chúng tôi dùng ma thuật. Đó là kế sách của tôi, nên Arisa dùng Xung ép lực, kết hợp với Vùng Buồn chán từ đằng xa để làm binh lính trở nên uể oải.

Nếu họ có đồ phát hiện ma thuật thì đó sẽ là vấn đề, nhưng nó trông sẽ phiền hà nhiều hơn nếu chúng tôi vướng vào những gã đó, nên tôi chọn phương pháp rủi ro thấp.

Nó chắc sẽ là vấn đề nếu tôi để đám người xấu như chúng một mình, nhưng mà do Bộ Ngựa Chiến đang tới gần đồn, định mệnh chúng đã an bài.

Tôi xác nhận tình trạng Arisa phòng hờ, nhưng Thường Phạt cô bé không đổi.

(med: ngẫm, mấy cái Thường Phạt y như bất pk chữ vàng tím đỏ, đập thoải mái chả sợ=)))

--o0o--

Trưa cùng ngày, khi chúng tôi băng qua trên một con đường gần ngôi làng có dân số 300 người, chúng tôi bị gọi bởi một người đàn ông ở bên phía đường. Có 3 cô gái mảnh khảnh tuổi thiếu niên bên cạnh ông. Mặc họ khá ốm, nhưng khi mà họ trông mệt mỏi và vô tâm, chúng không hợp với tuổi họ.

“Thưa cậu, sao cậu không mua những cô gái này?”

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi không cần nô lệ.”

“Từ người họ chỉ 1 tiền bạc, nếu cậu mang họ tới thành phố lớn họ sẽ bán được giá tốt.”

Người đàn ông đang tiến cử bằng giọng hờ hững.

Ông có lẽ biết rõ họ sẽ cần trả thuế nếu mang nhưng nô lệ này ra khỏi lãnh thổ.

“Chỉ khi không có thuế, hơn thế là, tôi không làm việc mua bán nô lệ.”

“Là thế sao, vậy thì, còn trở thành người hầu hạ của cậu thì sao, chỉ 2 tiền đồng lớn thôi.”

Quá rẻ đó.

Nhưng nghĩ tôi sẽ không mua họ.

“Tôi rất tiếc, nhưng họ không so sánh được.”

Tôi chỉ vào Arisa và Nana đang lộ mặt khi nghe mấy lời, ‘hầu hạ’.

Dù họ đội mũ trùm, vẻ đẹp của họ cũng trông thấy rõ.

Sau khi người đàn ông thấy họ, ông ta từ bỏ.

“Ra là vậy, xin lỗi vì làm cậu mất thời gian.”

“Tôi thích được nói chuyện một chút.”

“Là gì vậy?”

“Có phải ngôi làng ông rơi vào nghèo đói vì mùa vụ xấu?”

“Không phải thế, nó chắc chắn ít ỏi như thường lệ, nhưng chúng tôi không có vụ xấu.”

Vậy thì, có phải thuế cao?

Nếu tình cảnh tiếp tục như vậy và họ liên tục bán người thế này, nhân công chẳng phải dần cạn sạch và ngôi làng sẽ biến mất?

“Dù cho thuế có cao, chúng tôi vẫn xoay sở tới cuối mùa đông với thu hoạch ít ỏi mà chúng tôi có.”

Chả lẽ có vượt chi ngoài kế hoạch.

“Có phải do ăn cướp?”

“Chúng nó là nông dân trước kia, chúng tôi sẽ không bắt cần đủ để phần tiết kiệm mùa đông của mình bị trộm đi.”

Nông dân sẽ chống trả cho đến chết hả.

“Vậy, có quái vật xuất hiện sao?”

“Nếu xảy ra thế thì chúng tôi thua thôi. Đó là quà chúc mừng đám cưới con gái Nam tước, chúng tôi phải đưa ra 30% tích trữ mùa đông.”

Ông ta thở dài nặng nề khi nói thế.

Nam tước này thật tệ hại. Mặc dù nó có thể là hành động tự tiện của các quan chức thu thuế.

“Các ông không gửi kiến nghị?”

“Nếu chúng tôi làm thế, cả ngôi làng sẽ kết thúc thành nông nô.”

“Điều đó không thể mà.”

“Là sự thực đó, cậu biết làng Tonza không? Mọi người ở đó bị cưỡng ép thành nông nô cả, không còn ai sống ở làng đó nữa.”

Trong một lúc, tôi tưởng rằng ông ta nói về làng Oyu nhưng khi tôi xem trên bản đồ, có một nơi gọi là làng Oyu cách đây cỡ 20 km.

Rõ ràng, không có làng nào gọi là Tonzu, nhưng có một nơi gọi là [Tàn tích làng Tonza]. Chả lẽ Nam tước ở đây là bạo chúa ngóc ngách trên đỉnh cao?

Vì tôi cảm thấy chút tò mò, tôi hỏi bằng quơ.

“Ông có biết về hôn phu của con gái Nam tước không?”

“Theo câu chuyện người thu thuế, đó là anh hùng-sama.”

Anh hùng?

Tôi tìm xuyên khắp lãnh thổ, nhưng không ai có danh hiệu anh hùng.

Người đàn ông hình như chấp thuận chuyện im lặng của tôi như là một nguyên có?

“Đó chắc là một kẻ mạo danh, nhưng người thu thuế thực nói thế. Cậu có thể hỏi trưởng làng nếu cậu muốn.”

“Nếu cô ấy thực sự cưới một anh hùng thực, thì tại sao họ lại làm khổ dân chúng?”

“Hà, một người hạ đẳng không gì khác hơn một công cụ thu thuế mà tôi thì sẽ không biết những người đầu to nghĩ gì.”

Tôi không phủ nhận điều đó.

Nhưng mà, nếu anh ta thực là giống anh hùng, [Một đồ ngốc ngay thẳng nhân từ], như Arisa đã nói, thì chúng tôi có thể chỉ cần hỏi về người con gái là giải quyết được vấn đề này. Nếu tôi không nhầm, anh hùng có sở thích kì quặc chứ nhỉ.

“Tôi muốn hỏi thêm câu nữa, người con gái bao tuổi rồi?”

“Tôi chắc họ là khoảng 19 đến 24 tuổi.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn ông. Nó thường thôi, nhưng đây là đền bù cho cuộc nói chuyện.”

Tôi nói thế trong khi đẩy vài tiền bạc cho người đàn ông rồi đi lại xe.

--oOo--

Arisa bước ra từ chỗ ghé lái.

“Này, anh hình như đã nhận ra.”

“Phải, đó là kẻ mạo danh.”

Phải, người anh hùng mà Arisa bảo tôi, Hayato Masaki có sở thích kì quái. Anh ta là lolicon. Tôi không cho rằng người như thế sẽ lấy một cô gái 19~24 tuổi làm vợ.

Anh ta chắc có thể đồi tính, nhưng anh ta sẽ rung động với các cô gái trẻ tá xinh đẹp thay vì đó.

“Tên biến thái chắc được chữa rồi, nhưng Đế quốc Saga sẽ không sai lầm đến mức để anh ta cưới một quý tộc một thời từ nước ngoài đâu.”

Một shotacon như cô chẳng có quyền gọi một lolicon là biến thái đâu.

Để phòng hờ, tôi thử thu hẹp thuật ngữ tìm kiếm để kiểm tra nếu có bất kì anh hùng nào khác ngoài Hayato Masaki.

Một người với danh hiệu [Anh hùng]—không tồn tại.

Một người với kỹ năng [Không rõ]—không tồn tại.

Một người với kỹ năng [Tự chủ thuộc tính]—không tồn tại.

Một người có cấp độ cao hơn cấp 50—không tồn tại.

Không có ai hợp lệ ngoài trừ chúng tôi.

Cũng không ai có khả năng là một người tái sinh hay người dịch chuyển cả.

Đó là một anh hùng giả mạo, hay đó là một anh hùng từ quốc gia khác ngoài lãnh thổ này, tôi tự hỏi đâu là nó.

Tôi đoán đó là một anh hùng giả mạo. Tôi không tránh được cảm giác là con quỷ ở thành phố Muno đứng đằng sau chuyện này.

Nhưng mà, tôi không định can dự vào.

Nó có lẽ là nhẫn tâm, nhưng tôi không muốn cuốn các cô gái vào nguy hiểm nếu tôi thử đi diệt quỷ và anh hùng giả mạo.

Tôi quyết định sẽ truyền tải liệu nặc danh nếu lương tâm tôi bị cắn rứt.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

76 Mạch ma thuật và nâng nghiệp điêu khắc

Satou đây. Tôi đã làm nhiều bảng mạch điện tử khi tôi là sinh viên đại học, dù tôi đã bỏ quên nó khi tôi thành người lớn đi làm.

Tôi không nghĩ rằng tôi sẽ làm chúng trong thế giới mộng huyền. . .

--oOo--

Tôi không biết liệu vị anh hùng giả mạo có thực tồn tại, nhưng khi tôi đều đặn xem xét bản đồ lâu đài nam tước, tôi đã thu hẹp lại những ứng viên đáng ngờ nhất.

Tên anh hùng mạo nhận là Hauto—một nhân vật khác với anh hùng, Hayato Masaki—Anh ta là một thanh niên trẻ cấp 7 với kỹ năng kiếm một tay và khiên đỡ.

Ngoài ra cũng có mấy người dường như là đồng đội anh ta gồm một kiếm sĩ cấp 10, một pháp sư cấp 8, và một tu sĩ cấp 9. Nó là một nhóm cân bằng tốt, họ sẽ thành công nếu kiếm lợi nhuận từ mê cung.

Con quỷ khả năng là có quan hệ. Nó thường ở gần anh hùng giả mạo, Hauto.

Nhưng mà, coven này lui khỏi lâu đài về đêm, và đi tới khu rừng bên cạnh nơi bọn cướp ở.

“Ông chủ, việc bổ sung hoàn thành rồi.”

Chết thật, tôi vừa hoang phí niềm hạnh phúc buổi sớm vì nghĩ mấy thứ không cần thiết.

Nana đã nạp đầy ma lực đang sửa lại quần áo của cô.

Satou, mày nên lấy cơ hội khác ở lần nghỉ kế.

...Tôi tự thuyết phục bản thân như vậy đấy.

--oOo--

Hôm nay tôi làm kiểm gỗ trên xe lắc lư.

Tôi cảm thấy cách thức chiến đấu của Pochi và Tama đã trở nên vụng về gần đây, có lẽ bởi vì cấp độ lũ cướp thấp, nên tôi đang chuẩn bị mấy cái này cho chúng tập thể dục. Tôi không muốn thấy chúng ăn đau khổ vì lời là cảnh giác.

Tôi cuốn vài lớp da trên thanh kiếm gỗ cho an toàn để chúng không bị thương.

“Có được không có thể này~?”

“Pochi cũng muốn cái đó nodesu.”

Pochi và Tama nói thế trong khi đưa liễu kiếm của Nana. Thanh kiếm có khắc mẫu họa tiết đáng yêu từ phần bảo vệ cán. Hình như chúng muốn kiếm gỗ có cùng loại hình mẫu như hoa hồng khắc đó. Cả hai ngoài dự liệu thích những thứ dễ thương.

Tôi có phải làm cái này?

Mất cả hai đây mong chờ.

“Nó có ổn không nếu thiết kế đơn giản một chút?”

“Cái này không tốt ạ~?”

“Không tốt nano desu?”

U, giờ là mất như rụng lên hả.

“Biết rồi, tôi sẽ thử nó một lần.”

“Yay~.”

“Nó sẽ được thôi nếu là chủ nhân, nano desu.”

“Gắng lên~ chủ nhân.”

Arisa khích lệ tôi người đã vô trách nhiệm hứa hẹn với họ. Con bé Arisa đó, đừng có trông có vẻ thú vị nữa.

Vì không có khả năng khắc họa lên trên một thanh kiếm đã hoàn thành, tôi quyết bảo cái mới.

Sau đó, cả hai cuối cùng cũng hài lòng với mẫu chạm khắc sau 9 lần thử. Do tôi chỉ bào phần bảo vệ đến phần cán, phần lưỡi vẫn chưa định hình. Tôi có thể bào phần lưỡi trước lần nghỉ kế nếu chỉ cho có hai.

>nhận được kĩ năng Chạm khắc.

--oOo--

“Không có mời nodesu.”

“Em nhặt hạt~.”

Sau khi chúng tôi vào lãnh thổ này, Pochi và mấy cô gái chỉ lướt sân vài lần. Chim và thú có thể săn được đang khan hiếm dọc đường. Ngay cả với tình trạng đó, Tama vẫn sâu sắc thu trái cây và hạt cây. Trong vài manga loại sống sót, họ có thể nấu hạt cây hay côn trùng, nhưng từ khi chúng tôi không thiếu hụt lương thực, tôi giữ phần thu hoạch của Tama bây giờ.

Giờ thì, đã tới giờ chuẩn bị bữa trưa. Lulu bên cạnh tôi đang mặc đồ khác thường lạ. Cô ấy cột tóc cô với băng cột tóc màu lam như hôm qua, nhưng tạo để cô ấy giờ có diềm xếp làm độ dễ thương tăng lên 50%.

“Em đã chuẩn bị xong.”

“Được rồi, sau đó, đổ dầu vào chảo chiên và nâng lửa lên.”

“Dạ!”

Hôm nay tôi đang dạy Lulu bí quyết thịt bít tết. Tôi tự nhủ có phải do cô ấy lo lắng, cô ấy làm nhiều động tác quá mức. Mặt cô ấy đã đổi thành màu đỏ.

“Tôi nhiều thế là đủ. Để nó trên đĩa này.”

Làm theo chỉ dẫn, Lulu lung tung dùng thìa để chuyển nó qua đĩa. Cái thìa làm từ gỗ. Từ khi nó bất tiện khi tôi làm thịt bít tết lần đầu mà không có, tôi liền tự tay làm nó.

“Lắng nghe âm thanh kĩ vào. Dù vậy đừng có nhắm mắt.”

Lulu thực hiện chỉ dẫn của tôi, nhưng hình như cô ấy lo lắng bởi vì mặt chúng tôi gần khít. Giống như cô ấy không quen có đàn ông chung quanh, nên tôi đưa chỉ dẫn từ đằng sau vai cô.

“Khi cô nghe âm thanh này, nó nghĩa là nhiệt đã đủ, thì bỏ thịt vào.”

Ngay cả khi cô ấy căng thẳng, cô cũng đang làm nó chính xác, thật tuyệt vời.

“Đợi đến khi mặt thành màu xám. Lật miếng thịt khi cô ngửi thấy mùi này. Nó rất dễ hiểu khi nào nên lật nếu cô nắm được âm thanh và mùi.”

Tôi làm thế với không khí cấp trên, nhưng phải cảm ơn nhờ vào kĩ năng.

Khi Lulu hoàn tất nướng thịt, tôi cắt nó và ăn thử. Ừ, nó có chút thua kém so với cái tôi làm, nhưng nó ở đẳng cấp mà cô ấy có thể kiếm tiền với nó.

Lulu cũng thử nó, cô ấy bị ngạc nhiên với thịt mà chính cô nướng.

Do Pochi và Tama đang chảy nước miếng bên chúng tôi, tôi cắt thịt và dứt miếng cả hai. Và khi mà cả Liza và Arisa cũng đang chờ lượt, miếng thịt mau nhanh chóng biến mất. Mấy cô gái thêm ăn quá chừng.

--oOo--

Tại một nơi hơi xa, Pochi và Tama đang tập luyện dùng kiếm gỗ.

Không hề có vẻ ngây ngô như thường lệ, chúng trông rất nghiêm túc.

Pochi tấn công theo đường thẳng, Tama né nó trong khi di chuyển linh hoạt hơn. Dùng cơ hội khi Pochi ngừng di chuyển, Tama thành công đánh cô bé với đòn tấn công nhỏ. Thi thoảng Tama thất bại né đòn mạnh của Pochi, nên tổn hại có thể so ra.

Nhưng mà, cho dù đây chỉ là tập luyện, cách chúng không phải quá nghiêm túc đi?

Liza đang rửa đĩa tình nguyện làm trọng tài từ khi cô lo lắng cho cả hai.

Mặc dù tôi đã dạy họ ngừng trước khi đánh trúng nhau trước khi buổi tập bắt đầu, giống như là chúng đã hoàn toàn quên khuấy đi. Hãy nói với chúng lại lát nữa.

--oOo--

Sau bữa ăn, tôi nghỉ một bữa thực hành niệm chú.

Hôm nay, tôi thực nghiệm trong việc sáng chế ma cụ. Những gì tôi đang làm là các bước chuẩn bị sơ bộ.

Nói đại khái, Ma cụ là công cụ tái tạo hiệu dụng ma thuật đặc thù mà không cần niệm chú. Mạch ma thuật được ghi vào ma cụ như là một thay thế cho thần chú. Với mạch đơn giản, bạn có thể làm nó mà không cần cơ sở đặc thù, nhưng bạn cần một công xưởng chuyên biệt nếu bạn muốn làm ma cụ với mạch phức tạp. Nó chắc dễ hiểu hơn nếu tôi nói nó giống như sự khác biệt giữa [Bóng đèn dây tóc hay pin dây đồng], và [mạch bán dẫn điện tử].

Để chỉnh mạch ma thuật, bạn cần dùng chất mạch lỏng để vẽ mẫu đặc thù. Dựa trên mục đích dùng, bạn có khả năng cần chất mạch lỏng với lực kháng ma thuật khác nhau, nhưng mà tôi phải theo phương thức chính qui lần đầu thử.

Tôi vẽ một vòng tròn trên tấm ván gỗ bằng mực.

Kế, tôi dùng một cái cốc cạo ra vòng tròn.

Sau đó tôi chỉ cần đổ chất mạch lỏng ở đây và thế là xong.

Tôi muốn làm chất mạch lỏng, nhưng nó được viết tiếng elf khó hiểu, nó có lẽ bởi Trazayuya. Không khác được, tôi nâng hết kĩ năng tiếng elf. Tôi thích nó được viết bằng tiếng elf đơn giản hơn.

Đối với việc làm chất mạch lỏng lần này, bạn chỉ cần đơn giản trộn đồng chảy với bột ma hạch cùng chất ổn định.

Trước nhất, tôi làm chảy ít đồng. Với cái này tôi dùng ma cụ mà tôi đã mua từ xưởng khắc kim loại. Nó là một cái đèn đốt ở chỗ bạn có thể lên lửa bằng cách đổ ma lực. Đốt cháy mà không cần nhiên liệu, thực đúng là ma cụ.

>Nhận được kĩ năng Khắc kim loại.

Có vẻ như tôi sẽ cần dùng nó từ bây giờ, nên tôi thêm điểm và kích nó.

Tôi trộn ít bột ma hạch và chất ổn định bên trong cái nồi đã có đồng chảy trong đó.

Với âm thanh “tôm” nhẹ, khói đỏ nhẹ bay lên từ cái nồi. Nó không có mùi.

Kể đến, phải đổ chất mạch lỏng vào trong miếng khắc gỗ. Tôi nghĩ thấy mùi gỗ cháy khi tôi chế chất mạch lỏng.

Có lẽ tôi nên chờ cho đến khi nó nguội chút.

>Nhận được kĩ năng Sáng tạo Ma cụ.

Vậy ra Ngâm tâm ở khác đề mục hả.

Tất nhiên tôi kích hoạt nó.

“Anh đang làm gì vậy~.”

Arisa vừa xong phần rửa đĩa gọi tôi từ đằng sau vai.

“Một ma cụ.”

“Hề? Đó là thứ mà anh có thể tự mình làm sao?”

“Có vẻ vậy, cô muốn thử nó không?”

“Có được không?”

Arisa đổ ma lực vào, mạch chất lỏng màu nâu bắt đầu sáng màu vàng son.

“Ô kê, tốt đấy.”

“Vậy, cái gì tiếp theo?”

“Khi cô đổ ma lực vào trong mạch chất lỏng, ma lực sẽ chảy trong nó.”

“Vâng vâng, sau đó thì sao?”

“Thế thôi, ma lực sẽ chạy vòng vòng, chấm hết.”

“Hả~~~~.”

“Đừng có mong chờ thứ to tát từ một người lần đầu làm ma cụ.”

Arisa trông rất không hài lòng.

Ngay từ đầu, tôi không thể làm thứ gì khác ngoài chế mạch với mạch chất lỏng mà không có cơ sở đặc thù, cô mong chờ quá nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

77 Dân chúng ở lãnh thổ Munu (2)

Satou đây. Có vài chương trình sống sót trên TV ở những hòn đảo hoang hay tận sâu trong rừng, nhưng tôi sẽ từ chối nếu được hỏi tham gia.

Tôi đã ăn qua tất cả các loại hạt và cây ăn được trong mấy tuần.

--oOo--

“Chủ nhân, có mấy người đằng trước nodesu.”

“Ồ đó~.”

Pochi đang chiếm cứ đồi tôi nhận thấy tung tích ai đó đằng trước. Tôi xác nhận nó trên bản đồ, nhưng tôi vẫn chưa thấy được.

“A, nó đi vào bên trong rừng.”

Hình như do-thám-kun đã đi gọi bạn bè.

Chúng là ăn cướp, nhưng lần này có hơi khác. Chúng là trẻ con trong độ tuổi từ 9-14. Có ba đứa trai và 6 đứa gái. Thường Phạt chúng chỉ là [Vi phạm hợp đồng]. Từ khi danh hiệu chúng là [Nô lệ bỏ trốn], chúng có lẽ là trẻ con chạy ra từ làng. Thế lực chúng còn ít hơn phân nữa.

Thực ra thì, thật đáng thương nếu đánh chúng nhỉ?

“Gi ở đó?”

“Đám ăn cướp các cậu bé trai.”

“Gi hả, em bốc lửa rồi này!”

Tôi hội thảo với Arisa và Liza về Thường Phạt của chúng.

“Nô lệ bỏ trốn phải không? Thế thì, Thường phạt chúng ta sẽ không đòi dù chúng ta giết chúng, nên em nghĩ đâu cần lo lắng.”

Không, Liza-san, tôi không có loại lo lắng đó.

“Còn về làm nô và đi luôn qua chúng? Hay là anh muốn kiếm nhiều cô gái nhỏ nữa?”

Đầy đủ rồi nhé, tôi qua vụ kiếm thêm.

“Vậy hử, nô lệ bỏ trốn có lẽ không có vũ khí bắn đạn, hãy bỏ chúng đi.”

...Nó không tốt tí nào.

--oOo--

Ba cô gái nằm dài trên đường, ngăn chặn đường. Chúng tôi không thể cứ chạy lên họ đứng không?

Chiếc xe chỉ dừng đúng lúc trước khi cán chúng, nhưng mà các cô gái không cử động dù sau đó. Do họ không bị trời, cơ thể họ chắc đông cứng vì sợ hãi.

Chúng quá liều mạng dù chúng chỉ muốn dừng xe bằng mọi giá.

“Dừng cử động! Bọn ta có 10 cung thủ nhắm vào anh trong rừng.”

Giọng kì cục với nâng (âm) vực để đe dọa chúng tôi.

Do nó phiền phức nếu cùng chơi đùa một cách vô bổ, tôi để các cô gái trên xe và nhanh chóng ra trước xe.

Tôi để phân lỏi vào sau xe cho Pochi và Tama canh giới, và ghé lái cho Liza.

“Nếu anh quý mạng sống, để thức ăn lại đây.”

Cậu ta yêu cầu với nỗ lực tối đa, nhưng đàn bò phía sau không giúp được.

“Mình thích ít khoai tây.”

“Đồ ngu, chúng ta sẽ yêu cầu thịt khô! Đúng chưa?”

“Em muốn ăn bánh mì.”

“Gi cũng được miễn là không phải cỏ dại.”

“Đồ ngu, tụi bây im lặng coi.”

“Mày mới là đồ ngu vì gọi người khác ngu biết chưa?”

“Im miệng cậu đi.”

(med: chả biết ai nói câu nào, nên mình chế theo số lượng bọn nhóc.)

Đòi hỏi trở thành nơi đầu lão của bọn trẻ, phá hủy hết mọi thứ.

Tôi đỡ lấy một cô gái nhỏ đang nằm chắn đường, và nhẹ nhàng thả cô vào đám trẻ trong rừng. Cô bé nhẹ bất thường. Đám trẻ rơi vào hoảng loạn trong khi bắt lại cô bé.

“Uwah, anh làm gì thế!”

“Bọn ta sẽ bán anh bằng tên.”

Không ai ra từ trong rừng.

Chúng không có vũ khí hay chúng sợ Liza?

“Em muốn tự đi vào rừng, hay bị ném từ đây?”

“C, chỉ việc chạy qua em đi. Nếu bọn em không có thức ăn, bọn em sẽ chết vì đói thôi.”

Cô bé kháng cự với giọng run rẩy, tôi không chắc cô bé đang lừa gạt hay nghiêm túc nữa.

Cô ấy cùng tuổi Lulu, nhưng trông già như Arisa. Cô ấy là một cô gái với mái tóc dài hoe đỏ và tròng mắt nâu đỏ. Cánh tay mà tôi nắm để kéo cô đứng thì khô gầy y như một nhánh cây chết.

“B, buông Totona ra!”

Cậu trai vừa đàm phán với chúng tôi khi nãy giờ bước ra từ rừng sau khi thấy tôi nắm tay cô gái. Cậu trai tóc đỏ nhìn hao hao cô gái. Cậu ta đang cầm một cây gậy trên tay.

Tôi buộc cô ấy đứng lên, và đẩy cô về phía cậu bé. Cô gái loạng choạng và được bắt bởi cậu trai.

"Liza, đi thôi."

Tôi nhảy vào ghế lái xe khi chiếc xe bắt đầu chạy.

"Được rồi, này."

Arisa đưa ra một cái túi lớn, rồi ném nó vào rừng. Đựng trong túi đó là rau quả và thức ăn mà Tama đã thu thập như trái cây. Từ khi nó không được chuẩn bị trước đó, cô bé có lẽ làm thế khi cô nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi.

“Anh có lẽ đang nghĩ cho dù em cho họ thức ăn, nó cũng sẽ không giải quyết gốc rễ vấn đề chứ gì? Khi anh đang chết đói, anh còn không nghĩ tới ngày mai nữa kia. Điều quan trọng nhất là dập tắt cơn đói trước đã. Chỉ có vậy thôi.”

--oOo--

“Nó vẫn làm phiền lòng anh à?”

“Không, không phải thế.”

Nó không làm bận lòng tôi chút nào. Sau hai lượt thở sâu, cảm giác buồn nôn trong bụng tôi hoàn toàn biến mất.

Những gì có trong suy nghĩ tôi là thứ ở trước. Có một con sông hẹp dang trước con đường, và năm người già ở đó.

Họ chẳng phải cướp lẫn nô lệ trốn chạy. Họ đang câu cá chăng?

“Đừng nghĩ mấy điều không cần khi anh đói! Phải ăn thật nhiều thịt ngon và vui tươi lên!”

“Vui~?”

“Ăn tới khi no nodesu.”

Tôi rất cảm kích lo lắng của cô, nhưng mấy cô tuyệt đối nghĩ về thịt nhiều hơn đúng chứ?

Chúng tôi đến con lạch sau một lúc.

Người già chỉ đang ngồi trên bờ và nhìn chăm chú vào con sông. Tôi đang nghĩ cắm trại gần con sông, nhưng tôi phải làm gì với thế này.

“Chào buổi chiều, hôm nay trời khá tốt hả.”

“Ô, cậu là một thương nhân, cậu có việc gì với ông già này sao?”

“Xin lỗi vì quấy rầy ông. Khi tôi dùng bởi con sông để lấy ít nước, tôi thấy bóng mọi người, nên tôi nghĩ đến đây để chào hỏi.”

“Đó, cậu khá lễ phép hử. Cứ nghĩ ta là một hòn đá cuội bên vệ đường thôi.”

“Phải rồi, bọn ta không có gì để làm ngoài việc ngắm sông trong u buồn cho đến khi bọn ta được gọi bởi thần.”

“Được gọi bởi thần thì thích thú hơn là có cháu bị bán.”

“Bọn ta không được chào đón cho dù bọn ta trở về.”

“Này, nếu ông/bà ăn bây giờ, ông/bà sẽ bị thần gọi trẻ hơn.”

“Đúng thật nhì.”

Dường như họ bị bỏ ở đây trên con sông này.

Bạn nên quý trọng người già cả chứ!

“Đừng có ra vẻ mặt thế, Ồn thôi mà.”

“Đúng vậy, vì ích lợi giảm miệng cần ăn, bọn ta tự nguyện đi ra khỏi làng mà.”

“Đúng đó, nếu người già giảm đi, mấy cô gái tự bán mình có lẽ cũng giảm luôn.”

“Ngày nay, thương buôn không mua nô lệ và trường làng đang cấu gât.”

Do không ai sẽ mua con gái họ, họ hy sinh người già hử.

--oOo--

Do mấy người già hình như vô hại, tôi quyết định cắm trại xa họ một chút. Chúng tôi ở dưới gió từ nơi họ ở.

Thường thường, Pochi và Tama săn và kiếm thức ăn, Arisa và Mía kiếm củi đốt, Lulu và Liza nấu ăn, còn Nana giúp họ nấu, nhưng khi mà mấy người già khả năng là chết nhanh nếu chúng tôi hà tiện thực vật và động vật trên khu này, tôi quyết định kiểm chế.

“Chúng ta sẽ không tìm củi và mồi hôm nay. Liza, tôi xin lỗi, nhưng về như tôi muốn đãi thức ăn cho mấy người già, tôi muốn cô nấu nhiều hơn hôm nay, tôi để việc lựa chọn thức ăn cho cô.”

“Em hiểu rồi, do mấy món nặng không khả dĩ với người ăn nhanh, hãy làm cháo ngũ cốc.”

“Cần giúp?”

“Tự mình có đủ tay rồi, nhưng hãy dạy mấy cậu nhân dịp này luôn! Không chỉ Mía, cả Arisa luôn.”

Lulu sẵn lòng nhận giúp sức của Mía, và nắm lấy Arisa bằng tay đến nơi đặt đồ nấu ăn. Arisa kháng cự bằng cách nói, “Nấu ăn là tai ương của em-”, nhưng hôm nay Lulu thì mạnh bạo và cô tiếp tục kéo con bé đi cùng.

Pochi và Tama nhìn quanh láo liên, nên tôi bảo chúng, “Mấy đứa có thể đi và chơi đùa.”, nhưng thế nào mà nó trở thành tập luyện chiến đấu. Hơn nữa, đó là tôi đấu với Pochi và Tama.

Sau tín hiệu, Pochi lao tới như một mũi tên.

Tôi trượt mà né cú đâm kiếm gỗ.

Dùng cơ hội đó, Tama quét chân tôi với kiếm gỗ cô bé, tôi tránh nó bằng cách nhảy lên.

Tôi phản công bằng cách đá nhẹ vào kiếm gỗ của Tama.

Tama mất đi kiếm gỗ nhảy vào tôi trong tiếng gầm gừ nhỏ.

Tôi đòi quỹ đạo cô bé bằng cách đỡ vào bụng bằng tay tôi, rồi nhẹ nhàng ném cô bé đi.

Trong khi thoát khỏi lượt tấn công thứ hai của Pochi, tôi xác nhận Tama đáp xuống đất sau khi lộn vòng trên không từ tận cùng góc nhìn tôi.

“Không đánh trúng-?”

“Mạnh nodesu.”

Tập luyện tiếp diễn giống như thế, và khi tôi cố ý để bị chụp vào khúc cuối, nó phần nào giống chúng tôi đang ve vãn.

“Em bắt được anh, hamumunyanoresu.” (med: Tama đang “cạp” satou.)

"Nihehe~ bắt rồi~?"

Và rồi, phần cuối cùng đến từ Arisa.

“Em cũng vào luôn~.”

Trong khi nói thế, Arisa nhảy vào tôi, nhưng—

“Arisa~ tham gia~.”

“Con mời kẻ là Arisa nano desu!”

--Pochi và Tama sáng rõ chụp bắt con bé.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

78 Dân chúng ở lãnh thổ Nam trước Munio (3)

Satou đây. Khung cảnh con người khóc trong khi đang dùng bữa của họ là những câu chuyện thời chiến hoặc hậu chiến, nhưng nếu tôi phải nói, điều đó nhắc tôi nhớ về khoảng thời gian tôi an ủi một người bạn bị phiền não tìm đến rượu chè, Satou.

--oOo--

“Ông bà ơi, chúng cháu đem thức ăn về này.”

“Hôm nay không phải là cây đại~.”

Lũ trẻ mà chúng tôi gặp vào buổi trưa ập đến như cơn bão trong khi chúng tôi đang ăn ngũ cốc, rau quả và thịt sói cùng mấy người già. Tôi đã nghe chuyện về lũ trẻ này từ người già, nhưng vì họ không biết khi nào chúng trở về, chúng tôi bắt đầu dùng bữa trước chúng.

“A, là mấy người lúc đó.”

“Họ đến lấy lại thức ăn?”

“Họ đang chờ chúng ta.”

Lũ trẻ giấu sự lo lắng đằng sau lưng nhóc thủ lĩnh.

Mấy đứa này không thấy không khí yên bình của bữa ăn sao?

“Chúng tôi còn rất nhiều cháo yến mạch, sao các cháu không đến ăn cùng đi?”

“Đúng rồi, trẻ con tụi cháu cũng ăn luôn đi.”

“Này, mấy nhóc nhanh ngồi đi.”

Lũ trẻ thận trọng với lời mời của tôi, nhưng khi mà mấy ông bà cũng gọi chúng, và trên hết là, chúng bị quyến rũ với những thức cháo bày ra, ngay bây giờ đây thì chúng đã tham gia bữa ăn cùng chúng tôi.

“N-ngon thiệt.”

“Nó không phải cây đại?”

“Uwah, có mùi thứ gì đó ngon quá chừng.”

“Có thịt luộc nữa kia.”

“Cậu nói dối đấy à?”

“Thiệt mà, nó là thịt~.”

“Quá ngon. ... Uuuu!”

Thật tốt khi mấy đứa vui sướng, nhưng làm ơn đừng có ứa nước mắt nữa.

Pochi người đã ăn xong phần của mình nhanh nhất bắt đầu một cuộc chiến với một vài từ.

“Xin đĩa khác~ nano desu!”

Với mấy lời đó, sự căng thẳng đã dâng lên trong lũ trẻ.

Có thể là cảm giác sự căng thẳng chỉ hơi phảng phất, hoặc do chẳng cảm thấy gì cả, người luôn luôn thờ ơ - Nana cũng yêu cầu phần ăn khác.

“Mấy đứa không cần dè dặt. Ăn nhiều nữa đi.”

“Chúng tôi vẫn còn nhiều, nên nếu mấy đứa muốn nữa, mấy đứa có thể hỏi, đừng ngại.”

Đám trẻ háng hái sau khi nghe lời Arisa, để lại mấy lời tôi nói vẫn chưa xong. Tốc độ ăn lũ trẻ trở nên nhanh hơn. Mấy người già đang mắng mấy đứa trai bị mắc nghẹn, “Nhai cho kĩ vào.”

Do có vẻ như thức ăn sẽ không đủ, tôi đi lại xe để luộc khoai tây. Tôi lột cỡ 20 củ và luộc chúng cùng nhau khi có Lulu đến giúp đỡ. Nghe âm thanh lạo xạo, tôi thấy một bên là Mia.

“Satou.”

“Em cũng muốn phần nữa hả, Mia?”

Mia lắc nhẹ đầu cô bé.

“Con người... Tại sao.”

Cô bé cố gắng để nói từ với nhau.

“Vứt bỏ... trẻ em... người già?”

Khi tôi hỏi cô bé chi tiết, hình như người elf yêu quý trẻ con và người già của họ, nên cô bé sững sờ trước tình cảnh này.

Phải để chủ đề nặng nề này cho Arisa-sensei.

“Em hỏi Arisa chưa?”

“Nn.”

“Cô ấy đã nói gì?”

“Em không hiểu. Mấy thứ như người giàu kẻ nghèo, hay cấu trúc xã hội.”

Con bé Arisa đó, đừng có dùng những từ khó hiểu để tự làm rối con đường của mình chứ.

“Mia này, những chủng tộc mà sản sinh rất nhiều trẻ con, không chỉ là con người, về cơ bản là yếu ớt.”

“Nn.”

“Vì yếu đuối nên họ cố gắng rất nhiều, và sẽ chỉ tự cứu bản thân mình mặc cho những người xung quanh bị tổn thương.”

“Tất cả họ?”

“Phải, vì họ không thể cứu vớt được tất cả, họ phải để một phần trở thành vật hy sinh.”

“...Ra là vậy.”

Thật hay nếu cô bé bị thuyết phục với đó, nhưng chính tôi cũng không đặt nhiều suy nghĩ vào nó. Dù cho hầu hết cuộc trò chuyện lúc này chẳng có gì ngoài những thông tin tôi biết được từ net và TV.

“Nếu ai đó như chủ nhân thành vua, nó sẽ rất yên bình.”

Lulu nói thế trong khi mỉm cười, nhưng cô ấy đánh giá tôi cao quá rồi. Nếu ai đó như tôi thành vua, toàn đất nước sẽ lập tức phá sản, chấm hết.

--oOo--

“Hô, già đang tự hỏi sao cô bé đội mũ trùm suốt bữa ăn, cô bé hóa ra là người elf hả.”

Một bà lão đến đây một mình. Mia nhanh chóng che mình lại với mũ trùm cho dù đó đã quá trễ.

“Cô bé xấu hổ với người chung quanh.”

“Là vậy sao, tiểu thư trẻ, già không nói ai khác đâu nên làm ơn hãy tha thứ cho già.”

“Nn.”

Mia gật đầu, và chạy nhẹ nhàng ra sau lưng Lulu người đang giữ cái nôi.

“Già vừa làm chính mình bị ghét sao?”

“Cô bé chỉ xấu hổ thôi. Hơn nữa, đằng đó có việc gì sao?”

“Thực khó chịu khi chỉ nhận sự từ tế của cậu và ăn uống, nên già nghĩ nên đến xem mình có thể giúp gì không.”

“Do chúng tôi chỉ bắt đầu lược khai, chúng tôi đủ người rồi.”

“Già nghĩ rằng cậu chỉ vừa bắt đầu dọn dẹp, có ổn không? Già không có thứ gì để trả lại cho dù cậu đối đãi chúng tôi nhiều quá chừng.”

“Nó chỉ là ý thích đơn giản của tôi, đừng bận tâm.”

Bà lão lạc thần một chút, nhưng như thể bà quyết tâm gì đó, bà tiếp tục nói.

“Cậu thương nhân-san, sao cậu không nhận lũ trẻ này thành nô lệ của cậu?”

“Tôi rất tiếc thưa bà, tôi đã có đủ nô lệ rồi, tôi không cần ai hơn những người đó nữa.”

“Một hay hai chúng cũng ổn rồi, làm ơn nhận chúng. Nếu chúng một mình ở đây, chúng sẽ chết vì đói dù sớm hay muộn thôi. Già không lo nắm xương già như lão, nhưng thực đau khổ khi thấy lũ trẻ đi sớm.”

Tôi thấy tiếc cho bà lão, nhưng tôi từ chối.

Thằng thần mà nói, du hành trong thế giới này quá nguy hiểm. Nếu tôi cần bảo vệ chỉ Lulu và Nana thì tôi có thể làm vài việc, nhưng mà nếu những người cần bảo vệ nâng lên hơn 9 đứa trẻ đang kia, tôi không thể kham nổi.

Để bình tâm mình lại, tôi đặt vụ thức ăn qua bên.

“Sẽ thật tốt nếu lũ trẻ có thể trồng rau cải của tụi nó đúng không.”

“Đúng vậy, sẽ thật tuyệt nếu như có một cánh đồng mà bọn ta có thể trồng rau.”

“Đất ở chung quanh đây không tốt à?”

“Ánh mặt trời thì ổn, nhưng đất quá nứt nẻ, nên nó không tốt.”

Mia đang lắng nghe thảo luận của Lulu và bà lão mà không làm gì, nhưng sau đó lại kéo tay áo tôi.

“Gì vậy?”

“Rừng.”

“Yup, là khu rừng phải không.”

Dường như khó chịu với câu trả lời của tôi, Mia chu môi.

“Không, đất mùn.”

Em nói sao, em có thể dùng lá từ nơi kiến vương sống à.

“Chúng tốt.”

“Nghĩ đến thì, Arisa cũng đã nói vài điều về nó.”

“Đó là về cái cách nông nghiệp?”

Phải, là đó. Nếu tôi không nhầm, cô bé nói rằng có sự bùng nổ lượng lớn quái vật côn trùng xảy ra.

“Quái vật côn trùng?”

“Yep, Arisa nói rằng lượng lớn chúng nó sinh sôi khi cô thử nó.”

“Không, là mê tín.”

“Là vậy sao.”

“Lia nói thế.”

Lia? Chẳng phải bà ấy là mẹ Mia sao?

“Nói cách khác, chúng ta nên dọn rừng và canh tác đất ở đó?”

“Nn.”

“Hay lắm, nếu bọn ta có thể làm thế, thì lũ trẻ và bọn ta sẽ làm việc chăm chỉ với nó.”

Bà lão đang nói thế nhưng bà trông không nghiêm túc chút nào. Nếu chúng tôi có máy móc hạng nặng, thì dọn dẹp đất không khó tí nào, nhưng hiển nhiên làm gì có thứ đó. Cho dù chúng tôi thành công cày cấy đất, họ cũng chỉ có thể thu hoạch sau một năm trong khi chịu đựng suốt khoảng thời gian đó.

“Phải rồi, có cây trồng có thể thu hoạch nhanh, nhưng chỉ có Gabo là có thể được trong mùa này. Thứ đó có thể thu hoạch trong một tháng. Dù vậy, bất kì ai ngoài trang viên quý tộc của họ đều bị cấm canh tác cây trồng, nên bọn ta không thể kiếm được hạt giống.”

Bà lão có kinh nghiệm nuôi trồng trái Gabo khi bà bị bắt ép làm việc trong một đồn điền.

“Thứ đó có thể mọc nhanh khủng khiếp. Đó là lý do nó được xếp vào lớp cây dại.”

Họ chỉ cần có đủ thức ăn cho tới mùa xuân, chúng tôi thực sự không thể làm gì sao?

“Nếu có cách, mấy bộ xương già bọn ta đâu bị ném khỏi làng.”

“Lão sẽ không phiền cho dù nó vô lý.”

“Phải rồi, thì bọn ta có thể săn nhện gấu trong rừng. Nếu bọn ta chỉ cần có 3 nhện gấu trùn và hun khói chúng, bọn ta có thể sống nhàn nhả cho tới tận xuân.”

Nó là một loại quái vật sống sâu tận ở những nơi khác nhau trong rừng này. Có 5 quái vật với cấp khoảng từ 24-28.

Mà, nó là một loại gấu hay một loại nhện, phải chắc chắn điều đó chứ. (med: Tiếng nhật, gấu là kuma, nhện là kumo. Tên con quái ghi là Kumo Kuma, không chắc nhện gấu hay gấu nhện=]])

“Đừng nghiêm túc nghĩ mọi thứ sẽ ổn được chứ? Lão biết mấy cô gái nô lệ của cậu mạnh, nhưng họ sẽ không thắng lại nhện gấu trong rừng đâu. Khi lão còn nhỏ, có một đội viễn chinh với toàn hiệp sĩ, kiếm giả và binh lính mở đường, không có ai quay về.”

Thay vì vấn đề là chiến đấu trong rừng, tôi nghĩ đơn giản chỉ là sự khác biệt về cấp độ.

“Nếu tiểu thư nhỏ người elf đây lớn hơn, với lâm ma thuật từ mấy chuyện thần tiên, cô bé có thể di chuyển mấy cây lớn một cách dễ dàng và giúp mở cánh đồng trong rừng.”

“Muu.”

Mia đang hờn dỗi khi bị xem như một đứa trẻ.

“Bà lão, dù cô bé này trông như thế, cô bé cũng già hơn bà đấy.”

“Ủi cha, thế sao, Người elf đúng là sống lâu.”

Tâm trạng Mía vẫn chưa khôi phục, nhưng khi bà lão thổi kèn lá để an ủi cô, cô bé trông có vẻ thích thú về nó.

Do Mía cũng đến từ rừng, cô bé đã từng thổi nhiều loại kèn lá ở đó, nên âm sắc của điệu nhạc và sức mạnh diễn tả thì ở thế giới khác xa với bà lão dù họ dùng cùng loại lá. Điều này có lẽ không bất ngờ khi đó là kết quả sự học hỏi trong cả cuộc đời dài của cô bé.

Mọi người tụ tập quanh Mía trước khi tôi nhận ra, nhưng sau đó Mía ngừng và vai trò dẫn dắt chuyển qua khoai tây. Vào khúc cuối, không đủ với chỉ khoai tây, và chúng tôi kết thúc bằng việc nấu thêm ngũ cốc và cháo một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

79 Dân chúng ở lãnh thổ Nam trước Muno (4)

Satou đây. Người ta bảo rằng có sự khác biệt lớn giữa thấy và nghe, nhưng tôi cho rằng có nhiều thứ bạn sẽ không biết trừ khi bạn tự mình thử, Satou.

--o0o--

“U, umm, cảm ơn vì bữa ăn ngon miệng.”

“Em không cần bận tâm, mọi người cũng đã cảm ơn tôi trước đó rồi.”

“Còn nữa um, em rất tiếc vì chuyện lúc trưa.”

Đó là cô gái tóc đỏ từ buổi trưa. Cô ấy được gọi là Totono nếu tôi không nhầm.

Tự mình cô bé đến chỗ cắm trại của cả bọn để gặp tôi, cô ấy có việc sao?

Cô gái nhìn cảm cúi, nhưng sau khi cô bé liếc một chút vào Lulu, mặc cô bé trông quyết tâm.

Cô bé nắm váy với bàn tay run run, và dường như đã quyết định thứ gì đó.

Nó đâu thể là một tình cảnh, “Làm ơn mua em đi.”, khác đâu nhỉ.

Thẳng thắn mà nói, tôi phát ngáy với điều đó rồi.

Nhưng mà, hành động cô gái này có hơi khác.

Cô bé cười váy cô. Tuy tôi nói là váy, nhưng đồ cô ấy mặc là một mảnh liền, nên tôi có thể thấy đường vạch (l) —

--hoặc là tôi suýt có thể, mà Lulu che cô gái lại một cách vội vàng với một cái tạp dề từ đằng sau, nên tôi không thể thấy nó. Hãy để điều đó sau này vậy.

Không có vẻ gì là cô gái sẽ mặc lại đồ, nhưng cô cũng không phải bỏ cái tạp dề.

“Đ-đây là lời xin lỗi và cảm ơn. Bọn em không thể làm điều gì, nên...”

“Em định trả bằng cơ thể mình?”

“Un, chị cả của em nói, “Nếu em được cho gì, sẽ phải trả lại.”, chị ấy nói rằng chỉ lời nói thì không đủ...”

Tôi không cho rằng người đó nghĩ như vậy khi cô ấy nói thế.

“Sẽ tốt thôi nếu trả lại bằng một lời cảm ơn tới người giàu có. Mặc dù tôi sẽ thích nó nếu em không lấy nó làm ví dụ.”

“Nhưng...”

“Chắc chắn ý của chị em muốn nói là khi em trở thành người sống đầy đủ, em nên sẽ chia với người khác.”

“H-hóa ra là thế...”

Do cô gái rơi vào im lặng, Lulu giúp cô bé mặc đồ. Tôi không có hứng thú gì với cơ thể của cô bé hiển nhiên rồi, nên tôi quay tầm nhìn của mình ra chỗ khác.

Sau khi Totona mặc quần áo của cô ấy vào, Lulu mời cô ấy một tách trà. Mía người nên làm bốn phần canh gác cùng tôi đang dựa vào lưng tôi, mà ngủ. Ngủ trong khi ồn ào như thế, cô bé này không hợp với vai trò canh gác.

“Um, đây là?”

“Nó là trà lam.”

“Uống có được không?”

“Nó ngon lắm cô biết đấy.”

Với lời nói của Lulu, Totona tập trung vào cái tách trong khi nhìn hết sức ngạc nhiên. Má cô ấy giãn ra, tôi tự hỏi có phải cô gái nhận ra nó ngon không.

Tôi đang nhìn cảnh đó trong khi chuẩn bị giỏ của Liza.

“Đây là lần đầu tiên em được uống thứ gì như thế này.”

“Có lẽ không ai uống nó quanh đây. Đây là loại trà mà chủ nhân ưa thích.”

Đây chắc là thứ mà chỉ có người giàu có có thể thưởng thức xem xét trên lãnh thổ này.

Tên trà là [Hồng Lam ngọc], nó dễ uống như Darjeeling, dù chúng hoàn toàn khác biệt đẳng cấp. Trà này toát ra màu hơi xanh (lam) khi vừa pha, nhưng nó hóa thành trà thường khi nó nguội. Tôi không thể nào không tò mò về cách thức nó hoạt động.

Totona dường như đã bình tâm lại sau khi cô uống xong trà.

Có vẻ như cô ấy dự định thử bán mình lần này nữa, phải đón đầu cô ấy.

“Totona, cô cho tôi mượn những đứa trẻ khỏe mạnh để giúp tôi sáng này nhé?”

“Un, nếu bọn em có thể cảm ơn anh với điều đó, tất cả sẽ đi.”

“Tôi trông chờ vào cô đó, tôi đã hứa đưa hai túi lớn khoai tây cho người già. Mấy cô cậu cũng cần nó sống phải không?”

“Un un, cảm ơn anh, Onii-san.”

Totona đang nói cảm ơn khi đang khóc, Lulu lau nước mắt cho cô.

Dù vậy, hai túi lớn khoai tây có lẽ không đủ ngay cả trong nửa tháng. Tôi không có nghĩa vụ hay lý do để giúp họ xa hơn thế này, nhưng tôi sẽ thử làm thứ gì đó mà không gây cho tôi rắc rối. Nghĩ như thế thì giống đạo đức giả nhỉ.

--oOo--

Giờ đây, tôi đã ở xa đất hạ trại, sâu tận trong rừng.

Ban đầu, tôi đã nghĩ nên săn nhện gấu cho lũ trẻ và người già, nhưng tôi đổi ý định và kiểm tra địa hình rừng.

Bà lão nói rằng một nơi tốt nên ở gần bên một con sông với rất nhiều mùn đất và đủ ánh sáng.

Tôi dùng một thanh kiếm lấy từ kho chứa để thoắt thoát chặt cây và bỏ chúng vào kho chứa. Do cây dễ dàng bị chặt đổ, và do tôi lập tức bỏ cây đổ vào trong kho chứa, chẳng có cảm giác thật chút nào cả. Tôi dọn sạch khu vực rộng 300 mét trong 10 phút.

Bằng cách nào đó tôi đã làm nó mà không cần tới kĩ năng đốn gỗ.

Quang cảnh trông đã tốt hơn nhiều.

Tiếp theo, tôi kích hoạt kĩ năng Trồng trọt mà mình đã đạt được trước đó.

Tôi kéo các gốc cây từng cái một, nhưng điều này khá khó. Tôi có thể kéo gốc cây dễ dàng, nhưng lực phản hồi làm chân tôi chìm vào đất mềm. (Ed:

Satou đang nhổ mấy gốc cây còn lại sau khi chặt xong)

Vì vậy, tôi từ bỏ việc kéo gốc cây, thay vào đó, tôi cắt bỏ rễ bằng thanh kiếm sau khi tôi nâng nó lên. Việc làm này mất thời gian hơn tôi nghĩ, cỡ khoảng 1 giờ.

Kể đó, là nhổ bỏ cỏ dại và cây bụi. Do cỏ dại nát như tương khi tôi kéo nó bằng tất cả sức mạnh, làm được hết phân nửa, tôi tế nhị kiểm soát sức mạnh của mình một cách khó khăn. Tôi nhận được kỹ năng, [Thu thập], khi tôi đang nhổ cỏ. Hình như có vài loài thảo mộc trộn lẫn trong đám cỏ dại tôi kéo. Liệu đây có phải sự khác biệt (hiệu lực) của kỹ năng [Gặt hái].

Tôi thích cách dùng hòa ma thuật và hét lên, “Gặt nó đi.” (med: bản eng cho rằng liên can đến anime Nausicaa, hỏi sama thì bảo là ví dụ như khi cắt cỏ dại, chẳng những cắt cỏ mà còn tia luôn cả cây có ích.)

Khi tôi hoàn tất việc xóa sổ đám cây dại, tôi kéo những rễ cây còn lại. Cảm giác kì lạ như kéo dây chôn sâu trong đất. Điều này cũng có cùng cảm giác với cây dại, chúng cũng dễ nát bấy khi tôi dùng lực, nên tôi phải kiểm hãm sức mạnh mình.

Tôi tìm thấy những tảng đá to nửa đường, tôi đặt chúng vào trong kho chứa. Chúng sẽ thành vật cản trên cánh đồng.

Còn giờ, tôi đoán đất đã đủ tốt cho việc trồng trọt?

Tôi thấy hình như thiếu mất gì đó, tôi tự hỏi nó có phải do hiệu lực của kỹ năng Trồng trọt. Tôi chưa từng đọc nhiều manga về canh tác.

Mà tôi cũng không biết chắc nó là cái gì cho dù tôi nhìn chăm chăm vào mặt đất, tôi lấy ra một cái cuốc từ làng bỏ hoang khi trước và cố gắng cày đất.

“Hum~mm, bình thường.”

Sau khi cày 10 met, tôi cảm thấy hình như mình đụng trúng thứ gì đó cứng.

Có một hòn đá trong đất. Hòn đá lớn cỡ nắm tay. Sau đó, tôi trúng đá mỗi khi tôi cày được một chút. Cạnh của cái cuốc trở nên hơi cong.

Tôi điều chỉnh khu tìm kiếm trên bản đồ và tìm đá. Đầu tiên, hãy hiển thị những cái sâu 30 cm dưới đất. Chúng có rất nhiều. Tôi kích hoạt kỹ năng Thu thập tôi đã và bắt đầu thu đá. Tôi thu đá nhanh tới nỗi như thể tôi đang trong manga hài kịch ngắn. Thi thoảng có mấy thứ như đá quý hay khoáng thô lẫn vào đó, nhưng có lẽ chúng chỉ là những hòn đá đẹp giống như actinolite khi trước.

Sau khi tôi gần như hoàn thành việc xóa đá, tôi thử cày đất. Do tôi chỉ làm cái này có một lần khi tôi còn nhỏ ở quê nội, tôi không biết làm thế nào cho đúng. Nếu tôi chỉ làm đất đủ mềm, thì các ông bà lão có lẽ sẽ chỉ đạo đám trẻ làm tốt.

Tôi chất đống cỡ 10% cây dại mà tôi thu thập được tại rìa cánh đồng. Nó sẽ có thể dùng như phân bón.

Tôi cũng dọn những nhánh từ 10 cây bị đổ và chất chúng ở 3 nơi khác nhau. Sau đó tôi chúng thành 20 phần với kích cỡ dễ dàng sử dụng.

Tôi bọc trái gabo với vải và để chúng bên dưới đống gỗ. Nó sẽ không bị tổn hại bởi thú hoang với cách thế này.

“Fuh, sau cùng cũng mệt thật.”

Thế lực tôi giảm đi 20%. Việc xóa đá là tổn hao nhiều nhất.

“Giờ thì, mình đã khai hoang đất rồi, nhưng nên làm gì tiếp theo với nó.”

Phải, nó chẳng hề tự nhiên chút nào cho việc một cánh đồng được dựng lên chỉ trong một đêm.

Tôi rời nơi này một mình, và hy vọng lũ trẻ sẽ thấy nơi đây khi chúng tìm thức ăn. Do nó chỉ cách 2 km và gần sông, tôi hy vọng chúng sẽ tìm ra.

Vào lúc đó, một con nhện gấu mà bà lão đã nói hồi bữa tối bước ra từ rừng.

Nó đến để tự bị săn, thực là một quái vật đáng tưởng thưởng.

--oOo--

Về con nhện gấu, nó là một con nhện với phần cơ thể như con gấu. Thành thực mà nói nó trông khá kinh tởm.

Có 5 con nhện gấu xuất hiện, tôi lừa chúng lại vào rừng. Tôi có thể loại bỏ chúng ngay, nhưng do tôi có vài suy nghĩ, tôi sẽ dẫn một con quay về khu trại. Đầu tiên, tôi xóa bỏ bốn con không một tiếng động và đặt chúng vào kho chứa.

Con quái vật còn lại đang đuổi theo tôi mà thậm chí không hề nhận ra bốn đứa bạn của nó đều đã biến mất.

Thuận theo giác quan trong lúc nguy cấp, tôi nhảy sang một phía.

Vì vậy, tôi né được một đòn tấn công từ vuốt nhện gấu có cơ thể treo ngược như 1 con lắc. Dường như con nhện đó đang treo mình bằng cách dùng cơ

của nó trên một cây lớn.

Con nhện như đã chạm đến đỉnh của con lắc tách ra khỏi tơ và đáp xuống đất phía trước. Cái cây bên cạnh dùng như điểm tựa bị xé ra.

Con nhện gấu nhấc chân trước của nó làm tư thế đe dọa, tôi đá nó trong khi cẩn thận không giết nó.

Tôi chạy qua nó tới đường lộ.

Con nhện gấu ra khỏi rừng trẻ một chút sau đó. Do sẽ phiền hà nếu nó mất dấu tôi, tôi ném một bó củi vào nó khi nó đang mất hướng.

Tôi lao tới khu cắm trại và gọi Pochi cùng mấy cô gái đang canh gác. Tôi dự định sẽ nâng cao cấp độ của mọi người trong khi kiếm thêm thức ăn, một hòn đá giết hai con chim.

“Pochi, Tama, sẵn sàng chiến đấu. Nana, sau khi cô đánh trúng quái vật với Tên ma thuật, đánh thức Liza và Arisa dậy.”

“Kẻ địch~?”

"Fainanoresu." (Ed: Pochi định nói "Hai nano desu.")

“Vâng, cậu chủ.”

Con nhện gấu mất chút HP bởi Tên ma thuật phóng thích từ Nana. Nó có thể gây thương tích ngay cả với cách biệt cấp độ nhiều vậy hử, tên ma thuật này là một ma pháp khá tuyệt vời.

Với cây gậy ngắn để gọi Khiên, tôi chặn con nhện gấu lại.

Con nhện gấu cố chạm tới sau cái khiên bằng chân dài của nó, nhưng Tama chặn nó bằng dao găm nhỏ của cô.

“Thank you, Tama.”

"Nou puroburemu~?"

Pochi định đến con nhện gấu đằng sau theo đường chéo, cô đâm khớp chân nó với dao găm của cô. Dường như cô bé đã đánh trúng nó, nhưng đòn đánh không thể bẻ gãy khớp.

Một ánh sáng đỏ xuyên qua cơ thể quái vật từ hướng đối diện.

Con nhện gấu mất 10% HP với chỉ 1 đòn từ Liza. Hình như cô thức dậy vội vã do cô chỉ mặc thứ gì đó như áo sơ mi dài mà không có áo giáp.

Con nhện gấu đổi mục tiêu sang Liza. Tôi phải thu hút sự chú ý của nó.

“Đằng này này, đồ thứ nhện lảm chân!”

Tôi chọc con nhện gấu trong khi đánh nó với khiên. Đó có phải thứ người ta gọi là tán khiên? HP nó giảm. Ôi không, nó sẽ chết trước khi Arisa và Mía tiến ra.

>Nhận được kỹ năng Khiêu Khích.

Tôi lập tức kích hoạt kỹ năng. Sau đó trận đấu được bảo đảm. Rồi thì, đòn tấn công cứng cựa nhất của kẻ thù chỉ nhằm vào tôi mà đến một cách ngoan cố.

Với kỹ năng này, nó sẽ khiến mê cung dễ dàng hơn.

Sau khi đến trẻ Arisa và Mía phóng ra ma thuật của họ, nó trở thành trận đấu 1 chiều của các cô gái thú nhân.

Do chúng tôi chiến đấu gần khu cắm trại, mấy người già và lũ trẻ bị đánh thức đang đứng nhìn ở khoảng cách xa. Lũ trẻ rộn lên mỗi khi Mía dùng ma thuật hay giáo Liza sáng lên.

Cuối cùng, con nhện gấu nằm xuống và ngừng cử động sau khi nhận đòn của Liza, làm dậy lên những tiếng reo hò không dứt từ lũ trẻ và người già.

80 Dân chúng ở lãnh thổ Nam tước Muno (5)

Satou đây. Khi tôi về miền quê thời còn nhỏ, tôi đã chơi bên bờ sông rất nhiều. Tôi nhớ đã giữ những hòn đá đẹp và xem chúng như kho báu. Giờ đây, tôi tự hỏi liệu chúng có còn được giữ trong kệ ở nhà cha mẹ cùng kỉ niệm của tôi không.

--oOo--

“Liza, tôi nhờ cô thu hồi ma hạch. Cô có thể để lại mọi thứ trừ ma hạch của nó.”

“Vâng, chủ nhân.”

Đầu tiên trước nhất, tôi đưa một con dao cho Liza người không cảm gì hơn ngoài cây giáo của cô và yêu cầu thu ma hạch.

“Chờ chút, anh lại một mình làm thứ gì nguy hiểm có phải không.”

“Tôi không ngủ được, nên tôi đi thu thảo mộc và bị tấn công.”

“Em không bảo anh đừng đi một mình sao? Cho dù anh có kĩ năng Khiên, anh cũng sẽ chết nếu bất cẩn!”

Sau khi xin lỗi cô bé Arisa đang động nước mắt, tôi giáp mặt với mấy người già đang nhìn chúng tôi từ đằng xa.

“Tôi xin lỗi vì sự quấy rối giữa khuya.”

“Bọn ta không sao đâu, nhưng quái vật đó là một con nhện gấu sao?”

“Phải, nó là một con nhện gấu mà ông nhắc vào buổi chiều, chắc nó bị lạc đường.”

“May mắn cậu tệ hử, nó thường chỉ tới khi khu con người sinh sống mỗi vài thập kỉ. Đây là lần đầu, lão thấy một con trong đời.”

“Ra đó là cách của nó, nó sẽ nguy hiểm nếu mấy cô gái tiềm năng chúng tôi không làm hết sức của họ.”

Mà có lẽ chúng đi ra bởi vì mồi ăn của chúng bị săn cạn kiệt bởi con người?

Tôi đã nghĩ chúng xuất hiện lần này bởi vì việc cải tạo đất, nhưng chúng cơ bản là quái vật không đến gần con người sinh sống hử. Nếu mà tôi không cải tạo đất, những người ở đây sẽ là nạn nhân ngày nào đó.

“Mà nói, cái sáng đỏ đỏ là vũ khí ma thuật đúng ả?”

“Mấy onee-chan đó dùng ma thuật~.”

“Cậu nói gì vậy, khiến người đó dùng làm từ ma thuật!”

“Nó đỡ hết mọi đòn của con quái vật~.”

“Nhưng mà, ngay cả cây giáo đỏ cũng BÙM, thế thế.”

“Em sẽ thành cây giáo khi em lớn.”

“Thật kì diệu chứ hả, như BRUUM.”

Đòn tấn công từ giáo Liza trong suốt nửa đêm thì thật sự bất mất. Đám trẻ chú ý ma thuật của Mía và tôi chỉ có một ít. Mà, em gái nhỏ, ý em là sao khi muốn thành cây giáo.

“Lão nghĩ cậu là một thương nhân, hóa ra cậu là một pháp sư hả.”

“Tôi chỉ mới vào nghề ở cả hai, bỏ qua bên ả, về con nhện gấu này, tôi không cần thứ gì khác ngoài ma hạch, nên mọi người có thể lấy thịt hay da.”

“Đó là thứ tốt nhất mà lão được yêu cầu, nhưng nó được không? Nếu cậu mang nó tới thành thị, cậu có thể bán nó cao giá mà?”

“Hơi phiền toái là thứ đó lớn quá.”

Mấy người già đang phân vân quyết định về nó sau mấy lời của Arisa.

“Ông lão, ông không cần bận tâm. Thay vì cố gắng giữ mấy thứ kì lạ xuất hiện, chẳng phải ưu tiên hàng đầu của mọi người là đảm bảo lương thực sao!”

Chúng tôi để lại cơ thể con nhện gấu trong khi máu đang chảy ra, nó sẽ được phân giải vào sáng mai.

Kế tiếp, tôi cầu nguyện rằng họ sẽ sống sót với thịt quái vật, và sẽ khám phá ra cánh đồng.

--oOo--

“Onii-chan, đây là, cảm ơn anh.”

Một bé gái nhỏ đến cùng Totona đưa tôi một túi nhỏ nhiều đá cuội lẫn bên trong. Đá cuội là những viên đá xinh đẹp được nhặt từ bờ sông. Cái này ắt là kho báu của bé gái. Tôi không sao với lòng biết ơn bình thường này. Tôi nhặt một và trả phần còn lại cho cô bé.

“Anh chỉ lấy cái này, em nên trân trọng phần còn lại.”

“Un.”

Bé gái nhỏ rụt rè nép sau Totona.

Tiếng la hò vang lên ở nơi cơ thể con nhện gấu được treo lên. Hình như Liza bắt đầu phân giải nó.

Do Totona và bé gái trông bồn chồn lo lắng, tôi giục họ, “Đi và nhìn nó đi.”

Thứ tôi nhận được là một viên sỏi đỏ đục màu. Tôi không nhặt viên đẹp nhất nhưng khi tôi Thảm định nó, [Đá Huyết Xà] được hiện lên. Không hiểu chữ rần đến từ đâu nữa.

Từ khi hòn đá này là một trong những thành phần cho [Thuốc giả: Mọi mục đích], nó chắc chắn là sự phát hiện may mắn. Tôi kiểm tra bờ sông tại vùng đất cải tạo, hóa ra có rất nhiều hòn đá giống vậy ở đó.

Vẫn còn thời gian trước bữa sáng, tôi đoán mình nên đi nhặt chúng. Hôm nay, bữa sáng được làm bởi Lulu, Nana và Arisa. Lulu đang rán sức dạy cho Arisa làm thế nào để nấu ăn.

“Mia, tôi muốn đi dạo dọc bờ sông, em muốn cùng đi không?”

“Nn.”

Tôi mời Mia vừa quay về sau khi rửa tóc và cơ thể bằng nước nóng. Tôi tự hỏi liệu lời la mắng từ Lulu làm việc đúng tốt không, hiện thời, cô bé không loanh quanh khi trần truồng nữa.

Mia đưa tôi một cái khăn và khiến tôi lau khô tóc cô bé. Arisa hét lên, “Anh quá ngọt ngào với Mia! Làm ơn lau tóc em với~.”, từ đằng xa, con bé y như khi. Chẳng phải tôi đã lau nó ngày kia sau?

Tôi đi về phía đối diện của sông bằng cách nhảy qua các tảng đá nằm rải rác khắp trên các vùng nước nông.

“Satou, tay.”

Do khoảng cách hơi rộng trong số các hòn đá rải rác, Mia giữ tay cô bé để tôi bắt chúng và kéo cô bé.

Có vẻ tôi dùng nhiều lực, Mia té vào ngực tôi. Nếu Arisa thấy cảnh này, con bé khả năng lại nói gì đó.

Trong khi nhặt đá như dự định trên bờ sông, tôi nhìn vào con sông. Đi dạo trong khi nghe tiếng kèn lá của Mia, nó thực sự là khoảng thời gian xa hoa. Yup, thực sự là yên bình.

“Không có cá.”

Mia lằm bằm trong khi vừa nhìn vào con sông vừa chơi kèn lá. Không có bóng con cá nào trên sông này. Không, thậm chí ngay cả sinh vật thủy sinh khác như cua trên bờ sông cũng có. Có lẽ chúng đã bị bắt bởi Totona và người khác hay người dân láng giềng.

“Hình như có chim.”

Những con chim nhỏ dường như xoay sở để sống sót. Tôi tiếp tục nhặt đá trong khi chúng tôi nghỉ.

Chúng tôi tận hưởng cuộc dạo chơi yên tĩnh cho đến khi Pochi gọi.

Hơi khó để ngăn Pochi đến và nhảy vào sông từ khi cô bé không khả năng đi qua đá. Nhờ điều đó, không khí trì trệ hoàn toàn biến mất. Như mong đợi từ Pochi.

--oOo--

Đã hai ngày kể từ khi chúng tôi rời mấy người già và lũ trẻ. Chúng tôi đã gặp cướp ba lần, nhưng chúng tôi để chúng chết dở do chúng chỉ phổ biến là cướp bình thường. Chỉ vừa được 3 lần, nhưng tôi thấy trang bị bọn cướp thì quá tốt ở đây. Hồi trước bọn cướp thì dùng thứ như cung và tên, rìu đốn gỗ, và dao găm mà có thể dùng như công cụ hàng ngày, nhưng trong lần ba, chúng dùng trang bị như kiếm thẳng làm từ đồng đúc. Hơn nữa, gã đàn ông trông như thủ lĩnh có giáp ngực và khiên làm bằng sắt.

Dù vậy, ngay cả khi bọn cướp có trang bị tốt, chúng vẫn không có gì đâu lại mấy cô gái thú. Chúng dễ dàng bị đập mà các cô gái còn không đổ một giọt mồ hôi.

“Chủ nhân, có chiếc xe~.”

Tama ngồi trên tôi khi tôi đang lái xe chỉ vào một điểm trên cánh đồng cỏ bằng tay trái. Tôi không thể thấy nó từ khi Tama gác chân con bé trên vai tôi. Từ khi không thể khác được, tôi xoay cả người để nhìn đến đó. Một phần của chiếc xe đang được nhìn lên qua cánh đồng cỏ. Không có ai chung quanh theo rada.

Nó có lẽ là nạn nhân của bọn cướp. Tôi nên làm cho họ vài ngôi mộ, nhưng vì tôi không muốn thấy địa điểm khủng khiếp, tôi quyết định lờ nó đi.

“Em tự hỏi liệu nó có bị ăn cướp tấn công không?”

“Có lẽ vậy.”

“Cướp nên bị đánh trả nano desu!”

“Đánh lại~.”

Arisa và Pochi bị kích thích vì lời Tama xuất hiện từ đằng sau. Tôi sẽ bỏ qua cô bé vì tình cờ nắm tay tôi, nhưng khi mà tay con bé bò lên đùi tôi ^^, tôi vào thế búng đầu.

“Chủ nhân, em trả quyền này, nên xin chờ em mượn quyển sách ma thuật tự nhiên khác~.”

Arisa đang bảo vệ trán con bé khỏi chủ đề trong khi nhẹ lườm tôi, tôi nhận cuốn sách.

Tôi bỏ sách vào túi, lấy ra sách ma thuật tự nhiên từ đó, và đưa nó cho Arisa. Nói cách khác, nó không từ kho chứa. Khi mà tôi đã có sách ma thuật trung cấp từ Trazayuya, tôi để sách giới thiệu ma thuật tôi có từ thành phố Seryuu mà Arisa đưa lại vào túi và để nó đó. Tôi thường dùng nó thay như một cái gối.

Đối với tỉ lệ biết chữ, mọi người đã trở nên đọc được 100 miếng thẻ học. Chỉ có Arisa và Nana ở tại mức độ họ có thể đọc sách. Dường như Nana đã có khả năng đọc từ ngày cô ấy được làm ra. Lulu và Mía có thể đọc sách tranh đơn giản. Mọi người học nhanh thật.

Pochi và Tama thì vướng mắc với sự khác biệt giữa ngôn ngữ viết và nói, nên chúng không đọc giỏi. Do chúng có khả năng đọc số, tôi sẽ dạy chúng tính toán lần kế.

“Chủ nhân, cái lịch này, là gì vậy?”

Cô bé đưa tôi một tờ giấy từ sách ma thuật tự nhiên. Nó là tờ giấy mà tôi mua từ chợ trời với giá trị 100 tiền vàng.

Tôi đã ngó nó chút trong lần nghỉ trước, nhưng nó chỉ là một tờ giấy hầu như biên soạn ngày và lịch trình. Nó thú vị ở chỗ cái lịch trông như được in, nhưng đôi khi có mấy dòng nghịch ngoạc ngẫu nhiên và số hình vẽ như mạng nhện, tôi chẳng thấy nó giá trị chỗ nào. Nên tôi cho rằng nó chắc có vài bí mật, và thử làm nhiều thứ khác, như xem dưới ánh mặt trời xuyên qua, nhưng sau cùng tôi bỏ bê nó.

“Sinh thiết?” (med: thí nghiệm sinh hóa bằng cách lấy mẫu (mô) từ cơ thể sống để xem xét hiện trạng, nguyên nhân, mức độ bệnh.)

Arisa nói thế trong khi nhìn vào tờ giấy.

“Đâu có thứ gì như vậy được viết trên đó mà?”

“Nếu anh đọc nó theo chiều dọc, thì đó là cái nó nói mà?”

Đọc dọc? Có mấy thứ như bảng thông báo trong thế giới khác hả.

Khi tôi nhìn vào tờ giấy, nó chắc chắn đọc được.

Tôi để tờ giấy vào kho chứa, sắp theo ngày, và đọc nó lần lượt. Tôi hiểu rồi, nó chắc chắn đáng giá 100 tiền vàng.

“Arisa, cô tuyệt thật đó!”

“Fufun, nếu anh muốn khen em thì em thích anh hành động hơn là thái độ~.”

Tôi đề cương cho Tama, và ôm lấy Arisa. “Uwaha, sao đột nhiên, không mà~”, con bé để ra mấy âm thanh kì cục, nhưng mà, không sao hết.

Tôi muốn đọc nội dung trong tờ giấy chi tiết, nhưng khi mà chúng tôi sẽ chạm trán cướp trong hai giờ nữa hôm nay, tôi để nó sau vậy. Bọn cướp lần này là nhóm 30 người.

Hơn nữa, có bốn người từ những Hiệp sĩ của lãnh thổ Nam tước Muno đang thẳng tiến tới đây từ hướng đó.

Bọn cướp ắt dễ bị đánh bại bởi những hiệp sĩ đó, nhưng chúng không giống định tấn công hiệp sĩ, tôi thắc mắc tại sao chúng không muốn tấn công hiệp sĩ cho dù chúng có lợi về quân số. Những hiệp sĩ cũng hình như không chú ý đến bọn cướp, họ đi thẳng tới đây. Để phòng ngừa, tôi sắp xếp Liza bảo vệ phía sai xe, và Pochi cùng Tama thì ở đằng trước.

“Thương nhân đằng kia, ngừng lại. Đại nhân ta là một hiệp sĩ cao cấp của Nam tước Muno, Eral.”

“Vâng vâng, hiệp sĩ-sama, hân hạnh gặp anh, tôi là Satou, một thương nhân.”

Do tôi không biết lễ nghi chính xác, tôi xuống xe và cúi đầu.

>Nhận được kĩ năng Lễ nghi.

...thì ra ứng xử của tôi cho tới hôm nay là chưa đủ đô, hay nó sai lầm—phải thôi ngừng truy nguyên do quá nhiều.

“Cậu có thấy bất kì chiếc xe trông xa hoa của quý tộc lái không? Hoặc là cậu thấy một phụ nữ đẹp cười trên con ngựa trắng?”

“Tôi đến từ lãnh thổ Bá tước Kuhanou, nhưng tôi không thấy thứ gì như xe hay con người đó. Tôi thấy một chiếc xe trông như được thương nhân dùng trên một đồng cỏ chỉ vừa ngay kia.”

“Cậu không dối trá trong lời nói chứ nhỉ?”

“Vâng, tất nhiên rồi. Niềm tin là thứ quan trọng nhất của thương nhân mà.”

Hiệp sĩ đe dọa tôi bằng cách nắm chặt tay cầm kiếm, tôi bình tĩnh đáp lời lại. Nó không thể so sánh với giáo Liza.

“Được rồi, sir Bezz, siz Donozo, hai người kiểm tra chiếc xe đó và sau đó đưa lệnh cho bảo vệ vùng biên giới đề phòng. Chúng ta sẽ báo cáo lại Nam tước.”

Đám hiệp sĩ chia làm hai nhóm và đi xa mà không hề cảm ơn vì thông tin. Trông như bọn cướp đang tấn công các hiệp sĩ, có lẽ chúng nhận thấy số lượng giảm đi là cơ hội tốt.

Họ chẳng phải người tôi muốn cứu, nhưng khi mà bọn cướp đã bị lừa ra, hãy tận dụng cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

81 Dân chúng ở lãnh thổ Nam tước Muno (6)

Satou đây. Khi tôi thử những game phương Tây lần đầu, tôi bị ngạc nhiên vì mạng của một người lại dễ dàng bị lấy đi như vậy. Thực có duyên khi gọi nó là khoảng cách văn hóa, nhưng nó không thể được xem nhẹ ở thế giới song song.

--oOo--

Dường như lũ cướp quật đổ các hiệp sĩ với dây thừng và quãng lưới, rồi tấn công họ. Khi các hiệp sĩ lọt vào tầm nhìn chúng tôi, họ đang chặt vật chiến đấu từ bên trong lưới. Cái lưới trông dễ cắt bằng kiếm, bộ họ là dân nghiệp dư hay sao?

Bọn cướp cũng điên tiết tấn công họ, nhưng do các hiệp sĩ mặc giáp toàn thân, các đòn đánh không qua được nhiều.

Có vẻ như chỉ có 3 cung thủ trong số bọn cướp, Pochi và tôi chia ra để hạ chúng từ trên cây. Tôi thắc mắc tại sao chúng luôn ở trên cây. Thật bí ẩn.

Mấy tên cướp chú ý tụi tôi đang tiến đến, nhưng chúng đã bị giảm đi phân nửa khi cách chúng tôi 200m. Mía tấn công với Sương mù Cay, và bọn cướp

đang sặc sụa vừa bị những cô gái thú nhân vô hiệu hóa. Có vẻ như chưa có ai chết vào thời điểm hiện tại.

Tôi để xe cho Lulu, và nhờ Nana người mà vừa được tôi niệm Khiên để bảo vệ cô ấy.

Tôi cũng tự dùng Khiên lên chính mình và tiến thẳng tới chiến trường cùng với các cô gái thú.

Tôi cắt lưới đang kiềm giữ hiệp sĩ bằng con dao trong khi mấy cô gái giữ chân bằng cườp.

“Làm giỏi lắm, cậu thương nhân! Lũ cườp khốn kiếp này, hãy nạp mạng cho lưới kiếm của đại nhân hiệp sĩ cấp cao Eral-sama đi!”

Sau cái gạt đầu nhẹ của hiệp sĩ khác, anh ta liền theo hiệp sĩ Eral, và họ tẩm máu lũ cườp. Cho dù cả hai bọn họ chỉ mới cấp 9, song trang bị và kỹ năng chiến đấu họ vượt xa, nên nó thành cuộc tàn sát một chiều. Họ giết tất cả những tên cườp đang nằm trên đất sau khi chúng bị vô hiệu hóa bởi Liza và người khác để chắc chắn. Họ thực tàn nhẫn.

“Tiếc quá, ngài hiệp sĩ, ngừng ngay đó.”

Một daruma có râu hình như là thủ lĩnh bọn cườp bước ra từ rừng. Thuộc hạ cạnh hắn đang giữ một phụ nữ với quần áo lữ hành làm con tin. Người phụ nữ bị trói bằng dây thừng. (med: daruma là con búp bê lật đật của Nhật, mặt tên này y chang vậy, hỏi gg để biết chi tiết)

“Hừm, một con tin hả.”

Gi vậy, Nhận thức Nguy cấp cảnh báo tôi một cách rất tồi tệ. Có cuộc phục kích đâu đây? Tôi để tâm đến xung quanh.

Không.

Nó đến từ hiệp sĩ Eral.

Hiệp sĩ Eral định đâm người phụ nữ con tin cùng với người đàn ông sau cô, tôi ném con dao trên tay để gạt kiếm hắn ra.

Fuh, làm được rồi.

Trong khi xác nhận sự an toàn của người phụ nữ, tôi tránh lưỡi dao của tên cườp tấn công từ đằng sau. Hình như hiệp sĩ Eral không thể quyết định nên tấn công tôi hay cườp.

Lời nhạo báng phát ra từ daruma râu.

“Ceh, người không quan tâm đến con tin sao, người vậy mà là hiệp sĩ à?”

Daruma râu, một tên cườp, thì còn nhiều nhân tính hơn cả hiệp sĩ...

Daruma râu đỡ gạt thanh kiếm của hiệp sĩ Eral bằng cây búa của hắn.

Hiệp sĩ khác chém người đàn ông giữ con tin từ đằng sau. Lũ hiệp sĩ trong thế giới này có vấn đề à?

“Toruma!”

Tiếng kêu phát ra từ người phụ nữ bị bắt làm con tin. Gì vậy? Người đàn ông bị vô hiệu hóa đó không phải cườp. Hiệp sĩ nghe tên người đàn ông được thốt ra dường như phán xét người phụ nữ cũng là cườp, tên hiệp sĩ lầm lì vung kiếm tới cô. Tôi lên mình giữa họ, bật Khiên.

“Hiệp sĩ-sama, ngài đang tấn công lầm địch thủ. Người này không phải cườp.”

Tôi không chắc người hiệp sĩ lầm lì có tin lời tôi không, nhưng anh ta để người phụ nữ yên.

Trận chiến của hiệp sĩ Eral và Daruma có râu kết thúc chớp nhoáng sau khi người hiệp sĩ lầm lì đến giúp. Những tên cườp khác định bỏ chạy khi chúng thấy daruma râu sắp thua, nhưng Pochi và Tama ném đá vào chân, bắt giữ chúng.

“Đồ hèn nhát.”

“Fuhn, lũ ngốc. Tưởng nghĩ có thể chiến đấu ngang cơ với hiệp sĩ danh giá như ta đây sao. Thiệt tình, lũ bọn chúng luôn sinh sôi dù cho chúng ta có loại bỏ bao nhiêu lần đi nữa.”

Sau khi họ hoàn tất việc xử lý bọn cườp, những hiệp sĩ dứt điểm những kẻ bị trôi bên cạnh xe. Tôi chỉ thấy đây là cảnh tàn sát quá đáng. Tôi định lên tiếng phản đối, nhưng tôi bị ngăn bởi Arisa vừa đến cạnh tôi trước khi tôi nhận ra.

“Fuhn, thực lãng phí thức ăn nếu để lũ cườp này sống. Ta cảm ơn vì sự trợ giúp của cậu. Cậu nên cảm thấy hạnh diện. Ta để lại cho cậu trang bị của lũ cườp, nó có thể dùng cho việc buôn bán của cậu.”

Các hiệp sĩ rời đi sau những lời đó mà chẳng có cảm giác giống như họ biết ơn gì cả.

Mà nói tới Toruma-shi vẫn còn sống. Do anh ta không chết tức khắc, tôi để anh ta uống bình máu, và nước da anh ta trở lại nháy mắt. Hiệu dụng tức thời này luôn bất mãn cho dù nhìn nó bao nhiêu lần. Hơi thở anh ta dần ổn định dù anh vẫn chưa có lại ý thức.

Hayuna-san--tên người phụ nữ con tin--bảo chúng tôi rằng đứa con của cô và anh ta được giữ ở mặt đạo hang ổ của bọn cướp trong rừng. Họ không thể phản kháng lại lũ cướp vì chúng giữ con họ làm con tin.

Tôi làm Hayuna-san muốn đi cùng tụi tôi tới chỗ hang ổ ngủ bằng ma thuật của Arisa.

--oOo--

Mia, Arisa và tôi đi để tấn công nơi trú ẩn của bọn cướp.

Tôi muốn tới chỗ hang ổ một mình, nhưng Arisa khẳng định đi cùng dù thế nào đi nữa, và Mia cảm thấy muốn ốm vì mùi máu tạt dụng cơ hội đó, nên quyết định là tụi tôi đi cùng nhau.

Hang ổ chỉ cách 100m từ đường cái. Sau khi tụi tôi làm lũ cướp ngủ với ma thuật Arisa từ bên ngoài, tụi tôi ung dung cứu đứa bé của Hayuna-san.

“Được rồi~, nhiệm vụ cứu đứa bé hoàn thành!”

“Nn.”

Tôi để đứa bé cho Mia do Arisa đang kêu tôi.

“Đứa bé đó có một ân sủng. Khá hiếm đó.”

Đứa bé đó có một kĩ năng bất thường, [Tiên tri].

“Đó là loại kĩ năng gì.”

“Kĩ năng đó cùng hiệu quả như khi nhận tiên tri từ việc tập hợp rất nhiều tư tế và vu cơ cầu nguyện ở đền thờ nhiều giờ liền.”

“Nó tiện lợi nhì.”

“Nhưng mà, do anh có thể chết nếu vô tư dùng nó quá nhiều, có vẻ như nó không thể bị lạm dụng.”

Tôi đoán nó giống mấy loại đường dây nóng tới thần. Tôi phần nào mừng tượng cảnh một nhân viên bán hàng đang trực điện thoại.

“Giờ sau đó, bỏ vụ đứa bé qua một bên đi, chúng ta phải làm gì với bọn cướp này đây.”

“Chắc có lẽ chỉ cần lấy vũ khí và áo giáp là được, rồi để chúng một mình. Chúng đâu thể tiếp tục nghiệp ăn cướp sau khi đồng bạn bị diệt trừ đúng không?”

Có 3 tên cướp bên trong hang ổ. Tôi đã từng nghĩ chúng là tù nhân đầu tiên do chúng có vẻ gầy yếu giống như chưa từng chiến đấu, nhưng băng đảng của chúng cùng loại đám cướp với daruma râu vừa nãy, nên nó có lẽ chẳng sai được.

“Anh luôn độ lượng hể. Thôi, thế cũng được. Nhưng mà, chỉ có những đàn ông mảnh khảnh hả. Em thắc mắc liệu chúng có là người yêu của daruma lúc nãy không? Vì phần nào nó có cảm giác giống với BL, nên em sẽ tha thứ cho chúng.”

Tôi chả quan tâm đến sở thích hay nhân phẩm bọn cướp, nên tôi để việc thu thập trang bị cho Arisa người đang để ảo tưởng thoát ra khỏi miệng.

“Thấy kho báu rồi!”

Tôi nghĩ rằng đó là vài loại vật dụng khiêu dâm do nó đến từ Arisa, nhưng nó chỉ là một chuỗi hạt bình thường.

Nó có một viên ngọc nhỏ đính trông như ngọc lưu ly.

“Nó là một cái bùa. Có lẽ là hàng ăn cướp, nhưng nó là một món ma thuật khá tốt. Dù em không biết loại.”

Cuộc tìm kiếm kết thúc sớm, và tụi tôi thu thập không chỉ kiếm thường, mà còn áo giáp, dao găm, cung và tên trong nhiều thứ khác nhau. Rồi cho đồ ăn, tụi tôi chỉ lấy thứ xa xỉ như rượu.

Khi tôi xem bản đồ, có một nhà kho ẩn trong tường phòng tên trộm. Khi tôi kiểm tra bên trong, có các món trang sức và tiền tổng cộng 5 tiền vàng, rất nhiều đồ uống cao cấp, và mấy cuốn sách chả hề phù hợp.

“Truyện anh hùng chẳng là thứ một tên cướp nên mang. Và có cả một chuyện tình giữa một hiệp sĩ và một cô gái quý tộc luôn kìa...”

Dù hẳn ta là một daruma râu, hẳn vẫn biết đọc? Nếu có gì, thì những cái này sẽ bán rất được cho các tiệm cầm đồ không minh bạch hử.

“Ja ja~n, nhìn đây này.”

“Làm tốt lắm, Arisa.”

Arisa đưa tôi hai cuộn phép bọc trong vài loại hàng đầu. Chúng là Che chở và Khiển Tên, không may là Che chở đã được xài.

Có lẽ nó được mang bởi một thương nhân hay một quý tộc dùng để tự bảo vệ.

“Gi, anh chỉ thấy cuộn phép thôi sao? Chú ý vào miếng vài nữa cơ~.”

Tôi thử thăm định nó. Trông như một loại ma cụ. Từ những gì tôi hiểu, nó là một loại nguyên liệu gọi là sợi Yuriha mà trước đây tôi chưa từng nghe, nó có sức phòng ngự cao với đòn tấn công vật lý và ma thuật. Nếu mà nó không có hiệu ứng gì kì lạ, thì tôi sẽ làm mấy thứ cho Lulu từ nó, dù nó thuộc về đàn ông.

“Giống như nó có thuộc tính ma thuật hử. Do tôi không hiểu lời giải thích về hiệu ứng đặc thù, hãy đặt nó để dành làm trang bị.”

“Uu~n, em không muốn nó bị nguyên rủa không thể cời bỏ. Cho dù hoang phí, nhưng cũng đâu khác được.”

Cộng thêm, có ba con ngựa cột đằng sau nơi ẩn náu. Tôi nhìn vào kho gần đó, nhưng tôi chỉ thấy một cái cương dùng cho tên trộm. Tôi đặt cương cho một con ngựa có vẻ khác giống.

“Ái chà, bọn cướp chắc là làm ăn phát đạt.”

“Hình như thế, chỉ có một dây cương thôi.”

“Em sẽ cười.”

Mia cười một trong những con ngựa không có yên. Dường như cô bé đã quen chơi với ngựa hoang ở nơi mình sinh ra.

Học theo Mia, tôi cũng cười ngựa. Tất nhiên là con ngựa có yên. Tôi để chân lên bàn đạp và leo lên trong một nhíp.

>Nhận được kĩ năng Cưỡi ngựa.

>Nhận được kĩ năng Cưỡi (Mount).

Cái phía sau dường như là kĩ năng cho mấy vật ngoài ngựa. Do sẽ rất tội nghiệp nếu để Arisa đi bộ, tôi để cô bé lên đằng trước tôi. Sẽ không sao nếu cô dựa đầu vào ngực tôi, nhưng tôi muốn cô ngừng cái việc ỉm mông vào tôi. Do Arisa đang giữ đứa bé, tôi chỉ cảnh cáo con bé, nó sẽ là giờ trừng phạt khi tội tôi về lại xe. Hiển nhiên là không theo cách tình dục rồi.

Tội tôi về lại xe trong khi giữ đứa bé trên tay, xác bọn cướp đã xếp dọc bên vệ đường đằng đó. Trông như trang bị của chúng đã bị thu hồi hoàn tất.

“Chủ nhân, em không có cắt đầu mấy cái xác, em nên làm gì?”

“Để chúng đó được rồi, vẫn còn hai ngày nữa mới tới thành phố kế, chúng sẽ bốc mùi rất tệ nếu chúng ta làm thế.”

Tôi rõ ràng không muốn du hành cùng với 30 cái đầu bị chặt.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

82 Dân chúng ở lãnh thổ Nam trước Munio (7)

Satou đây. Lúc còn nhỏ, tôi cho rằng nam châm lơ lửng vì gặp nam châm khác cùng cực là điều bí ẩn. Các trò ảo thuật rất phổ biến khi đó, nên tôi cho rằng nam châm lơ lửng là ma thuật.

Trong một thế giới song song, nam châm hút hắt được coi là đá ma thuật.

--o0o--

Bên trong xe thường có rất nhiều không gian giờ thì đầy hành lý.

Tôi làm loại ngựa trang này để ngăn ngừa Hayuna và người đàn ông trở nên nghi ngờ. Tôi đặt xung quanh dụng cụ nấu ăn, hộp và thùng chứa thực phẩm cho hai ngày bên trong xe. Giữ chúng khỏi lật thật khó.

Suốt lúc này, tôi đã biết ơn vì có Hộp Đồ.

Tất nhiên tôi để khoảng không vừa đủ cho mọi người. Mía phản nản, “Chật chội.”, nhưng cái này có lẽ vẫn còn khá thoáng so với xe bình thường.

Như dự liệu, ngay cả vô tư như Mía cũng hỏi, “Anh lấy chúng từ đâu?”, sau điều này, nhưng tôi cho cô bé xem túi ma thuật [Túi giữ đồ].

Bỏ qua bên Mía người sẽ chia xa chúng tôi ở rừng Bornean, tôi không phiền lòng nếu kể cho các thành viên khác về Hộp Đồ, nhưng tôi muốn tránh tình cảnh mấy cô gái tôi bị bắt cóc bởi vì tin đồn lan truyền, tôi không muốn tổn hại đến con đường của mình. Tất nhiên là, tôi không nghĩ mấy cô gái sẽ lan tin đồn, nhưng không thể phủ nhận khả năng ai đó tình cờ nghe khi mấy cô chuyện trò.

Sẽ an toàn hơn để giữ điều này như bí mật cho tới khi mọi người đủ mạnh để tự bảo vệ bản thân dù họ dính vào rắc rối.

Ở một khía cạnh, nếu nó là túi ma thuật [Túi giữ đồ], thì đích nhắm sẽ là đồ vật, nên cho dù nó bị trộm, nó cũng sẽ không gây phiền hà gì.

--o0o--

“Chúng ta nên sớm đánh thức họ không?”

“Được, hãy để họ yên cho tới khi đến điểm cắm trại kế. Nếu họ là những người kì cục, hãy bỏ họ trước khi chúng ta vào thành phố Muno.”

“Ô kê.”

Ngay từ đầu, chúng tôi đã không chạm trán cướp hay dã thú nữa, nên tôi để việc lái xe cho Lulu. Liza đang tập cưỡi ngựa. Mía ở bên cô ấy, cô bé dạy Liza làm sao để giữ một con ngựa. Tất nhiên, Liza cưỡi ngựa có yên.

“Ông chủ, em muốn chạm vào má của sinh thể nhỏ này. Em yêu cầu được cấp phép.”

“Đừng có đụng em bé.”

“Em thỉnh cầu hãy xem xét lại, ông chủ.”

Nana dán mắt vào đứa trẻ trong khi hỏi, nhưng nó NG (No good=không tốt) khi đụng vào đứa bé mà không có sự cho phép của người bảo hộ.

Khi tôi cấm nó, cô ấy quay ngoắt mặt vào tôi trong sự kháng nghị.

Động tác cô ấy làm nhớ đến sự kinh dị, nên hãy hoãn vấn đề này lại.

“Hãy hỏi sự cho phép khi người mẹ thức dậy.”

“Ông chủ, em yêu cầu sự cho phép để thúc đẩy sự tỉnh dậy của người mẹ.”

“Không được, đừng có đánh thức cô ấy cho tới khi cô ấy tự mình dậy.”

“...Daaa, ông chủ.”

Nana chấp nhận trong khi có chút đau khổ, nhưng khi nhìn vào đứa bé cô liền ngồi xuống sàn, ôm đầu gối và để cằm lên gối trong khi say sưa ngắm đứa bé.

Arisa không ở đây, cô ở với Lulu ở chỗ ghé lái. Hình như cô bé không muốn ở gần Toruma với mùi mồ hôi của anh ta.

Pochi và Tama trông khá hứng thú với đứa bé, nhưng chúng không lại gần nó. Cả hai trông có chút u tối nào đó, tôi tự hỏi có phải chúng không giỏi đối xử với trẻ em?

Khi tôi hỏi chúng có chuyện gì, chúng chỉ trả lời lại, “Không có gì nodesu.”

Nó không giống như chẳng có gì, nên tôi sẽ nói chuyện với chúng sau bữa ăn. Khi bạn no, bạn sẽ thấy tốt hơn, và những nỗi lo âu của bạn sẽ nhẹ đi.

--o0o--

Pochi và Tama trông u sầu vừa nãy chạy đi với tinh thần hăng hái sau khi chúng tôi đến khu hạ trại trong khi nói, “Bọn em sẽ săn mồi bữa hôm nay

nodesu.” Chúng muốn chứng tỏ cho đứa bé thấy chẳng?

Arisa và Mia đi nhặt củi cùng nhau.

“Arisa, cây gậy dài sẽ là vật cản khi cô đang thu lượm củi.”

“Em muốn kiểm tra vài ma thuật mới, nhưng rất khó để dùng ma thuật mới lần đầu tiên bằng một cây đũa ngắn anh biết đấy.”

“Kết luận chung cuộc hử, cô đã quyết định học loại ma thuật nào thế?”

“Em vẫn chưa quyết định. Em đã thu hẹp lựa chọn thành ba loại ma thuật, nên em nghĩ sẽ chọn một sau khi thử chúng. Do nơi này là một vùng đất hoang ngoài bờ vách, em sẽ không nhấn chìm khu rừng trong biển lửa cho dù em thất bại với nó đúng không?”

(Mia) “Ồn mà.”

“Cho dù có cháy, Mia sẽ dập tắt nó cô ấy nói.”

“Để nó cho tôi.”

“Cẩn thận đừng để Pochi và Tama dính vào đó.”

“Ồ kê.”

“Nn.”

Tôi cho phép trong khi cảm thấy hụt hơi tới Mia người đang đưa dấu hiệu chiến thắng V với khuôn mặt hờ hững thế. Nà, tôi đoán cô bé không phải không biểu cảm, mà cô bé có chút đỏ, chắc cô bé thấy chút xấu hổ.

Hình như cô bé vẫn bận tâm về vụ thử nghiệm ma thuật thất bại hôm qua mà làm khu cắm trại ngập lụt.

Bữa ăn hôm nay được chuẩn bị bởi Lulu và Nana, tôi dự định dạy Liza cách chăm sóc ngựa. Từ những gì tôi đọc trong manga và tạp chí, bạn sẽ gắn bó với ngựa của bạn nếu bạn chải lông cho chúng sau khi cưỡi. Tôi cũng nghĩ rằng Liza nên học cưỡi trên lưng ngựa vì lợi ích việc né tránh bọn cướp.

“Liza, cô có giỏi việc cưỡi ngựa không?”

“Vâng, em đã từng làm việc tương tự với cưỡi một con thú gọi là Hà Tê ở quê nhà.” (med: chỗ này eng ghi là Lineback, hình như là sự lai tạp.) (Ed: =))

Tôi phần nào có thể mừng tượng hoặc không ra sinh vật với cái tên gọi tỉnh tế thế. Đừng nên truy cầu nó làm gì. (Med: Minh mò raw thì nó ghi vậy Rainobaku, giải nghĩa chắc là sinh vật lai giữa hà mã và tê giác, Satou chắc k nghĩ con nào lai con nào, mà raino=tê giác, baku=hà mã, chắc vậy.)

Tôi cột ngựa vào cây bên cạnh và đưa chúng chút ngũ cốc và rom. Ba con ăn rất là thật tình. Tôi không cho là chúng đói vì không có con nào gầy cả. Chắc có lẽ vì nó là thức ăn gia súc.

--oOo--

Do chúng tôi có thêm nhiều ngựa, tôi nghĩ đến nên đưa chúng vào sử dụng thực tế.

Tôi đã nghĩ nên để nhiều ngựa kéo xe, nhưng tôi lo lắng hệ thống đà treo của chiếc xe cũ kỹ này trở nên lỏng lẻo. Tôi e rằng trục sẽ gãy do đường gồ ghề. Tôi cũng nghĩ nên làm thêm đà treo, nhưng tôi không có đủ trang thiết bị dùng làm nhíp xe kích cỡ lớn, nên tôi đành từ bỏ.

Nếu tôi làm được một ma cụ tái tạo được ma thuật lơ lửng mà cô gái tiệm ma thuật đã minh chứng, khả năng vận chuyển của chúng tôi có thể tăng lên. Nó sẽ giống như động cơ tuyến tính theo cách nào đó.

Có một phương cách làm ma cụ có thể tái sản sinh ma thuật tương tự bên trong sách của Trazayuya, nhưng có vẻ như nó cần cơ sở qui mô lớn và người dùng ma thuật tự nhiên, nó không thể đạt được lúc này. Giống như các khối ở mê lộ đã di chuyển theo cùng nguyên tắc.

Vào khúc cuối, cả ba con ngựa trở thành vật cưỡi. Nếu để mấy cô gái thú cưỡi nó cùng vũ khí, khả năng nó sẽ xua đuổi lũ cướp.

Đầu tiên, tôi quyết định làm dây cương cho việc cưỡi ngựa. May mắn thay tôi có rất nhiều da, nên tôi làm chúng trong khi xem xét cách khâu và cắt từ sách chỉ dẫn. Tôi bảo gỗ làm bàn đạp do nó không thể làm được chỉ với da. Tôi đã có vật mẫu, nên nó rất dễ.

Tôi hoàn tất trong 30 phút, và tôi lập tức thử đặt nó lên lưng ngựa để kiểm tra sự vừa vặn. Yup, không hề có vấn đề gì.

Tôi nên làm bộ dây cương nhỏ cho Pochi và Tama.

Khi tôi tháo dây cương, Nana gọi tôi. Hình như Hayuna-san đã thức dậy.

“Cảm ơn cậu rất nhiều. Cậu thậm chí còn dùng bình thuốc ma thuật cho Toruma.”

“Tôi không bận tâm đâu, sau cùng thì không gì có thể thay thế được mạng sống con người cơ mà.”

Mặc dù nó là một bình thuốc ma thuật, cái mà tôi dùng chỉ là rẻ nhất trong đám tôi làm, nhưng không cần nói về điều đó.

Hayuna-san đỡ mũ cô xuống trong khi nói cảm ơn. Cô là một phụ nữ có mái tóc vàng hoe đỏ. Cô ấy khá xinh đẹp, nhưng cô trông không như tuổi 25 với đôi mắt trẻ con của mình. Cho dù vậy, cô ấy nhìn y như một người mẹ đích thực khi cô ôm đứa bé. Bầu ngực cô ấy lớn hơn hầu hết, nhưng không thể gọi cô là “Kyonyuu*”, mà vòng eo cô khá ngon. Cấp độ của cô ấy là 3, cô ấy có kĩ năng [Dọn dẹp]. (med: *hiều nôm na là ngực bò sữa)

Người đàn ông vẫn ngồi bên cạnh cô, Toruma-shi, nam giới 30 tuổi trông không đáng tin lắm do chiều cao và dáng gầy. Tóc anh ta màu nâu nhạt, không râu. Cấp độ 4, có kĩ năng [Giao thiệp].

Khi tôi có cuộc nói chuyện lặng lẽ với Hayuna-san, Arisa ngồi xuống bên cạnh và thì thầm hỏi tôi với mặt đáng lo ngại. Cô bé đội mũ trùm, có lẽ vì Hayuna-san và người đàn ông ở đây hôm nay. Tóc cô bé nếu nhìn lên dưới mũ trùm sẽ trông như màu vàng kim. Có vẻ như cô bé không định làm mấy việc gây chú ý, chắc có thể là tóc giả hay ma thuật.

“Anh không có hứng thú với phụ nữ đã kết hôn đâu nhỉ?”

“Không hề, lãng nhăng không có kết quả.”

“Đ-đúng vậy nhỉ! Anh hiểu mà phải không nhỉ.”

Tôi đối mặt Hayuna-san do sẽ thô lỗ nếu nói chuyện riêng.

“Trông như cô đang làm một chuyến hành trình, cô định đến đâu vậy?”

“Phải, chúng tôi đang lẩn trốn, nhưng chúng tôi đã được tha thứ bởi nhà cha mẹ, nên chúng tôi đang quay về thủ đô của lãnh thổ Công tước.”

Chẳng phải lẩn trốn là từ cô nên che giấu sao?

Ồ phải, Toruma-shi này, là một người cháu của Công tước. Arisa la lên, “Hình mẫu, kita”, khi cô nhìn vào người này. Tôi mừng việc này diễn ra trong lúc họ còn ngủ.

“Ufufu, mấy cô cậu trông thiệt thân mật.”

“Hôm nay, họ gần nhau đến mức kì quặc.”

Hayuna-san đang mỉm cười trong khi nhìn chúng tôi. Arisa và Mia đang ngồi bên phía tôi từ cách đây không lâu vì vài lý do. Đầu tiên, chỉ có Arisa, nhưng giữa chừng, Mia bắt chước và tham gia cùng. Mấy cô đang mưu đồ gì vậy.

Chuyện trò với Hayuna chuyển tới khi cô ấy bị bắt bởi cướp. Rõ ràng là, họ đã bị bắt cách đây ba ngày trước.

“Phải, tôi không nghĩ rằng chúng tôi sẽ còn sống. Thương nhân lái xe đã bị giết và năm lính đánh thuê chúng tôi mướn hộ tống đã sớm bỏ chạy khi họ thấy bọn cướp.”

“Thực cay đắng hả. Dù cho số lượng bọn cướp có nhiều, thì những gã trong khu vực này đâu mạnh đến thế.”

“Chúng tôi đã miệt thị lũ lính đánh thuê, ‘Những kẻ phản bội’, rất nhiều lần khi đó, nhưng nó quá liều lĩnh để thách thức hàng chục đối thủ...”

Theo lẽ thì bạn sẽ không biết địch thủ bạn mạnh cỡ nào cho tới khi bạn đánh, nên tôi nghĩ nó là chuyện bình thường. Y như việc bạn sẽ thua những người có vũ khí với số lượng gấp đôi bạn.

“Dù thế, thật tốt khi cô thoát ra an toàn.”

“Phải, Toruma dùng cuộn phép tự vệ để gọi ma thuật.”

“Hô, thật tuyệt đấy. Loại ma thuật gì vậy?”

“Nó thật sự rất kinh ngạc, sau khi ma thuật được dùng, tường ánh sáng xuất hiện bao phủ lấy chiếc xe, bọn cướp không thể lại gần.”

Vậy cái mà Toruma-shi dùng chắc là cuộn phép Che Chờ từ nơi ẩn náu của bọn cướp. Nghĩa là, cuộn phép Khu Tiễn đi cùng chắc có lẽ cũng thuộc về Toruma-shi. Dù vậy tôi cũng không định đưa lại nó ngay từ đầu.

Theo Arisa và Liza, thứ lấy từ diệt trừ bọn cướp sẽ được chia cho những người tham dự việc diệt trừ. Trong trường hợp đó, nó hợp cách kể từ khi hiệp sĩ đã cho phép.

“Sao cô không chạy khi đặt tường ánh sáng?”

“Ma thuật không cho phép chúng tôi chạy thoát khỏi nơi đó, nên nó trở thành cuộc thi trừng mắt với bọn cướp trong hai giờ.”

Đương nhiên, nó làm bạn cảm thấy nhiều sự chột chích hơn là sự sống. Suốt khi ấy, họ đã sống sót sau khi rút thuyết phục bọn cướp, “Các ông có thể lấy tiền chuộc.” Họ bị ép làm con tin sau khi địch thủ là hiệp sĩ lúc đó.

“Tiền chuộc gì?”

“Vâng, cha mẹ Toruma là quý tộc, nên Toruma viết thư yêu cầu tiền chuộc và đưa nó cho bọn cướp cùng với ID của anh ấy.”

Tôi hiểu, vậy hành lý chỉ chứa ID của Hayuna-san.

“Nhắc mới nhớ, khi cô bị giữ làm con tin, cô không gọi trợ giúp từ hiệp sĩ sao?”

“Bọn cướp đe dọa giết con gái chúng tôi nếu chúng tôi thốt ra bất cứ một lời nào.”

Nhưng mà, tôi không hiểu sao chúng mang Toruma-shi đi cùng. Chúng nên sai mấy tên đàn ông gầy ốm ở hang ổ làm nó. Mà, sao cũng được.

Khi chúng tôi nói đến đó, Toruma-shi thức dậy.

“Ha-Hayuna!”

“Toruma, anh tỉnh rồi. Ôn cả rồi. Nhìn nè, Mayuna cũng an toàn.”

“Anh mừng quá, anh mừng quá, Hayuna, Mayuna.”

Tôi cũng muốn nói, làm ơn suy nghĩ kĩ càng khi đặt tên cho trẻ.

Cảnh xum họp của họ tiếp diễn cho tới khi đứa bé của Hayuna òa khóc.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

83 Dân chúng ở lãnh thổ Nam tước Munro (8)

Satou đây. Trong thời gian tôi còn đi làm, tôi đã thắng cuộc tranh luận dữ dội khi chúng tôi có sự khác biệt về nguồn cung ứng, nhưng giờ khi tôi đang sống cuộc đời bình lặng nơi thế giới này, tôi đã có chút ngu si dần dần.

Dù thế nào đi nữa, tôi cho rằng tình người chẳng là gì ngoài thứ ảo tưởng của những người sống trong thế giới tàn bạo này.

--oOo--

“Đây là hành lý chúng tôi thu hồi từ bọn cướp”

“Ôi trời, cô cậu thậm chí còn lấy lại hành lý trên việc cứu giúp chúng tôi.”

Hayuna-san cảm ơn trong khi nhận lại hành lý. Toruma liếc nhìn hành lý, và hỏi sau chút do dự.

“Cậu có thấy một con dao găm bên trong hành lý không?”

“Đây là những thứ duy nhất ở hang ổ. Nhưng chắc có nhiều thứ như vậy thuộc về bọn cướp.”

“Nó là một con dao với cán bọc da trắng...”

“Nếu là cái đó, nó được cầm bởi daruma có râu trông như thủ lĩnh. Chờ một chút.”

Trong khi nói thế, tôi lấy ra một con dao từ hộp dụng cụ ở tận rìa chiếc xe. Tất nhiên, tôi lấy nó ra từ Kho chứa. Phần cắt con dao tương đối đơn giản, nhưng có một gia huy xinh đẹp đặt tại một điểm, nó khá là hợp mắt. Lưỡi dao không phải là ma cụ, nhưng nó làm từ mithril rèn bởi người lùn.

“Phải nó đây không?”

“Phải, đúng nó đó!”

Toruma-shi đang định nhận lại con dao từ tôi thì bị chặn lại bởi lời nói của Arisa.

“Chờ đã, đó là phần thưởng xứng đáng cho chúng tôi vì đã diệt trừ bọn cướp. Chúng tôi thậm chí còn được phép của các hiệp sĩ. Nếu chú muốn nó, chú phải trình ra thứ gì đó có giá trị tương đương.”

“Nó có gia huy gia đình tôi khắc trên đó. Tôi không thể đưa nó cho người khác.”

“Thì sao? Chú, tôi biết rằng chú đang xúc động từ việc hội ngộ, nhưng chú thậm chí còn chưa nói lời cảm ơn tới vị ân nhân cứu mạng mình đúng chứ? Hơn thế là, chú thậm chí còn trơ tráo đòi đồ sở hữu của người khác nữa?”

“Cô bé cần lễ phép hơn với người lớn đấy.”

“Xin lỗi, nhưng đó là sau khi cuộc đàm phán đã chấm dứt. Trong một cuộc đàm phán, tôi sẽ nói chuyện ngang hàng cho dù đối phương có là vua, đó là kiêu của tôi.”

Thiệt sự giống như con bé vẫn sẽ nói giọng điệu này cho dù có là một ông vua đi nữa.

Toruma-shi không thể cự lại những lời thô hào của Arisa.

Hayuna-san không chịu nổi nhìn cảnh này nữa nên nói một vài lời tốt đẹp cho Toruma-shi.

“Anh thân yêu, đầu tiên, làm ơn cảm ơn họ đã. Người này đã dùng bình thuốc ma thuật đất đỏ để cứu anh khi sắp chết. Hơn nữa, cậu ấy còn bảo vệ em khỏi lưỡi kiếm của đám hiệp sĩ và bọn cướp để cứu em. Trên tất cả, họ lên vào hang ổ nguy hiểm của bọn cướp, cứu cả Mayuna. Nào, hãy nói với họ những lời biết ơn.”

“Em nói đúng Hayuna. Anh sai rồi. Thương nhân-dono, Toruma này thực sự cảm kích sự tử tế của cậu.”

Vợ chồng Toruma cúi đầu cùng lúc.

“Dù sao đi nữa, tôi muốn cậu trả lại con dao này bằng bất cứ giá nào. Tất nhiên, tôi sẽ trao những thứ mà tôi có khả năng.”

Dường như anh ta đã ghi nhận quyền tài sản thuộc về tôi, nhưng nó vẫn là, “Trả nó lại cho tôi.”, thay vì, “Làm ơn đưa nó cho tôi.”

“Thứ gì cũng được sao?”

“C-con gái và vợ tôi thì ngoại lệ.”

Toruma luống cuống bao lấy vợ và con gái. Tôi nghĩ thiệt thối lỗi khi thậm chí anh ta còn che họ khỏi tầm nhìn của tôi. Có chăng, anh ta đang nghĩ tôi là một người đàn ông không có danh dự sao.

Mà tôi nghĩ cũng không trách được nếu anh ta nghĩ thế về một người đang du hành cùng 7 cô gái khác nhau.

“Ngay giờ, anh đâu có tiền hay nữ trang đúng chứ?”

“Umu, mọi thứ đã bị lũ cướp lấy đi hết rồi.”

“Còn về ma cụ?”

“Nhưng cái đó cũng bị lấy mất.”

Arisa nhún vai quá đáng.

Cô bé có lẽ đã biết ngay từ đầu, nhưng cô bé biết mối quan hệ của anh ta với công tước—nói cách khác, một người cháu của quý tộc lớn, nên cô bé có lẽ đang dự tính sẽ lấy thù lao từ nhà cha mẹ anh ta.

“Giờ nó không thể được, nhưng nếu chúng tôi tới lãnh thổ công tước... không, tôi sẽ trả cho cô nếu để chúng tôi đi cùng cô cậu cho tới lâu đài Nam tước Muno.”

“Gi cơ? Chú cũng quen với Nam tước?”

“Phải, cậu ấy là em họ thứ hai của tôi bên họ cha tôi. Cô bé, tôi không thể tán thành cách xưng hô của cô được, hãy thêm hậu tố "sama" vào.” (med: ash check lại khúc này giùm vị thế nó sao.)

Arisa bỏ qua lời của Toruma-shi một cách thẳng thừng.

“Vậy thì, con dao này trị giá bao nhiêu?”

“Nó là vật gia truyền quan trọng, nên nó chưa bao giờ được đánh giá. Như lời cảm ơn, tôi sẽ đưa cô 5 tiền vàng.”

Arisa liếc qua tôi, trao đổi cái nhìn trong vài giây.

Mà, giá thị trường con dao là 30 tiền vàng. Mức giá cao quá mức bình thường trong số những thứ không phải ma cụ. Còn bây giờ phải nói hết những thông tin tôi nhận từ AR.

“Toruma-san, tôi đã định giá con dao này trước đây, với vô thiết kế đẹp cùng với lưỡi tốt làm từ mithril được đúc bởi nghệ nhân người lùn nổi tiếng Dohar-shi, giá trị nó sẽ không thấp hơn 30 tiền vàng.”

“Nếu chúng tôi đưa nó cho một công tước sành sỏi, hay quý tộc khác mà thích hoàn thành sở thích của họ, nó có thể còn đắt giá hơn chứ.”

Arisa đang nói mấy thứ khá độc địa.

“Đ-đó sẽ rất rắc rối. Nhưng mà, dù là quý tộc cũng khó có thời gian đưa ra lượng tiền vàng như thế.”

“Đúng vậy~, từ khi chủ nhân tôi không có vấn đề tiền bạc, chú có thể không cần trả tiền mặt.”

“Chúng tôi chạy khỏi gia đình, nên dù tôi có quay lại nhà cha mẹ, tôi cũng không có đồ tốt đưa cô.”

“A đúng rồi, tôi nghe từ vợ chú rằng chú dùng cuộn phép để tự vệ khỏi bọn cướp chứ nhỉ?”

“Phải, cha mẹ tôi điều hành một xưởng làm cuộn phép. Khi tôi đang rời nhà, tôi được đưa nhiều cuộn giấy để tự bảo vệ mình.”

“Hò, xưởng cuộn phép hả, tôi muốn thăm thú nó với mọi giá.”

“Được, nếu cậu có viếng thăm thủ đô công tước—Oyugock, xin ghé chúng tôi.”

Tôi vô tình xen mình vào cuộc nói chuyện, Arisa đang liếc tôi như thể nói, “Đừng có làm phiền cuộc đàm phán.”

Mà, xưởng cuộn phép hả, nếu tôi học cách làm nó, tôi có thể tự sản xuất hàng loạt. Nó chắc đầy bí quyết, nên bình thường họ sẽ từ chối, tôi thật may với điều này.

Khi Arisa hỏi giá cuộn phép, trả lời lại là ‘3-5 tiền bạc’.

“Chủ nhân tôi là nhà sưu tầm cuộn phép. Anh ấy có thể tự mình niệm phép, nên nếu mà chúng tôi về lại dinh thự mình, anh ta sẽ giải thích về cuộn phép như là từ thời đại nào, từ xưởng nào, cuộn phép là cái này, cái nọ cho những người hầu.” (ed: thêm dấu phẩy cho dễ đọc)

Arisa là người khéo nói hử. Nếu tôi là một pháp sư thì tôi không cần cuộn phép để niệm ma thuật, mà nếu tôi là nhà sưu tầm thì tôi hầu như chắc chắn sẽ không bán nó. Hơn nữa, anh ta sẽ không đưa tôi cùng loại cuộn phép.

“Ồ, tôi nghĩ cậu là một thương nhân, hóa ra cậu là một pháp sư sao.”

“Tôi là người nghiệp dư chỉ có thể dùng một vài ma pháp. Thay vào đó, tôi linh động nhiều hơn trong vai trò thương nhân.”

“Phân phối cuộn phép được quy định bởi luật, nên tôi không thể bán cho cậu nếu cậu định bán lại chúng, nhưng nếu cậu là một pháp sư thì không hề gì. Tôi nói chỉ để chắc, nhưng tuyệt nhiên không thể bán cuộn phép trung cấp theo lệnh của quân đội.”

“Được, đối với người mới vào nghề thì thế cũng đủ rồi. Dù gì thì, vì tôi là một nhà sưu tầm, tôi sẽ không hài lòng nếu anh chỉ đưa tôi cùng một loại cuộn phép, nên tôi muốn anh đưa tôi nhiều loại khác nhau.”

“Nó có thể khó khăn để tìm ra những cuộn phép trị giá ngang 30 tiền vàng mà không bị trùng lặp khi mà chúng tôi thường chỉ làm những cái bán chạy trong vòng khoảng 20 loại, tôi sẽ phải tìm trong nhà kho.”

“Ara, chúng ta có thể chỉ cần hỏi người từ xưởng cuộn phép làm những cái theo yêu cầu đúng chứ.”

“A phải ha. Tất nhiên, nó sẽ mất vài ngày, Satou-dono, cậu thấy sao?”

“Được, vậy thì hợp đồng sẽ được xác lập.”

Tôi gật đầu với Toruma-shi, và định đưa anh ta con dao, nhưng một lần nữa Arisa ngăn chúng tôi lại.

“Hứa miệng không hay lắm. Tôi sẽ làm hợp đồng viết tay, xin để chữ kí và làm dấu ấn sáp từ đầu mút cán con dao lên nó.”

Arisa đưa ra hợp đồng viết cho Toruma-shi. Viết trên đó là, [Như sự đền bù cho con dao, Toruma-shi phải trả cho Satou bằng số cuộn phép trị giá 30

tiền vàng], [Giá số cuộn phép sẽ tính theo giá bán lẻ], [Những cuộn phép không được trùng lặp], [Nếu không có đủ biến thể*, Satou sẽ chọn phép thuật sơ học để làm thành cuộn phép], [Trong trường hợp cuộn phép cần được làm, Toruma-shi sẽ chịu chi phí đặt hàng], và cuối cùng, [Trong trường hợp vi phạm hợp đồng, Toruma-shi và gia đình anh ta sẽ phục vụ Satou như những nô lệ trong 30 năm]. (Ed: *Biến thể: gần nghĩa với "loại")

“Cô có thể xóa điều khoản cuối cùng được chứ?”

Toruma-shi biểu lộ sự cay đắng, nhưng Arisa vẫn khẳng khái.

“Không, mà, vậy thì. Người đứng đầu nhà cha mẹ chú là Từ tước? hay là Nam tước?”

“Là Từ tước. Từ tước Shimen.”

“Vậy thì, [Trong trường hợp vi phạm hợp đồng, nhân danh Từ tước Shimen, Toruma-shi sẽ trả 90 tiền vàng], như thế này thì sao?”

“90 tiền vàng?! Thế thì quá nhiều rồi.”

“Ara, đó chỉ là viễn cảnh nếu thì* thôi. Khi chú trọn vẹn hợp đồng bằng cách đưa ra 30-40 cuộn phép, thì sẽ hết chuyện thôi. Hoặc là chú muốn vứt con dao đi vậy?” (Ed: *nếu thì: nếu... thì...)

Arisa đang mỉm cười rất chi xấu xa. Cô bé đang thực sự tận hưởng nó. Arisa chắc chắn là S*. Không nghi ngờ gì nữa. (Ed: *S: ...à mà thôi =]])

“Không còn cách nào khác, cái sau cũng ổn thôi.”

Cuối cùng, sau khi rên rỉ một chút, Toruma-shi kí vào hợp đồng Arisa đã viết. Cô bé thậm chí còn làm một bản sao chứng thực. Ở kiếp trước, tôi thắc mắc chả lẽ con bé làm việc ở công ty luật?

--oOo--

"Chim~"

"Ít mỗi nodesu."

Pochi và Tama mang về hai con chim cỡ bồ câu, và năm quả trứng nhỏ. Chúng cũng cảm quả sồi, cỏ dại, và thực vật hoang ăn được bên trong túi. Tôi tự nhủ có phải chúng được dạy bởi mấy người già và bọn trẻ hay không, mà chúng mang về nhiều cỏ dại khác nhau. Tôi cảm kích cả hai vì đang rùng vai do họ không thể tìm nhiều mỗi. Tôi định luộc trứng và đưa nửa phần cho mọi người.

“Mọi nô lệ của cậu đều trông mạnh khỏe.”

“Phải, theo lính từ thành phố Seryuu, họ có thể sánh được với hiệp sĩ cao cấp.”

“Kính ngạc thật. Nhưng, nếu là thế, thì tôi có thể hiểu làm sao cậu có thể diệt trừ cả một lũ cướp đông như vậy.”

“Đó là bởi vì có hai hiệp sĩ thực thụ cùng chúng tôi hôm nay.”

“Mấy tên hiệp sĩ đó! Chúng là người quen cậu à?”

Như dự liệu, cho dù là người hòa nhã, hay đúng hơn là người kém ý chí cũng sẽ đánh mất sự bình tĩnh khi nói về người suýt chút đã giết anh ta.

“Không, đây là lần đầu gặp. Dường như họ là hiệp sĩ của Nam tước Muno.”

“Giờ, họ là hiệp sĩ của chú-dono hả, tôi không thể tin rằng đó là một hiệp sĩ sẽ đi theo sau một người ngay cả trong giấc mơ hoang đường nhất của tôi.”

“Phải, họ cũng xem giết quý phu nhân đây.”

“Thiệt sao hả?”

“Phải, thật tốt khi tôi tới kịp lúc.”

Trong khi chúng tôi trò chuyện thế, bữa ăn chuẩn bị đã hoàn thành. Chúng tôi xếp chỗ để dùng bữa như thường lệ. Không có đĩa lớn, thực đơn hôm nay là thịt chim chiên cùng rau cải trên liễn của mỗi người, súp khoai tây trong cốc, và hai củ khoai luộc cho mỗi người.

“Hô, nó khá lớn nhì.”

Toruma-shi liếm môi dọc má, nhưng hình như anh ta không hài lòng với số đĩa.

“Hờ? Cậu định để nô lệ và người hầu ăn cùng chủ nhân luôn sao?”

“Phải, họ là bạn đồng hành cùng tôi. Chúng tôi muốn thắt chặt tình đoàn kết bằng cách ăn cùng nhau. Chẳng phải trong quân đội cũng thế à?”

“Dù sao đi nữa, nếu chúng ta bị nhiễm bệnh khi ăn cùng nô lệ thì thế nào.”

“Anh ơi, bọn trẻ này khá sạch sẽ. Chính chúng ta mới có mùi mồ hôi.”

Nghĩ tới thì tôi chưa từng ở trong quân đội lần nào.

Toruma-shi trông không thỏa mãn, nhưng anh ta bị thuyết phục bởi Hayuna-san. Tôi không nghĩ về nó vì Zena-san hành động rất bình thường, nhưng sau cùng thì một người liên hệ với quý tộc sẽ không muốn ăn cùng nô lệ hử.

Mà, nói mấy thứ như dính bệnh khi ăn cùng nhau thật là bất lịch sự.

Tôi chia chỗ ngồi trong bữa ăn thành hai. Thay vì là do Toruma, tôi làm thế bởi vì có vẻ như mấy cô gái của tôi sẽ không thể thưởng thức được bữa ăn.

Mà hình như sẽ thô lỗ cho tôi khi cô lập cặp đôi Toruma, cùng với Nana, tôi buộc mình ngồi cùng họ.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

84 Dân chúng ở lãnh thổ Nam tước Munro (9)

Satou đây. Người ta bảo rằng tình ý là thứ không thể thiếu, nhưng nó khác với ở thế giới song song, có rất nhiều bất ngờ là họ chẳng hề như thế. Nếu tôi quên sự khác biệt vị thế xã hội, có vẻ tôi sẽ phạm nhiều lỗi lầm khác nhau.

--oOo--

Khi Nana gỡ mũ trùm cô ấy, mái tóc vàng cô được trưng ra. Toruma-shi bị lóa mắt bởi cô, Hayuna huých anh ta. Nên anh ta thực sự bị giữ lại bởi một sợi dây xích ngắn từ Hayuna-san.

Nana đang giữ đứa bé trên tay cô sau khi nhận sự cho phép từ Hayuna-san. Cô ấy trông hoàn toàn mãn nguyện. Nhìn cô ấy trông như thể Đức mẹ-- Nếu mà cô ấy không nói chuyện. (med: ám chỉ Maria-mẹ Jesus)

“Cô bé thật mịn màng, và mềm mại nữa. Ông chủ, em muốn có một sinh thể nhỏ này luôn.”

“Hãy nói về nó sau khi cuộc hành trình chấm dứt đã.”

“Masuta*?” (Ed: *Masuta = Master)

“Đó là biệt danh của tôi.”

(med: Nana thường gọi Satou là ‘Masuta’ với danh nghĩa ‘ông chủ-người hầu’, thay vì các cô gái khác gọi là ‘Goshujin-sama’, danh nghĩa ‘Chủ nhân-hầu gái-nô lệ’. Chính vì thế nên mình đã chỉnh những chương trước đó đến sau này, nếu đọc lại mà thấy vẫn chưa chỉnh, xin nhắc giúp.)

Sau đó, vợ chồng Toruma thấy thú vị về cách nói năng kì dị của Nana, nhưng khi tôi bảo họ rằng cô ấy sống cuộc đời được bao bọc ở một vùng đất xa xăm làm cô ấy khiến cô ấy nói tiếng Shiga rất tệ, họ liền tán thành. Tôi bảo họ thêm rằng bữa ăn cô ấy chỉ có nước vì cơ thể cô ấy rất yếu ớt. Vợ chồng Toruma dường như đang nghĩ Nana và tôi là cặp mới cưới. Tôi bỏ qua hiểu lầm này vì dù sao nó cũng đâu hại gì.

“Nó thật ngon. Đầy đủ các hương vị dân dã, nhưng thịt ế hề thì không ché vào đầu được, và thậm chí còn được rắc tiêu trên bề mặt muối ướp.”

“Cảm ơn vì đã thêm tiêu nhuyễn lên trên đồ chiên, cơ thể tôi đã ấm hơn.”

Hai người họ, cho dù họ đang nói mấy thứ như là tường thuật viên từ chương trình người sành ăn, họ vẫn ăn một cách mạnh mẽ. Tôi đoán không trách được rằng họ tham ăn vì có lẽ họ không có đồ ăn ngon ở hang ổ bọn cướp.

Pochi và Tama im lặng ngay hôm nay. Thường thì chúng sẽ, “Cho xin phần khác nano desu~.” Tôi lên nhìn chúng, chúng ăn chậm rãi trong khi nhai kĩ hôm nay. Chúng chỉ ăn nửa phần của chúng.

Hả? Chúng đứng dậy sau khi xong phần nửa bữa ăn và đi tới đây. Lẽ nào không vừa miệng?

“Chia bữa~?”

“Em cũng đưa phần nửa nodesu.”

Cả hai cấp đĩa chúng cho Hayuna-san. Tôi tự hỏi sao chúng lại đưa nó trong khi có vẻ mặt rất chi là sốt sắng, không phải là đau khổ.

“Nè nè, dù nó ngon cỡ nào, chúng ta sẽ không ăn phần tiện tận từ nô lệ á nhân đâu biết chưa?”

Lời nhạo báng của Toruma-shi chính xác thì không phải là lớn, nhưng lại canh thời điểm khá tệ hại làm nó lan qua họ.

Nghe thấy thế, tai Pochi và Tama sụp xuống.

Nhận định của Toruma-shi có lẽ sẽ không cay nghiệt đến như thế nếu nó không chứa đựng sự phân biệt đối xử với á nhân.

Dù thế nào, tôi cũng không thể bỏ qua lời miệt thị của ông ta đối với hai đứa nhỏ đang có thiện ý được.

Hãy lơ cái ông chú KY này đi. Tôi sẽ không gọi anh ta là Toruma-shi nữa, từ giờ anh ta là Ossan. (med: KY=Kuuki Yomenai = 'người không tình ý' aka vô duyên theo VN, từ lóng Japan. Ossan = 'người luống tuổi' aka 'ông chú, bà thím' = k có sự nể trọng)

Ui mà, thay vì nói về ông, phải là về Pochi và Tama.

“Có gì sao?”

“Đó dành cho lợi ích của sữa mẹ cho đứa bé nodesu.”

“Nếu cô ấy không ăn nhiều~ đứa bé sẽ chết~?”

Tôi không hoàn toàn rõ những gì chúng nói, nhưng đó là lý do sao chúng rầu rĩ cách đây không lâu hử.

“Chủ nhân, có một đứa bé của một phụ nữ đầu báo tại nơi người chủ cũ trước đây. Sữa mẹ không có vì chúng tôi hiếm có đồ ăn, nên đứa bé chết vì đói. Suốt khi ấy, các nô lệ á nhân hợp tác cùng nhau san sẻ nửa phần ăn của họ, nên cả hai em ấy nhớ chúng.”

“Tôi hiểu rồi, Pochi và Tama thiết từ tế. Ở đây thì không cần lo, chúng ta có đủ thức ăn, nên hai em cứ thế mà ăn đi. Hai đứa có thể hỏi phần ăn khác luôn.”

Tôi hiểu rõ sau khi nghe giải thích từ Liza. Thấy những người trong hội chuột xám đó như thế nào, tôi cũng không ngạc nhiên mấy với cái cách đối xử đó.

Sau khi nghe lời tôi, Pochi và Tama nhìn lẫn nhau và nói, “Yatta”, vui sướng, trong khi giờ đĩa chúng bằng hai tay trên đỉnh đầu. Như định liệu về chúng vì đã không bỏ miếng rau nào.

Hayuna-san nói, “Cảm ơn mấy đứa vì đã lo.”, với Pochi và Tama, nhưng chú KY thì đang nói, “Vây, tôi sẽ tự mình lấy phần khác luôn.”. Hiển nhiên là, không chỉ Liza, Lulu cũng sâu sắc lơ chú ta luôn. Ossan thì quơ quơ cái đĩa ông vòng quanh, nhưng khi mà chả ai đáp lại, ông chán nản rời màn. Thật là đáng thương vì ngay cả Hayuna-san cũng không hỗ trợ ông.

Mà không có vẻ như ông ngẫm nghĩ về nó, khi Hayuna-san hỏi phần khác, ông cũng để đĩa cùng, hỏi phần khác ké. Tôi đưa nó cho ông, không phải vì thương hại mà bởi vì phiền nhiễu khi nghe ông ca cẩm ngoài lề.

--oOo--

Sau bữa ăn tôi đi vào bên trong xe cùng Nana do Hayuna-san định cho con bú. Nana muốn thấy cảnh ấy, nhưng do nó làm tôi xấu hổ, tôi kéo cô ấy đi cùng.

Tôi định bổ sung ma lực cho Nana bây giờ.

“Ông chủ.”

“Gì vậy?”

“Em cũng muốn cho sinh thể trẻ đó sữa mẹ.”

“Nó sẽ không ra đâu đúng chứ?”

Tôi có thể thấy Nana chạm vào bầu ngực cô ấy do hiện giờ tôi đang cung cấp ma lực cho cô ấy từ đằng sau. Tuyệt, chúng rất to.

Sữa sẽ ra khi cô ấy có con, nhưng tôi không chắc một homonculus như Nana có thể sinh con không.

“Em nên làm gì?”

Sau khi chúng tôi hoàn thành việc bỏ sung, Nana xoay lại khi hỏi câu đó.

Ô ô.

Cái này, hay nha.

Tôi tình cờ mở rộng bàn tay, nhưng tôi bất thần bị đập từ đằng sau và trượt khỏi thế định làm.

“M, mấy người đang làm gì vậy, cả hai người!”

“Nhờ bản.”

Là Arisa và Mia. Nhưng mà, từ khi nào con bé Arisa có cái quạt giấy vậy.

“Cô nói là sao, tôi chỉ nạp ma lực cho cô ấy thôi.”

“Lung.”

“Đúng vậy, không phải chúng ta đã quyết định rằng anh sẽ bỏ sung ma lực cho cô ấy ở lưng sao.”

“Tất nhiên mà, tôi làm nó từ lưng. Nana thỉnh thoảng quay lại mà.”

“Là thế sao?”

“Có thực không?”

“Vâng, xác thực. Em đang yêu cầu ông chủ làm em sản xuất sữa mẹ.”

Đ-đợi chút Nana-san? Nếu mà cô nói mấy lời làm lạc thế...

“Seiza.”

“Nn.”

Tôi ngoan ngoãn ngồi seiza trong khi ý kiến ý cò, nhưng họ không bỏ qua nó. Có thể là do họ chú ý thấy cái nhìn tôi đề lên một phần cơ thể Nana giữa chừng.

Tôi suýt chút nữa đã nấn bóp ngực Mia và Arisa để làm chúng nó lớn, nhưng tôi đã tránh được nó thế nào đó. Nguy hiểm quá. Tôi thích được chiến với wahagai-kun hơn việc này.

--o0o--

Sau khi cuối cùng tôi cũng được thả bởi Arisa và mấy cô gái, tôi quay lại chỗ cặp vợ chồng. Hình như cho con bú đã xong.

Dường như đứa bé bị nhốt trong nôi khi tiếng khóc nó ồn ào khi còn ở hang cướp.

Trong khi đang trò chuyện, Lulu mang trà tới cho cả ba chúng tôi. Chẳng phải trà lam như thường lệ, mà là trà thảo mộc. Lulu nói rằng trà lam không tốt cho người mẹ, hay đúng hơn là, cho sữa mẹ.

Hayuna-san và tôi cảm ơn Lulu khi nhận trà, nhưng Ossan bảo “Gì thế này, không có rượu sao? Có rượu vang không? Hay rượu táo cũng được.”, thay vì cảm ơn cô ấy. Ông như ông già say rượu đang quấy rối một tiếp viên quầy. Khi ông được bảo không ai trong đây uống cái đó, ông trông thất vọng.

“Mà, chắc hẳn có nhiều cướp trên lãnh thổ này hà.”

“Cậu nói đúng, chúng tôi đã gặp nhiều trước khi bị bắt bởi đám người đó. Vào lúc đó, chúng tôi hơn số lượng nên chúng đã bỏ chạy trước khi đánh nhau.”

Vậy thiệt sự là bọn cướp sẽ né bạn nếu chúng thấy áp lực lính đánh thuê à.

“Còn nữa, tôi bị ngạc nhiên vì sao mà có nhiều dân làng đang cố bán mình.”

“Nếu thu hoạch thất bát, thì việc đó chẳng phải bình thường sao?”

“Họ nói rằng họ không có vụ xấu.”

Tôi nói với ông rằng nguyên nhân là do đám cưới con gái Nam tước, nhưng Ossan nói ra một điều bất ngờ.

“Hế~, Soruna trong mơ ngày đó đang đám cưới hờ. Quý tộc nào là chồng cô ấy thế? Anh ta phải khá là nam tính để lấy dâu từ chú-dono.”

“Có vẻ chồng cô ấy là anh hùng-sama.”

Nghe thế Ossan phá ra cười trong khi lăn lộn trên tấm vải như thể đó là thứ gì buồn cười.

Dù vậy, tôi nghĩ sẽ có nhiều quý tộc muốn cưới con gái một lãnh chúa mà, cho dù ông ta chỉ là Nam tước. Tôi muốn hỏi ông nam tính là có ý gì, nhưng nó sẽ lạc đề, nên tẩn lờ nó đi vậy.

Hayuna người tinh ý hơn nhắc Ossan. Tôi thắc mắc tại sao mà cô ấy lại lấy người này.

“Anh thân yêu, anh thấy thú vị gì sao? Chúng em không hiểu anh cười gì.”

“Ha, ha, không hề, anh họ-dono thì nổi tiếng là thích anh hùng, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng con gái anh ta lại cưới anh hùng. Điều này sẽ là liên kết chặt chẽ với đế quốc Saga.”

“Nam tước-sama thích anh hùng sao?”

“Phải, thói quen anh ta là sưu tầm sách về truyện anh hùng. Thậm chí có cả tin đồn trong số các thương nhân rằng anh ta đặc biệt xây dựng nhà hát ở thành phố Muno chỉ để có những buổi diễn về anh hùng.”

Tôi hiểu, ra đó là tình thương mến với anh hùng.

“Thực sự tôi có quen một thương nhân gần gũi với hoàng gia đã từng gặp anh hùng trực tiếp, và khuôn mặt, hình dáng lẫn cá tính của anh hùng mà ông ấy bảo tôi không vừa với vị anh hùng hiện thời ở cùng nam tước-sama.”

“Hô? Vậy thì Satou-dono, cậu đang nói anh họ-dono đã bị lừa bởi một kẻ lừa đảo sao?”

“Tôi không nói quá thế đâu. Tôi chẳng thể nghĩ rằng tại sao lại là một anh hùng đang ở xa ngoài đế quốc Saga để chinh chiến với chúa quý trong thời điểm liên kè mùa quý. Hơn nữa, thậm chí có cả một cuộc náo động ở thành phố Seryuu liên hệ với vị mặt nạ bạc được coi như anh hùng. Tôi đang lo lắng rằng nam tước-sama chắc nhận được nhiều thiệt hại.”

Không hẳn là tôi không liên quan, nhưng thế này cũng đâu có sao.

Kể đến, tôi nên tự nhiên pha trộn mấy thứ về quý trong cuộc trò chuyện.

“Tôi cũng nghe tin đồn về một con quý cánh dơi xuất hiện gần thành phố Muno. Hồi tôi còn ở thành phố Seryuu, một con quý cao cấp đã tấn công nơi đó, nên tin đồn về [Chẳng phải thành phố Muno cũng có thể bị nhắm bởi quý luôn sao] thì đang lan truyền trong các thương nhân.”

Pha trộn nói dối vào trong sự thực, ngay cả tiểu thuyết gia Nga cũng bảo thế.

“Vậy có những tin như thế hả. Điều đó ắt giải thích sao chúng tôi chưa bao giờ băng qua xe thương nhân nào ngay khi chúng tôi vào lãnh thổ này.”

Ossan vẻ như bị thuyết phục khi nói thế, nhưng tôi phải nói rằng đó là bởi vì trật tự trị an xấu. Trên hết, nếu bạn thuê những người giống như những kẻ kia tại vùng biên giới, mọi người sẽ né lãnh thổ này nơi mà chẳng có gì ngoài những thứ tệ hại. Mọi người không có việc khẩn ở lãnh thổ công tước có lẽ sẽ tránh đi qua đây đúng chứ?

Tôi tự hỏi liệu cuộc nói chuyện này có đụng đến những người có ảnh hưởng hay không, dù cho nó chỉ ở dạng đồn đãi. Tôi không mong đợi được thứ gì từ Ossan không nhờ cậy được này, nhưng khi mà Hayuna-san cũng nghe nó, tôi dự đoán nó sẽ truyền thông suốt qua mạng lưới các bà vợ.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

85 Hoàng kim Thánh kiếm và Ma cụ

Satou đây. Tôi không có kí ức về việc tắm rửa ở nhà mình lúc nửa đêm sau khi tôi đã trưởng thành và đi làm, có lẽ bởi vì làm việc trễ. Chủ yếu tôi thấy mình hay tắm vòi sen sau khi thức dậy sớm vào buổi sáng.

Tôi chỉ có thể nhàn hạ có thời gian trầm mình ở bồn tắm lớn nhà tắm công cộng khi tôi ở ngoài miết.

--oOo--

Đêm tối trở nên lạnh trong vài ngày qua, nên cặp vợ chồng đang ngủ bên trong xe. Bỏ qua Ossan đi, sẽ rất phiền toái nếu Hayuna-san bị cảm lạnh và lây cho đứa bé.

Sự phối hợp trực giác đêm hôm nay khác với thường lệ.

Thường thường, Mía, Lulu và tôi gác đầu, sau đó Pochi, Tam, Nana lượt thứ hai, và cuối cùng là Liza và Arisa, nhưng hôm nay, Mía được thay bởi Arisa.

“Anh đang làm gì thế?”

“Nó là Chất Mạch.”

Trong hầu hết sách giáo trình chúng được gọi là Chất lỏng ma thuật hay Chất Dịch.

Thứ tôi làm giờ thì khác với Chất Dịch bình thường. Tôi đang làm công thức giấu trong đám giấy gói đó.

Yup, cho dù nguyên liệu thô khác nhau, cái cách nó làm thì cũng giống với loại Dịch thường.

“Fuh~n, há? Bình thường thì nó phải sáng đỏ chứ?”

Arisa khá là nhạy bén hể. Tôi không trả lời Arisa do tôi đang tập trung bây giờ. Tôi tiếp tục đặt ma lực trong khi nhìn Chất Dịch tỏa lên màu lam.

Tôi đổ Chất Dịch vào trong Mạch khắc trên nửa phần cây kiếm gỗ. Do tôi để nhiệt độ Chất Dịch nguội đi, nó không nóng cháy cái đôn gỗ như khi trước.

“Nó màu đen, đó có thực là một cây kiếm gỗ không?”

Tôi khẳng định nó bằng cách gạt đầu nhẹ khi hơi khó chịu nếu tôi lo cô bé quá nhiều. Mà mặc dù Lulu đang im lặng ngắm nhìn bên cạnh, con bé này thực ồn ào.

Tôi phết keo mông vào nửa phần còn lại của kiếm gỗ, và sau đó quấn nó bằng dây. Đoạn tôi để kiếm vào chỗ cấp ma thuật, rồi chậm rãi thao tác Chất Dịch ở trên kiếm gỗ, vẽ thành mô hình phức tạp nhỏ.

Hình như Arisa chán việc phải nhìn, cô bé nằm xuống một phía đang ôm đầu gối trong khi cắn miếng khô. Con bé vẫn nhìn về đây trong tư thế đó.

Lulu ở bên cạnh tôi dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho tôi bằng một chiếc khăn tay. Sức mạnh nữ tính của Lulu chắc chắn cỡ 530,000.

Tôi thử để ma lực vào trong thanh kiếm gỗ đã làm xong. Dòng chảy ma lực tệ hơn giáo của Liza, nhưng nó thế là khá tốt rồi.

Toàn thân cây kiếm gỗ sáng lên màu xanh dương.

Ánh sáng vẫn còn lại sau khi tôi ngừng đổ ma lực, dù có hơi mờ tối đi.

“Nè, nè, chẳng phải ma kiếm không có sáng màu xanh dương... Ờ-đó không thể nào đúng không. Không thể nào nó lại được làm một cách dễ dàng như thế được.”

Arisa nói những lời lấp bắp. Hình như cô bé đã nhận thấy bản chất đúng của cây kiếm này.

Tôi để ma lực vào kiếm gỗ một lần nữa.

Ánh sáng xanh dương thật đẹp.

“Nè, thực sự là cái đó sao?”

Tôi đợi cho đến khi bóng mờ tan vào trong bóng tối, rồi mới đáp lại Arisa.

“Ừ, nó là một thanh thánh kiếm.”

--oOo--

“C-chờ đã, anh nói thánh kiếm?”

“Nói chính xác, nó là một ngụy thánh kiếm.”

Thứ mà Arisa khám phá bằng cách đọc trên tờ giấy trưa hôm đó là bản ghi nhận việc học của một người đàn ông về cách làm thánh kiếm.

Vấn đề chính là làm sao bạn có Chất Mạch để làm thánh kiếm. Bạn cần nguyên liệu thô như Bột rồng, bột châu báu, vàng thỏi, vân vân. Tôi đã bay mất 15 tiền vàng để làm bản nguyên mẫu trước đó. Nếu đây là một MMORPG, rất nhiều người sẽ từ bỏ việc nâng cấp kỹ năng này.

Phần đầu tiên chỉ có thể đó, phần còn lại tựa như cách bạn làm ma kiếm. Phần riêng biệt thì được giải thích bên trong sách Trazayuya, nên tôi tham khảo ở đó.

Có một lý do cho việc tôi gọi nó là hàng ngụy tạo.

Thanh kiếm gỗ được làm vừa rồi thì thành công, nhưng tôi không làm thánh kiếm từ một cây kiếm đã được rèn. Tôi không khả năng khắc mạch lên một thanh kiếm rèn khi mà nó được làm bằng cách khi đập mạnh kim loại nóng chảy. Lần này thành công cũng chỉ vì gỗ là vật liệu tương đối mềm.

Tiến trình đúc khuôn suốt khi làm ma kiếm cần người có kỹ thuật ma pháp cao như Trazayuya, nên cho mấy thứ như thánh kiếm, có thể thậm chí còn cần nhiều lễ nghi phức tạp hơn cho nó.

“Ngụy tạo? Nhưng nó đang phát sáng cùng màu như thánh kiếm mà anh hùng (Masaki) có.”

“Nó có thể phát huy cùng sức mạnh như cái gốc nếu địch thủ yếu và không dai dẳng, nhưng cuối cùng nó cũng chỉ là kiếm gỗ mà thôi. Tôi không biết Mạch có tăng sức mạnh sắt bén không, nên từ lúc này, nó không gì khác hơn là một thanh kiếm gỗ với thánh thuộc tính.”

Trái với người ta nghĩ, người để lại công thức này không phải từ đế quốc Saga, mà là nước Shiga.

Hình như ông là cựu nghiên cứu sư của cơ sở hoàng gia đã thua trong tranh chấp và bị điều tới biên ải. Điều này cũng được giấu bằng cách viết dọc trong tờ giấy. Hầu hết trang giấy chứa đựng niềm thù hận, nhưng một trong số chúng là chi tiết về việc thành công sáng tạo ra một thánh kiếm với sự giúp sức của một người gọi là Hiền giả Elf. Tên thanh kiếm cũng được viết lên, nhưng do nó quá ngông cuồng, nên đừng nói về nó.

Và về thanh mộc thánh kiếm này, nó sẽ gãy trong 1 cú nếu va chạm với dù chỉ thanh thánh kiếm yếu nhất trong kho chứa của tôi, Gjallarhorn. Nó có lẽ còn chẳng mạnh bằng giáo của Liza và chắc chỉ tương đương kiếm ngắn của Pochi và Tama.

Chất Mạch xanh dương này—trang nghiên cứu nhắc đến nó là xanh dương—không chỉ sở hữu thánh tính theo ánh sáng xanh dương của nó, mà còn rút ma lực từ thiên nhiên cho dù người dùng nó không để ma lực vào trong nó. Khi tôi báo cho Arisa về chức năng này, con bé la lớn, “Chuyển động vĩnh cửu Kita!”. Thay vì là động cơ vĩnh cửu, nó giống như động cơ sức gió hay năng lượng mặt trời hơn, tôi nghĩ nó khá tiện lợi. Làm nó ở tỉ lệ lớn gần như chắc chắn NG do nó có thể hủy diệt tự nhiên như nó đã làm với ngọn núi nơi nữ thần rừng đó ở. (Ed: NG = No Good = Không tốt, Med đã đề cập ở những chương trước; "nữ thần rừng": đề cập đến nữ thần rừng [Dryad] chương 5 - 10, bé Loli ấy=v=)

“Cho em mượn nó nào~”

Arisa đưa tay khi nói vậy, nên tôi đưa cho con bé. Phải làm một thanh ma mộc kiếm hợp với con bé sau này. Tôi có thể tưởng tượng ra hình ảnh Arisa giữ thanh kiếm bằng hai tay trong khi nói mấy thứ chuunibyou.

Arisa tận hưởng ánh lam sắc trong khi đồ ma thuật vào nó.

Nửa chừng, cô bé bắt đầu gia tốc đồ ma lực vào nó, tôi không biết cô bé đang nghĩ gì. Cô sẽ làm gì nếu nó nổ hã. Tôi giật nó từ cô bé trước khi Nhận thức Nguy cấp kích tôi.

“Nguy hiểm đó, cô sẽ làm gì nếu nó nổ hã.”

“Em xin lỗi, em chỉ tò mò là nó có thể hấp thụ bao nhiêu thôi, và em không thể dừng được. Em không chạm tới giới hạn dù đã cho vào 100 điểm”

Tôi ước muốn được thấy giới hạn đó, nhưng có vẻ như Arisa sẽ không để tôi đi trong bóng tối bây giờ. Tôi quyết định sẽ đợi cơ hội vì tôi sẽ không muốn làm ai bị thương ở khu cắm trại.

Nó ắt sẽ vui khi chơi cùng với cái này.

Tôi sơn bề mặt thanh kiếm gỗ với màu vàng kim. Tôi khắc mẫu hoa hồng trên chuỗi và phết lên bột nghiền ra từ lam ngọc. Cộng thêm, tôi để một viên lam ngọc trông như cánh hoa trên nó. Tôi sơn mỏng dịch màu lam bên dưới viên lam ngọc và khi tôi đồ ma lực vào, nó sáng màu xanh lam.

Do phần lưỡi có vẻ trống vắng, tôi vẽ mẫu họa theo cách Ả rập trên đỉnh mũi với son vàng kim và chất dịch lam.

Khi đồ ma lực vào nó, lưỡi kiếm vàng sáng màu xanh lam, nó lấp lánh thật đẹp. Phần hoa hồng trên chuỗi trông cực kì đặc biệt.

“Chủ nhân, nó đáng yêu quá desu.”

“Uwaah~ đó là gì vậy, trông như món trang trí mà sẽ làm một kẻ giàu mới nổi òa khóc vì thích thú.”

Hắn rồi, nó cầu kì quá hử. Phải làm bạch kim ma mộc kiếm lần tới mới được.

--o0o--

Còn giờ, khi mà xác minh đã hoàn tất, phải bắt đầu thử nghiệm làm ma cụ cho tương lai. Tôi đã hoàn tất bản thiết kế trong thời gian rảnh rỗi khi chúng tôi di chuyển. Hiện có sẵn vài mẫu, nên tôi chỉ dễ dàng nói mấy phần trong số chúng lại với nhau.

Đầu tiên, tôi vẽ mẫu với loại Dịch sản sinh nhiệt lượng trên mặt tấm đồng mỏng mà tôi làm bằng cách ép tiền đồng và kéo nó trong suốt buổi chiều hôm nay.

Kế đó, tôi làm một cánh quạt kích cỡ một nắm tay bằng cách bào một khối gỗ.

Tôi để một lỗ ở trung tâm cánh quạt và thiết kế mạch sao cho nó sẽ quay nếu đồ ma thuật.

Mẫu hình cho Mạch xoay vòng dễ hơn tôi nghĩ, tôi chỉ tháo rời con quay mà tôi mua trước đó và kiểm nghiệm mạch. Mạch rõ đơn giản như dự kiến do nó chỉ tiêu hao chút ma lực. Chỉ phí chi khoảng 1 tiền bạc. (med: giờ thì rõ mua con quay làm gì rồi nhé.)

Tôi dễ dàng làm nó, nhưng xem xét cách lưu hành, những người có khả năng tạo ma cụ có lẽ khá ít.

Tôi chêm phần hoàn tất vào xi lanh, và kèm các phần xử lý công đoạn cuối cùng.

“Không thể nào!”

“Phải, đây là thứ cô muốn có sau khi gọi đầu.”

Tôi để việc kiểm nghiệm lại cho Arisa. Cánh quạt bắt đầu xoay khi cô bé dùng ma thuật và nhiệt lượng được sinh ra, thổi cùng không khí.

“Em không nghĩ rằng ngày mà em lại được dùng máy sấy tóc ở đây lại xảy ra.”

“Ở đây” cô bé ám chỉ thế giới song song, bạn sẽ muốn thứ tiện dụng mà nhỉ.

Trời sẽ sớm trở lạnh, tôi nên làm hệ thống nhiệt lần kế. Có lẽ sẽ rất hay để đun sôi nước trước khi tay Lulu bị thương từ việc giặt quần áo trong nước lạnh.

Giấc mơ đang dần rộng mở.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

86 Dân chúng ở lãnh thổ Nam tước Muno (10)

Satou đây. Tôi từng nghe rằng bạn có thể thấy những mảnh kí ức bên trong giấc mơ của mình.

Dù vậy, kể từ khi tôi hướng tới một cuộc sống có giấc ngủ văn tất khi tôi đi làm việc, tôi chẳng bao giờ mơ nữa.

--o0o--

Pochi và mấy cô gái đến để đổi phiên với chúng tôi khi tới thời gian. Arisa nói là, “Em sẽ trông chừng anh để anh không đi ra ngoài vào ban đêm nữa.”, và lấy vị trí bên cạnh tôi để ngủ cùng nhau. Thường thì tôi sẽ ném con bé đi, nhưng do cô bé làm rất tốt trong việc đàm phán với ossan hôm nay, tôi sẽ nương con bé một lần, dù đây không phải là thường.

Tất nhiên tôi cảnh cáo cô bé rằng nếu cô bé cố gắng quấy rối tình dục tôi, tôi sẽ trói và treo ẻm lên một cái cây.

Do ngay cả Lulu cũng lấy vị trí đối diện bên cạnh trong khi nói yêu cầu, “E-em luôn, em cũng sẽ canh.”, một cách ngắc nga ngắc ngừ, rốt cục chúng tôi trông như chữ “Sông”. (med: sông=川)

Tôi hy vọng 5 năm sẽ qua nhanh. (med: khi đó sẽ vui vầy dx với Lulu và Arisa.)

Trái với định liệu của tôi, Arisa ngủ mà không làm bất kì đùa nghịch gì. Nếu cô bé luôn thế này, tôi sẽ để cô bé ngủ cùng bất cứ khi nào.

Tôi xem động tĩnh của con qui trước khi đi ngủ.

Nó lảng vảng quanh tại lâu đài và bọn cướp trong rừng như thường lệ, nhưng đôi khi, nó sản sinh ra thể chia rẽ cấp 1 (Phân thân) và để nó di chuyển xung quanh trong thành phố. Tôi thử theo dõi nó cả đêm hôm trước, nhưng có vẻ như nó không giết bất kì ai, nó có lẽ chỉ là một phân thân dùng thu thập thông tin.

Cũng có những động tĩnh đáng ngờ từ một nơi nào đó khác.

Bọn cướp quanh thành phố Muno đang hợp nhau thành nhóm lớn trong khu rừng gần thành phố. Còn có khá nhiều nông nô trốn thoát từ làng mạc gần bên lẫn vào, chúng trở thành một đám cỡ 500 người. Nếu những nhóm nhỏ khác đang di chuyển để hợp với họ, nó sẽ thành 700 người. Một cuộc cách mạng có thể đang diễn ra.

Hơn nữa, từ hướng tây bắc—độ về bên phải nơi chúng tôi đang ở bây giờ, xa chút xíu từ thành phố Muno—quân đoàn bán-qui lùn đang tiến vào lãnh thổ. Bọn chúng chỉ có 50 vào chiều tối hôm qua, nhưng giờ chúng đã gần 1000 và vẫn đang tăng quân số đến từ bên ngoài lãnh thổ.

Mà, tôi thắc mắc tại sao chúng có ‘á nhân’ bởi vì phân loài chúng đã là chủng qui lùn (goblin). Ngạc nhiên là, chúng không phải á nhân loại nhưng ít nhiều giống quái vật hơn. Tôi ước được thấy chúng do tôi chưa từng tận mắt nhìn một đứa nào.

Tôi cũng chưa từng thấy Orc, nhưng do chúng được viết trong những câu chuyện thần tiên ở thế giới này, chúng chắc chắn có tồn tại ở đâu đó.

Người mà hiệp sĩ Eral tìm kiếm suốt buổi trưa có lẽ là con gái thứ hai của Nam tước. Lý do mà tôi nghĩ thế là bởi vì hiện thời cô ấy đang ở căn cứ của đám cướp lớn. Cô ấy chắc bị bắt cóc và trở thành con tin. Tôi tự hỏi nó có phải do cha mẹ cô ấy.

Có vẻ như ngày mai, hành trình của chúng tôi sẽ yên bình, cảm ơn vì động thái của bọn cướp. Khi những rắc rối không cần thiết giảm xuống, hãy phấn đấu để đến được thành phố Muno vào sáng ngày kia.

Tôi đi ngủ sau khi hoàn thành cuộc điều tra cơ bản.

--oOo--

Tôi có một giấc mơ bất thường.

Tôi đang mơ về mình đang chơi cùng cô gái người là mối tình đầu của tôi ở miền quê trên vùng đất của một ngôi đền suốt thời thơ ấu.

Nếu nó chỉ có thế thì nó sẽ chỉ là một giấc mơ hoài niệm, nhưng khung cảnh khác nhau và tính cách cô ấy cũng khác cho dù tôi chắc cô gái ấy là cùng người.

Tôi không thể nhớ tên của cô gái, nhưng tôi tự nhủ sao tôi lại có giấc mơ này trong quãng thời gian tôi bị ôm chặt bởi Lulu và Arisa.

--oOo--

“Như em nói, em không thể chấp nhận chỉ với sông.”

Arisa thức dậy trong khi la mắng từ lạ lùng. Cô bé đã nghiêng răng thoát ra tiếng động lớn cách đây không lâu. Ngoài ra, móng tay cô bé bấu vào tay tôi thực đau đớn. Nó hồi phục ngay trước khi tôi nhận tổn thương, và nó chỉ làm da tôi đỏ nên tôi bỏ mặc nó, nhưng đau thì vẫn là đau.

“Chào buổi sáng, Arisa.”

“Chào buổi sáng? Em là Arisa, người thương của anh.”

“Gần như vậy, nhưng từ cuối sai rồi.”

Cô bé chỉ đáp lại bằng cách liên tục vờ đắm tôi, nhưng có vết nước mắt xung quanh mắt cô bé. Cô bé đã mơ thấy gì vậy.

Lulu vẫn còn đang ngủ, nhưng cô ấy cũng có vết nước mắt trên mặt. Khi tôi hạ thấp đường nhìn, Pochi và Tama đang ngủ trong khi cuộn như một trái banh trên bụng tôi, đang nói, “Mình ghét lạnh~”, “Mình ghét đói nano desu.”. Giống như chúng gặp ác mộng.

Do vẻ như mọi người cùng gặp ác mộng, tôi đánh thức họ dậy bằng cách bóp mũi từng người theo lượt.

“Chủ nhân? Tạ ơn trời!”

“Sáng~? Nyan, ấm quá nodesu.”

“Chào buổi sáng nano desu. Đến giờ chuẩn bị bữa sáng rồi nano desu.”

Cả ba hình như vẫn còn mớ ngủ, họ dụi mắt họ vào ngực và vai tôi với mắt nhắm mắt mở. Thật hiếm khi thấy cảnh tượng này với Lulu. Thường thường Arisa sẽ tranh thủ cơ hội này để nhảy vô, nhưng giờ con bé đã đi rửa mặt.

Tôi đang nghĩ rằng mộng qui đã đến nhưng chẳng có gì khi tôi tìm kiếm nó. Nếu nó thực sự là mộng qui, Nhận thức Ngụy cấp sẽ kích tôi sớm rồi.

Mia và Liza cũng đang mơ về quê hương họ. Đường như Nana không có giấc mơ nào đặc biệt. Nên cô ấy không thấy thứ gì như cừu điện hay cừu ma thuật.

Không có thứ gì tấn công chúng tôi ngày đó như dự liệu, thực sự là một ngày yên bình.

Chỉ thế đó, Pochi và Tama trở nên dính lấy tôi trong khi dụi mặt họ vào tôi hôm nay, nên tôi không thể làm thứ gì trong hành trình. Có vẻ như chúng không thoải mái, nên tôi chơi bài và shiritori* cùng Pochi và Tama suốt ngày nay. (Ed: *shiritori: trò chơi nổi chữ)

Tôi mời vợ chồng Hayuna do họ có vẻ buồn chán, nhưng dường như Ossan bị nghiện trò chơi, ông trở nên vui vẻ. Tôi ước phải chi Hayuna-san truyền được cho ông chút lịch thiệp của cô.

--oOo--

Tối đó tôi tiếp tục giấc mơ ngày hôm qua. Và đủ chắc chắn, mọi người đều có giấc mơ lạ khi tôi hỏi họ vào sáng hôm sau.

Tôi nghĩ rằng đó là trò của con qui, nhưng sau khi thấy kỹ năng của qui và kỹ năng bẩm sinh của chủng tộc, hình như không phải thế.

Con qui từ chủng tộc gọi là Sừng Ngắn, do vẻ chúng có sừng ngắn với cánh dơi, và trông như gargoyles (tượng quái đá). Kỹ năng của nó là, [Yêu thuật - Ghost Magic], [Thần trí thuật - Mind Magic], [Biến hình - Transform], [Mê hồn thuật - Bewitching], chỉ có 4 cái đó

Con qui này đã ở tại khu rừng lân cận từ trưa ngày hôm qua.

Đám cướp tụ tập khi nhìn lên đã nhiều hơn 700, nhưng giờ chỉ còn ở hàng đơn vị. Tôi không rõ sao nó có thể giảm một cách sâu sắc trong suốt thời gian tôi không nhìn, nhưng sau khi thấy xác sống-zombies cứ tiếp tục xuất hiện cùng con qui ở trung tâm, tôi đã hiểu tình cảnh.

Nhiều á-quỉ lùn cũng đang đến gần xác sống. Chúng đã ngừng tăng lên, nhưng đã trở thành đạo quân mạnh tới 3000 vào khúc cuối.

Thình thoảng số lượng xác sống bị giảm đi, đổi lại xương cốt xuất hiện, tôi không hề muốn biết điều gì xảy ra.

Con gái Nam tước người bị bắt cóc bởi cướp dường như đã thành công trong việc trốn thoát. Cô ấy đang chạy trong rừng sâu cùng với một người đàn ông cấp cao nổi bật trong số đám cướp, tôi không rõ do anh ta bị quyến rũ hay họ quen biết nhau từ đầu.

Bên trong khu Nam tước, quân đội trực thuộc đã tiến về phía rừng bọn cướp sáng sớm này, trông như hoạt động giải cứu người con gái đã bắt đầu. Số lượng họ vượt hơn 1000. Rõ ràng, họ cũng thuê lính đánh thuê địa phương và nô lệ.

Anh hùng không có trong quân đoàn. Có vẻ như anh ta ở trong lâu đài Nam tước.

Với quá nhiều cờ đang phát như vậy, cho dù không có kỹ năng Nhận thức Ngụy cơ, tôi cũng nhận thấy điềm báo xung đột lớn đang xảy tới.

Tôi phải sơ tán mọi người đến nơi an toàn nhanh nhất có thể.

--oOoOo--

Chúng tôi rời cũng tới thành phố Munio, nhưng cái cổng đóng chặt nên chúng tôi không thể vào.

Ngay giờ, chúng tôi thương lượng bằng cách cho thấy con dao của Ossan, nhưng vẻ như không ai trong lính canh quen thuộc dấu ấn trên con dao, nên chúng tôi được mời vào lâu đài.

“Tôi sẽ đi cùng vợ chồng Toruma gặp Nam tước. Tôi muốn mọi người đi tới ngôi làng ngay phía trước bằng xe để làm mấy việc.”

Ossan mời tất cả chúng tôi, nhưng nếu tôi bất cẩn ở chỗ này, cặp vợ chồng có thể chết và tôi không thể thăm công xưởng lol

Mặc dù tôi định gặp trực tiếp Nam tước, tôi không thực sự có ý định bảo ông ta phải làm gì với lãnh thổ của ông ấy. Tôi cảm thấy tiếc cho những người như mấy đứa trẻ và người già tôi gặp khi trước, nhưng không ở mức độ mà tôi muốn cứu họ bằng mọi giá. Ngay cả về phần anh hùng giả, tôi chỉ thấy tôi muốn giúp ở một phương diện này hay kia.

Vì vậy, tôi muốn đảm bảo an toàn cho Liza và mấy cô gái.

“Chủ nhân, bọn em nên làm gì?”

“Ừn, có một ngôi làng ngay phía trước. Tôi muốn các cô thu thập đá cuội như thế này ở con sông gần ngôi làng. Tôi muốn các cô yêu cầu trưởng làng nhờ mọi người thu hoạch những viên đá đó.”

“Tama sẽ đi nhặt~”

“Pochi cũng sẽ cố gắng luôn nodesu.”

Tôi tiếp tục nói trong khi để tay trên đầu Pochi và Tama đang làm tư thế “Vèo.” (chạy đi)

“Ừn, tôi rất mừng khi thấy sự háo hức của các cô, nhưng chúng ta phải đưa việc cho dân làng.”

Tôi giải thích chi tiết cho mọi người.

Họ phải thu thập 100 viên đá cuội. Tôi sẽ mua đá cuội với 1 tiền đồng mỗi cái.

Tôi đề vấn đề đánh giá việc thu thập đá cho Tama người có kỹ năng Thu thập.

Tôi giao phó cho Arisa tính tiền và thương lượng với trưởng làng.

Liza sẽ ở bên cạnh xe để mà dân làng sẽ không coi thường họ.

Nana sẽ là cô chủ, trong khi Lulu và Mia là người hầu.

“Pochi nên làm gì nodesu?”

“Pochi sẽ đóng vai trò hộ vệ Arisa khi đá cuội được đổi sang tiền.”

“Hiểu rõ~ nano desu.”

Giờ thì, giải thích OK với thế này. Tôi nên gia nhập cùng Hayuna-san và Ossan. Arisa nắm lấy áo tôi trước khi tôi có thể xuống xe.

“Không, tuyệt đối không.”

Nước mắt tụ trên mắt Arisa, và cô bé từ chối đến tận tâm.

Hừ, cô bé thực không muốn làm việc thương lượng sao? Tôi cho rằng cô bé hợp công việc đó hơn bất kì ai khác.

“Vậy thì, cô sẽ đổi với Lulu?”

“Không phải, em không muốn để c, chủ nhân đi một mình.” (med: Arisa đang định nói anta)

Gọi bằng anta ổn thôi, nhưng cô bé vẫn ngang bướng dùng goshujin-sama hờ.

“Không phải tôi định ra chiến trường đâu. Tôi chỉ đồng hành cùng vợ chồng Toruma đến lâu đài Nam tước, tôi chỉ đang nghĩ việc nắm cơ hội gặp mặt Nam tước trực tiếp cô biết đấy?”

Tôi cố làm nó nghe vô tư nhất có thể với vài câu đùa.

“Tôi vừa nghĩ về việc gọi cho ông ấy về dân chúng nếu ông ta là người dễ nói chuyện, nhưng tôi sẽ ưu tiên an toàn của tôi lên hàng đầu, nên nó sẽ ổn thôi.”

Nhưng mà, Arisa nhạy cảm không hề bỏ qua nó. Cô bé ép vào tôi trong khi rướn vai.

“Đó là nói dối, sự thực anh không để bọn em đi cùng đến thành phố là bằng chứng.”

Cô bé đi guốc trong bụng tôi.

Giờ, làm gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

87 Dân chúng ở lãnh thổ nam tước Munro (11)

Satou đây. Phân thân thể (Bunshin) là một nhẫn thuật của Ninja, khi còn nhỏ suy nghĩ trẻ thơ của tôi cho là, “Nếu bạn có thể di chuyển nhanh đến thế để có thể làm bunshin, bạn nên tấn công thay vào đó.”

Nó là lựa chọn đúng đắn nếu bạn đang đối đầu với súng.

--o0o0o--

“Tôi hứa, nó sẽ không nguy hiểm đâu mà.”

Nếu chỉ độc mình tôi thì ổn rồi. Đối thủ chỉ là cấp 30. Hơn nữa, tôi có ma thuật tấn công và lá chắn ma pháp, giờ đâu chỉ có đòn vật lý không đâu.

“Không, em sẽ đi cùng anh.”

Tệ lắm đó. Con quỉ giờ ở ngay trong rừng, nhưng tôi không biết khi nào nó quay về. Tôi muốn để Arisa ở vùng an toàn.

“Nếu cô nói xa hơn nữa, tôi sẽ dùng tới 『Mệnh lệnh』.”

“Thử đi, trái tim thiếu nữ của em sẽ không thua cái thứ như 『Mệnh lệnh』 đâu.”

Không cách nào khác.

Tôi không muốn dùng 『Mệnh lệnh』 nhiều nhất có thể.

“Arisa, đây là mệnh lệnh. Đi tới làng tôi nói lúc này và yêu cầu trưởng làng công việc. Đợi ở làng cho tới khi tôi đến.”

Sau khi nói thế, tôi xuống xe.

Tôi nghe thứ gì rơi xuống đất đằng sau tôi cùng với tiếng hét ngắn của Lulu.

Khi tôi xoay lại, tôi thấy Arisa đang rướn người tới đây trong khi mặt cô bé đã xanh ngắt.

“Em s-sẽ tuyệt đối đi cùng anh. Lần này... em không... để anh đi một mình... Ha.”

Bởi trái lệnh tôi, cô bé không chỉ bị dày vò bởi ma thuật từ giao kèo, mà còn hình như từ vòng nô lệ trên cổ cũng gây hại cho thân thể cô bé. Vòng cổ của mấy cô gái thú nhân chỉ là trang trí, nhưng cái của Lulu và Arisa là ma cụ chính cống. Chúng được gắn bởi vương quốc Kubooku.

Không, đây đâu phải lúc để nghĩ về điều đó. Arisa sẽ chết nếu tôi bỏ mặc cô bé.

“Arisa, tôi hủy bỏ mệnh lệnh khi này.”

Arisa thở dốc đau đớn. Thiệt là một cô gái liều lĩnh. Tôi thắc mắc điều gì làm cô bé đi xa đến thế. Vòng cổ đã để lại lần đỏ trên cổ Arisa.

“Thiệt tình, cô thực sự là một cô gái đại dột.”

“Ai mới là người đại dột chứ hả. Anh nhảy vào bóng tối để cứu Mia, và thậm chí chỉ vừa ngày kia, anh lừa ra một quái vật hầu như gấp hai lần cấp độ anh chỉ để bảo đảm thức ăn cho bọn trẻ... Em đã lo cho anh, ngừng việc hành động vô lý thế một mình đi.”

Arisa nói trong khi rơi nước mắt.

Tôi vừa nhận ra thứ gì từ những giọt nước mắt đó và “hầu như gấp hai lần cấp anh.”

Chết tiệt.

Tôi chưa hề dự liệu gì về điều này.

Tôi nghĩ rằng Arisa đã khôn ngoan nhận ra rằng tôi giấu đi kỹ năng cũng như nhận ra tôi đã giả tạo cấp độ của mình, tôi đã nghĩ rằng cô bé đang giả ngu chỉ bởi vì sự hiểu lầm của tôi.

Tôi có thể hiểu tình trạng bất thường của Arisa cho tới khi tôi xem xét đến đó.

Cô bé ắt hẳn lo lắng cho một thằng cấp 10 đi chiến đấu với trùm cấp 40 mà không rõ kỹ năng.

Tôi xin lỗi vì tôi nghĩ rằng cô giống như bà mẹ bảo vệ con quá mức cần thiết.

Nhưng mà, điều này thực rắc rối, nếu tôi bảo cô bé rằng tôi giấu cấp của mình ở đây và ngay bây giờ, niềm kiêu hãnh của Arisa chắc sẽ sụp đổ.

Tôi không thể chính đáng cười nhạo Arisa người đã lo lắng chân thành, tôi đoán tôi không có lựa chọn nào khác là dẫn cô ấy đi cùng.

Đó là hình phạt của tôi chỉ vì làm Arisa lo lắng vô nghĩa. Thật khó để bảo vệ cô bé, nhưng nếu chỉ một mình Arisa, tôi sẽ bảo vệ cô bé dù thế nào đi chăng nữa.

“Tôi hiểu rồi Arisa, hãy đi cùng nhau.”

“Đ, phải đó, anh nên nói nó từ đầu. Anh sẽ có sức mạnh của hàng trăm em nếu em ở cùng!”

Trong khi vừa chùi nước mắt bằng tay áo, Arisa nói tự phụ, con bé đã trở lại chính mình. Mà từ vựng con bé vẫn già dặn như thường lệ.

Arisa quay lại xe để thay đổi đồ con bé đã bị lấm bìn.

Còn giờ, tôi tự nhủ tôi nên chọn ai thay Arisa. Trong số họ, Liza là lựa chọn tốt nhất, nhưng xem xét chủng tộc cô ấy, nó sẽ khó khăn khi đàm phán với những dân làng thiện cận.

Có nghĩa là, ứng viên kế là Lulu hay Nana. Tôi không tưởng nổi đứa thất thường như Tama, hay Mia trầm lặng ra đàm phán có lẽ sẽ làm trời sập mất.

Tôi muốn để Lulu thương lượng nếu có thể, cô ấy được yêu vì cô đạt được kỹ năng giao tiếp, nhưng có vẻ như cô ấy xấu hổ khi có người chung quanh, nó có lẽ bất khả thi.

Vậy thì, Nana là người duy nhất còn lại hờ.

Bình thường cô ấy có hành vi quái gở và cách cô ấy nói chuyện thì nhạt nhẽo, nhưng cô ấy luôn ở chế độ “tôi có cách của tôi” cho dù đối thủ của cô ấy có là ai chăng nữa và nhân dạng cô ấy là một phụ nữ xinh đẹp.

Tôi đoán tôi phải để Nana chịu gánh nặng và Liza canh cô ấy.

“Nana.”

“Vâng, ông chủ.”

“Cô đã từng làm việc giao thiệp trước kia chưa?”

“Không, em là một trinh nữ. Em không có kinh nghiệm.”

...ai hỏi cô kinh nghiệm tình dục bao giờ. (med: đó là kiểu nói đùa, giao thiệp=交渉, và giao cấu=性交渉)

Khi tôi thấy biểu cảm và không khí của cô ấy, tôi đã cho rằng cô ấy chỉ ngây thơ vô số tội, nhưng tôi đã có ít nghi ngờ, “Lẽ nào cô ấy sai lầm có mục đích sao?”

Hãy nói với cô ấy một cách chi tiết hơn.

“Tôi muốn nhờ cô thương lượng việc làm với dân làng, cô có kiến thức nào cho việc như thế không?”

“Em không có.”

“Được rồi, vậy tôi muốn cô phối hợp cùng Liza để xử lý nó. Nana, cô sẽ đứng ra trước thương lượng trong khi Liza là người thực sự làm thì ở phía sau.”

“Vâng, ông chủ.”

“Em sẽ phát huy hết mình.”

Liza đáp lại cứng nhắc. Cô ấy lo lắng chăng?

“Liza, cô không cần cố gắng quá sức. Tôi không để tâm dù cho nếu nó thất bại đi nữa. Nếu chuyện đó xảy ra, thì tôi muốn mấy cô hãy chuẩn bị ở con sông gần làng.”

“Em hiểu, chủ nhân.”

Hình như sức mạnh đã rời vai cô ấy. Tôi đang lo cô ấy có thể giải nghĩa nó là, “Tôi không trông mong gì ở cô.”, nhưng về như tôi chỉ tưởng tượng ra thứ đó.

--0o0o0--

Arisa đã quay lại thì đang mặc quần áo mà cô bé làm sau buổi trình diễn thời trang khi đó. Váy được trang bị khung làm bằng dây bên trong, làm nó xòe ra 3 chiều. Cô bé cũng đội tóc giả màu vàng hoe.

Tất cả đều tốt, nhưng ai là cô gái nhỏ với mái tóc màu nâu đeo băng đằng sau vậy?

...Không đúng, tôi có thể thấy nhân dạng Pochi như một hình lập.

“Đó là Pochi?”

“Ara, anh biết rõ thật. Arisa-chan phiên bản 2, Pochi dạng con người.”

Cả hai đang làm tư thái hăng hái.

Dù cho chúng mặc đồ dễ thương, nhưng cái tư thế siêu nhân cũng đã phá hư nó.

“Phiên bản 2 sao cũng được, nhưng làm sao cô làm được với Pochi?”

“Đừng có mà sao cũng được! Em không tha thứ cho cái loại không có phản ứng gì với tóc vàng hai đuôi dù nghĩ nó không có xoắn.”

Tóc hai đuôi trông tuyệt vời tượng mô hình (figure) hay 2D, nhưng trong thực tế, tôi nghĩ tóc hai bím chỉ làm cô trông trẻ con hơn nhiều thôi mà?

“Em đã nhận ma thuật của Arisa.”

“A~ah, tôi không bảo giữ bí mật nó à. Em đã tạo ảo ảnh bằng ma thuật ánh sáng. Cơ bản là một ma thuật tạo phân thân, nhưng em đã xếp nó lại một tí.”

Tôi rõ rồi, vậy ra nó là ma thuật ánh sáng. Nhưng mà, để sắp xếp ma thuật trong khoảng ngắn như thế, con bé này giống như loại nhân vật chủ đạo từ tiểu thuyết.

Pochi dạng người nhìn giống hệt Arisa nếu loại trừ kiểu tóc và màu sắc.

“Cho dù nó là một ma thuật ảo giác phạm vi lớn phủ lấy Pochi, nếu nó bị tiếp xúc, hay nếu em không ở gần bên, phép sẽ bị phá vỡ. Cậu ấy chắc không được phép vào lâu đài nếu họ biết cậu ấy là khuyến thủ tộc.”

“Nó có thể qua thứ gì như ma thuật phát giác không?”

“Dù cho cậu ấy bị bại lộ, em sẽ nhờ Toruma che cho. Em chắc chúng ta chỉ bị mất thôi. Hơn nữa, em muốn có Pochi với kỹ năng tấn công cao và tìm kiếm kẻ địch ở chung quanh.”

Cảm giác như Arisa lạc quan về việc vô bọc Pochi sẽ bị thổi bay. Còn nữa, tôi nhớ Tama cũng có kỹ năng dò tìm kẻ địch. Mặc dù vậy, Pochi rõ ràng được chọn bởi vì Tama không phù hợp với công việc thâm nhập.

“Anh biết không, suốt giấc mơ hôm qua, em thấy con quỉ giả mạo làm nam tước. Chủ nhân đã có thể trong eo hẹp né đòn những đòn tấn công của con quỉ, nhưng cuối cùng anh cũng rơi vào thế bí... Tất nhiên là, em biết đó chỉ là mơ. Nhưng... nhưng, nếu nó là giấc mơ dự báo...”

Không phải chứ, thay vì là lạc quan, cô bé vẫn muốn Pochi đi dù đã biết có nguy cơ đó hử. Bỏ qua một bên những gì tôi thấy, hình như các thành viên quá nhiều lo lắng bởi vì họ có những giấc mơ không tốt đẹp.

Arisa dự định nói gì đó trước khi lấp bắp và ngừng lại, rồi cô bé lắc đầu như thể lắc văng đi mấy thứ lo lắng. Tóc vung vẩy cô bé trúng vào mặt Pochi, Pochi đang lấy tay che mặt.

“Ồn cả thôi! Cho dù nó là một điềm báo, chúng ta sẽ vượt qua nó khi anh có Pochi và em.”

“Phải nano desu. Nếu chủ nhân ở với Pochi, chúng ta sẽ bắt bại nano desu!”

Tôi không thể hiểu nổi do biểu hiện của ảo ảnh không thay đổi, nhưng tôi có thể mừng tượng Pochi đầy động lực trong tâm trí mình.

--oOoOo--

Giấc mơ mà Arisa thấy có lẽ chỉ là một giấc mơ bình thường.

Nhưng mà, nỗi lo lắng của Arisa là chính đáng. Sự lo lắng cô bé kiểu như sự trung thành của một samurai hầu cận vậy, nó có chút đáng sợ.

Khi tôi tìm được cơ hội sau khi việc này trở nên an toàn, tôi sẽ thực hiện vài hành động để xua tan đi sự lo lắng của cô bé, trong khi chắc chắn rằng nó sẽ được chứng kiến bởi Arisa. (med: ý anh muốn khoe tài cho Arisa thấy ấy)

Dù không còn cách nào khác trong trường hợp của Arisa, tôi thực muốn Pochi ở cùng nhóm Liza, nhưng tôi không thể nghĩ bất kì cơ nào trong tình hình này.

Tôi cho rằng tôi trở nên không tự mình suy nghĩ được nhờ vào Arisa.

Không cách nào khác, tôi không muốn phơi bày Arisa và Pochi vào chốn nguy hiểm, nhưng nếu sự cố xảy ra, tôi sẽ mang hai đứa theo và làm thứ gì đó.

Không ai trong thành phố có kỹ năng thẩm định để có thể nhìn thấy chi số mọi người. Ngoài ra, cũng không có bất kì ai có kỹ năng ma thuật nhánh nhận

điện. Nó thuận lợi cho chúng tôi, trừ khi những người như vậy đã bị khừ bởi con quỷ để bảo vệ bí mật của nó.

Tôi đã lo vì lực chiến đấu bị giảm bởi Liza với mấy cô gái, nhưng nó chắc ổn vì chúng tôi không phải mục tiêu lúc này. Mà dù có chuyện xảy ra, ngôi làng chỉ cách 10 km. Tôi có thể chạy tới ngay đó trong vòng 90 giây.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

88 Trận chiến ở Thành phố Munno (1)

Satou đây. Họ nói rằng hình phạt cho việc vi phạm luật giao thông thì nhẹ, nhưng ở đây, tình cảnh dường như nghiêng về phía ngược lại ngoài dự liệu.

Tôi sẽ để tâm giữ mình an toàn trong khi lái xe.

--0o0o0--

Hai xe ngựa kéo đến từ nam tước để đón chúng tôi. Mỗi trong chúng đều là xe hai ghế ngồi. Cánh cửa khắc chạm nổi mà trông kiểu dáng sẽ làm quý tộc hạnh phúc, và cũng được trang hoàng bằng những viên đá vàng trông như châu báu.

Vợ chồng Toruma chia xe với tôi.

Tôi đã biết về nó từ việc kiểm tra sơ bộ, nhưng thành phố này quá vắng vẻ. Dù độ rộng của nó gần gấp hai lần thành phố Seryuu, dân số chỉ tầm khoảng 1/6 của nó. Nhà thì xếp theo hàng lối khi chúng tôi rời cổng, nhưng giữa đường, hàng loạt lô đất trống phủ cỏ dại mở ra.

“Có rất nhiều đất trống hử.”

“Thưa cậu, cậu có quen với sự kiện cách đây 20 năm không.”

“Phải rồi, dù tôi không biết có bao nhiêu phần sự thực, tôi đã nghe tin đồn chung chung.”

“Hầu hết chúng có lẽ là sự thật. Đất trống nhiều là kết quả của việc quân đội nhà vua đốt thành phố để tiêu diệt nhiều từ thi tán công.”

Người đánh xe trả lời câu hỏi tôi trong khi mặt hướng tới con đường. Giọng ông ta to rõ, không hề mất đi trong tiếng ồn của xe.

“Quân đội nhà vua?”

“Phải, sau khi từ thi đoàn dấy lên sự báo thù của chúng bằng cách giết toàn bộ dòng dõi quý tộc cũ, chúng vẫn còn ở lại trong thành phố mà không di chuyển. Nên đức vua muốn làm gì đó trước khi chúng có động tĩnh. Dân thường chết từ trận hỏa hoạn do quân đội gây ra còn hơn gấp vài lần so với lũ từ thi vì họ sẽ không bị tấn công bởi từ thi nếu họ ở lại trong nhà.”

Ít ra thì phải, “Đốt lửa sau khi mấy người sơ tán những thường dân chứ.”, hay chả lẽ họ không biết tình hình thực tế?

“Bởi vì đó mà, có rất nhiều người rời khỏi lãnh thổ. Bây giờ thì, còn không tới 20% ở lại so với dân số từ 20 năm trước.”

“Thật tốt khi thành phố này không biến mất thậm chí sau vụ đó.”

“Đó là vì thành phố này có một bức tường bảo vệ nó. Bức tường được làm từ thời tổ tiên đức vua và tăng cường với ma thuật vững chắc, cho dù quái vật tấn công, nó cũng sẽ không xê dịch một ly. Một thành phố đơn giản không được làm ở vị trí khác nếu không phải bởi một quý tộc cao đẳng.”

Tôi hiểu rồi, không ngạc nhiên khi bức tường trông tráng lệ bất chấp lãnh thổ nghèo nàn.

--o0o0o--

Tôi nghe âm thanh va đập và tiếng người hét phía trước xe. Sau một chút dừng, cái xe của tôi lắc một chút như thể cán qua thứ gì.

“Thưa cậu, và cô, tôi xin lỗi vì xe lắc. Mấy bọn nghèo đang nhảy vào chặn đường “Ngừng một lúc”.”

Arisa ra lệnh ngay khi cô bé chặn lời bào chữa của người đánh xe. Như hi vọng về một cô công chúa, cô bé đã quen lời ra lệnh. Suy nghĩ của người lái

xe bị dừng lại theo lệnh Arisa. Chiếc xe ngựa đã cán qua một cô gái nhỏ.

Tôi nhảy ra khỏi xe và chạy tới cô gái. HP cô gái đang giảm rất nhanh chóng.

“Tránh đường!”

Thực phiền toái để đi xuyên đám đông đang bu quanh cô gái bằng động tác chân của tôi. Nhưng mà, tôi đã xoay sở kịp thời.

Tôi lấy ra một bình thuốc ma thuật từ túi trong khi ngồi bên cạnh cô gái và cho cô ấy uống. Dường như cô ấy đã ngất, hô hấp của cô đã dừng. Thuốc trào ra từ miệng cô bởi vì đó. HP cô dừng giảm trong một lúc, có lẽ vì cô đã uống được chút ít nó.

Tôi muốn nhấn ngực cô gái để làm hô hấp nhân tạo, nhưng có lẽ vì bị tông bởi xe, ngực cô gái lõm xuống. Không thể thế này được.

Tôi lấy ra bình thuốc khác từ túi, và truyền nó cho cô gái từ miệng sang miệng.

Có lẽ do hiệu dụng yếu mà thanh HP cô gái hơi dao động chút, sau đó bắt đầu giảm từng chút một.

Mặc dù Ossan từng bị đâm bởi một thanh kiếm cũng được cứu, nó vẫn không tốt với cô gái này. Hay có lẽ tổn thương cứ tiếp diễn vì xương sườn gãy đâm vào cô.

Tôi có nên dùng thuốc không rõ hiệu quả trong kho chứa cho dù biết mỗi nguy cơ?

Arisa cuối cùng cũng tới chụp lấy cây gậy ngắn từ eo tôi.

“Cho em mượn cây gậy, ■■■■■ ■■■ ■■■■■ ■■■ Quang pháp Trị liệu - Light Healing”

Đó là ma thuật trị liệu từ ánh sáng hử. Arisa làm tốt lắm.

Nhưng mà, nó chỉ cứu trợ nhất thời.

“Không tốt, chỉ với ma thuật quang trị liệu thì không đủ.”

“Chúng ta nên đem cô ấy tới tu sĩ đền thờ.”

Mọi người xung quanh chúng tôi phủ nhận mấy lời đó.

“Không có tu sĩ nào có thể dùng thánh ma thuật trong thành phố cả. Mọi người đều bị bắt sau khi họ bị buộc tội danh như tham nhũng và bị bỏ tù rồi.”

“Dù sao thì, cô ấy không thể được cứu với từng ấy vết thương. Hãy để cô ấy đi mà không chịu đựng nữa.”

Không chỉ ngực cô bị lún sâu, cánh tay cô cũng cong bất thường. Sức mạnh thể chất của cô đã bắt đầu dao động và rớt chậm rãi. HP cô đã còn ít hơn 10%.

Khi tôi định đưa thuốc với hiệu dụng không rõ còn tốt hơn để cô ấy chết, cảnh tôi làm thuốc lóe lên trong tâm trí.

Sự khác biệt giữa thuốc thường và thuốc ma thuật là chất phản ứng và sự hiện diện của ma lực.

Chất phản ứng chỉ là thứ kết hợp ma lực cùng với thuốc.

Thế thì, hiệu dụng tức thời của thuốc là bởi vì có sự tồn tại của ma lực.

Tôi đặt thuốc ma thuật vào miệng lần nữa. Và trước khi cho cô gái uống, tôi điều ma lực vào bình thuốc. Tôi có kỹ năng cho việc cấp ma thuật, tôi ít hần dùng được nó.

Tôi đổ vào nó gấp ba lần lượng ma lực thường dùng làm bình thuốc nước ma thuật thông thường.

“C...chờ xíu, đó là loại kỹ năng gì, anh đang sáng lên kia biết chưa.”

Tôi bị quấy rầy bởi những gì Arisa đang nói nhưng hãy nghĩ về nó sau đã. Tôi để cô gái uống bình thuốc ma thuật tăng cường từ đường truyền miệng.

Lập tức sau khi cô gái uống nó, cơ thể cô phủ hào quang đỏ, nhưng nó sớm biến mất như thể chìm vào.

Cô gái không hồi phục hoàn toàn, nhưng nó đã hiệu quả. Ngực lún và cánh tay gãy của cô ấy đang được hồi phục. HP cô dừng ở khoảng 40%, nhưng nó không giảm xuống khi tôi xem chừng nó một chút.

>Nhận được kỹ năng Ma thuật trị liệu.

>Nhận được danh hiệu Thầy thuốc.

>Nhận được danh hiệu Đặc trị sư - Healing Specialist.

>Nhận được danh hiệu Thánh nhân - Saint.

--o0o0o--

“Anh vừa cứu onee-chan?”

“Phải, cô ấy giờ ổn rồi.”

“Chao ôi, pháp sư-sama vĩ đại thật. Em không tin nổi loại vết thương trầm trọng này có thể chữa lành.”

Tôi đưa lọ thuốc khác cho cô gái nhỏ đang nhìn vết thương của chị cô gái nhỏ, cô bé đang bám vào cô ấy.

“Nếu cô ấy không tỉnh sau 1-2 giờ nữa, đưa cô ấy thuốc này.”

“Ừ, em hiểu rồi.”

Một thiếu phụ lớn dường như là người quen cô gái nhỏ nói với tôi trong khi nhìn bắn khoăn.

“Pháp sư-sama, cảm ơn cậu rất nhiều. Nhưng mà, hạ dân như chúng tôi không thể đáp trả cậu lại gì cả.”

“Đó là do xe tôi cán qua người cô gái. Tôi không trông mong đền bù gì. Thay vào đó, cô gái mới nên là người tìm sự bồi thường chứ.”

Tôi đổi đề tài do có vẻ như nó lún vào vụ bán mình lần nữa.

Nhưng mà, cảm xúc của thiếu phụ lớn tuổi thì tệ.

“Chúng tôi đâu thể đòi bồi thường. Sau cùng việc cô gái này đã làm là tội danh vì đã làm cản đường xe của quý tộc.”

“Đúng đó thưa cậu, cho dù cậu cứu cô ấy bây giờ, cô ấy sẽ bị bắt bởi lính để trở thành nô lệ hay bị treo cổ.”

Người đánh xe tiếp thêm lời thiếu phụ.

Nè nè thế giới huyền tượng ời, thế chẳng phải quá khát khe rồi sao.

Tôi đã cứu được cô ấy sau rất nhiều nỗ lực. Tôi sẽ cứu cô ấy bằng bất kì giá nào cho dù chỉ để tự thỏa mãn chính mình.

Nếu được cứu mà cô ấy thành nô lệ hay bị xử tử, thì cũng như cô gái ấy không được cứu mà thôi.

Đám đông chung quanh hình như dù sao cũng là đồng minh với cô gái, kẻ chứng kiến còn lại chỉ là người đánh xe.

Hãy dụ dỗ ông ta cách nào đó.

Ông ta chắc sẽ phản bội tôi sau này bằng cách kể những gì xảy ra đây với Nam tước, nhưng thay vì nghi ngờ mọi thứ, hãy dùng bất cứ phương cách khả quan nào.

“Giờ thì, tôi đã xong việc chăm sóc cô gái tội nghiệp bị xe cán ngang qua. Không nên làm nam tước-sama chờ lâu nữa nên đi thôi.”

Tôi cho người đánh xe bóp chặt 1 đồng bạc trong tay. (hối lộ)

Cô gái đã chết mặc dù được chữa trị. Tên cô gái còn không rõ ràng.

“Đúng đó, ngài. Cô gái bị cán qua thật đáng thương, nhưng dù sao cũng đâu còn cách khác hể.”

Ông này khá tinh ý. Tôi ước chi Toruma ossan học được vài thứ từ ông.

Trông như người đánh xe lái đi với trò hề của việc hối lộ. Cho dù vậy, cái cách hạ mình nói chuyện thay vì cách nói lễ độ trước đó cũng là một phần của trò kịch à?

Đám đông chung quanh cũng tham gia trò kịch bằng cách giả vờ khóc. Xã hội mấy người là cái gì vậy. Em gái nhỏ người không theo kịp câu chuyện trở nên bối rối, nhưng sau khi thiếu phụ thì thầm thứ gì với cô bé, cô bé lập tức hiểu ra.

Chúng tôi trở về xe, và tiến tới lâu đài nam tước tọa lạc nơi nền đất cao.

Lúc này, trận chiến giữa quân đội 1000 người của nam tước và 3000 á qui lùn đã bắt đầu.

Ở thời điểm này, dường như quân đội nam tước ưu thế hơn.

>Nhận được kỹ năng Diễn xuất.

>Nhận được kỹ năng Xử trí - Tact

>Nhận được danh hiệu Diễn viên tài.

>Nhận được danh hiệu Thăng hê.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

89 Tiểu thư trẻ và Kẻ cướp hiệp sĩ

“Cha và chị đang bị lừa desuwa.”

Đã bao nhiêu lần tôi nói với họ. Mà, lời tôi không tới được bất kì ai nữa. Và giờ, những tên lưu manh thô tục đang đi khệnh khạng trong lâu đài như thể là của chúng. (Ed: có lẽ bạn đã nhận ra, chương này không nằm trong ngôi kể của Satou vì chả có cái Satou nào ở đây cả, cô ấy dùng "watakushi" để đề cập đến bản thân mình.)

Có lẽ đó là tại sao. Tôi cảm thấy thứ gì đang mời gọi tôi, và tôi đi lững thững vào căn nhà cũ, cũ đến mức sụp đổ bên trong lâu đài.

Đó là một tòa nhà cũ đã có tại thời lâu đài Hầu tước Muno cách đây 20 năm.

Đã 15 năm rồi kể từ khi cha tôi nhận lãnh thổ này. Mẹ tôi, chị và tôi đến ở lâu đài này 16 năm trước, chúng tôi chưa bao giờ một lần rời đi kể từ khi đó. Thời điểm khi chú Toruma đến chơi suốt quãng đời thơ ấu của tôi là quãng thời gian vui vẻ nhất.

Dù cho nó được gọi là lâu đài, cũng có một khu rừng nhỏ và cái ao bên trong đất nó, có lẽ để cho thấy quyền lực của một Hầu tước, nên tôi không thực sự cảm thấy như bị giam cầm.

Tôi đã tìm xuyên suốt bên trong lâu đài, nhưng đây là lần đầu tôi ở đây. Thường thường người hầu gái sẽ không để tôi vào bên trong bảo, “Nguy hiểm lắm.”

Tôi tự hỏi có phải vì tôi vào một nơi lạ lẫm. Tôi cho rằng bụi bay lơ lửng phản chiếu trong ánh mặt trời thực đẹp, tôi cảm thấy dễ chịu. Có vẻ tôi sẽ ho mạnh nếu tôi không vào nơi này khi không che miệng với cái khăn tay.

Có một ngai vàng trong phòng này, tôi thắc mắc nó có phải phòng hội đàm của Hầu tước hay không. Ánh sáng xuyên qua từ mái trần sụp đổ tạo hư ảnh làm căn phòng này như một chốn linh thiêng.

Và rồi, tôi gặp định mệnh mình ở đó.

--oOoOo--

“Hồi cô gái, cô có ao ước sức mạnh không.”

“Có.”

Tôi trả lời lời nói đột nhiên ra từ hướng ngai vàng.

Dù cho tôi đang nghĩ về nó, tôi khẳng định là tôi không có hối hận gì về quyết định mạo hiểm tôi làm lần này.

“Tốt lắm! Vậy thì, ta sẽ cho cô!”

Ánh sáng bạc hiện từ ngai vàng bọc lấy tôi. Cảm giác như nó cuốn lấy tóc và cơ thể mình. Khi tôi bị đá kích bởi sự lo lắng, vòng tay thanh lệ xuất hiện kết lại với đường bạc ở cả hai cổ tay tôi. Tôi cảm thấy thứ gì cạ vào mắt cá chân, và vòng chân với thiết kế tựa như vòng tay ở đó khi tôi nhìn.

“Hồi cô gái, hợp đồng đã được xác lập. Trí tuệ và Dũng cảm là thứ mà cô nhận được.”

“Người ở chỗ nào vậy? Ngoài ra, sao người không vui lòng cho ta biết những phụ kiện này là gì?”

Dù cho tôi nghe tiếng ông ấy thật gần, tôi vẫn không thấy hình bóng ông ta. Tôi vô vọng cố giữ mình bình tĩnh và nói với quý ông vô hình.

“Có một tấm gương lớn đằng sau tấm màn. Cô có thể thấy ở đó.”

Tôi đi tới cái gương được chỉ bởi giọng nói. Một vòng miện xuất hiện trên đầu tôi trước khi tôi nhận ra.

“Phụ kiện trên đầu, tay và chân là dạng hình của ta. Ta đã từng sát cánh cùng chủ nhân ta đến nơi chiến trường, và cuối cùng hoàn thành nguyện ước áp ủ bấy lâu. Chủ nhân đề ta lại và nói, “Hãy giúp con người nào có ước muốn đè bẹp những sức mạnh vô lý.”

“Ồi chào, tuyệt vời quá đi. Thật là một con người tâm hồn cao đẹp.”

Tôi tự hỏi ai là chủ nhân vương miện này. Tôi chưa từng thấy ma cụ biết nói nào ngoài mấy chuyện thần tiên.

“Vương miện-san, gọi ông như thế có được không?”

“Chủ nhân trước gọi ta là Raka. Đó là một tên gắn liền với ma cụ hiểu biết nổi tiếng nhất đến từ câu chuyện ở quê hương anh ta. Nếu cô không có bất kì tên cô muốn dùng đặc thù, tôi muốn cô gọi tôi là Raka.”

“Tôi hiểu rồi Raka-sama. Và về chính tôi, xin gọi tôi là Karina.”

“Rất vui lòng. Karina-dono, cô không cần lễ độ dùng “sama” cho ma cụ. Gọi tôi bằng tên cũng được thôi.”

“Vậy thì Raka. Tôi muốn mượn sức mạnh của ông.”

“Tất nhiên là vậy. Tôi sẽ hỗ trợ cô dù đối phương là một anh hùng hay một chúa quỷ.”

“Ồi chào, đáng tin thật desuwa, đối thủ là một anh hùng.”

Khi Raka-san nói, vòng miện sáng xanh lam, nhưng ông ấy mất từ sao? Sắc xanh lam đã ngừng.

“Có gì sai sao?”

“Không, chỉ là, tôi vừa nghĩ rằng chủ nhân lần này khá vững vàng, thật xuất sắc. Đặc biệt là, chủ nhân “Là Karina desuwa” Umu, Karina-dono.” (med: desuwa có thể là cách nói nhấn mạnh, hàm ý người phát ngôn tự tin vững vàng kiên cường.)

“Vâng.”

“Do đối phương là một anh hùng, Karina-sama có kinh nghiệm về ma thuật hay kiếm thuật không?”

“Không, tôi chỉ giỏi gieo thừa và thơ ca, nhưng tôi để việc đánh nhau cho các hiệp sĩ.”

“Fumu, vậy ra là thế sao. Chủ nhân trước của tôi từng là anh hùng.”

“Tên người ấy là gì!”

Tôi vừa làm một thứ đáng xấu hổ. Tôi vô tình cụng vào tấm gương. Đây cũng là thứ tôi nhận từ cha. Ông ấy đã nói về anh hùng từ khi tôi còn nhỏ, nên tôi cũng có hứng thú với anh hùng desuwa.

“Ta xin lỗi, ta không nhớ những điều tầm thường như tên hay hình dáng. Vung thanh thánh kiếm, anh ta tiêu diệt hàng ngàn quỷ dữ, anh ta là người sở hữu kiếm thuật phi thường. Dù anh ta không thể dùng ma thuật, anh ta vẫn có thể chém đứt ma thuật của chúa quỷ và khuất phục hắn. Anh ta là một sự tồn tại phi lý.”

“Phải vậy chứ, anh hùng-sama phải như thế!”

Tôi vô tình siết chặt nắm tay. Một anh hùng phải mạnh vượt qua tất cả thử thách, nếu không, anh ta không phải là anh hùng.

Kẻ tự xưng là anh hùng kẻ đã giành được sự ưu ái của cha-sama và onee-sama chỉ sít sao thắng lại một hiệp sĩ yếu mà thôi, hẳn ta chỉ là cùi bắp desuwa.

Như bằng chứng, hẳn luôn khôn khéo né tránh trận chiến với hiệp sĩ mạnh nhất lâu đài, ngài Zotor.

“Karina-dono, thật khó chịu khi nói điều này, nhưng ta chỉ tăng cường sức mạnh mà chủ nhân có. Ta, bản thân ta, có sức mạnh đọc tâm và dùng ma pháp đơn giản, nhưng ta phải dùng ma lực chủ nhân mới làm được.”

“Vâng, tôi hiện vẫn không làm gì được?”

“Phải, cô có thể thắng một hiệp sĩ bình quân, và ta có thể cho cô khả năng thể chất đủ nhảy qua mái nhà. Nếu đối phương là trộm cướp, thì cô có thể tiêu diệt chúng miễn là cô dùng ma thuật.”

“Ồi chào, điều đó thực tuyệt vời.”

Tuyệt vời đến thế phải không. Nó hết như tên trộm ảo mộng hào hoa, Sharururuun.

“Tuy nhiên, đó chỉ là khi đối phương bình thường.”

Nghe mấy lời Raka-san nói, trái tim kích động của tôi cứng lại như thể bị nêm chặt.

“Không ổn à?”

“Cho dù tôi có thể nâng sức mạnh chủ nhân lên 100 lần, nếu sức mạnh chủ nhân là 1, nó chỉ có thể là 100. Nó là dẫn chứng cụ thể cho cái sự tồn tại gọi là anh hùng là phi lý.”

“Không phải chủ nhân trước của ông chiến đấu là để chống lại sức mạnh phi lý sao?”

Ánh xanh lam nhấp nháy, và Raka-san nói thứ gì đó như thể ông ta đã tìm thấy sự đột phá.

“Là vậy sao. Để bị khuyên răn bởi một đứa trẻ, hôm nay đích thực là ngày tốt.”

“Mồ, tôi đã trưởng thành rồi dù trông thế này thôi.”

Tôi thấy hơi bị sốc với lời mình nói. Trước khi nhận ra, tôi đã ở độ tuổi có thể tham gia vào xã hội. Onee-sama ắt phải bất ngờ khi biết sự thực rằng anh hùng là kẻ mạo nhận. Gã đó chỉ giống anh hùng mỗi về bề ngoài thôi.

--o0o0o--

“Người đó là anh hùng desuno.”

“Fumu, cô chắc chứ?”

“Phải.”

Tôi phần nào thấy như ánh lam sắc từ Raka nhấp nháy sáng.

Lời kẻ của ông ta thực sự gây sốc.

“Đó là kẻ mạo danh.”

Mặc dù, tôi đã khẳng định nó, nhưng phần nào tôi đã muốn tin (rằng hắn ta là anh hùng) trong thâm tâm. Vậy, thanh kiếm tỏa ra ánh sáng màu xanh như thánh kiếm mà gã nắm giữ là thứ gì.

Tôi đi ra chỗ ẩn nấp để kết tội hắn, nhưng lời Raka-san chặn tôi lại.

“Chờ đã, Karina-dono, ai là người bên cạnh anh hùng giả.”

“Ông đang nói về quan chấp chính?”

“Kẻ đó là một con quỉ. Khả năng hấn mạnh hơn nhiều so với anh hùng giả. Chúng ta không thể thắng.”

K-không thể nào! Tôi đã sốc khi nhận ra anh hùng tự xưng là một kẻ mạo danh, nhưng thậm chí còn kinh hãi hơn khi biết rằng một con quỉ đang đóng vai quan chấp chính.

Quỉ dữ là sự tồn tại phải bị tấn công bằng quân đội. Chỉ có ngoại lệ duy nhất khi một cá nhân có thể thắng quỉ thuộc về những sự tồn tại đếm trên đầu ngón tay như là anh hùng thực sự.

“Ra-Raka. Ch-chúng ta nên làm gì đây.”

“Xin bình tĩnh, Karina-dono. Nếu ký ức cuối của ta là chính xác, đây là lãnh thổ Hầu tước Muno phải không.”

“Ngày nay là Nam tước, nhưng phải, ông nói đúng.”

“Vậy thì, chắc hẳn phải có một cộng đồng khổng lồ cây tận sâu trong rừng bên cạnh. Nếu cô đi cùng tôi, chúng ta có thể tìm sự trợ giúp của họ. Nhưng mà, ta không chấp nhận một phụ nữ đi sâu vào rừng một mình được.”

Tôi ghét phải làm bản vấy mình, nhưng một anh hùng thực sự sẽ không do dự.

“Không lẽ có thể thắng qui không?”

“Umu, họ không mạnh như anh hùng, nhưng họ không tụt hậu so với qui bình thường.”

“Vậy thì chúng ta đi.”

“Thật vui khi thấy quyết định nhanh chóng của cô. Karina-dono có thể rất giỏi trong việc làm người hỗ trợ anh hùng.”

Tôi cố làm mình bình tâm nhiều nhất có thể dù tim tôi như có hội hè từ những lời của Raka-san, tôi thẳng tới hướng rừng.

--oOoOo--

Được hướng dẫn bởi Raka-san, tôi nhảy qua trung tâm lâu đài và mượn một con ngựa từ chuồng ở trước nó để đi tới khu rừng.

Khi tôi cố cứu một con Kì Lân* bị bắt bởi lũ cướp, tôi cũng bị bắt vào đó, nhưng tôi hội ngộ với người bắt ngựa ở đó. (Ed: *Kì Lân)

“Tiểu thư, cô đang làm gì ở nơi như thế này thế?”

“Ngài Zortor, anh cũng vậy sao.”

Tôi không nghĩ là hiệp sĩ mạnh nhất lãnh thổ này, người đã chạy xa cách đây vài năm trước lại trở thành một tên cướp. Hơn nữa, theo câu chuyện của anh ta, bọn cướp dự định nổi dậy chống lại cha tôi.

Với sự khuyến khích từ Raka, tôi tâm sự với anh ta về anh hùng giả và con qui chấp chính.

“Thế đó, tôi đã nghĩ hắn ta đáng ngờ, nhưng ai mà nghĩ hắn là qui kia chứ.”

“Nó là sự thực. Ta thề trên danh dự chủ nhân trước Karina-dono, ta không nói dối.”

Tôi đã nghĩ rằng anh ta sẽ có rất nhiều câu muốn hỏi khi lắng nghe lời tôi. Nhưng anh ta chấp nhận nó chỉ với từng ấy.

“Tôi thấy buồn cho thủ lĩnh những kẻ lang thang đã chấp nhận tôi, nhưng tôi sẽ rời khỏi nơi đây. Karina-sama, xin cho phép tôi đồng hành cùng cô tới nơi những người không lồ.”

“Tôi cho phép, Hiệp sĩ Zortor.”

Đây thực tuyệt vời với desuwa. Giống như chuyện cổ tích.

Tôi cười lên lưng con kì lân và đi cùng hiệp sĩ Zortor tới làng của khổng lồ cây sâu trong rừng.

Tôi không chắc liệu có đạt được sự hợp tác với họ hay không.

Không, không phải điều đó.

Tôi phải đạt được sự hợp tác của họ cho dù gì đi nữa.

Bằng đe dọa, hay ô uế thân thể này, tôi có thể đạt được mục đích. Đó là bổn phận của quí tộc.

Tôi có kiếm của ngài Zortor, và cũng có sự thông thái của Raka-san người đã sống lâu năm.

Phải, bây giờ, tôi đã có đồng bạn.

“Giờ, mình không sợ gì nữa.”

Tôi khích lệ mình, và nhắm tới cổng làng của những khổng lồ cây phía trước mình, tôi tiến bước.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

90 Trận chiến ở Thành phố Muno (2)

Satou đây. Hồi trước, một người bạn của tôi bảo rằng moe* sẽ cứu thế giới. Ngưỡng mộ thứ dễ thương sẽ cứu vớt bạn, điều đó không khác nhau cho dù thế giới có như thế nào. (Ed: *Moe)

Có lẽ moe sẽ bắt ngờ cứu thế giới đấy.

--o0o0o--

Tôi đã biết lâu đài nam tước rất rộng lớn thông qua bản đồ, nhưng sau khi tôi thực sự vào bên trong nó, nó còn hoành tráng hơn tôi tưởng. Có một khu rừng và một cái ao lớn chiếm diện tích khoảng hơn ba lần so với lâu đài.

Con người chỉ có vài phần trăm với toàn khu vực, tôi tự hỏi thế thì việc gìn giữ nó khó không nhỉ?

Hayuna-san và đồng hành đã cách xa chúng tôi vì họ không muốn dây vào rắc rối.

Chúng tôi hướng tới dinh thự bốn tầng to lớn trên ngọn đồi cùng khu vực, không phải lâu đài. Không vấn đề gì khi Nam tước, Hayuna-san và người khác ở đó.

Tất nhiên, tên anh hùng già cũng gần bên nam tước.

Bản phân thân qui cũng ở đó, nhưng nó không lại gần nam tước. Bản thể vẫn ở bên trong rừng như thường lệ. Hình như nó không tham gia trận chiến và chỉ để binh lính qui lùn làm thế. Tôi thắc mắc liệu có phải nó đang tận hưởng việc mọi người chém giết lẫn nhau?

Chiếc xe vào đến vòng xoay trước dinh thự trong khi tôi nghĩ thế.

Mặc dù không có thảm đỏ trải ra, khoảng 20 hầu gái xếp hàng trái và phải để đón chào chúng tôi.

Dù tôi nói là hầu gái, họ không đeo tạp dề hay vành khăn trắng, chỉ là váy xanh biển giản dị. Nó có lẽ là đồng phục do tất cả họ mặc cùng một loại đồ.

Tôi cảm thấy Pochi nhìn quanh không ngớt đằng sau tôi dù tôi không thấy con bé. Tôi nhờ Arisa nhỏ giọng cảnh báo cô bé.

“Chào mừng, tôi rất vui khi cậu ở đây. Pháp sư Satou-sama và các tiểu thư.”

Một người đàn ông duy nhất trong trang phục quân gia chào mừng chúng tôi. Tôi cũng nói cảm ơn vì sự đón tiếp long trọng. Tôi muốn hỏi ông ta sao gọi tôi là pháp sư mà không phải thương nhân.

“Nếu cậu có hành lý, hãy để tôi mang hộ cho.”

Do quân gia-san nói thế, tôi đưa ông ta túi, con dao và gậy ngăn ở hông. Con dao là một vật trang trí hợp với quần áo tôi, gọi cảm giác mạnh mẽ. Quân gia-san chỉ nhận túi và đưa lại tôi con dao cũng cây gậy ngăn.

“Satou-sama, việc mang dao và gậy phép để tự vệ được cho phép.”

“Có thô lỗ không khi mang vũ khí trước mặt nam tước?”

Tôi tra xét nó ở thời điểm hiện tại, nhưng quân gia-san chậm rãi lắc đầu phủ nhận nó.

“Không cần lo ở đó. Đây là một lệnh từ nhiếp chính. Hơn nữa, một người rất đáng tin cậy ở bên phía nam tước-sama. Nam tước-sama sẽ không hề hấn gì trừ khi chúa qui tới tấn công.”

“Hô, kinh ngạc thật đó. Tôi muốn gặp người đó dù thế nào đi nữa.”

“Tôi chắc cậu sẽ ngạc nhiên. Xin hãy trông đợi vào nó.”

Người mà ông ấy nói chắc là anh hùng già. Nhưng mà, dù cho phép người viếng thăm mang vũ khí, tôi nghĩ họ đã quá tin tưởng vào tên anh hùng già đó rồi.

Hay có lẽ mục đích con qui là để ai đó hại họ?

Chúng tôi theo quân gia-san người đang dẫn đường. Hai hầu gái đang theo chúng tôi. Tôi từng nghĩ họ chắc là nữ hiệp sĩ đang giám thị chúng tôi, nhưng xét trên cấp độ và kỹ năng, họ thực sự là hầu gái.

Nhưng mà, tôi tự hỏi cái sự phi lý đến tởm lợm mà tôi đang cảm nhận được là gì?

--o0o0o--

Chúng tôi đến trước phòng nam tước khi được dẫn bởi quân gia-san, Arisa đang bóp chặt nắm tay con bé. Cô bé đang lo lắng về giấc mơ?

Ngay khi chúng tôi vào phòng, Arisa thấy nam tước, và rồi cô bé thả lỏng trông khi nhìn nhẹ nhõm. Với điều này, dường như cô bé đã xác nhận giấc mơ không phải điềm báo.

Nhờ vào sự thả lỏng của cô bé, tôi cũng bình tĩnh lại một chút. Bởi vì trò đánh-và-chạy cách đây không lâu, tâm trí tôi đang tồn đọng suy nghĩ đáng ngại về việc làm sao đương đầu với nam tước.

Phải xác thực con người ông ta trước khi đánh giá.

“Này, rốt cuộc cậu cũng ở đây. Anh họ-dono, để em giới thiệu họ, pháp sư Satou-dono, và thương nhân Arisa-dono. Err, người đằng kia là em gái nhỏ của Arisa-dono, em cho là vậy.”

Khi chúng tôi vào phòng được hướng dẫn bởi quân gia-san, Toruma-shi (ossan) người đang trong tầm nhìn, giới thiệu chúng tôi với nam tước.

Nói mới nhớ, tôi chưa bao giờ nói rằng Arisa là nô lệ hả. Vòng cổ cô bé cũng bị giấu bởi quần áo, không đời nào ông KY này nhận ra được. Nhưng mà, từ quan điểm của ông, Arisa là thương nhân hử...

Tuy nhiên, tôi phải khen ngợi ông vì không bỏ quên Pochi.

“Rất vui được gặp mọi người, tôi là pháp sư non kinh nghiệm và là một thương nhân, Satou.”

Tôi hơi thất thần, nhưng tôi quyết nhấn mạnh lên [Thương nhân].

Arisa nhún mình trong khi giữ váy mà không nói tên. Pochi cũng chào bắt chước Arisa sau khi nhìn quanh bồn chồn.

Có 3 người đàn ông và phụ nữ khác trong phòng bên phía gia đình Ossan. Có hai hầu gái ở góc phòng nhưng họ không tính.

Đầu tiên, người đàn ông trông như nam tước, ông ta là một người tròn trịa với tóc đen và ria mép. Tôi đã mong chờ ông ta là một chàng trai đáng ghét điển hình ngồi dựa lưng và dang chân kiêu căng, nhưng thay vì vậy, ông ấy đang ngồi với khuôn mặt mỉm cười.

Thứ hai là một phụ nữ tóc đen dáng điệu trầm tĩnh, trông có vẻ như cô ấy là con gái (của Nam tước). Mặc dù cô có tóc đen, đặc điểm cô không giống người Châu Á, mà giống như Hy Lạp hơn. Nếu tôi phải nói, cô ấy rất xinh đẹp, nhưng cô không có biểu trưng đặc sắc nào ngoài nốt ruồi trên góc mắt. Tôi không thấy hình dáng cô ấy do từ vị trí của tôi thì không thể thấy được.

Và cuối cùng là một người đàn ông cơ bắp đang ngồi trên ghế sofa trong khi dựa vào người phụ nữ, anh ta là một gã điển trai với tóc và mắt màu đen. Gã trai trẻ này chắc chắn là anh hùng giả rồi. Bạn có thể thấy anh ta như một chàng trai trẻ khỏe khoắn cô độc. Anh ta có một thanh kiếm thẳng với vỏ xanh trên bộ đồ hiệp sĩ trắng. Từ vẻ ngoài, anh ta đủ để coi như anh hùng.

Đồng bạn anh ta ở tòa nhà khác cùng với bản phân thân.

“Ta biết rồi, vậy cậu là pháp sư-dono trẻ tuổi người chỉ huy những nô lệ á nhân mạnh mẽ. Cảm ơn cậu vì đã cứu mạng Toruma. Ta không biết phải cảm ơn cậu thế nào cho đủ đây.

Lãnh thổ này chi rộng và không thể gọi là thịnh vượng, nhưng ta muốn cậu xoa dịu sự mệt mỏi an bình ở đây. Thật đau lòng nếu không thể đưa cậu chút phục vụ nhỏ nhoi, nhưng ta hoan nghênh cậu ở lại lâu tới chừng nào cậu muốn.”

Nam tước xúc động đứng lên và đi tới gần tôi để cảm ơn.

Thực kì lạ.

Thông thường, quý tộc rất cao ngạo, nhưng ông ta lại hết sức thân thiện.

Ngược lại, sự thân thiện đó cũng quá đáng ngờ. Tôi tự hỏi liệu người này có phải mạo danh luôn không?

Tôi xác nhận bằng AR, nhưng ông là người thật chắc chắn. Cũng không có tình trạng bất thường.

“Cha, con biết cha hào hứng khi gặp một người trẻ tuổi can đảm, nhưng ít ra họ có thể ngồi chứ? Con cảm thấy tiếc vì những điều nhỏ nhất.”

Lần này là lời trách cứ của con gái nam tước với ông ta. Chất giọng cô tỉnh lặng hết như phong thái cô. Giọng điệu trẻ con đó không hợp với tuổi cô chút nào.

Có phải đây là cách mà những người này thường diễn xuất?

Với những người ngày thẳng ngày cời cai trị lãnh thổ, tại sao dân chúng lãnh thổ lại có một thời kì khó khăn như vậy?

Không phải, sau cùng họ cũng là quý tộc, đây có lẽ là diễn xuất. Ất hẳn có kĩ năng có thể làm nó xảy ra như thế này, dù khả năng có thấp, tôi sẽ phải thận trọng thêm một chút nữa.

--o0o0o--

“Ôi da, những cô gái đáng yêu làm sao kashira.”

Người con gái đứng lên bằng cách mượn tay anh hùng giả; và đi tới Arisa và Pochi.

Tayun. (med: たゆん, gg it; nghĩ đây là chữ tượng thanh cho bầu ngực đung đưa, lắc lư khi động mạnh thành linh.)

Vâng, không có từ nào miêu tả thích hợp hơn cho nó.

Mất tôi không tập trung vào nam tước người đang nói thân thiện trước tôi, mà là tới cái thứ lắc lư lúc khi người con gái đứng lên.

Bự--Không không, nó có từ ngực búng nổ (Bakunyuu) đại diện trong thực tế. (med: japan có 3 từ chỉ độ ngực dekanyuu (lớn), kyonyuu (bự) và cuối là bakunyuu (búng nổ, khổng lồ); hiểu nó là bò sữa cũng dx.)

Người con gái chậm rãi bước tới, và hợp với cô ấy, nó đung đưa và lắc, bắt mắt tôi.

Nó thực sự là tác phẩm nghệ thuật. Yếm ngực không có truyền rộng trong thế giới này, nên sao mà nhét nổi cái thứ đồ sộ như thế nhỉ. Đừng nói với tôi, nó là ma thuật? Nó phải là ma thuật!

Ui cha.

Arisa đá chân tôi trong khi tôi đang suy nghĩ những thứ ngu ngốc. Arisa liếc từ bên dưới.

“Xin chào, tiểu thư nhỏ. Tôi gọi là Soruna, em có thể nói tên mình không?”

Người con gái hạ thấp hông cho vừa tầm nhìn Pochi và Arisa, và bắt đầu nói với giọng dường như dính kèm điệu nhạc ở cuối câu. Arisa cản trở cái nhìn của tôi vào thung lũng cô ấy với thân hình con bé.

Không tốt, tôi vừa nghĩ ra ngay tức thì, quan trọng hơn là ngăn tiểu thư trẻ bắt cần đụng vào Pochi.

“Pochi nano desu!”

“Dễ thương quá hà! Tôi muốn một cô bé thế này!”

Pochi giới thiệu chính mình với điệu “Véo!” như lệ thường, có lẽ không chịu nổi nữa, tiểu thư trẻ bắt thần ôm chầm lấy Pochi.

Arisa cố kéo Pochi từ một phía, nhưng cô bé không làm kịp lúc. Tôi có thể cản nó nhanh, nhưng khi nó sẽ kết thúc trong một tình cảnh tôi sẽ phải khó khăn kiểm lý cơ do một cảm nhận khác biệt, tôi đã do dự. Dù cho nếu tôi hành động kịp lúc, tay cô ấy đã xuyên qua ảo ảnh, làm phôi bầy nó.

Pochi đang bị ôm bởi tiểu thư trẻ thì nghiêng đầu về một bên. Pochi mà ôm, thì ôm lại vui vẻ trong khi vẫn mang vẻ mặt thờ ơ của ảo ảnh.

“Ara? Cô gái trông khác với vẻ ngoài?”

Tay tiểu thư trẻ xuyên suốt ảo ảnh. Bào chữa là bất khả thi. Hãy tận dụng cơ hội này để thấy bản chất thực của gia đình nam tước.

Tôi nhờ Arisa phóng thích ma thuật ảo ảnh của Pochi.

“Ôi, cô gái hóa thành một bé gái chó-san! Đáng yêu quá kashira, cô bé trông như một món đồ nhồi bông desuwa.”

Cô con gái thấy hình dạng Pochi ôm cô bé mà không hề thấy kinh tởm. Căng thẳng rút khỏi tôi và Arisa, Pochi vẫn còn bị ôm bởi tiểu thư trẻ. Đâu đó đã, nó trông như Pochi nhận ra hiểu kì khi bị ép bởi ngực, cô bé đang vui vẻ bằng cách liên tục đẩy nó từ bên dưới.

Ái, ghen tỵ quá—Không đúng, quá thể mà!

“Nè nè, Soruna, bộ váy quý giá của cháu sẽ đầy lông đấy. Hơn nữa, cháu sẽ làm gì nếu cháu bốc mùi thú vật hả?”

“Tôi ghét chú luôn nói như thế desuwa.”

Ossan nhận xét thô lỗ như mọi khi, nhưng tiểu thư Soruna cộc lốc từ chối Ossan bằng “Pun”, thay vì là “Tsun”, rất hợp với hình tượng trẻ con của cô.

Ossan đang nhờ hỗ trợ từ nam tước, nhưng...

“Cái này, thực là một đứa trẻ đáng yêu. Hình dạng vừa nãy cho tới giờ là ma thuật sao?”

Nam tước nhẹ nhàng bỏ qua (bỏ) lời Ossan và hỏi. Không hề có âm điệu trách mắng trong lời nói. Hơn thế, nó chân chất lạ lùng. Tôi để Ossan cho Hayuna-san, và tập trung vào nam tước.

“Tôi rất xin lỗi. Tôi được nghe rất nhiều về người quý tộc không ưa gì thú nhân, nên tôi quyết định ít nhất nên làm cô bé trông như con người.”

Dù nghĩ nó là lý do riêng tôi, nó cũng vô cùng không hứa hẹn. Thông thường thì, bạn sẽ còn thậm chí không mang cô ấy theo trước khi nghĩ về việc cải trang bằng ma thuật.

“Ta xin lỗi vì để cậu nghĩ như thế. Tuy nhiên, ta chưa hề biết rằng cô gái khuyến tộc lại đáng yêu như này. Ta chỉ thấy họ ở vương thành và đấu trường, và tất cả họ trông đáng sợ như dã thú. Ta phải xem xét lại cách suy nghĩ của ta với điều này.”

Mắt nam tước dán vào Pochi đang bị ôm ấp bởi người con gái.

“Mà nè, Satou-dono.”

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn vuốt đầu cô gái chó-san này, liệu tôi được phép không?”

Pochi gật đầu trong khi đang bị ôm bởi cô con gái.

Tôi gật với nam tước sau khi được Pochi cho phép.

“Ồ, nó thật mềm mịn mượt mà! Tóc cô bé thật tuyệt.”

“Còn nữa, mùi cô bé thực thơm. Đó là mùi trái cây sao? Tôi không hề biết loại nước hoa tự nhiên thế này.”

Hừm? Mùi trái cây?

Tôi hỏi nhỏ giọng Arisa đang ở kế tôi.

“Mia làm túi hương liệu với vỏ trái cây, và để nó vào chung với quần áo chúng ta.”

Tôi hiểu rồi, tôi không rõ lắm, nhưng tôi đoán nó là thứ gì như vỏ rượu thập cẩm.

Tôi có biết là Mia đang thu nhặt vỏ trái cây, nhưng tôi đã chắc chắn nghĩ là đó là đồ ăn vặt đêm khuya khi cô ấy đói. Tôi phải cẩn thận không nói nó lớn tiếng. Bằng không tôi sẽ phải làm [Seiza] lần nữa.

Cuộc gặp mặt với gia đình nam tước kết thúc ngoài dự liệu với cảm giác ảm cúng dễ chịu, nhưng lúc này đây, những cuộc tấn công được triển khai nhanh chóng đang xuất hiện trong rừng.

Mặc dù quân đội nam tước nên chiếm ưu thế, số người hy sinh phía họ đột nhiên tăng mạnh cùng với số hy sinh phía quý tộc. Hơn nữa, những người không chạm trán với kẻ địch cũng đang trở thành nạn nhân từng người một. Có phải kẻ thù đã xếp đặt bẫy ngay từ đầu?

Nói về mấy điều lạ, 10 phân thân thể đã xuất hiện gần thân thể chính và sau đó, chúng bay vô định trên đỉnh đầu hai quân đội.

Tôi đã nghĩ chắc chúng dùng độc được, nhưng khi tôi kiểm tra tình trạng của họ, tôi hiểu ngay nguyên nhân.

Phần lớn binh lính đang hứng chịu [Lú lẫn], và [Điên tiết]. Tôi hiểu rồi, giờ tôi đã biết tại sao Arisa nói, “Khinh nhon ma thuật tinh thần” trước đây. Nó là một ma thuật tiêu chuẩn trong game, nhưng có lẽ chỉ có ít ma thuật có thể so sánh với loại ma thuật không có tính đối kháng*, nhưng lại rất hiệu quả khi chống lại đội nhóm. (Ed: *Ma thuật không có tính đối kháng: Loại ma thuật mà thường không sử dụng khi chiến đấu nên hầu như không có ma thuật nào chống đỡ được, đại loại vậy)

Tôi chắc phương pháp này đã được sử dụng để diệt trừ toán quân cướp.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Trận chiến ở thành phố Munio (3)

Satou đây. Một người bạn của tôi không có cách nào để tìm việc làm, thì bị bắt vào một cuộc hội nghị chuyên đề đáng nghi nào đó, và tin tưởng vào nó cho tới khi anh ta đứng trên bờ vực phá sản.

Lịch sử về việc tẩy nã đã xưa lắm rồi. Nó cũng xảy ra ở thế giới song song, nhưng về cách thức thì có khác một chút.

--o0o0o--

Nhờ Pochi, chúng tôi trở nên gần gũi với gia đình nam tước, và với sự giúp sức của Ossan, tôi kiểm tra nhiều thứ khác với nam tước, nhưng mà...

“Vậy thì, ngài đã không ra lệnh thu thập quà mừng từ dân chúng?” (Satou)

“Hiển nhiên rồi. Ta đã nghe từ chấp chính rằng năm nay chúng tôi có mùa vụ xấu. Nếu bọn ta làm thế, dân chúng sẽ chết đói mất.” (Nam Tước)

Thực sự thì, dân chúng đang vứt bỏ trẻ em và người già.

“Ngài có biết là mỗi làng đang bán người của họ đến mức mà thương nhân thậm chí còn muốn né ra không?” (Satou)

“Fumu, ta không thể nói làng nào cũng hưng thịnh, nhưng chúng ta không thu thuế tới mức độ mà họ sẽ chết đói. Và năm nay, theo kiến nghị của cố vấn, chúng ta lẽ ra đã chia sẻ thực phẩm cho họ rồi mà?” (Nam Tước)

Tất cả những dân làng mà tôi gặp đều gầy, từ nông nô cho tới trưởng làng. Tôi không cho là trưởng làng có biển thủ thức ăn.

“Có một cô gái nhảy ra trước xe chúng tôi hôm nay. Người lái xe nói là xe sẽ không thể bị dừng lại cho dù nó thậm chí sẽ giết chết người dân nào bị cán qua đi nữa, có thật là thế không?” (Satou)

“Không may là, đó là sự thực.” (Nam Tước)

Ồ, ông ta khẳng định nó.

Dù sao đi nữa, mặt nam tước trông trở nên buồn rầu. Nó hoàn toàn không phải thái độ, “Thường dân là rác rưởi.”

“Satou-sama, có lý do cho việc đó. Vào năm trước năm ngoái, chiếc xe mà em gái và tôi đi tông vào một đứa trẻ. Chúng tôi đã lập tức ra khỏi xe và muốn tới giúp, nhưng chúng tôi bị bao vây tức khắc và suýt nữa bị bắt cóc.” (Soruna)

“Em đang nói về lúc chúng ta gặp? Chẳng phải đám trẻ và những kẻ đã bao vây em là một phần của nhóm cướp gọi là Quân giải phóng Muno đang lẩn khuất trong thành phố? Đó là do sau này chấp chính đã nói với anh chúng là cướp đây thôi.” (Anh hùng giả)

“Anh thực tuyệt vời khi đó.” (Soruna)

Tôi lo cô con gái và gã anh hùng đang bắt đầu tán tỉnh. Hơn nữa, theo cô con gái, tình huống tương tự đã diễn ra lại 5 lần sau đó. Cô ấy chỉ trực tiếp liên hệ cùng một sự việc 2 lần, những lần còn lại là hầu gái và viên chức cao cấp. Riêng với vụ việc mới nhất liên can đến một viên chức cao cấp, xe chở ông ta đã bị lật đổ bởi cuộc tấn công từ bên một phía.

Điều đó thực lạ, mặc dù chúng có lẽ đã bị diệt trừ hoàn toàn, cũng không có một ai liên quan với tổ chức gọi là Quân giải phóng Muno trong toàn thành phố này. Tất nhiên, do có những người thuộc thế giới ngầm ở đây, thật khó đánh giá họ có phải là cướp hay không khi chỉ nhìn vào Thương và Phạt của họ, nhưng chẳng hề có ai liên quan với [Cướp].

"Liệu có phải do thuế nhập cư đề xuất từ cố vấn không?" (Satou)

“Thực ra, có những vụ việc bất ngờ là trẻ em và con gái trong làng mạc của lãnh thổ bị bắt cóc và ép buộc làm nô lệ ở lãnh thổ khác. Theo đề nghị của quan nhiếp chính, người ta quyết định đánh thuế nặng vào những kẻ không phải là người buôn nô lệ hợp pháp hoặc không được trưởng làng cho phép để ngăn chặn tội ác.” (Nam Tước)

Vậy ra nó xuất phát từ ý tốt hả? Bất kì quý tộc nào cũng đâu muốn dân chúng họ giảm xuống, nên đó có lẽ cũng là một khía cạnh tiện ích.

“Nói mới nhớ, tôi không thấy lính hay hiệp sĩ nào ở cổng?” (Satou)

“Ừm, bọn ta nhận được thỉnh cầu từ dân làng và thương nhân về việc thương vong bên phe cướp gia tăng, nên chúng ta cho xuất kích một quân đoàn để khuất phục chúng. Do cố vấn bảo rằng sẽ không có vấn đề gì nếu bọn cướp tấn công mà cánh cổng vẫn đóng, nên ta chấp thuận kế hoạch.” (Nam Tước)

Được rồi, nghỉ ngơi quá.

Chẳng phải ông vừa bảo cướp đã tấn công xe bên trong thành phố mới nãy đó sao.

Ngay bây giờ đây, thậm chí có không tới 10 lính trong thành phố. Chỉ duy nhất một người là hiệp sĩ. Lực lượng còn lại quá ít, thậm chí nếu toàn bộ quân đội đã đi thanh trừng đi nữa. Nói tóm lại, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Có ỏn không với bọn cướp đang ỏn nỏp trong thành phố?” (Satou)

“Sẽ ỏn cả miến cỏ vỏn đỏ là ỏn.” (Nam Tước)

“Hỏn nỏ, không quan trọng việc bao nhiêu tên cướp tấn công, tỏi sẽ tiêu diệt chúng bằng thanh thánh kiếm này.” (Anh hùng giả)

Anh hùng giả tiếp lời nam tước. Sau đỏ, gỏ lại bắt đầu tấn tỉnh tiểu thư trẻ, tỏi lỏ nó đi.

Chấp chính hử. Ông ta khá là đượ tin tưởng nử.

Hửm? Nhắc tỏi mới thấy, kẻ mà mọi người gọi là [Quan chấp chính] chỉ có thể là ám chỉ về thứ đỏ.

Tỏi tìm vị quan chấp chính trên bản đờ. Trên toàn lãnh thổ, không chỉ trong thành phố.

“Nếu có thể, tỏi muốn gặp vị nhiếp chính-sama đỏ.” (Satou)

“Nhưng tất nhiên là, ông ấy chỉ hơi bận bủ bây giờ. Ông ấy đang làm việc trong một tòa nhà riêng biệt bên cạnh. Sau khi đã xong việc, có lẽ ông ấy sẽ ra mặt.” (Nam Tước)

Tòa nhà riêng biệt hả, không có chấp chính nào ở đỏ. Cũng có nghĩa là, người họ gọi là chấp chính có khả năng cao là con quỉ.

Tỏi hỏi tên ông ấy vào thời điểm hiện tại và kiểm tra xem ông có ở trong tù hay không.

“Mọi người đã gọi ông ấy là chấp chính đượ một lúc, nhưng tỏi tự hỏi tên vị nhiếp chính là gì?” (Satou)

“Fumu, ta tự hỏi là gì nử? Xin thứ lỗi, ta luôn gọi ông ấy là chấp chính nên ta quên tên rồi. Nó là một trong những thứ đã bị lấy đi cùng với tuổi tác.” (Nam Tước)

Tỏi thử hỏi cô con gái.

“Tỏi đã gọi tên ông suốt quãng thời gian khi còn nhỏ, nhưng vào ngày nay tỏi thường gọi ông là chấp chính, nên tỏi không nhớ nó.” (Soruna)

“Tỏi xin lỗi, tỏi luôn gọi ông ta là cỏ vỏn ngay từ đầu, nên tỏi không biết.” (Quản gia)

Những hầu gái cũng không biết luôn.

Tình huống như thế này thường thì bất khả thi. Có thể hiểu đượ nếu người mà họ quên đi là một người không hiện diện nhiều lắm, nhưng thật quá bất thường khi không ai biết tên một người quản trị chủ chốt thuộc hàng đầu.

Và thứ lạ nhất là—

Tỏi nhìn lại những người đã trả lời câu hỏi của tỏi.

--Chẳng có ai nghĩ đỏ là việc bất thường.

--o0o0o--

“Hửm? Thứ gì kia?” (Anh hùng giả)

Anh hùng giả nhìn sang phía ban công đối diện và hỏi một câu hỏi.

Có rất nhiều cửa cao cỡ một người dẫn tới ban công trong phòng này, và tất cả chúng đều mở. Do căn phòng ở trên tầng cao nhất của một tòa nhà trên nền đất cao, nó nên lạnh lẽo, nhưng hình như dòng không khí giữa phòng và bên ngoài bị chặn bởi ma thuật gọi là Màn Khí.

Không chỉ là ngăn chặn, tỏi tự hỏi cái cảm giác bị giam cầm mạnh mẽ này là gì.

Và rồi, cảnh tượng trên ban công bày ra toàn thể đường phố trung tâm từ cổng lâu đài đến thẳng cổng chính không còn chướng ngại.

Thứ anh hùng muốn nói có lẽ là bóng đen trông như dân cư giống như những hạt tuôn ra hàng tràng từ đường trung tâm.

Có gì đỏ đã xảy ra?

Một hầu gái nói, “Tỏi sẽ đi hỏi về nó”, và rời phòng.

Từ những gì tỏi thấy trên bản đờ, cỡ khoảng 10 xương khô xuất hiện tại hai nghĩa địa mỗi bên.

Tất nhiên, tất cả bản phân thân của con quỉ thì ở trong rừng ngoại trừ cái đang ở trong tòa nhà riêng kia.

Tôi dò khắp thành phố và tìm thấy thủ phạm. Là những kẻ có khả năng sử dụng [Yêu thuật-Ghost Magic] gần lũ xương khô.

Do những kẻ đó không có tình trạng bất thường, chúng có lẽ đã bị mua chuộc bởi con quỷ đang giả mạo quan chấp chính để gây náo động.

Dường như đám xương chỉ thôi thúc cư dân, chúng không giết họ cho dù chúng đang tấn công. Chưa hết, rất nhiều người chú ý thấy đám xương và họ chạy khỏi chúng tới công chính hay công lâu đài.

Có lẽ không thể khác được nếu xét trên lịch sử của thành phố này, nhưng không hề nghi ngờ gì là cũng có một số kẻ nào đó đang dẫn dắt chúng trong số những người dân.

Những người khác cũng đến ban công như thể bị thu hút bởi anh hùng.

Kể đến, chúng tôi cũng theo những người khác ra ban công.

Arisa đang kéo tay áo tôi.

“Này, anh không nghĩ là quan chấp chính là kẻ đứng sau chuyện này?” (Arisa)

“Có chứ. Tình cò, gã đó là một con quỷ.” (Satou)

“Qu-quiv? Nguồn tin của anh?” (Arisa)

Chết mờ, tôi đã thất thần nên tôi trả lời mà không nghĩ.

Mà, cũng được thôi.

“Không có quan chấp chính trong lâu đài này. Thay vì đó, có một thể phân thân cấp 1 của con quỷ.” (Satou)

“Cấp 1? Không thể nào, bản thể chính phải ở gần đây.” (Arisa)

Tôi chắc phải nói cho cô bé nghe tình hình luôn.

“Bản thể chính đang ở trong khu rừng gần thành phố.” (Satou)

“Wha” (Arisa)

“Quân đoàn mạnh 1000 người của nam tước đang chiến đấu với 3000 bán-quỷ lùn ở đó, nhưng họ đang dần bị tiêu diệt bởi vì họ đang giết hại lẫn nhau do kích động bởi thần trí thuật của con quỷ. 10 phân thân khác thì ở trong rừng tạo xác sống. Có khoảng 100 xác sống đang hành quân tới thành phố Muno theo nhóm. Hơn nữa, một con đang nấp trong rừng đang biến cướp và đã thú thành xác sống.” (Satou)

“Nghiêm túc hả?” (Arisa)

“Vô cùng nghiêm túc.” (Satou)

Đã lâu rồi tôi mới dùng cụm từ đó.

Tôi nghĩ rằng mình đã kể cho Arisa về bản đồ và dò tìm... nhưng có lẽ cô bé nghĩ nó chỉ hiệu quả trong phạm vi vài trăm mét.

Tôi chưa bảo con bé nó có thể bao trùm cả lãnh thổ do tôi không muốn cô bé đoán ra nó là một đặc kỹ.

Úi, tôi cần kể cho cô bé nhiều hơn một chút nữa. Tôi sẽ truyền đạt chi tiết về các con quỷ lần sau.

“V-vậy, anh định đi rêu rảo vào nơi có một con quỷ cấp 30 một mình?” (Arisa)

Arisa nhướn chân mày và rúc lại gần tôi.

“À thì, tôi đã làm thế rồi, mà bản thể của nó ở trong rừng đúng không nào?” (Satou)

“Anh quên về gã xương xấu lúc trước sao? Phân thân là cơ thể phân ra đúng chưa? Anh sẽ làm gì nếu bản thể có khả năng đổi vị trí với bản phân thân.” (Arisa)

Tôi định đánh bại nó trước khi việc đó xảy ra.

“Thì, chúng ta đã có một thánh kiếm cho lần đó. Ở đây cũng có anh hùng giả mạo và bạn bè gã nữa.” (Satou)

“Nếu anh dựa vào mấy người như vậy, anh nên mang theo Liza-san và người khác theo cùng, chúng em có thể làm được gì đó nếu ta bị tấn công.” (Arisa)

“Con qui thông thạo ma thuật tấn công, nên tôi lo là Liza và người khác sẽ bị khống chế.” (Satou)

“Trời, chẳng phải em đã nói thay vì là nô lệ chúng em, anh nên ưu tiên bản thân mình nhiều hơn cả sao!” (Arisa)

Tôi làm nguôi Arisa đang giận lên vì lo lắng.

Những lúc như thế này, tôi nên tránh khỏi chủ đề này, và lái khỏi cuộc tranh cãi.

“Arisa, dù con qui là kẻ có trí tuệ bậc thầy, cô có nghĩ tình trạng của mọi người kì lạ không?” (Satou)

“Cái đó hà, khả năng là do ma thuật tinh thần của con qui.” (Arisa)

“Nhưng, đâu có ai có tình trạng bất thường cô biết đấy?” (Satou)

“Phần đó đấy, đó chính là lý do tại sao ma thuật tinh thần bị cấm đoán.” (Arisa)

Giờ mới nhớ, con qui đó là thứ đầu tiên tôi từng thấy có ma thuật tinh thần sau Arisa.

“Nếu anh dùng đi dùng lại thần trí thuật như Tin tưởng-Trust, ức chế nhận thức Nhồi nhét-Jamming, và thao túng thường thức* (Chơi khăm-ラーク) trong thời gian dài, nó có thể tẩy não người.” (Arisa) (med: chữ jap đó eng 1 đăng, jap 1 nẻo, thực k hiểu nổi > chém) (Ed: *Thao túng thường thức: làm sai lệch nhận thức của giác quan, ví dụ như khiến bạn nhìn nhầm Med thành Ed, hoặc ngược lại, đại loại vậy)

“Tẩy não à?” (Satou)

“Để coi, nếu anh dùng ma thuật truyền cái ý nghĩ [Quạ có màu trắng] cho mọi người, cuối cùng khi anh hỏi [Quạ có màu gì?], họ sẽ trả lời lại là [Màu trắng]. Lời nói dối có thể trở thành sự thật nếu anh dựng nền tảng niềm tin dễ dàng bằng ma thuật. Mặc dù hiển nhiên là, có sự khác biệt với từng cá nhân.” (Arisa)

Hơn là huyền tưởng, nó giống với loại tín ngưỡng nào đó hơn.

“Có cách nào để đảo ngược nó không?” (Satou)

“Điều đó sẽ rất khó. Nó có thể được thực hiện nếu chúng ta tiêu phí thời gian một cách kiên nhẫn. Không thể nào gỡ bỏ nó chỉ với 1 đòn.” (Arisa)

Dường như có ma thuật có thể dừng việc thao túng ý thức, nhưng có vẻ như nó khá khó khăn đối với ma thuật đã bóp méo nhận thức của bạn.

Cho dù dường như có cách để đảo ngược sự tẩy não, nó cũng phải mất nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Trận chiến ở thành phố Muno (4)

Satou đây. Nếu bạn du lịch tới một nước ngoài mà không học về phong tục ở đó, bạn sẽ làm mình gặp rắc rối.

Nó có chút gay gắt hơn ở thế giới song song.

--o0o0o--

Tôi nghe Pochi đang nói, “Xương đang rượt người nodesu.”, trong khi cô bé vẫn được ôm bởi cô con gái.

“Xương? Có lũ xương trong thành phố?”

“Phải, có vẻ như có vài kẻ có thể dùng yêu thuật. Người già hầu như rất sợ hoạt tử bởi do trải nghiệm của họ về sự vây hãm của quân đoàn Bất Sinh Vương trong thời kỳ Hào tước Muno.”

“Không còn cách nào khác. Chẳng có vẻ gì cho thấy chúng ta có thể giúp họ từ đây cả.”

“Như chỉ có 20 xương bên trong thành phố, tôi sẽ làm thứ gì với chúng bằng Ma không tiền, dù nó chắc vụn vặt thôi. Tôi sẽ không nhắm vào người dùng yêu thuật do họ khả năng sẽ chết nếu bị đánh trúng.”

Tôi bước ra ngoài ban công bằng cánh cửa khác với cái mà nam tước và những người khác đã dùng.

Phép thuật Ma Không Tiền bắt nguồn từ Mũi tên Ma pháp được viết trên sách ma thuật cơ bản mà tôi mua.

Nó nói rằng [‘Mũi tên Ma pháp’] là bậc cơ bản và tối thượng của ma thuật. Bạn càng nắm vững nó nhiều chừng nào, khoảng cách nó bay được càng xa chừng ấy và số lượng mà bạn có thể phóng thích sẽ càng nhiều. Nếu bạn làm chủ nó tới mức giới hạn, và có ma lực vô tận, bạn có thể tiêu diệt toàn bộ quân đội của cả một đất nước chỉ bằng [‘Ma pháp tiền’].

Hiển nhiên, có lẽ nó là phóng đại, nhưng mà, khi tôi, người nắm được bậc 10 kỹ năng của nó, sử dụng, tôi có thể dùng bản đồ để khóa mục tiêu kẻ địch và bắn chúng. Do sức mạnh một mũi tên ma thuật vẫn còn yếu hơn nhiều so với 1 cú đâm, một mũi tên chỉ có thể tiêu diệt một kẻ địch cấp 5 là cao nhất. Tôi có thể bắn 1-125 mũi tên một lần. Nó tiêu hết ít nhất 10 MP, và lượng tiêu thụ tăng lên theo số lượng mũi tên tăng lên và vượt mức hạn định. Nói tóm lại, nó giống như đồ hạ cấp so với mấy thứ như ma thuật nổ hay cầu lửa cũng như loại ma thuật chống quân đoàn.

“Ch-chờ xú, đừng nói với em là anh định dùng Không Tiền Thuật?”

“Phải, tôi sẽ bắn nó bí mật mà.”

Tôi giương cây gậy ngăn từ vị trí mà nam tước không thể thấy và tạo ra tên ma thuật nhắm vào lũ xương. Mũi tên trông như chúng làm bằng thủy tinh.

Dấu nhận biết lũ xương trên bản đồ của tôi đang bị cái dấu khóa mục tiêu bám theo giống với thứ mà bạn thường thấy trong trò mô phỏng máy bay chiến đấu.

Dấu khóa mục tiêu thật tuyệt. Dù tôi nhìn thấy nó bao nhiêu lần đi nữa, nó cũng kích thích bản năng đàn ông của tôi.

Tôi thiết lập quỹ đạo của mũi tên để chúng không lọt vào tầm nhìn của nam tước cùng những người khác, và phóng chúng. Chẳng lâu sau, đám xương trên bản đồ bị diệt trừ. Ma thuật chắc chắn rất là tiện lợi hờ.

“Này, này.”

Giọng Arisa đang run.

Chết mờ, loại ma thuật bắn ở khoảng cách xa thế này bình thường là bất khả thi há?

“Đừng nói với em anh chỉ có thể bắn 20 mũi? Làm sao anh nghĩ có thể đánh nhau với kẻ địch cấp 30 chỉ với nhiều đó. Tự biết thân phận mình đi chứ.”

Cách nói cô bé vẫn gai góc bất thường xét vì cô bé là Arisa.

Chả lẽ số lượng mũi tên quá ít. Nhìn vào sức mạnh của mũi tên, tôi có thể dễ dàng thắng khi chỉ bắn 20 mũi, nhưng tôi tự nhủ khi đối địch là một con quái thì sao, nó chắc có thể dễ dàng kháng ma thuật sơ cấp.

Số lượng mũi tên phụ thuộc vào cấp kỹ năng theo sách giáo trình, vậy tôi có nên chỉ nói ra phân nửa cấp độ của mình cho cô bé không? Mặc dù không có vẻ như tôi phải giữ nó là một bí mật, tôi chỉ cần nói với Arisa [Giấu nó] nếu như cô bé sắp buộc miệng nói ra. Nếu cấp 10 có thể tạo 125 mũi tên thì tôi nên báo cô bé rằng cấp độ của nó ngang với cấp kỹ năng ma thuật tinh thần của cô ấy nhưng do cấp độ kỹ năng đó là của hạng bậc thầy, nếu tôi báo là nó ở cấp 4 thì việc có thể tạo ra 50 mũi tên sẽ không có gì lạ cả. 10 mũi tên đủ để đánh bại đối phương cho dù nó có phòng ngự ma thuật đi chăng nữa, nên tôi đoán lý do này chắc sẽ đủ chính đáng nhỉ?

“Tôi có thể bắn nhiều nhất 50 mũi tên. Nếu tôi tấn công trong khi đang uống bình phục hồi MP, tôi có thể tiêu diệt nó bằng cách làm đi làm lại 10 lần đúng chứ?”

“Phải ha~ nếu anh có thể bắn nhiều chừng đó, nó chắc sẽ ổn ha.”

Arisa quay lại phòng mà không nói gì, tôi vờ như không thấy con bé dậm chân mạnh trên sàn, và liếc tôi từ bên trong phòng. Nước mắt tuôn ra từ đôi mắt kiên cường của cô bé.

Nam tước và những người khác vẫn còn đang quan sát thành phố từ ban công. Không có vẻ như là họ sẽ chú ý đến nơi này.

“Anh, liệu có khi nào, anh đang che giấu cấp độ của mình?”

Hả? Vậy ra nó là câu hỏi mở đề sao?

Tôi tự nhủ tôi đã làm sai ở đâu, tôi tưởng nó không phải vấn đề khi bắn 50 mũi tên với mỗi cái hao tổn 1 MP thì cũng sẽ có nghĩa là tôi phải có ít nhất 50 MP, đủ tốt cho một cấp độ 12.

Mà, tôi đoán nó cũng đã đúng thời điểm để nói ra.

“Phải, tôi đang giấu nó. Chẳng phải Arisa là người đã bảo tôi nên giấu nó mà?”

“Phải, đúng đó, nhưng để nghĩ tới việc anh có thể che giấu cấp độ nằm ở mức đỉnh cao của kỹ năng.”

“Nhưng cô đoán giỏi đấy, tôi chỉ cần 50 Mp cho 50 mũi tên, đâu có điều kì cục nào trong nó chứ nhỉ?”

Mặt Arisa đông cứng, và cô bé để ra một tiếng thở dài trong khi đặt tay trên trán (biểu thị hết biết nói gì nữa). Cô bé dừng một lúc, và mắng tôi nghe như bị ép ra. Tôi có cảm giác mình luôn bị mắng bởi Arisa.

“Cái tên bất cần này! Để ý đến thường thức của thế giới này thì tốt hơn nhiều đó.”

“Tôi biết là tôi đã thất bại, nhưng tôi đã sai ở chỗ nào kia chứ? Ngay cả sách ma thuật cũng nói rằng mũi tên có thể bắn vô tận cô biết mà?”

“Đó chỉ là phần [Lý thuyết]. Ngay bây giờ đây pháp sư giỏi nhất và cũng chính là người lập ra nước này chỉ có thể bắn 49 mũi tên là nhiều nhất.”

Chỉ có từng đó hả. Từ giờ hãy chỉ bắn 30 trước mặt mọi người thôi.

“Tôi có thể nói cái đó chỉ là một sự sai sót.”

“Không chỉ thế đâu, không thể nào chỉ dùng 1 MP cho 1 mũi tên.”

“Nó dùng ít nhất 10 MP mỗi phát bắn. Nếu có thể thôi thì tôi chỉ cần dùng cùng một lượng MP cho tới khi số mũi tên đạt tới 10.”

“Đó chính là phần lạ nhất. Một đòn tấn công ma thuật với cùng hiệu quả như tên ma thuật trong số các quang thuật dùng ít nhất 15 Mp mỗi phát. Theo Nana và nhà khoa học thuật pháp mà em đã quen biết, thường thì nó cần 5-10 MP mỗi phát. Hơn nữa, anh thậm chí còn không cần dùng đến một cây gậy dài, mà là một gậy ngắn rìu không có khuếch đại ma thuật hay hiệu ứng giảm lượng ma lực sử dụng, nếu bất cứ ai nói với em về nó, em sẽ nghĩ rằng họ chỉ khoác lác thôi.”

“Vậy thì, hãy khiến nó cần tiêu tốn 10 MP mỗi phát.”

Có quá nhiều khác biệt hử. Vậy tôi cần phải giả vờ như hết xăng sau khi bắn 12 mũi tên trước mặt mọi người à. Hơi chút phiền hà đấy.

Có vẻ như cô bé không thích câu trả lời của tôi, cô bé nắm áo tôi và dúi đầu cô bé vào bụng tôi trong khi nói, “Ý anh là gì khi nói ‘vậy thì ~’”. Làm ơn đừng nói lại đi vì nó thực sự rất khó chịu.

“Và còn nữa! Phạm vi cũng kì cục! Pháp sư 49 tiến em nói vừa rồi chỉ có thể bắn kẻ địch cách xa 2 km, nhưng đó chỉ là trên vùng đồng cỏ với tầm nhìn tốt. Em chưa từng nghe bất cứ thứ gì như việc bắn tỉa kẻ địch với độ chính xác tuyệt đối đến thế trong loại địa hình đô thị này.” (Arisa)

“Việc bắn tỉa có thể tích hợp cùng bản đồ.” (Satou)

“Ceh, đặc kĩ. Em đã nghĩ rằng anh mình bạch rồi, nhưng anh còn giấu những tính năng như thế cơ à. Em thực không thể xem nhẹ anh.” (Arisa)

Mặc dù cô bé nói ra một vài nhận xét đáng nghi ngờ, nhưng về như cô bé đã thấy cấp độ cao của tôi, nên nó thành ra ổn thỏa.

“Phải đó, như thế đấy, tôi cũng giấu cấp mình, tôi thiết sự ở cấp rất cao.”

“Em biết rồi, em sẽ không hỏi chi tiết. Trong cuộc nói chuyện vừa nãy em cũng đã hiểu gần hết rồi.”

Cô bé hiểu hả, quả là Arisa. Phải hỏi cô bé kĩ hơn lần tới.

Nhưng, thật tốt là tôi đã không nói với cô ấy rằng mình thực sự có thể bắn ra 125 mũi tên. Có vẻ như cô ấy sẽ cảm thấy chút gì đó tồi tệ thay vì là nhẹ nhõm. Cô bé chắc nghĩ rằng bắn nhiều hơn một mũi tên so với kỹ lục cao nhất là một sai số ngẫu nhiên. Dù sao thì những người được triệu hồi nhìn chung đều là gian lận cả.

Nhưng mà, tôi bị bắt phải hứa là sẽ ngủ cùng cô bé trong 1 tuần như sự đền bù cho tất cả những lo lắng của cô bé cho tới bây giờ. Tôi kiên quyết nói, “Không ecchi.”, để cho chắc ăn, nhưng có vẻ như sẽ khó khăn để giữ trinh tiết vững vàng trong 1 tuần.

--o0o0o--

Mà, cư dân thành phố vẫn đang tụ tập gần cổng chính và cổng lâu đài. Cho dù lũ xương đã bị diệt trừ, phải chăng đám chủ mưu vẫn còn đó?

“T-thật kinh khủng! Hoạt tử quái thú đang tấn công!” (Quản gia)

Quản gia-san từ trước đó xộc vào phòng với vẻ mặt khác lạ.

“Bình tĩnh đi, Meyer. Nếu là mấy bộ xương đã xuất hiện trong thành phố, thì hình như chúng bị tiêu diệt bởi người dân thành phố rồi.” (Nam tước)

“Không đâu, nó khác mà. Cả bầy xác sống đã xuất hiện từ khu rừng lớn.” (Quản gia)

“Ồi, thực đáng sợ desuwa.” (Soruna)

Cô có thực sợ không đấy, con gái-san.

“Không sao đâu, Soruna-hime. Anh sẽ bảo vệ em” (Anh hùng)

“Vâng, anh hùng-sama của em.” (Soruna)

Tôi bỏ mặc cặp đôi ngu ngốc này một mình vậy.

Nam tước và những người khác đi về phía ban công đối diện khu rừng, và xem xét tình trạng bức tường.

“Chúng đến nhanh hơn dự tính hử. Phải nhanh chóng thoát khỏi thành phố thôi. Quân địch đông hơn rất nhiều. Ma thuật của anh có thể làm gì đó với hàng trăm xác sống, nhưng nếu chúng có hàng ngàn, nó là bất khả thi đúng không.” (Arisa)

“Chẳng phải sẽ dễ hơn nếu chúng ta chỉ cần đập chúng dần dà từ bên trong tường sao?” (Satou)

“Không đời nào con qui sẽ chờ đến khi đó. Chắc hẳn có thuộc hạ của nó trong số dân chúng là kẻ sẽ dẫn đầu họ mở cổng từ bên trong, không thể nhầm lẫn được.” (Arisa)

Có vẻ như tiên đoán của Arisa hoàn toàn chính xác. Dân chúng đang túa ra từ cổng chính. Hình như có ai đó đã mở chúng từ bên trong. Tôi nói với Arisa về điều đó.

“Con qui và nhóm của nó đang kéo tới đây.” (Satou)

“Đúng vậy, cuối cùng cũng tới trận chiến quyết định hử.” (Arisa)

“Trước đó thì, phân thân sẽ tới đây trước. Hiệp sĩ Eral lúc trước đang đi cùng nó.” (Satou)

“Đó là ai?” (Arisa)

“Là hiệp sĩ định giết Hayuna-san khi cô ấy bị giữ làm con tin.” (Satou)

“Uwah, gã đó hả. Vậy hẳn sẽ không chém anh nếu anh tấn công phân thân chứ?” (Arisa)

“Có lẽ. Tôi sẽ giải quyết nó.” (Satou)

“Hãy để việc đó cho Pochi. Nếu là cậu ấy, cậu ấy sẽ có thể xử lý đòn tấn công từ gã hiệp sĩ cấp đó dễ dàng. Anh phải trông chừng gia đình nam tước nếu có khả năng bị phục kích.” (Arisa)

“Còn nếu tôi vô hiệu hóa phân thân với một cú đánh ngất?” (Satou)

“Ừm, về như tấn công vật lý không ăn thua với bề mặt nguy trang, em sẽ làm nó thay vào đó.” (Arisa)

“Hiểu rồi.” (Satou)

Tôi gọi Pochi, đưa cô một con dao từ Hộp đồ và tóm lược tình hình hiện tại. Cho tình huống, tôi chỉ nói, “nếu hiệp sĩ tấn công, đuổi anh ta ra.”, với cô bé.

Và rồi, như đợi cho sự chuẩn bị của chúng tôi hoàn tất, cánh cửa mở ra mà thậm chí không có một tiếng gõ.

“Nam tước! Quan chấp chính-sama đang đến.” (Eral)

“Ngài Eral. Gọi nam tước-sama một cách rõ ràng đi, không phải ta.” (Chấp chính)

Nam tước quay lại từ ban công và thấy hai người đang vào.

“A, chúng tôi đã đợi ngài đây chấp chính. Thật khủng khiếp, quái vật hoạt tử đang tấn công từ bên ngoài tường. Chả lẽ Bất sinh vương đã hồi sinh?” (Nam tước)

“Nam tước-sama, tôi đã sắp xếp một xe ngựa cao tốc. Xin đi cùng anh hùng-sama ra bên ngoài lãnh thổ nam tước.” (Chấp chính)

“Nhưng mà nếu vậy, người dân sẽ...” (Nam tước)

“Sẽ ổn thôi, tôi định sẽ ở lại lâu dài và làm thứ gì đó về việc đó.” (Chấp chính)

Sẽ rắc rối nếu nó đến quá gần nam tước. Tôi nên bắt đầu sớm.

“Và rồi, người sẽ biến tất cả cư dân thành quái vật hoạt từ vào khúc cuối đúng không hả, Quỷ sừng ngắn quan chấp chính-dono.” (Satou)

Arisa tấn công con quỷ quan chấp chính kẻ vừa xoay lại với khuôn mặt giết mình bằng sóng xung kích.

Con quỷ giả quan nhiếp chính bắt lực văng nát sàn.

Nhân dạng nó đó là da tối màu với cánh dơi, thực sự là hình dáng của một con quỷ.

Nhưng, dù cho sau khi thấy hình dạng đó, hiệp sĩ Eral vẫn thét lên.

“Tên khốn kiếp! Người đang làm gì với quan nhiếp chính-sama!” (Eral)

Hiệp sĩ Eral rút kiếm của anh ta ra.

Bản phân thân đứng lên.

Cô con gái hét lên khi cô thấy thứ đó.

Còn nam tước và ossan thì không đứng nổi.

Anh hùng giả che cho cô con gái bằng lưng của anh ta và kéo thanh kiếm ra từ chiếc vỏ xanh lam.

Và Pochi, bằng con dao của mình, khéo léo đánh bật thanh kiếm to bản của hiệp sĩ Eral nhắm vào tôi.

Bằng kỹ năng Nắm khoảng cách, tôi đã hiểu về mọi thứ đang diễn ra trong căn phòng này.

Vừa lúc khi kiếm lớn của hiệp sĩ Eral kẹt vào sàn, tôi đá vào lưỡi kiếm và làm gãy nó. Khi mà cơ thể to tướng của anh ta là một sự phiền toái, tôi đánh anh ta ngất cũng y như thế.

Hiện thời, hình như không có đòn phục kích nào đến từ gia đình nam tước.

Arisa đã lấy ra cây gậy dài trước khi tôi nhận ra và trở vào con quỷ.

Hình như cô bé không thể thực hiện bước đi của mình khi anh hùng giả đang đánh nhau với bản thân.

“Uuh~ do họ di chuyển xung quanh nơi này, em không thể nhắm được bằng Dao Ánh sáng.” (Arisa)

Thiệt sao? Họ đang dừng lâu rồi đó thấy chưa? (med: vì chỉ số Satou vượt trội nên ảnh nhìn họ chậm hơn.)

Bản phân thân chặn kiếm anh hùng giả với móng của nó. Nó vẫn mạnh thậm chí dù chỉ ở cấp 1 sao.

“Hỡi thánh kiếm Gjallarhorn! Giờ là lúc ban cho ta sức mạnh diệt trừ con quỷ này!” (Anh hùng giả)

Tôi vô tình suýt chút nữa phá ra cười. Sau tất cả mọi thứ, nó phải là cái tên đó hả.

Anh hùng giả chém bản phân thân bằng ma kiếm của anh ta để lại ánh sáng màu chàm. Anh ta đã thành công trong việc cắt bỏ vuốt của nó, nhưng con quỷ vẫn còn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Trận chiến ở thành phố Munio (5)

Satou đây. Giả và Thực, có một chương trình TV về nhận dạng cái nào là thực, nhưng trong một thế giới song song, khi mà có những kỹ năng và ma thuật, thực khó cho kẻ mạo danh lẫn người nhân diện.

--o0o0o--

“Anh ta nói Gjallarhorn? Đừng bảo em, đó là hàng thật?”

Arisa đang sững sờ.

Đó có phải là thanh thánh kiếm xoắn nổi tiếng không. Tôi sẽ hỏi nó có loại giai thoại nào vào lần sau.

Thanh kiếm của anh hùng giả cũng mang tên Gjallarhorn khi tôi xem nó trên AR, dù thế nhưng chủng loại thì không phải là thánh kiếm, mà là ma kiếm. Lời giải thích cũng giống như về thứ mà tôi thậm chí còn tưởng chỉ là ma cụ. Không cần phải nói, nó là hàng giả. Nó chỉ mạnh như một thanh kiếm sắt bình thường, và hình dạng cũng không khác gì một thanh kiếm thẳng.

“Anh hùng, sao ngươi dám đánh ta với thanh kiếm giả mà ta cho ngươi! Đồ ngu xuẩn.” (Quỉ)

“Câm đi, đồ qui dữ! Ngươi giữ nhiếp chính thật chỗ nào!” (Anh hùng giả)

Tôi hiểu rồi, ra là bọn chúng diễn như thế.

Tôi muốn dùng trò lố bịch này lại và dứt điểm nó càng sớm càng tốt, do có khả năng cao là phân thân có thể nối kết với cơ thể thật. Nếu tôi loại nó với sức mạnh áp đảo, bản thể thật có thể chú trọng và ẩn nấp bản thân nó đâu đó. Thực phiền toái nếu điều này xảy đến.

Có vẻ như Pochi thiếu kiên nhẫn với cuộc đấu của anh hùng giả, cô bé kéo mép áo tôi.

“Pochi có thể đánh không?”

Dù cho đối phương là một con quỉ, nó cũng chỉ mới cấp 1. Từ cách nhìn, nó mạnh hơn cấp 1 thông thường, nhưng Pochi sẽ có thể vô hiệu hóa nó mà không bị thương.

“Được rồi. Hãy cẩn thận do kẻ địch biết dùng ma thuật.”

Con qui hét lên dù rằng nó không nghe được lời tôi. Tuy nhiên, hiệu ứng ma thuật không được vật chất hóa.

“Tou! Nano desu.”

Pochi la lên với tinh thần chiến đấu chém xuyên bản phân thân bằng con dao của cô.

Cô bé nhắm vào vai như khi cô luôn làm với lũ cướp.

Và đúng hơn là, ngay sau khi HP của bản phân thân thành 0, nó hóa thành bụi đen và biến mất.

Pochi mạnh thấy rõ.

Hay đúng hơn, HP của bản phân thân thậm chí còn ít hơn của những tên cướp nên nó đi trong 1 phút.

“Thật đáng kinh ngạc desuwa, Pochi-chan.”

“Nghĩ đến việc cô bé mạnh thế này dù trông rất dễ thương nữa chứ! Thú nhân đã cứu Toruma là Pochi-dono nhỉ!”

Gia đình nam tước đang khen ngợi Pochi.

Tuy nhiên, tai Pochi cụp lại. Cô bé đến bên tôi với bước chân nặng nề như thể cô bé là tàn dư của đoàn quân bại trận. Rồi thì, cô bé nhìn tôi với đôi mắt nhướn lên. Chút nước mắt rỉ ra từ góc mắt cô bé.

“Em xin lỗi, nano desu. Em vừa giết kẻ ác rồi.”

Chẳng phải nó tương tự với gargoyle mà chúng ta giết khi trước sao.

Có thể, cô ấy tưởng mình không được phép giết mấy thứ dị hình dị dạng.

Dù tôi cho là nó cũng hơi mơ hồ với tôi. Tôi không muốn giết người hay á nhân, nhưng tôi thấy ổn khi diệt quỉ. Nhưng sau cùng thì tôi đoán là do ngoại hình của chúng nhỉ?

Tôi nên xử lý nó với Ma khổng tiền hơn là để Pochi làm về mặt đó.

“Không sao hết, Pochi. Cảm ơn cô vì bảo vệ mọi người.”

Tôi ôm Pochi lại gần và vỗ về cô bé.

Sau khi vụ lùm xùm này kết thúc, tôi sẽ để cô bé ăn thỏa thích thịt ngon cho tới khi cô bé từ bỏ ăn, “Em không thể ăn nữa nodesu~.”

--o0o0o--

“Phải rồi, chúng ta phải tìm nhiếp chính thật!”

“Đúng vậy desuwa, tôi thắc mắc không biết nhiếp chính bị giữ ở đâu.” (Soruna)

Cho dù nó biến hình trước mắt họ, việc giải thích vẫn thành ra như vậy. Làm sao tôi thuyết phục họ đây.

Tôi thì thầm với Arisa để cho phép cô bé. Nhiều ghi nhận về ma thuật tinh thần dùng thành công đang xuất hiện trên lịch kí. Nó cùng loại ma thuật mà con quỷ dùng cho mọi người tin dễ dàng. Họ nói rằng ăn miếng trả miếng.

“Con quỷ vừa này là nhiếp chính thực mọi người biết đấy.” (Arisa)

“Cô nói ngu ngốc gì vậy?” (Quản gia)

“Không đời nào là thật được.” (nam tước)

“Đúng vậy desuwa.” (Soruna)

Không ai tin sự thực nói bởi Arisa. Hay họ chống lại nó? Tôi nên theo cùng.

“Mọi người đã bị thao túng bởi ma thuật con quỷ. Bằng chứng là, không ai nhớ ngay cả tên của nhiếp chính đúng chưa?” (Satou)

“Là thế sao, mà...” (Nam tước)

“Nhưng, nếu nhiếp chính-sama không ở đây.” (Quản gia)

“Không ngờ nhiếp chính-sama thật là một con quỷ. Cho dù hẳn là người đầu tiên công nhận tôi như một anh hùng...” (Anh hùng già)

Hơ? Họ chấp nhận quan điểm của tôi ngay dù họ sẵn sàng bác bỏ lời Arisa sao?

Mà dù nội dung mà tôi nói không khác biệt nhiều. Tôi tự hỏi liệu nó có phải hiệu dụng của kĩ năng thương lượng và thuyết phục hay chăng?

“Vậy thì, mọi người có nhớ từ khi nào nhiếp chính được bổ nhiệm không?” (Satou)

“Ta chẳng nhớ nữa. Cách đây 10 năm chẳng? Không, có một ông lão khi ấy. Khi nào ông ấy biến mất ta?” (Nam tước)

“Ông ấy đã ở đó khi Karina đến tuổi.” (Soruna)

“Rondol-sama không chỉ là quản gia. Từ khi tôi tự hỏi, mọi người tham dự ở đây hầu như đã đi cả.” (Quản gia)

Quản gia-san thì cũng đi theo sự bối rối của nam tước. Trông giống như thao túng kí ức của họ đã bị xé ra chút ít thông tin và bắt đầu trở lại với họ.

Tôi thấy một thuộc cấp của công tước trong nhà ngục, và xác nhận tên với nam tước.

“Nam tước-sama, ngài có quen với tử tước-danh dự nào gọi là Nina Rottol không?” (Satou)

“Umu, có chứ. Cô ấy là ứng viên nhiếp chính được cử tới lãnh thổ chúng tôi cùng với thư từ ngài công tước cách đây 5 năm.” (nam tước)

Ông ta trả lời trôi chảy. Và rồi, cảm xúc nam tước cứng lại sau khi ông đáp xong.

“Sao lại là ứng viên. Lãnh thổ chúng tôi đã có một quan nhiếp chính. Nhưng, tử tước Nina đã chết bất ngờ vì tai nạn và tôi nhờ nhiếp chính tiền nhiệm thay vị trí cô ấy...” (nam tước)

“Chắc có lẽ, con quỷ dùng thời điểm khi Nina-sama đang tới đảm nhiệm vai trò nhiếp chính và dùng ma thuật tinh thần khống chế.” (Satou)

Nhưng mà, chẳng ai hỏi tại sao tôi có thông tin này. Bất ngờ là, họ chắc đang nghĩ tôi là cấp dưới của công tước. Có lẽ hiệu dụng của kĩ năng lừa gạt.

“Để tôi bảo cho mọi người sự thật, tôi nhận thông tin từ một tiệm thông thái trong thành phố lúc trước, họ bảo rằng Nina-sama và tư tế-sama đã bị ném ngục bởi con quỷ.” (Satou)

“Thực kinh khủng! Tử tước Nina! Chúng ta phải cứu cô ấy lập tức.” (nam tước)

Nam tước-sama chỉ thị quản gia-san đi cứu họ.

Giờ thì, công việc nội bộ của lãnh thổ này đã giải quyết phần nào với thế này. Tôi cầu nguyện cho con người gọi là Nina-san là người có năng lực.

--o0o0o--

Kể đến thì, tôi phải xử lý con lũ dân chúng đang tràn ra khỏi cổng bây giờ. Cách tốt nhất để thực hiện nó là nhờ Arisa với ma thuật tinh thần của cô bé, nhưng chắc có những kẻ kích động được cầm rẽ bởi con quỷ bên trong dân chúng. Không phải như chúng có mấy kỹ năng ám sát kì lạ, nhưng tôi sợ rằng chúng sẽ gây hoảng loạn cho đám đông và làm họ giẫm đạp cô bé tới chết.

Sẽ không thành vấn đề nếu tôi đi cùng cô bé, nhưng chắc chắn con quỷ sẽ nhanh chóng quay lại đây từ khu rừng sau khi bản phân thân chết. Tôi không muốn rời nơi này chỉ vì cơ hội xử lý triệt để nó. Tôi có thể nhắm nó từ bất cứ đâu với Ma Không Tiền, nhưng nếu có cơ may nó phòng ngự được đòn đánh, sẽ khó có cơ hội bắn lại, nên tôi không muốn rời nơi này vì để đảm bảo có lợi cho đòn tấn công kế đến.

Tất nhiên, tôi không có kế sách gửi chỉ Arisa hoặc cùng Pochi tới đám đông một mình. Tôi xin lỗi dân chúng, nhưng tôi phải đặt an toàn của Arisa và Pochi lên trên mọi người.

Hãy nhờ anh hùng giả gánh hết trọng trách ở đây.

Dù sao nó cũng là vai trò cơ bản của anh ta, phải làm người phía nam tước làm việc chăm chỉ phần này.

“Hauto-dono, nếu anh muốn chính mình được gọi là anh hùng ngay bây giờ, tôi sẽ để anh đưa ra bằng chứng. Hãy cho thấy sự can đảm với dân chúng đang bị đuổi chạy bởi lũ undead và tập hợp mọi người lại trước cổng lâu đài.” (Satou)

“Tôi hiểu rồi. Tôi không hề định để bị sử dụng bởi con quỷ tới cuối cùng. Tôi sẽ là anh hùng bởi ý chí chính mình. Tôi sẽ thành người xứng đáng với Gjallarhorn.” (Hauto)

Anh hùng giả đáp lời cao-tay của tôi với bài phát biểu nhiệt huyết.

“Thực tuyệt vời, anh hùng-sama của em.” (Soruna)

“A, tình yêu của anh. Em vẫn gọi anh là anh hùng sao.” (Hauto)

“Vâng, từ khi anh cứu em khỏi đám đông, anh sẽ luôn là anh hùng của em desuwa.” (Soruna)

“Vậy thì hãy đi cùng nhau em yêu! Để làm an lòng dân chúng!” (Hauto)

Và rồi, cả hai rời phòng cùng nhau, thế có ổn không nhỉ? Dẫn ojou-sama (tiểu thư) đến trước người dân hoang dã.

“Satou-dono, cư dân trước cổng lâu đài đã được chăm lo, nhưng chúng ta nên làm gì với quái vật bên ngoài tường đây.”

Ông đang hỏi một người ngoài đây à, nam tước.

“Anh họ-dono, không đời nào chúng ta có thể thắng đoàn quân như thế. Hãy cao chạy xa bay với chiếc xe vận tốc cao mà nhiếp chính, à không, là con quỷ, nói khi nãy.” (Toruma)

“Ta không làm thế Toruma,, dù ta bị gọi là đồ vô dụng, ta vẫn là lãnh chúa lãnh thổ này. Không đời nào ta sẽ chạy và vứt bỏ dân chúng.” (nam tước)

Ngay cả Hayuna-san cũng không biết phải làm gì, cô ấy đang giữ Mayuna-san trong khi nhìn rất lo lắng.

Những gì Ossan nói chỉ là quan điểm bình thường, nhưng chiếc xe đã được dùng bởi bạn bè anh hùng để tẩu thoát rồi. Trông như có một lối đi ẩn dưng để chạy trốn. Có rất nhiều zombie ở lối ra hướng đi đó, nhưng sống chết mặc bây.

“Ở đây nên có vũ khí hay ma cụ dùng để phòng thù lâu đài lớn cỡ này kia chứ?” (Satou)

“Chúng có trong thời Hauto tước, nhưng đã bị phá hủy vì sự kiện 20 năm trước. Khi lãnh thổ trở thành nam tước, có rất nhiều hoạch định sống lại, nhưng chúng đều bị hoãn bởi vì chúng ta không đánh với nước khác.” (nam tước)

“Vậy thì ngài có cuộn phép chiến thuật không?” (Satou)

“Chúng tôi được đưa cho từ nhà Toruma, nhưng theo đề xuất của nhiếp chính, chúng được bán để mua thức ăn để phân phát cho dân chúng.” (nam tước)

Đồ con quỷ khôn khiếp, chuẩn bị kĩ lưỡng thật.

Nhưng mà vẫn có một người mua cuộn phép chiến thuật dù đó có nghĩa là chiến tranh. Tôi tự hỏi đó có phải quý tộc khác?

“Vậy thì, xin hãy làm sao đó mà cho tín hiệu quân đoàn đã ra thanh trừng bọn cướp quay trở về. Hãy giữ dân cư bên trong lâu đài cho tới khi quân đội trở về.” (Satou)

Đoàn quân đã bị diệt trừ, nhưng nam tước không hề biết thứ như vậy và tôi không định bảo cho ông. Ngay từ đầu, cư dân sẽ ít lo lắng hơn nếu họ rút lui vào bên trong lâu đài.

Nam tước nói cho hầu gái về vấn đề đưa tín hiệu cho quân đoàn trở về.

“Ta hiểu rồi, bên trong thành trì lâu đài là nơi an toàn nhất. Phải sơ tán dân chúng tới đó. Anh hùng ắt sẽ làm dân chúng bình tĩnh trước cổng lâu đài. Ta sẽ đi tới đó và nói với mọi người, ta chấp nhận họ vào bên trong lâu đài. Mọi người ắt sẽ tin tưởng nếu một kẻ nhút nhát như ta vẫn còn ở lại phải không?” (nam tước)

“Được rồi anh họ-dono. Em sẽ đi cùng gia đình em và người hầu tới thành trước và làm chuẩn bị ở đó.” (Toruma)

“Cảm ơn, Toruma. Hãy thuyết phục những người được tự do từ nhà ngục ở lại trong lâu đài. (nam tước)

“Em hiểu rồi. Satou-dono, đám cậu cũng nên đến.” (Toruma)

Nam tước và đồng hành rời phòng trong khi nói thế. Tôi bảo Ossan ở lại trẻ rằng tôi vẫn ở đây.

Những những hầu nam nữ mang hiệp sĩ Eral đã xui đi trên vai họ.

“Giờ thì, anh sẽ làm gì? Không thể nào làm gì ngay cả với ma thuật của anh kể từ khi địch thủ có quá nhiều chứ nhỉ? Em không khả năng dùng quang ma pháp tầm xa, nên dù đơn giản bỏ qua bên một kẻ địch mạnh mẽ, em cũng không đủ sức mạnh chống lại quá nhiều kẻ địch anh biết không?” (Arisa)

“Ồn cả thôi, tiếp viện đang tới.” (Satou)

Tôi bảo với Arisa người có vẻ mặt ngêch ra rằng không lẽ từ rừng sâu đang tới đây.

“Mấy thứ như người khổng lồ, họ đến từ đâu.” (Arisa)

“Họ có một ngôi làng tí sâu trong rừng.” (Satou)

“Không phải thế, họ có phải lực lượng của quỷ không ấy?” (Arisa)

“Họ có lẽ khác, hình như con gái thứ hai mà hiệp sĩ Eral đang tìm, nhờ vả tiếp viện. Cô ấy ở cùng với họ.” (Satou)

Tôi chỉ vào rừng khi đang nói thế. Nếu bạn nhìn gần hơn, cây đang rung rinh.

Trông như zombie đã chạm tới cổng chính, và đám đông đang học tốc chạy từ cổng chính tới cổng lâu đài. May mắn thay lũ zombie chậm rì, nên không có dân cư nào bị bắt và bị giết. Làm ơn tha cho tôi mấy bộ phim zombie thực sự. Tôi rất nhát với mấy thứ kinh tởm.

Tôi lén lút xử lý mấy zombie nhanh nhẹn như chim hay dã thú lẫn trong đám zombie đổ xô ra bằng Ma Không Tiến.

Từ khi cây rừng đang lắc kinh khủng, tôi xét thấy tình trạng khổng lồ đã đổi thành [Lũ lẫn]. Làm ơn đừng có đánh lẫn nhau ngay cả với người khổng lồ.

Tuy nhiên, có một vấn đề bức xúc hơn thế nhiều.

“Arisa, có thứ tệ hại đang xảy ra.” (Satou)

“Gì nữa đây, chúa quỷ cũng lên tấn công sao?” (Arisa)

Con bé này chắc cảm xúc tốt hơn tôi nhiều.

“Liza và người khác đang đến gần lũ zombie ở cổng chính.” (Satou)

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Trận chiến của các cô gái

+Lulu+

Xin chào, Lulu đây.

Tôi nên làm gì đây. Liza-san đang hành động kì quặc từ một lúc rồi.

“Gọi trưởng làng mau!” (Liza)

“Ai đây ya. Ta sẽ không nhận lệnh bởi thú nhân.” (Dân làng thủ lĩnh)

Liza động xuống đất cây giáo có quần vải của cô.

Dù cái cách cô lái xe đến làng này quá nãy sốc. Tôi nghĩ cô ấy thiệt ra muốn đi cùng với chủ nhân như Arisa hả?

Người làng-san với cơ thể lớn đang cố sức để đối chọi với Liza-san, nhưng có vẻ chỉ có lời anh ta thì lớn mà chẳng có tí can đảm nào. Chân và giọng anh ta đang run lên.

Tạ trời, một cậu nhóc đang dẫn một người trông hiền hòa đến đây trông như đang chạy. Cậu trai đó là đứa đã chạy tới làng khi nãy. Có vẻ như nó đi gọi trưởng làng.

“Vậy thì, chính xác cô đang yêu cầu điều gì? Như cô thấy đấy, làng chúng tôi thì nghèo, chúng tôi eo hẹp thực phẩm nên chỉ có chúng như kho báu duy nhất.” (Trưởng làng)

Chính xác như trưởng làng-san nói, đứa trẻ và người vừa nãy trông như ốm đói.

“Chúng tôi không cần của báu hay thức ăn. Chủ nhân vĩ đại của tôi mong muốn những viên đá như thế này. Chuẩn bị 100 viên ngay lập tức.” (Liza)

Mồ, Liza-san, đó hoàn toàn đâu phải cấp độ để đàm phán đâu. Cả Nana-san luôn, làm ơn đừng chỉ nhìn từ một bên và làm gì đó với nó đi.

Tôi tuyệt vọng cố diễn đạt nó bằng mắt, nhưng nó không thể tác động đến Nana-san. Cô ấy nhìn qua đây và nghiêng cổ cô. Mồ! Thật bất công khi nét dễ thương đó có trên một người đẹp.

Tôi ngoái đầu lại để nhìn Tama-chan và Mía-san như là tia hy vọng còn lại, nhưng...

Mía-san! Làm ơn đừng chơi đùa với Tama-chan! Hơn nữa, sợi dây mà cậu đang dùng để chơi trông giống cái chủ nhân đã mua cho mình! Á, móng của Tama-chan đang, aaaah, thôi rồi!

Khi tôi khờ sở cho rằng, thương lượng đã tiêu rồi. Trưởng làng-san thì đang chỉ đạo trẻ em và người trẻ mang theo gió và trông như đi tới con sông.

Không ngờ họ đang đi thu thập sau việc đó, loại ma thuật nào mà Liza-san đã dùng vậy nhỉ?

+Tama+

Muu~n. Liza đang ngứa ngáy nyan.

Kết câu mà Arisa dạy đã thành một thói quen. Làm gì đây, nếu tôi nói lớn, chủ nhân sẽ lo lắng.

Về như cô ấy lo lắng cho chủ nhân đã đi tới nơi mà có quái vật gọi là quý tộc hay gì gì đó.

Liza và Arisa luôn lo xa như vậy.

Mặc dù nó ổn cả thôi, từ khi chủ nhân là mạnh nhất trong những kẻ mạnh. Cho dù loại quái vật nào xuất hiện, vèo, anh đi chuyển, zudodon, anh ấy đập bẹp nó.

“Phịch”, tôi nằm xuống và Mía giờ một sợi dây trước mắt tôi.

Thực thô lỗ. Tôi không phải Tama mọi khi, người luôn, luôn bị cảm dỗ.

Chorocho.

Piku.

Choro. Chorocho.

Ráng chịu đi. Tôi là onee-san. Tôi phải chịu đựng ở đây.

Shururu~n.

Tou♪

Ha ah, tôi đã móc với sợi dây trước khi tôi nhận ra.

Kĩ thuật điều khiển dây của Mia chắc chắn là bí thuật của thần tiên, không đùa đâu.

+Trường làng+

Thiệt tình, tôi không nên cưới vào nhà trường làng.

Tôi đã lớn đủ để đuổi bay bọn cướp, tên mồi nâu thu thuế, và buông bỏ được cường chế đi lính.

Mất của cô tộc vậy như răng nanh. Tôi nghĩ mình đã bị ăn từ đầu.

Hơn nữa, khi cô ấy động giáo xuống đất vừa nẩy, vãi lông ra. Tim tôi như bị bóp chỉ khi vừa nhìn vào đó. Đó chắc chắn là một cây ma giáo. Hồi trước, thương nhân đã tới—tôi biết hắn là một tên cướp giả mạo, và hắn đã buông tha mọi người khi tôi cống nộp cho hắn—đã kể cho tôi nghe.

Có một á nhân đáng sợ hơn cả quái vật săn lùng bọn cướp trên đường lộ.

Đó là một tộc vậy nhân cầm giữ một cây ma giáo sáng đỏ cùng với hai thú nhân thuộc hạ. Hình như họ có thể cắt hết mọi loại bẫy, và nghiền nát mọi phục kích cho dù chúng giấu ở đâu như thể họ thấy được nó.

Tôi đang run rẩy vì sợ hãi khi nghĩ cô ấy coi ngôi làng này đang buôn bán với bọn cướp là cùng loại với chúng, nhưng hình như không phải thế.

Cô gái nói chúng tôi đưa cô ấy 100 viên sỏi.

“Dù cho cô nói cô muốn đá cuội, nó cũng không như đá cuội là đặc sản của địa phương chúng tôi nên...” (Trường làng)

“Không đổi thoại nữa. Nó có thể thu thập ở con sông đằng trước. Nó là sỏi màu giống đỏ. Tôi sẽ chờ tới trưa. Chuẩn bị chúng ngay đi.” (Liza)

Tôi hỏi lũ trẻ đang nhìn đây tò mò, hình như sỏi đó nằm dọc bờ sông và lòng sông. Nếu nó không phải thứ hiếm, phải nhanh thu thập 100 và để họ đi ra khỏi làng nhanh chóng.

Tôi lệnh cho lũ trẻ và nông nô thu thập sỏi ở bờ sông. Nó có thể xong trong 1-2h nếu có 20 người.

Để ngăn con giận từ cô gái đầu nóng này, tôi phải ở đây cho tới khi sỏi được thu xong.

Ách, bụng tôi đau quá.

+Lulu+

“Được. Không. Không. Được...”

Tama đang lựa sỏi trước mắt tôi.

Dân làng đã thu thập nhiều hơn 100 viên sỏi sau 1 giờ, nhưng chúng không chỉ mang tới cái đúng, ở đó cũng có đá đỏ trông đẹp lẫn vào.

Họ chỉ thu được cỡ 30-40% số sỏi dự tính.

“Hắt xì.”

Tôi xoay tới hướng tiếng nấc, và thấy một cô gái với môi tím bầm và toàn thân cô run rẩy. Khi tôi nhìn gần hơn, váy và chân cô ướt nhẹp. Họ có lẽ bước vào sông trong tiết trời mùa đông này để tìm đá.

Rõ ràng họ đã đi vào sông 2-3 lần để thu nhặt đá cho Tama đang coi. Mọi người trông gầy yếu và không còn thể lực. Tôi lo lắng họ ắt bắt cảm lạnh, bị viêm phổi và chết.

Đúng rồi! Hãy mời họ dùng [risotto] mà chủ nhân đã dạy tôi trước đây.

Nó rất tốt để làm ấm và no bụng. Chủ nhân nói rằng chúng tôi được tự do dùng nguyên liệu trong xe, nên sẽ chẳng có vấn đề gì.

Nhưng mà, cái nồi có lẽ nhỏ quá.

“Na, thưa bà, Liza-san. Tôi muốn được mời mọi người làng này risotto, có được không vậy?” (Lulu)

Tôi suýt chút nữa nói Nana-san như thường lệ theo thói quen. Tôi cũng muốn được gọi là ‘bà’ ngày nào đó. Đương nhiên chồng tôi sẽ là—

“Lulu? Chúng ta không thể dùng thực phẩm mà không có cho phép từ chủ nhân... Mà đâu, chúng ta được cho phép rồi nhĩ. Tuy nhiên, nếu người ăn là chúng ta thì là ổn, nhưng chẳng phải cô diễn giải sự cho phép quá rộng bằng cách mời người khác sao?” (Liza)

“Không đâu, tôi nghĩ không hề gì nếu chúng ta mời mọi người đang hợp tác thu nhặt đá.” (Lulu)

“Tôi hiểu rồi. Na, không, thưa bà, nó thế nào?” (Liza)

“Cho phép thực hiện.” (Nana)

Giống như Liza-san cũng suýt gọi cô ấy là Nana luôn. Nó rất dễ nhầm ở đây đúng chứ. Nana-san luôn như mọi khi mà.

Với giúp sức của Liza, chúng tôi làm bếp bằng đá xếp, và đặt nồi lên trên lửa. Đầu tiên dân làng tò mò nhìn chúng tôi, nhưng sau khi mùi của ngũ cốc luộc lan truyền trong không khí, họ bắt đầu bu quanh và nhìn chúng tôi ở một khoảng cách. Tôi bỏ các loại ngũ cốc và rau cải, thịt khô sứt miếng, và cuối cùng là làm cháy lát phô mai sứt miếng mỏng, nó sau cùng hoàn tất.

Tôi bỏ risotto vào bát mà Nana-san đã yêu cầu trưởng làng chuẩn bị. Tôi chuyển bát cho bọn trẻ đang mang sồi đến, chúng nhìn sững sốt.

Ô kia? Bộ chúng không thích phô mai sao?

“Mấy đứa không thích phô mai sao?” (Lulu)

“Em chưa từng ăn thứ đó.” (Trẻ con)

“Nó ngon lắm đó? Ăn cẩn thận thôi do nóng lắm.” (Lulu)

Khi tôi nói thế, đứa trẻ liên tục nhìn vào bát và mặt tôi rồi cuối cùng nhìn trưởng làng để xin quyết định.

“Liệu cô đưa chúng tôi thứ xa hoa này...” (Trưởng làng)

“Thì không hề gì đâu.” (Lulu)

“Đó là cảm ơn cho sồi đỏ.” (Nana)

Nana-san nhanh trả lời câu hỏi trưởng làng-san. Sau khi trưởng làng-san chấp nhận, bọn trẻ bắt đầu húp cái bát. Tôi đã quên chuyển muỗng rồi.

“Nóng, ngon quá.” (Trẻ con)

“Nó làm mình áp lên.” (Trẻ con)

“Em chưa bao giờ ăn thế này ngay cả trong lễ hội.” (Trẻ con)

“Un, ngon tuyệt.” (Trẻ con)

Đám trẻ đang ăn mạnh mẽ như thể miệng chúng đang cháy.

Người lớn cũng tụ tập quanh trước khi tôi nhận ra. Cũng có một người nói, “Nè, cho cha một miếng với.”, trong số họ. Đó không hay đâu chứ? Giành phần của bọn trẻ.

“Này, jou-chan. Nếu tôi nhặt sồi, cô cũng sẽ đưa tôi cháo này chứ?” (Dân làng)

“Phải, nó làm ấm người mà.” (Lulu)

Người lớn bắt đầu chạy tới sông sau khi nghe tôi nói. Thấy thế, lũ trẻ đưa bát sau khi đã liếm sạch trong khi nói cảm ơn, và bắt đầu chạy tới sông.

Etou, tôi không biết có nhiều người ở đây vậy.

Tôi lo lắng liệu chúng tôi có làm nó được không, nhưng Nana-san thương thảo với trưởng làng cho phép chúng tôi dùng nhà bếp trong nhà ông. Chúng tôi có rất nhiều nguyên liệu, và trông như các bà nội trợ cũng giúp sức cùng.

Giờ thì, hãy gắng hết sức mình làm bữa ăn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Trận chiến của các cô gái (2)

+Tama+

Thịt~?

Risotto thật ngon, nhưng tôi nghĩ thịt mà chủ nhân nướng là ngon tuyệt trần.

Thịt sói luôn luôn là bít tết ngon lành~

Rau xào trộn với thịt gà, thịt nhiều quá chừng~

Mình muốn ăn thịt ếch nướng lần nữa~

Bữa hômmmmm nay là gì mình tự hỏi~♪

...Nyu? Bữa hôm này?

Nyu, nyunyu?

A!

Tôi có lẽ hiểu lo lắng của Liza.

Và như bây giờ, đã qua trưa, khi chủ nhân vẫn ở xa~?

Unyu~

Ngay lúc đó, nếu tôi không ra kéo trong oản tù xì, tôi có thể đi cùng rồi...

Aah, bữa trưa nay.

Thịt mà chủ nhân làm~~~!!

+Nana+

Mạch lý luận báo cáo rằng xác suất hoàn thành nhiệm vụ đã phá vỡ 100%.

Trên dòng lệnh đội, không có điều lệnh tiếp được đưa bởi chủ nhân.

Hãy quay lại hoạt động bình thường.

Tự chẩn đoán... Không có vấn đề. Không cần bổ sung MP—không phải là cần, nhưng mặt chủ nhân nổi lên trong tâm trí tôi. Tôi tự hỏi sự lập mạch lý luận của tôi là gì?

Không sao hết. Tôi học được rằng nếu tôi nhìn Pochi hay Tama khi xảy ra thế này, vòng lặp sẽ ngừng.

Tama đang lẩn lộn quanh trong khi nhìn Lulu nấu ăn. Cô bé rất dễ thương. Đó là cách mèo lẩn? Mèo-ngớ ngẩn? Không may là không có từ vựng vừa vặn cái đã có trước của tôi.

Sau khi tôi xong sự hài lòng của mình với Tama, sự rối loạn của mạch lý luận đã được sửa, tôi chuyển đến trình tự tiếp theo.

Chẩn đoán mỗi thành viên cá nhân...

Mẹ ổn định. (med: nhớ Nana lun coi Mía là mẹ)

Không có vấn đề với Lulu đang nấu ăn.

Tama dễ thương.

Liza... Có lỗi.

Dường như Liza đang dồn ứ căng thẳng sau khi cô chia xa với chủ nhân.

Căng thẳng này là thứ gắn với cái gọi là quý tộc. Chúng là mục tiêu loại bỏ hàng đầu của chủ nhân trước. Tôi chưa bao giờ thấy một, nhưng tôi có thể suy

ra chúng như quái vật.

Tuy nhiên, theo lý luận của tôi, không có cơ may nào chủ nhân bại trận. Anh ấy là chủ nhân người đã hoàn toàn chiến thắng chống lại golem sắt mạnh nhất ở mê lộ đó trong nháy mắt. Cho dù anh chiến đấu với cả đoàn quân, anh cũng sẽ trở về mà không bị thương.

Tôi không hiểu nổi lý do để Liza tích tụ căng thẳng, nhưng tôi biết giải pháp để giải tỏa nó.

“Liza, tới nơi của chủ nhân đi.” (Nana)

“Nhưng rồi, tôi sẽ chống lệnh chủ nhân.” (Liza)

“Không có, chỉ dẫn chủ nhân là, 『Đưa việc cho dân làng』, 『Thu thập 100 viên sỏi đỏ』, và 『Chúng ta không tự mình thu lượm』, chỉ có 3 điểm. Sau khi chúng ta có sự phối hợp của dân làng, nhiệm vụ hoàn thành chỉ là vấn đề thời gian. Không có vấn đề nếu Liza đi tới nơi chủ nhân ở.” (Nana)

“Nhưng còn việc bảo vệ xe...” (Liza)

“Những gì chủ nhân muốn bảo vệ bằng mọi giá không phải là xe, mà là Lulu. Tôi ở lại bảo vệ Lulu, nên mang Mía và Tama theo để viện trợ chủ nhân đi.” (Nana)

Liza do dự một chút, nhưng rồi cô ấy đi tới thành phố trên ngựa cưỡi cùng với Tama và Mía. Tôi đi tới Lulu để giúp cô.

Tôi là Nana. Homunculus thế hệ thứ 7 được nuôi cấy trong bồn điều chỉnh thứ 7.

Nấu ăn, ngủ cùng nhau, giữ trẻ, mua sắm, quan sát xưởng làm.

Cho dù bên trong thư viện của thế hệ trước thứ 7, cũng không hề có kinh nghiệm đa dạng này.

Tôi tự hỏi loại kinh nghiệm nào tôi sẽ có dưới chủ nhân từ bây giờ.

Đó là, phải, tôi thiết sự mong chờ nó. (med: chờ gì đây?)

+Tama+

“Tama, Mía, hãy đi tới chỗ chủ nhân. Chuẩn bị trong 30 giây.” (Liza)

“Nn.” (mía)

“A~ye.” (Tama)

Yay, bữa trưa này sẽ là thịt nướng chủ nhân làm.

Bururun, bọn ngựa cũng lên tinh thần luôn.

Giống như bọn chúng cũng muốn ăn bữa do chủ nhân làm.

Tôi đứng trên ghế đầu và đặt yên lên.

Tôi đã quen với nó hửm.

“Tama, dây nịt của cái yên lỏng rồi. Em sẽ ngã nếu thế.” (Liza)

Kiểm tra của Liza vẫn nghiêm ngặt như mọi khi.

+Liza+

Tôi dẫn Tama và Mía rời làng.

Nếu Nana không thúc tôi, tôi có lẽ vẫn cảm thấy khó chịu trong khi ở trong làng. Tôi phải kiếm cách cảm ơn cô ấy lần tới.

Đương nhiên tôi biết chủ nhân rất mạnh.

Anh ấy đã dẫn ba chúng tôi từ chỗ không có gì trải qua hàng loạt trận chiến bên trong mê cung, và thậm chí còn dạy chúng tôi làm sao đánh với quái vật.

Nhưng mà, bọn quý tộc lại là khác. Chúng không phải loại kẻ thù mà đơn giản chỉ chiến đấu bằng sức mạnh đơn thuần. Ngay cả cha tôi là người mạnh nhất bộ tộc cũng bị gạt bởi quý tộc và rơi vào vòng nô lệ dù cho nhuần nhuyễn kỹ thuật cỡ nào.

“Liza~?” (Tama)

“Phía trước.” (Mia)

Tôi tỉnh trí sau khi nghe giọng Tama cùng Mia. Có 10 kỵ binh ở chút xa từ lối vào làng. Họ không mặc giáp toàn thân như hiệp sĩ, nhưng họ đang mặc giáp ngực như tôi và Tama cùng với nón giáp. Trang phục họ đồng nhất khó có thể là lính đánh thuê, kỉ luật của họ cũng tốt. Tôi tự hỏi họ là đoàn quân nào?

Họ đang ở trên đường.

+Mia+

“Hãy ép lối cho ta.” (Liza)

“Nn.” (mia)

Tôi gật đầu với lời Liza, nhưng nó có thể không? Nó không thể chứ nhỉ, có quá chừng kỵ binh ở đó. Chúng ta nên làm gì đây? Tôi nên làm gì, hình như Liza định phá đám lính để tới rừng, nhưng lũ ngựa sẽ không bị ngã đi? Chúng chắc chắn sẽ bị ngã mà, tôi nên làm sao chuyển họ sang bên phải không? Đúng rồi! Có một cách để đẩy họ đi.

Nó là từ một lần tôi chơi ma thuật cũng Arisa—

"■■■■ ■■■ Gội nước-Water Cast"

"■■■ ■ ■ Bong bóng-Balloon"

Nhờ vào thực hành nói trôi chảy với Satou, cảm thấy như niềm chú của tôi ngày càng ngắn gọn hơn. Nó sẽ gọn hơn nhỉ?

Tôi tạo vành đai nước từ nước lấy trong túi nước, và vurun chúng ra tới binh lính. Tôi làm ma thuật trông như thể chúng đuổi theo thứ gì tới [Bốc hơi].

Tuyển binh lính nhích chút từ khi họ bị ép bởi cái gì đó vô hình.

Nó hiệu quả không? Nó được rồi! Arisa thực kinh ngạc khi sắp xếp thứ gì như thế này chỉ vì có ích cho làm khô tóc ướt của cậu ấy. Nhưng, loại phép để làm khô tóc ướt này là một bí mật với Satou nhé. Nó là bí mật. Ý tôi là, tôi thích tóc mình được lau khô bằng khăn bởi anh ấy hơn.

“Liza, bây giờ.” (Mia)

“Hiểu rõ! Tôi sẽ xuyên qua hàng.” (Liza)

Tôi xin lỗi ngắn ngủi với những người lính phía Liza phá xuyên qua.

Nhưng, tôi nên làm gì? Kỵ binh đang rượt từ đằng sau. Họ giận dữ vì bị đẩy chẳng? Họ giận đúng chứ.

Mô! Làm ơn đừng rượt chúng tôi với mặt đáng sợ thế kia!

+Karina+

“Karina-dono, hình như có zombie xuất hiện ở trước.” (Zotor)

“Ây cha, chúng ở trong rừng gần với tường thành phố, tôi ngạc nhiên đấy desuwa.” (Karina)

“Umu, con qui khả năng là đang lên kế hoạch thứ gì.” (Raka)

『Không cần lo lắng, sinh vật nhỏ. Ở trước bọn ta, chúng không khác gì lá roi. Giẫm đạp chúng rất dễ dàng.』

Hội đàm của tôi cùng Raka-san được đáp lại bởi đầu lĩnh khổng lồ cây—Ishizuchi-san. Tôi đã hỏi tên ông, nhưng thiệt sự, thiệt rất dài, thật thô lỗ và gần như ông sẽ đâm tôi nếu tôi thu gọn nó nên tôi gọi ông bằng biệt danh, “Ishizuchi-san”. Người này nói bằng giọng rất nặng, nó ong ong bụng tôi. Tôi chưa bao giờ nghe tiếng này, nhưng nhờ có Raka-san, mỗi lời đều được nghe bằng tiếng Shiga với tôi. Raka-san thiệt sự tuyệt vời desuwa.

Raka-san và tôi đang cười trên vai Ishizuchi-san. Hầu như tôi đã mơ mình nhỏ lại, thật là vui desuwa. Ngài Zotor thì ngồi trên vai một khổng lồ khác. Tôi được bảo rằng lý do sao họ không để hai người hai bên vai là bởi vì nó khó khôi phục nếu họ mất thăng bằng.

Đây là lần đầu tôi thấy thứ gì như zombie, tội nó thực gớm ghiếc. Ishizuchi-san và người khổng lồ khác diệt trừ chúng bằng cách giẫm chúng như mấy con kiến.

Ô kìa? Khi tôi nhìn gần, những áo giáp đó có phải là của quân nam tước?

Tôi thắc mắc tại sao, Ishizuchi-san nên đáng tin cậy đột nhiên trở nên đáng ghét.

À, sao tôi lại gờ tay mình lên?

Và rồi, hướng tới Ishizuchi-san người nên là đồng minh của tôi, từ một phía, nắm đấm tôi—

+Mia+

“Đến trước kia~” (Tama)

Có thứ gì ở trước nơi Tama chỉ? Nói đi. Eeh, cậu nói dối, nói dối, rất nhiều người đang chạy trên đường như thể làm tắc nghẽn nó? Đâu, đâu phải thế, họ đang chạy trốn.

Tôi nên làm gì, nên làm gì? Bị sung là không tốt, tôi nói là không tốt. Nếu tôi dùng ma thuật đó, vài người sẽ bị thương? Họ sẽ bị.

Có gì không? Nên có thứ gì. Đúng rồi, tôi nên hỏi rừng giúp, nó là rừng nhỏ, nhưng Lia nói rằng chúng kết nối mọi rừng, đúng vậy, Raya cũng nói thế.

Vậy thì, hãy hỏi nó lập tức? Mà không, Lia cũng nói thứ khác.

『Con không được hỏi xin rừng giúp cho tới khi con trưởng thành và học ma thuật rừng được chứ? Bằng không con sẽ để ma lực của con bị hút cạn khô bởi dryad hầu ăn nghe chưa? 』(Lia)

Đúng rồi, tôi chắc bà nói thế. A, nhưng, chúng ta nếu sẽ đụng thế này, Liza chắc sẽ băng thẳng qua họ. Cô gái đó sẽ làm bất cứ gì để gặp Satou. Không có thời gian, không hề có thời gian.

“Hồi rừng, làm ơn đi!” (Mia)

Tôi hơi cứng rắn có thể nhất. Tôi không muốn có ma lực bị hút cạn, nhưng tôi sẽ nhờ Satou cung cấp cho tôi như với Nana. Thiết khó ném đi cái ý tưởng cung cấp ma lực từ miệng qua miệng như Arisa nói.

『Ta chấp nhận~, người có thể để phí cho sau này, boanean-san nhỏ bé』

Giọng nói trẻ con nghe thấy từ rừng như thể làm đấm đuổi người khác, một con đường cây xuất hiện bên phía đám đông.

“Liza, rừng.” (Mia)

Chỉ với thế, Liza quay lối đến đó. Cô ấy đã quay. Cô ấy tin lời tôi rất nghiêm chỉnh.

Giờ, hãy đi gặp Satou.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Trận chiến các cô gái (3)

+Hiệp sĩ+

“Nè nè, khu rừng chia ra như thế, họ làm quái sao vậy.” (Lính)

“Đội trưởng.” (lính)

“Tôi biết rồi. Này, các anh, theo các quý cô trước khi rừng đóng lại.” (đội trưởng)

""Đã rõ."" (lính)

Thuộc cấp của tôi trả lời với tinh thần tốt lời tôi nói.

Tôi từng nghe tin đồn nói rằng người elf có khả năng làm đường tự do trong rừng. Tôi nghĩ rằng đó chỉ là lời ngu ngốc của bọn say, nhưng trông như nó là thực hử. Vừa đúng lúc đây, tôi sẽ dùng nó để len qua đám đông.

Mà, chuyện gì xảy ra với lãnh thổ nam tước Muno vậy? Xem trên nhân dạng đám đông, họ là dân cư thành phố Muno không hề làm được.

Có bầy quái vật tấn công từ rừng?

Nếu là như thế thì họ nên giam mình trong thành phố thì hơn, thực có chuyện gì vậy.

Với mệnh lệnh từ công tước, tôi đã nghĩ đây là một việc dễ dàng chỉ để gặp vài người cháu, nhưng cảm giác như đã thành một cuộc dạo chơi quân đội không tưởng được.

+Tama+

Nyu!

Đường bật ra từ rừng~?

Giống như là bí thuật người elf vậy, tôi phải nhờ Mia dạy tôi lần kế.

Tôi sẽ bắt được rất nhiều mồi vô tư~♪

Khi tôi đứng trên ngựa nhảy nhót, “Nguy hiểm, ngồi xuống mau.”, tôi bị mắng bởi Liza.

Lẽ nào Liza có thể thấy đằng sau lưng~?

Hả?

Đằng trước, ở phía đối diện rừng, tôi có thể thấy người tôi đằng sau những người đang chạy trên đường lộ?

A, một bà lão ngã rồi.

Thứ như con khỉ màu tối nhe răng nó, đang bắt nạt bà lão.

Đừng có bắt nạt bà ấy.

Tôi ném một hòn đá từ trên con ngựa.

Chết rồi, đầu người tôi mất tiêu.

Chủ nhân sẽ mắng tôi chẳng?

Máu xanh tuôn ra từ người tôi, trông như nó là quái vật.

Hú vía~

+Liza+

“Mia, ra đường lộ.” (Liza)

“Hiểu.” (Mia)

Mia kết nối con đường tới đường lộ.

Tôi muốn nhanh tới nơi chủ nhân, nhưng tôi không hề muốn trình diện mình trước chủ nhân sau khi đã bỏ rơi những người cùng tộc với chủ nhân.

Chủ nhân thậm chí còn nhân từ với cướp cạn. Anh ấy chắc có lẽ không bỏ rơi người vô tội.

Tôi thêm ma lực vào ma giáo. Sau khi chủ nhân luyện lại nó, cảm giác như nó là cánh tay kéo dài của tôi. Như từng thần kinh tôi kết nối nó tới tận đầu mũi, tôi có thể vung nó ung dung.

“Khi ta đã cầm giáo này, ta sẽ không để các nguoi qua.” (Liza)

Một tiểu tốt mà đã vượt qua bởi chân nhanh của nó bị xử ý bởi Tama. Tôi để phía đó cho cô bé.

Kẻ địch là bầy zombie.

“Mia, cung tên chẳng ăn thua với thứ này đâu. Hỗ trợ tôi bằng ma thuật.” (Liza)

“Nn.”

Ngọn ma giáo giết zombie tràn ngập trong đám như gặt hái chúng. Thông thường, đây không phải là cách bạn dùng giáo, nhưng ngờ hiệu dụng lưỡi ma

thuật đã tích tụ khi ma giáo được truyền ma lực như những gì chủ nhân đã dạy tôi, tôi có thể cắt chúng như thể chúng là cây khô.

Nếu là ngọn giáo bình thường, loại vận dụng bất cân này sẽ làm nó gãy sau một thời gian dài.

“Chúng tôi giúp đây, nee-san tộc vậy.” (lính)

Trông như kị binh đang theo chúng tôi từ đằng sau cũng gia nhập trận chiến.

Không sao hết miễn là họ đừng ngăn chân...

+Karina+

Nắm đấm tôi dừng lại trước khi trúng Ishizuchi-san.

“Raka-san, sao ông can tôi?” (Karina)

“Karina-dono, nó là một đòn tấn công ma thuật của quỷ. Mau lấy lại giác quan cô đi.” (Raka)

Khi ma cụ Raka-san sáng xanh lam, thù hận trong tôi bay biến như được gột rửa.

Bên cạnh tôi, vẻ như không lồ cây trẻ và ngài Zotor cũng bị ảnh hưởng ma thuật.

Những không lồ bị ảnh hưởng ma thuật đang đè nhấn không lồ khác.

Ngài Zotor thì hung hăng thô bạo trong khi bị nắm lật ngược bằng chân.

Tôi có chút thất vọng.

“Ishizuchi-dono, đánh vào bên trái phía trước.” (Raka)

『Hiểu』

Ishizuchi-san đánh một cái cây khô gần bên.

Thực ngạc nhiên.

Vài người tối màu có cánh đen nổi ra từ nơi lẽ ra trống không. Sau này khi tôi hỏi Raka-san, chẳng phải quỷ tàng hình, mà là chúng giả mạo như những cái cây. Có vẻ như đó gọi là bất chúc. Chúng như côn trùng vậy desuwa.

“Kuhahaha, tiểu thư trẻ, có vẻ như thứ không thể tin nổi tiếp viện cho cô” (Quỷ)

Giữa chừng câu nói con quỷ, BAM, cùng với âm thanh, con quỷ bị gửi bay đi ra ngoài rừng.

Không lồ rất thiếu nhẫn nại. Một nữ không lồ bên cạnh Ishizuchi-san đánh và gửi tất cả quỷ tối bay đi bằng một cái chùy ngoại cỡ. Hệt như tiểu phu beskyuu* trong các chuyện dân gian. (med: ai tìm đx nghĩa chỗ này xin chỉ giáo)

Hầu hết lũ quỷ đều thành thứ vô nghĩa màu tối sau đòn đánh, nhưng một trong chúng hồi phục và đứng yên trong không khí.

“Đó là cơ thể thật, Ishizuchi-san, ra tay!” (Karina)

『Được』

Nhưng mà, tình hình tiến triển ngay trước khi Ishizuchi-san cử động.

Nhiều ánh sáng đến từ đâu không rõ bao quanh và quần quít quanh con quỷ. Trông rất đẹp, dù ấn tượng tôi lẽ ra không thích hợp.

“Vô lý, đó tuyệt không thể.” (Raka)

“Raka-san, chuyện gì xảy ra thế?” (Karina)

“Đó là một ma thuật cấp chiến lược thuộc về thuật pháp cao cấp Karina-dono, có ai là pháp sư đặc biệt phục vụ nam tước không?” (Raka)

“Không có, chỉ có một người có thể dùng ma thuật trung cấp, nhưng chẳng ai có thể dùng cấp độ cao cấp cả.” (Karina)

Từ phía đối diện ánh sáng nhấp nháy, một ánh sáng lam chói lóa trong một khoảnh khắc. Rồi nó lập tức biến mất tới đường chân trời trong khi vẽ vết tích ánh sáng xanh dương.

Và thì, con quỷ mà ở trong ánh sáng lấp lánh đã mất tích.

“Nó chạy rồi sao?” (Karina)

“Không phải thế.” (Raka)

Raka-san trả lời với một giọng như ghen.

“Không phải sao?” (Karina)

“Con quỉ đã bị hủy diệt. Không đúng, nó bị hủy diệt từ đòn tấn công từ thánh kiếm vừa nãy. Vô lý, không thể tin nổi.” (Raka)

Thánh kiếm?

Cuối cùng thanh kiếm của kẻ mạo nhận đó thiệt là thánh kiếm?

Không đúng, không phải khả năng đó. Hoặc có lẽ, anh hùng thực đã tốc lực tới đây?

“Có lẽ nó là anh hùng thực?” (Karina)

“Ta không biết, nhưng vấn đề không là thế, Karina-dono. Tấn công của thánh kiếm khi nãy không bình thường. Đó là một cảm kỹ làm ma cụ điên cuồng bằng cách cung cấp ma lực vượt hạn để nâng sức tấn công của nó. Không thể nghĩ dám vứt bỏ thánh kiếm như thế. Là kẻ nào trên thế giới này.” (Raka)

Tôi bận lòng về thứ thánh kiếm mà Raka-san đã nói, nhưng nhiều hơn là, đó là về anh hùng-sama. Có hai thánh kiếm ở nước này, nhưng chỉ có một anh hùng trên toàn thế giới. Tôi nghĩ quan trọng nhất là biết người dùng thánh kiếm có phải là anh hùng hay không. Tôi thắc mắc không biết anh ta là loại người nào?

“Raka-san thấy nó không?” (Karina)

“Xa quá để sức mạnh nhìn thấu có thể chạm tới, nhưng dường như là một người đeo mặt nạ bạc. Hơn nữa, anh ta có một cây kiếm vàng, có lẽ đó là một thánh kiếm.” (Raka)

Kẻ mạo nhận đó không đeo thứ gì như mặt nạ bạc. Hơn nữa, thanh kiếm mà anh ta cho thấy thoát ra ánh sáng xanh mà không có cảm giác huyền bí chi. Đó là một cảm giác mơ hồ nên tôi đã bị lừa, nhưng thanh kiếm đó không thể nào là xoáy kiếm Gjallarhorn. Nếu nó là thanh kiếm ấy, tôi đã dễ nói chuyện hơn suốt ba ngày vừa rồi bạn biết đấy?

“Raka-san, hãy tìm nhân dạng thực của anh ta!” (Karina)

“Chờ đã, Karina-dono. Đầu tiên, chúng ta phải diệt trừ zombie đã tràn ra ngoài chu vi thành phố đã.” (Raka)

『Đừng bận tâm, chúng ta không còn nghĩa vụ nữa sau khi con quỉ bị diệt. Cô có thể để zombie thừa thải cho chúng ta và hiệp sĩ.』

Tôi tận dụng giúp đỡ của Ishizuchi-san và được ông ta để tôi xuống tường bên ngoài thành phố.

Nhưng mà, liệu có thánh kiếm với lưỡi bằng vàng không?

+Hiệp sĩ+

“Nè, cây giáo của tộc vậy nhân đó thiệt lợi hại, quỉ quái thế nhỉ?” (Lính 1)

“Thực kinh ngạc hể, dù cho cách nó dùng như một cây rìu hơn là giáo. Hơn nữa, ánh sáng lưỡi nó phát ra là ma thuật.” (lính 2)

“Uhhy~, giống như hộ vệ thủ đô công tước hờ.” (lính 3)

“Không chỉ vậy, nhìn con ngựa của người nhỏ ấy kìa. Đó là gì? Cô nhỏ đó ném đá luôn trúng mục tiêu dù đang đứng trên yên, và con ngựa đang chuyển mình đến gần zombie và đá chúng.” (lính 1)

“Ngựa chiến bình thường chẳng thế sao?” (lính 2)

“Không đời nào cái con mập dịch đó là ngựa chiến đúng chưa? Chúng Gontsu đó chỉ dùng kéo xe cẩu rồ mà?” (lính 1)

“Oy, đây không phải lúc lo là, thứ gì thực nguy hiểm đang xuất hiện từ dưới.” (đội trưởng)

Thuộc hạ tôi rõ ràng đang tiêu diệt zombie ngay cả khi họ đang cười đùa, nhưng chúng tôi nên chuẩn bị tinh thần từ khi một kẻ địch nguy hiểm vừa lộ mặt.

Nếu tôi nhớ đúng, đó gọi là hydra (rắn nhiều đầu). Do nó trông như zombie, nên thật hay vì nó không dùng hơi thở.

“Donovan, hơi thở chắc sẽ có, xin dùng Khiên Khí-Air Shield nếu nó tới.” (đội trưởng)

“Hiểu rõ, dù tôi phải nói rằng nó chỉ là biện pháp tạm thời chống lại hơi thở.” (Donovan)

“Tôi không cần biết, còn tốt hơn không có gì.” (đội trưởng)

+Mia+

Mồ! chúng rốt cuộc có bao nhiêu vậy? Dù Liza và các kị binh đã diệt khoảng 100 con, chúng vẫn tiến đến. Chúng thực sự tiến đến.

"■■■ ■ ■■ ■■■ Màn nước-Water Screen" (Mia)

Nguy hiểm. Cực kì nguy hiểm.

Đằng sau zombie, một con rắn với rất nhiều đầu thở ra lửa. Kinh ngạc, tôi thiết sự kinh ngạc đấy.

Nhưng, nhưng, tôi đã xuất sắc ngăn nó với màn nước. Ngăn thôi bạn biết chưa. Nó sẽ vỡ nếu tôi phòng ngự trực diện, nên tôi chỉ đỡ gạt nó đi một chút. Tôi nghĩ ra nó khi tôi thấy Pochi và Tama gạt giáo của Liza. Tôi chỉ vừa đưa nó sử dụng vào thực tế bạn biết đấy?

+Hiệp sĩ+

Hơi thở lửa từ hydra phá hủy Khiên Gió của Donovan như vò giấy, nhưng một màn nước dựng lên từ đâu đó và phần trong nước bị đẩy đi.

“Chờ! chờ! chờ! lại thua đứa trẻ đáng đó nữa.” (lính)

“Cậu biết đó là người elf mà? Cô ấy đã sống gấp vài lần chúng ta dù trông đáng như thế, cô ấy có lẽ là một tiểu thư đúng nghĩa dù cô ấy nhỏ xú.” (Donovan)

“Vậy ra cậu không bận tâm vì thua thiệt hử?” (lính)

Ngay cả khi họ đang nói đùa, họ vẫn đá đám zombie già quỉ lùn đang tấn công từ bên dưới.

Mà nghĩ ma thuật của cô gái đó không dùng vô hạn được. Nó dần bị đẩy lại mỗi khi nhận đòn tấn công. Không còn lựa chọn nào để dùng Búa Khí-Air Hammer của Donovan để bảo đảm khoảng cách trước con hydra.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Trận chiến giữa các cô gái (4)

+Liza+

Không có kết thúc cho chuyện này.

Tôi có lẽ đã tiêu diệt hàng chục zombie. Dù nghĩ tôi có thể giết nhiều con với chỉ một cú vung giáo, số lượng chúng vẫn hơn xa dự liệu.

Chúng tôi đã tới nơi tôi có thể thấy cổng thành phố sau một vài khó khăn, nhưng ở đó vẫn còn hơn 100 zombie đang phá khu vực cho tới cổng. Rất dễ xử lý zombie quỉ lùn hay cướp, nhưng là một cuộc đấu khó khăn với gấu và loại quái vật zombie mà thi thoảng trà trộn vào.

Trên tất cả điều đó, thậm chí còn có thứ như thế!

Con rắn nhiều đầu xuất hiện đằng sau zombie, nó không chỉ có lớn, nó còn phun ra cầu lửa như một con rồng.

Nhờ vào ma thuật Mia, chúng tôi eo hẹp được cứu, nhưng nó có lẽ không là thứ có thể phòng ngự được nhiều lần. Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc xung phong và xử trí nó nhanh chóng. Để diễn ra như thế, tôi phải cắt ngắn khoảng cách tới con rắn nhiều đầu.

“Mia, làm đường!” (Liza)

Mia chắc hiểu điều đó. Mia dùng ma thuật mà cô đã dùng để đẩy đường binh lính để đẩy zombie ra và hình thành một đường trong lũ zombie.

Tôi vận mỗi chút ma lực nhỏ nhoi mà tôi có vào cây giáo ma thuật—

+Lulu+

Tôi có thể nghe tiếng ồn từ hướng thành phố Muno.

Tôi không biết liệu Liza-san và người khác có ồn không?

Chúng tôi đã thu được 100 viên sỏi trước đây một chút. Mà không, nó đã gần 200. Mọi người dường như thêm risotto.

Ngay giờ tôi đang học món ăn ở lãnh thổ này từ các bà nội trợ đã giúp sức tôi. Tôi sẽ làm chủ nhân kinh ngạc lần tới.

“Có được không khi cung cấp quá nhiều thức ăn cho chúng tôi?” (trưởng làng)

“Không hề gì đâu.” (lulu)

Khi tôi đang ném thức ăn làm xong, trưởng làng vừa cao vừa gầy đến. Nana-san đang trợ giúp tôi. Tôi thiết sự vẫn không ồn với nam nhân khác ngoài chủ nhân.

“Trưởng làng! Thật khủng khiếp, người di tản đang chạy tới đây từ thành phố Muno.” (đầu lĩnh làng)

“Cậu nói cái gì!” (trưởng làng)

“Hiện giờ họ đã dừng đằng trước làng, nhưng ở đó có hơn cả 100 người.” (đầu lĩnh)

Có vẻ như lo lắng của Arisa đã thành sự thật.

Tôi nên làm gì đây.

+Hiệp sĩ+

Nee-san tộc vảy bắt đầu tấn công để lại hào quang màu đỏ.

Thực là sự liều lĩnh vĩ đại.

“Này, hãy mở rộng con đường tiểu thư elf vừa tạo.” (đội trưởng)

“Phải đó.” (lính)

“Phó đội trưởng, đi trợ giúp nee-san.” (đội trưởng)

Ở một mức độ, đó là ma thuật mà chúng tôi ẩn tượng, nhưng tôi không hề có ý nghĩ dùng thủy thuật như thế đó. Mấy bí thuật của người elf hừ.

“Donovan, chắc có hydra khác xung quanh, kiếm nó bằng ma thuật đi.” (đội trưởng)

“Vâng, đội trưởng.” (Donovan)

Hy vọng là, nó không phải nỗi sợ vô căn cứ.

+Liza+

Tôi đâm thân thể rần nhiều đầu với đòn tấn công dùng toàn thân cùng với tiếng gầm.

Tôi đã có đòn tấn công giáo xoáy mà chủ nhân chứng tỏ cho tôi một lần trong tâm trí trong khi thực hiện tấn công, nhưng như dự liệu, tôi không thể làm nó trong một đêm.

Dù cho vậy, trông như tôi đã thành công vô hiệu hóa một đầu rần nhiều đầu.

Nhưng mà, tôi không thể để mình nhụt chí.

Ma lực tôi đã cạn, cơ thể được trui rèn của tôi là thứ còn lại.

Đâm.

Đờ.

Khi tôi thấy cơ hội, tôi tung một đòn nặng.

Tôi lờ mờ thấy đèn tấn công con rắn ít đi, nhưng trước khi tôi biết, một người lính đang vùng vẫy hai kiếm cầm giữ hai đầu con rắn.

Vài quí lùn thối tha nhảy ra từ dưới sườn con rắn nhiều đầu, nhưng đá bay từ phía sau trúng đầu nó, nghiền nát chúng. Đường như Tama cũng hỗ trợ tôi vững vàng.

Người đàn ông cầm hai kiếm là một người lính thật khéo léo.

Đương nhiên còn lâu anh ta mới sánh được với chủ nhân, nhưng anh ta vùng kiếm như thể đang khiêu vũ.

“Liza, đây này.” (Mia)

Mia vừa xuống ngựa chuyển tôi một bình nước thuốc. Nghĩ tôi vẫn chưa dùng bình hồi phục sức khỏe cơ mà?

“Phục hồi ma lực.” (Mia)

Tôi hiểu rồi.

Tôi dốc cái bình, và nuốt chất lỏng có chút ngọt đó. Đây phải chăng là cảm giác khi hồi phục ma lực. Nó có chút khác so với khi bạn hồi phục sức khỏe.

Dùng cây giáo mình, tôi gạt con rắn nhiều đầu đã tấn công sau khi thấy cơ hội. Một tay tôi cảm giác chút hơi nóng.

Đường như Mia tung bong bóng ma thuật từ phía tôi. Sương mù xanh vỡ ra từ dưới bụng rắn nhiều đầu, làm nó lật ngã. Có vẻ như cô bé dùng máu rắn nhiều đầu trên đất.

Lưỡi ma thuật—phủ cây ma giáo với ánh sáng đỏ.

Trong khi la lên với tinh thần, tôi lái ma giáo vào điểm yếu của rắn nhiều đầu mà Mia đã làm lộ ra, là bụng của nó.

Thân thể lớn đó vận vẹo vài lần, và rồi ngừng di chuyển. Kẻ địch hùng mạnh này không thể bị tiêu diệt với độc sức mạnh của tôi. Sức mạnh bạn bè thật tuyệt chứ nhỉ.

+Mia+

Như mong đợi về Liza nano. Liza thật tuyệt đúng nhỉ.

Cô ấy có thể diệt rắn nhiều đầu to lớn.

Vẫn ổn thỏa mà không có Satou. Ổn chứ nhỉ.

Tôi đã nghĩ thứ như vậy.

Nhưng thực tại thật khủng khiếp. Thiệt kinh khiếp!

Ba con rắn hết vậy xuất hiện từ phía khác! Chúng ta nên làm gì? Chúng ta thiệt có thể làm gì không. Đã rất vất vả chỉ với đánh bại một con rồi!

+Hiệp sĩ+

“Dù cho phó đội trưởng cũng giỏi, nhưng nee-san đó vẫn giết con hydra nhỉ.” (lính)

“Hãy tích cực hơn nữa cho tới khi đến cổng.” (lính)

“Nhưng bây giờ zombie đó đang tiếp tục cho tới phía đối diện tường ngoài.” (lính)

“Thiệt tình, lũ chúng nó đến từ đâu vậy.” (lính)

“Không thể nào là Bất Sinh Vương sống lại đúng không?” (lính)

Nhưng mà, chỗ cho trò chuyện thế tục đã chấm dứt.

“Đội trưởng, ba con đang đến từ bên trong.” (Donovan)

Tôi nhăn nhó với báo cáo của Donovan. Tại sao dự cảm xấu của tôi luôn hiển linh những lúc thế này?

Ba con hydra tiến ra từ bên trong.

“Tôi, khi việc này xong, tôi sẽ cưới Pina-chan ở nhà bếp.” (lính)

Đồ ngốc rõ ràng đang cố thoát khỏi thực tại.

Không có lựa chọn nào ngoài việc thoái lui ở đây. Do Donovan đã thấm mệt từ việc bắn Búa Khí, chúng tôi phải rút lui một khoảng cách.

+Liza+

Đó không thể là sự thực.

Dù nghĩ chỉ một chút nữa là tôi có thể tới được nơi chủ nhân...

Tôi buộc mình phải không để Mía hay Tama bị thương.

Tôi lo lắng khi người lính người đó đã trốn thoát đủ xa, nhưng chúng tôi không có lựa chọn nào ngoài thoái lui cả. Nhưng mà, tôi tự hỏi liệu chúng tôi có thể tránh xa an toàn với kẻ địch thế này?

Phải tiết kiệm ma lực từ giờ.

Ánh sáng đỏ trên ma giáo mà tôi ngừng cung cấp ma lực dần mờ đi. Như thể phản ánh sự yếu ớt của tôi, tôi thấy mình không dễ chịu chút nào.

+Tama+

Tôi bọc hậu cho phòng thủ tuyến cuối cùng với ngựa.

Con rắn phun lửa khác tới. Lần này có những ba~?

Nếu tôi không nhầm, có nói rằng nếu chúng thành kabayaki, nó sẽ ngon tuyệt. Kaba là gì nhỉ? (med: đây có chỗ đùa mà eng k dịch nổi, đại khái là nếu mấy con hydra mà bị lật bụng thì hydra+lửa sẽ giống món [kabayaki] thường nấu bằng lươn hay chạch.)

Haa, bụng tôi đói quá~.

Ánh sáng từ giáo Liza đã mất, Mía đang thở dốc.

Gay go a?

Nhưng, ổn mà.

Hướng tới bọn rắn đang định phun lửa vào Liza và người khác, nhiều, rất nhiều mũi tên trong suốt lao xuống. (med: satou bắn, chi tiết xem chương kế)

Thấy chưa?

Những khi Tama và mọi người nguy hiểm, chủ nhân luôn bảo vệ chúng tôi nyan.

Tôi muốn sớm được ăn thịt~♪

+Hiệp sĩ+

“Minh mợ chẳng?” (lính)

“Có lẽ hỗ trợ từ quân đội nam tước.” (lính)

“Nguy thật, một người chỉ bắn ba mũi là cao nhất thôi? Vừa nãy cần bao nhiêu chục người để có thể tạo ra số lượng đó huh.” (Đội trưởng)

Hơn nữa, đích nhắm mũi tên đều vào lũ zombie đang quấy rối nee-san dùng giáo, và điều này chẳng xảy ra một lần. Tôi cho đó có lẽ là đồng bạn của nee-san, nhưng chia tôi chút lửa được chưa?

Thiệt tình, tôi đã có đủ thứ vô lý ngày hôm nay.

“Nhìn đằng đó đi, không lẽ ở phía khác của bên ngoài tường.” (lính)

Đầu lính khổng lồ có thể nhìn thấy ở mặt khác của tường thành phố, không như họ đang phá hủy tường, mà là tấn công thứ gì ở vùng biên. Tôi không chắc về nó, nhưng họ khả năng là giết zombie ở phía khác.

Tôi từng nghe nam tước Muno là người vô ưu vô tư, nhưng ông ta dùng cả người khổng lồ? Không thể nào, chuyện người khổng lồ giúp con người chỉ xảy ra trong truyện thần tiên thôi.

Tôi phải nói lần lại, tôi đã đủ những điều phi lý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Cuộc chiến sinh tử với quỷ ?!

Satou đây. Hồi còn làm việc, tôi đã liên kết từng câu một các lệnh sẵn có, nhưng khi dần quen với nó, tôi có thể làm một cái ít hơn 10 giây.

Người mới tuyển luôn ngạc nhiên khi họ thấy nó, nhưng họ có thể tự mình làm nó sau một năm. Ấy là khi họ vẫn còn ở lại sau 1 năm.

--oOoOo--

“Những cậu ấy giờ ở đâu?” (Arisa)

“Họ ở bên ngoài tường thành phố. Trông như họ bị bao quanh bởi zombie.” (Satou)

“Thiệt sao? Chúng ta phải giúp họ!” (Arisa)

“À, chúng ta sẽ không kịp dù cho có chạy. Tôi sẽ trợ giúp họ với Ma khổng tiền.” (Satou)

Tôi bảo Arisa thế, rồi đi ra ban công đối mặt với thành phố và dùng ma thuật. Tôi đổi thành phục trang mặt nạ bạc như đề phòng nếu có người chứng kiến.

“Uwah, biến hình? Kỹ năng biến đổi hả?” (Arisa)

“Nó chỉ là một kỹ năng thay quần áo nhanh.” (Arisa)

Tôi thắc mắc liệu kỹ năng thay quần áo nhanh có hiếm không?

Trong khi cảm thấy chút là lạ với sự căng thẳng kì quái của Arisa, tôi giờ ra một gậy ngắn. Vẫn được cho dù tôi không dùng cái nào, nhưng có lẽ tôi trông giống pháp sư hơn với một cái gậy.

Tôi bắn thành công 3 loạt với 50 mũi tên mỗi loạt.

(med: cảnh này có thể dùng tương tự cảnh diệt xương cốt lúc trước, k rõ LN đặt chỗ nào.)

Vì vài lý do mà đầu tôi bị vỗ từ phía sau.

“Gi vậy Arisa.” (Satou)

“Phép thuật không phải thứ anh có thể bắn liên tục. Khi anh ở trước người khác, giữ khoảng nghỉ 10 giây mỗi lần bắn.” (Arisa)

Tôi biết rồi, tôi đã học thêm điều mới từ Arisa-sensei.

Còn giờ, tôi đã kéo Liza và người khác khỏi tình trạng chật vật. Tôi để Liza và người khác kết thúc quái vật thấp hơn 20 cấp, để mà họ thêm kinh nghiệm, nhưng an toàn họ phải trên hết.

Tôi lo lắng về hiệp sĩ từ công tước Oyugock gần họ đã chứng kiến nó, nhưng họ có lẽ sẽ không nghĩ rằng ma thuật được bắn từ đây, nên nó chắc ổn.

Về như chẳng có ai quanh quẩn trong thành phố. Dù vậy, trông như có trộm cướp xung quanh, tôi đánh dấu chúng ngay. Tôi sẽ bỏ mặc chúng dù cho chúng lâm vào nguy hiểm.

Hình như mọi người không chạy tới lâu đài đang nhận người di tản vào nhà họ.

Zombie lọt vào thành phố đang thẳng tiến tới cảnh lâu đài.

Trông như nam tước và người khác đã làm sao di chuyển vào thành trì lâu đài. Mặc dù anh hùng giả và Ossan bị thương, do họ còn sống, nên sẽ chẳng cần bận tâm.

--oOoOo--

“Nè nè, quần áo đó là gì? Cosplay hả? Nếu anh chỉ cần nói, thì em sẽ làm những phục trang ngầu hơn loại không thời trang đó! Mặc thứ như cosplay [Red Comet], hay Black Noble Troupe (med: k bit ai, có thể là anh mặt nạ đen trong Sailor Moon), em muốn làm anh mặc thật nhiều thứ~.” (Arisa)

Tôi thấy ổn miễn là nó giấu nhân diện tôi, nhưng tôi không muốn thành đồ chơi của Arisa. Con bé đang nói mấy thứ như, “Mặt nạ sau cùng thật lãng mạn đúng chứ.”, nhưng tôi lo con bé đi.

“Khu rừng rất lạ nano desu.” (pochi)

Pochi kéo mép quần áo tôi.

Đúng vậy, tôi đã để họ qua từ khi tôi lo lắng cho an toàn của Liza cùng người khác nhưng những người không lộ trong rừng đang gặp khó khăn.

May mắn là, do những người không lộ bị ảnh hưởng bởi hoang mang không nhiều, nên như nó không dẫn đến đánh trúng đồng đội. Như tôi nghĩ, là người cấp cao có lẽ dễ dàng có kháng cự ma thuật.

Giờ thì, trong lúc tôi thanh toán kẻ thù mà làm cho Liza và người khác cực nhọc bằng Ma không tiền, tôi lấy ra thánh kiếm gỗ từ Hộp Đồ.

Tôi thích thử dùng thứ này xem nó có hiệu quả không trong trận chiến thực sự với qui. Thực tế, tôi đã muốn thử nó chống lại qui con như phân thân, nhưng do vũ khí này quá đáng ngờ với nhiều người đang chứng kiến, tôi đành từ bỏ.

Dù cho nó không hiệu quả, tôi chỉ cần dùng thánh kiếm khác.

“Anh, đừng nói em anh định dùng kiếm gỗ đó?” (Arisa)

“Đúng vậy?” (Satou)

Tôi đáp trả lại thái độ thua-anh-luôn của Arisa bằng khuôn mặt nghiêm túc.

Nếu tôi bảo rằng tôi có át chủ bài khác, cô bé chắc sẽ mắng tôi là, “Hãy đấu với thứ mạnh nhất ngay từ đầu.”

Tôi từng dùng thánh kiếm mạnh nhất khi đấu với wahagai-kun, nhưng mà, do kẻ thù lần này chẳng phải loại chiến đấu trực diện, mà là kẻ chơi bản, tôi sợ khi nghĩ tới nó phản đòn nếu mà tôi tấn công với thứ gì đó quá mạnh.

--o0o0o--

Tôi nhờ Pochi canh khu đô thị và công lâu đài, trong khi tôi ra ban công và đối mặt với rừng.

Arisa cũng đến theo cùng, nhưng tôi ngăn cô bé.

“Gi vậy?” (Arisa)

“Có ai đó có kỹ năng nhìn-thấu trong rừng. Tôi không chắc kỹ năng mạnh cỡ nào, nên tôi muốn né tình cảnh chúng ta bị thấy.” (Satou)

“Anh tự giấu mình có ổn chứ?” (Arisa)

“Phải, tôi giấu tên mình luôn rồi nên ổn thôi.” (Satou)

“Caì” (Arisa)

Sau vụ việc của Zen tôi đã kiểm tra kỹ năng và có cơ hội thăm dò menu nhiều hơn, sau đó tôi chú ý thấy rằng tôi cũng có thể thay tên đổi họ trong cột Trao đổi.

Tôi không thể làm nó tự do mà không có giới hạn, giống như mấy thứ Danh hiệu, tôi chỉ có thể đổi tên mà tôi sở hữu. Trong trường hợp của tôi thì là, [Satou], [Ichirou], [Ichirou Suzuki], [(Namae Nashi)], một trong 4 cái. Tôi quyết định dùng [(Namae Nashi)], khi tôi đổi sang mặt nạ bạc. (med: Namae Nashi nghĩa là không có tên)

“Menu của anh đúng là gian lận hả.” (Arisa)

“Thế sao?” (Satou)

Dù nghĩ cô bé chỉ nói nó đơn giản, nhưng trông như việc đánh giá đã được tốt hơn.

Tôi cho rằng dù sao bạn cũng có thể làm nó với thuật pháp, và có lẽ cũng có kỹ năng, [Giấu tên], hay [Tên giả] ngoài kia luôn.

Phản ánh trên rada, chỉ số biểu thị con qui đột nhiên đổ xô khỏi rừng nhanh chóng.

Đừng bảo tôi, tấn công bất ngờ?

Tôi lập tức làm Ma khổng tiền chuẩn bị.

“G, gì vậy.” (Arisa)

“Là con quỷ, chúng nhảy ra khỏi rừng.” (Satou)

Nghe những lời đó, Arisa thủ sẵn cây gậy cô bé từ giữa phòng.

Không đúng, trông không giống vậy. Lũ quỷ không nhảy ra, mà là bị đánh bay bởi ai đó. Như một bằng chứng, bản phân thân bị biến mất khoảnh khắc chúng văng ra khỏi rừng.

Bản thân thực con quỷ bị đánh bay ra khỏi rừng đang lơ lửng trong không trung khi đối mặt với khu rừng.

Tôi không thể thấy nó do quá xa, nhưng có lẽ nó lơ lửng bằng ma lực. Khi tôi nhìn nó khó khăn, vài kỹ năng hiển thị. Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

>Nhận được kỹ năng Nhìn khoảng cách xa.

>Nhận được kỹ năng Mắt chim.

>Nhận được kỹ năng Xem ở một khoảng cách.

Có gì khác nhau giữa 2 kỹ năng? Sau này khi hỏi Arisa, hình như Nhìn khoảng cách xa để bạn thấy mọi thứ ở xa khi chúng nhỏ xíu, còn Xem ở một khoảng cách để mọi thứ ở xa trông gần hơn. Giống như cái trước thu hẹp tầm nhìn, trong khi cái sau cho bạn thấy chi tiết thứ ở xa.

“Uh, ma thuật của em chỉ có thể hoạt động nếu nó gần thôi.” (Arisa)

Tôi cho là cách cỡ 2 km nhỉ.

“Dù cô dùng Xung ép lực cũng không tới được sao?” (Satou)

“Không, không, nó sẽ tới, nhưng nếu xa thế này, sức mạnh sẽ quá mỏng.” (Arisa)

Một ý tưởng nảy lên trong tôi, tôi lấy ra một cái tiền nỏ và một cái nỏ từ Hộp đồ. Về cái nỏ, tôi đã thử tháo nó một lần để hiểu nó hoạt động thế nào—do nó nhằm chán để lắp nó lại y như cũ—tôi đã thiết kế lại nó. Liza đã không thể kéo dây cung từ khi tôi đi quá xa khi cài tạo nó.

“Chờ đã, nếu anh sử dụng mũi tên thường, dù cho cả khi nó đựng tới, nó cũng sẽ không cho chút xíu tổn hại đâu biết chưa?” (Arisa)

“Chỉ thế thôi sao?” (Satou)

Tôi cắt mũi tiền làm phân nửa bằng con dao Diệt Chăn (Troll Slayer). Tôi thấy như Arisa sẽ mừng tôi nếu tôi tình cờ dùng một thánh kiếm cho việc đó, nên tôi dùng cái này.

Tôi khắc cùng hình họa như thánh kiếm ở phân nửa mũi tiền và đồ dịch lam mà tôi dùng làm thánh kiếm gỗ lúc trước. Do tôi cắt trừ nó trong Kho chứa, nó vẫn mới nguyên.

Sau khi tôi xong việc đồ chất dịch, tôi đặt nó lên bệ cấp ma lực và hoàn tất qui trình. Kết quả là tôi chỉ làm một lần để tiền được xa tới thế này mà thậm chí chỉ mất 30 giây.

“Anh, anh làm nó như thế anh có kỹ năng sản xuất cũng gian lận nốt.” (Arisa)

Tôi phết keo lên mũi tiền và đính một miếng sắt mỏng lên nó.

Được rồi, Thánh tiền đã hoàn tất.

Chi phí chỉ cỡ 20% thánh kiếm. Cái này ắt hiệu dụng hơn cái đó.

Tôi đổ ma lực vào Thánh tiền.

Do Arisa từng đặt 100 MP vào thánh kiếm mà vẫn ổn, đầu tiên tôi đổ vào 50 MP.

Vẫn còn.

Tiếp tục, 100 MP.

Con quỷ dường như chú ý ánh sáng hắt ra từ cửa sổ, nó ngoái qua đây.

Để cầm giữ nó, tôi làm Ma Khổng tiền tạm hoãn bao quanh nó.

“Quý không phải thứ anh có thể tiêu diệt bằng ma thuật sơ cấp đâu.” (Arisa)

“Chỉ để cầm chân nó thôi.” (Satou)

Ồ?

Dù cho tôi nói là chỉ để giữ chân trước Arisa, HP con quý đang giảm dần từ ma khổng tiền trúng nó. Trông như nó không có hồi phục tức thời như Bất Sinh Vương. Không thể ngờ được là nó có thể bị đánh bại chỉ bằng tốc lực bắn Ma Khổng tiền.

Khi tôi đặt 200 MP vào Thánh tiền, nó bắt đầu rung lên. Cùng như hình mẫu giáo Liza. Có lẽ nó sẽ nổ tung nếu tôi để thêm nữa.

Giờ thì, tôi tự nhủ bao nhiêu tổn thương mà nó sẽ chịu.

Do Ma Khổng tiền kiểm chế đang vòn quanh con quý như tổ kén, con quý rõ chỉ làm mọi thứ để tránh tên ma thuật.

Tôi quyết định nhắm và bắn thánh tiền.

Rồi thì, cách xa vài trăm mét sau khi được bắn, thánh tiền nổ tung thành vụ nổ nhỏ--

“Aah.” (Arisa)

“Tôi đoán nó chắc không thể với thứ làm vội vã.” (Satou)

Từ đó, nó nhanh chóng gia tốc và bay đi.

Vết vệt sáng xanh, nó lao vào con quý--

“Hà?”

--Nó bay xa vượt qua khoảng trời hư không trong khi để lại vài vòng tròn như bụi đen.

Thực thất vọng đến cùng cực cho một cái kết, nhưng mà khi lịch kí nhảy ra, [Quý sừng ngắn bị tiêu diệt!], tôi sáng tỏ đã giết nó rồi.

Tôi nhìn bụi đen đang biến mất trong khi vỡ vụn vào thánh kiếm gỗ không tới lượt của nó.

“Nè, con quý sao rồi? Nó có tới đây không?” (Arisa)

Từ góc nhìn của Arisa, nó chỉ giống như vụ nổ nhỏ.

“Tôi làm gọi nó rồi.” (Satou)

Tôi định giả vờ một chút, nhưng nó không hợp tính cách tôi. Arisa đang ngây ngốc. Hay, thật là hay khi tôi không thêm vào, “Tehee.”

“Thánh khí thiệt sự hiệu quả chống lại quý ha.” (Satou)

Tôi vờ vênh cô bé với khuôn mặt thành thật.

“Cai ma!?! Cái gã gian lận này~~ lượt em đâu~.” (Arisa)

Arisa ngồi phịch xuống thảm kiệt lực, nhưng tôi không nói cô bé rằng, là một người tái sinh với đặc kĩ như cô bé, chúng ta là cùng loại đấy nhá.

Người khổng lồ đang bỏ xuống một người trông như là tiểu thư trẻ ở đỉnh tường thành phố. Tôi không thể thấy cái ma cụ có kĩ năng nhìn-thấu gọi là Raka-san hay thứ gì. Nó có thể hoặc nhỏ xíu hoặc trong suốt.

Tôi có linh cảm rằng đây sẽ là một phiền phức. Tôi dẫn Arisa và người khác ra khỏi nơi này nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Náo loạn kết thúc

Satou đây. Có câu nói rằng, “Không có em trai nào hơn được anh trai.”, nhưng câu nói “có em gái hơn chị” thì có đấy.

--o0o0o--

Vâng, giờ thì con qui đã được xử lý, hãy đi gặp Liza và mọi người. Lulu và Nana vẫn còn tại làng, nên họ có lẽ bình yên. HP hai người họ không giảm, và MP của Nana cùng thể lực Lulu cũng ở cấp độ không hề gì.

“Giờ thì, Arisa, Pochi, đi khỏi đây ngay.” (Satou)

“Vâng, nano desu.” (Pochi)

“Ồ kê.” (Arisa)

Gi vậy Arisa, cô trông hết sức mệt mỏi.

“Cô mệt à?” (Satou)

“Vâng, em thật sự mệt.” (Arisa)

“Minh sẽ công cậu nodesu~.” (Pochi)

Trông như cô bé không hài lòng với chết-tức khắc của con qui bằng thánh tiễn khi nãy. Tôi cuối cùng nên để lượt cho Arisa tỏa sáng.

Do Pochi muốn mang Arisa trên lưng, tôi để việc đó cho cô bé. Khi Pochi chạy xuống cầu thang, Arisa hét lên, “K, không đâu mà, mình muốn chủ nhân công mình hơn~”. Không ngờ con bé vẫn còn năng lượng.

Trước khi tôi nhận ra, cô bé bắt đầu gọi tôi, “Chủ nhân~” lại, thay vì “anh”. Từ khi tôi đặc biệt chẳng bận tâm, tôi để cô bé muốn gọi sao thì gọi, nhưng mà Arisa bướng bỉnh gọi tôi “Chủ nhân” chỉ khi cô bé kiệt sức.

Tôi gỡ bỏ trang phục mặt nạ bạc mà tôi quên mất.

Đương nhiên, tôi cũng thu dọn thánh kiếm gỗ và phần việc tạo thánh tiễn mà không còn vết tích.

>Nhận được Kỹ năng Xóa sổ chứng cứ.

Đúng là một kỹ năng sắc mùi tội phạm, nhưng sau khi tôi kích hoạt nó, tôi hoàn toàn xóa sạch dấu vết.

Tôi thấy mình có thể thực hiện tội ác hoàn hảo ngay giờ.

--o0o0o--

Khi tôi gia nhập cùng Pochi và Tama đang ở đằng trước dinh thự bò hoang, tôi chú ý thấy cô con gái thứ hai của nam tước đang tới đây rất nhanh.

Dù xóa sổ chứng cứ mất chút thời gian, cô ấy chỉ mới ở bức tường, cô ấy thật sự nhanh. Có thể là cô ấy dùng ma thuật.

Tiểu thư xuất hiện từ sau cái lũy cao.

Quý quá!

“Mấy người kia, anh hùng-sama đâu desuno?” (Karina)

“Anh hùng-sama đã đi cùng nam tước-sama tới pháo đài lâu đài rồi.” (Arisa)

“Không phải tên mạo danh đó. Ta đang nói về anh hùng-sama với kiếm vàng desuwa.” (Karina)

Yêu tinh.

“Anh hùng-sama tôi biết chỉ có người đó. Tôi không nghĩ còn ai khác bên trong dinh thự nữa?” (Arisa)

“Karina-dono, cô gái này nói sự thật. Hãy đi lên cầu thang.” (Raka)

“Giọng đó đến từ đâu nodesu? Tôi không thấy jii-chan nodesu.” (Pochi)

“Đừng nói tôi đó là công cụ có ý thức?” (Arisa)

Ác quỷ.

Phải, có mấy thứ chỉ tồn tại trong 2D.

“Ta hiểu rồi, mấy cô gái nhỏ, cảm ơn vì thông tin desuwa.” (Karina)

Bộ ngực ma quỷ (Manyuu)—một thứ vượt qua cả bộ ngực thuốc nổ (Bakunyuu)—hỗ trợ bởi mặt dây chuyền trang sức màu bạc, chúng đang đung đưa, cô gái mà tí lệ như một trò đùa đổ chạy lên cầu thang.

“Xảy ra gì thế, anh cứng cả người như cục đá từ một lúc rồi.” (Arisa)

Nhờ vào kĩ năng Mặt tinh bơ, cái liếc của tôi không bị lộ.

Nó quá cả kyonyuu, tôi đã ngừng suy nghĩ. Dù trong giấc mơ hoang đường nhất, tôi không nghĩ rằng có thứ vượt qua cả chị của cô gái này. (med: giờ đã hiểu câu mào đầu của ảnh ám chỉ gì chưa.)

Rất khó để phản đối nếu người như vậy xấp tới bạn.

Theo nghĩa nào đó, cô ấy còn nguy hiểm hơn cả quỷ.

“Tôi xin lỗi, tôi chỉ ngạc nhiên khi thấy công cụ có ý thức lần đầu thôi.” (Satou)

“Xạo sự. Có lẽ anh đang ●REC-ing (ghi hình) cái kyonyuu trong manga chứ gì?” (Arisa)

Trông như Arisa có thể nhìn thấu cái cơ vụng về của tôi.

A phải rồi, thay vì vậy.

“Arisa, cô có thể tạo hình cosplay tôi vừa này bằng ma thuật không?” (Satou)

“Em có thể làm nếu chỉ là một hình ảnh để xem bằng mắt.” (Arisa)

Tôi hiểu, một hình ảnh hã.

“Vậy thì, tạo một ảo ảnh qua cửa sổ trên nóc mái dinh thự và để anh ta nhảy như bọ chết quanh phía tường lâu đài, đến khu vực đô thị.” (Satou)

“Nếu như thế, nó sẽ nằm ngoài phạm vi ma thuật của em—Có cần thế không?” (Arisa)

“Cô đâu muốn người đẹp kyonyuu vừa này theo cùng chúng ta chứ nhỉ?” (Satou)

Ngoại hình cô ấy hoàn toàn trong gu tôi, nhưng tôi thấy tính cách thì không phải là tốt với tôi.

“Ồ kê. Em muốn tránh nó bằng tất cả sức em.” (Arisa)

Vòng tròn ma thuật tím lịm xuất hiện quanh Arisa. Đó là đặc kĩ của Arisa, [Xung ép lực(Over Boost)].

Tôi chắc rằng không có ai trong vùng lân cận, dù không có ai trong tầm nhìn khoảng từ 2m, nó vẫn có chút bất cẩn khi để cô bé dùng nó ở ngoài vào giữa ban ngày.

Ảo ảnh mặt nạ bạc xuất hiện từ ban công dinh thự, và nhảy ra từ cửa sổ. Trong khi mang kiếm vàng trên vai, nó nhảy quanh pyon-pyon (kiểu con thỏ), theo tư thế thẳng, và sau đó biến mất trong thành phố.

Chuyển động có chút góm, nhưng hình như mọi người ở pháo đài rõ thấy nó, nó vẫn là màn trình diễn tốt.

Chút xíu sau khi ảo ảnh vào thành phố, tiểu thư chường mặt ra ban công. Tôi cho rằng cô ấy ra ngoài có hơi nhanh, nhưng quán tính của cặp ngực kia có lẽ tuyệt vời bên trong nhà làm cô không thể chạy hết sức. Tôi hy vọng là cô sẽ chứng kiến nó khi ảo ảnh ra ngoài tầm kĩ năng nhìn-thấu, nhưng khi mà có người khác cũng thấy, nó có lẽ chẳng hề gì.

Arisa kiệt quệ sau khi dùng Xung ép lực cô nài ép tôi cho cô uống thuốc thể lực đường miệng, nhưng tôi véo mũi và tọng bình thuốc vào miệng con bé.

--o0o0o--

Giờ thì, trước khi tôi gặp Liza, có một việc cuối mà tôi phải làm.

Bằng Ma không tiễn(Remote Arrow), tôi nghiền nát zombie đang tuôn ra từ lối đi mà đồng bạn anh hùng giả đã dùng và làm hồ lớn con đường bằng xác chết. Và đương nhiên tôi cũng đóng lối vào gần lâu đài bằng cách uốn cong một thanh sắt gần đó và cột chúng lại.

Dù cho đồng bạn anh hùng già bị thương nặng, hình như không có ai chết, họ đang di chuyển tới biên giới lãnh thổ bằng đường phụ.

Vì vài lý do, hiệp sĩ Eral—cái gã cổ đậm Hayuna-san—cũng di chuyển bên cạnh họ. Hắn đã trốn thoát khi nào vậy. Máu và thể lực gã đang ở tình trạng nghiêm trọng, nhưng kiểu gã này thường khó chết lắm, nên gã có lẽ sống.

Trông như không lồ và hiệp sĩ tên là Zotor đang chặn cổng trước. Liza và người khác đang chăm sóc zombie bên trong thành phố trong khi tiến tới cổng lâu đài.

Do zombie đang xâm chiến trong thành phố bao gồm cướp và quỷ lùn, chúng yếu hơn tất thấy. Tôi không bán hỗ trợ nữa đã một lúc do địch thủ quá yếu so với Liza và mọi người.

--oOoOo--

Không chỉ có lính trên cùng cổng lâu đài, mà còn có vài người như người hầu, họ đang la thứ gì đó với người bên ngoài.

Liza và người khác sẽ sớm tới. Cấp cả ba đều tăng lên. Như mong đợi, họ đã trải qua nhiều trận chiến. Pochi thành ra người thấp cấp nhất trong số mấy cô gái thú nhân. Lần tới, tôi đoán tôi phải dẫn Pochi hẹn đi săn đêm cùng quái vật.

Tôi dẫn Arisa và Pochi leo lên cái tháp cạnh cổng lâu đài. Có một cánh cửa đi tới lâu đài ở giữa chùng ngọn tháp.

Tôi tự hỏi cái mùi lan trong tháp là gì. Nó thực kinh dị. Pochi dè cả hai tay lên mũi cô bé như thể nó thực khó chịu. Cừ chỉ đó thực dễ thương.

“Ugeh, cái mùi lính gác kendo này là gì.” (Arisa)

“Hôinodesu.”

Chúng tôi đi ra ngoài tháp tới đến đỉnh cổng lâu đài. Ánh sáng chói lọi.

“Ô! Cô ấy diệt con cuối rồi.” (lính 1)

“Thực kinh ngạc ya, hiệp sĩ á nhân-san.” (lính 2)

“Rồi rồi, ai cuộc hiệp sĩ vấy tộc-san diệt con cuối! Ra nhận phần đề.” (lính 3)

Không khí niềm vui đang ngự trị ở đỉnh cổng lâu đài.

Hình như là Liza vừa giết con zombie cuối cùng. Họ còn cách cổng lâu đài cỡ 300m.

"Liza! Tama! Mía!"

Tôi gọi cả ba trong khi vẫy tay tôi.

Liza chú ý thấy tôi dẫn hai đứa khác chạy đến đây trên con ngựa. Khoảng 10 hiệp sĩ Oyugock đang theo họ từ đằng sau.

Sao cái cách họ di chuyển như là đồng đội của nhau vậy.

“Họ là thuộc hạ của pháp sư-san?” (lính)

Người đang hỏi mặc quần áo như binh lính, nhưng thực ra là một trong những hầu gái tôi đã gặp ở dinh thự. Do cô ấy cuốn tóc lên và đội mũ, tôi không hề chú ý.

Khi tôi khẳng định, cô ấy nói, “Tôi sẽ thu xếp ngay lập tức”, và truyền đạt với một ông trông quan trọng. Hình như ông là một trong vài người sống sót từ số lính thường.

Với chỉ dẫn ông ấy, một cửa dành cho người cưỡi ngựa mở ra, và Liza cùng người khác đi vào trong lâu đài.

“Satou.” (Mía)

Ai đó nhảy từ con ngựa không yên, là Mía. Tôi đón cô bé và giữ ngang cô. Cô luôn nhẹ như mọi khi.

"Tama."

"Pochi."

Cạnh chúng tôi, Pochi và Tama ôm chặt nhau. Do hai đứa nó luôn cùng nhau, chúng chắc thấy cô đơn.

Tuy nhiên, Liza vẫn thận trọng ngay cả khi cô vào trong lâu đài. Cô ấy chuyển hướng nhìn thận trọng.

“Cảm ơn cô vì đã cố gắng Liza, không còn kẻ thù trong lâu đài đâu, ổn cả rồi.” (Satou)

Sau khi tôi xác nhận vậy, cô ấy rút cuộc cũng bớt cảnh giác, rồi xuống ngựa.

Nhưng mà, cô ấy vẫn còn căng thẳng. Cô ấy có lẽ căng thẳng do vì đây là bên trong lâu đài nam tước.

“Cô không phải lo đâu, nam tước-sama và cùng họ hàng của ông ấy là những người phóng khoáng. Pochi rất được yêu quý.” (Satou)

“Mình nhận được bánh nướng nodesu~.” (Pochi)

Pochi lấy ra bánh nướng từ túi và chia cho Mia cùng Tama. Giờ mới nhớ, cô bé đã được đút ăn gì đó khi ngồi trên đùi cô con gái.

“Chủ nhân, thật an tâm khi thấy anh an toàn.” (Liza)

“Ừm, tôi mừng là Liza cũng an toàn luôn.” (Satou)

Do có một vết thương nhỏ trên tay Liza, tôi chữa nó với ma thuật mà tôi vừa học hôm nay. Fumu, nó dùng 10 MP chỉ vết nhỏ hử, dùng thuốc còn hiệu quả hơn nhiều.

Liza đang xin lỗi vì bỏ vị trí và đến thành phố để mà kéo đến Tama cùng Mía gặp nguy hiểm.

Về như cô hành động bởi vì lo lắng rằng tôi sẽ bị cầm tù bởi quý tộc. Cô ấy cũng lo cho tôi, với lý do khác với Arisa.

Tôi cảm ơn vì những lo lắng đó, nhưng tối nay, tôi sẽ bảo Liza là đó chỉ là nỗi sợ bóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Náo loạn kết thúc (2)

Satou đây. Thời ấu thơ, từ "hôn thê" hiện diện trong rất nhiều câu chuyện. Nó đã trở nên lỗi thời trước khi tôi biết tới, nhưng tôi đã nhận ra rằng thực sự chẳng vui về gì khi nó xảy đến với chính mình, Satou.

--o0o0o--

“Cậu là chủ nhân của Nee-san đây?” (đội trưởng)

“Thật vui khi gặp anh. Tôi là Satou, một thương nhân.” (Satou)

Hiệp sĩ trẻ với ba vết sẹo trên khuôn mặt của anh ta trò chuyện với tôi. Anh ta là đội trưởng đội hiệp sĩ thứ 17 của công tước người đã theo Liza. Dù cho họ là hiệp sĩ của công tước, vị đội trưởng cũng không giấu trạng thái xã hội của anh ta, phó đội trưởng cũng tự giới thiệu họ. Cả hai đều là người bình dân. Có lẽ vì thế mà, họ trông giống lính đánh thuê hơn là hiệp sĩ. Tôi từng cho rằng một hiệp sĩ là một chức hạng quý tộc, nhưng mà hình như không phải thế.

Phó đội trưởng bên cạnh anh ta đang đội mũ trụ, nên không thể nhìn thấy được mặt, nhưng chủng tộc anh ta là báo nhân* hiếm có. Đương nhiên, tôi không hề có ý muốn đụng chạm gì việc đó. (Ed: *Báo nhân: Người đầu báo)

“Ha, cô ấy không phải hộ vệ của một quý tộc mà là một thương nhân hử. Ở mặt nào đó, cậu đã thuê một người thực có năng lực đấy, cô ấy thậm chí có thể dùng ma kiếm. Cậu có lẽ là người thừa kế một gia đình thương nhân lớn đúng không?” (Đội trưởng)

“Không hề, thay vì lớn, tôi chỉ là một thương nhân người thậm chí còn không có một cửa tiệm tư hữu. Lần này chúng tôi chỉ vừa có dịp gặp nam tước-sama.” (Satou)

“Xin lỗi, đội trưởng là loại người luôn nói trước khi nghĩ.” (Phó đội)

Phó đội trưởng bực lột cho phần cuối câu nói đội trưởng, nhưng tôi đã nghe nó rồi. Phó đội trưởng đỡ hộ đội trưởng, nhưng tôi nghĩ nó chẳng có gì đáng che giấu cả.

Trong khi chúng tôi đang chuyện trò, người hầu gái khi nãy trở lại và dẫn chúng tôi hướng về pháo đài.

--o0o0o--

“Aah! Sao người dám gạt ta khi nãy!” (Karina)

Khi chúng tôi vừa xuống ngựa bên trong pháo đài, một giọng âm cao vang dội. Đó là cô con gái thứ hai của Nam tước (Karina) lúc nãy.

“Cô ta bước ra rồi, quý bà ngực nở đó.” (Arisa)

“Đó là kẻ thù.” (Mia)

Arisa cùng Mia nói tục bằng giọng nhỏ. Do có mấy thứ như phạm thượng, hãy nói thảm thôi được chứ?

Soạt, cùng với âm thanh ngọn gió xé rách hư không, nắm đấm của cô tiểu thư xuyên qua nơi vừa là bản mặt tôi ở đó.

Hả~? Đánh bất ngờ hả. Có lý do nào để tôi vướng vào (một việc) thế này không?

Tôi thử nghe lý do của cô nàng trong khi né đòn.

"Tại sao"

Tôi né cú đánh thọc.

"tôi lại"

Tôi ngửa cú móc.

“bị tấn công?”

Tôi xoay sở ngăn đòn tấn công từ tiểu thư - người đang di chuyển như nhân vật trong trò chơi đối kháng.

Tôi không tránh nổi việc để ý thức mình bị cướp đi bởi hai ngọn núi rung rinh thứ cứ lắc lư mỗi khi cô ấy di chuyển, trong khi tôi tuyệt vọng chú ý vào việc né cô nhiều nhất có thể. Dù thế nào đi nữa, chẳng phải rất khó chịu khi mấy thứ đó đồ nhúc nhích quá nhiều sao?

Tôi trong thấy Liza và Pochi đang định nhảy vào cô ấy. Trông như cả ba đang tự kiểm chế mình khỏi việc nhảy vào. Tôi xua tay khi mắt chúng tôi chạm nhau.

“Cái quái gì với sự bình thản này vậy desuno.” (Karina)

Sau một chút tụt hậu, cô ấy cố quét ngang chân tôi và tôi nhảy lên để tránh nó.

Úi cha, chúng tôi vẫn giữa trận chiến hả.

“Thật là trợ tráo desuwa.” (Karina)

“Tôi chỉ giỏi trong việc né thôi.” (Satou)

Nghĩ tới việc đó, do tôi chỉ nhìn ngực cô ấy, tôi không nhận ra trước đây, cô ấy không mặc váy đầm mà là loại quần cưỡi ngựa nào đó. Tóc cô ấy cũng có nhiều bím tết, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài, cô ấy hết như một tiểu thư trẻ duyên dáng từ câu lạc bộ cưỡi ngựa đang tận hưởng kì nghỉ của mình.

“Mồ, quái dị quá đi! Đâu đâu hoàng đi nếu anh là một anh hùng.” (Karina)

“Anh hùng-san ở đằng kia kìa. Anh ta đang đứng kế Soruna-sama mà nhỉ?” (Satou)

Tôi nói trong khi đang né đòn của cô ấy, thế này làm tôi cần phải lười mắt.

Chị của cô ấy, tiểu thư Soruna đang đến đây cùng với gã anh hùng giả. Thay vì làm dáng điệu ngạc nhiên với tay che miệng, tôi muốn cô ngừng con ngựa chứng này lại.

“Không phải thế! Anh là người đã diệt trừ con quỷ đúng không hả!” (Karina)

Thực nguy hiểm, nếu tôi không có kĩ năng mặt tĩnh bơ, nó sẽ hiện ra mặt tôi mất. Ngay cả khi cô ấy đã chứng kiến con quỷ bị tiêu diệt, khoảng cách giữa chúng tôi là vài km, dù cho sinh thể ma thuật (Raka) kia có kĩ năng nhìn-thấu, tôi cũng không tin nó thấy được tôi.

Nhưng mà, dựa trên trò chuyện với Arisa khi trước, ắt hẳn nó có cách đánh giá sự thật hay nói dối. Tôi phải cẩn thận để sự khôn ngoan của tôi không bị vượt qua.

“Tôi nhớ là mọi người bảo không có người thường nào có thể tiêu diệt một con quỷ cao cấp mà phải không?” (Satou)

“Đúng vậy đó desuwa, đó là lý do tại sao anh chính là anh hùng-sama. Nếu nó không phải sự thực, thì nói ra đi.” (Karina)

Tôi xác nhận danh hiệu trên thuộc tính của tôi. Yup, tôi đã gỡ danh hiệu anh hùng rồi. Tất nhiên, cột danh hiệu trong menu trao đổi cũng ổn luôn. Ngay bây giờ, tôi không phải là anh hùng.

“Không phải tôi.” (Satou)

Sau khi nhận câu trả lời, vòng miện trên trán tiểu thư Karina nháy sáng. Vậy ra vật trang sức bạc cô đang đeo hết như vòng miện đó là hình thái thực của sinh thể ma thuật (Raka) sao. Chúng giống như vũ khí tăng cường vậy.

“Raka-san?” (Karina)

“Đó là sự thật.” (Raka)

“...Không thể nào.” (Karina)

Cô tiểu thư bị sốc sau khi nghe giọng từ cái vương miện.

“Không hề nhầm lẫn đâu Karina-dono, cậu ta không phải anh hùng.” (Raka)

“Vậy thì, anh hùng thật với thanh kiếm vàng lúc này đã đi đâu!” (Karina)

Trong lúc cô ấy đang nguôi giận, tôi đi chuyển ra xa.

Trông như cô ấy không được giáo dục tốt. Xem xét theo nam tước, cô ấy có lẽ được nuông chiều.

“Karina, người mang mặt nạ bạc với thanh kiếm vàng xuất hiện từ trên mái dinh thự và biến mất vào hướng thành phố rồi em biết không?” (Soruna)

“Có thật không, onee-sama?” (Karina)

“Thực đó Karina-sama, tôi cũng thấy nữa.” (Anh hùng giả)

“Tôi không hỏi anh.” (Karina)

Cô ấy tin ngay lời chị cô, tiểu thư Soruna. Cô lạnh lùng phản đối anh hùng giả. Định kiến mạnh thật.

Chẳng có vẻ gì giống như tiểu thư Karina sẽ đi tới thành phố sau việc đó cả.

Cô ấy xin lỗi cho việc đã tấn công tôi vì nhầm lẫn, mặc dù nó chỉ là một phần do cô ấy bị khiển trách bởi chị mình. Cứ chỉ cô hết phong thái tiểu thư ở điểm nào đó làm tôi nghi ngờ vì hiểu chiến vừa nãy chỉ là tưởng tượng.

Vì tôi tận hưởng sự rung lắc tuyệt vời ở khoảng cách gần, và do nhiều người tụ tập quanh tôi, tôi chấp nhận lời xin lỗi mà chẳng phàn nàn gì.

--0o0o0--

Chúng tôi đang được dẫn vào sảnh hội đàm bên trong pháo đài bởi tiểu thư Soruna.

Thế nào mà, tiểu thư Karina có vẻ mặt nhìn như giận dữ cũng đang đi theo chúng tôi. Tất nhiên, đội trưởng hiệp sĩ cũng theo sau.

Họ theo cũng không hề gì nhưng mà—

“Ngay cả ngài Zotor cũng không thể phòng thủ được phân nửa đòn tấn công của tôi, tôi không tin được anh ta thậm chí còn né được đòn đánh bất ngờ của tôi.” (Karina)

“Nhưng mà, việc cậu ta không phải anh hùng thì chẳng thể làm vào đâu được.” (Anh hùng giả)

“Nhưng, cách di chuyển đó đâu phải của kẻ mới vào nghề.” (Karina)

“Lối di chuyển đó thực sự rất kinh ngạc. Tôi muốn được dạy nó một lần.” (Anh hùng giả)

“Người như anh thậm chí còn chẳng chịu được một trận ra hồn. Tránh ra đi.” (Karina)

“Karina!” (Soruna)

“Nhưng, Soruna ane-sama.” (Karina)

Không chỉ tiểu thư phản nản trong khi làm bầm, ngay cả anh hùng cũng đòi tôi dạy anh ta. Tôi sẽ nói chuyện với anh hùng giả, để tiểu thư sẽ không làm phiền tôi.

“Tôi chỉ né giời thôi. Mà này anh hùng-sama, chuyện gì xảy ra với khuôn mặt đó vậy?” (Satou)

“Ha ha, xin đừng gọi tôi là anh hùng nữa. Tôi chỉ là bị gài bẫy và bị con quỷ lợi dụng thành ra thế, thật sự thì tôi chẳng có tài cán gì cả. Vết bầm trên mặt tôi là minh chứng. Có vài kẻ được thuê bởi nhiếp chính, à không con quỷ, trà trộn trong những người vào bên trong công lâu đài. Tôi bị đánh khi đang bảo vệ Nam tước-sama.” (Anh hùng giả)

“Tôi biết rồi, đó là vết thương danh dự nhĩ.” (Satou)

“Đúng vậy, lý do mà tôi muốn thành một anh hùng là để bảo vệ ai đó. Con quỷ đã lợi dụng cảm xúc này, nhưng thứ mà tôi khát khao bảo vệ vẫn sẽ không thay đổi.” (từ bây giờ danh xưng đối thoại của "Anh hùng giả" sẽ thành "Hauto")

Anh hùng giả, anh đang nói cái quái gì thế?

“Tôi nhất định sẽ trở thành hiệp sĩ của Soruna-sama.” (Hauto)

“Ufufufu, thực tuyệt vời đấy desuwa. Khi mà tước vị gia đình sẽ được kế thừa bởi đứa em trai nhỏ của em, em có thể kết hôn bất kì lúc nào, anh biết chứ?” (Soruna)

“Soruna-sama, anh sẽ là hiệp sĩ của em mãi mãi!” (Hauto)

Từ khi cả hai bắt đầu hào hứng mà chẳng quan tâm đến xung quanh, chúng tôi để họ được riêng tư. Một hầu gái bước lên thay thế cho công việc dẫn đường.

--oOoOo--

Trong sảnh hội đàm, có một phụ nữ cỡ 30 tuổi mệt mỏi nằm trên một cái giường đơn sơ và nam tước-sama cũng ở đó, Hayuna-san cùng gia đình cô ấy. Cô ấy là Nina Rottol, một tử tước. Má cô ấy xệ xuống, nhưng ánh mắt của cô ấy toát lên ý chí kiên định một cách mạnh mẽ. Từ câu chuyện trước đây, cô đã bị nhốt trong ngục lâu hơn một năm, cô ấy có lẽ là một người có trái tim kiên cường.

Tôi không biết lý do tại sao con quỷ không giết cô, nhưng có lẽ cũng chẳng tốt đẹp gì.

“Tôi xin lỗi vì mạng bộ dạng thế này. Tôi là cố vấn nhiếp chính mới, Nina.” (Nina)

Giọng cô khàn và mạnh mẽ.

Hiệp sĩ công tước và tôi đáp lại lời chào.

“Có vẻ như cậu đã có thể nhìn thấu được bản chất của con quỷ.” (Nina)

“Vâng, tôi có rất nhiều thông tin từ những đồng sự thương nhân của mình, và tôi kiểm chứng nó với tinh thể thăm dò.” (Satou)

Hôm nay, kĩ năng lừa gạt cũng đã có đất dụng võ.

Raka có kĩ năng thấu thị sự dối trá thì ở cùng Karina người đang có cuộc hội ngộ với nam tước, nên nó không chú ý chỗ này.

“Hơn nữa, trên cả việc diệt trừ tận gốc con quỷ, cậu cũng đã loại bỏ con quái vật vào được nội thành đúng không?” (Nina)

“Là những người đồng hành với tôi đã làm điều đó. Hơn nữa, theo lời của tiểu thư Karina kể lại, bản thể thực của con quỷ đã bị diệt trừ bởi một người đeo mặt nạ bạc bí ẩn.” (Satou)

“Bạn đồng hành? À, những thành tựu mà nô lệ của cậu đã đạt được là nhờ thành quả của cậu mà, cậu biết đấy.” (Nina)

Loại lý do quái quỷ gì vậy.

Thêm nữa, đội trưởng-san cũng có lời khen cho Liza và những người khác.

“Nina-dono, đồng đội của cậu ta cũng làm nhiều việc khác. Họ bảo vệ dân chúng chạy khỏi lũ zombie trên đường cái ngoài thành phố, và không ai bị thương cả. Chúng tôi cũng có theo giúp sức, nhưng nếu không có sự lãnh đạo của họ, chúng tôi sẽ không thể ngăn chặn được một vài thương vong.” (đội trưởng)

Do đây là lần đầu tôi nghe về nó, tôi nghe câu chuyện của anh ta một cách cẩn thận.

Ba người họ thật sự đã làm việc rất đáng khâm phục đấy.

Ngay cả nam tước-san người bắt đầu nghe chuyện giữa chừng cũng để lộ sự kinh ngạc quá thể. Cảm giác cứ như là đang nghe từ một người hát rong hơn là một hiệp sĩ vậy.

Sau khi đội trưởng kể lại thành tích của Liza và người khác, Nina-san lại đang thì thầm gì đó với nam tước-san. Nam tước gật gù không ngớt. Bằng cách nào đó, Nina-san trông cứ như cấp trên ở đây vậy.

“Pháp sư Satou-dono, cậu có phục vụ cho ai khác không?” (Nina)

“Không, không hề.” (Satou)

Tôi vô ý trả lời thành thực, nhưng tôi có cảm giác không tốt về dòng chảy của cuộc hội thoại này.

“Vậy thì, cậu có muốn phục vụ lãnh thổ nam tước không? Cậu chỉ được ban danh hiệu hiệp sĩ danh dự ngay từ đầu thôi, nhưng chưa từng ai làm được như vậy trong số các thế hệ hầu cận Muno-sama. Hiện tại, ông ấy chắc chắn là một nam tước, ngoài ra còn là một lãnh chúa đáng kính. Đã có quyết định rằng ông ấy sẽ được tiến cử thành bá tước trước khi ông có cháu nội. Dựa vào việc cậu làm, cậu có thể thăng tước nếu cậu muốn cậu biết đấy?” (Nina)

“Tôi thật sự rất tiếc nhưng mà—” (Satou)

Đương nhiên, tôi từ chối đề nghị của Nina-san. Mục đích tôi là đi ngắm cảnh, không phải thành một quý tộc và thành công trong cuộc sống. Sau đó, Nina-san tiếp tục tích cực chiêu dụ tôi trong khoảng nửa giờ.

Trong khi tránh né cô ấy, câu chuyện về sự thanh trừng của quân đội nam tước và dọn dẹp những con quỷ bên ngoài thành phố được hỗ trợ bởi người không lộ lẩn lộn với nhau.

“Rõ ràng là, cậu thật sự đã giúp lãnh thổ nam tước này đang trên bờ vực đổ nát được sống sót. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cậu nên cưới con gái nam tước-sama và gia nhập gia đình.” (Nina)

“Cô đánh giá tôi cao quá rồi đó.” (Satou)

Con gái thứ hai từ đẳng đó đến đây với tuyên bố chấn động.

“Nếu anh ta là hôn phu của tôi thì cũng được thôi. Vậy sau đó thành tựu của anh ta cũng là thành quả gia đình nam tước đúng nhỉ?” (Karina)

Cái cô này! Cô ta nói ra điều đó chỉ vì muốn quấy rối tôi.

“Thế nào? Cậu sẽ thành hôn phu một người đẹp hay là một hiệp sĩ danh giả nhi, hoặc cậu có thể lấy cả hai cũng được nốt đấy?” (Nina)

“Umu, giao Karina cho Satou-dono chắc sẽ ổn thôi.” (Nam tước)

Ngay cả nam tước-san cũng đồng thuận gật đầu. Tôi có một cảm giác nếu cưới tiểu thư Karina, ông ta chắc nghĩ Pochi cùng Tama sẽ theo cùng luôn.

Tôi thích ngoại hình cô ấy, nhưng đánh giá trên hành vi và cách nói năng, tôi cho rằng chúng tôi sẽ không có một cuộc sống mỹ mãn.

“K-không được, mấy thứ như hôn phu tuyệt nhiên không chấp nhận được.” (Arisa)

“Không.” (Mia)

Sau khi nghe trọng tâm vấn đề của cô Karina, Arisa cùng Mia đang cười khúc khích và trông như là khán giả can dự vào.

Liza đang tỏa ra một làn khí đáng sợ xung quanh cô ấy ở đằng sau tôi đã được một lúc lâu.

Tôi không biết từ khi nào, nhưng Pochi và Tama đang được đút ăn bánh ngọt nướng bởi hầu gái ở góc phòng.

Cuối cùng, tôi chịu thua trước nỗ lực cường ép của họ, và nhận vai trò thành hiệp sĩ danh dự. Tôi sẽ không có bổn phận phải làm gì, nhưng đổi lại tôi sẽ không lấy lương hay lương hưu.

Mặc dù tôi đã thành một quý tộc, thậm chí nó ở thứ hạng thấp nhất, Arisa cũng không giúp sức tôi như thể đồng tình với nó. Có vẻ như ý kiến của cô ấy là ‘miễn là anh ấy không thành hôn phu của tiểu thư Karina’.

Khi Liza, Pochi và người khác được mời gọi thành hầu cận của nam tước nhờ thành quả của họ, chúng tôi từ chối nhưng đổi lại chúng tôi yêu cầu người như Totona, những người khác và những nông nô bỏ trốn được để thăng thành thường dân. Chúng tôi cũng được sự cho phép về việc khai triển cải tạo đất (và) giao cho làng của họ. Tất nhiên, Arisa là người thương thuyết.

Cuối cùng, chúng tôi phải xử lý nhiều việc khác nhau, và chúng tôi chỉ có thể rời lãnh thổ nam tước hai tuần sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Death March Kara Hajimaru Isekai Kyusoukyoku Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.